

MAÇA KIZI

DİLARA PAMUK

1. • AÇIKLAMA •
2. 184.Bölüm
3. 185.Bölüm
4. 186.Bölüm
5. 187.Bölüm
6. 188.Bölüm
7. Kader Rotası*
8. 189.Bölüm
9. AÇIKLAMA
10. 190.Bölüm
11. N'B'A
12. 191.Bölüm
13. 192.Bölüm
14. 193.Bölüm
15. 194.Bölüm
16. 195.Bölüm
17. 196.Bölüm
18. 197.Bölüm
19. FİNAL

• AÇIKLAMA •

Herkese merhaba,

Maça Kızı 8'in, finale kadarki devam bölümleri, daha sonrasında seriyle ilgili gerekirse yapacağım duyurular ve eğer olursa özel bölümler, yani kısaca Maça Kızı 8'le ilgili her şey, artık bu kitap altında toplanacaktır.

Bilmeyenler için: Diğer kitapta, özel bölümlerle beraber, 200 Bölüm dolduğu için, orayı artık güncelleyemiyorum.

Şimdiden, kitabı kütüphanenize eklerseniz, akşam 22:00'de, 184.Bölüm'le buranın açılışını yapacağız.

Sevgiler,

Kocaman öperim.

dp.

184.Bölüm

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,

Son bölümler de olsa bu kitabın ilk bölümü; o yüzden âdet yerini bulsun, oy verirseniz ve yorum yaparsanız çok mutlu olurum.

□🙏🤍

Hepinizi çok seviyorum! İyi ki varsınız. Var olun!

🏵

♠

Bu şehre, ilk kez annem ve babamla geldiğimde, Ada'yla aynı yaştaymışım.

Bir yaşımı dolduralı henüz sadece birkaç gün olmuş ve tam olarak kaç gün olduğu ancak benim hatırlayabileceğim bir detay olabilirdi, annem ve babamın değil. 18 Ağustos 1994'te, Bodrum'daki evimizin bahçesinde yaptığımız doğum günü partime, halam ve Canan da İstanbul'dan kalkıp gelmiş. Eniştem çalıştığı için o gelememiş. Halam ve Canan birkaç gün bizimle kaldıktan sonra döneceklerken, halamın ısrarı üzerine babam, otelimizi amcama emanet etmiş ve biz de İstanbul'a gelmişiz. Babamın arabasıyla. Yol boyunca, hiç durmadan ağladığım için, bütün yolculuk arabanın içindeki herkesin burnundan gelmiş. Halamın evine varır varmaz, babamın kucağında uyuyakalmışım ama uyandığımda yeni bir ağlama krizine girmişim.

Beni gezdirmek mi istemişler yoksa kendi anılarını yad etmek mi istemişler tam olarak bilinmez, beni Boğaziçi Üniversitesine götürmüşler. Hatta annem, göbek bağımı Boğaziçi Üniversitesine gömüvermiş. Açıkçası bu, hiçbir zaman çok çok gurur duyduğum bir şey olmadı çünkü herhangi bir batıl inançla değil zekâmın hakkıyla Boğaziçi'ni kazandığım ve Boğaziçi'ni

kazanma motivasyonumun da annem ve babamın okulu olmasından kaynaklandığı yadsınamaz bir gerçekti.

Boğaziçi, en iyisi olmasaydı çabalar mıydım bilmiyordum. Gerçi pek çabalamamıştım da. En azından matematik, geometri, fizik, kimya ve biyolojide. Dil bilgisi, edebiyat ve coğrafya nispeten kolaydı fakat tarihten ne çektiğimi bir ben bir de tarih hocalarım bilirdi. YGS deneme netlerimi sürekli düşüren tarih sorularından, bugün hâlâ nefret ediyordum. Tabii buna rağmen, Ada'nın, ne yapacağımı kara kara düşünerek sakladığım göbek bağını Boğaziçi'ne gömmeye karar vermem, henüz uçağın İstanbul'a varmak üzere havalanmasıyla gerçekleşmişti. Çünkü bazı şeylerin gelenekselleşmesi ve nesilden nesle miras kalmasının önemine inanıyordum.

İstanbul...

Gidenlere mi daha zordu yoksa kalanlara mı bilmiyordum ama dönenlere de kolay değildi. Hele ki bu dönüşün ardında çok ciddi bir dert varsa... Dert kimindi, ondan emin değildim. Sanırım kalanların derdiyle dönenlerin derdi ortaktı fakat bazı dertler vardı ki zaten ortak olması, kendi içinde başlı başına büyük bir çaresizlik barındırıyordu. Çaresiz miydik, onu da bilmiyordum. Bora, bütün çareler kendisiymiş, kendisindeymiş gibi davranırken ne kadar çaresiz olduğumuzu söyleyebilirdim, bundan da emin değildim. Bizi bekleyen bir şeyler vardı, o muhakkaktı ama iyi miydi kötü müydü ancak yaşayarak öğrenebilecektim.

Bora, Mehmet Şahindağ ile ne konuşmuştu bilmiyordum ama o an'dan beri gerçekten de keyfi yerine gelmiş gibi davranıyordu. Bir insanın Mehmet Şahindağ ile konuşup keyiflenmesi pek mümkün değildi aslında ama işte söz konusu Bora olduğunda, bu bile mümkün görünüyordu.

Havaalanının özel girişinin önüne geldiğimizde, Sinan minibüsün kapısını açmıştı. Bora, benden evvel minibüsten indi ve Ada'yı kucakladı. Ardından da inmem için bana elini uzattı. Noir'nın tasmasına uzanıp, Bora'nın elinden tuttum. Birlikte havaalanına girdik. Henüz birkaç adım ilerlemiştik ki bir anda etrafımız takım elbiseli adamlarla sarıldı. Ada, neden durduğumuzu anlamak istercesine kapüşonunu başından çıkartırken, Bora onu hafifçe sol tarafına doğru almış, sağ avucunda olan elimi de daha güçlü sarmıştı. Sinan da dahil olmak üzere Bora'nın dört adamı, önümüze geçerek bize siper

olmuştu ve fakat Bora, "Çekilin..." dediğinde, yeniden önümüz açıldı. Karşımızda üç, etrafımızda on bir adam vardı. On dört, nereden bakarsak bakalım dörtten daha büyüktü.

"Bora Bey..." dedi, karşımızdaki adamlardan biri. Bu adamı daha evvel İstihbarat'ta, hiç kimse'nin yanında gördüğüme emindim. "Hoş geldiniz." Bora, herhangi bir cevap vermeden, adamın gözlerinin içine bakıyordu. "Mehmet Bey sizinle görüşmek istiyor. Fakat önce ailenizi görmek isteyeceğinizi düşündü." İstanbul'a adım atar atmaz İstihbarat'ın karşımıza çıkması mı daha can sıkıcıydı yoksa hiç kimse'nin baş düşmanımızla adaş olması mı karar veremiyordum. "Size önlü arkalı araç ve motosikletlerle eşlik edeceğiz. Güvenliğiniz için."

Bora, yalnızca başını salladığında, adamlar önümüzden çekilmişti. Bana döndü ve gözlerimin içine iki saniyeliğine baktı. Sonrasında yeniden yürümeye başladık. Üç adam bize daha yakın duruyor, diğerleri de belirli bir mesafeyi koruyarak bizi takip ediyorlardı. Havaalanının dışına çıktık. Makam aracı gibi görünen bir minibüs, bizi çalışır vaziyette bekliyordu. Şoför olduğunu sandığım adam, binmemiz için kapıyı açtığında, arka koltukta, Ada için de oto koltuğu olduğunu görmüştüm.

Bora güldü ve bize eşlik edeceklerini söyleyen adama döndü. "Aracın temiz olduğundan ve bize nahoş bir

hoş geldiniz sürprizi

yapmadığınızdan emin olmak istiyorum."

Adam başını

elbette

dercesine salladı. Bora, Sinan'la göz göze geldiğinde ona sessiz bir emir vermişti. Sinan, Bora'nın bir başka adamıyla beraber minibüse yönelirken, Bora da üç saniyeliğine elimi bırakmış ve kucağındaki Ada'nın kapüşonunu örttükten sonra, yine elimi tutmuştu. "İstanbul'a mı geldik biz babacığım?" diye sordu Bora. Ada, İstanbul'dan ne anlıyordu bilinmez, etrafını merakla gözlemlerken, sık sık benimle de göz teması kurmayı ihmal

etmiyordu."Bineceğiz şimdi arabaya... Üşümüyorsun değil mi?" Ada, hayatının hiç bir an'ında, üşüyorsa da üşüdüğünü kendine bile itiraf edemiyordu. Bora'nın bir adamı neredeyse minibüsün altına yatarken, Sinan da dedektörü minibüsün içinde gezdiriyordu. "Evet, burada hava tahmin ettiğimden daha soğukmuş... Yağmura yakalanmadan eve gitsek iyi olur."

Sinan, minibüsten dışarı çıkarken, Bora'nın diğer adamı da minibüsün altından kalkmıştı ve ikisi de aracın güvenli olduğunu belirtircesine başlarını salladılar.

"Hadi bakalım..." dedi Bora. Önce, benim geçmem için elimi bıraktı. Ben, Noir'yla minibüse bindikten sonra o da bindi ve Ada'yı yanımdaki oto koltuğuna dikkatle yerleştirip, karşısına geçti. Adamlarından biri, ki onu tanıyordum Ufuk'tu, Bora'nın yanına geçerken; Sinan öne, şoför koltuğunun yanına geçmişti.

Minibüs hareket ettiği sırada Bora, "Önce bir bebek mağazasına gideceğiz," dedi. Muhatabı muhtemelen şofördü fakat kapkara gözleri, benim gözlerimin içindeydi. Bebek mağazasında ne yapacağımızı açıklamak ister gibi, "Ada'ya uyku tulumu alacağız," dedi.

"Oiyy!" dedi Ada, şimşek İstanbul'un gecesini bir saniyeliğine de olsa gündüze çevirirken. Bora, tepemizdeki lambayı yaktığında Ada içi rahatlamışçasına gülümsemişti. Karanlık onun için zaten korkutucuydu, bir de bir an'da havanın aydınlanıp yeniden kararmasına falan gelemiyordu. Doğa ile arası yalnızca gündüzleri, güneşli havalarda güzeldi.

"Bir şey yok anneciğim..." dedim yavaşça. Uyku tulumunun Ada için bir ihtiyaç olduğu doğruydu ama acelesi de yoktu. Bakışlarım Bora'nın kapkara gözlerine çevrildiğinde, "Uyku tulumunu sonra alabiliriz," dedim. "Oyalanmayalım... Yağmur fena bastıracak gibi cidden."

Bora'nın bakışları düşünürcesine kısılırken, "Pastaneye uğrayacağız her türlü zaten," dedi. Gülümsedi. "Fazla oyalanmadan, uyku tulumunu da halledebiliriz."

Şaşkınlıkla, "Pastanede ne yapacağız ki?" diye sordum.

"Aydın'ın doğum günü," dedi. Kaşlarım çatıldı. "Elimiz boş gitmektense, çikolatalı pastamızı alıp gidelim."

Pastanın da doğum gününün de bence zamanı değildi ve elimiz boş gidersek de hiçbir şey olmazdı ama Bora'nın, -üstelik tuhaf bulduğum ama bunu dile getirmeye de çekindiğim- hevesini kırmak istememiştim. "Tamam, pastayı alalım ama uyku tulumunu bu akşamlığına boş verelim. Daha sonra, belki yarın, adamakıllı bir alışveriş yaparız Ada'ya. Doğru dürüst, ona uygun kışlık kıyafeti yok zaten."

"Peki, sen nasıl istersen..." dedi Bora. Sesini hafifçe yükselterek, "Tarabya'ya gidiyoruz," dedi. "Bebek'te duracağız öncesinde. Sinan, sen pastayı alırsın."

"Tamam abi," dedi Sinan.

Gök gürültüsü arabanın içine dolarken, Ada şaşkınlıkla karışık bir korkuyla etrafına bakınmıştı. "Gök gürlüyor..." dedim tatlı bir sesle. Ada'nın ağlamaya hazır çatılan kaşlarının altındaki zeytin siyahı gözleri beni buldu. "Hani daha evvel de oluyordu ya... Gök gürlüyordu, yağmur yağıyordu..."

"Bua," dedi Ada. Çantamdaki biberonu çıkarttım ve su içmesi için ona uzattım. Gök bir kez daha gürleyince biberonu dudaklarından çekmiş ama bizim gök gürlemesine herhangi bir tepki vermediğimizi görünce, yine suyunu içmeye devam etmişti. Şu an ne olup bittiği hakkında ne düşündüğünü merak ediyordum. Keşke zihnini okuyabilmenin bir yolu olsaydı. Nereye gidiyorduk, bu yabancı yerler de neresiydi, ne anlıyordu öğrenmek istiyordum. İstanbul'daydık. Küçücük benliği İstanbul'u kocaman bulabilirdi ama eğer babasının derdinin İstanbul'dan da büyük olduğunu kavrayabilseydi, muhtemelen bu Yedi Tepeli Şehir gözüne, kendinden bile küçük görünürdü.

♠

"Ne olursa olsun önce kendini, sonra da Ada'yı koruyacaksın... Ne olursa olsun."

Bora, bu ya da buna benzer bir cümleyi hiçbir zaman kurmak zorunda kalmasın, ben de duymak zorunda kalmayayım diye çıktığımız ve bir tek pembe panjuru eksik yolculuğumuzun çoktan tamamlandığı gerçeğiyle erken yüzleşmiştik. Tarabya'daki eve varmak üzereyken minibüs yavaşlayarak durmuştu ve ben olup biteni kavrayabilmek şöyle dursun, sudan çıkmış balık misali şaşkın şaşkın etrafıma bakınıyordum.

Sinan, "Bir sorun var abi..." demişti ama zaten bunun dile getirilmesine dahi gerek yoktu. Silahlı -veya belki de tüfekli demeliydim- adamların önümüzü kestiklerini minibüsün farları el verdiği kadar görebiliyorduk.

Önümüzde, bize eskortluk eden İstihbarat'a ait araç olduğu için, silahlı adamlarla onlar muhatap oluyorlardı ve fakat her an her şey olabilir, oklar bize dönebilirdi. Ben kendi adıma, buna hiç hazırlıklı değildim ama Bora'nın benim aksime minibüsten inmeye ve uçak piste ulaşır ulaşmaz beline taktığı silaha davranmaya hazır olduğunun farkındaydım. Tarabya'daki evi kim basmıştı ve ne olmuştu bilmiyordum ama bu cehenneme gelmeden evvel belime bir silah yerleştirmediğime pişman olmuştum. Nihayetinde benim ateş edebildiğim kesin bir bilgiydi. En azından, canlı birine.

Ada da durduğumuz için etrafına bakınıyordu ve o bile niye durduğumuzu, durduysak da neden minibüsten inmediğimizi anlamaya çalışıyordu. Kendimi korumaya çoktan alışmış, bu konuda büyük bir refleks geliştirmiştim ama Ada'yı korumak konusunda herhangi bir tecrübem yoktu. Kızımızı onu hasta edebilecek rüzgârlardan, düşebileceği yüksek yerlerden, boğulabileceği derin sulardan, yutabileceği tehlikeli ve küçük cisimlerden, yanabileceği sıcak şeylerden, başını çarpabileceği mobilyaların sivri köşelerinden, şeker sanıp yiyebileceği ilaçlardan, ağzını sürebileceği temizlik malzemelerinden, dokunabileceği elektrik prizlerinden, ne bileyim bıçak gibi, makas gibi kesici ve delici aletlerden korumayı biliyordum, silahlardan değil. Silahlardan önce kendimi sonrasında ise onu nasıl koruyacaktım? Onu korumam için kendimi ona siper etmem gerekirdi fakat kendimi ona siper edersem de kendimi koruyamazdım ki.

Bora'ya ne cevap vereceğimi bilmiyordum ama öte yandan benden bir cevap beklediğini de düşünmüyordum. Leo'yu da zamanında koruduğum için mi bana güveniyordu? Eğer öyleyse, Leo'nun bana gelişinin, konuşabilen ve

derdini anlatabilen; her şeyden önemlisi de ben derdimi anlattığımda beni anlayabilen; gerekli talimatlarımı -

ses çıkarma, otur, kalk, burada bekle, buradan çıkma, pencereden uzak dur

gibi- kavrayabilen; gerekli zamanlarda işe yaraması üzerine okuyup yazmayı bilen bir birey hâlinde olduğunu unutmuş olmalıydı.

"Sayabildiğim on altı adam var abi," dedi Sinan.

Kaldı ki buna rağmen Leo ve ben, silahlı on altı adamın içinde hiç kalmamıştık.

Bora'nın bir cevap vermesine fırsat kalmadan, İstihbarat çalışanı olduğunu bildiğim adamlardan biri, başına silah dayayan bir adamla beraber minibüse yaklaşırken, Bora, "Ada'yı kucağına al..." dedi. Cümlesinin beynime ulaşmasına izin bile vermeden, sorgulamadan ve üzerine düşünmeden, bir komut almışçasına, dediğini yaptım. Hatta o demese bile Ada'yı solumda kalacak şekilde tuttum ve kapıdan gelecek olası bir tehlikeye karşı, hafifçe gövdemi ona siper ettim. Bu şekilde kendimi koruyamadığımı biliyordum ama yapacak herhangi bir şeyim yoktu.

"Ani! Ayı!" diyordu Ada. Beni belki de tüm gücüyle itiyor ve alanını niye bu kadar daralttığımı sorgularcasına, anlaşılır bütün kelimelerinin arasında, boğazından da hoşnutsuz sesler çıkarıyordu. "Ani! Ayı! Ani!" Ağlamaya başlamasına yalnızca on iki saniye vardı ve ağlaması kesildikten sonra bile bana trip atacaktı. "Ba!" dedi bir umut. Ve fakat babasının şu an ona cevap vermesi mümkün değildi. Keza ben de bir cevap vermedim çünkü verebileceğim hiçbir cevap, Ada'yı, üzerinden çekilmem kadar mutlu etmeyecekti. "Ani! Nini! Ayı!"

Kapı açıldığında on ikinci saniyeye ulaşmıştık ve Ada da ağlamaya başlamıştı. Noir da havlıyordu gerçi ve Ufuk onun tasmasını zar zor tutuyordu. Bora'nın, çoktan eline aldığı silahın hedefine, açılan kapının ardındaki İstihbarat çalışanının başına silah dayamış adam yerleşirken nefesimi tutmuştum. Hissettiğim şey korku değildi. Belki bu an'ı rüyamda bile görsem, ki ona

derdim, çok korkardım ama şu an korkmuyordum. Ada için ve kendim için. Çünkü Bora yanımızdaydı. Ne pahasına olursa olsun bize bir şey olmasına asla izin vermeyeceğini biliyordum. Nasılını bilememekle birlikte, bizi bir şekilde bu minibüsten indirirdi veya minibüsün devam etmesini sağlardı, biliyordum. Hayatta kalacağımızı, biliyordum.

Benim bütün gerginliğim, Bora'nın önce bizi koruyacağını ve kendini asla düşünmeyeceğini bildiğim içindi.

"Gördün işte, indir silahını!" dedi İstihbarat çalışanı.

"Ne oluyor?!" diye sordu Bora. Parmağı tetikteydi ve her an ateş edecekmişçesine sert bir tavrı vardı. "Kimsiniz siz?!"

"Özür dileriz," dedi adam. Silahını İstihbarat çalışanının başından çekti ve ileride bekleyen adamlara dönüp, "İndirin silahlarınızı!" diye bağırdı. Ada zaten ağladığı için, onun gürültüsünün yanında adamın bağırışının pek bir önemi kalmamıştı. "Gelen, Kara!"

Bora, silahını indirmeden evvel, bir kez daha, "Kimsiniz siz?!" diye sordu.

"Sizinkilerin adamları..." dedi İstihbarat çalışanı. Hoşnutsuz bir tavırla başını salladı. "Şehrin göbeğine kalaşnikoflu adamlarını salmışlar!"

Şehrin göbeğine kalaşnikoflu adamlar salmak İstihbarat çalışanı için hoş karşılanmazken, ben bunun hoş mu nahoş mu olabileceğini idrak edemeyecek kadar şaşırmıştım. Bu bir güvenlik önlemi olmalıydı fakat bu kadar mı güvensiz hissediyorlardı? Şehrin göbeğine kalaşnikoflu adamlar salacak kadar? Bora ile bakışlarımız birleştiğinde, onun da en az benim kadar şaşırdığını görmüştüm. Ne olursa olsun, kendini korurken dışarıdan dikkat çekmemek zorundaydın ama Tarabya'daki ev ahalisinin belli ki dikkat çekip çekmemeyi umursayacak hâli pek kalmamıştı.

Herkes aracına yerleşirken minibüs yeniden hareket etmişti ve tam da tahmin ettiğim gibi Ada bana trip attığı için benim kucağıma gelmek istememiş, babasının kucağında ancak sakinleşmişti. Noir'nın başını severken, ve

minibüs Tarabya'daki evin bahçesine girinceye kadar sık aralıklarla gördüğümüz ve gecenin bile örtemediği kalaşnikoflu adamların önünden geçerken, buranın artık bir kaleden hallice korunduğu gerçeğini özümsemeye çalıştım ama çok da başarılı olabildiğim söylenemezdi.

Kara'nın geldiği haberi Tarabya'daki eve ulaşalı dört dakika on yedi saniye olmuştu. Dört dakika on sekiz saniye önceye kadar, geleceğimizi hiç kimse bilmiyordu ve geldiğimizde ancak ev ahalisini burada bulabileceğimizi düşünüyordum. Düşünüyorduk. Bora, uçak henüz havadayken, Ada'nın ağlama krizinin ortasında,

"Geleceğimizi biliyorlar mı?"

diye sorduğumda,

"Hayır,"

diye cevap vermişti.

"Gider gitmez bir kalabalığa girmek istemiyorum Nazlı. Önce bi' kendi kendimize kalalım. Ki kendi kendimize kalacağımız insanlar bile fazla kalabalıklar."

Bora'nın

fazla kalabalıklar

diye belirttiği insanlar, Beyza, Leo, Begüm, Demir, Asya, Sevim Hanım, Gökhan ve Aydın'dan ibaretti. Çınar'ı ve Bat'i de burada görmek onun ihtimal dahilinde tuttuğu bir şey miydi bilmiyordum ama benim için öyleydi. Ve fakat bizi bahçede bekleyen insanlar, gelir gelmez burada görmeyi beklediğim insanlardan çok daha fazlasıydı.

Begüm, Demir, Asya, Sevim Hanım, Gökhan, Aydın, Çınar ve Bat'in haricinde; Gülsüm Hanım, Filiz Hala, Bahar, Engin, Merve, Harun Abi, Emel Yenge, Sultan, Sevim, Samet, Bear, Falcon, Lizard, Canan, Özcan Abi, Can, halam, yengem, Berkan ve Mila da buradaydı.

Şaşkınlıkla, "Neler oluyor? Niye bu kadar kalabalık?" diye sordum. "Beyza'yla Leo nerede?"

Bora bilmediğini belli edercesine başını sallarken, Sinan minibüsün kapısını inmemiz için açmıştı. Ada, babasının kucağında minibüsten inerken, ben de Noir'yı tasmasından kurtardım. Önce Asya mı "Dayı!" diye bağırmıştı yoksa Begüm mü "Abi!" diye bağırmıştı bilmiyordum ama ikisi de Bora'ya doğru koşarken, biraz evvel ancak sakinleşen Ada ürkmüş ve kendisine doğru koşarak gelen insanları, "Ayı! Ayı! Ayı!" diye engellemeye çalışmıştı. En son bütün gücüyle babasının boynuna sarıldığını ve arkasını bütün kalabalığa dönerek ağlamaya başladığını görmüştüm ama Can da bana doğru, "Teyze!" diye koşunca, dikkatim Ada'dan çekilmişti.

Sarıldığım insanlar değişiyordu. Bora'nın ailesine de kendi aileme de OCTO'ya da sarılırken, içimi derinlerimde sakladığımı bile bilmediğim bir özlem kaplamıştı. Berkan'ı hayatımda hepi topu kaç kez görmüştüm de bu kadar özlemiştim, hatta muhtemelen Mila'yla Berkan'a kıyasla daha bile az anım vardı ama ben onlara sarılırken, bunlar da önemini yitirmişti. Gurbetten dönmüşüz gibi hissediyordum ve zaten, bir nevi öyleydi de. Birileri ağlıyor, birileri ağlamamak için kendini zor tutuyor ve gülümsüyordu. Kucaklaştığımız esnada herkes bir şeyler söylüyor, kimileri söylemini

"Hoş geldiniz..."

kadar kısa tutarken, kimileri de uzun uzun bizi ne kadar özlediklerini dile getiriyorlardı.

Can'ın ve Asya'nın boylarının uzadığını; Begüm'ün saçlarını kızıla boyattığını; Sevim Hanım'ın saçlarını artık boyatmadığını ve aralarına düşen akların ona çok yakıştığını; zaten zayıf olan Bahar'ın daha da zayıfladığını; Gülsüm Hanım'ın ne kadar zaman geçerse geçsin onu ilk gördüğüm günkü gibi olduğunu; Filiz Hala'nın göz altlarının hafif şişliğini; Harun Abi ve Emel Yenge'nin biraz kilo aldıklarını; Samet'in belinde silah olduğunu; Canan'ın kaz ayaklarının belirginleştiğini; yengemin ellerinin artık yaşını meydana çıkardığını; halamın yüzünün de zamana meydan okuyamayarak hepten kırıştığını; Özcan Abi'nin sakal bıraktığını; Sultan'ın saçlarını kısacık kestirdiğini; Sevim'in göz makyajı da dahil baştan aşağı simsiyah bir tarz kuşandığını; Engin ve Merve'nin evlilik yüzüğü taktıklarını; Bear'ın alnının

ortasında bir yara izi olduğunu; Falcon'un bıraktığımdan daha yapılı olduğunu; Lizard'ın eline tarantula dövmesi yaptırdığını; Bat'in üzerinin bir cephane kadar dolu olduğunu; Aydın'ın elinde hafif kan sızmış bir bandaj olduğunu; Çınar'ın elmacık kemiğinde kaybolmaya yüz tutmuş bir morluk olduğunu; Mila'yı ilk kez makyajsız gördüğümü; Berkan'ın saçlarını uzatarak topuz yaptığını fark etmiştim. Fakat kim ne kadar değişirse değişsin, hepsinin gözlerinde gördüğüm, yorgunluklarını perdeleyen hasret ve sevinç dolu bakışlar aynıydı. Gökhan dışındaki herkes bizi burada gördüğüne, döndüğümüze, kavuştuğumuza şükreder gibi bakıyorlardı.

Fakat Gökhan'ın bakışları farklıydı. Kırgınlığı, aynı adadayken Bora'yla telefon konuşmasında sesine yansıdığı gibi bakışlarına da yerleşmişti. Bana sarılırken mesafeliydi ve bizi burada görmekten ötürü mutlu olmadığı aşikârdı. Bana en azından sarılma zahmetinde bulunmuştu fakat Bora'ya onu da çok görmüştü. Zaten Bora'nın Gökhan'a sarılmak üzere bir adım atacağı yoktu -kaldı ki Bora kimseye sarılmak üzere bir adım atmıyordu, insanlar teker teker ona sarılıyorlardı ve Ada, babasının boynuna kenetlenmiş bir durumdayken Bora nasıl onca insana sarılabilmişti onu da tam olarak gözlemleyememiştim- ama Gökhan da bu adımı atmamıştı. Kalabalık içinde dolaşıp bütün tanıdıklarıyla hasret gideren Noir'nın bile başını severek ona gülümsemiş ama Bora'nın yüzüne bakmamıştı.

"Minik kurbağa!" dedim, Sultan'ın kucağındaki Demir'i kendi kucağıma alırken. "Merhaba! Beni hatırladın mı?"

"Babacığım..." dedi Bora, hâlâ arkası kalabalığa dönük bir şekilde, onu boğmaya yeltenircesine boynuna yapışıp kalarak ağlayan Ada'ya. "Bak... Abiyle tanış..."

Bora'nın

abi

dediği, kucağımda bütün çirkinliğiyle -dünyalar güzeliydi ve büyüyünce bütün kadınları aynı dayısı gibi bence kendine hayran bırakacaktı- duran Demir'di ve henüz

abi

olamayacak kadar bebekti. 21 ayını geride bırakmıştı ve neredeyse ikinci yaşı kutlanacaktı ama hâlâ bebekti işte. Herhangi bir tehlike an'ında onun da herhangi bir komutu algılaması henüz maalesef ki mümkün değildi.

"Yenge mi gelmiş anneciğim?" diye sordu Begüm, Demir'e gülümseyerek. "Dayıyla yenge mi gelmişler?"

Demir gülünce ben de güldüm. "Ya sen ne güzel gülüyorsun be öyle!" dedim, kokusunu içime çekerken. "Siz bütün erkek çocukları, dayınızın gülüşünü çalmak zorunda mısınız?!"

Ada, "Ani!" diye bağırdığında, bakışlarım ona çevrilmişti. Ağlamayı bırakmış bana bakıyordu ve gözlerinde daha evvel hiç görmediğim bir ifade vardı. "Ayı!" diye kızdı. Kızmasına alışıktım, birçok şeye kızıyordu ama bu sefer, eğer yanılmıyorsam, ifadesi hafif bir tehdit hafif de bir hayal kırıklığı barındırıyordu. Demir'i kıskanmış mıydı?!

"Anneciğim?" dedim, kucağımda Demir'le birlikte, yavaşça onlara doğru yaklaşırken. "Minik kurbağa ile tanışmak ister misin?"

Ada kaşlarını çattı. "Ani!" diye kızdı yine. "Ayı!" Demir'e asla tanımadığı, tanımak da istemediği bir cisme bakar gibi bakması tuhaf olduğu kadar komikti de. Bir şeyler diyordu, neler dediğini Adaca bilmediğimiz için asla anlamıyorduk fakat,

"Bırak o çocuğu... O da kim? Nereden çıktı? Bırak, dedim sana!"

falan dediğine, ben annesi olarak emindim.

"Dayıcığım..." dedi Bora, içtenlikle. Bir eliyle Demir'in saçlarını sevdi. "Sen ne kadar büyümüşsün ya!"

Ada, asla inanamaz gibi babasına baktı ve yeniden çığlık kıyamet ağlamaya başladı. Bu kez peşinden Demir de ağlamaya başlamıştı ve Ada, Demir ağlayınca susup kaşlarını çatmıştı. Demir'i öyle sevmemişti ki sanki onun yaptığı bir şeyi kendi de yapmayı kendisine yakıştıramaz gibiydi.

"Uşaklar dövüşecekler belli," dedi Gülsüm Hanım ve bunun üzerine herkes, hiç gülecekleri yokmuşçasına gülmeye başladılar.

Fakat, ne yazık ki, kızımız öyle cins bir bebekti ki insanların gülmesinden de zerre hoşlanmamıştı ve gerçekten de işimiz işti. "Ani!" dedi, kendince sert bir tavırla. "Veğ!"

Ver

dediği oyuncak bir bebek değildi, kuzeniydi.

"Ama halacığım... Demir seni çok merak ediyordu," dedi Begüm, sımsıcak bir gülümsemeyle. Ada,

sen kimsin be sus

dercesine Begüm'e baktı ve büyüklerine karşı böyle davranması çok saygısızcaydı. "Hem biz de tanışmadık... Gel bana..."

Begüm, kollarını açıp Ada'ya yaklaşmak istedi fakat Ada, "Ayı!" diye bağırarak, yeniden var gücüyle babasının boynuna sarıldı.

"Kızım..." dedi Bora, onun sırtını hafifçe okşayarak. "Korkma... Vermiyorum seni kimseye... Korkma..." Bakışları Begüm'ün gözlerini buldu. "Alışması zaman alacak... Bu kadar çok insanla temas hâlinde olduğumuzu görmeye alışık değil..."

"Tamam, boğmayalım çocuğu ilk dakikadan," dedi Filiz Hala.

Ada, tehlikenin geçip geçmediğini anlamak istercesine göz ucuyla bana döndüğünde, Demir'in hâlâ kucağımda olduğunu görmüş ve bağırarak, "Ani!" demişti. Demir, istenmediğini anlamışçasına kucağımdan inmeye yeltendiğinde, -ki onu istemeyen asla ben değildim, ben onu çok ama çok seviyordum ve çok ama çok özlemiştim- onu bırakmak zorunda kaldım.

"Naz'ın kopyası maşallah," dedi Emel Yenge.

Ada, şaşkınlıkla Demir'e baktı. Demir, ayakları üzerinde durabiliyor ve yürüyebiliyor diye mi bu kadar şaşırmıştı bilmiyordum. Demir, Noir'ya

doğru üç adım attı ve Ada'nın ona değdirdiği nazardan olsa gerek tökezleyip poposunun üzerine düştü. Fakat sonra hiçbir şey olmamış gibi kendi kendine gülüp yerden kalkınca Ada daha da şaşırmıştı.

"Bora'yı andırıyor ya asıl," dedi yengem, Ada'yı süzerken. "Maşallah! Boylu poslu olacak!"

Demir, Noir'nın başını sevdiğinde, Ada'nın kaşları çatıldı. "Cici..." dedi Demir, Noir'ya. Annesine döndü. "Cici köype!"

"Oağ!" dedi Ada, kızarak. "Oağ! Ge!"

"Aha! Karabaş'ı da kıskanuverdi!" dedi Gülsüm Hanım.

Ada'nın bilmediği şey, Noir'nın Demir de dahil olmak üzere, buradaki herkesi tanıdığı ve sevdiğiydi. Noir patisini Demir'e uzattı. Demir, Noir'nın patisini tuttu. Sonra Noir koşa koşa Ada'nın talimatını yerine getirmek istercesine Bora'nın ayaklarının dibine koştu. "Oağ!" dedi Ada ve ona kendi dilinde bir şeyler anlattı. Demir'le görüşmesini yasakladığını anlamamamız için, bu hayatta hiçbir şey bilmiyor falan olmamız lazımdı.

"Hadi içeri geçelim artık!" dedi Harun Abi. Nihayet bunu biri akıl edebilmişti. "Yoldan geldi çocuklar. Çay çorba bir şey hazırlayın."

"Beyza'yla Leo nerede?" diye sordum, ortaya.

"Leo buralardaydı," dedi Bahar, etrafına bakınırken.

"İçeride," dedi Çınar, gözleri gözlerimle birleşirken. "Çıkmak istemedi."

Derin bir nefes aldım ve başımı ağır ağır salladım. Çınar, beni kendine doğru çekti ve bir kolunu omzuma attı. Birlikte, kalabalıkla birlikte, merdivenlere doğru yürümeye başladık. Bu sırada Samet, Demir'i kucağına almıştı. Ada'nın gözleri Demir'den bir an olsun ayrılmıyordu ve kafayı ona taktığı belliydi. İçeri girdik ve salona doğru yürüdük. Leo, salonda, geniş koltuğun en köşesine oturmuş ve

Spiderman

izliyordu. Herkes bir yerlere geçerken, Çınar'la ben Leo'nun yanına oturduk. Bu sırada Bora da salona gelmiş ve kucağında Ada'yla beraber, köşedeki berjere geçmiş, Ada'nın sarı yağmurluğunu çıkartıp kolçağa koymuştu. Yerde, upuzun, virajlı bir pist ve üzerinde de renkli renkli arabalar vardı. Demir, arabaların başına kurulurken, Can ve Asya önce Bora'nın oturduğu berjerin iki kolçağına geçmişlerdi ama Ada, "Ayı!" diye bağırdı.

Can, Ada'nın tepkisini pek önemsememişti ve yerdeki pistin yanına oturup, eline arabaları yöneten kumandayı almıştı ama Asya'nın Ada'ya bozulduğu belliydi. "Bize neden

ayı

diyor?" diye sordu, yüzü düşmüş bir şekilde. "Ayıp değil mi birine

ayı

demek?"

"O aslında,

hayır

demek istiyor prensesim..." dedi Bora, gülümseyerek. "Ama doğru telaffuz edemiyor. Çünkü bebek ya..."

Asya'nın kaşları havalandı. "Neye

hayır

diyor peki? Burada oturmamızı mı istemiyor?"

"Sanırım," dedi Bora, mahcup bir tavırla. "Sizi yeni gördüğü için, biraz zamana ihtiyacı var. Alışması lazım..."

"Ama alışır değil mi dayı?" diye sordu bu kez de Asya. Ada'nın elini tutmak istedi ama Ada elini Asya'dan çekerek, babasının boynuna doladı. "Ben, onu çok merak ediyorum. Onunla oyun oynamak istiyorum."

"Alışır," dedi Bora, Ada'nın tutmadığı Asya'nın elini tutarken. "Ona biraz zaman ver. Sonra seni çok sevecek. Hepinizi..."

Asya gülümsedi. "Ada!" dedi, heyecanla. "Bizi hemen sev, tamam mı? Sonra, seninle de oyun oynayacağız!" diye ekledi ve Can'ın yanına ilerleyip, o da bir kumandayı eline aldı. Ada, bakışlarıyla Asya'yı takip etmişti. Zeytin gözleri yerdeki arabaları buldu ve en sonunda yine Demir'de durdu. "Leo!" diye seslendi Asya. "Sen de bizimle oynasana!" Türkçe konuşmuştu. Leo ise bakışlarını filmden çekmeden başını iki yana salladı.

"Leo bak, kimler geldi..." dedi Aydın, OCTO'nun her zamanki gibi dizildiği yemek masasının baş köşesine otururken.

Spiderman

orijinal dilindeydi ama Aydın da Türkçe konuşuyordu. "Dayına ve yengene

merhaba

demeyecek misin?"

"N'aber Leo?" diye sordu Bora.

Leo, bakışlarını ilk kez filmden ayırdı ve "İyi," dedi, Türkçe konuşarak. Fakat bakışları Bora'dan çok Ada'nın üzerinde oyalanmış, yine de en fazla altı saniye kadar onda kalmış ve yeniden filme çevrilmişti.

"Uşağum, kapatsana şu ecnebi filimini... Zaten hep bunu izleysun," dedi Gülsüm Hanım.

Leo, Gülsüm Hanım'ın bu söylemini umursamadığı gibi filmin sesini biraz daha açarak tepkisini açıkça belli etmişti. Fakat bir anda yükselen sesle beraber, filmdeki insanların çığlık sesi adeta salonda yankılanırken, Ada da çığlık atmış ve korkuyla babasının boynuna sarılmıştı. Demir,

bu ne değişik bir bebek

dercesine Ada'ya bakarken, "Sesini biraz kısar mısın, Leo?" dedim. Ben Gülsüm Hanım ve Aydın'ın aksine İngilizce konuşmuştum. "Ada, yüksek

sesten korkuyor."

Leo, on saniye hiçbir tepki vermeden ekrana baktı ama daha sonra kumandaya uzanıp televizyonu kapattı. Ayağa kalktı. Salondan çıkmak üzere üç adım attığı sırada Gökhan, "Nereye gidiyorsun concon?" diye sormuştu.

Leo duraksamadan, "Annemin yanına çıkıyorum. Ben de uyuyacağım," dedi. Türkçe konuşuyor olması benim için oldukça garipti ve bir an'lığına, Türkçe öğrendiğini çoktan anlamış olmama rağmen, ağzım açık kalmıştı.

Bu sırada Demir, elindeki yeşil arabayı Gökhan'ın ayaklarının dibine kadar sürmüş ve sonra da ona uzatmıştı. "Sen de uyusana, saat kaç oldu..." dedi Gökhan, Demir'e. Demir, bu kez de mavi arabayı Gökhan'ın eline tutuşturmuştu.

Bora'ya baktım. Kucağındaki Ada'yla beraber, ifadesiz bir şekilde oturduğu koltukta ne düşünüyordu bilinmez, uzun, çok uzun zaman sonra burada olmayı yadırgadığı gayet açıktı. Belki de Ada kadar onun da zamana ihtiyacı vardı. Yeniden alışmak için. Döndüğümüz gerçeğine gerçekten adapte olmak için. Salonda çocukların seslerinden başka bir ses duyulmazken, aslında herkesin bizim burada olduğumuzu idrak etmeye çalıştığını düşünmüştüm.

"Pistten çıkarmasana arabaları, öyle süremezsin ki. Kumanda rayda çalışıyor," dedi Can, Demir'e.

"Bebek o daha ne anlasın pistten kumandadan," dedi Asya, Can'a.

"Vınnn..." Demir, elindeki kırmızı arabayı Gökhan'ın ayaklarının dibine doğru sürerken, Can ve Asya'nın kumanda aracılığıyla pistte sürdükleri arabalardan çıkan sesi taklit ediyordu.

"Otopark sanıyor çocuk beni!" dedi Gökhan, şakacı bir sitemle. Demir'i koltuk altlarından tutarak havaya kaldırdı ve onunla beraber yere, pistin yanına oturup bağdaş kurdu. "Gelin bakalım, yarışalım!"

Gökhan, elindeki arabaları yere bıraktı ve sarı arabaya uzandı. "Biz Demir'leyiz. Siz de tek tek. Seçin bakalım arabalarınızı." Asya kırmızı arabayı alırken, Can da yeşil arabayı almıştı. Demir de Gökhan'la beraber

kumandayı tutuyordu. Ada'nın bakışları sarı arabaya odaklanmıştı ve gözünü kırpmadan yarışı izliyordu. Gökhan, kucağındaki Demir yüzünden kumandayı doğru düzgün kullanamadığı için arabası pistten fırladı ve takla atarak, Bahar'ın ayaklarının dibine kadar ulaştı. "Bak senin yüzünden kaybedeceğiz!" dedi Gökhan, kızar gibi. Demir'i bıraktı ve ayağa kalkıp, Bahar'a doğru fırlayan sarı arabayı aldı.

"Veğ!" dedi Ada, bu an'ı resmen kollamış gibi. Gökhan, elinde sarı arabayla Ada'ya döndü. "Veğ!" dedi Ada, bir kez daha. Bir elini Gökhan'a doğru uzatmış ve açıp kapatmıştı. "Nini! Veğ!" Kendini gösterdi, bir yanlışlık olmasını asla istemez, sarı arabayı kendisine vermesi gerektiğini iyice anlatır gibi. "Veğ!"

"Bunu mu istiyorsun?" diye sordu Gökhan, sarı arabayı göstererek.

"Hığğğ!" dedi Ada. "Veğ." Gökhan, birkaç adım atarak Bora'yla Ada'ya yaklaştı ve elindeki sarı arabayı Ada'ya uzattı. "Aaağğğğ!" dedi Ada, gülümseyerek. Babasını dürttü. "Ba!"

"Çok güzelmiş kızım..." dedi Bora, Ada'nın saçlarından öperken.

Ada, işaret parmağıyla Gökhan'ı gösterdi ve babasına kendi dilinde, Gökhan'ın ona sarı bir araba verdiğini anlattı.

"Yiyeceğim ya şimdi! Allah'ım nasıl bir çocuk bu?!" dedi Begüm, dişleri kamaşır gibi. "Tam hayallerimdeki gibi tam!"

"Birlikte oynayalım mı?" diye sordu Gökhan. Ada, Gökhan'a baktı. "Pistte sürelim mi bu arabayı?"

Gökhan, pisti işaret edince Ada'nın bakışları piste çevrildi ve kendi hâlinde arabasını süren Demir'i buldu. Anında kaşlarını çattı ve "Ayı!" dedi.

Gökhan, Bora'nın oturduğu koltuğun önünde, bir dizini yere koyarak eğildi. "Gel, biz şurada oynayalım o zaman..." dedi, işaret parmağıyla, Çınar'la oturduğumuz koltuğun önünü işaret ederken.

"Ani!" dedi Ada, beni göstererek. Gülümsüyordu fakat bir anda yeniden kaşlarını çattı ve hızla babasının kucağından yere atlamaya çalıştı. Bu sırada sarı arabasını da asla elinden bırakmamıştı. Bora, onun yere inmesine yardımcı olduğunda, Ada hızla bana doğru emekledi, büyük bir çabayla ayaklarımı parçalama pahasına koltuğun üzerine tırmandı ve omzumdaki Çınar'ın elini, omzumdan ittirdi. "Ayı!" dedi Çınar'a, kızar gibi.

"Hayda!" diye mırıldandı Çınar, son heceyi uzatarak.

Bora, içten, neşeli ve pekâlâ yersiz bir kahkaha attı. Salondaki herkes, hiç beklemedikleri bir tepkiyle karşılaştıkları için istemsizce gülmüştü ama Bora'nın kahkahası hepsinden farklıydı. O, kızının beni Çınar'dan kıskanmasından epey hoşlanmıştı. Üstüne üstlük, Ada babasına dönüp. "Ba! Ge!" deyince, Bora'nın yüzünde memnun bir gülümseme asılı kalmıştı.

"Geleyim bebeğim," dedi. Ayağa kalktı ve bize doğru yürüdü. Çınar'la ortamıza oturmaya yeltendiğinde, Çınar koltuğun en uç noktasına kaymak zorunda kalmıştı.

"Kızım, bugün senin içinden minik bir canavar çıktı?" dedim, şaşkınlıkla.

"Kıskançlık konusunda babasına çekmiş belli ki!" diye homurdandı Çınar.

"Cık," dedi Bora, gülümserken. "O konuda da annesiyle yarışıyor."

Ada kucağıma kuruldu ve bakışlarını, babasının kalktığı koltuğa oturan Gökhan'a çevirdi. Gökhan, Ada'ya gülümseyince, Ada'nın yüzüne utangaç bir gülümseme yayıldı ve sonra da yüzünü dan diye babasının göğsüne gömdü. Boğazından minik bir kıkırtı dökülmüştü. Bora, Ada'yı kucağına aldı. Bu sırada Demir, yine elindeki arabayı Gökhan'ın ayaklarının dibine sürmüştü. Ada, Demir'e bakarken kaşlarını çatıyordu ama Gökhan'la göz göze gelince, garip garip hâllere bürünüyordu. Bir bacağını diğerinin üstüne atıyor, ellerini saçlarında gezdiriyor, başını babasının göğsüne yatırıp kaldırıyor ve en açıklanabilir şekliyle, Gökhan'a kur yapıyordu.

Bahar, kahkahalarına engel olamayarak, "Kız Ada..." diye seslendi. Ada, kendisine seslenildiğini duyunca bakışlarını Bahar'a çevirmiş ve

sen de kimsin

dercesine kaşlarını çatmıştı. "Bula bula bu Gökhan'ı mı buldun aşık olacak?!"

Gökhan, Bahar'ı esefle kınar gibi yüzünü buruştururken, "Sana ne be!" dedi. Ada yine Gökhan'a döndüğünde, Gökhan, Bahar'a dil çıkarıyordu. Ada, kocaman, neşeli bir kahkaha attığında Gökhan'ın bakışları da Ada'ya çevrilmişti. Ada'nın sarı yağmurluğunu eline aldı ve "Ne güzelmiş ya bu!" dedi.

Herkesin üzerinde tek tek dolaşan gözlerim, Aydın'ın acı kahve gözleriyle birleşmişti. Gözleri ben ona bakıncaya kadar, Bora ve Ada'nın üzerindeydi. Yüzünde ama en çok da gözlerinde, hasret, hüzün, şükür ve gıpta vardı. Bir babanın kucağında, bir bebek gördüğü için miydi? Ya da Kara'sının kucağındaki bebek miydi onu duygulandıran?

Demir, Gökhan'ın elindeki yağmurluğa uzandığında, Ada'nın kaşları çatıldı. "Ayı!" Kendisini gösterdi. "Ayı!" İşaret parmağı da hararetle havaya kalkmıştı. "Ayı!" Demir, elindeki yağmurlukla beraber, paytak paytak yürüyerek bize doğru yaklaştığında, Ada panikle babasının boynuna sarıldı.

"Ay," dedi Demir, yağmurluğu Ada'ya uzatırken.

Ada, yağmurluğu Demir'in elinden alırken; Demir de Ada'nın diğer elindeki sarı arabaya uzanmış ve onu almıştı. Ada'nın kulakları tırmalayan ağlama sesiyle birlikte Demir ne yapacağını bilemedi ve sarı arabayı dan diye Ada'nın kucağına bıraktı. "Anneciğim ama o sarı araba Demir'in..." dedim, Ada'yı kucağıma alırken. "Onunla oynayabilirsin ama geri vermen gerekiyor sonrasında. O sana nasıl yağmurluğunu verdi, senin de ona arabayı vermen gerekiyor. Başkalarının eşyalarını ancak ödünç alabiliriz. Bizim olamaz. Ayrıca, yine verdi bak sana... Tamam, ağlama... Biraz daha oynayabilirsin onunla. Tamam..."

Bora da Demir'i kucağına aldı ve "Oğlum..." dedi, yavaşça. Demir, bakışlarını ağlayan Ada'dan çekemiyordu. "Ada, sana kıyasla çok küçük... Onun kusuruna bakma, olur mu?"

Ada, sarı arabaya yeniden kavuştuğu için belki biraz olsun sakinleşirdi fakat Demir'in babasının kucağında olduğunu fark ettiği için, bu çok mümkün olmuyordu. Ayağa kalktım. "Anneciğim, tamam..." dedim, sırtını okşarken. "Tamam... Sende sarı araba şu an..."

Ada'nın ağlamasının kesilmesi için, Bora'nın Demir'i kucağından indirmesi gerekiyordu fakat bunun ancak ve ancak geçici bir çözüm olduğunu benim kadar Bora da biliyordu. O yüzden Begüm, "Alayım abi ben Demir'i, başka türlü susmayacak..." dediğinde ya da halam, "Can da bebekken böyleydi. Arkadaşsız, tek başına büyüyünce, paylaşıma kapalı oluyor çocuklar, zorlamamak lazım şimdiden..." dediğinde, yine de Demir'i kucağından indirmemişti. Benim, bahçedeyken yaptığım gibi. Çünkü ben de aynı Bora gibi Ada'nın bir şeyleri ağlayarak yaptırmasına olanak tanımıyordum. Hiçbir zaman ona böyle bir alan açmamış, aksine bunun yanlış olduğunu anlaması için çabalamıştık. Benim ya da babasının kucağında bir çocuk görebilirdi, bu olağan bir şeydi, bugüne kadar görmemiş olması da bir sorun teşkil etmemeliydi. Ediyorsa da bu duruma alışması gerekiyordu.

Kalabalıktan biraz uzaklaştım ve Gökhan'ın oturduğu berjerin arkasındaki pencereye yaklaştım. Ada'nın susmasını sabırla beklerken, Can ve Asya da oynadıkları oyuna ara vermişlerdi ve bütün dikkatleriyle bize bakıyorlardı. Ada, herkesin bakışları bizim, hatta daha çok onun üzerinde olduğu için ekstra huzursuz oluyordu. Hıçkırıkları yerini kesik kesik iç çekişlere bırakırken, onunla birlikte hafifçe zıplar gibi sağa sola sallanıyordum. Bakışları yeniden babasına çevrildiğinde, babasının kucağında Demir'in oturduğunu ve elindeki yeşil arabasını, babasının kolunda sürdüğünü görmüştü.

Kısık bir sesle, "Ge!" dedi.

Babasına dediğini sansam da Gökhan'a dediğini sonradan fark etmiştim. Gökhan ayağa kalktı ve yanımıza yaklaştı. Ada, sarı arabasını, bu yaptığı dünyanın en üzücü şeyiymiş gibi Gökhan'a uzattı. Araba Demir'indi, Gökhan'ın değil ki?! "Biraz daha oynayabilirsin..." dedi Gökhan. Gülümsedi. "Bu evdeki hiçbir şey, herhangi birinin tapulu malı değil. Bütün oyuncaklar bu eve alınıyor. Sadece Demir'in değil onlar. Aynı zamanda Leo'nun, Asya'nın, Can'ın... Senin de olabilir. Madem artık buradasın..."

Ada ne anlamıştı bilmiyordum ama Gökhan sarı arabayı elinden almayınca, arabayı göğsüne bastırdı. Sonra da dan diye ellerini Gökhan'a uzattı ve sağ eliyle onun yakasını tutup, kucağımdan resmen onun kucağına zıpladı. Gökhan, Ada'yı kucağına aldığında bir an için resmen bocalamıştı. Ada'ya öyle bir bakıyordu ki sanki bu an'ı çok uzun zamandır hayal etmiş ve fakat bir yandan da bu an'ın geleceğine hiç inanmamış gibi.

"Herifte resmen

şeytan tüyü

var," dedi Aydın, şaşkınlıkla.

Fakat hiç kimse ben ya da Bora kadar şaşıramazdı çünkü yaşanan bu şey, Ada için, imkânsızdı. Bir sarı araba verdi, geri de almadı diye olacak şey değildi. Ada, adadaki onca adamla bazen uzaktan uzağa, bazen de yakından yakına oyunlar oynamasına rağmen, hatta ve hatta Selim'le Yeşim'i çok sevmesine, onlarla vakit geçirmesine, onlarla belki de saatlerce durmasına rağmen, onlara karşı bile yer yer yabaniydi. Gökhan'da şeytan tüyü mü vardı ne vardı bilmiyordum ama Ada'nın sıcacık ve beğeni dolu bakışlarından, aklının başından uçup gittiği belliydi.

"Sen, ne kadar güzelsin..." dedi Gökhan.

Ada gülümsedi ve Gökhan'a kendi dilinde bir şeyler söylerken, üzerindeki eteği çekiştirdi. Adacanın bilmediğimiz dilindeki bütün kelimelerin arasına,

"Ba", Ani"

ve

"Oağ!"

kelimelerini de sıkıştırıvermişti. Muhtemelen kim olduğunu, nereden geldiğimizi, yolda neler yaşadığını falan anlatıyordu. İyi ki neler dediğini anlamıyorduk.

"Güzelim benim," dedi Gökhan, Ada'nın elini okşarken.

"Jüjim..." dedi Ada,

güzelim

'i taklit eder gibi.

"Ben de mi senin güzelinim?" diye sordu Gökhan, gülerken.

"Hığğğ!" dedi Ada, cilve yapar gibi. "Jüjim."

"Öpebilir miyim seni?" dedi Gökhan.

Ada, üç saniyeliğine düşünür gibi Gökhan'a baktı ve sonrasında kafasını sallarken, "Hığğğ!" dedi.

Gökhan, Ada'nın yanağından öptüğü sırada Samet, hayranlık dolu bir tonlamayla, "Benim için de öpsene abi!" demişti.

Bu sırada Sevim Hanım, Emel Yenge, Sultan ve Sevim, çay ve çikolatalı pasta servisi yapıyorlardı. Aydın'ın doğum günü olduğunu yeniden anımsarken, bakışlarımı ona çevirdim fakat onun bakışları önüne yeni servis edilmiş çikolatalı pasta tabağındaydı.

Gökhan, Ada'yı diğer yanağından da öptükten sonra, "Sen de öper misin beni?" diye sordu, işaret parmağıyla yanağını gösterirken. Salondaki herkes bu an'ı gıptayla izliyorlardı çünkü Gökhan, herkesin yapmak istediğini ama Ada izin vermediği için hiç kimsenin yapamadığını yapıyordu. Ada gülümsedi ve dudaklarını Gökhan'ın sakalları arasına bastırdı.

"Abi..." dedi Begüm. Ada'nın çatılan kaşlarının altındaki zeytin gözleri Begüm'e çevrilmişti. "Sevim Teyze yatırsın Demir'i istersen..."

"Abi," dedi Ada, Gökhan'a döndüğünde. İşaret parmağıyla babasını gösterdi. "Ba, abi!"

"Evet..." dedi Gökhan, gülümseyerek. "Senin baban, halanın abisi..."

"Ba, abi..." dedi Ada, yine.

Aslında Ada, babasının, halasının abisi olduğunu değil; babasına herkesin

abi

dediğini ama kendisinin

abi

demesinin ise garip karşılandığını anlatmaya çalışıyor da olabilirdi.

Sevim Hanım, Demir'i Bora'nın kollarından alırken iç çektim. Demir, onca kaosun ve keşmekeşin ortasında, Bora'nın kucağında uyuyakalmıştı. Bu nasıl mümkündü bilmiyordum. Tık sesine dahi uyanan Ada'yla kıyaslandığında, kalabalık ailede yaşamanın farkını belki de kavrıyorduk ve ne Ada ne de biz bunu tecrübe edebilmiştik.

Ada, Gökhan'ın kollarından benim kollarıma gelmek için hamle yaptığında, onu yeniden kucağıma aldım. Ya Gökhan'la şimdilik bu kadar yakınlık kurmasının yeterli olacağını düşünmüştü ya da babası da Demir'i bıraktığı için herkesin kendi köyüne, kendi adetlerine yeniden dönmesini istemişti. Kucağımda Ada'yla beraber berjere geçtiğim sırada, Bora konuşmak üzere boğazını temizledi. Kapkara gözleri, salondaki herkesin üzerinde dolaşıyordu ve sanki tek bir kişiyi dahi atlamak istemiyordu.

"Kafanızda onlarca soru olduğunu tahmin edebiliyorum..." dedi Bora. Ada, babası söze girdiğinde üç saniyeliğine ona bakmıştı ama hemen ardından, elindeki sarı arabayı kolçakta sürmeye devam etmişti. Kaçamak bakışları ara ara Gökhan'a da değiyordu ve Gökhan'la göz göze geldikçe boğazından minik kıkırtılar dökülüyordu. "Bunda haklısınız da... Her sorunuzu cevaplayabilir miyiz, bilmiyorum. Bu saatten sonra, sorularınıza bir cevap almanızın ne kadar önemi var, onu da bilmiyorum..."

"Niye döndünüz?" diye sordu Begüm, Bora es verir vermez.

Bora, bakışları Can ve Asya'ya değdiğinde, derin bir nefes vermişti. "Konuşuruz..." dedi,

sonra

der gibi. Bakışları Bat, Bear, Falcon, Lizard ve Aydın'ın bulunduğu masaya çevrilirken, "Geleceğimizi nereden öğrendiniz?" diye sordu.

"Kapıdaki çocuklar söyledi, biz de öyle bahçeye çıktık," dedi Aydın.

"Hayır, onu sormuyorum..." dedi Bora, başını iki yana sallarken. "Hepiniz burada toplanmışsınız ya... Kim haber verdi size, onu soruyorum?"

"Biz sizin için toplanmadık ki..." dedi Can. Bora'nın bakışları Can'a çevrildi. "Biz burada yaşıyoruz artık."

Can'ın ne demek istediğini anlamak için büyük bir çaba sarf etmiştim ama yine de anlayamadım. Bora da anlayamamış olacak ki, "Nasıl?" diye sordu. Bu kez yanında oturan Çınar'a dönmüştü.

"Evet," dedi Çınar, Can'ı onaylayarak. "Bir arada olmak daha güvenli hissettiriyor. Hepimize."

Bora'nın gözleri adeta fal taşı gibi açılırken, "Hepiniz mi?" diye sordu. Bakışları salondaki herkesin üzerinde dolaşırken, "Hepiniz mi burada kalıyorsunuz?" diye sordu. "Nasıl sığıyorsunuz bu eve hepiniz?"

"Bizim çocuklar için arka bahçeye prefabrik ev yapıldı," dedi Çınar. Alelade, normal, dünyanın en olağan şeyinden bahsediyor gibiydi. "Müştemilatı da kullanıyoruz. Rahat sığıyoruz aslında. Ben her zaman burada kalmıyorum, gidip geliyorum. Anneannem benim evde. Zeki Dedem'le. Eren'ler de güvenli bir evdeler. Gürkan başlarında." Çınar'ın bakışları beni buldu. "Nurcan Hanımlar da onlarla kalıyor." Yeniden Bora'ya baktı. "Melis de."

Buna aslında sığmak değil

sığınmak

deniyordu. Melis'in, Erenlerle ve hatta Nurcan Teyzelerle aynı evde ne işi olduğunu sorgulamaya kalksam, Cananların burada ne yaptığını da sorgulamam gerekirdi. Hele ki Berkan ve Mila da bu evdeyken. Her ne olduysa, -ve hatta neler olduysa- olanın bitenin çok büyük bir şey olduğu

belliydi. Herkes, bulduğu bir boşluğu resmen değerlendirmişti ve buna da muhtemelen yaşamak değil,

hayatta kalmak

deniyordu. Adeta bir felaketin ardından yaşanan bir durum gibi.

"Kalabalık yaşamak çok güzel ki..." dedi Can, keyifle. "Okula da gitmiyoruz!"

"Ama ben okulumu çok özledim..." dedi Asya, Can'a katılmaz gibi. "Kalabalık yaşamak güzel ama hiç evden çıkmamak güzel değil."

Veya hayatta kalmak bile değildi bu, hayatta kalmaya çalışmaktı.

"Biraz konuşalım," dedi Bora, Çınar'a. Bakışları Bat, Bear, Falcon, Lizard ve Aydın'ın bulunduğu masaya çevrildi. "Neler olup bittiğini anlamam gerek," dedi ve en son Gökhan'a döndü. "Bi' konuşalım." Ayağa kalktı. "Begüm sen de gel. Harun Abi, Engin, Samet, siz de. Biriniz de Beyza'yı çağırın."

"Ablam odasında..." dedi Begüm. Bakışları tedirgin bir şekilde Çınar'a değmiş ve ardından yine abisinin kapkara gözlerini bulmuştu. "Uyuyor. Rahatsız etmeyelim şimdi onu."

Bora'nın gözleri kısılırken, "Rahatsız mı etmeyelim?" diye sordu. Derin bir nefes verdi. "Bir sorun mu var?"

"Sorun değil de..." dedi Çınar, araya girerek. Bakışları Can ve Asya'ya değip yeniden Bora'yla birleşmişti. "Başına gelen o kazadan beri, sanırım bunu öğrenmişsiniz... Pek iyi değil. Ruhen de bitik. Genellikle odasından çıkmıyor."

"İyi," dedi Bora, başını sallayarak. "Bugün çıkar." Bakışları gözlerimi buldu. "Yukarı çıkalım."

Ayağa kalktığımda, Gülsüm Hanım'a dan diye, "Ne pekmezi var?" diye sormuştum. Gülsüm Hanım, pekmezden sorumlu devlet bakanı değildi elbette ama gelirken köyden pekmez de getirmiş olabileceğine çok inanmıştım. Daha

evvel Kilyos'taki evde bile pekmez gördüğümü düşünürsek, sezgilerim bu soruyu sorabileceğim en güvenilir kişinin o olduğunu söylemişti.

"Karadut var," dedi Gülsüm Hanım. "Ellerumlen yaptiydum."

"Şahane!" dedim. Begüm'e döndüm. "Halası," dedim, yumuşacık bir sesle. "Elma, havuç, biraz da karadut pekmezi... Blender'dan geçecek. Biberonu çantamızda. Çantamız da arabadaydı. Hazırlar mısın bize?" Bunu da Begüm'den değil, herhangi bir başkasından mesela Sevim Hanım'dan isteyebilirdim fakat Begüm, anne olanlara kıyasla daha yeni bir anne olduğu için, üstelik oğlunun bunca kaosta uyuyabilmesi takdirimi kazandığı için, ona güvenivermiştim. "Pekmez rengini çok değiştirmesin ama. Elmayı bol koyman lazım. Rengini beğenmezse içmez. Var değil mi elma?"

"Var var," dedi Sevim Hanım, araya girerek.

Gülümsedim ve başımı salladım. Bora'ya doğru ilerledim. Ada, gideceğimizi düşünmüş olsa gerek, salondan çıkarken Gökhan'a el sallamıştı. "Geri geleceğiz anneciğim buraya," dedim, yürümeye devam ederken. "Sadece üst kata çıkıyoruz. Halaya bakacağız..."

"Sevdin mi bebeğim bu evi?" diye sordu Bora, merdivenlerden çıkarken. "Ben, bu evde büyüdüm, biliyor musun?"

"Aaağğğ!" dedi Ada, çok anlamış gibi.

Merdivenlerden çıktığımız zaman bizi karşılayan koridorda asılı fotoğrafa şaşkınlıkla karışık bir gülümsemeyle bakmıştım. "Ada bak..." dedim, fotoğrafı ona gösterirken. "Burada, sen benim karnımdasın..."

"Ba!" dedi Ada, babasını gösterirken. "Ani!" Sonra işaret parmağı pusetin içindeki Demir'i buldu. "Bebe!"

"Bak..." dedim, Leo'yu gösterirken. "Minik aslan."

"Ayı," dedi Ada, itiraz ederek. O kimdi bilmiyordu ama aslan olmadığını bilecek kadar aklı vardı.

"Abi," dedi Begüm'ü işaret ederken.

"Kızım sen neden herkesin

abi

olduğunu düşünüyorsun?" dedi Bora, kaşlarını çatarak. "Hala, o."

"Çünkü sana

abi

diyen herkese

abi

demek zorunda benim kızım," dedim gülerken. "Hayatındaki insanlar içinde,

'Abi' diyen insanlar

kümesi var benim kızımın." Sesime neşeli bir tını eklemeye çalışarak, "Değil mi kızım?! Değil mi Ada?!" diye sordum.

"Hığğğ!" dedi Ada, bana dönerek.

"Jüjim," dedi işaret parmağıyla, arkamdaki bir yeri göstererek. Arkamı döndüm. Duvarda Bora, Gökhan, Begüm ve Beyza'nın eski bir fotoğrafı vardı. Bu fotoğrafları buraya kim asmıştı bilmiyordum ama iyi düşünüldüğü kesindi. Ben de Kilyos'taki evimizde böyle bir köşe yapmayı hayal ediyordum. Duvarda bütün sevdiğim insanlar olsun istiyordum. En çok da Bora ve Ada. "Aaağğğ!" dedi Ada, cilveli bir tonlamayla. "Jüjim!"

"Nazlı, bu çocuk gerçekten Gökhan'a aşık olmadı değil mi?" diye sordu Bora, hoşnutsuz bir tavırla.

Dudaklarım

bilmem

dercesine büzülürken gülmüştüm. "Hoşlandığı kesin de..."

"Demek ki neymiş, senin psikoloğa gitme zamanın gelmiş!" dedi Bora, sanki Ada'ya şeker sunar gibi tatlı bir sesle. Ada da babasının ses tonuna aldanıp gülümsedi. "Hem psikolog eşliğinde büyürsen, daha bilinçli, daha aklı başında, korkularını yönetebilen, motorların ses çıkardığını kavrayabilen, yüksek sesin de hayatın içinden olduğunu kabul edebilen, kıskançlığından arınabilen, doğru tercihler yapabilen bir birey olursun."

"Abart!" dedim, alayla. Kaşlarımı çattım. "Kıskançlık konusunda haklısın ama..."

Bora güldü ve derin bir nefes aldı. Bakışları üç saniyeliğine Beyza'nın oda kapısına çevrildi ve yeniden bana döndü. "Girelim mi?"

Başımı salladım ve önden yürüdüm. "Gel bakalım Ada... Halayla tanışacağız şimdi..."

Oda kapısını tıklattığımda, Beyza, "Gir," demişti. Kapıyı açtım ve içeri girdik. Beyza, sırtı yatak başlığına dayalı bir şekilde pijamalarıyla yatağa uzanmışken, Leo da annesinin yanına yatmış ve onun göğsüne kafasını koymuştu. Önlerinde bir laptop vardı ve

Spiderman

izliyorlardı. Beyza, odasına kadar çıkmamıza şaşırmış gibiydi. "Hoş geldiniz..." dedi, gülümsemeye çalışırken. Filmi durdurduğunda Leo'nun bundan pek hoşlanmadığını anlamıştım ama yine de bir şey söylemedi. "İnemedim aşağıya, kusura bakmayın." Beyza'nın bakışları, kucağımdaki Ada, Bora ve benim aramda mekik dokurken, yüzündeki yorgunluk ve hasta görüntü açık seçik meydandaydı. "Merhaba Ada..." dedi içtenlikle. "Leo'nun anlattığı kadar güzelmişsin gerçekten de!"

"Nasılsın?" diye sordum, merakla. "Geçmiş olsun."

"Teşekkür ederim, iyiyim..." dedi Beyza. Herhangi bir beklenti içinde değildim ama bir yandan da beklediğim karşılama bu değildi. En azından ayağa kalkmasını, bana sarılmasını beklerdim. Gökhan da Bora'ya ve hatta bana karşı mesafeliydi ama o bile bana sarılma zahmetine girişmişti. Üstelik, Gökhan, Bora'ya bir adım atmamış olabilirdi ama Beyza'nın, o adımı atması

gerekirdi. Kardeşine sarılması, onu bağrına basması, onunla kucaklaşması gerekirdi. "Dönmemenizi söylemiştim..." dedi, kardeşinin birebir aynısı olan gözleri, kardeşini bulurken.

"Döndük," dedi Bora, kısaca. Onun herhangi bir beklentisi var mıydı, şu an yaşadığımız şey ona normal mi geliyordu, kırılmıyor muydu bilmiyordum. Yüzü de sesi de ifadesizdi ve ne hissettiğini yine, bir giz gibi içinde tutuyordu. "Konuşmamız gerek. Toparlan, gel aşağıya."

"Annem gelemez," dedi Leo, kaşlarını kaldırarak. Türkçe'si o kadar da mükemmel değildi ve telaffuzundaki bozukluk hemencecik seçiliyordu. "Biz film izliyoruz."

"Daha sonra izleseniz olur mu?" diye sordu Bora, yumuşacık bir sesle. "Annenle konuşacaklarımız var, Leo."

"Yeo," dedi Ada, babasını tekrarlayarak. Leo, Ada'ya baktı. Ada, duvardaki minik aslan fotoğrafını işaret ederek, "Mimi asa!" dedi. Leo'nun kaşları çatılmıştı zira Türkçe'yi öğrenmiş olması, Adacayı anlayabileceği anlamına gelmiyordu. "Aaağğğ!" dedi Ada, duvardaki bir diğer fotoğrafa bakarken. "Ani!" Bakışlarımı Ada'nın işaret ettiği yere çevirdiğimde, Leo ile çekilmiş eski bir fotoğrafımızı görmüştüm.

"Ne dediğini anlamıyorum," dedi Leo.

Ada, Leo'ya baktı, kaşlarını çattı ve ellerini falan oynatarak, kendi dilinde ona hararetli bir cevap verdi.

"Benimle kavga mı ediyor?" diye sordu Leo, annesine.

"Hayır, ama onu anlamadığın için sinirlenmiş olabilir..." dedi Beyza, gülerek. "Bazen, bebekleri anlıyormuş gibi davranman gerekir. Hani Demir'e de öyle yapıyorduk ya..."

"Ama Demir sevimliydi," dedi Leo, göz ucuyla Ada'ya bakarken. "Onun ise kaşları çatık."

"Aslında Ada da çok sevimlidir," dedim. Neden İngilizce konuştuğumu bilmiyordum, sanırım alışkanlıktan. Leo ise asla bana bakmıyordu. "Sadece, buradaki kimseyi henüz tanımadığı için, mesafeli davranıyor. Size alıştığında, sizi sevdiğinde, sürekli gülümsediğini görebilirsin."

"Görmem," dedi Leo, Ada'ya bakarken. O da benim gibi İngilizce konuşmuştu. "Zaten, yine gidersiniz."

"Leo..." dedi Beyza, hafif uyarıcı bir tınıyla. "Lütfen..."

"Mail'ini yeni gördüğüm için özür dilerim," dedim. Leo, ilk kez gözlerimin içine baktı. "Bana ihtiyacın olduğunda, senin yanında olamadığım için çok üzgünüm... Böyle olsun istemezdim. Geç kaldık." Acı kahve gözlerine yerleşen hüzün, onu olduğundan daha da büyük bir çocukmuş gibi gösteriyordu. "Fakat mail'ini görür görmez geldik."

"Nazlı'yı buraya hiçbir güç döndüremezdi," dedi Bora, yumuşacık bir tınıyla. O, benim aksime Türkçe konuşuyordu. "Dönmemiz için onlarca sebep vardı ama onun için en önemli sebep sensin, Leo."

"Nina," dedi Leo,

Nazlı

'yı yok sayar bir tavırla. Gülümsedi. "Seni çok özledim."

Yataktan kalkıp, küçük adımlarla bana doğru yaklaştığında Ada, alıştığımız üzere, "Ayı!" demişti. "Ayı! Ayı! Ayı!"

Hayır, bize sakın yaklaşma, ötede dur, böyle aramızda mesafe varken çok iyiydi, şimdi niye geliyorsun Allah Allah! Hayır hayır! Gelme!

Bora, Ada'yı kucağımdan alırken, Leo hızla ellerini bana dolamıştı. Gözlerimden süzülen yaşların sebebini bilmiyordum ama sorgulamadan, minik arkadaşıma var gücümle sarıldım. Çok özlediğimi söylemek bile hislerimi anlatmaya yetmezdi, ne kadar çok özlediğimi anlatacak kelimeler henüz türetilmemişti. Leo ile birbirimizden ayrıldığımızda, Beyza da gözleri

yaşlı bir şekilde gülümseyerek bize bakıyordu. Leo, Bora'nın yanına gitti ve Ada'nın, "Ayı!" demesine rağmen, dayısına da var gücüyle sarıldı.

Bora, derin bir nefes verdi ve "Hadi," dedi Beyza'ya. "Aşağıya inelim."

Beyza, başını ağır ağır salladığında, Leo'ya dönmüştü. Leo da annesine bakarken başını salladı ve giyinme odasına ilerledi. Kapıyı açtı ve içeriye girdi. Yeniden dışarı çıktığında, tekerlekli bir sandalyeyi sürüyordu. Bakışlarım refleksif bir şekilde Bora'nın kapkara gözlerini bulduğunda, zorlukla yutkunmuştum. Bora, dumur olmuşçasına Leo'nun sürdüğü tekerlekli sandalyeye bakarken, zaman ve mekan algımı tümden yitirmiştim ve Bora'nın koluna tutunmasam, muhtemelen olduğum yere yığılırdım da.

Beyza Karabey, yürüyemiyordu.

♠

Bir zamanlar, her zaman iki seçeneğe kaldığımızı düşünürdüm. Bir şeyin ya var ya da yok olduğunu. Etrafımızın yüzde elli ihtimallerle örülü olduğunu, ki ben onlardan çok korkardım. Sonra büyüdüm. Hayatta ikiden fazla seçenek olduğunu öğrendim. Büyüdüğümde. Yüzde elli ihtimalleri özler olduğumda.

Kapalı iki karttan birinin, benim istediğim kart çıkması ihtimali yüzde elliydi. Fakat ortada kapalı üç kart olduğunda, yüzde otuz üç virgül sonsuza doğru yol alan otuz üçlerle karşılaşıyorduk. Dört kapalı kart olduğunda, yüzde yirmi beşlerle. Beş kapalı kart olduğunda, yüzde yirmilerle. İki seçenek arasında kalmak, bu yüzden iyiydi işte. Çünkü elli büyüktü, artan kart sayısı ile birlikte, istediğim karta ulaşabilme oranımdan.

Hayatta ikiden fazla seçenek olduğunu ilk kez, üçüncü seçeneği hiç görmediğimle yüzleştiğimde anlamıştım sanırım. Bora, elime bir silah verdiğinde ve kafama sıkmamı istediğinde. Üçüncü seçeneği görememiştim, çünkü orada öyle bir seçenek olduğunu bile bilmiyordum. Çünkü ölmeyi kabul eden ben olduğum için ve anlaşma

anlaşma

olduğu için, onu öldürmeyi bir seçenek olarak bile görmemiştim.

Üçüncü bir seçenek, başka bir seçenek, hatta seçenekler olduğunu; ikinci kez nerede görmüştüm, üçüncü kez nerede görmüştüm bilmiyordum ama 25 Eylül 2017'den sonra yaşayarak deneyimlemiştim. Bana öğretilene göre, bir insan ya yaşardı ya da ölürdü ve yüzde elli ihtimalle yaşar, yüzde elli ihtimalle de ölürdü ama ben uzun bir süre, çok uzun bir süre, yaşarken ölmüştüm. Veya öldüğüm hâlde yaşamaya devam etmiştim. Ve bana kalırsa, Bora'nın da Mehmet Şahindağ'la hayatımızın pazarlığını yaparken, iki seçeneği olduğunu hâlâ düşünmüyordum. Yani ya öleceğimi ya da hayatta kalacağımı ama yaşarken bizi öldüreceğini. Bana anlatabilirdi. Bana anlatabilir ve benimle bir plan kurabilirdi. O, bunu asla kabul etmeyeceğimi veya ölmeyi kabul edeceğimi düşünüyordu ama bilemezdik. Üçüncü seçenek ve hatta belki de onlarcası, aslında o gün de vardı.

Bugün de olduğu gibi.

Ve fakat bugün, Bora, hayatta değil onlarcası, değil üç, değil iki; yalnızca tek bir seçenek varmış gibi davranıyordu.

Mehmet Şahindağ'ın sonunu yalnızca kendisinin getirebileceğini söyleyerek, hayatın tüm matematiğine karşı çıkıyordu.

Mehmet Şahindağ'ı -veya herhangi birini- öldürmenin

hak edilmiş

bir şey olduğunu düşünmemekle beraber, elbette ki Bora'nın, onu, bir başkasının değil de kendisinin öldürmek istemekte hakkı vardı. Benim olduğu kadar.

Aydın'ın olduğu kadar. Beyza'nın olduğu kadar. Çınar'ın olduğu kadar. Gökhan'ın olduğu kadar. OCTO'nun her bir asil üyesinin olduğu kadar. Selim'in olduğu kadar.

Bora ve benden sonraki insanları, alfabetik bir şekilde zihnimde sıralıyordum çünkü bence, hiçbirimiz, bir diğerimizden daha az ya da daha çok hak etmiyorduk bunu. Çünkü içimizde, eli silah tutabilen veya daha evvel tutmuş ve o silahı bir kez olsun ateşlemiş insanların hepsi bu kadardı.

Bir zahmet Begüm de cinayet işlemesin,

diye düşünecek olursak, kalan her birimiz Mehmet Şahindağ'a bir kurşun sıksak, içimiz o zaman dahi soğumazdı. Zaten hiçbirimiz, Mehmet Şahindağ'ın ölmesini içimiz soğusun diye de istemiyorduk. Onun ölümü, bizim kurtuluşumuz olacaktı ve bizi kimin kurtardığının hiçbir önemi yoktu.

En azından benim için.

Ya da

sadece

benim için, maalesef.

Çünkü benden başka herkes, o kişinin kendisi olmasını delicesine istiyordu.

Bora, Beyza'nın tekerlekli sandalyeye binmesini bile beklemeden odadan çıkmıştı. Ben ise Ada'yı yatağın üzerine bırakıp, sanki daha önce bunu defalarca yapmışım gibi Beyza'ya yardım etmiştim. Beyza, zannediyordum ki akülü de olan tekerlekli sandalyesini kendi sürüyordu. Ada, bunu görünce kendine engel olamamış ve "Aaağğğ!" demişti. Hatta ve hatta içinin gittiğine, o sandalyeye binmek istediğine de emindim ama Beyza, onun için bir yabancıydı ve buna cesaret edememişti. Merdivenlerin başında bizi Aydın karşılamıştı. Beyza'yı dikkatlice kucağına almış ve merdivenlerden indirmişti. Merdivenlerin bittiği yerde de Begüm, bir diğer sandalyeyle ve Ada için hazırladığı biberonla bizi bekliyordu. Aydın, Beyza'yı sandalyesine oturttuğunda, yeniden salona geçmiştik.

Gökhan, Harun Abi, Engin, Samet, Bat, Bear, Falcon, Lizard ve Çınar dışındaki herkes salondan çıkmıştı. OCTO, bu kez Çınar ve Samet'le birlikte, yine yemek masasında oturuyordu ve Aydın da yine, o masanın baş köşesine geçmişti. Begüm, Harun Abi ve Engin'in yanına otururken; Beyza sandalyesini Gökhan'ın oturduğu geniş koltuğun yanında durdurmuştu. Ben, kucağımdaki Ada'yla beraber berjere geçtiğimde, Bora da salona gelmişti. Nereden gelmişti bilmiyordum ama sesinde ya da yüzünde herhangi bir ifade yoktu. Ve bütün konuşma boyunca da -otuz sekiz dakika, kırk bir saniyedir- ifadesizliğinden ödün vermemişti.

"Nasıl yapacaksın peki?" diye sordu Çınar, merakla. "Güvendiğin şey ne? Belli ki eli boş dönmemişsin. Söyle bize de, ikna et bizi."

"Sizi ikna etmek zorunda değilim..." dedi Bora, bir bacağını diğerinin üstüne atarken. "Siz sadece, size söylediklerimi harfiyen uygulayın, bana yeter."

"Bu kadar kolay mı?" diye sordu Falcon, kafası karışmış bir şekilde. "Bu adam ölümsüz değil, doğru. Bu adamın öldürülememesinin sebebi, bu adama yaklaşamamız, bu da doğru. Fakat biz, bunca zamandır ona yaklaşamıyorken... Sen nasıl yaklaşacaksın, onu anlamıyorum."

"O, bana, bir şekilde hep en yakın..." dedi Bora.

Aydın kaşlarını çatarken, "Bu ne demek?" diye sordu. Bora'nın bakışları Aydın'a çevrilmişti. "Bir bildiğin olduğuna inanıyorum Kara ama bir yandan da..." Sıkıntılı bir nefes verdi. "Yanlış bir hamlen, önce bizim sonumuzu getirir. Sana olanı biteni anlattık. Ortalık bildiğin gibi değil, mahşer yeri..."

İstihbarat, öldüğümüze hiçbir zaman inanmamıştı. Ama casus romanlarına dek konu olan bir şey vardı:

Bilmediğin zaman hem sen hem de korumaya çalıştığın kişi güvendedir.

Bu klişe, geride kalan insanların işini biraz da olsa kolaylaştırmıştı. İstihbarat bizim öldüğümüze asla inanmamış olsa da ellerinde herhangi bir kanıt yoktu ve geride bıraktığımız kimse, bizim nerede olduğumuzla ilgili ufacık bir açık bile vermemişlerdi, çünkü onlar da bilmiyorlardı. Üstelik değil yerimizi, yaşayıp yaşamadığımızı bile bilmiyorlardı. Her ne kadar Selim'in ve Alp'in ortadan kaybolması, bizim peşimizden geldiklerine dair bir fikir verse de bundan gözü kapalı emin olamıyorlardı. Bir yandan da işler devam ediyordu. İstihbarat, üstlerine ne kadar gelirse gelsin, nispeten kendilerini korumayı başarabilmişlerdi. Bir seneyi öyle ya da böyle devirmişlerdi.

Ve fakat Mehmet Şahindağ'ın tıkıldığı hücreden çıkmış olması, kimsenin öngörebildiği bir şey değildi. Bununla ilgili kimsenin herhangi bir planı yoktu ve bunu öğrendiklerinde epey bocalamışlardı. Bugün, hâlâ, bu serbest kalışın detaylarını, İstihbarat'la yaptığı pazarlığın ne olduğunu bilmiyorlardı

üstelik. Mehmet Şahindağ eski gücüne sahip değildi ama bitik de değildi. Çınar, İstihbarat içinde, kendisinin bu kadar güç kaybedeceğini de hesaplayamamıştı. Elindeki en önemli kozu Bora'ya vermişti ve tümden ortada kalmış gibi hissetmişti, yenilgiye çok yakın olduğunu. İstihbarat, hâlâ bizim ölüp ölmediğimizin cevabını ararken, hiç oynamadığı kadar sert oynuyordu. Eğer öldüysek, dönmeyeceksek, geride bıraktığımız herkesin de ölmesinde bir beis görmüyormuş kadar sert oynuyordu hem de. Her şey çok hızlı, çok ani gelişiyordu. Birkaç gün, hatta birkaç saat içinde bile, kumarhanelere yapılan onlarca eş zamanlı baskını püskürtmeye çalışıyorlardı.

Bir gün, Beyza, Leo'nun Türkçe'sini geliştirmek için katıldığı, çeşitli spor faaliyetlerinin ve kitap okuma etkinliklerinin yapıldığı, Levent'teki yaz okuluna, Leo'yu almaya gitmişti. Leo'nun alnının ortasında kırmızı bir nokta görünce, bir saniye bile düşünmemişti ve gözlerini açtığında Temmuz'un yarısı devrilmişti. Vücuduna iki kurşun girmişti. Beyin kanamasını çok zor durdurmuşlardı ve günlerce komada kalmıştı. Komadan çıktığında ise, akciğerleri daha evvel toprağa diri diri gömülmesinden ötürü zaten hasarlı olduğu ve ameliyattan sonra, kendi kendine nefes almakta zorluk çektiği için, doktorlar vücudunu toparlamak ve iyileşmeyi hızlandırmak maksadıyla ilaçlarla uyutulmasına karar vermişlerdi. Tamamen kendine geldiğinde yürüyemediği gerçeğiyle yüzleşmişti. Bu yüzleşme doktorlar için de beklenmedikti çünkü aslında fiziksel herhangi bir hasar saptanmamıştı. Yaşadığı travmanın etkisiyle, kısmi unutkanlıklar da yaşadığı için, fizik tedavinin yanı sıra psikolojik destek de alması gerekmişti.

Başlarda, fizik tedavi için mücadele etmişti, hatta bacaklarını hissettiği anlar da olmuştu ama tam yürüdüğünü düşünürken, vücudu kendini bırakıyordu. Üst üste birkaç kez düşünce, yürümeye çalışmayı bırakmıştı. Gökhan ve Beyza dışında herkes söze giriyor, birbirlerinin cümlelerini tamamlıyorlardı. Bu kısmı Begüm'den dinlerken, Beyza'yı, kucağımdaki Ada'ya benzetmiştim. O da aynı halası gibi yürümeye küsmüştü ve bu çok saçmaydı. Beyza için, terapi seansları da pek parlak geçmiyordu çünkü terapilerde, ağlamaktan konuşamıyordu. Hastaneden nihayet taburcu olup eve döndüğünde, fizik tedaviye de terapiye de evde devam edecekti, ediyordu da, ama artık etrafındaki kimse, kısmi unutkanlıkları bitti mi veya bacaklarında herhangi bir his var mı bilemiyorlardı. Çünkü Beyza kendisini odasına kapatmıştı ve

insan içine çıkmıyor, kimseye kendisiyle alakalı bir bilgi vermiyor, kimseyle aman aman konuşmuyordu.

Beyza bunları yaşarken, diğerleri için maalesef ki hayat durmamıştı. Hayat devam ediyordu ve hatta öyle bir devam ediyordu ki, etmesin istedikleri raddeye gelmişlerdi. Melis'in, Boston'daki kafesi taranırken, halamın Ümraniye'deki evinin camına giren kurşun peşpeşe dakikaları takip ediyordu ve tanıdığımız, temas ettiğimiz, temas edebileceğimiz kim varsa çok ciddi bir tehdit altındaydı. Özcan Abi'nin ofisine tehdit mektubu bırakılmış, Harun Abi'nin Akçaabat'taki evi kundaklanmış, Begüm'ün düzenlediği bir defilenin kulisine bomba bırakılmış, Osman Amca'nın sürekli gittiği kahvehaneyi silahlı adamlar basmış, Sevim'in çantasının içinden Bora'nın kana bulanmış bir fotoğrafı çıkmış, Karabey Holding kurşun yağmuruna tutulmuştu. Ve bütün bunlar, Aydın'ın ilk aklına gelenlerdi, dahası da vardı.

Harun Abi ve Engin, mafyanın ne kadar içindeydiler bilmiyordum ama Samet bile eline silah almıştı çünkü başka çareleri yoktu. İçlerindeki adamların çoğu satın alınmıştı ve bunun önüne geçememişlerdi. Bütün herkesi tek bir çatı altına toplamaktan başka bir çözüm bulamadıkları gibi, bütün kumarhaneler de tek tek polis baskını yemeye başlamıştı. Güvendikleri, kumarhanelerin işletmeciliğini üstlenen bütün adamları tek tek içeri alıyorlardı ve bunun sonu gelmiyordu. Her defasında bu haberler basına düşüyor, mekanlarda kumar oynayan insanlar ifşalanıyor ve elleri kelepçeli mekanlardan toplanıyordu. Kumarhanelere ve en çok da hepsinin başında olan Aydın Demir'e, kimsenin güveni kalmadığı için, henüz açık olan kumarhanelerde de artık sinek avlanıyordu. Yeraltında kulaktan kulağa yayılan söylentiler de artmıştı. Mehmet Şahindağ'ın arkasına büyük bir güç aldığı ve Kara'nın yani Aydın Demir'in mekanlarına giden insanlara düşman kesildiği konuşuluyordu. Buna

yanlış

da denemezdi çünkü o mekanlarda kumar oynayan insanların başına muhakkak bir şey geliyordu; ya bir kaza ya da kanuni bir açıktan doğan ceza.

Kumarhaneleri mi kollayacaklar, orada oynayan insanları mı yoksa kendi canlarını mı bilememişlerdi. Kaça bölünürlerse sorunlar da o kadar bölünüyordu. Kumarhaneleri kapatma fikrini ortaya atan Gökhan'dı, buna en

çok karşı çıkan da Çınar. Çünkü Çınar, daha evvel bu Akbulut Ailesi'nin başına geldiği için, bunun çok ciddi bir güç kaybı olduğunun bilincindeydi. Fakat Gökhan da zaten güçsüz olduklarını ve bu güçsüzlüğü insan içinde yaşamaktansa, kendi içlerinde yaşamanın daha uygun olduğunu söylemişti. Gökhan'a da Çınar'a da katılanlar vardı fakat bitirici karar, Aydın Demir'e aitti:

"Beyza, bugün, hastanede, bana, Leo'nun kim olduğunu sordu..."

Bu, Aydın Demir'in pes ettiği noktaydı. Kumarhaneler açık kalacaksa da onun oraya gidecek gücü kalmamıştı. İstediği tek şey Beyza'nın ve perperişan olan Leo'nun yanında olmaktı. Kumarhanelerin hepsini kapatmak zorunda kalmışlar ve günden güne, bütün hayatlarını tek bir çatı altında idame eden insanlara dönüşmüşlerdi. En azından, hayattaydılar. Bir şekilde. Eksiksiz. Bununla yetiniyor, buna şükrediyor, geride herhangi bir zayiat bırakmadıkları için hatta, seviniyorlardı.

İstihbarat ve Mehmet Şahindağ, Mehmet Şahindağ'ın salınışından kısa bir süre sonra ters düşmüşlerdi ve bunun da nedeni, onlar için hâlâ gizemini koruyordu. Her şey olmuş olabilirdi ve ne olduysa merak bile etmiyorlardı. Mehmet Şahindağ'ın izini arıyorlardı ama ona asla ulaşamıyorlardı. Büyük Masa ile irtibattaydılar, zaten onlardan çok yardım almışlardı ama artık Türkiye'de, neredeyse hiç dostları kalmamıştı. Bütün dostlarının, birer düşmana dönüştüğünü söyleyemezlerdi ve fakat,

dost

dedikleri insanlar da kendi canlarının korkusuna, onlardan uzak duruyorlardı. OCTO'nun bağlantıları sayesinde, Bora'nın arkadaşlarından Julia, Andrea ve Stefan'ı, Amerika'da güvenli bir eve yerleştirmişlerdi. Elif'e de koruma isteyip istemediğini sormuşlardı ve istediğini söyleyince, ona da güvendikleri birkaç kişiyi vermişlerdi. Hande'ye de. Akıllarına kim gelirse ya da kimin başına bir şey gelirse veya güvenliğinden şüphe eden kim varsa, ona koruma, hatta korumalar gönderiyorlardı. Öyle bir noktadaydılar ki yapabildikleri tek şey buydu. Güvenlik sağlamak. En azından, bunda başarılılardı. Falcon, öyle söylemişti.

"Ortalık niye bildiğim gibi değilmiş Demir?" diye sordu Bora, bakışlarını Aydın'dan çekmeden. "Anlattıklarınız çok üzücü fakat hangisi şaşırtabilir beni? Mahşer yeriyse, mahşer yeri... Daha evvel yaşamadığım, yaşamadığımız ne anlattınız siz bana, söylesene? Leo'ya, bir çocuğa silah çekilmesine mi şaşıracağım? Begüm'le Eren'in nişanında, Can kafasından yemişti o kurşunu."

Yalnızca, Ada'nın Gökhan'la göz göze geldikçe boğazından dökülen kıkırtıların duyulduğu, derin bir sessizlik oluşmuştu.

"Geç kaldınız," dedi Bora, bir dakika kırk üç saniyelik sessizliği bozarak. Sıkıntı dolu bir nefes verdi. "Beni çoktan aramalıydınız."

"Sen, Gökhan'la konuşuncaya kadar..." Çınar'ın bakışları Beyza ve Begüm arasında dolaşmış, en sonunda yine Bora'yı bulmuştu. "Begüm ve Beyza'nın sana ulaşabilmek için Williamsburg'a gelebileceğini bile bilmiyorduk!" diye devam etti, sitem eder gibi.

"Abi," dedi Begüm, araya girerek. "Ben, sizi, bütün bunların dışında bırakmak istedim!"

"Bizi dışında bırakabileceğin şey var, bırakamayacağın şey var Begüm," dedi Bora. Bakışları Gökhan'ı buldu. "Ayrıca sen... Bana yine yalan söyledin. Her şey oldu bitti, haberim olmadı diyelim, seni aradım ve sen bana, yalan söyledin."

"Evet," dedi Gökhan, bununla gurur duyuyormuş gibi. Salona indiğimiz an'dan beri ilk kez konuşuyordu. "Bir şey değişti mi peki? Hayır. Doğruyu söylesem de ancak bu kadar kısa zamanda geri dönebilirdiniz zaten, ne fark etti ki? Yaptın planını yine, geldin buraya. Senin her zaman bir planın vardır, değil mi? Planların adamısın sonuçta." Sarkastik tavrı, salondaki herkesin gerilmesine sebep olmuştu. "Planlarını bize açıklamak zorunda bile hissetmezsin üstelik. Ne zaman hissettin ki?"

"Eğer senin de..." dedi Bora, sakince. Bakışları herkesin üzerinde tek tek dolaşırken, "Sizin de ya da... İyi bir planınız varsa, planınızı bana açıklamak zorunda değilsiniz. Planınız olduğunu söylemeniz yeterli..." diye devam etti. Derin bir nefes verdi. "Ama belli ki yok. Çünkü eğer olsaydı, bugün burada

oturup hâlâ Mehmet Şahindağ'dan bahsetmiyor olurduk. Çoktan tarihe karışırdı adı."

"Aynen amına koyayım, bi' senin aklın basıyor plan kurmaya!" dedi Gökhan, sertçe çıkışarak.

"Kızımın yanında küfretme," dedi Bora, sakinliğini korurken. Gökhan'ın bakışları kısa bir anlığına Ada'ya kaydı. Ada, Gökhan'ın sert çıkışının farkına varmıştı ama bunu kafasında tam olarak nereye koyacağını da bilemez gibi bakıyordu. "İnsan gibi konuşuyoruz Gökhan. Duygularınla ilgilenmiyorum. Mantığını kullanmayacaksan, bu konuşmayı seninle yapmamızın çok bir anlamı yok. Öfken neye bilmiyorum... Bizi öldü sanmana mı, ölmemiş olmamıza mı, dönmüş olmamıza mı, bilmiyorum. Öfken geçmişten geliyor ama geçmişi geçmişte bıraktım ben ve bugün, yeni bir gün."

"Duygularımla ilgilenmiyorsun öyle mi?" dedi Gökhan. Sesi daha sakin çıkmasına rağmen, ifadesindeki aksilik değişmemişti. "Sen, geçmişi geçmişte bırakmış, bırakabilmiş olabilirsin ama biz, o geçmiş dediğin şeyde boğuluyoruz hâlâ!"

"Eline silah aldın mı?" diye sordu Bora.

Gökhan güldü. "Dalga mı geçiyorsun? Anamız si-" Cümlesini yarıda kesti ve derin bir nefes alıp verdi. "Sence..." dedi, yapay bir gülümsemeyle. "Bunca olayın içinde, nasıl elime silah almayacaktım?!"

"Ben, ablama verdiğim sözü, benzer olayların içinde tutmuş ve fırsatım olmasına rağmen, Mehmet Şahindağ'ı öldürmeyi denememiştim Gökhan," dedi Bora.

"İyi bok yemiştin!" dedi Gökhan, sesini hafifçe yükselterek. "Hatırlarsan, sana o sözü tutmaman gerektiğini defalarca söylemiştim! Ablan yaşıyordu çünkü! Al, burada! Bu kez gerçekten vuruldu ve gerçekten ölümden döndü!"

Ada, Gökhan'a kızarak, "Ayı!" dedi. Gökhan'ın bakışları yine Ada'ya çevrildi. "Ayı!" diye tekrarladı Ada.

Hayır, babama bağırma! Sakın!

"Yok, biz şakalaşıyoruz..." dedi Gökhan, ifadesini yumuşatarak. Yüzüne zoraki bir gülümseme yerleşirken, "Senin de maşallah ses tınısı ayarın babanı aratmıyor!" diye mırıldandı. Fakat Ada, Gökhan'a gülümsemedi. Yaşanan bu olayı unutması ve her şeyin yolunda olduğuna inanması beş ila on dakika arasında değişecekti. Eğer değişmezse, Gökhan'la arasında ciddi bir sorun var demekti. "Sen oyna arabanla..."

"Aba..." dedi Ada, arabayı Gökhan'a gösterirken. Babasına baktı. "Ba! Aba!"

"Evet, kızım..." dedi Bora, içten bir tebessümle. "Sarı araba." Ada, yeniden kendi hâlinde sarı arabasına dönünce, Bora'nın bakışları Gökhan'a çevrildi. "Geçmişi sorgulamıyoruz Gökhan. Buraya, bütün bunları konuşmak için gelmedim. Ona bakarsan, Mehmet Şahindağ'ı öldürdüğümüzde başımıza geleceğini düşündüğümüz bazı şeyler vardı. Liderinin bizzat o olduğunu bilmediğimiz ÖRGÜT falan... Oraları geç. Zaten OCTO denen zımbırtı da formül yüzünden, onu öldürmemize izin vermezmiş. Ben, sana, sadece, eğer istersen verdiğin sözü tutmanın mümkün olduğunu hatırlatmaya çalışıyorum. Evet, mahşer yerinde bile."

"Kusura bakma," dedi Gökhan, aynı alaycı tavırla. "Benim için koşullar, verdiğim sözleri değiştirebilir. Ben, sen değilim."

"Evet, sen, ben değilsin..." dedi Bora, varmak istediği yer tam da burasıymış gibi. "O yüzden benim planlarımı küçümsemesen çok iyi olur." Bakışları herkesin üzerinde dolaştı. "Hiçbiriniz, ben değilsiniz. Kara değilsiniz. Bunu zaten biliyorduk. Tamam, Mehmet Şahindağ'ın dışarı çıkması beklenmedik bir olay, hepimiz için, doğru... Fakat bizim hayatımız, biraz da, en beklemediğimiz şeylerle burun buruna gelmek değil mi? Benim öldü sandığım ablam, bir gün, karşıma çıktı. Baktığınızda bundan daha beklenmedik ne olabilir ki? Ben gidiş planımı yaparken, bu hayatı arkamda bırakmıştım. Mehmet Şahindağ'ın dışarı çıkması benim hayat planımı altüst etti, evet. Ama sizler, bu hayatı yaşamaya devam ediyordunuz ve hiçbir planınız altüst olmamalıydı. Ama altüst olan, doğrudan sizlersiniz. Gemi her fırtınada hasar alır ama bu kadar değil. Alabora olacak kadar değil. Kumarhaneleri kapatacak kadar değil. Herkesi kalaşnikoflu heriflerle çevrelediğiniz bir hapishaneye tıkacak kadar değil. Çocuklarınızı okula göndermeyecek kadar değil."

Gökhan, sıkıntılı bir nefes vererek ayağa kalkarken, "Hiç nutuk dinleyemeyeceğim..." dedi. Bakışlarını Ada'ya çevirdi. "Güzelim," dedi neşeli bir tavırla.

"Jüjim!" dedi Ada, heyecanla. Altı dakika bir saniyede Gökhan'a olan kızgınlığını unutmuştu bile.

"Seninle bahçeye çıkalım mı?" diye sordu Gökhan. Ellerini Ada'ya uzattı. "Dolaşalım mı beraber?"

"Soğuk hava," dedim, tedirgin bir ifadeyle. Bora'ya baktım. "Üşümez mi?" diye sordum.

Ada, Gökhan'ın kucağına gitmek üzere atılım yaptığında, Gökhan, "Beş on dakikadan bir şey olmaz," demişti.

"Beş mi on mu?" diye sordum.

Gökhan, Ada'yı kucağına aldı ve bezgin bir nefes verirken gözlerini devirdi. "Yedi buçuk Naz, oldu mu?!" Ada'nın sarı yağmurluğuna uzandı. "Ne kıymetli çocuğun var ha! Sanki bi' sen anasın!"

Bir şey desin diye yine Bora'ya baktım ama o herhangi bir şey demeden, ifadesiz bir şekilde Gökhan'a bakıyordu.

Gökhan, Ada'nın sarı yağmurluğunu giydirirken, Ada, ona, kendi dilinde bir şeyler anlatıyordu. "Anneciğim," dedim, Ada konuşmasına es verir vermez. "Üşürsen söyle amcaya tamam mı?

Ben üşüdüm

, de. N'apıyorduk üşüdüğümüzde?"

Ada güldü ve kollarını bedenine dolayıp, "Iıuuğğ!" gibi bir ses çıkarttı. Herkes, onun bu üşüme taklidine gülünce kaşlarını çatmıştı.

"Kar yağmasını bekleme ama üşümek için tamam mı?!" dedim, uyarıcı bir tavırla.

"Nazlı." Bakışlarım, Bora'nın kapkara gözleriyle birleşti. "Bahçeye çıkıyorlar." Bakışlarına, sakin olmamı öğütleyen bir ifade yerleşmişti. "On dakikayı geçmesin..." dedi, Gökhan'a döndüğünde. "Üşüdüğünü gerçekten anlamaz. Bu iklime hiç alışık değil."

"Görüşürüz anneciğim," dedim, Ada'ya el sallayarak.

Ada da bana el salladı. Sonra babasına dönüp, "Ba!" dedi ve babasına da el salladı.

Bat de Ada'ya "Hoşça kal," deyip el salladığında, Ada derhal kaşlarını çattı ve elini indirip, başını yürüdükleri istikamete çevirdi. Ardından da Gökhan'la beraber salondan çıktılar. Noir da bir abi gibi peşlerinden firlamış ve Ada'yı yalnız bırakmamıştı.

Ada'dan ayrı kalmaya alışıktım ama o, buraya yabancı olduğu için, huzursuz hissetmenin önüne geçemiyordum. Gökhan'a kur yapıyor olması, Gökhan'la uzun vakit geçirebileceği anlamına gelmiyordu. Ayrıca Gökhan'ın da nasıl çocuk baktığını bilmiyordum. Sakin olmalıydım. Utanmasam peşlerinden gidecektim ama sakin olmalıydım. Ben, böyle vesveseli bir anne değildim. Sakin olmalı ve kalaşnikoflu adamları unutmalıydım. Sakin, çok sakin olmalıydım. Neyse ki Noir yanlarındaydı.

"Gökhan'ın psikolojisi çok kötü maalesef," diyordu Çınar. Cümlesinin başı var mıydı yoksa şimdi mi konuşmaya başlamıştı, o kısmı kaçırmış gibi hissediyordum. "Çok uzun bir süre, sizin öldüğünüzü düşündü. Vicdan azabı ona kafayı yedirtti. Bence, hâlâ, yaşadığınızı tam olarak idrak edebilmiş değil. Hiçbirimizle doğru dürüst konuşmuyor o da. Hiçbirimiz, içinde tam olarak ne yaşadığını bilmiyoruz."

"Bir simülasyonun içinde gibi," dedi Beyza. Aşağı indiğimizden beri ilk kez konuştuğu için, burada olduğunu sanki yeni hatırlamıştım. "Ne yaparsa yapsın, olup biten kötü hiçbir şeyi değiştiremiyor. Bitmesini bekliyor." Beyza, sanki dalmış gibi halıya bakarken, aslında düşüncelerini yanlışlıkla dile getiriyormuş gibiydi. "Simülasyon bittiğinde, gerçek dünyaya devam etmeyi... Kaldığı yerden değilse bile güzel, umutlu bir yerden..." Tüm bakışların üzerinde olduğunu fark edince irkildi ve bakışları sanki yakalanmış gibi Bora'nın gözleriyle birleşti. "Sadece tahmin ediyorum,"

dedi, söylediklerini açıklamaya çalışırcasına. "Bana söylediği herhangi bir şey yok." Aslında bu barizdi çünkü Beyza, yalnızca Gökhan'dan değil, kendinden de bahsediyordu. "Onu tanıdığım için az çok davranışlarını tahlil edebiliyorum sadece."

"Her şey darmadağın..." dedi Bora. Bu söyledikleri Beyza'ya bir cevap olmaktan çok mevcut durumun analizi gibiydi. "Ben... Zamanında... Bütün bunlarla baş edebilirken... Zaptetmeye çalışmakta zorluk çektiğim bir kız kardeşim; güvenlikleri için koymak zorunda olduğum hemen her kurala itiraz eden bir ailem; benim hayatıma alışmaya çalışmakta zorluk çeken bi' Nazlı vardı." Bakışları Aydın'a çevrilmişti. "Hatırlamıyor musun şu salonda... Uyuşturucu işine girmeyi bile göze aldığımızda, Gökhan bir bir saymıştı başımıza gelenlerin bir kısmını. Aynı bugünkü gibi, fazlası vardı ve eksiği yoktu." Bakışları OCTO'nun her bir asil üyesi üzerinde dolaşıp Çınar'ın gözlerinde durdu. "Sizin de yardımlarınız olmuş zamanında... Peki sizin alametifarikanız Tarantula mıydı?!" Yeniden Aydın'a döndü. "Biz nelerle mücadele ettik Demir! Neler göğüsledik beraber de bunca dağılmadı ortalık, şimdiye kadar."

Aydın, bir şey söylemek üzere dudaklarını araladı fakat Bora'nın telefon melodisinin duyulmasıyla birlikte, her ne diyecekse dememeye karar vermişti.

Bora, cebinden telefonunu çıkardı ve kimin aradığına bakıp, sıkıntılı bir nefes koyuverdi. "Efendim," dedi, telefonu kulağına götürdüğünde. "Evet..." dedi, tok bir sesle. "Teşekkür mü etmeliyim?" diye sordu. Başını iki yana sallarken alayla gülümsedi. "Eyvallah," dedi ve telefonu kapattı. Bakışları Çınar'a çevrildi. "İstihbarat... Sabaha karşı, hepimizi görmek istiyorlar."

"Koz duruyor mu?" diye sordu Çınar, büyük bir merakla.

"Evet ama o koza ihtiyacımız şu an olmayacak," dedi Bora. Çınar'ın kaşları çatıldı. "Şu an için koz, doğrudan benim. Koz, Kara. Diğer kozu saklamaya devam edeceğiz."

"Ani! Ba!"

Bora, Ada'nın ağladığını duyduğunda, benden evvel ayağa kalmıştı. "Kızım..." dedi, Gökhan'la birlikte salona gelen Ada'ya doğru yürüyerek. "N'oldu sana?"

"Her şey güzel gidiyordu ama sonra, birden ağlamaya başladı..." dedi Gökhan.

Ada, babasının kucağına geçtiğinde burnunu çekerek, "Ba!" dedi. Babasının boynuna sarıldı. "Ba!" Zeytin gözleri gözlerimi buldu. "Ani!" Geldikleri yere doğru baktı. "Oağ?" Noir koşa koşa salona geldiğinde, Ada'nın ağlaması kesilmişti.

"Senin uykun var değil mi anneciğim?" dedim, yumuşacık bir sesle.

"Biraz dinlenelim..." dedi Bora, bana dönerken.

"Ben çıkıyorum," dedi Gökhan, Aydın'a.

"Nereye?" diye sordu Aydın, merakla.

"Kesmedi beni bahçenin havası. Daha fazla oksijen lazım. Yalnız kalmak istiyorum," dedi Gökhan, ters bir tavırla.

"Bunun çok tehlikeli olduğunu biliyorsun," dedi Çınar. Bora şaşkınlıkla Çınar'a bakmıştı. "Tek çıkma."

"Seninle mi çıkayım?" diye sordu Gökhan, alayla. Güldü. "Şu koşullarda bile abicilik taslıyorsun ya ne diyeyim!" Kaşları havalandı. "Yoksa benimle vakit geçirme arzunu mu bastıramıyorsun Akbulut?!"

Çınar,

ya sabır

dercesine bir nefes verirken, Aydın araya girmişti: "Ben geleyim seninle."

Gökhan, Aydın'a baktı. Bir saniye, iki saniye, üç saniye, dört saniye, beş saniye... Saniyeler uzayıp giderken düşünüyor, Aydın'ın yanında olmasını isteyip istemediğini kafasında tartıyor, bir karar vermeye çalışıyor gibiydi.

On birinci saniyede, "İyi, gel..." dedi. Kaşlarını çattı. "Darlamayacaksan gel ama."

"Yürü," dedi Aydın, başıyla salonun çıkışını işaret ederken. Beyza'ya döndü. "Çıkmadan seni odana götürmemi ister misin?"

"Biz hallederiz," dedi Lizard, Beyza'nın bir cevap vermesine fırsat kalmadan.

Aydın ağır ağır başını sallarken, Gökhan, Ada'ya dönmüştü. "Ada... Görüşürüz güzelim..." dedi, onun yanağından makas alırken. "Seni çok seviyorum."

Ada, Gökhan'ın salondan çıkacağını anladığında yine ağlamaya başlamıştı. "Ge!" dedi, Gökhan'a doğru uzattığı elini açıp kapatırken. "Jüjim! Ayı! Ge! Ayı!"

Bora, Ada'yı kucağında hafifçe zıplatırken, kulağına, "Babacığım..." diye fısıldadı. "İşi var şimdi onun. Gelecek geri... Merak etme..."

"Ayı!" dedi Ada, bunu asla kabul edemez gibi. Büktüğü dudaklarına akan yaşlarla babasına baktı. "Ba! Ayı! Ge!"

"N'aptınız ya siz, bu çocuğa devamlı Gökhan'ın fotoğraflarını mı gösterdiniz?!" dedi Begüm, sitemle.

Gökhan gülümsedi ve Ada'ya göz kırparken, el salladı. Uzaktan öpücük de attı. Arkasını döndüğünde, Bora, "Sabaha karşı İstihbarat'ta olacağız," demişti. Sesi emir verici bir tonlamadaydı fakat Gökhan duraksamadan yürüdüğü için, bu emri sadece Aydın almıştı. "Ona göre gelin," diye ekledi Bora.

Aydın başını salladı. "Eyvallah," dedi ve o da Gökhan'ın arkasından salondan çıktı.

♠

Ada'nın, Gökhan'ın ardından döktüğü gözyaşları daha da şiddetlendiği ve huysuzluğu hepten arttığı için, herkesi öylece salonda bırakarak, apar topar,

Bora'nın odasına geçmiştik. Bu odada aslında Bahar kalıyordu ama biz salondayken eşyalarını Sultan ve Sevim'in odasına taşıttırmış, nevresimleri değiştirtmiş ve odayı bizim için hazırlatmıştı. Ada'ya banyo yaptırmamız gerekiyordu ama açıkçası, bunun için gerekli düzeneği kurmakta zorlanmıştım. Bu da bir süreçti, girdiği banyoyu yadırgayacaktı, bütün banyo eşyalarını isteyecekti ve bavulları açıp onları bulacak takatim pek yoktu. O yüzden altını ve kıyafetlerini değiştirip, vücudunu ıslak mendille sildiğime şükrederek, babasıyla benim aramda, uyku arkadaşına sarılmayı asla kabul etmeden ve hatta onu gördüğünde gereksiz bir şekilde bütün evi inletircesine ağlayarak uykuya dalmıştı. Noir bile Ada'nın ağlamasına tahammül edememiş olsa gerek, bahçeye çıkmak istemişti. Ada, Noir'nın arkasından da ağlamıştı. Buna, bugün de ses çıkarmamıştım ve fakat ağlayarak uykuya dalmayı bir alışkanlığa dönüştürmemesi lazımdı. El âlemin çocuğu, -ki öz be öz halasının çocuğuydu- yabancılık bile çekmeden bir yıl, altı ay, üç gün sonra gördüğü dayısının kucağında uyurken; onun bu yaptığı biraz da şımarıklıktı.

Derin bir iç çektiğimde, Bora, "İyi misin sevgilim?" diye sormuştu.

Bir eli, aramızda mışıl mışıl uyuyan Ada'nın minicik elini tutarken, bir eli de saçlarım arasında dolaşıyordu. "Sen nasılsın?" diye sordum.

"İyiyim," dedi. Yüzüne, yaklaşmakta olan mevsime tezat bir gülümseme yayıldı. "Burada, bu evde, bu odada... Sizinle olduğum için çok iyi hissediyorum..." Kaşlarım çatıldığında daha çok gülümsedi ve işaret parmağının tersini, iki kaşımın ortasında oluşan çukura değdirdi. "Böyle bir an yaşayabileceğimizi söyleseler asla inanmazdım Nazlı, biliyor musun?"

"Sevgilim?" dedim, şaşkınlıkla. "Gerçekten iyi misin?" Boğazından güldüğünü belli eden, iç gıdıklayıcı, minik bir ezgi döküldü. "Romantizm mi yaşıyorsun şu an gerçekten? Bunca sorunun ortasında? Uçaktan indiğimizden beri neler neler oluyor ve sen... Şu an, bunu mu düşünüyorsun gerçekten?"

"Niye, sen Beyza'nın odasından çıkmadığını öğrendiğinde, pekmez düşünüyordun ya..." dedi.

Güldüm. "Babaannenin suratını gördün mü? Kadın bir an sorduğum soruyu algılayamadı..."

Bora da güldüğünde, Ada huzursuzca kıpırdanmış ve elinin tersini belime doğru uzatmıştı. "Ama hevesle cevap verişi çok iyiydi. Muhtemelen o pekmezi yaparken, Ada'ya da nasip olacağını bilmiyordu çünkü."

Parmak uçlarım Bora'nın sakallarında dolaşırken, "Nasıl iyisin?" diye sordum. Elimi avucuna aldı ve nabzımın attığı yerden öptü. "Bütün bu öğrendiklerimiz... Seni endişelendirmiyor mu?"

"Aksine," dedi yekten. "Motivasyonumu güçlendiriyor."

"Beyza'nın yürüyememesi bile mi?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"En çok da o," dedi.

"O kadar ambale oldum ki..." dedim, gözlerimi kapatırken. "Herkesle, tek tek, saatlerce konuşmam gerek. En çok da Gökhan'la. Ama Kilyos'taki evi de ayarlamamız gerek bir yandan. Ada'nın yeni düzenine alışması için." Sıkıntılı bir nefes verdim. "Çok işimiz var. Daha alışverişe gideceğiz. Allah'ım günlerce uyumak istiyorum hâlbuki!"

Bora güldü. "Hallederiz hepsini, yorma o güzel kafanı sen..." Dudakları başıma değdi. "Kalabalık ailenin tadını çıkart biraz. Kızımız ailesine alışsın da bir, sonrasında onu bol bol bırakırız... Baş başa kalırız biz seninle."

"Hmm," dedim, bundan hoşlanmış gibi. Bora'nın dudakları dudaklarımla buluştu. "Bak, bu çok güzel olur işte!"

Usul usul, hiçbir derdimiz yokmuş gibi, hatta tek derdimiz birbirimizmiş gibi, Bora'nın telefonuna bir mesaj düşene kadar, dudaklarımız birbirinden ayrılmamıştı.

Bora, komodinin üzerindeki telefonuna uzandı. Mesajı okurken kaşlarını çatmıştı. "N'oldu?" diye sordum.

"Selim," dedi bilgi verir gibi. "Bir ses kaydı atmış. Acil dinlememi söylüyor."

Bora, ses kaydını başlattı.

"Umut Akbulut? Bu ne şeref?"

Bu ses, Mehmet Şahindağ'a aitti.

"Gökhan Demir!"

Bu ses de Gökhan'a.

"Bana sorarsan, ikisi de birbirinden rezil, birbirinden sefil isimler... O yüzden hangisi olduğunun hiçbir önemi yok!"

Bu bir telefon konuşması kaydıydı.

"Kes sesini! Bu zırvalıkları dinlemek için aramadım seni!"

Bora da aynı benim gibi büyük bir hayretle, ses kaydını dinliyordu.

"Niye aradın?"

Ben de aynı Mehmet Şahindağ gibi, bu sorunun cevabını çok ama çok merak ediyor ve fakat bir yandan da o cevabın büyük bir felaket doğuracağını hissettiğim için, aslında duymak istemiyordum.

"Sana bir şey itiraf edeceğim... Gerçi biliyor musun bilmiyor musun, bilmiyorum ama... Yine de itiraf edeceğim... Evleneceğiniz gün, Beyza'nın gelinliğinin içine çelik yelek giymesini sağlayan, sahte bir tezgah hazırlayan benim. Sen ona gerçekten ateş ettin ama etmeseydin de Beyza'nın yalandan vurulmasını sağlayacaktım o gün. Beyza'yı öldü gösteren, diri diri toprağa gömen, sonra onu o mezardan çıkartan, yerine başka birinin cesedini koyan, senelerce yaşadığını bilen benim. Senelerce de onunla görüştüm."

"Bana bunları, şimdi, neden anlatıyorsun?!"

"Sana bir teklifte bulunmuştum ama kabul etmedin. Sen, başka bir teklif sundun bana. Eğer teklifin hâlâ geçerliyse, ben senin teklifini kabul ediyorum Mehmet Şahindağ. Ondan evvel, bunları da bil istedim."

Mehmet Şahindağ'ın attığı büyük kahkaha, Bora'nın yataktan kalkmasına ve Ada'dan uzaklaşarak pencereye ilerlemesine sebep olmuştu. Benim adımlarım da Bora'yı takip etmişti. Hatta bahçeye çıkmalıydık çünkü Ada'nın bu sese maruz kalmasını asla ama asla istemiyordum. İstemiyorduk.

"Bora'nın döndüğünü biliyorum Umut Gökhan! Bu bir tuzak, değil mi?!"

"Yemin ederim ki değil."

"Doğruyu söylediğini nereden bileceğim?"

Bence de bu bir tuzak değildi ve Gökhan, doğruyu söylüyordu. En azından Bora'nın dahil olduğu bir tuzak değildi. Bundan emindim ama yine de ne olur ne olmaz diye, gözlerinin içine bakma ihtiyacı hissetmiştim. Ama Bora'nın da aynı benim gibi neler olup bittiği hakkında herhangi bir fikri yoktu.

"Bu işe Bora asla karışmasın diye seni arıyorum şu anda... Bak, sana Beyza vurulduktan sonra, beni al ve bitsin bu işkence, dedim. Seni ne yapayım, diye sordun. Bu savaşı sen değil, şu koşullarda tek bir kişi bitirebilir, dedin. O gün bunu yapamazdım ama şimdi dediğine geldim işte. Ne zaman istersen, nerede istersen..."

"Bugün, doğum günü..."

"Siktir!" dedi Bora. O, en azından bir tepki vermişti, verebilmişti ama ben algılarım kapanmış gibi hissediyordum.

"Evet..."

"O zaman, şimdi. Gece yarısı olmadan. Doğum günü bitmeden getir bana Aydın Demir'i."

"Hayır," dedi Bora, inanamaz gibi. Başını iki yana sallıyordu. "Yapamazsın Gökhan."

"Getireceğim."

Ada'nın ağlama sesi, ses kaydından kulaklarıma ulaşırken, küçük dilimi yutacağım sanmıştım.

"Ada mı o, yoksa o soysuzun soyadını alan diğer bebek mi?"

"Sadece anlaşmaya odaklan Mehmet Şahindağ. Sen, başka hiç kimseye bulaşmayacaksın artık ve geride kalan herkesi rahat bırakacaksın. Söz verdiğin gibi. Sen Beyza'sız yaşamaya devam edeceksin ama Beyza da Aydın'sız yaşamaya devam edecek. Oğlu, babasız kalacak. Ödeşeceksiniz. Herkesin içi parçalanacak ama herkes seninle ödeşmiş olacak. İstediğin gibi."

Ada hâlâ ağlıyordu. Sanki, Gökhan'ın yapmayı planladığı korkunç şeyi hissediyor gibi. Sanki, onu durdurmak ister gibi.

"Aydın Demir'le başladı, Aydın Demir'le bitecek. Bu gece, Gökhan."

185.Bölüm

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,

Varlığınız, bana daima güç veriyor, iyi ki.

Sizi çok seviyorum.

Var olun.

💮♡

♠

"Aydın Demir'le başladı, Aydın Demir'le bitecek. Bu gece, Gökhan."

Bora, ses kaydı biter bitmez telefonun ekranında bir şeyler yapmış ve telefonu kulağına götürmüştü. "Patrick!" dedi hızlıca. "Bana derhal Gökhan'ın nerede olduğunu bul."

"Bir sorun mu var?" Telefon, Bora'nın kulağındaydı ama yine de Falcon'un sesi bana ulaşıyordu. "Ne oldu?"

"Kaybedecek vaktim yok!" diye çıkıştı Bora. "Konumunu söyle, hemen!"

"Söyleyemem," dedi Falcon. Bora'nın kaşları çatıldı. "Biz Gökhan'ı dinleyemiyoruz da izleyemiyoruz da. Sistemi hep bozuyor."

"Kahretsin!" dedi Bora, öfkeyle. "Aydın?!"

"Onu bulabilirim," dedi Falcon.

Bora, telefonu hoparlöre aldı ve Whatsapp'a girdi. Bir yandan Çınar'a mesaj yazıyordu.

"Gökhan ve Aydın'ı takip edenler kimler? Onlara ulaşmam lazım. Acil."

"Aydın'ı da bulamıyorum!" dedi Falcon panikle. "Sisteme erişemiyorum!"

Ekrana Çınar'ın çağrısı düştüğünde, Bora, Falcon'u beklemeye alarak, telefonu açtı. "N'oldu?!" dedi Çınar, telefon açılır açılmaz. "Ben peşlerinden birilerini yolladım ama atlatmış Gökhan onları. Hep bunu yaptığı için yalnız çıkmamasını istemiştim zaten. Ne oluyor?!"

"İyi şeyler olmuyor," dedi Bora. Sıkıntı dolu bir nefes verdi. "Toplanın hepiniz. Kimseye duyurmayın ama kırmızı alarm."

Bora, bir yandan da Selim'e mesaj yazıyordu:

"Alp'e söyle, Patrick'le iletişime geçsin."

"Prefabrik evde toplanıyoruz. Beş dakika içinde," dedi Çınar ve telefonu kapattı.

Bora, Falcon'un çağrısına geri dönmüştü. "Patrick, birazdan Alp sana ulaşacak. Onunla da iletişimde kal. Benim telefonuma ne yapıyorsan yap, konuşmalarımı dinliyor ol. Ve konuştuğum insanların konumlarına ulaşmak için ne gerekiyorsa yap. Ve benimle iletişim kurmanın bir yolunu bul."

"Tamam," dedi Falcon. Klavyeyle savaşıyor gibiydi. "Seninle konuşabileceğim. Sen beni duyacaksın ama konuştuğun kişiler duymayacak. Senin bana, karşıya duyurmadan bir şey söylemen gerekirse, mesaj at."

Bora, hiçbir şey söylemeden telefonu kapattı. Ezberinden bir numarayı tuşladı. Ekranda

Gökhan

yazmıştı.

"Aradığınız kişiye şu anda ulaşılamıyor..."

Bora, yine ezberinden başka bir numarayı tuşladı. Bu kez Aydın'ı arıyordu.

Aydın, henüz ikinci çalışında, telefonu, "Kara?" diyerek açtı.

"Neredesiniz?" diye sordu Bora, hızla.

"Kara..." dedi Aydın, sıkıntılı bir nefes verirken. "Gökhan yalnız kalmak istiyor..."

"Tuzak..." dedi Bora, hafif kısık çıkan bir sesle. "Seni Mehmet Şahindağ'a götürecek."

Oluşan sessizlikte hızlıca komodine ilerledim ve telefonumu aldım.

"Anladım," dedi Aydın. Ses tonu aynı biraz önceki gibi sıkıntılıydı. "Dediğim gibi Gökhan yalnız kalmak istiyor, sana yerimizi söyleyemem."

Falcon'a hızlıca mesaj yazdım:

"Benim telefonumdan Bora'nın görüşmesini duyabilmemi sağla."

"Caner Kozan günlerinde olduğu gibi..." dedi Bora. İçine derin bir nefes çekti. "Yapabilir misin?"

Telefonuma, Falcon'dan bir link gönderildiğinde, kulaklığımı kulağıma taktım ve hızlıca odadan çıktım.

"Senin için her şeyi yaparım Kara..." dedi Aydın yekten. "Ama işte söyleyemiyorum yerimi, ısrar etme."

"Bir ipucuna ihtiyacım var," dedi Bora. Salonda herhangi biri var mı diye bakıp, hızlıca üst kata çıkan merdivenlere ilerledim. "Yerinizi anlayabilmem için herhangi bir ipucu..."

"Güvenli yerden kastın ne?" diye sordu Aydın. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyordum. "Niye orada kalmıyorsunuz?"

"Evet!" dedi Bora, Aydın'ı takdir ettiği belli bir tonlamayla. "Paslanmamışsın Demir! Şimdi bana güvenli olabilecek bir evi, bir mekanı, nereye geçebileceğimizi söyle, evet. Bulunduğun ilçeyi söyleyemezsin, biliyorum. Civarı olur, yakını olur, ben soru sorarım sana."

"Yeri tespit edemiyorum," dedi Falcon.

Dan diye Beyza'nın odasına girdiğimde, Leo da Beyza da korkuyla bana bakmışlardı. Uyumuyor olmaları ve hâlâ Spiderman izliyor olmaları bir şanstı. Leo'yu takıntılı olmak konusunda kendime benzetmiş olmam da.

"Hazırlıksız olacak iş değil Kilyos'a geçmek Kara!" dedi Aydın.

"Nazlı?!" dedi Beyza, şaşkınlıkla dolu bir tonlamayla. Ona cevap vermeden hızlıca giyinme odasına ilerledim. Leo'nun dolabını açtım ve alelacele askıdaki kıyafetlerini taramaya başladım.

"Sarıyer'de misiniz?!" diye sordu Bora, hızlıca. "Buralarda mısınız yoksa-"

Sarı, Lakers formayı askıdan aldım ve bu kez de Beyza'nın dolabını açıp, onun kıyafetlerine bakınmaya başladım. Leo, bir anneler gününde ona Lakers forma almıştı ama ben maalesef ki mor forma alması tavsiyesinde bulunmuştum. Beyza'nın niye sarı herhangi bir şeyi yoktu?!

"Yok," dedi Aydın, Bora'nın sözünü keserek. "Yani temizleniyor falan ama nispeten güvenli. En güvenli yer orası şu an. Oradan daha güvenli bir yer yok. Çünkü Kilyos'taki ev bir ormanın içinde, kontrol etmesi çok zor."

"Ormanda mısınız?!" diye sordu Bora, merakla.

"Evet," dedi Aydın, sıkıntıyla. "Ama yani çok istiyorsan yığalım adamları oraya. Çınar'la niye konuşmadın?"

Bulabildiğim tek şey, hardal sarısı, örgü bir şaldı. Ada, hardal sarısından değil civciv sarısından hoşlanıyordu ama artık kusura bakmayacaktı. Çünkü şu an sarının değil, verdiğimiz kırmızı alarmın tonlarıyla ilgilenmek zorundaydık.

"Belgrad Ormanı mı?" diye sordu Bora. Derin bir nefes verdi. "Neresinde olduğunuzu nasıl bulacağız?! Konumunuza erişemiyoruz! Vakit yok Aydın!"

"Anladım, haklısın," dedi Aydın.

Odaya geçtim. Formayı uzatırken, "Leo, hemen bunu giy!" dedim.

Beyza, "N'oluyor Nazlı?" diye sorarken, Leo üzerindeki sweatshirtü çıkarıyordu.

"Anlatacak vaktim yok," dedim Beyza'ya. Beyza'nın kaşları çatıldı. "Bu şalı omzuna al sen de. Ben hemen geliyorum."

"Patrick!" dedi Bora, sakinliğini korumaya çalışırcasına. "Çınar'a söyle. En güvendikleri adamları önden Belgrad Ormanı'na yollasın. Civarı tarasınlar, konum alsınlar. Aydın ve Gökhan'a, Mehmet Şahindağ'dan önce ulaşmak zorundayız!"

Beyza'nın odasından çıktım ve Begüm'ün odasına doğru ilerledim.

"Benim konuşmamı ister misin?" diye sordu Aydın. Duraksadı ve "Çınar'la?" diye ekledi.

"Gökhan şu an seni dinlemez," dedi Bora.

Odaya girdiğimde Begüm yattığı yerden hafifçe doğrulmuş ve merakla bana bakmıştı. "Naz?" Asya, köşedeki tek kişilik yatakta uyurken; Demir de beşiğindeydi. "N'oldu?"

"Aydın bak..." diye devam etti Bora. Sesindeki kaygı artmıştı. "Seni gözden çıkarttı. Neler olup bittiğini anladığım söylenemez. Yanlış bir şey yapmak istemiyorum. O yüzden sen, bilmiyormuş gibi davranmak zorundasın. Ama olur da yetişemezsek..."

Demir'in oyuncaklarının olduğu kutuyu ses çıkarmadan kurcalarken, peluş bir Pikachu bulmuş ve Pikachu'ya sevinçle sarılmıştım.

"...hayatta kalmak zorundasın," diye devam etti Bora.

"Begüm, Beyza'yı aşağıya taşıyacak birini gönder hemen," dedim sessizce ve odadan çıktım.

"Kara..." dedi Aydın, tereddütle.

"Demir!" dedi Bora, baskın bir tavırla. "Senden zor bir şey istediğimi biliyorum ama... Kardeşim mardeşim demeden, önce kendini düşüneceksin.

Oğlun için. Lütfen. Önce kendini, sonra kardeşini. Çünkü şu anda bok yoluna gidiyorsun ve ben, Gökhan'ı bir kaşık suda boğabilirim. Beni anladın mı Aydın?! Beni anlamış olmak zorundasın! Bu bir emir! Kara'nın emri! Şimdi kapatıyorum."

Yeniden Beyza'nın odasına girdim. "Seni biri aşağı getirecek. Bora'nın odasına," dedim. Beyza, beni anlamadığı belli bir hâlde yüzüme bakıyordu. "Ada eğer uyanırsa, üzerinizdeki renkler dikkatini çekecektir. Bu, onu oyalar. Uyanırsa hemen beni arayın. Ben onu sakinleştiririm."

"Dinliyorum abi..." dedi, Selim.

"Derhal İstanbul'a gelin," dedi Bora.

Ben ise bu sırada Pikachu'yu Leo'nun eline tutuşturarak, Beyza'ya talimatlarımı vermeye devam ediyordum: "Ortam müsaitse görüntülü ararım. Senin sandalyen ilgisini çekti. Onu kucağına oturt ve sandalyeyle dolaştır, hoşuna gidecektir. Bizim fotoğraflarımızı gösterebilirsiniz, beraber olduğumuz fotoğraflar ona güven verir. Sarı olan her şeyle ilgisini çekebilirsiniz ama çok bunaltmadan. Sakin sakin konuşun hep. Yüksek sesten, karanlıktan ve kalabalıktan hoşlanmaz."

"Uçaktayız abi," dedi Selim.

"Neler oluyor Nazlı?!" diye sordu Beyza, adeta isyan eder gibi. "Siz nereye gidiyorsunuz?!"

"Asansöre acil ulaşmamız gerek," dedi Bora.

Bir asansör bulduğunu fark edince gülümsemeden edemedim. "Beyza..." dedim, gülümserken. "Sadece dediklerimi yap, lütfen."

"İletişime geçtim abi. Ama hemen dönemiyor, biliyorsun. Merak etme, Alp'le haberleşiyorum. Bulacağız yerlerini," dedi Selim.

Ben, Beyza'nın odasından çıkarken, Engin gelmişti. "Beyza'yı aşağıya indirecekmişim?" dedi, sorar gibi. "Begüm aradı?"

"Evet, Bora'nın odasına..." dedim ve hızlıca koridorda ilerleyip aşağı indim.

Yeniden Bora'nın odasına girdim. Bora, üzerini değiştirmiş, siyah bir kot üstüne, siyah balıkçı bir kazak giymiş, hâlâ mışıl mışıl olduğunu sandığım bir uykuda olan Ada'nın başucuna oturmuş, onun parmaklarını okşuyordu.

"Hemen hazırlanıyorum sevgilim," dedim.

Bavula ilerlediğim sırada, şaşkınlıkla, "Ne için?" diye sordu.

Siyah dar kotumu elime alırken, "Belgrad Ormanı'na gitmeyecek miyiz?" diye sordum.

Bora, derin bir nefes verdi ve "Sen, Ada'yla kalmalısın Nazlı," dedi.

Eşofmanımı çıkardım. "Ben, seninle gelmeliyim..." dedim, yumuşacık bir sesle. "Çünkü Ada burada güvende. Ama sen, o ormanda güvende misin değil misin, bilemem. O yüzden yanında olmalıyım."

Kotun üzerine bordo, ince bir kazak giydiğim sırada, "Nazlı..." dedi, itiraz dolu bir tonlamayla. "Ada eğer uyanırsa, ki çok kımıldıyordu ben parmaklarını okşayana kadar, yaygarayı koparır. Kimse susturamaz onu. Birimizin yanında kalması gerekiyor ve maalesef o kişi sensin."

Saçımı atkuyruğu yaparken, "Seninle geleceğim," dedim. Bora'nın dudakları bir şey söylemek üzere aralanmışken, "Ada'nın yanında benim olduğumu bildiğinde kafan çok rahat olacak," diye ekledim.

"Evet," dedi, beni doğrular gibi.

"Ben de işte kafanın rahat olmasını istemiyorum," dedim. Kaşları çatıldı. "Çünkü kafan rahat olmazsa, Ada'nın yanına dönmek için çabalayacaksın. Tam olarak istediğim bu. Bana güvenme. Çünkü ben de senin gibi kızımızın yanında olmayacağım. İkimiz de dönmek zorundayız." Kapı tıklatıldığında, "Kızımız için," diye ekledim ve sesimi çok yükseltmeden, "Gir!" diye seslendim.

Kapı açıldı. Bora, sarı Lakers forma giymiş, elinde Pikachu olan Leo'ya ve oturduğu sandalyede omuzlarına hardal sarısı şal almış Beyza'ya şaşkınlıkla bakarken, derin bir nefes vermişti.

♠

Bora, Çınar ve ben minibüsün içindeydik. Herhangi olumsuz bir ihtimale karşı, Bat, Lizard, Falcon ve Bear; Harun Abi, Engin ve Samet'le evde kalmışlardı. Belgrad Ormanı'na gittiğimiz bilgisinin duyulması karşısında, kimsenin -yani Mehmet Şahindağ'ın- evin boş kalmadığından emin olması için, evden kalabalık çıkmamanın en doğrusu olduğu, Bora'nın fikriydi. Kalaşnikoflu adamlarına gözlerini dört açmaları ve evin üzerinden kuş bile uçmayacağı talimatını vermişti. Bizimle birlikte Tarabya'ya gelen İstihbarat personelleri -ki onlar neden hâlâ oradalardı, bizi mi bekliyorlardı, göz hapsinde miydik bilmiyordum- Bora'nın talimatlarına şahit oldukları için, olaya dahil olmuşlardı. Daha evvel hiç kimse'nin yanında gördüğüm adam Bora'ya neler olup bittiğini sormuştu ve Bora da ona kısaca olayı özetlemişti:

"Gökhan'ın beyni durdu."

Bora'nın gergin olduğunu söyleyemezdim, aksine ne yaptığını bilen, sakin bir tavrı vardı ve fakat Çınar gergindi. Neler olup bittiğini öğrendiği an'dan itibaren, yani Gökhan'ın, Aydın'ı, Mehmet Şahindağ'a götürdüğünü öğrendiği an'dan itibaren, yüz hatlarına dek yayılan gerginlik, Belgrad Ormanı'na yaklaştıkça artıyordu da.

"İşin içinde bir iş olmak zorunda,"

demişti Çınar.

"Gökhan, bu kadar aptal değil. Mutlaka bir plan yapmıştır. Mutlaka bir planı vardır."

Bunun bir plan olduğu doğruydu. Fakat bence bu plan, Çınar'ın sandığı gibi bir plan değildi. Gökhan'ı uzun zamandır görmüyor, ne kadar kötü bir psikolojiye sahip olduğunu bilmiyordum ama buna rağmen yaptığı şeyin ne olduğunu görebiliyordum. Bu bir kaçıştı. Bıkkınlıkla gelen bir kaçış. Ne olacaksa olsun ama artık bitsin istiyordu ki neredeyse onu tanıdığım ilk günden beri zaten benzer şeyler hissettiğini biliyordum. Anlamadığım, onun da anlayıp anlamadığını bilmediğim şey, bu kadar kolay mıydı? Mehmet Şahindağ, Aydın'ı öldürdükten sonra geri çekilir miydi? Gökhan, bu bulduğu veya yaptığı şeyin bir çözüm olmadığının gayet de bilincinde olmak

zorundaydı. Fakat belli ki artık yaşadığı bıkkınlık, benliğini öyle aşmıştı ki, en azından denemek istiyordu. Ki bence yalnızca Aydın'ın değil, kendisinin de ölümüyle sonuçlanacak bir yoldu bu ve bunun farkında olduğuna da emindim. Yoksa, Beyza Karabey'in sahte ölümünü düzenleyenin ve onu yıllarca saklayanın kendisi olduğunu, durup dururken Mehmet Şahindağ'a söylemezdi.

Bora, Çınar'a herhangi bir yorumda bulunmamıştı. On dört dakika sürmesi beklenen yolun on dakikası boyunca, sessiz kalmayı seçmişti. Asansör'den herhangi bir konum bilgisi gelmiş miydi bilmiyordum ama sonuç olarak telefonunda açık bir konum vardı ve bu konumu, minibüsü kullanan Sinan'a da iletmişti. Belgrad Ormanı'na neredeyse gelmek üzereyken ve varış noktamıza dört dakikalık bir süre kaldığında, Bora'nın telefonu çaldı. Ekranda yazan ismi görememiştim fakat Bora, telefonu açıp kulağına götürmeden evvel, sıkıntı dolu bir nefes verdi. "Evet?" dedi, ardından.

"Geri dönün!" Minibüsün sessizliği içinde kulağıma çok rahat ulaşan ses karşısında kaşlarım çatıldı. "Girmeyin ormana!"

"Mehmet mi o?" diye sordu Çınar,

hiç kimse

'yi kastederek.

Bora, Çınar'a bir cevap vermek yerine, hiç kimse'ye, "O niyeymiş?" diye sormuştu.

"Biz koruyacağız Gökhan Demir'i de Aydın Demir'i de. Mehmet Şahindağ'ın adamlarını haklayacağız ve Gökhan Demir'in bu ahmakça hamlesinin, lehimize dönmesini sağlayacağız. Dönün siz. Sizin de şu anda ormanda olmanız, Mehmet Şahindağ'ın ekmeğine yağ sürmemiz demek. Eğer kalabalık olursanız, zorluk çıkar."

Bora'nın kaşları havalandı. "Size neden güveneyim ki?" diye sordu, merakla. "Siz, bu insanlara düşman olmadınız mı?!"

"Bu bir emirdir Bora Bey ve yerinizde olsam, gelir gelmez emirlerime karşı çıkmazdım!" dedi hiç kimse, sertçe. "Eğer bu ülkeye geri dönüşünüzün, tatsız ve istenmedik sonuçlar doğurmasını istemiyorsanız, o ormana sakın girmeyin! Biz halledeceğiz!"

Bora, üç saniyeliğine gözlerini yumdu. "Hayır," dedi, tavizsiz bir tavırla. "Ben halledeceğim."

"Size son kez, iyi niyetle yaklaşıyorum!" dedi, hiç kimse.

"İnceldiği yerden kopabilir," dedi Bora, aldırış etmeden. "Ablam vurulurken neredeydiniz? Yoksa onun vurulması işinize mi gelmişti? Şimdi size güvenemem. Çünkü Gökhan'la Aydın'ı korumak, menfaatlerinizle çakışır mı çakışmaz mı, bunun hakkında düşünüp bir karara varamayacağım kadar az bir zamanım var."

"Peki..." dedi, hiç kimse. İki saniyelik bir sessizliğin sonunda, "Dilerim, o ormanın içinde kendinizi ve karınızı koruyabilirsiniz..." diye ekledi ve telefonu kapattı.

Çınar, "Allah kahretsin!" diye serzenişte bulunurken, minibüs Belgrad Ormanı'nın içine girmişti.

Bora'nın bakışları bana çevrildiğinde, korkmadığımı belli edercesine gülümsedim. Belinden çıkarttığı bir silahı bana uzattı. "Bunu kullanmayacaksın," dedi, bir direktif verir gibi. "Ama üzerinde bulunsun."

"Seni gözden çıkartamazlar," dedim, elini tutarken. Bora, ağır ağır başını salladı. "Beni de gözden çıkartamazlar, çünkü bu, seni gözden çıkartmaları demek olur..."

Bora, elimin üzerine küçücük bir öpücük kondurdu ve yavaşça, "Silahı beline yerleştir," dedi. Başımı salladım ve silahı, dikkatlice belime yerleştirdim. "Şu an yaşanan şeyin asla yaşanmaması gerekiyordu," dedi, kendi kendine konuşur gibi. "Ah Gökhan! Ah! Seni öldürmemem gerekiyor! Ah!"

Çınar, Bora'nın cümleleri karşısında sıkıntı dolu bir nefes verirken, biraz ileride Aydın'ı görmüştük. Gökhan'ın içinde bulunduğu arabanın önüne yaslanmıştı ve minibüsün farları karşısında gözlerini kısmıştı. Sinan minibüsü durdurduğunda, hiç vakit kaybetmeden aşağı indik. Gökhan, bizi gördüğüne hiç şaşırmamışçasına arabadan inerken, ilk benimle göz teması kurmuş, daha sonra da bakışları Çınar'ın bakışlarıyla birleşmişti. Bora, gözünü kırpmadan Gökhan'a bakıyordu ama Gökhan onu yok sayıyordu.

"Gökhan!" dedi Çınar, kızar gibi. "Ne bu saçmalık?!"

Arkamızda, peş peşe araçlar duruyordu. Bize eskortluk eden Bora'nın adamları ve İstihbarat personeli, her ne kadar yanımıza yaklaşmasalar da buradaydılar ve Gökhan da hepsinin burada olduğunun farkındaydı. "Daha kalabalık gelirsiniz sanıyordum," dedi, alay eder gibi.

"Bizi buraya getirtmek için yapmadın herhalde bu saçmalığı?!" dedi Çınar. Öfkesi, oluk oluk sesinden taşarken, yine de sabırlı davranmaya çalıştığını belki de bir tek ben anlıyordum. "Bir planın vardı değil mi?! Bir plan kurmuştun?! Yine de bizimle konuşmalı, kafana göre bir iş yapmamalıydın! Hele ki Kara'nın döndüğü gün!"

Gökhan, Bora'nın gözlerinin içine baktı. "Bunu çoktan yapmalıydım ama... Senin dönüşün bana cesaret verdi," dedi yavaşça. Gülümsedi. "Takdir edersin ki, siz Aydın'la konuşurken, bunun şifreli bir konuşma olduğunu anladım. Bana kalırsa, buraya gelmemeliydiniz. Buraya gelmeniz, benim kararımı değiştirmeyecek."

Gökhan, belinden çıkarttığı silahı, hâlâ arabanın önüne yaslanan Aydın'a doğrulttuğunda, Çınar, dehşete kapılmışçasına, "Gökhan!" diye bağırmıştı.

"Mehmet Şahindağ'ın yapmasına engel olursanız, ben yaparım!" dedi Gökhan, diklenir gibi. "Bu gece bitireceğim bu işi!"

Bora'nın bakışları Gökhan'ı es geçip Aydın'ın acı kahve gözleriyle buluştu. Aydın'ın yüzü Gökhan'a dönük değildi ama kendisine bir silah doğrulttuğunun farkındaydı. Acı kahve gözlerinden belki onlarca ifade gelip geçiyordu ama sanıyordum ki en baskını, yalvarıştı. Bora'ya yalvarıyordu, Gökhan'ın canının yanmaması için. Bora'nın adamları da İstihbarat personelleri de biz de

Gökhan'a bir silah doğrultabilirdik, Aydın bunu biliyordu fakat bunun olmasını istemiyordu. Kara böyle bir emir vermedikçe, kimse de bunu yapamıyordu. Gökhan'ın, elindeki silahı ateşlememesi için birinin onu öldürmesi gerekiyordu, ki zaten o da belli ki ölmek istiyordu.

"Neyi bitireceksin lan?!" diye bağırdı Çınar. Yüzünde öyle bir ifade vardı ki... Gözleri, Gökhan'ın Umut olduğunu öğrendiği günkü gibi bakıyordu. Umudunu, yitirmiş gibi. "Kendi abini öldürerek ne bitirebilirsin ki?!" Yalnızca Bora ve benim değil, Aydın'ın da bakışları Çınar'a çevrilmişti. "Ancak Mehmet Şahindağ'ın ekmeğine yağ sürersin! Ne sanıyorsun lan, Mehmet'in duracağını mı?! Aydın öldüğünde bize bulaşmayacağını mı?! Öyle bile olsa... Leo'yu babasız mı bırakacaksın lan?! O çocuğa bunu yapacak mısın gerçekten?! Bu mu lan senin amcalığın?! Bu mu senin kardeşliğin?!"

"Sana ne lan, sana ne?!" diye bağırdı Gökhan. Elindeki silah hedefinden bir milim şaşmıyordu ama eğer bir tane daha silahı olsaydı, onu da Çınar'a doğrultur, hatta çoktan tetiğe de basardı. "Bütün bu yaşadıklarımıza dönüp baksana... Aydın, Beyza'ya fahişe muamelesi yapmasaydı eğer, Beyza da ondan yardım isterdi!" Aydın gözlerini yumduğunda, Bora'nın bakışları Gökhan'a çevrilmişti. "Ölürler miydi yaşarlar mıydı bilmiyorum ama işler bu kadar sarpa sarmazdı! Bütün bunlar olmazdı, anladın mı?! Daha da geçmişe gidemiyorum! Ahmet Amca yaşasa, dayım yaşasa, bizden sakladıkları gerçekler yüzünden onları öldüreceğim ama yaşamıyorlar! Gidebildiğim en geçmiş Aydın! Bütün bunlara sebep olan, yaşayan ilk kale Aydın! Mehmet Şahindağ haklı, her şey Aydın'la başladı ve onunla da bitecek, anladın mı?!"

"Her şey Aydın'la değil, seninle başladı..." Bora'nın dudakları arasından dökülen zehir zemberek sözler gecenin içinde patlarken, Aydın da gözlerini açmıştı. "Sen, Aydın'ın, neden ablama öyle bir muamele yaptığını biliyor musun Gökhan?" Bora gülümserken, Aydın başını hızla iki yana sallamıştı. "Nasıl, hiç merak etmezsin?"

"Korkağın teki!" dedi Gökhan, cevap bu kadar basitmiş gibi.

"Evet," dedi Bora, başını Gökhan'ı onaylarcasına sallarken. "Kardeşini kaybetmekten korkan-"

"Bora!" dedi Aydın.

Sus,

der gibi.

Sakın

, der gibi.

Devam etme,

der gibi.

Kara

değil de

Bora

demesi bile bir anlam barındırıyordu. Belki de kendince,

Kara'dan gelen her şey başım üzerine ama bu değil,

demeye çalışıyordu. Çünkü Aydın için, ölmek bile Gökhan'ın bunu öğrenmesinden daha iyiydi. Niye, bilmiyordum.

Bora, Aydın'ı dinlemedi ve konuşmaya devam etti: "Kardeşi için sevdiği kadını harcamış... Kardeşi yaşasın diye."

Gökhan'ı tanıdığım günden bu yana, şaşırdığı onlarca an'ı alt alta sıralayabilirdim ama ilk sıraya, kesinlikle ve kesinlikle bu an yerleşirdi. Gözleri kısılmış, dudakları bir parça açılmış ve başı hafifçe sağa doğru eğilmişti. Bakışlarına yerleşen ifade algılarının tümden kapandığını, duyduklarını anlamakta zorluk çektiğini gösteriyordu. Öyle ki, Aydın'ın kardeşinin kim olduğunu bile düşünüyor olabilirdi.

"Kardeşinin, biyolojik olarak dokunulmazlığa sahip olduğunu bilmiyordu tabii," dedi Bora, kaşlarını kaldırarak. "Bilse de bir şey değişmezdi ama ben sana söyleyeyim, riski göze alamazdı. O yüzden, her şey seninle başladı Gökhan, Aydın'la değil. Çünkü Aydın'ın kardeşi olmasaydı, kaybedecek bir

şeyi de olmazdı. O zaman, ablama bunları yapmazdı. Senin matematiğine göre, her şey senin yüzünden o zaman. Şimdi indir o silahı. Aydın'ı, Mehmet Şahindağ'a vermeyi düşünecek kadar gözlerin kararmış olabilir... Belki biz gelmesek verirdin de! Ne de olsa kendini de koydun namluya, seni de aradan çıkaracağını biliyordun. Ama kendin sıkamazsın Aydın'a, o kadar kolay değil o iş. Hepimiz biliyoruz bunu, tıpkı senin de bildiğin gibi. Eğer, insanın canından kanından birini öldürmesi o kadar kolay olsaydı, ben seni defalarca öldürürdüm çünkü."

Gökhan, Aydın'a doğrulttuğu silahı indirdiğinde, şükür dolu bir nefes almıştım ve fakat nefesimi henüz veremeden gözlerim fal taşı misali açılmıştı. Çünkü Gökhan, Aydın'dan çektiği silahı bu kez de kendi başına dayamıştı.

"Gökhan!"

İlk Çınar'ın sesi mi ulaşmıştı kulaklarıma yoksa Aydın'ın sesi mi bilmiyordum. Belki de benim sesim, ikisinin sesini birden bastırmıştı.

"Benim yüzümden!" dedi Gökhan, kendinden iğrenir gibi. "Her şey benim yüzümden!"

Bunun bir kâbus olmasını diliyor fakat öte yandan da büyük bir gerçekliğin içinde olduğumuzu hissediyordum.

Bora, bir adım öne çıkarken, "Sakın!" dedi. Sesi, kalbindeki bütün korkuları kulaklarımıza dolduruyordu. "İndir o silahı!"

"Yaklaşma!" dedi Gökhan. Bomboş bakışları karşısında zorlukla yutkunmuştum. "Gidin buradan! Bunu sizin karşınızda yapmak istemiyorum! Siktirip gidin buradan!"

"Kendine gel lan!" diye kükredi Bora ve Gökhan'a doğru bir adım daha attı. "Bırak o silahı! Yapamazsın bunu, bırak!"

"Yapamam mı?!" diye bağırdı Gökhan. Dudaklarının titremesine engel olamamıştı. "Sıkamam mı sanıyorsun?! Kendime de mi sıkamam sanıyorsun?! Yaparım! Yapacağım da!"

"Kendine bunu yapabilirsin ama bana yapamazsın!" diye bağırdı Bora, isyan eder gibi. "Madem ölmek istiyordun, ben gelmeden evvel sıksaydın lan kafana! Şimdi değil, ben döndükten sonra değil!"

"Sana

dönme

demiştim!" dedi Gökhan, tehditkâr bir ifadeyle. "Dönmeseydin amına koyayım, bana ne?!"

"Gökhan!" dedi Bora, keskin bir sesle. "İndir şu silahı, öyle konuşalım!"

"Konuşmak falan istemiyorum!" dedi Gökhan, kızar gibi. "Sen bana küs değil misin zaten?! Ne konuşacağım seninle?! Konuşacak bir şey mi kaldı?!"

"Küs falan değilim!" dedi Bora, başını iki yana sallarken. "Gökhan, indir bak şu silahı! Delilik bu yaptığın! Bana birçok kez kazık attın zaten, şimdi de kazık atamazsın! Bana kendini affettirmeden, geberip gidemezsin!"

"Affetmeyeceksin ki..." Gökhan'ın gözlerinden boşalan yaşlar, yanaklarına süzülüyordu. "Sen beni, hiçbir zaman affetmeyeceksin ki amına koyayım... Ben seni bıraktım, bitirdim, öldün saydım, senin de istediğin gibi!"

Gökhan, elindeki silahın emniyet kilidini açtığında, Bora, "Sana ihtiyacım var!" diye bağırdı. "Kardeşime ihtiyacım var!"

Gökhan, Bora'nın cümlesine inanamaz gibi kahkaha attı. "Kesin öyledir!" Yanaklarına süzülen yaşları, sol elinin tersiyle sildi. "Salak mıyım lan ben?! Kendimi öldürmeyeyim diye yalan söylüyorsun! Sen beni sildin attın oğlum! Senin için zerre değerim yok artık benim, bilmiyor muyum?! Ama ne diyebilirim ki, hak ettim ben bunu!"

"Öylesine bakma bana, gerçekten bak!" dedi Bora, emreder gibi. Gökhan, başını iki yana salladı. "Eğer şu anda kendini öldürürsen, ben, savaş meydanında kaybolurum! Hiçbir zaman kazanmış olmayacağız, çünkü bugüne kadar zaten onca kayıp verdik! Ama her şeye rağmen, kalan sağlarla yola devam edebiliriz! Eksik, noksan ama bir arada olabiliriz! Ama şimdi, sen de

gidersen... Ne dönmeme değmiş olur ne hayatta kalmama! Yapma! Kiminle başladı, kiminle biter bilmiyorum ama ben, seninle çıktım bu yola ve beraber bitireceğiz! Sensiz yapamam Gökhan, olmaz!"

Gökhan içine derin bir nefes çekerken, "Bana aşıkmış gibi konuşma amına koyayım, aynı bana benzedin!" dedi. Bakışları gözlerimle buluşup, yeniden Bora'nın gözlerini buldu. "Karın kıskanacak sonra..." Gülümsediğimde, dudaklarımın ıslandığını fark etmiştim. "Bana bir söz ver," dedi Gökhan, Bora'ya dikte eder gibi. "Ben bu silahı indirirsem, eskisi gibi olacağız. Söz ver."

"Ne kadar eski?" diye sordu Bora, meraksız bir tavırla. "Kamyonlarımızı yarıştıracak kadar mı eski?" Boğazından soğuk bir gülüş döküldü. "İstersen, eve gidince arabaları yarıştıralım, ne dersin?"

Gökhan, yüzüne yaralı bir tebessüm yerleşirken, "Söz ver..." demişti.

"Ada, seni sevdi..." dedi Bora, Gökhan'ın cümlesini duymazdan gelerek. "Artık yeni bir oyun arkadaşın var. Sen, onunla yarıştırırsın arabaları, bundan sonra. Eve dönmemiz lazım. Her an uyanabilir. Seni sevdi ama kalan insanlarla ilgili, şu an için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Öyle ayran gönüllü değildir benim kızım. Uyandığında seni unutmuş olmayacak. Ona kendini sevdirip yok olamazsın. Travmatik bir şey bu oğlum! Terk edilmiş gibi hisseder, seni bir daha göremezse. Hadi, indir artık o silahı!"

"Söz ver," dedi Gökhan, bir kez daha. "Ben bu siktiğimin hayatını, sensiz çekemiyorum. Bana söz ver. Yeniden eskisi gibi olacağımıza söz ver. Beni affedemeyeceksin, biliyorum, ama eskisi gibi olmak istiyorum seninle. Bana ne, istiyorum işte."

"Deneyeceğim," dedi Bora. Gökhan, isteği bu olmasına rağmen bunu duyamayacağına öyle emindi ki resmen şaşırmıştı. "Elimden geleni yapacağım."

"Ciddi misin lan sen?!" diye sordu Gökhan, kulaklarına inanamıyormuş gibi. "Harbi mi diyorsun?!"

"Ben de özledim Gökhan," dedi Bora, ters bir tavırla. "Seninle eskisi gibi olmayı ben de özledim." Gökhan'ın gözlerinden yeniden yaşlar boşalırken, Aydın sesli bir nefes vermişti. "Ama şu yaptığın beyinsizlikleri değil! Duygularınla ilgilenmediğimi söylerken kastettiğim buydu işte amına koyayım! Mantığını özledim Gökhan! Aklını! Oturup, en iyi planları yaptığım arkadaşımı! Ama... Eğer üç saniye içinde o silahı indirmezsen, ben senin kafana sıkacağım orası ayrı!"

Gökhan, ikinci saniyede, elindeki silahı yere attı ve dizlerinin üzerine çöktü. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığında, Bora, ona doğru birkaç adım atmıştı. "Çok yoruldum..." dedi Gökhan, gözyaşlarının arasında. Çınar'ın da gözlerinden yaşlar akıyordu fakat Aydın, gözyaşlarına hakim olabilmeyi gayet başarıyor, öylece, dizlerinin üzerine çökerek ağlayan Gökhan'ı izliyordu. "O kadar kötü günler geçirdik ki... Öldüğünüzü düşündüm lan... Ölmediğinize ikna olmam çok uzun sürdü. Çok korktum lan! Ada'yı kucağınıza alamadınız diye çok korktum!"

Bora da aynı Gökhan gibi yere çökmüştü. Bir elini, Gökhan'ın ensesine yerleştirdi ve Gökhan'ın başını omzuna yasladı. "Geçti o günler..." dedi, incelmiş bir sesle. Gökhan'ın hıçkırıkları daha da şiddetlenirken, Bora'nın da ağladığını anlamıştım. "Hepsi geride kaldı Gökhan, hepsi... Artık sadece bugün var. Yarın var. Ve daha sonraki bütün günler. Artık, sadece önümüze bakacağız. Bundan sonraki hayatımızın, bundan önceki hayatımızdan çok daha iyi olması için, ne gerekiyorsa yapacağız. Birlikte..."

"Birlikte..." dedi Gökhan, yemin eder gibi. "Eskisi gibi ve birlikte."

Gecenin içinde patlayan kurşun seslerinin duyulmasıyle birlikte yere yattım. Bora, sanki ben kurşun seslerini duymuyormuşum ve ancak o, adımı zikrettiğinde anlayacakmışım gibi, "Nazlı!" diye bağırırken; biri, ki sonradan Çınar olduğunu fark etmiştim, üzerime kapanmıştı. Bora'nın üzerine kapanan ise Gökhan'dı ve Aydın da hepimizi birden kollarcasına, arabanın tekerleğini kendine siper etmişti. Silah seslerinin bir kısmı yakından, bir kısmı ise daha uzaktan geliyordu fakat ateş bir türlü kesilmiyordu. Bora'nın adamları yalnızca beş saniye içinde etrafımızda etten bir duvar örmüşlerdi ve anladığım kadarıyla çatışma, İstihbarat üyeleri ile Mehmet Şahindağ'ın adamları arasında gerçekleşiyordu.

Çınar'ın kolları bedenimden çekilirken, neler olup bittiğine bakmak istercesine başımı kaldırdım. Bora, yanı başıma kadar gelmişti. "İyi misin sevgilim?!" diye sordu, telaşla.

"Evet!" dedim. Elleri, bir kurşun izi arar gibi vücudumda dolaşırken, "İyiyim," diye ekledim.

"Eğ kafanı..." dedi, şükür dolu bir nefes alırken. Dudakları saçlarımın arasına değdi. "Sen çığlık atınca vuruldun sandım!"

Çığlık attığımın farkında değildim. "İyiyim," dedim, Bora'nın elini sımsıkı tutarken. "Sorun yok." Aslında, birilerinin, bize en fazla elli metre uzaklıkta ateş ediyor olmaları bir sorundu, hatta büyük, çok büyük bir sorundu ve fakat denizden esen tuzlu melteme karışan bergamot kokusu ciğerlerime dolarken, tüm sorunların en fazla elli metre ileride kalabileceğini ve bize değemeyeceğini biliyordum. "Sen de iyisin değil mi?"

"İyiyim," dedi.

Çınar'ın, "Kaç kişiler bunlar?!" diye bağırdığını duydum. "Biz de müdahale edelim! Belli ki baş edemiyorlar!"

"Sevgilim! Lütfen yanımda kal!" dedim.

Bora'nın baş parmağı nabzıma ulaştı. "Sana evde kalmanı söylemiştim," dedi, sitemle. Bana sımsıkı sarılırken, beni kaybetmekten ölesiye korktuğunu hissederken, iyi ki burada olduğumu düşünüyordum. Ben burada olmasaydım, Bora'nın güvenli alanda kalmayacağını ve aynı Çınar'ın da düşündüğü gibi, çatışmanın bir tarafı olacağını içten içe biliyordum. "Korkma..." dedi.

"Sen gitmezsen, korkmam!" dedim, uzlaşmacı bir tavırla.

Bora güldü. "En azından, burada kalmayı düşünüyorsun... Buna da şükür.

Burada kalalım,

da diyebilirdin. Ya da daha kötüsü,

çatışmaya girelim,

bile diyebilirdin. Zaman içinde, kendini düşünmek konusunda, epey ilerleme kaydettin."

Ateş seslerinin kesilmesiyle, geceye derin bir sessizlik yayıldı. Mehmet Şahindağ'ın adamları mı üstünlük sağlamıştı yoksa İstihbarat üyeleri mi bilmiyorduk. Bora, ateş edilmeyen otuz yedinci saniyede, hafifçe üzerimden doğruldu ve adamlarından biriyle göz göze geldi. Adım sesleri duyulurken, Çınar, Aydın ve Gökhan da gardlarını almışlarcasına ayaklanmışlardı. Ben de ayağa kalkmak istedim ve fakat Bora hızlıca eğilip omzuma dokundu ve "Kalkma..." dedi. Çınar, Aydın, Gökhan, Bora ve Bora'nın adamları, öyle bir konumlanmışlardı ki, herkes benim önümdeydi.

"Bora Bey..." dedi, havaalanından beri yanımızda olan adam. "Dönüş yolunuz temiz. Minibüse geçin. Arkadaşlarımız size eşlik edecek."

Bora bana doğru döndü ve elini uzattı. Elini tuttuğumda, kalkmama yardım etmişti. Hiç oyalanmadan önce beni minibüse bindirdi ve ardından kendi bindi. Aydın, ön koltuğa, Sinan'ın yanına geçerken, Gökhan ve Çınar da karşımıza geçmişlerdi. Minibüsün hareket etmesi, sayamadığım kadar hızlı saniyelerde gerçekleşmişti. Çınar, minibüs hareket eder etmez, telefonu kulağına götürdü. "Her şey yolunda mı Bat?" diye sordu. Bakışlarım merakla gözlerine değmişti. "İyiyiz biz. Geliyoruz." Telefonu kapattığında, bakışları Bora'nın bakışlarıyla buluştu. "İstihbarat'a geçmeden, eve gideriz değil mi? Hem Nazlı'yı bırakırız hem de her şeyin yolunda olduğunu gözlerimizle görelim. İstihbarat'a, bizim çocuklar da gelecek mi? O kadar kalabalık gidersek, evde kim kalacak?"

Bora, derin bir nefes verdi. "İstihbarat'a gitmeyeceğiz."

Aydın da oturduğu koltuktan merakla arkasını dönmüş ve Bora'ya bakmıştı. "Çağırmadı mı adamlar?"

"Çağırdılar," dedi Bora. Bakışları, iki saniyeliğine, karşımda oturan, hepimizden daha ambale olmuş gibi görünen ve bakışları camdan dışarıya çevrilmiş, yolu izleyen Gökhan'a değip, yeniden Aydın ve Çınar'ı buldu. "Ama gitmeyeceğiz. Planı değiştirdim."

"Emin misin?" diye sordu Çınar, kaygıyla. Sıkıntı dolu bir nefes verdi. "Önceki planını bilmediğim için, neyi değiştirdin bilmiyorum. Ve şimdi yeni plan ne, onu da bilmiyorum. Ama gitmezsek iyi olmaz, ondan eminim. Zaten dönmedik, ormana gittik diye kızmıştır Mehmet. Daha fazla sorun yaşamaya gerek var mı? Henüz Türkiye'ye gelişinizi nasıl karşılayacaklarını bile tam olarak bilmiyoruz... Gitmeyip de ne yapacağız?!"

Bora, bakışlarını camdan dışarı çevirirken, "Onların bize gelmesini bekleyeceğiz," dedi.

Çınar ve Aydın'ın yüzündeki şaşkınlık, benim yüzüme yayılan şaşkınlıktan farklı değildi. Fakat ne ben Bora'ya bir şey sorabildim ne de onlar. Minibüs Tarabya'ya varıncaya kadar, herkes kendi kafasının içindeki düşüncelere gömülmüştü. Herkesin ne düşündüğünü merak ediyordum, Bora'nın ne düşündüğünü daha çok merak ediyordum ama en çok merak ettiğim, Gökhan'ın ne düşündüğüydü.

♠

Minibüsten indiğimizde, Harun Abi, Engin, Samet, Bear, Falcon, Lizard ve Bat etrafımızda toplanmışlardı. Bora, kalabalığa yalnızca başıyla selam vermekle yetinirken, Gökhan'ın yürümesini istercesine, omzunu hafifçe sıkmıştı. Aydın, herkese açıklama yapma görevini bizzat üstlenmişçesine, bize, "Siz geçin içeri..." dedi.

Ağır adımlarla eve doğru ilerlerken ya da merdivenlerden çıkarken, Bora, Gökhan'ın omzundaki elini çekmemişti. Biz daha kapıyı çalmadan, Bahar kapıyı açtı. "İyi misiniz?" diye sordu, merakla. Bora, başını

evet

anlamında salladı ve Gökhan'la birlikte içeri geçtiler.

Bahar'ın bakışları Çınar'a değdi. Çınar da aynı Bora gibi hafifçe başını salladığında, Bahar derin bir nefes almış ve kollarını Çınar'ın boynuna sarmıştı. "Çok şükür!"

Ben de içeri girdim. Bora ve Gökhan'ın peşinden ilerlerken, Begüm'ün, endişeli sorusu kulaklarıma değmişti. "Abi! İyi misiniz?" Begüm ve Beyza, bizi koridorda bekliyorlardı ve Beyza'nın omuzlarında hâlâ hardal rengi şalı, elinde de Demir'in olduğunu sandığım bebek telsizi vardı. Telsizden gelen diş gıcırdaması sesi Leo'ya ait olmalıydı ve nefes sesleri de Ada'ya.

"İyiyiz, yok bir şey..." dedi Bora. Gökhan'ın omzundaki elini çekti ve ona döndü. "Sen de git, bir duş al, sonra da yat uyu. Sabah konuşuruz."

Gökhan, Bora'yı başıyla onaylayarak merdivenlere ilerlediği sırada, Beyza, "Aydın nerede?" diye sordu.

Gökhan olduğu yerde durdu ve Beyza'ya döndü. "Benim yüzümden..." Beyza'nın kaşları çatıldı. "Özür dilerim. Her şey, benim yüzümden..."

"Ne, senin yüzünden olan?" diye sordu Beyza.

"Gökhan!" dedi Bora, uyarı dolu bir sesle. "Hadi, git yat."

Gökhan'ın bakışları Bora'nın kapkara gözleriyle birleştiğinde, yine dolmuştu. Başını hafifçe iki yana salladı. Bakışları, yeniden, Bora'nın gözlerinin birebir aynısı olan Beyza'nın gözlerini buldu. "Çok özür dilerim Beyza... Gerçekten. Çok özür dilerim senden de... Leo'dan da..."

"N'oldu?!" diye sordu Beyza, endişeyle. "Aydın nerede?!"

"Dışarıda Aydın," dedi Çınar, sakin bir tavırla. "İyi, merak etme. Bizimkilerle. Olanı biteni konuşuyorlar."

"Olan biten ne?" diye sordu Begüm, merakla.

"Aydın'ı, Mehmet Şahindağ'a verecektim," dedi Gökhan. Beyza'nın dehşete düşmüş bakışları Gökhan'a çevrilirken, yutkunmakta zorluk çekmişti. "Öldürmesi için..."

Bahar, "Dalga mı geçiyorsun?!" diye sorarken; Begüm, "Ne diyorsun be sen?!" diye sormuştu ve ikisinin cümlesi üst üste binip birbirine karışmıştı.

Beyza ise hiçbir şey söylemeden, yalnızca Gökhan'ın yaşlı gözlerinin içine bakıyordu. "Aydın'la başladığını düşünmüştüm..." dedi Gökhan, dümdüz bir ifadeyle. "Bütün bunların, Aydın'ın sana yaptığı o çirkin muamele yüzünden başladığını düşünmüştüm... Hep öyle düşündüm."

Beyza'nın bakışları gözlerime değdiğinde, içime kesik bir nefes çektim. Onun aklına ne gelmişti bilmiyordum ama benim aklıma neyin geldiği açıktı. Zaten Beyza'yla, Aydın hakkında konuşmak pek mümkün değildi, -en azından benim bıraktığım zamanlar öyleydi, hâlâ öyle mi bilmiyordum- ama günün birinde gerçekleşen sayılı konuşmamızdan biri, her şeyin başlangıcıyla alakalıydı.

"Nina, sen çok özel bi' kadınsın... Senin empati yeteneğin oldukça gelişmiş, hayatı ve insanları çok güzel anlayıp okuyabiliyorsun... Fakat herkes senin gibi değil. Mehmet'i ailemizin içine soktuğum doğru... Fakat ne bileyim, ailelerimiz arasında zaten kan davasından hallice bir mesele varmış. Kader diye bir şey vardır. Ben annemle babamın sebebi oldum ama zaten oradan bir şey patlayacakmış! Tek sorumlu ben değilim! Buna neden herkes bu kadar kör bakıyor? Bunu bir tek neden ben görüyorum? Her şeyi başlatan ben miyim yoksa babam mı?!"

Başımı Annie'nin omzuna koyduğum o gün, kendisini dışlanmış hissettiğini biliyordum. Alenen belli etmese de Begüm'ün nefretinin de canını yaktığını... Ahmet Karabey'le sekiz yaşımdan kalma, garip bir hukukum olduğunu düşündüğüm ve gönlümün onu suçlamaya razı gelmediği o gün, her şeyi başlatanın tam olarak o olmadığını düşünüyordum.

"Hakkı Akbulut, desek?"

demiştim, Beyza'ya.

Acaba, bizim burada olmadığımız zaman diliminde, Beyza ve Begüm'ün kardeşlik bağları artmış mıydı? Beyza, Begüm'le, artık, benimle olduğundan daha samimi miydi? Benimle konuşmadıklarını ve bana anlatmadıklarını, mesela Aydın'a karşı olumlu veya olumsuz ne hissediyorsa, Begüm'e anlatıyor muydu?

Ben, içimde peyda olan kıskançlık duygusunu bastırmaya çalışırken, Gökhan, "Ama benim yüzümdenmiş!" dedi. Beyza'nın gözleri, Gökhan'ın ıslak

gözlerine çevrildi. "Benim yüzümden başlamış abla..." dediğinde, dizlerinin üzerine çökmüş ve Beyza'nın kucağındaki ellerini tutmuştu. "Çok özür dilerim. Ben ölmeyeyim diyeymiş. O yüzden, sana öyle demiş Aydın. Ahmet Amca, onu benimle tehdit ettiği için." Gökhan, yüzünü Beyza'nın kucağına gömdüğünde, yine, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "Çok özür dilerim Beyza! Hayatınızı ben karartmışım! Leo'dan da senden de çok özür dilerim! Allah benim belamı versin! Keşke ben ölseydim ama bütün bunlar yaşanmasaydı! Çok özür dilerim!"

Beyza, elini Gökhan'ın saçlarının arasına uzatırken, yavaşça, "Hişt!" dedi.

Acaba, Bora da benim ablasıyla Begüm arasındaki ilişkiyi kıskanmam gibi, ablasıyla Gökhan arasındaki ilişkiyi kıskanıyor muydu?

"Hiçbir boka yaramadım bugüne kadar!" dedi Gökhan, ağlarken. "Seni kurtarmak istedim! Seni kurtarmaya çalışırken, az kalsın öldürüyordum! Diri diri toprağın altına gömülmene göz yumarken mi iyilik yaptım sana ha?! Sen defalarca kez hayatta olduğunun bilinmesini isterken, ben seni hep susturdum! Her şey, hep, benim yüzümdendi! Ama ben seni de suçladım! Bazen, kendiliğinden ölmeni ve yalanımızın ortaya çıkmamasını bile diledim! Kendimden çok utanıyorum! İyilik yapmaya çalışırken, hep hatalar yaptığım için çok utanıyorum! Vurulmanı engelleyemediğim için de çok utanıyorum! Bu gece, Leo'yu babasız bırakacaktım! Ben de böyle bir orospu çocuğuyum işte! Abimin ölmesine göz yumacak kadar büyük bir orospu çocuğuyum!"

Bakışlarım refleksif olarak Çınar'a değdiğinde, Gökhan'ın annesine ettiği küfürden hoşlanmadığını fark etmiştim. Bana her şeyin yolunda olduğunu söylercesine göz kırptı ve arkasını dönüp, evden çıkmak üzere, antreye doğru ilerledi. Bahar, sıkıntı dolu bir nefes verirken, üç saniyeliğine Çınar'ın arkasından bakmıştı.

"Özür dilerim..." dedi Gökhan, yine. Beyza'nın ifadesi öyle donuktu ki ne düşündüğünü ya da ne hissettiğini okumak mümkün değildi. "Çok özür dilerim..."

Bora, derin bir nefes verdikten sonra, Begüm'e başıyla Gökhan'ı işaret etti. Begüm, küçük adımlarla Gökhan'ın yanına ilerledi ve onun omzuna dokundu. "Gökhan..." dedi usulca. "Hadi, gel..." Gökhan, gözlerinden akan yaşları

silerken ayağa kalkmıştı. "Hadi..." dedi Begüm, bir kez daha. Gökhan, başını sallayıp merdivenlere ilerlediği sırada, Begüm de onun koluna girmişti.

"Nazlı," dedi Beyza, elindeki telsizi bana uzatırken. "Leo, sizin yatağınızda uyudu. Ada'nın yanında. Uyandırır mısın onu, yukarı gelsin." Ben telsizi Beyza'dan aldığım sırada, Beyza, Bahar'a dönmüştü. "Sen de dışarıda birine söyler misin, beni odama çıkarsınlar."

Bora, "Gerek yok kimseye," dedi. Beyza, bir kez daha zorlukla yutkunurken, Bora'ya bakmıştı. Bora, ablasının yanına yaklaştı ve onu bir çırpıda, dikkatlice kucağına aldı.

Beyza, bir kolunu Bora'nın omzuna atarken, "Leo gelsin, Nazlı..." dedi. İtiraz etmek üzere dudaklarım aralanmıştı fakat Beyza, "Lütfen... Sizin odanızda da uyuyabileceğini biliyorum. Onu uykusundan etmek istemediğini de biliyorum. Ama oğlumla uyumak istiyorum," diye devam etti.

Her şeyi başlatan kimdi bilinmez, Leo, başlangıç noktası değilse de bir dönüm noktasının merkezine kurulmuştu ve Beyza'nın, dönüm noktasındaki en büyük sığınağına ihtiyacı vardı. Bütün bu yaşadığı şeylere değdiğini en hissettiği an'lar, muhtemelen oğlunun nefes alışverişlerini duyduğu an'lardı. Onu, öncesinde de anlıyordum ve fakat anne olduğum günden beri, çok daha iyi anladığımı biliyordum. Başımı usulca sallayıp Bora'nın odasına doğru ilerlediğimde, onlar da merdivenleri çıkmaya başlamışlardı.

Bora'nın odasına girdim. Ada'nın bir tarafında yastıklar, bir tarafında da Leo vardı. Yatağın ayakucunda da Noir. Leo ve Ada, yüzlerini birbirlerine doğru dönmüşlerdi ve Leo, Ada'nın elini tutuyordu. Ada şu an uyansa ve yanında Leo'yu görse muhtemelen kıyameti koparırdı ama uyurken, onun için her şey yolundaydı. Cebimden çıkarttığım telefonla bu an'ı ölümsüzleştirdiğimde, büyüdüklerinde, bana teşekkür edeceklerini biliyordum. Telefonu ve telsizi yeniden montumun cebine sokuşturdum. Leo'yu dikkatlice kucağıma aldığımda, bu kadar zorlanacağımı tahmin etmemiştim. Zayıf görünüyordu ama bıraktığımdan daha fazla ağırdı. Otuz kiloyu geçmiş olmalıydı zira kollarım, henüz merdivenlere ilerleyemeden kopmuştu. Onu merdivenlere bıraksam, çok mu ayıp etmiş olurdum?

Merdivenin üst basamağına ayağımı koydum ve Leo'yu hafifçe dizime yerleştirerek soluklandım. Benim ne olursa olsun spora meyilli bir vücudum vardı. Kaldırdığım dambılları düşünerek ve beynimi Leo'nun o kadar da ağır olmadığına ikna ederek, merdivenleri bitirebilirdim. Başlamak, bitirmenin yarısı ederdi ve bir basamak çıkarsam, çıkabilirsem, gerisi gelirdi. Leo'nun pozisyonunu değiştirmem gerekiyordu. Kollarını boynuma, bacaklarını da belime sardım. Derin bir nefes aldım ve merdivenleri çıkmaya başladım. Her bir basamakta Leo'yu düşürmeye daha da yaklaşıyordum ama bir o kadar da Beyza'nın odasına yaklaşmış oluyordum. Bir basamak daha, bir basamak daha derken, merdivenleri bitirmiş ve merdivenlerin bittiği yerde, tırabzanlardan destek alarak, on saniyeliğine de olsa, yine soluklanmıştım.

"...yani düştü diye, artık adım atmak bile gelmiyor içinden. Resmen küstü yürümeye, düşünebiliyor musun? Saçmalık ötesi bu yaptığı ve bunu ona nasıl izah edeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Ki bu yaptığı, ancak, bir bebeğe yakışan bir davranış-"

"Nazlı!" dedi Beyza, hafif yüksek çıkan bir sesle, Bora'nın sözünü bölerek. Beyza'nın odasına girdiğimde, adeta nefes nefeseydim. "Niye uyandırmadın, niye kucağında taşıdın?!" Bora, Beyza'yı yatağına yatırmış, kendisi de yatağın ayakucuna oturmuştu. Beni, kucağımda Leo ile görünce derhal ayaklandı ve Leo'yu kucağımdan aldı ama bu saatten sonra alsa neydi almasa neydi, kollarım artık tutmuyordu. "Otuz sekiz kilo o!"

"Sessiz olsana!" diye kızdım, Beyza'ya. Bora, Leo'yu, annesinin yanına yatırdığında, Leo, gayriihtiyari annesine sokulmuştu. "Ben onu uyandırmamak için ta nerelerden, buralara kadar taşıdım ama neredeyse sen uyandıracaksın!" Beyza, Leo'nun saçları arasına küçük bir öpücük kondururken, ben söylenmeye devam ediyordum: "Uyku ne kadar tatlı bir şey! Sen, onunla uyumak istiyorsun diye niye uyansın ki çocuk?! Sen de benim çocuğuma yap yarın bir gün, aynısını. Uyandırma ve kucağında taşı." Beyza, bakışlarını benimle buluşturduğunda, yüzünde, bunun pek mümkün olmadığını ima eden bir tebessüm vardı. "Ben..." dedim, yavaşça. "Özür dilerim. Patavatsızlık ettim."

"Yoo," dedi Bora, Beyza'dan evvel konuşarak. "Niye patavatsızlık edesin? Olacak olan bu. Ömür boyu tekerlekli sandalyede kalmayacak herhalde. Siz gelmeden evvel, ben de konuyu buraya getirmeye çalışıyordum..."

"Evet," dedi Beyza. Bakışları bana değerken gülümsedi. "Ada üzerinden metafor yapıyordu."

"Eee," dedim, omuzlarımı kaldırıp indirirken. "

Kız halaya

demişler. Maalesef. Senin yüzünden, kızımız da yürümeye küstü."

Beyza'nın kaşları çatıldı. "Benim şu an yaşadığım durumun, genetik yollarla aktarılabilen bir durum olduğunu sanmıyorum aslında..."

"O zaman neden yürümeye küstü Ada?" diye sordum, sitemle. "Sen, bu durumu ona genetik yollarla aktarmadın madem, neden düştü diye hemen küstü yürümeye ha? Diğer çocuklar küsmezken, bizim kızımız neden küstü? Sen de küstüğün için işte!"

Bora, ciddi olup olmadığımı sorgularcasına bana bakarken, boğazını temizlemişti. "Neyse," dedi, konuyu kapatmak ister gibi. Bakışları Beyza'ya çevrildi. "Pazartesi, tedavinle ilgilenmeye başlayacağım. Ben öyle hasta etiği, hasta mahremiyeti, hasta hakkı falan anlamam. Doktorlar bana da bilgi verecekler. Hepsiyle tek tek görüşeceğim. Ve sen de ne yapman gerekiyorsa yapacaksın. İnsan, düştü diye yürümeye küsecek olsaydı ohoo, benim yaşamaya küsmem lazımdı. Ada'dan evvel yürümeye başlasan iyi edersin çünkü benden söylemesi, yürümeye küsmek konusunda kime çekti bilemem ama egosunu tümüyle annesinden aldı. Ve sen, ondan evvel yürüyemezsen, bunu ömür boyu başına kakar durur."

Bora, Ada'nın annesi hakkında iyi bir şey dememişti ama ben yine de gururla gülümsemiştim. "Aynen öyle yapar."

Beyza, sıkıntılı bir nefes verirken, Türkiye'ye döndüğümüze lanet eder gibi bir hâli vardı. "Hadi, yatalım biz de bir iki saat... Sabah olacak neredeyse," dedi Bora. Bakışları yeniden ablasına değdiğinde, "İyi geceler..." dedi.

Bora, ablasına arkasını döndüğünde, Beyza, "Bora!" diye seslenerek, onu durdurmuştu. Bora yeniden ablasına baktı. "Aydın..." dedi Beyza, çekinceli bir ifadeyle. "Gökhan'ın yaptığı şeye, çok üzüldü mü?"

"Sevindiğini sanmıyorum," dedi Bora.

Beyza, bıkkın bir nefes verirken, "Peki... Babam, Aydın'ı gerçekten Gökhan'la mı tehdit etmiş?" diye sordu.

"Sence bu, tam da Ahmet Karabey'in yapabileceği bir şey değil mi?" diye sordu Bora.

Beyza'nın dudakları arasından herhangi bir kelime dökülmese de bakışlarıyla

evet

dediğini, Bora da ben de anlamıştık.

Altı adımla yatağa ilerledim ve Beyza'nın yanağına küçücük bir öpücük kondurdum. "İyi geceler," dedim yavaşça.

Bora'nın odadan çıktığını duyduğumda, Beyza, var gücüyle kollarını bana sarmıştı. "Ben, bu gerçeği, daha buradan gitmeden öğrenmiştim," dedim. Ayrıldığımızda, gözlerim, kardeşine benzeyen gözleriyle buluşmuştu. "Bu sana ne hissettiriyor, bilmiyorum. Bu gerçek Aydın'ı tabii ki de haklı çıkarmaz. Kaldı ki Aydın'la, hayatın içinde neredesiniz, aranızda artık bir şey var mı, onu da bilmiyorum. Ama yine de bu gerçek, yaptığı çirkinliği aklamasa bile, onu şerefsiz biri olmaktan alıkoyuyor. O da insan işte... Asla kıyaslamıyorum, zaten kimse kimseyle kıyaslanamaz da, herkes biricik ve özeldir ama o da Bora gibi, benim gibi, senin gibi, aşka düşünce tökezleyen herhangi bir insan. En azından senin elinden tutmaktan değil, kardeşini kaybetmekten korkmuş. Bu da bir şey."

"Bebeğim..." dedi Bora'nın telsizden gelen usulcacık sesi. "Çok özledim seni... Hemen bir duş alıp geliyorum, tamam mı? Anne de gelecek şimdi."

"Ada hiç uyanmadı," dedi Beyza, konuyu değiştirmek için bir fırsat bulmuşçasına. "Arada kımıldadı falan ama hiç uyanmadı, maşallah."

"Ben de ineyim aşağı," dedim.

Beyza başını salladı. "İyi geceler."

Kapıya yürüdüm ve odadan çıkmadan evvel ışığı da kapattım. Geçmişi, bugünümüze getiren fotoğraflarla dolu koridordan geçerken, içeride Gökhan'ın olduğunu sandığım kapıda duraksamıştım. Ağlıyordu. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Odanın kapısını tıklattım ve içeri girdim. Gökhan, yatağın yanında, duvarın dibinde, yerde oturuyordu. Sırtı duvara yaslıydı ve ayaklarını öne doğru uzatmıştı. Yalnız değildi, yanında Begüm de vardı. Begüm, Gökhan'ın yanına oturmuş, başını onun omzuna koymuştu. Gökhan'ın, bu akşam asla kurumayan gözleri, gözlerimle birleştiğinde, ciğerlerine kesik bir nefes sığdırmaya çalışmıştı.

Küçük adımlarla yanlarına doğru ilerledim ve dizlerimin üzerine çökerek, Gökhan'ın yanaklarına kocaman birer öpücük kondurdum. "Sabaha kadar toparlanmak zorundasın kızımın jüjisi," dedim, bir direktif verir gibi. "Ona kendini sevdirdin madem, artık sorumlulukların da arttı." Begüm, buruk bir şekilde gülümsemişti. "Ayrıca bu kıza da yazık değil mi? Anne olmak çok zor bir şey! Minik kurbağa uyuyalı kaç saat oldu. Sabahın köründe uyanırsa, bu kız da uyanmak zorunda kalacak. Ağlama da artık gidip o da uyusun."

"Naz..." dedi Gökhan, zorlukla. "Senin de bana kızman gerekmez mi?! Kucağımda senin çocuğun varken, o orospu çocuğunu aradım."

"Kucağında benim çocuğum varken, o orospu çocuğuna da gidebilirdin Gökhan," dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Şükredip, bu seferlik, bu hatanı görmezden geliyorum."

"Özür dilerim..." dedi Gökhan, elimi tutarken.

"Özür dilemene gerek yok. Bundan sonra benim çocuğumu kucağına aldığında, üzerinde herhangi bir iletişim cihazı olmayacak," dedim, dalga geçer gibi. "Hatta mümkünse sana çip takıp, seni dinliyor falan olacağım."

Gökhan, gözlerinden akan yaşları silerken, "Seninle çay içmeyi çok özledim..." dedi. Gülümsedim. "O kadar çok şey birikti ki..."

"Ben özlemedim ama olsun," dedim.

Begüm, minik bir kahkaha attı. "Naz, bu, kendini öldürmeye kalkmasın diye, kesici, delici ve zarar verici aletleri falan odadan çıkarmalı mıyız?"

"Bora'sından ayrılamaz o canım," dedim, alayla. "Bu, benim kocama aşık. Kuma diye alacağım ben onu en sonunda, hepimiz rahatlayacağız."

Gökhan da en sonunda kahkaha attığında, benim de içim biraz olsun rahatlamıştı. Ayağa kalktım. Begüm'e elimi uzatırken, "Hadi, sevgili, küçük görümceciğim... Bu kadar bebek bakıcılığı yeter," dedim. Begüm elimi tuttu ve ayağa kalktı. "Nihayetinde yarın kendi bebeklerimiz ağladığında, gelip Gökhan ilgilenmeyecek onlarla değil mi? Uyku, bizim en önemli ihtiyacımız."

"Valla benim bebeğimle, bütün ev halkı ilgileniyor," dedi Begüm, omuz silkerken. Esnedi. "Uyumak istediğimde, aşırı huysuz olduğu bir gün değilse, asla sorun olmuyor yani. Evin aşırı kalabalık olmasından çok bunaldım ama avantajlı kısmı şu: Demir'e her gün biri baksa, bir insan en fazla ayda bir kere bakmış oluyor, sen düşün!"

"Çüş!" dedim hayranlıkla. Begüm kapıyı açtı ve odadan çıktık. "Herkesin kucağında duruyor mu? İstisnasız?"

"Evet," dedi Begüm, koridorda ilerlerken. "Fazla sevecen Demir. Hiç görmediği bir insanı en fazla üç beş saniye yadırgıyor, sonra hemen kanka modunu açıyor."

"Sesten mesten de çok etkilenmiyor herhalde değil mi?" diye sordum, merakla.

Begüm, odasının önünde durduğumuzda, "Cık," dedi. Gülümsedi. "Zaten eğer ses duyarlılığı olsaydı, burası onun için adeta bir tımarhane olurdu. Leo ve Can'ın, kendilerini oyuna kaptırdıklarında ne kadar bağırabildiklerini tahmin bile edemezsin. Hele ki konsol oyunu oynuyorlarsa! Babaannem de salondan, yukarıdaki en köşe odaya bile, bağırarak sesini duyurmaya çalışan biri, malum. E zaten herkes bir aradayken, müthiş bir kakafoni, ev. Özellikle sofradayken. Herkes, hep bir ağızdan konuşuyor. Resmen gürültü kirliliği."

"Desene, Ada daha hiçbir şey görmedi..." diye mırıldandım.

Begüm, kollarını boynuma doladı ve sırtımı hafifçe sıvazladı. "Hiç üzülme... Alışır," dedi. Kollarını boynumdan ayırdı. "Ve umarım, en kısa zamanda, herkes kendi evine döner. Çünkü Demir'in bu duruma alışık olması, maalesef,

bu durumun sağlıklı olduğu anlamına gelmiyor. O yüzden, Ada buna alışık değil diye sakın üzülme. Hadi, sabah görüşürüz."

Begüm, odasına girerken, ben de merdivenlere ilerlemiştim. Alt kata geldiğimde, Bora'nın odasına gitmek üzere koridordaki köşeyi dönecekken, salonda bir karartı olduğunu görmüştüm. Karartıya doğru ilerlediğim sırada, Aydın'ın sesi kulaklarıma çarpmıştı: "Yenge?"

Salonun ışığını açtığım sırada, Aydın ayağa kalkmış bana arkasını dönerek, gözlerinden akan yaşları alelacele silmeye çalışmıştı. Önündeki sehpada rakı bardağı, beyaz peynir ve kavun vardı. "Aaa?" dedim, ağladığını görmezden gelerek. "Bu mevsimde de kavun buluyorsunuz ha?" Aydın'ın yanına ilerledim ve tabağındaki kavun dilimlerinden birini ağzıma attım. "Hmm," dedim, kavunu yerken. "Hiç fena değil tadı. Çok iyi. Ada, buna çok sevinecek." Aydın'ın gözlerimle birleşen acı kahve gözleri kısıldı. "Kavuna bayılıyor da..."

Aydın'ın bakışları hâlâ acı, kenarları da kıpkırmızıydı ama dudaklarının kenarına belli belirsiz bir gülümseme yayılmıştı. "Kara da çok sever kavunu."

Kaşlarımı çattım. "Yediğini biliyorum ama çok sevdiğini bilmiyordum."

"Çok sever," dedi. Derin bir nefes verdi. "Yazı da sever ya, yaza dair bütün meyve ve sebzeleri..."

"İyi misin?" diye sordum, dan diye. Aydın başını ne kadar olumlu anlamda sallasa da iyi olmadığı belliydi. Kırgın mıydı, kızgın mıydı bilmiyordum ama üzgündü. "Bu arada... Geçti aslında ama..." diye eklediğimde, rakı bardağına uzanmıştım. Bardağı hafifçe havaya kaldırdım. "Doğum günün kutlu olsun."

Rakıdan, büyük bir yudum aldığım sırada, "Eyvallah yenge," dedi.

"İyi ol..." dedim, bardağı sehpanın üzerine bırakırken. Kolunu hafifçe sıvazladım. "Umarım çok güzel günler seni bekliyordur."

"Umarım, hepimizi..." dedi.

Arkamı döndüm ve salondan çıkmadan evvel, ışığı da kapattım. Koridorda ilerledim ve Bora'nın odasına girdim. Bora, duş almış, eşofmanlarını giymiş, sırtı yatak başlığına dayalı bir şekilde, Ada'nın yanına uzanmıştı. "Nerede kaldın?" diye sordu, yavaşça.

"Ev çok kalabalık. Kapı kapı gezdim desem, yeridir..." dedim, gülerken. Onun olduğu tarafa ilerledim ve yanına oturdum. Bir eli, elimle birleşirken beni kendine çekmiş ve dudaklarıma küçücük bir öpücük kondurmuştu.

Dudaklarımız birbirlerinden ayrıldığında, "Aydın'a da uğramışsın belli ki..." dedi.

"Sen muhtemelen, Gökhan'ın ağladığını da duydun... Aydın'ın salonda rakı içtiğini de fark ettin... Ama dümdüz yürüyüp, buraya geldin, değil mi?"

"Evet sevgilim," dedi, beni yeniden kendisine doğru çekerken. "Aynen öyle yaptım. Benim yanlarına gitmem, seninse gitmemen, yaşanan durumu anormal kılardı. Onlar için de benim için de. Normal hissetmeleri lazım, yoksa daha kötü olur. Normale dönmek lazım artık." Dudaklarımız yeniden birbirlerini bulduğunda, Bora'nın öpücükleri tutku dolu bir hâl almıştı. "Bizim de bir an evvel normalimize dönmemiz lazım. Bir an evvel evimize geçip, Ada'yla odalarımızı ayırmamız lazım..." dedi, beni öpmeye devam ederken. "Aramıza giren kızımız bile olsa, bundan hoşlanmıyorum."

"Emin misin?" diye sordum, hafifçe geri çekilerek.

"Tamam, bazen bu çok hoşuma gidiyor..." dedi, yeniden üzerine düşünür gibi. "Ama bazen."

Güldüm. "Ben üzerimi değiştireyim," dedim.

Bora, başını salladı. "Şurada..." dedi, çenesiyle, kendi görüş mesafesinde kalan biraz ileriyi işaret ederken. "Tam şurada..." Sesinde beni baştan çıkaran, hatta aklımı başımdan alan bir tonlama vardı. "...değiştir."

"Sonra da yatıp uyumak zorunda kalalım..." dedim,

yapacak bir şey yok

der gibi.

Derin bir iç çekti. "Aynen," dedi,

maalesef

der gibi. "Bu akşam da öyle yapalım da... Yarın ola hayrola." Bir kez daha dudaklarımdan öptü. "Seni seviyorum sevgilim..."

♠

Ada'nın çığlık kıyamet ağlama sesini duyduğumda, gözlerimi zorlukla araladım. Hâlâ geceydi. Ne bitmek bilmez bir geceydi. Bora, Ada'yı kucağına almış, sırtını sıvazlayarak odanın içinde volta atarken, "Korkacak bir şey yok bebeğim..." dedi. Bora'nın bu cümlesi Ada'ya geçmemiş olacak ki daha çok bağırmaya başlamıştı. "Anlıyorum, bu senin çok yabancı olduğun bir şey ama... Ezan okunuyor kızım. Günde beş kez okunacak..."

"Hayye ale'l-felâh, Hayye ale'l-felâh."

"Hişt," dedi Bora, yumuşacık bir sesle. "Buradayım babacığım ben... Yanındayım senin... Ağlama..."

Gözlerimi kapattım. Burnumun üzerinde bir şey geziniyordu. Burnumu kaşıdım. Ve yanağımın. Yanağımı da kaşıdım. Saçlarımın. Gözlerimi zorlukla açtığımda, karşımda sırıtan Bat vardı. "Sonunda!" dedi, alkış yaparak. Rüya mı görüyordum? "Hadi uyan artık!"

"Ben,

Nina seni döver

, dedim ama dinlemedi..." dedi, Bear'ın sesi.

"Özledik!" dedi Bat, kızgın bir tavırla. "Çabuk kalk! Hem sana üssümüzü göstereceğiz daha! Bayılacaksın!"

Bat de Bear de Türkçe konuşuyorlardı. Onlara karşı duyduğum özlem içime yayılırken, OCTO'yu düşüncelerimden çıkarmam gerektiğini biliyordum.

Gözlerimi yeniden kapattım. OCTO da, Türkiye'deki herkes gibi geride kalmıştı. Hızla gözlerimi açtım ve etrafıma bakındım. Ben Tarabya'daydım. Bora'nın odasında. Evet, evet, Bora'nın odasındaydım. Biz dönmüştük.

"Bu bir rüya değil, değil mi?" diye sordum, kuşkuyla.

"Değil!" dedi Bat. Yüzüne sinsi bir gülüş yayıldı. Komodinin üzerinden aldığı bir bardak suyu yüzüme boca ederken, "Rüya olsa bunu böyle hissedemezdin!" diye bağırmıştı.

Hızla yataktan kalktım. "Senden de su şakalarından da bıktım!" diye bağırırken, suratına yastık fırlatmıştım ama Bat geri çekilmiş ve yastık Bear'ın kafasına gelmişti. Hızımı alamayıp, Bear'ın arkasına saklanan Bat'i yakalamaya çalıştım. Fakat Bear'ın cüssesi öyle bir cüsseydi ki asla geçit vermiyordu. Bat ise bana tepki olarak, yalnızca kahkaha atıyordu.

"Uyandı işte, mutlu musun?" diye sordu Bear, İngilizce konuşarak.

"Evet," dedi Bat ve bir kahkaha daha attı. "Haklıymışsın ahbap, dövebilirmiş beni."

"Ne güzel uyuyordum!" dedim sitemle. "Bana ne sizin üssünüzden?! Daha uyuyacaktım ben! Ayrıca beni neden ıslatıyorsunuz?!"

"Çoğul konuşma lütfen..." dedi Bear, beni durdurmak için elimi kolumu tutmaya çalışırken.

"Bütün ev uyanık ama bir tek sen uyuyorsun," dedi Bat, omuz silkerek. "Kara, arkadaşlarıyla hasret gideriyor ama bizim arkadaşımız uyuyor. Kıskandık, ne var?!"

"Bat kıskandı, benim konuyla hiçbir alakam yok!" dedi Bear. Kaşlarını çattı. "Falcon'un, Lizard'ın ve Fox'un da yokmuş," diye eklediğinde, kulağında bir kulaklık olduğunu anlamıştım. "Tek suçlu Bat."

"Hiçbirinizi özlemedim ben!" diye kızdım, Türkçe konuşarak. Bear'ın kulağındaki kulaklığı çektim ve kendi kulağıma taktım. "Duydunuz mu beni?! Hiçbirinizi özlemedim!"

Bear gülümserken beni kıskacı altına aldı ve bana sımsıkı sarıldı. Bat de Bear'a sarılırken, ben küçük bir çocukmuşum gibi saçlarımı karıştırmıştı. "Piranha..." dedi Bear, duygu dolu bir sesle. "Anne, pirana!" Pirana olduğumu hatırlamak hoşuma gitmişti. "Hadi, yavrunu da alalım ve üssümüze gidelim!"

Bear ve Bat'den ayrılırken, "Zeytin," dedim. İkisi de anlamamış gözlerle yüzüme bakıyorlardı. "Zeytin, zeytin," dedim, tekrar ederek. "

Olive... Black olive..."

"Zeytinin ne olduğunu biliyoruz," dedi Bat, göz devirerek. "Benim kız arkadaşım, Türk. Yani Türkçem eskisinden bile daha iyi. Canın zeytin mi istiyor? Aç mısın?"

"Öff hayır!" dedim, terslenerek. "Kızımın lakabı Zeytin! Siyah zeytin! Ona öyle seslenebilirsiniz." Kaşlarımı kaldırdım. "Yalnız çok da fazla abartmayın, tamam mı? Babasının yanında mesela, çok öyle seslenmeyin." Bütün dişlerimi göstermek suretiyle gülümsedim. "Baş başayken, istediğiniz kadar

Zeytin

diyebilirsiniz ama!"

"Şimdi sen..." dedi Bear, merakla. "Bu adama... Kayınbiraderinin arkasından iş çevirmesini mi teklif ediyorsun?"

Bat kocaman bir kahkaha attı. "Dur dur!" dedi, Bear'ın omzuna dokunarak. "Nina'nın yüreğine inecek bizim

kayınbirader

'e kadar öğrenmiş olmamız."

"Ama o kadar çalıştık!" dedi Bear, isyan eder gibi. "Türklerin akrabalık ilişkilerini anlamak, bu evde yaşayan insanların birbirlerinin nesi olduklarını kavramak için çok çalıştık ve bunları unutmamak için cümle içinde kullanmamız gerek!"

Derin, çok derin bir nefes verirken, giyinme odasına ilerledim. "Üzerimi değiştireceğim, beni dışarıda bekleyin!" diye seslendim. Gülümsediğimi görmeseler de anladıklarına emindim. "Hiç merak etmiyorum ama yine de göreyim bakayım şu üssünüzü... Bir şeye benzemiyordur gerçi ama..."

♠

Siyah tayt üzerine, siyah, kapüşonlu, crop sweatshirt'ümü giydim. Saçlarımı atkuyruğu topladım. Beyaz spor ayakkabılarımı da ayağıma geçirdikten sonra, telefonumu alıp odadan çıktım. Bat ve Bear, asker gibi beni kapıda bekliyorlardı. "Kocamı gördünüz mü?"

"Garajda," dedi Bear. O sağıma geçerken, Bat de soluma geçmişti. Birlikte yürümeye başladık.

Koridorda ilerlediğimizde, Gülsüm Hanım'ın sesini duymuştum. "Aha bu kiz deli ama sen bari aklini başina al uşağum... Daha iki yaşına gelmemiş bebenin sünneti mi olur dağ?" Salonun girişinde durdum. Salon kalabalıktı. Gülsüm Hanım, Emel Yenge, Sevim, Sultan, halam, yengem, Canan, Filiz Hala, Begüm ve Eren salondaydı. Demir de Eren'in kucağındaydı ve babasına gülücükler saçıyordu. "Erkendir uşağum erkendir! Akli başunda olsun, ne olip bittiğini kavrasun uşak."

"Babaanne," dedi Begüm, sıkıntıyla. "Ne erkeni, geç bile kaldık.

Gün aldık,

diyoruz ya sana..."

Beni ilk fark eden Canan olmuştu. "Günaydın Naz," dedi gülümseyerek.

Ben de gülümsedim. "Günaydın herkese," dedim.

Eren'in bakışları bana çevrildiğinde, yüzüne içten bir gülümseme yayılmıştı. Kucağında Demir'le beraber ayağa kalktığında, küçük adımlarla onlara doğru ilerledim. Kucağındaki Demir'e rağmen, bir eliyle beni kendine doğru çekti ve bana sımsıkı sarıldı. "Hoş geldin!" dedi, özlemle. "İyi olmanıza o kadar çok sevindim ki..."

"Seni de çok iyi gördüm," dedim, kollarımı boynundan ayırırken.

Bu sırada Demir bana gülümsemiş ve babasını göstererek, "Baba..." demişti.

"Aaağğğ?!" dedim, heyecanlanmış gibi. "Senin baban mı o?"

"Elet..." dedi Demir.

"Biliyor musun, benim de arkadaşım o," dedim. Demir, kelimeleri Ada'ya göre daha iyi telaffuz ediyordu ama maalesef o da, bazı anlarda, aynı Ada gibi, hiçbir şey anlamadığı belli bir tavırla, bomboş bakıyordu. Ada, en azından, hiçbir şey anlamasa bile çeşitli nidalarla anlıyormuş gibi yapıyordu fakat galiba Demir, biraz fazla dürüsttü. "Sen bugün Ada'yı gördün mü?" diye sordum, merakla.

"Gördü..." dedi Begüm, gülerek. "Sarı arabasını da gördü. Ada'ya

ver

deyince de Ada bastı çığlığı."

Güldüm. "Gidip ben de göreyim kızımı," dedim.

Eren, "Bir kahve içelim mi beraber?" diye sordu.

"Sonra içsek olur mu?" dedim, Demir'in yanağından makas alırken. "Bat'lerle işimiz var da."

Eren'in, cümlem üzerine Bat'e çevrilen bakışları hoşnutsuzdu. Gerçi Bat'in bakışlarının da Eren'in bakışlarından bir farkı olduğunu söyleyemezdim. Elleri kot pantolonunun ceplerinde, duruşu dimdik ve meydan okurcasınaydı. Hoş, Eren de kucağındaki Demir'le, Bat'e meydan okuyor gibi görünüyordu. Burası, tam bir ateş hattıydı ve herkes de bunun farkındaydı. Demir hariç. Çünkü babasının bakışlarını takip edip Bat'i gördüğünde, "Bet! Gel!" diyerek, babasını sinir etmişti.

Bat, Demir'in çağrısına cevap verecek miydi bilinmez, Eren, "Gel, biz seninle oyun oynayalım babacığım..." diyerek Demir'i başka bir yöne çevirdiğinde, aralarındaki iletişimi kesmişti.

"Buradasın daha değil mi?" dedim Eren'e. Eren, başını

evet

dercesine salladı. "Tamam, gelirim birazdan..." dedim. Salondaki herkes kendi arasında bir konuşmaya daldığı için, kimseyle ayrıca muhatap olmadan öyle ortaya, "Görüşürüz," dedim ve hızlı adımlarla, Bat ile Bear'ın yanına ilerledim.

Kapıya doğru yürürken, "Resmen bakışlarınızla birbirinizi dövdünüz?" dedim Bat'e.

"Yalnızca bakışlarımı kullandığım için çok şanslı," dedi Bat, tavizsiz bir tavırla. Gökhan her neredeyse, gerçekten de acilen çay içmemiz gerekiyordu. Garaja doğru ilerlerken, Bat ve Bear yine benim korumalarımmışçasına, sağıma ve soluma geçmişlerdi.

"Asla. Begüm'ün bana söylediği herhangi bir şey yok. Veya yaptığı herhangi bir tavır da yok. Ben burada kalmanın yakışık almayacağını düşünüyorum sadece. Yani, İstanbul'a döndüğümden beri Eren'le görüşüyoruz sonuçta ve ne olursa olsun, onlar, birbirlerinin eski eşleri. Hem Nurcan Teyze ve Osman Amca'yla aram iyi, onlar da orada..."

"Orada kalman da pek yakışık alır değil yine de..." dedi Bora.

Melis, Mila, Berkan ve Bahar, garajın köşesindeki banka dizilmişken, tekerlekli sandalyesinde oturan Beyza, onların karşısına geçmişti. Bora'nın altında siyah bir eşofman, üzerinde de beyaz, kısa kollu bir tişört vardı. Dedesinin olduğunu bildiğim arabanın kaputunu açmış, sırtı garajın girişine dönük bir şekilde arabanın motoruyla ilgilenirken, bir yandan da Melis'le konuşuyordu.

"Burada kalmamdan iyi ama yine de-"

"Merhaba," dedim, Melis'in lafını istemeden de olsa keserek. "Kusura bakma, böldüm."

Melis gülümsedi ve "Hoş geldin," dedi.

Bora, sesimi duyduğunda bana dönmüştü. Kenarda duran beze uzanıp, eline bulaşmış yağı silerken de, "Günaydın," demişti. Herkes bana selam vermişti ama benim kulaklarım, en çok Bora'nın sesini duymuştu. Ada ise benim sesimi duyuncaya kadar, babasının yanındaki bir BMW'nin kaputuna çıkmış, kısık seste çalan

Gasolina

eşliğinde, Gökhan'ın ellerinden destek alarak dans ediyordu.

"Ani!" diye seslendi heyecanla.

Üzerindeki, daha evvel hiç görmediğim kıyafetlere şaşkınlıkla bakarken, ona doğru yürüdüm. "Dünyanın en güzel siyah zeytini!" dedim, hayranlıkla. Altında açık somon renkte, yün bir tayt; üzerinde taba rengi, kıvırcık peluş bir mont; ayaklarında da yine taba rengi, tüylü peluş ayakkabıları; başında da somon rengi, kasketli ve çene altından bağcığı olan, peluş bir şapka vardı. "Muhteşem görünüyorsun anneciğim!" Ada gülümserken, onu kucağıma almıştım. "Sen, bensiz alışverişlere mi gittin bakayım?"

"Hıı," dedi Bora, arabanın kaputunu kapatırken. "Üst katımızda alışveriş merkezi varmış da haberimiz yokmuş!" Bakışlarım, sorarcasına, Bora'nın kapkara gözleriyle birleşmişti. "Ben almışım bunları..." dedi, kaşları havalanırken. "Kız olduğunu sandığımız yeğenime... Yani parasını ödemişim. Tabii neden hamile kardeşime, doğacak kızının birinci yaşı için kıyafet... Hatta kıyafetler aldığımın hiçbir açıklaması yok.

'Kalmazdı abi,'

dedi ya!

'Kalmaz diye önden almıştım. Ya kızım bir yaşına geldiğinde, bunlardan bulamasaydım?'

dedi. Hayır, bebek erkek olunca da bunları birine vermeye kıyamamış. Saklamış. Bir de demez mi,

'Bugünleri öngördüm!'

diye... Ada'nın giyemeyeceği kadar çok, bir yaş kıyafetleri var yukarıda. İnanır mısın, yedi farklı renkte uyku tulumu var Nazlı! Ayakkabılar... Kolyeler, bileklikler, şapkalar! Hatta mayolar ve bikiniler bile var."

"Ama yani şimdi Begüm'ü düşününce..." dedi Berkan, lafa girerek. "Bebeği kız olsaydı, onu nasıl süslerdi tahmin bile edemiyorum!"

Melis, konuşulanları Mila'ya çevirmiş, Mila ise duydukları karşısında kahkaha atmıştı. "Demir'i de ne güzel giydiriyor. Model gibi. Kız estetik zevklere sahip bir tasarımcı sonuçta," dedi gülerken.

"Yani..." dedi Bat, Mila'yı onaylar gibi. Gülümsüyordu ama Bora, ona tuhaf bir şekilde bakınca, gülümseyen yüzü anında ciddileşmişti. "Tasarımcı olduğu için estetik bir zevki olması normal. İşi sonuçta."

"Ada!" dedim, heyecanla. "Müjdemi isterim! Senin artık bir stil danışmanın var anneciğim! Hem de tasarımcı! Ne hayal edersek diktiririz! Seni civcivlere boğabilirim! Çorap tasarlatalım mı ha? Ne dersin?" Ada, hiçbir şey anlamasa da coşkulu sesimle mutlu olmuş ve iki elini birbirine çarpmıştı. "Evet bebeğim," dedim, gülümserken. "Bedavaya hem de!" Herkes kahkaha atarken, Ada göz ucuyla insanlara bakmış ve onların da bizimle eğlenmesinden pek hoşlanmamış gibi kaşlarını çatmıştı.

"Bedavaya bakıcın da var artık Ada," dedi Gökhan, imalı bir ifadeyle. "Birileri sözde, sen ağlayınca seninle ilgilenmek zorunda kalacaktı ama... Bütün evi birbirine kattın da o birileri, seni hiç duymadı!"

"Babası yanındaydı çünkü," dedim, gözlerimi devirirken. "Değil mi kızım?" Bora'ya döndüm. "Çok mu ağladı? Kaçta uyandı?"

"Sabah ezanında..." dedi Bora, iç çekerken. "Yani biz yattıktan, yaklaşık yarım saat sonra." Sıkıntılı bir nefes verdi. "Turumuza, namaza kalkan babaannemle başladık. Evin her üyesiyle tanıştı ve herkese, en fazla, on dakika tahammül etti. Evin bütün odalarını dolaşmak istedi. İnsanların henüz uyuduğunu anlatmaya çalıştım ama beni asla dinlemedi. Ben, o minik işaret parmağıyla gösterdiği her odaya kafamıza göre giremeyeceğimizi söyledikçe, çığlık atarak ağlamaya başladı ve zaten o odadaki insanlar da böylece uyanmış oldu. Her odaya girdik. Bütün evi gezdik. Bütün evi. Sonra da

bahçeyi. Meğer Gökhan'ı arıyormuş! Ve meğer Gökhan, ezanla beraber yürümeye çıkmış! Bahçede, Gökhan'ın gelişini gördüğünde, kızımızın bütün buhranları geçti sevgilim."

"Popüler biriyim," dedi Gökhan, Ada'ya öpücük gönderip. "Ada..." dedi, sonra da. "Sen gelene kadar, bunca keşmekeşin içinde aşk hayatı olmayan tek sap bendim. İyi ki geldin!"

"Benim de aşk hayatım yok," dedi Bear, ciddiyetle. "Lizard'ın ve Falcon'un da yok." Berkan'a döndü. "Senin de yoktu diye biliyorum?"

"Mübalağa yaptı," dedi Berkan, gülümseyerek.

Bear, kaşlarını çatarak Bat'e döndü. "Ne yapmış, anlamadım?"

"Abarttı yani," diye açıkladı Beyza.

Bear, bıkkın bir nefes verdi. "Öğrenmediğim daha kaç kelime kaldı?! Her gün onlarca kelime öğreniyorum ama bitmiyor!"

"Leo bir, sen iki!" dedi Gökhan, başını iki yana sallarken. "Bu kadar söyleneceğinize, dersinizi düzgün çalışsanız keşke!"

"Ada!" dedi Bat, gülümseyerek. Ada, kaşlarını çatıp Bat'e baktı. "N'aber?"

"Ayı!" dedi Ada.

"Demir beni çok seviyor. Sen niye sevmiyorsun?" diye sordu Bat, üzgün bir tavırla.

"Demir, hepimizi çok seviyor!" dedi Melis. Bat'in bakışları Melis'le birleştiğinde, şu an yaşanan şeyin medeni bir şey mi yoksa nahoş bir şey mi olduğuna karar verememiştim. Bir de Demir'in, Melis'i sevmesi fikrinden, sanırım hoşlanmamıştım. Bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ve de Demir'in, Bat'i çok sevmesiyle bir derdim yokken, Melis'i çok sevmesiyle bir derde kapılmam, oldukça taraflıydı da.

"Geliyoruz," dedi Bat. Bakışlarım gözlerini bulduğunda, "Hadi..." dedi. Gülümsedi. "Bizi bekliyorlar." Bora'nın kaşları çatılınca boğazını temizledi.

"Şey... OCTO olarak, üstte toplanıyoruz da... Gelmek ister misin? Sonuçta lidersin."

"İstemem," dedi Bora, doğrudan. Bakışları beni buldu. "Öğle yemeği yiyeceğiz yarım saat sonra. Konuşacaklarım var herkesle. Ama istersen, sana şimdi kahvaltı hazırlatayım."

"Yok sevgilim, beklerim yemeği..." dedim. Ada'ya döndüm. "Anneciğim! Hadi gidiyoruz! Bakalım, annen olmadan neleri beceremediş dayıların..."

Bora'ya yaklaştım ve dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum. "Ada, kalsın istersen burada," dedi.

"Yok," dedim, Ada'ya daha sıkı sarılırken. "Özledim kızımı ben. Görüşürüz yemekte." Bora, başını salladığında, herkesle göz teması kurarak, "Görüşürüz..." demiştim.

Ada, arkasını dönüp babasına baktı. "Ba?" dedi, sorar gibi.

"Baba, bizimle gelmiyor anneciğim. Birazdan döneceğiz ama biz onun yanına."

"Jüjim?" diye sordu Ada, bu kez de.

"O da gelmiyor anneciğim," dedim.

Garajdan çıkacağım sırada duraksadım ve bakışlarımı Beyza'ya diktim. "Lion?" dedim, merakla. "Seni OCTO'dan attılar herhalde?"

"Siz keyfinize bakın," dedi Beyza. Hafifçe gülümsedi. "Ben çok yoruldum bugün zaten. Bu kadar sosyallik bana fazla bile geldi."

Nefesimi sesli verirken, "Bear!" diye seslenip, yürümeye başladım. "Lion, kendi sürmeyecekse eğer, sandalyesini sen sürer misin? İtiraz kabul etmediğimizi de söyle. Madem OCTO toplanıyor, minik aslanı da bulun getirin, her neredeyse! Unuttuysanız diye söylüyorum, ben lider sayılırım!"

♠

OCTO, dönüşümüzün şerefine bana bir sürpriz hazırlamıştı ve Ada'yla ben,

üs

adını verdikleri, dışarıdan prefabrik bir ev gibi görünen ama içerisi teknolojik bir merkez olan yere girerken, şampanya patlatmışlardı. Hem de benim için tezahürat yaparlarken. Bu, aslında beni çok mutlu eden bir şey olabilirdi; Ada, korkarak boynuma yapışıp, çığlık çığlığa ağlamasaydı eğer. Sürpriz herkesin burnundan gelmişti ve Ada'nın karşısında, hepsi sahip oldukları hayvan isimlerini bir kenara bırakarak, adeta birer maymuna dönüşmüşlerdi. Ama bunun Ada için bir karşılığı yoktu, aksine daha çok ağlamaya başlamıştı. Şampanyamdan bir yudum bile alamadan, mecburen üstten çıkmak zorunda kalmıştım çünkü eğer orada biraz daha kalsaydık, Ada ağlamaktan çatlayabilirdi.

Garaj ve üs, birbirine yakın olduğu için, biz bahçeye çıktığımızda Bora da Ada'nın sesini duymuş ve hızlı adımlarla yanımıza gelmişti. "Kızım..." dedi, Ada'yı kucağımdan alırken. "Annenin sürprizini bozdun değil mi?" Sıkıntılı bir nefes verdi. "Ne olacak babacığım senin bu ağlama krizlerin? Sen, böyle biri değildin ki..."

"Uykusu olduğunu

Gasolina

enerjisinden anlamamışım," dedim. Başımı sağa ve sola yatırarak esnetmeye çalıştım. "Halbuki ezanda kalktığını da söyledin!"

"Buğğğ!" dedi Ada, ağlaması kesildiğinde. "Ba! Buğğğ!" İşaret parmağıyla, biraz gerimizde ip gibi dizilen OCTO'nun asil üyelerinin içinden, Çınar'ı gösterdi. "Buğğğ!"

"Şampanyayı o mu patlattı?" diye sordu Bora, Ada'nın sırtını okşarken.

"Hığğğ! Buğğğ!"

"Eğer bu çocuk!" dedim, tehditkâr bir tavırla. "Büyüdüğünde, şampanya patlatılan mekanlarda takılırsa, çok fena bozuşuruz onunla!"

Bora gülerken, bakışlarını OCTO'nun asil üyelerine çevirmişti. "Hadi!" dedi, başıyla önümüzdeki yolu gösterirken. "Herkes yemeğe!" Bora'nın talimatıyla, herkes peşimizden ilerlerken; Bora, Ada'yı soluna doğru almış ve sağ eliyle, elimi tutmuştu. "Sevgilim..." dedi, yalnızca benim duyabileceğim bir sesle. Bakışlarımı merakla yüzüne çevirdim. "Yemekten sonra, benim kısa bir işim olacak. Sen, Ada'yı, odada biraz oyalarsan, o uyumadan yanınıza gelmiş olurum."

"Ne işi?" diye sordum fakat karşımıza Leo, Can, Asya, Aydın ve Noir çıkınca, Bora bana cevap verememişti. Nereden geldiklerini bilmiyordum ama koşturmacalı bir oyun oynamış gibi, nefes nefeselerdi.

"Nina!" dedi Leo, yanıma koşarken. "Ne zaman uyandın?!"

"Oağ?!" dedi Ada, şaşkınlıkla. "Ge!"

"Biraz evvel," dedim, Leo'nun saçlarını karıştırırken. "Siz nereden böyle?"

"Basketbol oynadık," dedi Leo, sevimli bir ifadeyle. Bakışları, arkamızda bir noktaya çevrilirken, dudakları şaşkınlıkla açılmıştı. "Anne?" dedi, aniden gülümserken. Annesinin yanına doğru koşturdu. "Sen odada değil miydin?"

Beyza, oğluna gülümserken, "Garajdaydım," dedi.

Leo, dünyanın en güzel haberi buymuş gibi annesine sarılırken, içimde bir yerin sızladığını hissediyordum. Böyle hisseden, sadece ben de olamazdım. Bütün OCTO, Aydın, Bora ve hatta belki de Can'la Asya bile böyle hissediyor olmalıydı. "Teşekkürler çocuklar!" dedi Leo, İngilizce konuşarak. Muhatabı, muhtemelen annesi onlarla geldiği için OCTO'ydu ama aslında teşekkür etmesi gereken kişi dayısıydı. Ben de dahil hiç kimse Leo'yu düzeltmese de gerçeği hepimiz biliyorduk. Tıpkı, dayısının, bu düzeltmeden hoşlanmayacağını tahmin edebileceğimiz gibi.

"Hadi," dedi Bora, yeniden. "Herkes yemeğe!"

Eve yürüdük.

♠

Yirmi dört kişilik yemek masasına, otuz üç kişi oturmuştuk. Üstelik masada, artı iki bebek de vardı. Tıklım tıkış yemek yememiz çok mu lazımdı bilmiyordum. Normal zamanda, yani ev ahalisinin aslında anormal olan ama artık onlara normal gelen zamanında, biz olmadığımızda ve Eren'le Melis de olmadığında, hiç yirmi dokuz kişinin yirmi dokuzu birden bu masaya oturmuşlar mıydı merak ediyordum ama sormaya çekinmiştim. Herkes, küçük gruplar hâlinde kendi arasında konuşsa da esasen ilgi bizim üzerimizdeydi. Ada'yla ilgili sorular soruyorlardı. İlk kelimesi neydi, ilk dişini ne zaman çıkarmıştı, hep onların gördüğü kadar çok ağlıyor muydu, emeklemeye ne zaman başlamıştı, onunla İngilizce konuşuyor muyduk, başka dillere aşinalığı var mıydı, anne sütünü ne zaman bırakmıştı, uyku düzeni nasıldı, ilk adımını atmış mıydı gibi onlarca soruya, Bora'yla birlikte cevap vermeye çalışıyorduk. Bilhassa halamın, çocuk gelişimi konusundaki fikirleri bitmek bilmiyordu ve bir yandan da bunu dinlemeye maruz kalıyorduk.

"Kara oğlan!" dedi Gülsüm Hanım, Bora, Ada'nın ayak numarasını soran yengeme cevap verdikten hemen sonra. "Mevlit okuttunuz mu?"

Bora, karşısında oturan babaannesine dönerken, "Cemaati toplayamadık babaanne ya," dedi.

Herkes, Bora'nın cevabına gülerken, Gülsüm Hanım kaşlarını çatmıştı. "Ha benumlen alay edeysun!" Başını iki yana salladı. "Sonra niye müsibetler peşimizi bırakmayi diye cezinup duriysiniz... Aha senin bu zırcahal gardaşun, uşağunu sünnet etturecekmiş haftaya! Düğünsüz, bayramsız, mevlitsiz! Uşak,

erkek oldim

diye gezemeğcek ortaliklarda!"

"Babaanne!" dedi Begüm, araya girerek. "Ne erkek olması, ne sünnet düğünü Allah aşkına?! Ataerkil bir inançla değil, sağlık için yaptırıyoruz biz bunu!"

"Ha diğer gardaşun var ya..." dedi Gülsüm Hanım, Begüm'ü duymazdan gelerek. "O da oğluni bildiğin ecnebi yetiştirmuş! Uşağun haç kolyesi var dağ!

Büyük anam vermiş idu

diyor bağa. Ben uşağa cami diyorum, o bağa kilise diyor. Bu bahçedeki kulübede yaşayan uşaklar var ya... Onlarla da cideymuş zamanında kiliseye! Babasi olacak insan evladuna elli kez dedum ki,

uşağını cuma namazina götür, duasini yaptir, müslüman olsun...

Ama dinletemedum! Peeh! Her gece likir likir aslan süti içen adam, ne bilsin cuma namazini!"

"Babaanne!" dedi Beyza, sıkıntıyla. "

Şunları, çocukların yanında konuşmayalım

, dedim sana kaç kez. Lütfen."

"Ben zaten Büyük Babaanne'yi tam anlamıyorum ki..." dedi Leo, omuz silkerek. "Kızdığını anlıyorum sadece. Ama her şeye kızıyor zaten."

"Ha kizarum tabii!" dedi Gülsüm Hanım, sitemle. "Hepunuz tövbe etmeden biz selamete çikamayuz!"

"Anne," dedi Can. "Aslan sütü ne?"

"Keşke tek günahımız, aslan sütü olsa! O, içlerindeki en masumu kalıyor!" diye mırıldandı Aydın.

"Rakı," dedi Asya, Can'a.

"Günahin masumi masumiyetsizi olmaz!" diye kızdı Gülsüm Hanım, Aydın'a. Ada, başlangıçta, masa bu kadar kalabalıkken masaya oturmak istemese de; balığının yanında, Aydın Amca'sının, dün gece aslan sütünün yanında yediğini gördüğüm kavun dilimlerinin aynısından tabağında olduğunu gördüğü için -iştahı ikisini aynı anda nasıl alıyordu, gerçekten bilmiyordum- lütfetmiş ve bizimle bu masaya oturmuştu. Kavun yediği için de keyfi çok yerindeydi ve yemek boyunca, kalabalığı malabalığı tamamen boş vermiş, tabağından başını kaldırmamıştı bile. Ta ki Gülsüm Hanım, "Haram uşağum haram!" diye, sesini yükseltene kadar.

"Ayı!" dedi Ada, kaşlarını çatarak. Hararetle, kendi dilinde bir şeyler söylerken, elini kolunu oynatıyordu ve elini kolunu oynattıkça da parmakları arasındaki kavunun suyu, üstüne başına akıyordu. "Mama!" Araya giren anlamadığımız kelimeler. "Ayı!" Araya giren, sadece, kendisinin anlamını bildiği kelimeler. "Ba! Ani! Mama!"

Özetlemek gerekirse,

"Biz, annemle ve babamla hep yemek yeriz ve yemek yerken böyle şeylere alışık değiliz,"

diyordu.

"Mevlit okutmak lazım sağa," dedi Gülsüm Hanım, Ada'ya gülümserken.

Ada, Gülsüm Hanım'ın kendisine gülümsemesinden hoşlanmamış bir şekilde, parmaklarının arasında ezile ezile bir hâl olan kavunu ağzına atmıştı.

"E abimlerin toplayamadığı cemaat komple bu evde yaşıyor hazır, okuyun babaanne siz, sizi tutan mı var?" dedi Begüm. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Demir'in sünnet mevlidini de okuyun. Topluca, hepsi çıksın aradan."

Gülsüm Babaanne bir şey diyecekti ki, Bora araya girince, susmak zorunda kalmıştı. "Şu konuyu kapatabilir miyiz?" Bora'nın bakışları Leo, Asya ve Can arasında dolaşırken, Sevim'de durdu. "Sevim..." dedi, sakince. "Leo, Asya ve Can'a film açar mısın senin odanda?"

"Özel bir şey konuşacaklar," dedi Can, Asya ve Leo'ya bilgi verir gibi. "Bizden gizli."

"Dayı!" dedi Asya, yumuşacık bir sesle. "Noir da bizimle gelsin mi?"

Ada, yemeğinden bir kez daha başını kaldırdı. "Oağ?" dedi, sorar gibi. "Ayı!"

"Sana sormadı anneciğim, babana sordu Asya Abla'n," dedim. Ada, bana,

ne diyorsun

diye sorar gibi baktı. "Kavun yedin mi sen?" dedim, tatlı bir ifadeyle.

"Hığğğ," dedi Ada. Bir dilim kavunu daha ağzına attı. "Kağu!"

Ada, ağzına attığı kavunu afiyetle yerken; Bora da Ada'ya çaktırmadan, Asya'ya, Noir'yı çağırmasını işaret etmişti.

"Güzel mi kavun?" dedim, merakla.

Ada, başparmağının ucunu, diğer parmaklarıyla birleştirirken, boğazından, "Immhh..." diye bir ses çıktı. "Jüje."

Noir, Leo, Can, Asya ve Sevim salondan çıktıklarında, Bora derin bir nefes vermiş ve "Sizinle konuşmak istediğim bazı şeyler var..." demişti.

Çınar, masadaki herkes üzerinde hızlıca gözlerini gezdirip, "Seni dinliyoruz," dedi.

"Bu akşam, biz Kilyos'a geçeceğiz," dedi Bora. Arkasına yaslandı ve suyundan bir yudum aldı. "Bu akşam itibarıyla isteyen herkes, eski düzenine dönebilir. Burası hepinizin evi. İsterseniz, istediğiniz kadar, burada kalmaya devam edebilirsiniz elbette. Fakat bunu istemezseniz de evinize dönebilirsiniz. Hayatlarınıza da..."

"Nasıl yani?" diye sordu Bat.

"İyi de bu tehlikeli değil mi?" diye sordu Özcan Abi.

"Nasıl olacak bu iş?" diye sordu Filiz Hala.

"Güvende miyiz yani Bora Abi?" diye sordu Sultan.

"Güvendesiniz," dedi Bora, başka birinin söze girmesine fırsat vermeden. "Pazartesi itibarıyla çocuklar okula başlayacaklar. Ablam, tedavisi için hastaneye gidip gelmeye... Bunlar kesinkes olacak ve herhangi birinin itiraz hakkının bulunmadığı konular." Duraksadı ve bakışlarını Canan'la Özcan Abi'ye çevirdi. "Asya'nın gözetimi her ne kadar Begüm'e ait olsa da... Ve onun üzerinde, hepimizden fazla hakkı olsa da... Asya, bizim, hepimizin çocuğu. Onunla ilgili bir karar verme hakkım olduğunu ve Begüm'ün

kararıma asla müdahale etmeyeceğini, verdiğim karara güveneceğini düşünüyorum. Leo ile ilgili de en azından fikir belirtme hakkım olduğu ve buna, annesinin de babasının da itiraz etmeyeceği, fikrime saygı duyacakları, onun için en iyisini isteyeceğime inandıkları kanaatindeyim. Fakat Can için bunları söyleyemem. Sizden ancak bana inanıp güvenmenizi isteyebilirim fakat günün sonunda, ben, sizin kararınıza saygı duymak zorunda kalırım." Bakışları yeniden masadaki insanların üzerinde dolaştı. "O yüzden, Asya ve Leo'nun, Pazartesi okula başlayacağı ve ablamın da tedavisi için hastaneye gidip gelmesi, itiraza kapalı konular."

Masadaki hiç kimse, çıt sesi dahi çıkartmadan, Bora'yı dinliyordu.

"Bunların dışında... İsteyen işe gider, isteyen her ne yapmak istiyorsa onu yapar," dedi Bora. Bakışları Bahar'la birleşti. "Pazartesi, ben holdingde olacağım. İşimin başında. Eğer sen de orada olursan, kurduğun düzeni devam ettirebilirsin veya birlikte, yeni bir düzen kurabiliriz."

"Kara!" dedi Çınar, şaşkınlıkla. "Önce, biz mi bi' konuşsaydık, kendi aramızda?"

"Kendi aramızda konuşacak bir şeyimiz yok," dedi Bora, rahat bir ifadeyle. "İstediğim tek şey, hepinizin yaşaması... Şu an, yalnızca nefes alıp veriyorsunuz. Bir hapishanedesiniz. Ve mutsuzsunuz. İçinizde, çıkıp da,

ben böyle de mutluyum

diyen, bir kişi var mı?"

Bora, bir kişiyi bile atlamadan, herkesin gözlerinin içine tek tek bakmıştı ama hiç kimse, söylediklerinin aksi yönünde bir beyanda bulunmadı.

"Yaşadıklarınız çok ağır şeyler..." dedi Bora, yeniden konuştuğunda. "Korkularınızı, kaygılarınızı, endişelerinizi çok iyi anlıyorum. Diyorsunuz ki içinizden:

Herife bak. Geldi, emirler yağdırıyor. Bizim ne yaşadığımız hakkında bir bok bilmeden.

Ama öyle değil. Yaşadığınız her şeyi, ben misliyle yaşadım. Hayatlarınıza devam edeceksiniz, öncesinde olduğu gibi. Suikastler de düzenlenebilir, oradan buradan bombalar da çıkabilir, bunlar daha evvel de oluyordu, yine olabilir ama burada, herkesin içinde söz veriyorum, sizi canım pahasına koruyacağım."

Bora'nın cümlesi içime derin bir kesik açarken, bir an için nefes alamadım.

"Kendimi de koruyacağım," dedi, hemen ardından. "Ölmeye niyetim yok, merak etmeyin. Ölümden korkulmaz. Ölüme kafa da tutulmaz ama ölümden korkulmaz. Bu savaş... Yani Mehmet Şahindağ ile olan savaşımız... Çok yakında bitecek. Az kaldı. Sizleri yalnız bıraktığımız için özür dilemeyeceğim çünkü önce karımla, sonra da karım ve kızımla, muhteşem zamanlar geçirdik. Eğer ben o zamanı geçirmeseydim, bugün, bu kadar sağlıklı bir yerden düşünemez ve bu kadar soğukkanlı kararlar veremezdim."

"Kararlarını..." dedi Aydın, merakla. "Bizimle paylaşacak mısın Kara?"

"Öğreneceksiniz birazdan," dedi Bora. Gülümsedi. "Ada öğle uykusuna yatmadan, halletmem gereken bir iş var. Babamın çalışma odasında olacağım. Bana bi' kahve gönderirseniz ve sonrasında da beni kimse rahatsız etmezse çok sevinirim." Elini omzuma koyarken eğildi ve Ada'nın yanağından öptü. "Ben birazdan geleceğim kızım."

Bora, salondan çıktığında, masada büyük bir karmaşanın hakim olacağını düşünmüştüm ama hiç kimsenin ağzını bıçak açmadı ve herkes, kendi sessizliğine gömüldü.

♠

YouTube üzerinde izlemediğimiz civciv videosu kalmadığı için, Ada'ya video bulmakta bazen zorluk çekiyordum. Civcivler, birbirlerinin neredeyse tıpatıp aynısı oldukları ve onları birbirlerinden ayırt etmek zor olduğu için, hangi videoyu izlediğimizi hangi videoyu ise izlemediğimizi karıştırmam mümkündü ama Ada, asla karıştırmıyordu. İzlediğimiz bir videoyu açarsam,

"Ayı! Ayı!"

diyerek beni uyarıyordu ve ben buna, her defasında şaşırıyordum. Boyayla olduğundan farklı renge getirilmiş civciv videolarından ve civcivlerin makus talihlerinin anlatıldığı videolardan uzak duruyorduk fakat civciv videosu da fazlaca çeşitliliği olan bir konu değildi. Birçok farklı dilde de araştırma yapsak, bu videoların bir sonu vardı, olmak zorundaydı ama Ada'ya bunu nasıl anlatacağımı bilmiyordum.

Ada'nın bezini değiştirmiş, ona pijamalarını giydirmiş ve annesinin, pazardan ona hediye olarak beş tane civciv aldığını iddia eden, en çok on yaşında görünen bir erkek çocuğunun videosunu bulmuştum. Yemek yemek nedense biraz uykusunu açmıştı ve yeniden mayışması zaman alacaktı. Video izlerken mayışması ise mümkün değildi, -zaten bu yanlıştı- civcivlerin tek bir saniyesini kaçıracak diye ödü kopuyor olsa gerek, beyninin bütün kıvrımlarını kullanırken, aklından uyku falan geçemezdi. Ada, daha evvel izlemediğimiz bu videoyu büyük bir ilgiyle izlerken, ben ise tetikte bekliyordum. Çocuğu tanımıyordum sonuçta, civcivlere nasıl davranacağını bilmiyordum ve Ada'nın yanlış bir şeye şahit olmasını istemiyordum. Her zamanki gibi de videonun sesini kapatmıştım ve Ada, videoyu sessiz sinemaymış gibi izliyordu. Zaten bence Ada, civcivlerin ses çıkartabildiklerini veya bu izlediğimiz videoların aslında sesi olduğunu öğrense de hayatının şokunu yaşayabilirdi.

Aslında, video izlemesi başlı başına büyük bir yanlıştı ve bu tamamen benim hatamdı. Uyku arkadaşı olan civcivi ve iğrenç sarı çorapları, iğrenç sarı çoraplar hâline gelmeden önceki civciv desenine ilgi duyduğu için ve adada civciv bulup ona gösteremeyeceğim için, YouTube'dan civciv videosu açma gafletinde bulunmuştum. O an'dan sonra da bunun önünü alamamıştık ve Ada, düzenli olarak her gün, en çok on beş dakikayla sınırlandırılmak üzere, civciv videoları izliyordu. Hatta bence, telefonlarımızın ve bilgisayarlarımızın içinde sadece bizim çektiğimiz videolar,

Gasolina

ve civcivlere ait videolar var zannediyor olabilirdi. Hele

Gasolina

bazen televizyondan da çıkabiliyordu! Mesela,

YouTube'da aslanlar da var

desem, açsam ve izletsem, hayatının en büyük şokunu yaşayabilirdi. Çünkü bence, civciv dışındaki bütün hayvanların da yalnızca kitaplarda olabileceğini zannediyordu. Aksini düşünse, izlemek için talepte bulunurdu. Ama ne zaman aklına filler ya da zürafalar düşse, kitaplarını gösteriyordu. Televizyondan civciv videosu açsam da şaşırır mıydı acaba, civcivleri sadece telefonda, tablette ve bilgisayarda izlemişti.

Aslında ben ona telefon, bilgisayar, televizyon ve hatta tablet de olabilirdi, internete bağlanabilen herhangi bir cihazdan ne videolar açardım ama açıkçası biraz babasından çekiniyordum. Çünkü babası, civciv videolarına alışmasından da hoşnut değildi. Daha evvel babasının, televizyonda belgesel ve ekonomi programı izlediğine şahit olmuştu. Bora'nın o sırada izlediği belgesel, uzay belgeseliydi ve Ada, ekrana şöyle bir bakıp kafasını çevirmişti. Uzaya dair hiçbir fikri olmadığı gibi belli ki ilgisini de çekmemişti. Babasını ekonomi programı izlerken gördüğünde ise, ekrandaki tanımadığı yüzlere kaşlarını çatarak bakmış, daha sonra da babasına, televizyonu kapatması için,

"Ayı!"

diye kızmıştı. Bora'ya göre, ilgisini çeken şeyler izlemedikçe, yanında bir şeyler izliyor olmamızın herhangi bir zararı yoktu. Zaten yanında, ne kadar ve ne izleyebilirdik, film açacak hâlimiz de yoktu. Yalnızca, onun dikkatinin izlediğimiz şeyde olmadığından emin olmamız, bir şey izlerken onun varlığını yok saymamamız ve onun odağı oraya kayarsa da izlediğimiz şeyi kapatmamız gerekiyordu. O yüzden Bora'ya, "Sen Ada'nın yanında televizyon açmıştın ama!" diye kızarak üste çıkamıyordum. Zaten televizyonda

Gasolina

dışında aman aman ilgisini çeken bir şey olduğuna zerre inanmamış olsa gerek, Leo,

Spiderman

izlerken dönüp de televizyona bakmamış, çığlık sesinden de ayrıca korkmuştu.

Bir keresinde, Ada'ya,

"Sayı sayan animasyon ördeklerle tanıştırayım mı seni anneciğim?"

diye sorduğumda, Bora,

"Hayır Nazlı. Çok istiyorsan kendin say ama başka bir video formatına alıştırma sakın çocuğu! Zaten korkar onlardan!"

diye bana kızmıştı. O zamanlar, Ada'ya zaten

Zeytin

lakabını öğrettiğim için, Bora'nın arkasından başka bir iş çevirmek istememiştim. Bir yandan da haklı olduğunu, video izlemenin Ada'nın hayal gücü ve zeka gelişimi de dahil birçok şeyi olumsuz yönde etkileyeceğini biliyordum. Yoksa Bora'yı o kadar dinlemezdim de... Ada da, Hande'nin yeğeni Beyza gibi, animasyon ördeklerden korkar mıydı, merak ediyordum. Korkmaması gerekiyordu aslında, çünkü o benim kızımdı.

"Cici..." dedi Ada, işaret parmağıyla ekrandaki civcivi gösterirken. "Cici ge..." Bana döndü. "Ani! Cici ge..."

"Gelemez ki anneciğim oradan, nasıl gelsin?" diye sordum, şaşkınlıkla.

Böyle bir talepte ilk kez bulunuyordu. Acaba yeteri kadar izlediğimizi, artık bir sonraki level'a geçmemiz gerektiğini falan mı düşünüyordu? Ben de pazara gidip, Ada'ya civciv mi alsaydım? Nasıl bir tepki verirdi acaba? Kilyos'ta civciv besleyebilir miydik? Ama yaşarlar mıydı ki? Gerçi balıklarımızı yaşatabilmiştik, belki civcivleri de yaşatabilirdik. Selim'in hemen gelmesi gerekiyordu çünkü ben balıklarımızı özlemiştim ve balıklarımızın da evlerini özlediklerine emindim. Tıpkı benim özlediğim gibi. Bir an evvel Kilyos'a gitmeliydik. Onlar, jakuzinin yanı başında, ait oldukları yere konumlanmalıydı ve ben de jakuziye girmeliydim. Bora'yla. O jakuzide, mükemmel bir keyif yapmak, çok uzun senelerdir kurduğum bir

hayaldi ve artık, bu hayalimin gerçek olması gerekiyordu. Acaba Ada, ekrandaki çocuk civcivleri kovalarken ne düşünüyordu ve acaba Bora, Ada'ya böyle bir şey izlettiğimi görse nasıl bir tepki verirdi?

Videoyu durdurmak üzere parmağımı ekrana götürdüğümde, ekrana yukarıdan bir bildirim düştü. Instagram bildirimi. Bir insanın hayatı boyunca kolay kolay karşılaşması mümkün olmayan, bana gözlerimin doğru görüp görmediğini ve hatta delirip delirmediğimi sorgulatan, olmayacak bir bildirim. Hayretler içinde miydim yoksa dehşete mi kapılmıştım bilinmez, bu bildirimi görüp de benim yaşadığımı yaşamayan herhangi bir insanın, yer yüzünde var olduğuna inanmıyordum.

"Bora Karabey bir canlı video başlattı. Sona ermeden izle!"

Ne?!

186.Bölüm

Sevgili yol arkadaşlarım,

Sizlere, beklediğinizi bildiğim bir haber vermek istiyorum: Allah izin verirse, yarın, Maça Kızı 8, 2. Kitap ön siparişe açılıyor.

Artemis Yayınları'nın (artemisyayinlari) ve Maça Kızı 8'in (macakizi8) Instagram hesaplarından, yarın, saatle alakalı bilgiyi alabilir, ön siparişe açıldığında da haberdar olabilirsiniz.

Elimizde tutabildiğimiz, kitaplıklarımıza yerleştirebildiğimiz, sımsıkı sarılıp bağrımıza basabildiğimiz Maça Kızı 8'ler aracılığıyla, daha yolumuz uzun. 2. Kitap'ın sonunda sizlere bir sürprizim var ve serinin devam kitaplarında da

ara ara,

başka başka sürprizlerim olacak.

Buradaki yolculuğumuz çok yakında tamamlanıyor olsa da (Bugün de bölüm başına "son 3" yazamadım. Eski okurlarım hatırlarlar, buradaki ikinci ara final -89- öncesi de evdeki hesap çarşıya uymamıştı, bu matematik bizi kandırmıştı, işte bana yine ondan oldu) ben yine ve yine, öyle ya da böyle,

serinin devam kitapları aracılığıyla

Maça Kızı 8'le olan mesaime devam ediyor olacağım yani. Sizler gibi.

□

Sizleri çok ama çok seviyorum!

Var olun, daima.

♠

Bildirime tıkladığımda, Bora karşımızdaydı.

"Ba!" dedi Ada, heyecanla. Bana döndü. "Ani! Ba!" dedi, ben ekrandaki babasını görmüyormuşum gibi.

Bora, fondan da anlaşıldığı üzere, babasının çalışma odasındaydı. Telefonunu, her gün Instagram'da canlı yayın açıyormuşçasına profesyonel bir açıyla karşısına koymuştu. Ekrana bakıyordu. Muhtemelen insanların yayına gelmelerini bekliyordu. Kaldı ki saniyede kaç kişi bu bildirime tıklayıp geliyordu, takip etmekte zorlanıyordum. Ekranın köşesinden kalpler yağıyor, ekrana deli gibi mesajlar düşüyordu.

"Oha yaşıyor amk"

"Lan yaşıyor mu bu adam???"

"Yaşasın ölmemişşşşş aşkımmmm!"

Kaşlarım çatılırken derin bir nefes aldım.

"Ohaq"

"Lan noluyo derin devlet iş başında."

"Karın öldüyse benimle evlen."

Çok derin bir nefes daha.

"Vay amk bu da ablası gibi dokuz canlı çıktı."

"Ben demiştim valla bunlar genetik olarak ölümsüzlüğü bulmuşlar lwkmd"

"Çok şükür öldürmeyen RABBİM öldürmez. Verilmiş sadakası varmış demekki zengin adam. Ne iyilikler yaptı bugüne kadar kim bilir. MaşAllah."

"Karabey aşkım kalp kalp kalp"

İnsanlar, bu cesareti nereden buluyorlardı ve ben kaç derin nefes daha alacaktım?

"Lan karısıda yaşıyor mu bebek doğdu mu acaba. Anaaa."

"Ay bebek öldüyse çok üzülürüm."

Bora, ekrana düşen mesajları belli ki okumuyor, gözünü kırpmadan kameraya bakıyordu. En sonunda, "Merhaba..." dedi. Sesi de yüzü de ifadesizdi. "Bu canlı yayını, yaşadığımı... Eşimin de benim de bebeğimizin de hayatta olduğunu, sizlerle paylaşmak istediğim için açtım."

Takip ettiğim çoğu insan, Begüm, Eren, Bahar, Gökhan başta olmak üzere, ilkokuldan ve liseden arkadaşlarım, üniversiteden arkadaşlarım, hatta takip ettiğim bir matematik sayfası bile bu canlı yayına girmişti.

"Basına düşen ölüm haberimizle çeşitli komplo teorileri kurulmuş. Öğrendim ki Türkiye gündemini uzunca bir süre meşgul etmişiz. Bu tarz şeylerden ne kadar kaçınsam da önünü alamıyorum maalesef. Muhtemelen şimdiden sonra da çeşitli spekülasyonlar oluşacaktır. Bunları elbette ki engelleyemem ama birinci ağızdan, neler olup bittiğini sizlerle paylaşmak isterim."

Ada da gözünü kırpmadan babasına bakıyordu. Söylediklerinden ne anlıyordu bilmiyordum ama heyecanlandığı muhakkaktı ve hiç şüphesiz şu an yaşadığı şey, civciv videoları kadar ilgisini çekmişti. Boğazından neşeli sesler çıkıyor, babası es verdikçe, babasına cevap veriyordu.

"21 Mayıs 2021'de, Bodrum'da, eşimin rahmetli ailesinin otelinde, ailemiz ve sevdiklerimizle birlikte, evliliğimizin dördüncü yılını kutluyorduk. Bizim için muhteşem bir gündü. Çünkü senelerdir, çeşitli makamlarca, öldü gösterilmesi gerektiğine karar verilen ablam Beyza Karabey ve oğlu da bizimleydi. Yıllar sonra, yeniden, bütün aile bir aradaydık. Eşim hamileydi ve bir nevi, bebeğimizin ailemize katılacak olmasını da kutladık o gün. Bir tatile çıktık ardından, kendi teknemizle. Doğuma kadar planlamıştık bu tatili... 18 Ağustos, eşimin doğum günüydü. Onun doğum gününden, iki üç gün kadar önce, Monte Carlo'da, dostlarımızla bir araya geldik. O gece bir

duyum aldım. Eşimin doğum günü için teknede sürpriz bir organizasyon planlıyordum, her şey yolunda sanıyordum fakat, eşimin doğum gününde, biz teknedeyken, tekneye bir suikast düzenlenecekmiş. Çeşitli birimlerden yardım aldık ve bu suikastın düzenlenmesine engel olmadan, kendi canımızı kurtardık. Herkesin öldüğümüzü düşünmesini istedik çünkü ancak o zaman güvende olabilecektik. Tıpkı yıllar evvel, ablamın başına gelen durumda olduğu gibi."

Bora, öyle bir anlatıyordu ki, ben bile söylediklerine inanmak üzereydim.

"Bu konu hakkında, hâlâ konuşma yasağı var ama artık yasak falan umurumda değil! Mehmet Şahindağ, yaptığı bütün o korkunç şeylerden sonra, tutuklanmıştı ve biz, biraz olsun rahat etmiştik! O kadar çok insanı öldürdü ki... Annemi, babamı, eşimin annesini ve babasını, aile dostumuz Kemal Abi'yi, kuzenim Esma'yı, eşi Bülent'i, Fadime Halamı, rahmetli amcamın eşi Asuman Yenge'mi, biricik dostum Ceren'i, eşimin en iyi arkadaşı Anıl'ı, çok kıymetli bir profesör olan John'u... Bu saydığım isimler, Mehmet Şahindağ'ın öldürdüğü veyahut ölümlerini azmettirdiği insanların içinde, maalesef ki bir azınlık!"

Bütün bu cümlelerin, Ada'nın bilinçaltına işlenmesini istemezdim fakat videoyu kapatamıyordum.

"Bütün bunları basına kanıtlarıyla sunmanın bir suç olduğunu biliyorum fakat bir süre önce serbest bırakılan Mehmet Şahindağ'ın, yeniden tutuklanmadığı her gün, bir bir kanıtları yayınlayacağımı buradan herkese duyurmakta da bir beis görmüyorum!"

Bora şu an yalnızca gündem olmuyor, ülkeyi ayağa kaldırıyordu.

"Çünkü bazı şeylerin üstü örtüldüğünde, bu bizim zararımıza oluyor. Göz önünde bir aile olmak çok zor. Neredesin, ne yaptın, kiminle yemeğe çıktın... Aldığın araba, sattığın ev, yaptığın alışveriş... Hayatındaki insan... Göz önünde olunca, hakkındaki hemen her şey basına yansıyor. Peki, benim çok merak ettiğim bir şey var. Ablamın, oğlunun gözünün önünde vurulduğu, günlerce komada kaldığı, şu anda yürüyemediği niye basına yansımadı?!"

Bora, sanki yayını izleyen herkese düşünmeleri için süre verir gibi, on saniye boyunca konuşmadı.

"Mehmet Şahindağ'ı gören, yerini bilen, onun nerede olduğuna dair ufacık bir fikri olan kim varsa, onun bulunmasına yardım etmesini rica ediyorum. Allah aşkına, artık yeter! Bize yardım eden her kimse, onu ödüllendireceğimden hiç şüphe duymasın. Lütfen yerini bilen biri varsa, polisi arasın! Lütfen!"

Yayın sona erdi.

"Ba!" dedi Ada, üzüntüyle. "Ba ge!" O, babasının videosunun sona ermesine üzülmüş olabilirdi ama ben hâlâ zaten babasının bir videosunu izlemiş olmanın şaşkınlığını atamadığım için buna üzülemiyordum bile. Kolumu dürttü. "Ani! Nini! Ba ge! Nini!"

"Gelecek anneciğim..." dedim, yumuşacık bir sesle. Yanağından öptüm. "Biraz işi olduğunu söylemişti ya... İşi buymuş demek ki. Gelecek birazdan."

"Nini!" dedi Ada, üzgün bir tavırla. "Nini!"

Telefonumu, ekranını kilitledikten sonra komodinin üzerine koydum. "Hadi, biz şimdi uzanıyoruz..." dedim, sevimli olması için çabaladığım bir tonlamayla. Yatağa uzandım. "Uykun gelmedi mi?"

"Ayı!" dedi Ada fakat beni taklit ederek, yanıma uzandı.

"Aaağğğğ?!" dedim, şaşırmış gibi. "Nasıl gelmedi uykun?! Ama sabah ezanında uyanmışsın?!"

"Ba!" dedi, ısrarcı bir tavırla. "Ba ge."

"Anneciğim," dedim, içtenlikle. Parmak uçlarım Ada'nın saçları arasında dolaşmaya başladı. "Hani biz artık buraya geldik ya... İstanbul'a... Burada yaşamak, eski evimizde yaşamak gibi değil. Senin baban, işe gidecek. Gidecekmiş yani. Öyle dedi ya, sen de duymadın mı? Holdinge gidecekmiş... Senin babanın kocaman bir holdingi var."

Esnedikten sonra etrafına bakındı ve sorar gibi, "Cici?" dedi.

"Uyku arkadaşını mı istiyorsun?" diye sordum.

"Hığğğ!" dedi.

Yataktan kalktım ve Bora'nın kitaplığına koyduğum civcivi alarak, yeniden yatağa geçtim. Ada bu sırada kitaplığı fark ettiği için, "Tita!" demişti.

"Onlar, babanın eskiden okuduğu kitaplar anneciğim..." dedim. Yüzüme ne söylediğimi anlamakla anlamamak arasında kararsız bir şekilde bakıyordu. "Senin kitaplarının çoğu bavulda."

"Mibi," dedi, cümlem biter bitmez. "Tita, mibi."

Sarı minibüs ve tavşanın maceralarını okumamı istiyordu. O kitabı Bora'nın bavuluna tıkıştırdığımı hatırlıyordum ama hangi bavuluna tıkıştırdığım hakkında şu an hiçbir fikrim yoktu. Uyku arkadaşını ona uzatırken, "Şimdi uyuyacağız... Ondan sonra uyanacağız... Oyunlar oynayacağız, yemekler yiyeceğiz... Akşam uyumadan evvel, sarı minibüsün maceralarını okuyacağız biz kızımla..." dedim, tatlı olmaya çalışarak.

Ada, uyku arkadaşını elimden aldığı gibi ona sarıldı ve bana doğru döndü. "Ani!" dedi, beni yeniden dinlemeye hazır olduğunu söylercesine.

"Evet, şimdi kızımla sohbet edeceğiz biz... Ne diyordum... Hah! Senin babanın kocaman bir holdingi var. Çalışması gerekiyor. Tıpkı benim gibi. Çünkü yetişkinler çalışırlar. Hayatımızı idame ettirebilmek için paraya ihtiyacımız var." Ada, bir kez daha esnedi. "Baban, eski evimizdeyken de bazen yanımızda olmuyordu, hatırlasana. Veya sen babanlayken ben odama kapanıyordum. Bazen de sen Yeşim Abla'nla kalıyordun, hem baban hem de ben olmuyordum bir süre. Merak etme, ben şimdilik evdeyim. Yani senin yanındayım. Benim yaptığım iş, en azından şimdilik, biraz daha evden yürütebileceğim bir iş. Ama şimdilik. İleride ne olur bilmiyorum. Hani, benim, kriptografi alanında bulduğum bir matematiksel model, umut veren teorilerden biri olarak seçildi ya... Eğer onun, literatüre eklenmek üzere araştırılması kabul edilirse, benim de sık sık evden çıkmam gerekebilir. Senden, çok fazla şeye alışmanı beklediğimizin farkındayım ama uyanık olduğun bütün saatlerde, baban ve ben, hele de aynı an'da yanında

olamayabiliriz. Ama eğer senin bize ihtiyacın olursa ya da sadece bizi çok özlersen bile, her nerede olursak olalım, hemen geliriz. Tamam mı?"

Oda kapısının açılmasıyla beraber, Ada uzandığı yerden hızlıca doğruldu ve heyecanla, "Ba!" dedi.

"Babacığım!" dedi Bora, gülümseyerek. Ada'yı kucağına aldı. "Bak, sen uyumadan geldim!" Ada, babası boynundan öptüğünde gıdıklanmış ve kıkırdamıştı. "N'aptın bakalım anneyle, anlat hadi."

Ada, komodinin üzerindeki telefonumu işaret parmağıyla gösterdi. "Cici! Ba!" dedi.

"Civciv videosu mu izledin?" diye sordu Bora. Yatağa oturdu ve sırtını yatak başlığına yaslarken, Ada'yı da kucağına oturttu.

"Hığğğ!" dedi Ada. "Ba!"

"Efendim babacığım," dedi Bora.

"Ba!" dedi Ada. İşaret parmağıyla yine, komodinin üzerindeki telefonumu gösterdi. "Ba!"

Bora'nın, Ada'yı anlamadığını anladığımda, "Canlı yayını izledik birlikte... Onu söylüyor," dedim.

Bora şaşkınlıkla bana döndü. "Hemen nasıl haberin oldu senin?"

"Bildirim geldi," dedim.

"Instagram'ın açık mıydı telefonunda?" diye sordu. Bunu beklemediği belliydi. "Ne zaman açtın?"

"Artık YouTube'da civciv videosu bulmakta zorlandığım için, dün gece Ada çok ağlayınca, şöyle bir Instagram'da da göz gezdirmiştim. Belki hoşuna gidecek bir şeyler bulurum diye," dedim. Başını anladığını belli edercesine salladı. "Sürpriz oldu canlı yayın açman bana da..." diye eklediğimde, bakışlarını yeniden Ada'ya çevirmişti.

"Uyuyalım mı kızım?" diye sordu Ada'ya. Sonra yanağından öptü ve onu ortamıza yatırıp, kendi de bize doğru dönerek uzandı. "Benim çok uykum geldi," dedi. Ada'nın da gözlerinden uyku akıyordu ve buna

hayır

diyeceğini zannetmiyordum. "Hadi uyuyalım."

"Hığğğ," dedi Ada, tahmin ettiğim gibi.

"Bi' öpücük ver bakalım babaya," dedi Bora, gözlerini kapatırken. Ada, uzandığı yerden yeniden kalktı ve babasının sakalları arasına bir öpücük kondurdu. "İyi uykular bebeğim," dedi Bora, mest olmuş bir ifadeyle.

Ada, kendi dilinde babasına iyi uykular diledi ki bu,

"iikuki"

kadar garip bir kelimeydi. Ardından bana döndü. "Ani?"

Ona, bir şeyler anlatmamı istediğini fark edince, "Baban anlatsın..." dedim, iğneleyici ses tonumu ona çaktırmamaya çalışarak.

"Eee eee," dedi, babasının uyuduğunu söylemek ister gibi.

"Uyumadı daha uyumadı," dedim, alayla. "Uyumasın, anlatsın. Çünkü bence onun anlatacakları daha ilgi çekici." Bora gözlerini açmasa da dudakları iki yana kıvrılmıştı. "Sor anneciğim, babana... Neden açmış o canlı yayını? Ne varmış aklında? Neler oluyormuş? Neler oluyormuş da baban bize anlatmıyormuş? Sor, hadi."

"Ayı," dedi Ada. İşaret parmağını dudaklarına götürdü. "Ba eee eee"

Derin bir nefes verirken, "Ben de eee eee o zaman," dedim ve gözlerimi kapattım.

"Ayı!" dedi Ada, kızarak. Kolumu dürttü. "Ani! Ayı! Eee eee ayı!"

Gözlerimi açtım. Bora, kızı beni dürtmüyormuş,

anne

diye seslenmiyormuş, bana bir şeyler anlattırmaya çalışmıyormuş kadar rahat bir ifadeyle gözleri kapalı uzanmaya devam ediyordu. Kaşlarımı yalandan çatarak, "Ben uyumayayım mı?" diye sordum.

"Ayı..." dedi, üzgün bir şekilde.

"Ne yapayım peki?" diye sordum. Adacanın bilmediğim dilinde bir şeyler söylediğinde de, "Sana masal mı anlatayım?" diye sordum.

"Hığğğ," dedi. Gülümsedi. "Nini."

"Bir varmış, bir yokmuş..." dedim. Ada, uyku arkadaşına sarıldı. "Çok yakın diyarların birinde, uyuyan bir prens varmış... Bu prens, eğer prensese neler olup bittiğini anlatmazsa, prenses prense küsecekmiş." Ada gözlerini kapatırken, Bora gözlerini açmıştı. "Çünkü prenses çok meraklı bir prensesmiş ve eğer merakını gideremezse, prens için işler hiç ama hiç iyi gitmezmiş..." Bora gülümsediğinde gözlerim sinsi bir şekilde kısılmıştı. "Prens, prensesi ciddiye almıyor gibi davranıyormuş ve prenses bundan hiç mi hiç hoşlanmamış."

Bora'nın gülümsemesi silinirken, "Prenses de abartmasın canım hemen," dedi. Kaşlarım havalandı. "Ciddiye almamak falan nereden çıkıyor?"

"Anlat o zaman," dedim.

"Neyi?" diye sordu.

Sıkıntılı bir nefes verirken, "Planların her neyse, onu!" dedim.

Bu kez, sıkıntılı bir nefes verme sırası ona geçmişti. "Anlatacak bir şey yok ki..." dedi. Kaşlarımı çattığım sırada, Ada'nın üzerinden elime uzandı. "Gerçekten..." dedi, ona inanmamı istercesine. "Oturup, adım adım bir plan yapmadım. Hiçbir zaman yapmam. Yani yaparım ama benim yaptığım planlar, plan yapış şeklim daha doğrusu, farklıdır. Spesifik olarak anlatılacak şeyler değillerdir. Ben daha çok sınırlara karar veririm. Ne yapmayacağımı bilirim mesela. Veya ne kadar ileri gideceğimi, ne bileyim, nerede

mutlaka

duracağımı... Spontane karar veririm ben. Sen ne kadar kusursuz bir plan yaparsan yap, her plan bozulur çünkü. O yüzden kusursuz plan dediğin, koşullara göre spontane güncelleyebileceğin ucu açık olan plandır."

"Hayatlarımız üzerine kumar oynamak konusunda ısrarcısın yani?" dedim, alayla.

"Sana o zaman da dedim Nazlı, bu bir kumar değil. Benim kafamın çalışma biçimi..." dedi, elimi hafifçe okşarken. "Bana güvenmek zorundasın."

"Sorun zaten bu!" diye çıkıştığımda, Ada sesimden rahatsız olmuşçasına arkasını dönmüştü. Derin bir nefes alarak sesimi alçalttım. "Sana güveniyorum Bora, sorun bu. Tam olarak merak ettiğim de ne kadar ileri gidebileceğin.

Canın pahasına

herkesi koruyacağını söyledin... Her ne kadar ölmeye niyetin olmadığını da söylesen, bu hangi koşullar için geçerli mesela, merak ediyorum."

Gözleri kısıldı. "Kimse için kendimi feda etmem, duymak istediğin buysa eğer Nazlı..."

"Yapma!" dedim, elimi elinden çekerken. "Yalan söylüyorsun! Benim için kendini feda edersin, bunu çok iyi biliyorum!"

"Birincisi," dedi, yeniden elimi tutarken. "Sen,

kimse

değilsin. İkincisi, senin için kendimi feda ederim, doğru. Ama

koşullar

diyorum ya... Senin hayatta kalman gerek, evet. Ben, senin hayatta kalman için hayatlarımızı feda etmiş adamım. Ama şimdi, ikimizin de hayatta kalması gerek. Kızımız için. Hayatta ve yan yana olmamız gerek. Gözüm

dönmüş değil. Aksine gayet sakinim sevgilim. Lütfen endişelenme." Bora'ya cevap vermemi engelleyen telefonunun titreşim sesi olmuştu. "Pardon," dedi. Cebinden telefonunu çıkarttığında gözleri daha da kısıldı. "Efendim?" dedi yavaşça. Karşı tarafı dinlerken hafifçe gülümsedi ve "Konuklarımızı bahçeye al. Ben de geliyorum dedi," dedi. Telefonu kapattığı sırada bakışları bana çevrildi. "Hiç kimse gelmiş."

"Bu konuşma, burada bitmedi..." dediğim sırada Bora, Ada'nın saçları arasına küçük bir öpücük kondurmuştu.

Bana cevap vermek yerine, "İyi uykular bebeğim," dedi. Ada'nın üzerini örttü. "Yanında bunları konuşmak zorunda kaldığımız için üzgünüm... Söz veriyorum, yakında bitecek..."

Bora'dan evvel yataktan kalktım ve telsizlerden birini elime alıp, Ada'nın kalktığım tarafına yastık yerleştirdim. Bora'nın,

sen de mi geliyorsun

diye sorarcasına bana baktığını fark etsem de bunu önemsememiştim. Ne şimdi ne de atacağı herhangi bir adımda, onu yalnız bırakmayacaktım. Bora, bundan asla hoşlanmayacak olsa da. Komodinin üzerindeki telefonumu da aldığım sırada, Bora da Ada'nın diğer tarafına yastık koymuştu. "Üzerimi değiştireceğim," dedi ve bavulların olduğu giyinme odasına yöneldi.

Twitter'a girdim. Bora Karabey, çoktan ülke gündemine yerleşmişti. Kimi canlı yayından kesitler paylaşıyor, kimi olayın detaylarıyla alakalı yorumda bulunuyordu ama çok fazla insan ondan bahsediyordu. Bora'nın söyledikleri, insanların kafalarını karıştırmakla kalmamış, aynı zamanda da komplo teorilerini sevenler için de malzeme niteliğinde olmuştu. Bora'nın amacı neydi bilmiyordum, amacına ulaşıp ulaşmadığını da. "Twitter'da herkes senden bahsediyor," dedim. Koyu antrasit bir kot pantolon üzerine, siyah bir tişört, üzerine de siyah deri ceket giymişti. Tişörtünün önünde, deri ceketinin açıkta bıraktığı kadarıyla gördüğüm, gri, dikey, küçük yazılar vardı ama ne yazdığını anlamamıştım.

"Dur daha... Döndürüp döndürüp günlerce televizyonda yayınlayacaklar," derken, telefonunu pantolonunun cebine koymuştu.

"Twitter'da patlaması, televizyonda patlamasından daha iyi değil mi? Amacın patlamasını sağlamaktıysa tabii. Yani en nihayetinde, Instagram ve Twitter aracılığıyla, herkes haberdar oldu dönüşümüzden. Yani ölmediğimizden."

"Herkes?" diye sordu ve kapıya yöneldi.

Peşinden ilerlediğim sırada, "Herkes işte. Bütün ülke," dedim.

"Bütün ülkenin, sosyal medyadan ibaret olduğunu düşünmüyorsun herhalde Nazlı, değil mi?" diye sordu. Elimi tuttu. "Instagram'ı sadece televizyona ulaşmak için bir aracı olarak kullandım. Çünkü gidip herhangi bir haber kanalıyla iletişim kursaydım, bu çok planlı bir eylem gibi görünürdü. Ben ise her şey doğal bir şekilde gelişsin istedim."

"İyi de sosyal medyada yayılması, televizyonda konuşulmasından daha önemli," dedim, itiraz dolu bir sesle. "Yani gidip bir haber kanalıyla iletişim kursaydın da hepten duyulması ve herkese yayılması için, Twitter'a düşmesi gerekirdi."

"Bu ülkenin, sosyal medyadan uzak bir kesimi de var," dedi. Başını hafifçe iki yana salladı. "Ana akım medyayı hafife alma. Onlar, sosyal medyaya rağmen, daha çok insana ulaşıyorlar, hâlâ. Ya da şöyle diyeyim, onların ulaşabildikleri insanların bazıları, bizim asla sosyal medyadan ulaşmamızın mümkün olmadığı insanlar. Her gün, aynı saatte, aynı koltukta oturup, muhtemelen de sabit bir kanalı açıp, haber izleyen insanlar. Ben bu olayı yediden yetmişe herkes konuşsun istiyorum. Okullarda da iş yerlerinde de köy kahvehanelerinde de konuşsunlar. Bunun için de sadece sosyal medya yetmez. Bu olayın peşini bırakmayacak insanlara ulaşmak istiyorum Nazlı. İşin magazin kısmıyla değil de gerçekten neler olup bittiğiyle ilgilenecek insanlara... Üç gün bunu konuşup, dördüncü gün başka bir olay patladığında ise bunu önemsemeyi bırakacak insanlara değil, gerçekten peşini bırakmayacak insanlara. Çünkü-"

Salonun girişinde karşımıza Selim ve Yeşim çıktığı için Bora'nın cümlesi yarım kalmıştı. "Abi," dedi Selim, Bora'ya başıyla selam verirken. Ardından bana döndü. "Merhaba yenge."

"Hoş geldiniz," dedi Bora, Selim'in omzuna hafifçe dokunurken.

Yeşim ise doğrudan bana sarılmış ve "Nazlı! Ada nerede? Onu da çok özledim!" demişti.

"Uyuyor," dedim, Yeşim'e sımsıkı sarılırken. "Uyandığında hasret giderirsiniz bol bol."

Bu sırada Selim, Bora'ya, "Abi, ben de geleyim mi?" diye sormuştu.

"Gel," demişti Bora, ben Yeşim'den ayrılırken. "Herkes nerede?"

"Odalarına çekilmişler abi," dedi Selim. Bakışlarında enteresan ve bir o kadar da açıklamakta zorlandığım bir farklılık vardı. Bir yılı aşkın zamandır birlikte vakit geçirdiğim Selim, şimdi karşımda duran Selim değildi. Bu Selim, adaya gitmeden evvel tanıdığım Selim'di. Duruşu sert, bakışları ve sesi de mesafeliydi. Ada'yı güldürmek için

hav hav

sesi çıkartan adam değildi, Kara'nın adamıydı. "Çınar Abi, Gökhan Abi ve Aydın Abi dışarıda."

Bora, Selim'e başını salladı ve birlikte önce salona girdik. Oradan da havuz başına açılan kapıdan dışarı çıkarak, biraz ilerideki masaya ilerledik. Masanın baş köşesi, muhtemelen Bora için boş bırakılmıştı. Çınar ve hiç kimse karşılıklı oturmuşlar, Çınar'ın yanına da Gökhan geçmişti. Hiç kimse'nin yanında da bir adam vardı, onu tanımıyordum. Aydın ise ayakta, elleri ceplerinde duruyordu. Hiç kimse'yi korumakla görevli olduğunu düşündüğüm dört silahlı adam da masanın etrafına dizilmişlerdi.

Bizi fark ettiklerinde, hiç kimse dışındaki herkes ayağa kalkmıştı ve fakat ayağa kalkmamasına rağmen konuşan hiç kimse'ydi: "Kürkçü dükkanına döndünüz Bora Karabey..."

Bora, masanın baş köşesine otururken gülümsedi. "Tilkilere mahsus bir şey aslında o... Ben, kendime, tilki demezdim." Ben ise Bora'nın karşısına,

masanın bir diğer baş köşesine oturmuştum. Ada'yı duyabildiğim telsizi masaya bıraktım ve arkama yaslandım.

"Halbuki sizde bariz bir kurnazlık da var ama..." Hiç kimse'nin kaşları havalandı. "Siz kendinize ne derdiniz peki?"

Bora'nın dudakları

bilmem

dercesine büzüldü. "Koca, baba, abi, kardeş, dayı, kuzen, yeğen, torun dışında mı?" Gülümsemesi büyüdü. "Bora'yım sadece. Bana kalsa, ben kendime sadece bunu derdim. Fakat insanlar bana genelde

Kara

diyorlar, maalesef."

"Nasılsınız Nazlı Hanım?" dedi hiç kimse. Ancak cümlesi bittikten üç saniye sonra bakışları Bora'dan bana çevrilmişti.

"İyiyim. Umarım siz de iyisinizdir," dedim.

"Çok iyiyim," dedi hiç kimse. Yanındaki adama döndü. "Tanıştırayım... Emre Bey, en güvendiğim çalışma arkadaşlarımdan biridir."

Söyleyecek herhangi bir şey bulamayınca, "Ne güzel," dedim.

Adam ise, -Emre Bey- benim aksime gülümsedi ve "Memnun oldum," dedi. Ardından bakışları Bora'ya çevrildi ve başını hafifçe eğerek, ona da selam verdi.

"İnsanların, size

Kara

dedikleri kısmında kalmıştık..." Hiç kimse'nin gözleri kısılmıştı. "Size hep sormak istemişimdir... Kara olmaktan hiçbir zaman gurur duymadınız değil mi?"

"Sizce, Kara, gurur duyulacak biri mi?" diye sordu Bora, bir bacağını diğerinin üzerine atarken.

"Tartışılır," dedi hiç kimse. Kendisine bir sigara yakmadan evvel paketi Bora'ya ve bana da uzatmıştı. Bora başını iki yana sallarken, ben uzatılan sigaradan almayı tercih ettim. Yanında oturan adam, sigaramı yakmak için eğildiğinde, ona izin vermiştim. Bu sırada hiç kimse devam etti: "Bugün, burada, bu koşullarda bir araya geldiğimize göre... Kafa karıştıran bir soru, bu."

"Bugün, burada, bu koşullarda bir araya geldik çünkü ben, bazı şeyleri kabul ettim," dedi Bora. Cebinden paketini çıkarttı ve kendisine bir sigara yaktı. Hiç kimse'nin uzattığı sigaradan almayıp kendi sigarasından içmesi, bir çeşit racon muydu? Benim bir elimde telsiz, diğer elimde telefonum varken ve cebim yokken sigaramı almak aklıma gelmemişti ki. "En önemlisi de umduğum şeyi başaramayacağımı kabul ettim."

"Neydi umduğunuz şey?" diye sordu, hiç kimse.

"Mafyayı bitirmek," dedi Bora, hiç düşünmeden. Yüzündeki gülümseme alaylı olduğu kadar buruktu da. Bu gülümsemenin bir benzeri de bakışları masanın üzerine bıraktığım telsizde olan Gökhan'ın yüzünde peyda olmuştu. "Başta, gerçekten inanmıştım. Bunu yapabileceğime... Bu işlere ilk başladığımda... İnsanları senetlerle kendime bağladıkça, ifşa olmasından korktukları sırlarını ele geçirdikçe... Onları avucumun içine alıyordum ve gerçekten de o zamanlar, onları bitirebileceğime dair bir umudum vardı. Ben ne dersem yapmak zorunda kalıyorlardı ve bir şekilde, beni karşılarına almaktan korkuyorlardı. Yolun sonunun, benim sonum olacağını biliyordum üstelik. Ama zaten mafyayı bitirmek demek, kendimi bitirmeyi de göze almak demekti."

"Ne zaman bunu yapamayacağınızı anladınız?" diye sordu, hiç kimse.

"Düzeni kavradığım zaman," dedi Bora. Hiç kimse'nin kaşları çatılmıştı. "Sizin, benden, bizden bir farkınız olmadığını anladığım zaman. Dayanağı mafya olan son adamı dahi içeri tıktırsam, sizin yine düzeni devam ettirmek için, mafyatik yeni yüzler yaratacağınıza emin olduğum zaman. Kaldı ki

bazen, yeni yüzler yaratmak yerine, hâlihazırda içeri tıkılan suçluları içeriden çıkardığınız da oluyor, değil mi? Bakınız Mehmet Şahindağ!"

Hiç kimse'nin yüzünde belli belirsiz bir tebessüm oluşurken, sigarasını söndürmüştü. "Bora Bey..." dedi, beklemediğim kadar yumuşak bir sesle. "Bundan ben de, en az sizin kadar memnun değilim." Bora, sigarasından derin bir nefes çekerken, bakışlarını hiç kimse'den ayırmıştı. "Mehmet Şahindağ'ın dışarı çıkmasından da... Sizin içeri girmemenizden de..." Bora'nın kaşları havalanırken yine alayla gülümsedi ve sigarasını söndürdü. "Bu düzeni ben kurmadım. Aynı şekilde bu düzene son verecek kişi de değilim. Ben hiç kimseyim. Tıpkı sizin gibi. İsimler gelip geçer ama düzen devam eder. Ve en kötü düzen bile, düzensizlikten iyidir. O yüzden, suçluların düzene hizmet etmesi, düzeni sağlamlaştırır."

"Düzen sağlamlaştığı kadar suçlar da kabarıklaşır ama..." dedi Bora. Bakışları hiç kimse'ye meydan okuyordu. "Ben, o kadar çok, kendisini polise teslim etmem için bana yalvaran insanla muhatap oldum ki... Çünkü caydırıcı cezalar yok. İçeri girip paşa paşa yatmak, mahkemeye cezayı hafifletici sebepler sunmak, belki birilerine rüşvet yedirmek, herhangi bir af yasasını beklemek bile benim karşımda olmalarından iyiydi." Hiç kimse, bir şey söylemek üzere dudaklarını araladığında, Bora

bitmedi

dercesine elini kaldırmıştı. "Yanlış anlamayın... Sizin adalet sisteminize karşı kendi adalet sistemimi savunmuyorum."

"Zaten kastettiğim tam da bu... Herkes kendi adalet sistemini savunmaya kalksaydı, düzen diye bir şey kalmazdı," dedi hiç kimse.

"Haklısınız," dedi Bora, başını sallarken. "Sanırım siz de düzeni korumak için, adalet sistemini doğrudan kaldırdınız..." Hiç kimse derin bir nefes verirken, Bora devam etti: "Siz, bu düzeni kuran kişi değilsiniz, doğru. Emir aldığınız kaç kişi var yukarıda, Allah bilir. Belki de altınızda demeliyim zira devlet içi işler falan filan. Yıllarca emniyet birimini oyaladınız, Kara'yı bulacağız diye canları çıktı. Oysa siz zaten benim kim olduğumu biliyordunuz..." Bakışları Çınar'a değdi. "Sevgili kuzenim sağ olsun..." Yeniden hiç kimse'ye döndü. "...ve bütün yaptıklarıma göz yumuyordunuz."

"Bugüne gelecek olursak," dedi hiç kimse, ciddiyetini koruyarak. "Dönmenize sevindim."

Bora alaylı bir kahkaha attı. "Her şey beni döndürebilmeniz için miydi?"

"Kısmen," dedi hiç kimse. Bakışları Çınar'ın, Gökhan'ın, masanın etrafında yavaşça volta atan Aydın'ın, Bora'nın arkasında duran Selim'in ve benim üzerimde dolaşıp yeniden Bora'yı buldu. "Dönmeme, dönememe ihtimalinizi hiçbir zaman göz ardı etmedik. Ama çoğu şeyi siz dönün diye yaptık, evet. Siz, bizi, Mehmet Şahindağ ile çalışmaya mecbur bıraktınız."

"Bunu ben mi yaptım?" diye sordu Bora, alaylı bir şaşkınlıkla. Başını iki yana salladı. "Yapmayın Allah aşkına!"

"Öyle..." dedi hiç kimse. İfadesi, Bora'nın aksine gayet ciddiydi. "Açıkçası, onunla çalışmaktan pek verim aldığımızı söyleyemem. Ama maalesef herif, kirli çıkı. Anlatacakları bitmiyor ve bugüne dek elinde sağlam kozlar biriktirmiş. Doğruya doğru. İşimize yaramadığını söyleyemem. Öte yandan varlığının, sizi dönmeniz için harekete geçirecek en önemli koz olduğunu da inkar edemem."

"Şimdi peki?" diye sordu Çınar. Hiç kimse'nin bakışları ona çevrilmişti. "Pişman olmadınız mı? Onu elinizden kaçırdınız. Değdi mi bunca saçmalığa?"

"Ne zamandan beri kendi içimizde uyguladığımız politikaları saçmalık olarak buluyorsun Çınar?" diye sordu hiç kimse. Güldü. "Pekâlâ şu an, sadece ama sadece, karşı tarafta olduğun için böyle düşündüğüne bahse girerim. Gerçi bahis sizin işiniz ama..."

"Benden ne istiyorsunuz?" diye sordu Bora, hiç kimse ve Çınar arasındaki polemiği bıçakla keser gibi keserek.

"Siz ne istiyorsunuz Bora Bey?" diye sordu hiç kimse. Kendisine bir sigara daha yaktı. "Instagram'da yaptığınız şov da neyin nesiydi?"

Bora'nın yüzüne yapmacık olduğu her şekilde belli olan, büyük bir gülümseme yayıldı. "İzlediniz mi? Fake hesaptan falan mı yoksa kendi kişisel

sayfanız mı var? Beni takip ediyor musunuz? Artık Instagram'da daha aktif olayım istiyorum. Bazen, çok şey kaçırıyormuşum gibi geliyor."

"Basın ordusunun buraya üşüşmesini istediniz," dedi, hiç kimsenin yanında oturan adam. Bora'nın bakışları, herkesle beraber, ona çevrilmişti. "Basın, hayatı tehlikede olan insanlar için, çok güçlü bir korumadır. Bundan sonra gittiğiniz her yerde, basın tarafından da izleneceksiniz. Mesela biz, sizi, almak istesek... Alamayacağız. Yani alırız da... Bu çok konuşulur. Mağdur edebiyatı yaptınız çünkü. Herkes şu anda, Mehmet Şahindağ'ın nasıl ve neden serbest bırakıldığını anlamaya çalışıyor. Kamuoyunda baskı yaratmak, genellikle çalışan bir taktiktir. Hele ki Mehmet Şahindağ'ın serbest bırakıldığından haberdar bile olmayan insanlar olduğunu düşünürsek-"

"Ana akım medyada özellikle," dedi Bora, adamın sözünü keserek. "Yolda inceleme şansım oldu da... Af yasası gibi bir şey çıkmış ama adına af yasası denmemiş tam olarak. Üzerinde pek kimse durmamış, zaten duyulmamış. Ama bence benim videom, akşam haberlerine yetişir. Yetişir, değil mi? Yani yetişsin diye öğle vakti açtım canlı yayını. Yoksa haber değeri bile olmaz mı? Ne dersiniz?"

"Bence," dedi adam, hafifçe gülümseyerek. "Kesinlikle bunun haberlerde yayınlanmasına kolay kolay kimse engel olamaz."

"Ve bence birilerinin bana cevap vermesi gerekir," dedi Bora. Kendisine bir sigara daha yaktı. "Bürokratlardan bir cevap gelir bence. İddialarımı yalanlarlar diye düşünüyorum. Mehmet Şahindağ'ın peşinde olduklarını falan söylerler muhtemelen. E onların cevabının yayınlanabilmesi için, mecburen benim videomu da yayınlayacaklar. Kesilip biçildiğinde bile derdimin anlaşılmasının engellenemeyeceği kelimeler, cümleler kullandım." Bakışları hiç kimse'ye çevrildi. "Fark ettiniz mi siz de?"

"Bürokratlardan bazıları sizinle görüşmek istiyorlar," dedi hiç kimse, Bora'nın sorusunu es geçerek. "Bu yaptığınızın, onların açısından, çok hoş olmadığını söyleyebilirim."

"Sağlık olsun," dedi Bora, içine bir duman çektikten sonra. "Onların yaptığı her şey de benim açımdan hoş olmuyor sonuçta. Hayat böyle..."

"Ben sizin yerinizde olsam, onların karşısında da böyle ciddiyetsiz olmazdım," dedi hiç kimse.

Bora gülerken, "Tasalanmayın..." dedi. Sigarasının külünü silkti. "Bazılarıyla sohbetimiz var. Ben yokken kapattırdıkları o mekanlarda tanışmıştık." Hiç kimse'nin sessizliği, söyleyecek bir şey bulamadığı için miydi, bilmiyordum. "Aslında siz de mutlaka görmüşsünüzdür," diye devam etti Bora. "Benim evimde ele geçirdiğiniz belgeler vardı ya... Onların içinde beni tasdikleyen görüntüler de vardı. Görmemiş olamazsınız. Eee şimdi n'apıyorlar, Mehmet Şahindağ'ın açtığı yeni mekana mı gidiyorlar?"

Aydın'ın bakışları sorarcasına Çınar'a çevrildi. Çınar, başını iki yana sallarken, "Ben söylemedim," dedi. Gökhan'a baktı. "Sen mi söyledin?"

"Hayır," dedi Gökhan, gözlerini devirirken. "Öğrenmeyeceğini düşünmeniz aptallıktı. Size

illaki

öğrenir

demiştim."

"Konusu açılmışken..." dedi Aydın, bakışlarını hiç kimse'ye dikerek. "O orospu çocuğunun mekan açmasına nasıl izin verdiniz? Onca sene sonra!"

"Mehmet Şahindağ'ın mekanları zaten tek tük de olsa hep vardı," dedi hiç kimse.

"Bırakın bu ayakları," dedi Aydın, yüzünü buruştururken. "O mekanlara Mehmet Şahindağ'ın kendi adamları bile gitmiyordu artık. Benim de onlarca mekanım var o zaman. Her mülkümü, dükkanımı, depomu kumarhaneden sayarım bu mantıkta!"

"İnsanların gidebileceği ve gözetim altında tutulabileceği bazı mekanların olmasının ne kadar önemli olduğunu en iyi sizin bilmeniz gerekir Aydın Demir!" dedi hiç kimse, sertçe.

"Haklısınız," dedi Bora, Aydın'ın bir cevap vermesine fırsat bırakmadan. "Şimdi malumunuz ki kumar bir bağımlılık... E benim de mekanım kalmadığına göre, ben de mecbur Mehmet Şahindağ'ın mekanına gideceğim." Bakışları gözlerimle birleşti. "Sevgilim?" dedi, sigarasını söndürürken. "Yarın akşam beraber kumarhaneye gidelim mi?"

Kumarhane dediği Mehmet Şahindağ'ın mekanı mıydı? Gitmemeliydik ama bunu dile getirmek için doğru bir zaman değildi. O yüzden, "Olur sevgilim," dedim.

"O mekan kapanacak," dedi hiç kimse.

"Yoo yoo," dedi Bora, itiraz dolu bir tavırla. "Açık kalacak." Hiç kimse'nin kaşları çatıldı. "Siz benden ne istediğinizi bir söyleyin de... Daha sonra ben de sizden neler istediğimi söyleyeceğim."

"Sizden ne istediğimiz açık," dedi hiç kimse. Bakışları Bora'nın gözlerine sabitlenmişti. "Öncelikle, sizin de istediğiniz şeyi... Mehmet Şahindağ'dan kurtulmayı. Ardından da sizinle, kaldığımız yerden devam etmeyi."

"İşime karışmayacaksınız," dedi Bora. Hiç kimse bir şey söyleyecekti fakat Bora es vermediği için olsa gerek, araya giremedi. "Mehmet Şahindağ ne kadar kirli çıkıdır bilmem ama ben de koz biriktirmek konusunda idmanlıyım. 25 Eylül 2017'de tüm birikimimi kaybetmiş olsam da, çok geçmeden yerine yenilerini koydum. Mehmet Şahindağ'dan kurtulmak kolay ama eğer sizinle-"

Hiç kimse daha fazla dayanamamış ve Bora'nın sözünü kesmişti: "

Mehmet Şahindağ'dan kurtulmak kolay

, mı dediniz?"

Böyle demişti. Herkesin aksine ve yaşanan onca şeye rağmen Bora, böyle bir şeyi savunuyordu ve ben de herkes gibi, hiç kimse gibi, nasıl böyle düşünebildiğini anlayamıyordum. "Kolay, evet," dedi, alelade bir şeyden bahseder gibi. "Eğer sizinle yola devam edeceksek, şartların hem sizin için hem de benim için elverişli olması gerek."

"Nasıl kolay?" diye sordu hiç kimse, şaşkın bir tavırla.

"Kolay işte," dedi Bora, sıkıntılı bir ifadeyle. "Dün, Aydın'ın doğum günüydü. Onu buraya davet ettim." Gözlerim fal taşı gibi açıldığında, Bora'nın kapkara bakışları bir an için bana takılmıştı. "Gelmeyeceğini tahmin ettiğim için ona pasta yolladım."

"Sen Mehmet Şahindağ'ın adresini biliyor musun?!" diye sordu Gökhan. Onun şaşkınlığının da masadaki kalan insanlardan bir farkı yoktu. "Pasta mı yolladın?! Ne pastası?! Niye?!"

"Aydın'ın doğum günü pastasını o da bizimle yesin istedim," dedi Bora. Tavrı öyle normaldi ki, utanmasa şaşırmamıza şaşıracaktı. "Malum, Aydın'ın bir sonraki yaşında aramızda olmayacak."

"Siz planınızı yapmışsınız," dedi hiç kimse. Yüzüne samimi bir gülümseme yerleşirken, başını aşağı yukarı salladı. "Muhteşem! Kara gerçekten de dönmüş!"

"Neyse, şartlar diyorduk-"

"Deriz," dedi hiç kimse, Bora'nın sözünü keserek. "Mehmet Şahindağ konusunda, kamuoyunda herhangi bir açıklama daha yapmanızı istemiyoruz. Biz mesajı aldık. Kaçmanız, kendinize öldü süsü vermeniz ve gözlerden uzak on beş ay geçirmeniz büyük bir suç biliyorsunuz ki... Ama bu suçu görmezden gelmeyi seçiyor ve sizin, iyi niyetimizi görmezden gelmemenizi temenni ediyoruz. Eğer Mehmet Şahindağ dosyasını temelli kapatırsak ve siz de kamuoyunun önünde, emniyet yetkililerine ve bize teşekkür ederseniz... Şartları o zaman masaya yatırırız."

"İşime karışmayacaksınız," diye tekrarladı Bora.

"Bürokratlarla yapacağımız toplantıda, derdinizi onlara anlatmanız gerekecek Bora Bey, çünkü bu mesele maalesef ki artık, birçok kişiyi ilgilendiriyor," dedi hiç kimse. Hafifçe eğildi ve bir sır verir gibi, "Planınız sağlamsa, zaten önünüzde kimse durmayacaktır," diye ekledi.

"Yer ve saat için konuşuruz," dedi Bora, başını sallarken. "Şimdi eğer sakıncası yoksa, biraz dinlenmek istiyorum. Akşam kız kardeşim ve ablamla yemek yiyeceğim de."

Hiç kimse ayağa kalktı. "Haberleşiriz," derken, Bora'ya elini uzatmıştı. Bora da ayağa kalktı ve hiç kimse'nin elini sıktı. Hiç kimse ve yanındaki adam, onları koruyan dört adamla beraber salona doğru ilerlerken, onlara Çınar eşlik etmişti.

Bora, başını sağa ve sola yatırırken, "Ben biraz uyuyacağım," dedi. Gözleri gözlerimi buldu. "Gelecek misin?"

Uykum yoktu. Aslında bahçede kalabilir, Gökhan'la çay içebilirdim, ki buna ihtiyacım da vardı. Fakat Bora, gözlerimin içine, beni yanında istediğini söylercesine baktığı için, "Geliyorum," demiştim.

♠

Bora, odasına girer girmez ellerini ve yüzünü yıkamış, dişlerini fırçalamış, üzerini değiştirmiş ve yatağa uzanıp Ada'ya sokulmuştu. Aynı şeyleri benim de yapmam gerekiyordu fakat Bora dişlerini fırçalarken bavullarından birine sokuşturduğuma emin olduğum sarı minibüsün maceralarını anlatan kitabı aramış ve karşılaştığım şeyle de kitabı aradığımı unutuvermiştim. Bora, Ada'ya sokularak uzandığında yanına oturdum, sırtımı yatak başlığına dayayarak ayaklarımı uzattım. Başını bacaklarıma doğru yaslarken, bir eliyle de elimi tutmuştu. Saçlarını okşamaya başladığım sırada, içine derin ve huzurlu olduğu belli bir nefes çekti. Uyuyabilmesi için buna ihtiyacı varmışçasına, nefes alışverişleri çok geçmeden düzenli bir hâle bürünmüştü. Bakışlarım, odasının duvarlarında dolaşırken, bu odadaki genç adamı düşünmeden edemiyordum ki ben ne zaman bu odaya gelsem, benzer hisleri kuşanıyordum.

Aslında o adamı biraz olsun adada tanımıştım ama öte yandan da belki de hiç tanıyamamıştım. İnsanlar değişiyorlardı ve özleri ne kadar aynı kalırsa kalsın, değiştikten sonra eskisi gibi olamıyorlardı. Bora'nın, Kara'yı geride bırakabileceği, buradan gittiğimizde ablası ölmeden evvelki adam olabileceği, eline hiç silah almadan bir hayat idame edebileceği benim kurduğum en güzel hayallerden biriydi. Bambaşka bir evrende yaşanması

mümkün olan, en güzel hayallerden biri. Belki de bize dair kurduğum en güzel hayal. Onu o yapan Kara değildi, onun da dediği gibi o sadece Bora'ydı ama ben ömrümün son gününe kadar, karaya hiç bulanmamış Bora'yı merak edecektim. Herkesten uzakta olduğumuzda kendini hiçbir işe yaramayan birisi gibi hissetmeyen, sıkıldığı için değil de gerçekten kaliteli vakit geçirmek için hobileriyle uğraşan, sakin ve sükûnet dolu bir hayata tatil gözüyle bakmak zorunda kalmayan, uyuduğunda kabuslar görmeyen ve bu hayatın içinde çok mutlu olabilen Bora'yı.

O

Bora

, saçlarını okşadığım adamın kalbinin derinliklerinde bir yerdeydi ve her zaman bilecektim ki onu, benim kadar, Bora'nın kendisi de özleyecekti.

Bizim hikâyemiz, denizlere hasret bırakılarak karaya mahkum edilmiş bir adamla tanışan bir kadının hikâyesiydi. Tür gözetmeyen, hayatın içindeki her şeyi kendi içinde de barındıran, fazla gerçek ve her bir satırı yaşayan bir hikâye. Kalemin elimde olduğunu idrak ettiğim an, karşıma geçip benim adıma karar vererek hikâyemizi değiştirmiş oluşundan pişman olmadığını, buna değdiğini ve yine olsa yine yapacağını haykırdığı an'dı. O an, her şeyin benim elimde olduğunu yeniden hatırlamış, Maçahel'den Bodrum'a giderek, bir kez daha kadere baş kaldırmıştım. Bu hikâyeyi yazmaya devam etmem için tek bir koşul vardı: Kara'dan kurtulması gerekiyordu. Bizim hikâyemiz o kadının, o adama, en büyük hayalinin gerçekleşebileceğini kanıtlamasına giden yolu anlatıyordu. Uzun ve meşakkatli bir yolu. Ancak kadın bu hayalin içinde olduklarını sanırken anlamıştı ki, adamın o hayali artık çok eskilerde kalmıştı. Kalbinin derinliklerinde bir yerde.

"İnsan, kalbiyle yaşadığı için insan değildir; aklıyla yaşadığı için insandır,"

demişti bana, çok eski günlerin birinde.

Dört tarafı okyanuslarla çevrili kara parçası, adam için, okyanusların yerini tutmuyordu ve tutamazdı da. Kaldı ki zaten artık ayakları denizlerin üstünde olmayı değil, sağlamca karaya basmayı istiyordu belki de. Büyümüştü çünkü.

Büyüdüğünde kalbiyle değil, aklıyla hareket etmeyi öğrenmişti belki de. Hayallerini bu odada bırakmış ve bu odadan çıktığı gün, ne kadar uğraşırsak uğraşalım geri dönülemez bir yola girmişti. Bizim hikâyemiz, Kara'yla başlayan ve karadan binlerce mil uzaktaki, dünyanın tüm okyanuslarında bitebilmesi mümkün olan bir hikâyeydi. Mümkün olan her şey gerçekleşmek zorunda değildi ve adam, kadını, bunun şart olmadığına ikna etmişti. Bir mektupla. Babasına yazdığı, yırtıp atmak ve yakıp yok ederek küllerini okyanusa savurmak yerine bavuluna koyarak İstanbul'a kadar getirdiği mektupla.

"Artık özgürsün çünkü seni affediyorum. Ben de sonunda özgürüm, çünkü seninle kavgam bitti. Döndüğüm yerde, bana yine Kara diye seslenecekler ama bilmeyecekler ki ben artık başka biriyim. Özünün farkında olan biri. Şimdi gelsin işte düşman benim karşıma. Artık onunla savaşmaya hazırım. Oğlun,"

cümleleriyle biten, boğazımı düğüm düğüm eden, gözyaşlarımı Bora'ya göstermemek için içime içime akıtmama sebep olan, kalbinin derinlerindeki o küçük adama kalbimin tamamıyla sarılmamı sağlayan mektupla.

Bora'yı affederken, ona da sevdiği herkesi affedeceğini bir şekilde göstermiş olduğuma bir yandan seviniyor, bir yandan da Bora'nın el yazısıyla şekillendirdiği keskin kararlılığı karşısında ürküyordum. Eğer bu mektubu okumasaydım, tavırlarındaki değişimin sebebini asla böyle bir şeyle ilişkilendirmez ve İstanbul'a dönüşümüze, Kara'ya kavuşmasına yorardım. Bu mektubu yazarak yüklerinden kurtulduğu, geçmişinin karanlığından arındığı, kendini delicesine yoran bir savaşı bitirdiği açıktı ve bu çok güzel bir şeydi. Fakat bir yandan da babası olmaktan kaçarken kendi olamayışının ve bunu fark edip buna bir son verişinin, şimdi kendi varlığını yaşayacak olmasının hayatımızda nasıl bir karşılığı olacağını bilmiyor, özellikle Mehmet Şahindağ'ı yok etmek konusundaki özgüvenini kafamda nereye koyacağıma karar veremiyordum.

Hikâyemizin sonunu merak ediyordum. Belki de bir hikâyenin nasıl bittiği, nerede bittiğinden daha önemli değildi, bununla ilgili bir derdim yoktu ama kalemi kaybetmekten, her şeyin gerisinde kalmaktan, hiçbir şeye müdahale edememekten ve Bora'nın başına kötü bir şey gelecek olması fikrinden ölesiye korkuyordum.

"Mizah duygun yerlerde! Hiç ama hiç komik değilsin! Kötüsün! Kabasın! Kırıcısın! Küstahsın!"

"Bütün kelimeleri bilerek mi k harfinden seçtin?Benim de k harfiyle başlayan bir şeyler mi söylemem gerekiyor sana? Kaderim. Karım. Kalbim. Karakutum."

"Ne?"

"Bana ait, kimsenin bilmediği ve bilemeyeceği her şeyi bilen... Her şeyi fark eden, gören, duyan, bütün dikkati daima bende olan... Ne kadar büyük bir kaza olursa olsun ona hiçbir şey olmayan... Ve... Bana dair bildiği her şeyi hatırlayan... Ben olsam da olmasam da... Her şeyi bildiği için, neyin nasıl olduğunu ortaya çıkaracağına koşulsuz güvendiğim... Adına kara denmesine rağmen, en zifiri karanlıkta, okyanusun derinlerinde bile kendini belli edecek parlaklıkta olan... Sen benim karakutumsun Nazlı."

Ben karakutusuysam, bana her şeyi açık açık anlatması gerekmez miydi?

Bir yanım atacağı her adımı bilmek için baskı yapmak istiyor, gerekirse kavga çıkarmak istiyor, hatta gerekirse tüm köprüleri yıkmak istiyordu fakat bir yanım da bütün merak duygusunu bastırabiliyor ve ona saygı duyuyordu. Sadece, pişman olmaktan korkuyordum. Bir gün,

bugün her şeyi bana anlatması için, gerekirse ayrılmamız pahasına, niye ısrarcı olmadım

diye.

Babasına yazdığı satırları tekrar tekrar okudum. Kelimelerinin, ne yapmam gerektiğiyle alakalı bana bir ipucu vermesi için. Bora'nın ne hissettiğini iyicene özümsemek için. Üzerindeki sorumluluğu biraz olsun benimle bölüşebilmesi adına bir yol bulabilmek için. Ada'nın gözlerini açtığını gördüğümde, biz İstihbarat'la görüştükten sonra odaya geleli iki saat on yedi dakika olduğunu ancak fark etmiştim.

"Günaydın bebeğim," diye fısıldadım Ada'ya.

Ada, uzandığı yerde hafifçe gerinirken gülümsedi. Babasına baktı ve o da yavaşça, "Ba, eee eee..." dedi. Yastığının kenarındaki emziğine alıp dudaklarına götürdü.

"Evet," dedim, saçlarını okşarken. "Baba hâlâ uyuyor..." Ada, babasının kolunu tuttuğunda, "Uyandırmayalım ama bence..." dedim. Sorarcasına bana baktı. "Çok yoruldu baba. Senin uykun bitti ama onun hâlâ uykusu varmış."

Ada, yattığı yerden doğrulduğunda, ben de Bora'nın kucağımdaki başını yastığa yerleştirerek, yanından kalktım. Varla yok arası bir sesle, "Bebeğim?" diye mırıldandı.

"Hığğğ," dedi Ada.

Bora'nın dudakları iki yana kıvrıldı ve gözlerini kısarak açıp Ada'yı kendine doğru çekti. "Benim tek bebeğim sen misin sanki?"

Ada, emziğini çıkarıp, "Ani!" dedi.

Yüzüme büyük bir gülümseme yayılırken, Bora, "Evet!" dedi. "Anne de benim bebeğim!" Ada'nın yanağına kocaman bir öpücük kondurdu. "Başka kim benim bebeğim?" Ada, gururla kendini gösterdi. "Evet!" dedi Bora yine. Yüzüne, düşünüyormuş gibi bir ifade yerleştirdi. "Başka kimi öpsem ya ben?" Ada heyecanla beni işaret ettiğinde küçük bir kahkaha attım. "Evet! Tabii ki de anneni öpsem!"

Bora, Ada'yla beraber bana doğru yaklaştı. Ada karnımın üstüne otururken, ellerini göğüslerime yerleştirmişti. Bora, dudaklarıma kocaman bir öpücük kondururken, Ada da aramızda kalmış ve çenemden öpmüştü.

"Muhteşem bir

günaydın,"

dedim, zevkten mest olmuş bir şekilde.

Ada kıkırdadı. "Anneciğim," dedim yanağını okşarken. "Altımızı değiştirelim. Üzerimizi değiştirelim. Sonra gidelim seninle bir şeyler yiyelim. Baba, biraz daha dinlensin, olur mu?"

Ada bir an duraksadı ve telaşla etrafına bakınarak, "Aba," dedi.

"Sarı araba mı?" diye sordum.

"Hığğğ! Aba! Veğ!"

"Garajda kaldı galiba o ya," dedi Bora, etrafına bakınırken. Yeniden kendi tarafına geçti, komodinin üzerindeki telefonuna uzandı. "Ohoo, saat beşe geliyor." Kapkara bakışları, Ada'nın gözleriyle birleşti. "Kızım! Ne çok uyumuşsun! Sabah ezanında kalkarsan öyle olur tabii. Öğle uykusu uyuyana kadar iyi dayandın yine. Akşam, muhtemelen, şenlik var! Artık kaçta yatarsın kim bilir... Bu akşam kendi evimize gideceğiz, biliyor musun?"

"Aaağğğ!" dedi Ada.

"Evet," dedi Bora, son heceyi uzatarak. Bakışları beni buldu. "Altı buçuk gibi çıkarız. Begüm ve Beyza'ya da söyler misin, hazırlansınlar. Yemek yiyeceğiz."

"Söylerim," dedim. Ada'yı kucağıma aldım. "Gel bakalım Zeytincik, temizlenelim bi', mis gibi kokalım, sonra da içeri gidelim... Hem sen, kim geldi biliyor musun ya?"

"Aba veğ," dedi Ada.

Çantasını alıp, koltuğa ilerlerken, "Tamam, alacağız arabayı da. Yeşim Abla geldi... Seni sordu. Seni çok özlediğini söyledi," dedim.

Ama Ada anlattığım şeyle ilgilenmedi ve kaşlarını çatıp, "Aba veğ!" dedi.

"Selim Abi'si..." dedi Bora, kulağına götürdüğü telefona. Ada, ıslak mendil kutusunu elinde tutarken merakla Bora'ya bakmıştı. "Ada, garajda, Demir'den ödünç aldığı sarı arabayı unutmuş. Getirir misin?" Bora, telefonu kapattığında Ada'yla göz göze gelmişti. "Şimdi getirecek abi..."

"Abi!" dedi Ada, ıslak mendil kutusuna vurarak. "Abi ge." Bana baktı. "Ani! Abi aba ge."

"Ben biraz uyuyabilir miyim?" diye sordu Bora.

"Hığğğ!"

"Sessiz olur musun peki?" diye sordu Bora.

Ada, gözlerini sımsıkı yumarak, yüzünü buruş buruş bir hâle getirirken başını sallamıştı.

"Teşekkür ederim bebeğim," dedi Bora.

♠

Selim, çok geçmeden Ada'ya sarı arabayı getirmişti. Ada, Selim'i yeniden gördüğüne çok sevinmişti fakat babası uyuyacağını söylediği için bu sevinci doya doya yaşayamamış ve odadan çıkana kadar Selim'e sessiz olmasını işaret edip durmuştu. Bora bütün bu anları Ada'ya çaktırmadan sinsice bir tebessümle izlemişti ki gerçekten de Ada'nın babasını uyandırmama telaşı izlenmeye değerdi. Selim, ben Ada'nın üzerini değiştirene kadar beklemişti ve Ada, odadan çıkar çıkmaz da elinde sarı arabayla, Selim'in kucağına gitmişti. Kendi dilinde, Selim yokken neler yaşadıysa -

vuuğğğ

'dan

jüjim

'e dek- hepsini anlatması, kesintisiz iki dakika kırk iki saniye sürmüştü.

Salona doğru ilerlediğimiz sırada da Yeşim'i fark etmiş ve bu kez de onun kucağına gitmişti. Ve aynı şeyleri bir posta da Yeşim'e anlatmıştı ve bu kez anlattıkları dört dakika bir saniye sürmüştü. Nasıl daha çok sürmüştü bilmiyordum, herhalde Yeşim'e daha çok detay verme ihtiyacı hissetmişti. Ada, Yeşim'in kucağında, yeni uyandığı için tazelenmiş bir enerjiyle, kendi dilinde de olsa bıcır bıcır konuşurken, salona toplanmış bütün ev ahalisi onu hayranlıkla izlemişlerdi. Onlar, Gökhan hariç kalan herkese yabani ve Gökhan'a da henüz sınırlı bir alan içinde yaklaşan bir Ada gördükleri için olsa gerek, Ada'nın, Selim ve Yeşim'le samimiyetini, bu doğal olsa da yadırgamışlardı. Hiç kimse konuşmazken, Gülsüm Hanım,

"Maşallah,"

kelimesini ağzından düşürmüyordu.

Yeşim ve Ada birbirleriyle hasret giderirlerken, ben mutfağa gitmiş ve Ada'ya ara öğününü hazırlamıştım. Ada yemeğini yerken, salondaki sessizliği halamlar bölmüştü ve evlerine döneceklerini söylemişlerdi. Benim uyuduğumu düşündükleri için uyanmamı beklemişlerdi ve Bora da her şeyin yolunda olduğunu söylediği için, artık gitmenin vaktiydi. Yengem bir süre daha halamda kalacaktı, Cananlar da. Bir arada olacaklardı ama kendi düzenlerine dönmeye karar vermişlerdi. Halamların bunu dile getirmeleri, fitili mi ateşlemişti bilinmez, evine döneceğini ilan eden ikinci kişi Bahar'dı. Çınar, Bahar'a şaşkınlıkla baktığına göre böyle bir şeyin olacağını tahmin etmiyor olmalıydı. Başını, herkesin gayet anlayacağı bir şekilde, hafifçe iki yana sallamış; Gülsüm Hanım, "

Sen bilirsun kizum,"

dediğinde ise sıkıntılı bir nefes vermek zorunda kalmıştı.

"Geleceğu varsa, her yerde geliverur, haarda olduğine bakmaz, hücceten geliverur hem de. Hapisluk yaşamak bağa da dokunay artik. Varam ben de köyüme gidem. Geliyse toprağimda gelsun."

Gülsüm Hanım'ın sözlerinin üzerine, Harun Abi,

"Biz de seninle geleceğiz anneanne,"

demişti.

"Emel'le ben. Sevim burada, Sultan ve Bahar'la kalacak. Hiç içime sinmiyor ayrı gayrı ama..."

"Ben de buradayım baba,"

demişti Samet, babasına.

"Ben de onlarla kalacağım. Bahar Abla kovana kadar."

Bahar, Samet'e tebessüm ederken,

"Ben de annemi yalnız bırakamam,"

demişti Filiz Hala, Gökhan'ın gözlerinin içine bakarak. "Yanında olmam gerek."

"Ben Ankara'ya dönemem, henüz erken bence..."

demişti Engin. Bakışları onay almak istercesine Merve'ye çevrilmiş,

"Hoş Ankara'ya dönmemin bir manası var mı, onu da bilmiyorum. Bora'yla konuşmam gerek. Daha sonranın konusu bu. Ama biz de burada bir düzen kuralım diyoruz Merve'yle. Bir ev bulalım diyoruz,"

demişti.

"Ben de dönüyorum,"

demişti Mila, gülümseyerek.

"Size, hepinize, her şey için teşekkür ederim."

"Ben de dönüyorum ama benim ev şurası zaten,"

demişti Berkan.

Gökhan gülümsemiş ve Berkan'a göz kırpmıştı ama herkesin çil yavrusu gibi dağılmasından hoşnutsuz olduğu belliydi. Bu hoşnutsuzluk yalnızca Gökhan'a has değildi. Çınar da konuşan herkesi, bir o kadar memnuniyetsiz bir şekilde dinliyordu. Bear,

"Biz ne yapacağız peki?"

diye sorduğunda, Çınar sıkıntılı bir nefes daha koyuvermiş ve

"Liderinize sorarsınız,"

demişti.

"Ben de İngiltere'ye dönüyorum demek isterdim ama diyemiyorum çünkü zaten burada yaşıyorum,"

demişti Begüm. Cümlesine hiç kimse gülmese de ben gülmüştüm.

"Neyse! Moral bozmak yok! Belki, bir gün..."

diye devam etmişti, kendi kendine.

Ortamı garip bir sessizlik kaplamıştı ve bu sessizlik, Ada'nın bile dikkatini çekmişti. Biberonundaki suyu yudumlarken, bakışlarını tek tek insanların üzerinde dolaştırmıştı. Herkesin üzgün olduğunu anlıyor muydu bilinmez, bir şeylerin yolunda olmadığının kendince farkındaydı. Yine de yeni ezberini bozmamış ve bakışları Gökhan'a çevrildikçe Gökhan'a gülümsemişti. Gökhan da Ada'nın kendisine baktığını fark ettiği her an ona gülümsemişti ama bu gülümseme neşeli bir yerden değildi. Ada bunu hissetmiş olmalıydı.

En sonunda bana dönmüş ve merakla, "Ani!" demişti.

"Bebe? Aba? Bebe?"

"Demir'i mi soruyorsun?"

diye sormuştum ben de.

"Bebe? Aba? Bebe?"

demişti Ada yine.

Anne, bu arabanın sahibi olan bebek nerede?

"Demir, babasına gitti halacığım,"

demişti Begüm. Ada, kaşlarını çatarak Begüm'e bakmıştı. Ardından bana bakıp gülümsemiş ve Begüm'ü işaret ederek,

"Abi!"

demişti. Minik bir kahkaha atmıştım. Üzerindeki lacivert eşofman takımını göstermiş ve

"Aaağğğ!"

demişti.

"Abi."

"Beni göstererek neden abi dedi?"

diye sormuştu Begüm, merakla.

"Babasının, senin abin olduğunu söylüyor..."

demiştim, ben de.

"Senin ona çok güzel kıyafetler verdiğini söyledi. Sana teşekkür ediyor."

"Ay ne demek, rica ederim hanımefendi!"

dedi Begüm, gülümserken.

"Ben sana daha neler neler alacağım."

"Herkes evine dönüyorsa... Biz okula gidecek miyiz?"

diye sormuştu Asya.

Begüm ve Beyza aynı anda konuşmuşlardı: Biri,

"Evet,"

derken; diğeri,

"Hayır,"

demişti.

"Evet mi hayır mı?"

diye sormuştu Leo.

Bu kez Begüm söze girmemiş ve Beyza, bir kez daha, üstelik bu kez sertçe,

"Hayır!"

demişti.

Salona yeniden büyük, gergin bir sessizlik yayılırken, yine bu sessizliği halam bölmüştü:

"Biz vakitlice gidelim. Daha geçe kalmadan..."

Bu kadar hızlı davranmalarına, acele etmelerine aslında gerek yoktu ama onları en yakın zamanda bize davet etmek ve yine en yakın zamanda, Ada'yla beraber onları ziyaret edeceğimi söylemek dışında bir şey de diyememiştim. Canan'la, ayaküstü, bahara doğru Bodrum'a gitmekten bahsetmiştik, o kadar. Yine halamların fitillediği ateşi peşisıra insanlar takip etmişti. Gülsüm Hanım bile, hep bu an'ı beklemiş ve bir dakika daha bile burada duramaz gibi davranmıştı.

Bir noktada Bora'yı uyandırmak ve insanların gittiklerini söylemek zorunda kalmıştım çünkü insanlar, ona da

hoşça kal

demek istemişlerdi. Bora, herkesin bir anda kaçarcasına gitmek isteyişi karşısında hiç mi şaşırmamıştı, bu da bilinmez, gayet doğal bir şekilde insanlarla kucaklaşmıştı. Ada, her ne kadar yeniden yaşanan bu fasıl karşısında

"Ayı! Ayı!"

diye söylense de insanlar artık ona alıştıkları için sadece gülmüşlerdi. Bora, en çok Gülsüm Hanım'a sarılmıştı.

"Ada'yı sana getireceğim,"

demişti.

"Ona köyü gezdirirsin."

"Gezdurmem mi?!"

demişti Gülsüm Hanım sevinçle.

"Ha ne zaman istiysenuz celun kara oğlan! Beni darda koma e mi? Hasret birakmayun kendunize. Bir ayağim çukurda dağ, benlen ne kadar zaman geçirurseniz o kadar kâr size."

Gülsüm Hanım ardından bana dönmüş ve yeleğinin cebinden çıkarttığı mendile sarılı bir kutuyu uzatmıştı.

"Bunu, senun doğumunda vermeyu ister idum. Ama nasip böyleymuş... Büyük babaanesundan, en küçük torina hatira kalsun..."

Gülsüm Hanım, Ada'nın başını sevdiğinde, Ada kafasını çevirmiş ve "Ani! Ayı!" diyerek, bana kızmıştı.

"Dünyalar cüzeli, dünyalar iyisi bir anasi... Ne olursa olsin dünyalara değuşemeyeceğum bir babasi var... O, anasundan da babasundan da cabbar bir kiz olsun inşallah."

"İnşallah babaanne. Sağ ol,"

demişti Bora.

Ben de önce,

"İnşallah. Çok teşekkürler,"

demiş ve Gülsüm Hanım'ın elini öpmüştüm. Ardından da

"Babaanne,"

diye eklemiştim. Bu, Gülsüm Hanım'dan çok Bora'nın hoşuna gitmişti, neden bilmiyordum. Önce, mendilin katlarını açmıştım. Kutuyu açarken de,

"Aağğğ!"

demiştim, Ada'nın ilgisini çekmek için.

"Büyük babaanne bize hediye mi vermiş?"

Kutunun içinde, yirmi bir sıra Trabzon hasırı, altın bir bilezik vardı.

"Aaağğğ!"

demiştim yine. "

Zengin oldun kızım bak!"

Herkes bana gülerken, Ada bileziğe bakmıştı. Anladığımız kadarıyla altın sarısı, bir civciv sarısı değildi ki ilgisini çekmemişti. "

21'e, sizun evlenduğuniz gün diye niyetlenmuştum ama bu bal kizin de doğduğu gün çıkti! Mürrivvetinu cörün, mürrivetinde de benim adima, siz bunu ona verun..."

Ada, Gülsüm Hanım'ın gözlerinden akan yaşlara bir an için takılsa da üzerinde durmamayı seçmişti. Bu sırada Gülsüm Hanım göz ucuyla Leo'ya bakmış ve Bora'ya. "

Ha bu uşağu da bari sen camiye götür,"

demişti.

"

La vevle..."

demişti Leo, göz devirirken.

Kendimi tutamayıp kocaman bir kahkaha attığımda, Ada neyin bu kadar komik olduğunu anlamak istercesine etrafına bakınmıştı. Gülsüm Hanım dışında, Ada'ya hediye veren olmamıştı. Fakat Harun Abi, bunun bir kusur olduğunu fark etmiş olsa gerek, "

Biz anneannem gibi hazırlıklı değildik. Bir dahakine hediyemizle geleceğiz,"

demişti.

"Ne hediyesi,"

demişti Bora, içtenlikle.

"Begüm dışında kimseden bir hediye beklemiyorum. Begüm'den ise bugüne kadar ona yaptığım ne varsa, katbekat, faiziyle bekliyorum."

Begüm burun kıvırırken, Samet lafa girmişti.

"Aman Bora Abi! Zaten mirasın ikiye değil de üçe bölündüğünü idrak ettiği günden beri mutsuz!"

Mirasın üçe bölünme sebebi olan Beyza, tekerlekli sandalyesinde öylece otururken, onun da aynı Gökhan ve Çınar gibi yaşanan şeyden hoşlanmadığını fark etmiştim. Herkesi yolcu etmiştik. Leo ve Asya da yine Ada'ya çaktırmadan Noir'yla birlikte Begüm'ün odasına çıkmışlardı ve kısa bir süreliğine salonda yalnızca, Çınar, Gökhan, Begüm, Beyza, Aydın ve OCTO'nun asil üyeleri kalmıştık.

"Söylemeyi unuttum,"

demiştim, bu sırada.

"Bora yemeğe gideceğimizi söyledi."

Beyza,

"Ne yemeği?"

diye sorarken, Çınar da

"Şimdi yemeğe mi gideceksiniz? Bora, bi' konuşsaydık!"

demişti. Çınar susar susmaz da yeniden Beyza lafa girmiş ve

"Bora, konuşmamız lazım. Ben Leo'yu asla okula göndermem,"

demişti.

"Yarın konuşuruz,"

demişti Bora, Çınar'a. Ablasını ise duymazdan gelmişti. Ada'yı kucağımdan alıp,

"Gel babacığım, biz de hazırlanalım. Halanlar da hazırlanacak hemen. Sonra gidip yemek yiyeceğiz..."

demişti. Salondan çıkmadan evvel ise bakışları Gökhan'a çevrilmişti. "

Leo ve Asya, bu akşamlık evde kalacak. Noir onları oyalar. Ama yemek sonrası, Noir'nın eve dönmesi lazım. Kilyos'a. Ada, Noir'dan uzun süre ayrı kalamaz. Demir, Eren'de kalacakmış bu akşam. Eren'e söyle, Demir'i sabahtan getirsin. Yarın sabah Beyza'yı, Begüm'ü ve çocukları toplayıp bize getir. Siz de gelin. Kahvaltıda konuşuruz. Yarın akşam zaten Mehmet'in mekanına gideceğiz."

Bora'nın art arda sıraladığı cümleler sonrasında, herkes, biraz da mecburiyetten, yine büyük bir sessizliğe gömülmüşlerdi.

Bora'yla Ada'nın peşinden odaya gitmiş ve önce Ada'yı hazırlamıştım. Bacaklarının yan tarafında boylu boyunca minicik örgü delikleri olan, pamuklu, krem rengi külotlu çorap üzerine; sadece poposunu örten, minicik bej bir balon etek; onun da üzerine, salaş, vizon renkte, triko bir kazak giydirmiştim. Ada, külotlu çorap giydiği için biraz huysuzlansa da her şeyi yeni olduğu, bu kıyafetleri daha evvel görmediği için hemen dikkatini dağıtabilmiştim. Bora, siyah bir kotla beyaz bir tişört, üzerine de siyah bir blazer ceket giyerek yanımıza geldiğinde, sütlü kahve tonlarındaki botları Ada'ya giydirmesi için ona vermiştim.

Ben de bu sırada, hızlıca giyinme odasına geçtim. Varla yok arası siyah külotlu çoraplarımı hızlıca geçirip, siyah, straplez, mini bir elbise giydim. Saçlarımın dalgalarını hızlıca düzeltip, göz kapaklarıma, nude tonlarda belli belirsiz bir far dokundurup, kirpiklerime ise bolca rimel sürdüm. Sonra

elmacık kemiklerime allık. Dudaklarıma bordo ruj. Bu yemek yeme fikri nereden çıkmıştı bilmiyordum ama uzun zamandır bu an'ı beklemiş gibiydim. Siyah, uzun, deri görünümlü, topuklu çizme giymeyeli, uzun, çok uzun zaman olmuştu. Lima'da da Bora'yla baş başa yemeğe çıktığımız zamanlar olmuştu ama orada daha doğal kombinler yapabiliyordum. Burada yapamayacağımı bana ne düşündürüyordu bilmiyordum. Belki de kapının önüne bir basın ordusunun üşüşmüş olması. Boynumda, Bora'nın hediyesi, dövmesinin neredeyse aynısı olan kolye vardı. Kulaklarıma pırlanta küpelerimi, bileğime de onunla takım olan pırlanta bilekliğimi taktım. Üzerime de aynı Bora gibi siyah, elbisemle aynı hizada biten, blazer bir ceket alarak yeniden odaya geçtim.

Bora, Ada'nın botlarını giydirmekle kalmayıp, vizon, kürkümsü bir kumaştan yapılmış, panço pelerinini de giydirmişti. Bakışları bana çevrildiğinde, "

Gecenin en güzel kızı Ada oldu

, diyecektim ki..." dedi ve iç çekti. Bakışları tutkuyla dolmuş taşmış ve öyle davetkârdı ki, aklım başımdan uçmuş gibiydi.

"Aaağğğ!" dedi Ada heyecanla. Bir elini dudaklarına götürdü. "Uj."

"Evet," dedim, tatlı bir tavırla. "Ruj sürdüm."

Yanlarına yaklaştığım sırada, Bora boynuma ıslak bir öpücük kondurmuş, Ada ise işaret parmağını dudaklarıma değdirerek, rujumu test etme gereği duymuştu. Parmağının ucuna bulaşan bordo ruj karşısında önce güldü, sonra da kaşlarını çattı ve parmağını bana göstererek, "Kiğğ kiğğ! Ani isss!" dedi.

Kir

demek istiyordu,

pis

demek istiyordu, bordo rujuma hakaret ediyordu. Eline, yüzüne, vücudunun herhangi bir yerine bulaşan, hoşlanmadığı herhangi bir şeye tahammülü hiç yoktu. "Kiiğğğ! Nini!"

"Tamam kızım, sakin ol, alt tarafı ruj bulaştı eline..." dedi Bora, kucağındaki Ada'ya. "Yıkarız şimdi ellerimizi. Temizlenir." Yanımdan geçeceği sırada kulağıma eğildi ve tutkunu olduğum, yumuşacık bir sesle, "Ben, o rujun, dudaklarıma bulaşmasından hiç rahatsız olmayacağım sevgilim..." dedi. Yutkunduğumda da, "...bu gece," diye eklemişti. "Özledim."

♠

Kapının önünde bizi bekleyen basın, biz evden çıkacağımız için biraz uzaklaştırılmıştı ama her ne kadar arabayla hızlıca önlerinden geçsek de, evin girişinde dönüş almamız gerektiği için, biz önlerinden geçerken gecenin içinde patlayan flaşlar Ada'yı bir an için bile olsa korkutmayı başarmıştı. Beyza, bu yemek için ne kadar isteksiz olsa da Begüm gayet de istekliydi ve hatta Ada'yı etkilemek için olsa gerek uzun kollu, boğazlı, mini, sarı bir elbise giymişti. Trençkotunun önü açık olduğu için, Ada'nın bakışları yol boyunca, karşısında oturan Begüm'e takılmıştı. Zaten evden çıkmadan evvel, buraya hayatımız boyunca bir daha dönmeyeceğimizi mi düşünmüştü bilmiyordum, bize resmen mal sayımı yaptırmıştı. Üstelik mallar kendi malları da değildi. Sarı arabası, Demir'in Pikachu'su, Begüm'ün ona verdiği kıyafetlerden hatırladıkları kadarı... İşaret dili kullanarak derdini anlatmaya çalışmış ve nihayet, insanları yeteri kadar sömürdüğümüze ikna olunca, gönül rahatlığıyla evden çıkabilmişti.

Cuma, iş çıkış saati olduğu için, sahil yolunda felaket bir trafik vardı ve Ada bir durup bir kalkmamızdan çok bunalmıştı. Onu oyalamak için parmaklarını saymıştım, arabada kaç kişi olduğumuzu saymıştım, kaç tane dişi olduğunu saymıştım ama bir yerden sonra da sayacak bir şey bulamamıştım. Bu kez topu benim karşımda oturan Bora devralmış, Ada'ya geçtiğimiz yollar hakkında entelektüel -evet, entelektüel- bilgiler vermeye başlamıştı. Sesini, Ada'nın heyecanlanması gerekiyormuş gibi bir tonlamaya büründürmesi, İstanbul'un tarihinden bahsettiği gerçeğini değiştirmiyordu. Ada, bazı şeyleri, o da az çok, anlayabilen biriydi ve muhtemelen Bora'nın ne anlattığını anlayamamak, bu trafikte canını daha çok sıkmıştı. Bora'ya göre de esas gerginliği dur kalk dur kalk gitmemiz değil, korna sesleriydi. Çünkü Ada, normal zamanda ve hatta Lima'da trafiğe yakalandığımız nadir anlarda, biz ona bir şeyler anlattığımızda, anlamasa da anlamış gibi yapabiliyordu.

Minibüs Emirgan'ın bitimindeki restoranın önünde durduğunda Ada'yı kucağıma aldım ve "Acıktın mı anneciğim?" diye sordum. Ön koltukta oturan Selim, inmeme yardımcı olmak için Ada'yı kucağına aldı. Ardından önce ben indim, sonra da Begüm. Basın mensupları, bizi burada da yalnız bırakmamışlardı ama yanımıza yaklaşmaları Bora'nın bir grup -yirmi adet- adamı tarafından engelleniyordu. Ada'nın fotoğrafını da boy boy çektiklerine emindim ama bunda bir sakınca gördüğüm söylenemezdi. Zaten Bora da bir sakınca görmemiş olsa gerek, bunu engellemek için herhangi bir şey yapmamıştı. Çünkü aslında, olması gereken birçok durumun aksine, bizim durumumuzda, Ada'nın tanınır olması önemliydi. Bunu, CIA'e de konu olan bir çok case'den biliyordum. Ada'yı, sokaktaki alelade birinin kaçırması, bunca güvenlik bariyeri karşısında pek mümkün değildi. Kaçırabilecek insanlar alelade olmazlardı ve güvenlik bariyerlerini yıkabilirlerdi, bu bir ihtimaldi. Allah korusun, herhangi bir güvenlik bariyerinin yıkılması ve alelade olmayan birinin onu kaçırması durumunda, Ada tanınır olduğunda, tüm Türkiye onu tanıdığında, onu bulmaya giden yolda işimiz kolaylaşırdı.

Selim, Ada'yı kucağıma verdikten sonra bagaja yöneldi ve Beyza'nın tekerlekli sandalyeye dönüşen araç koltuğu için gerekli aparatı çıkarttı. Bora da minibüsten indiğinde, Beyza koltuğunun yanındaki bir tuşa basarak, koltukla beraber, mekanizması sayesinde, rampaya ihtiyaç duymadan minibüsten iniyordu. Ada'nın dikkati durmaksızın fotoğraf çeken ve "Bora Bey! Nazlı Hanım!" diye başlayan sorular soran muhabirlerden ayrılıp, Beyza'ya çevrildi. Gördüğü şey, dünyanın en acayip şeyiymişçesine bir şaşkınlıkla, "Aaağğğ!" dedi, beni dürterken. "Ani???"

"Evet bebeğim," dedim.

Selim, Beyza'nın koltuğunun altına tekerlekli kısmı yerleştirirken, Ada, büyülenmiş gibi Beyza'nın sandalyesine bakıyordu. "Aba!" dedi, hevesle. Bacaklarını sertçe sallamak ve hatta bana tekme atmak suretiyle kendini gösterip, "Aba!" dedi. O büyürken çok fazla bebek arabasına ihtiyaç duymadığımız için, genellikle arabadan hoşlanmıyordu ve o yüzden ne benim ne de Bora'nın, yanımızda bebek arabası bulundurmak gibi bir refleksimiz yoktu, puseti işimizi görüyordu.

"Bebeğim," dedim sakince. "Arabamız yanımızda değil ki."

"Aba!" dedi Ada, kaşlarını çatarken. Babasına baktı. "Ba! Aba!" Bagajı gösterdi. "Aba!"

"Hayda!" dedi Bora, köşeye sıkışmış gibi. Ada'yı kucağımdan aldı. "Babacığım," dedi gülümserken. "Bak... Şurası restoran. Geldik bile. Arabaya ihtiyacımız yok."

Ada, Beyza'yı gösterdi. "Ayı! Aba!"

"Benim kucağıma gelmek ister misin Ada?" diye sordu Beyza. Ada kaşlarını çatarak halasına baktığında, Beyza ona iki elini birden uzatmıştı. "Gel?"

Ada, önce babasına, sonra da bana baktı ve yeniden Beyza'ya dönüp, onun kucağına gideceğini belli edercesine hamle yaptı. Bora, Ada'yı dikkatlice Beyza'nın kucağına bıraktı. "Nini!" dedi Ada,

sür

der gibi. Beyza, Ada'yı anlamış mıydı bilmiyordum ama arabasını sürdüğünde Ada güldü. Bu, hevesleneceği en son şey dahi değildi ama o bir bebekti işte. Beyza ve Ada, bizim biraz önümüzdelerdi ve Ada sürekli arkasına bakıyor, peşlerinden gelip gelmediğimizi kontrol ediyordu. Restorana girdiğimizde ve deniz kenarında bir masaya geçtiğimizde, yani Beyza artık sandalyesini sürmediğinde, Ada ağlamaya başlamış ve babasının kucağına gitmek istemişti. Bir garson, hızlıca Ada'ya mama sandalyesi getirdiğinde, Bora, Ada'yı denize karşı, masanın tek baş köşesine oturttu.

"Ne yiyecekmiş benim kızım?" diye sordum. Ada, merakla köprünün ve köprünün üzerinden geçen arabaların ışıklarına bakıyordu. "Ben çok acıktım!" Bora'ya döndüm. "Sevgilim, ben bir tuvalete gideceğim. Sen bana da bir şeyler söyle."

"Tamam," dedi Bora. Yerimden kalktım ve telefonumu da alarak tuvalete doğru ilerledim. Tuvalete girdiğimde lavaboların önündeki aynada, bir kadınla göz göze gelmiştik. Kadın bana öyle bir bakmıştı ki beni tanıdığını düşünmüştüm. Ki muhtemelen tanımıştı da. Bora'nın dediği üzere ve sosyal medyadan az çok takip edebildiğim kadarıyla, Bora'nın videosu ana haber bültenlerine de çıkmıştı. Basının biraz evvel çektiği fotoğraflar sosyal

medyaya düşmediyse de birazdan düşerdi. Kabine girdim. Twitter'ı açtım ve hakkımızda yazılan yeni şeyler olup olmadığına baktım. Sürekli yeni bir şey yazılıyordu gerçi ama hepsi doğru şeyler değildi. Şu an sosyal medya bir bilgi kirliliği içindeydi ve orada, büyük bir kaos yaşanıyordu. Henüz herhangi bir bürokrat, herhangi bir açıklama yapmamıştı ama bu da emindim ki çok gecikmezdi.

Kabinden çıktığım sırada lavaboların önünde, bugün, evde, hiç kimse'nin yanında gördüğüm adam duruyordu. Bütün kabinler boşalmıştı. Tuvaletin kapısı kapalıydı ve kilit kırmızı olduğuna göre kapı kilitlenmişti de. Kapının arkasını görmüyordum ama orada, içeride temizlik olduğuna dair bir levha olmalıydı.

Yalnızca iki saniye içinde telefonumu yere atmış, çizmemin içine koyduğum silaha davranmış ve silahı adama doğrultmuştum. Adam ise, "Sakin Nazlı Hanım," demişti. Bana da dikte ettiği üzere, onun tavrı oldukça sakindi. "Lütfen, indirin silahınızı. Beni bir restoranın ortasında öldüremezsiniz."

"Restoranın ortasında değil, tuvaletindeyiz!" dedim sertçe. Kaşlarım havalanmıştı. "Kadınlar tuvaletinde!"

"Ben silahsızım ve size herhangi bir zarar vermek niyetinde değilim," dedi.

"Ben bunu bilemem! Sapık mısın, katil misin, hain misin bilemem! Ama benim karşıma, kapısı kilitlenmiş bi' kadınlar tuvaletinde çıktığına ve buraya, bu şekilde, benim arkamdan girmek için de çeşitli düzenekler kurduğuna göre, benimle arkadaş olmaya çalışmadığın belli!"

"Tam da düşünmediğiniz gibi..." dedi, sakinliğini koruyarak. "Sizinle arkadaş olmak istiyorum."

"Kimsin sen?!" diye sordum, sertçe.

"Bi' hayranınızım," dedi. Emniyet kilidini açtığımda hızlıca devam etti: "Size bir teklifim var! Ve bu teklifi ancak baş başa olduğumuz bir anda yapabilirdim! Tarabya'da sizi tek yakalama fırsatım olmadı. Hatta döndüğünüzden beri tek yalnız kaldığınız yer burası oldu. Biz konuşurken, yanımızda Kara'nın olmaması gerekiyordu."

"Yanımızda olmaması gerektiğini söylediğin kişi, benim kocam!" dedim sertçe. Yüzüme alaylı bir gülümseme yerleşti. "Yani sen, Kara'nın karısına bir teklif sunacaksın... Baş başayken! Ve çareyi, bir restoranın kadınlar tuvaletinde onu sıkıştırmakta mı buldun?"

"Bakın Nazlı Hanım," dedi adam. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Amacınızı... Varmaya çalıştığınız yeri anlıyorum... Fakat niyetim sizi taciz etmek değil-"

"Bu yaptığın, başlı başına bir taciz zaten!" dedim, adamın lafını keserek. "Çünkü şu anda beni hem tedirgin ediyorsun hem de rahatsız ediyorsun."

"Peki," dedi adam, ellerini havaya kaldırarak. "Şimdi çıkıyorum ama sizinle görüşme arzum baki. Konu mühim olmasa ve sizin tarafınızdan da ilgi çekici olduğuna inanmasam, sizi, sizin deyiminizle taciz etmezdim. Fakat yine de altını çizmek isterim ki, benim bu yaptığım taciz değil. Asla değil. Ben devleti için çalışan bir memurum sadece. Beni, teklifimi dinlemeniz gerek. Kara'nın, Mehmet Şahindağ dosyasıyla alakalı sizden bazı planlarını sakladığını bugün anladım. Ve bu da teklifimi size bir an evvel sunmam için bana cesaret verdi. Ne takım arkadaşlarım ne de üstlerim şu an burada olduğumu biliyor. Buraya ben, bağımsız olarak, sizin için geldim. Sizin bir hayranınız olarak." Kaşlarım çatıldı. "Siz, evde oturup çocuk bakacak, bütün bu olan bitenlerin gerisinde kalarak kocanızın eve dönmesini bekleyecek bir kadın değilsiniz. Kara, bunu yapmaya çalışıyor, sizden böyle bir kadın yaratmaya çalışıyor belli ki fakat siz bu değilsiniz. Bu size de yeteneklerinize de çok büyük bir haksızlık!"

Zorlukla yutkunurken, "Ya dışarı çık ya da seni vuracağım!" dedim.

Adam başını salladı ve kapıya doğru ilerledi. Kapıdan çıkacakken durdu ve yeniden bana döndü. "Teklifimi dinlemek için bana ulaşmak isteyeceksiniz. Telefon numaramı vereyim size. Bir kez duyduğunuzda, asla unutmayacağınızı biliyorum," dedi ve telefon numarasını söyledi.

Ardından, benden bir cevap beklemeden doğrudan dışarı çıktı. Adam tuvaletten çıkarken, silahın emniyet kilidini kapattım ve silahı yeniden çizmeme koydum. Lavaboya ilerledim ve hızlıca ellerimi yıkadım. Aynadaki aksime bakarken derin bir nefes almıştım. Yere attığım telefonumu aldım.

Ekranı kırılmıştı ama şu an bu, umursayacağım son şey bile değildi. Hızlıca Sergio'ya mesaj yazdım.

"Fox! Özel ve önemli. Müsait misin?"

Bu mesajı Falcon da görüyor muydu bilmiyordum, muhtemelen görüyor olmalıydı.

Tuvaletten çıktım. Tahmin ettiğim gibi, kapının önüne temizlik levhası yerleştirilmişti. Hızlı adımlarla koridoru bitirdim ve masaya ilerledim.

"Aslında ben, evde kaldığım süre boyunca, çok iyi koleksiyonlar tasarladım."

Bora, bakışlarını Begüm'den çekip bana yöneltirken, merakla, "Sevgilim?" demişti. "Her şey yolunda mı?"

Gülümsemeye çalıştım. "Evet," dedim. Yemekler gelmiş, şaraplar servis edilmişti. Bakışlarımı Ada'ya çevirirken, "Afiyet olsun anneciğim," dedim. Ada, sol avucunun içinde sıkı sıkıya tuttuğu buharda pişmiş kuşkonmazı yerken, tabağından başını kaldırmış ve bana bakmıştı. Önündeki tabakta küçük parçalara ayrılmış köfteler ve jülyen kesilerek yine buharda pişirilmiş sarı biberler vardı. "Beğendin mi yemeğini sen?"

"Hığğğ," dedi ve bakışlarını tekrar tabağına çevirdi.

"Maşallah," dedi Begüm, gülümserken. "Çok iştahlı."

"Yemek yemeyi ciddiye alıyor," dedi Bora, bakışlarını Ada'dan çekmeden. "Kendine has bir damak tadı var ve yemek yemekten çok, yemek yeme eylemini seviyor. Ek gıdaya geçtiği ilk zamanlar biraz komikti ama sonra sonra..." Bakışları bana değdi. "Herhalde sekizinci ay itibarıyla falan değil mi?" diye sordu fakat bir cevap beklemeden yine kendi devam etti: "Yemek yerken bizi taklit etmeye ve sofrada, aynı bir yetişkin gibi davranmaya başladı. Normalde konuşkan ama yemek yerken dakikalarca sessiz kalabilir, kendi kendine bir sükûnete bürünüyor."

"Kendine has damak tadı da... Kavunla balığı aynı anda yemesi herhalde," dedi Begüm, şakayla karışık bir ifadeyle. "Beyaz peynir de seviyorsa Demir'i sollar ve eniştesinin favori yeğeni olur, demedi deme."

"Eniştesi kim?" diye sordu Bora, şaşkınlıkla.

"Aydın Abi?" dedi Begüm, kaşlarını çatarak. "Eniştesi olmuyor mu?" diye sorduğunda, destek almak istercesine ablasına bakmıştı ama Beyza, bakışlarını bu masada oturmuyormuşçasına pencereden dışarı çevirmiş, boğazı izliyordu. Begüm'ün bakışları bu kez de beni buldu. "Eniştesi, değil mi?"

"Yani, mantıken evet," dediğimde, telefonuma bir mesaj gelmişti. Şarabımdan bir yudum aldıktan sonra, tabağımın kenarındaki telefona uzandım.

"Ne eniştesi ya? Amcası Aydın, onun."

Mesaj, Sergio'dandı:

"Dinliyorum."

"Bugün, Mehmet Bey'le eve gelen istihbaratçıyı tanıyor musun?"

"Yani sen çok istiyorsan öyle olsun tabii abi ama... Bu, Sevim'in sana

abi

demesi ama bazen de

dayı

demesi, hatta Samet'in de şuursuzca gaza geldiği zamanlarda sana

dayı

demek istemesi kadar saçma. Çünkü mantıken onların amcası oluyorsun. Hani kuzen çocuklarında ve bütünüyle Karadeniz'de bu konular biraz değişkenlik gösteriyor diyelim... Yine de

enişte

bariz bir şeydir. Halanın kocası, eniştedir."

"Emre Özçelikli. Çok değil. N'oldu?"

"Tamam sen yine de çok tekrarlama o kelimeyi Ada'nın yanında, Begüm. Bakarsın o,

Aydın Amca

demek ister."

"Hakkında bilgi almam lazım."

"Akrabalık ilişkileri konusunda Bear kadar tecrübesiz bir yerde de değilsin ama belli ki sen ille de öyle demesini istiyorsun abi."

"N'olduğunu söyleyecek misin?"

"Sen neden ısrarla

enişte

demesini istiyorsun, onu hiç anlamadım."

"Uzun uzun yazamam ama peşimden restoranın tuvaletine kadar KARA'DAN GİZLİ geldiğini söylesem yeter sanırım."

"Eniştesi olduğu için abi."

"Kara'ya söylemedin mi?"

"Tamam üç numara, şu boş muhabbeti kapatabilir miyiz artık?"

"Hayır. Sen de söyleme. Önce bir adamı araştır."

"Kapatalım. Zaten konunun muhatabı, yani

*enişte*nin

karısı da pek sevmedi belli ki bu muhabbeti."

"Araştıracağım. Falcon'a anlatmak zorundayım, çoktan okumadıysa tabii. Konuşabilir durumda olduğunda ara beni."

"Kimin kime nasıl hitap ettiği pek ilgimi çekmiyor," dedi Beyza, Begüm'ün pasına bu kez yanıt vererek. "Benim oğlum, artık herkese değilse bile hâlâ birçok kişiye, ismiyle hitap ediyor en nihayetinde."

"Tamam."

Bakışlarımı telefondan kaldırdığımda, Bora ile göz göze gelmiştik. Gülümsedim. "Fox," dedim, bilgi verir gibi. Fakat verdiğim bilginin Bora'ya yetmediği bakışlarından belliydi. Yalan söylemek istemiyordum ama şu an için doğruyu da söyleyebilir durumda hissetmiyordum. Bir adamın, peşimden, tuvalete kadar gelmesi ciddi bir meseleydi ve Bora'nın yapacağı tek bir yanlış hareket, İstihbarat'la arasının açılmasına sebep olabilirdi. Ada'ya döndüm. "Anneciğim, su da iç." Ada, sözümü ikiletmeden biberonuna uzandı ve suyundan içti.

"Sen de bir şeyler yesen ya..." dedi Bora. Onun, Begüm'ün ve Beyza'nın tabaklarına baktığımda, çoktan yemeğe başladıklarını ancak fark ediyordum. Üzerimdeki gerginliği atmam lazımdı. "Hani çok acıkmıştın?" Bakışları telefon ekranıma takıldı. "Kırıldı mı o?" Gözleri tekrar gözlerimi buldu. "Ayrıca, niye

Fox

? Uzun zamandan beri ilk kez böyle hitap ediyorsun Çınar'a?"

Gülmeye çalıştım. "Sen de bugün hitaplar konusuna takılı kalmış gibisin sevgilim!"

"Ekranın ne ara kırıldı?" diye sordu, yeniden. Kendisine sorular sorsak cevapları konusunda cimri davranırdı ama maşallah o, bugün de, sorgu memurlarını aratmıyordu.

"Az önce... Düşürdüm tuvalette," dedim. Begüm'le Beyza'ya döndüm. "Bakın, size ne göstereceğim," dedim ve bakışlarımı Ada'ya çevirdim. "Ada..." Ada, yemeğinden başını kaldırdığında benimle göz göze geldi. "Abi nerede?"

Ada, işaret parmağıyla babasını gösterdi. "Ba, abi." Beyza'nın kaşları çatılırken, Begüm gülse mi gülmese mi bilemez gibi bakıyordu.

"Hah! Şimdi tam oldu!" dedi Bora, hoşnutsuz bir tavırla. "Benim kızım daha benim abisi olmadığımı yeni kavradı... Ne eniştesi Allah aşkına?!"

"Nasıl ya?!" dedi Begüm, en sonunda gülerek.

"Etrafımızdaki herkes Bora'ya

abi

dediği için... Babasına, kendisinin de

abi

demesi gerektiğini düşünüyordu da," dedim. Beyza küçük bir kahkaha attı. "Bugün de sana

abi

dedi ya. Ben kendimce, babasına

abi

diyen insanları,

abi

diyerek target'ladığını düşünüyorum."

"Etrafınızdaki herkes abime

abi

diyordu..." dedi Begüm, iç çekerken. "Kardeşi etrafınızda değildi ama... Ona

abi

dediğinde öz be öz gerçek bir söylemde bulunmuş olan tek insan."

"Ayrı geçirdiğimiz zaman için şu an üzülmeyeceksin değil mi?" diye sordu Bora, kaşlarını çatarken. "Döndüm kızım ben! Bundan böyle bıksan da beni istemesen de hep senin etrafında olacağım."

"Canıma minnet!" dedi Begüm, omuz silkerek. Çantasına uzandı ve çantasından bir kutu çıkarttı. "Ada!" dedi, yumuşacık bir sesle. "Bak, ben sana ne aldım?"

Ada, tabağından başını kaldırdı ve kaşlarını çatıp Begüm'e baktı. Begüm, kutuyu açtı. Altın bir bilezik, küpe ve kolye seti. Fakat bu setin alametifarikası, her parçanın üzerinde, sapsarı, civcivle ördek arası bir şeyin olmasıydı. Gerçekten civciv miydi ördek miydi emin değildim ama ben emin değilsem, Ada hiç emin olamazdı. Şaşkınlıkla karışık bir hayranlıkla, "Aaağğğ!" dedi. Elini Begüm'e uzattı. "Veğ!"

"Bileğine taksın mı bunu hala? Hala. Ha-la!" dedi Begüm. Ardından Ada'nın yağlı ellerine uzandı ve bunu umursamadan bileziği bileğine geçirdi. "Çok yakıştı. Hala. Ha-la." Bora, minik bir kahkaha atarken, Ada, kutudaki kolyeyi göstermiş, ardından da boynunu göstermişti. Begüm, yerinden kalktı ve kolyeyi Ada'nın boynuna taktı.

"Aaağğğ!" dedi Ada, sevinçle. "Ani!" diye bağırdı coşkuyla ve yağlı ellerini üstüne başına süre süre bileziğiyle kolyesini gösterdi. "Ba!" diye bağırdı sonra da. "Cici!"

"Hala," dedi Begüm.

"Aya!" dedi Ada.

Begüm, Ada'yı büyük bir sevinçle alkışladı. "Evet! İşte bu!" dedi. Beyza'ya yandan bir bakış attı. "Şansına küs! En sevdiği halası ben olacağım!"

Beyza, Begüm'e öyle bir bakış atmıştı ki, aynı bakışı benzer bir durumun içinde olsalar, Bora da atardı emindim. Ada, küpeyi gösterdi. "Veğ!"

Begüm gülümsedi. "Ama senin kulağın delik değil galiba..."

"Veğ cici!" dedi Ada, yine. Yağlı ellerini bu kez de kulak memelerine sürmüştü. "Ani cici!" Eğildi ve işaret parmağını saçlarıma değdirmeye yeltendi. Ellerini tuttum ve hızlıca, ıslak mendille ellerini sildim. Büyük bir sabırla bekledi ve daha sonra işaret parmağını saçlarımın arasından geçirip kulağımı gösterdi. "Veğ!" dedi, kendini göstererek. Kendini göstermesi anlaşılmazsa diye işaret parmaklarıyla kulaklarını da göstermişti. "Veğ! Nini!"

"Ama takamayız ki..." dedi Begüm, şaşkınlıkla. "Kulakların delik değil. Kulaklarını deldiririz, sonra takarız. Şimdi kaldıralım bunu."

Begüm, kutuyu kapatacağı sırada, Ada bağırdı: "Ayı! Veğ! Ani! Ba!" Dudakları ağlamaya hazır bir şekilde büzüldü. "Veğ!" dedi, kulak memelerini çekiştirirken. "Veğ! Cici! Veğ!"

Derin bir nefes aldım. "Gel anneciğim..." dedim, küpeyi elime alırken. Küpeyi, Ada'nın kulağına takıyormuş gibi yaptım. "Aaağğğ! Çok yakışacak benim kızıma civciv küpeleri!" Ada gülümsedi. "Niye takılmıyor bu?" Kaşları çatıldı. "Bora, bir de sen bakar mısın, takılmıyor mu bu?"

Bora yerinden kalktı. Küpeyi elimden alarak Ada'nın yanına yaklaştı. "Bakayım..." dedi, aynı benim gibi küpeyi Ada'ya takıyormuş gibi yaparak. "Yok..." dedi, biraz sonra. "Olmuyor. Kırık bu."

"Nasıl kırık?" diye sordum üzülerek. Ada da üzüldü. "Yapılmaz mı?"

"Yapılır," dedi Bora. Küpeyi kutusuna koydu. "Hani Ada'nın konuşan bebeği vardı. Düğmesi bozulmuştu. Onu yaptırmıştık ya... Bunu da yaptıracağız artık." Ada, tam olarak ne anlıyordu bilmiyordum ama küpeyle alakalı bir sorun olduğunu ve bu sorunu canhıraş çözmeye çalıştığımızı algılıyordu. "Ben bunu yaptırayım kızım, tamam mı? Bak şimdi cebime koyuyorum. Daha sonra eğer istersen, bir yolunu buluruz. Olur mu?" Ada, keder dolu

bakışlarla, babasının ceketinin cebine giden kutuya baktı ama bir şey demedi. Bora, Ada'nın bilekliğine dokundu. "Çok güzel ama bu!" dedi.

"Hığğğ," dedi Ada. Gülümsedi. "Ani?"

"Çok güzel bi'tanem!" dedim, ben de gülümserken.

"Evet..." diye mırıldandı Bora, yeniden yerine geçerken. "Senin sayende, küpe sorunumuzu da bastırdık sayılır sevgilim."

"Abartma," dedim. Bora, yanıma oturup, yanağıma kocaman bir öpücük kondurdu. "Pekâlâ sen de akıl edebilirdin böyle bir yol izlemeyi."

"Ben kulaklarının delik olmayacağını düşünemedim," dedi Begüm, üzgün bir ifadeyle.

"Üçüncü yaşını tamamlayana kadar bekleyeceğiz," dedi Bora. Ada'nın tabağına, tabağımdaki kuşkonmazı koydum. "Kavrayabileceği bir yaşta olmasını istiyoruz. Canı yanacak. Akabinde de herhangi bir problem yaşanabilir. Bir yaş öncesi için hiç önerilmiyor zaten. Araştırdı Nazlı. Doktoruyla da konuştuk. Üçüncü yaşını tamamlayana kadar pek doğru gelmedi bize kulak deldirmek. Kulağındaki küpeyi çıkarıp yutmaya kalkabilir mesela, ki bunu Nazlı söylemişti ve çok mantıklı. O yüzden, biraz büyüsün."

"Valla benim oğlum var," dedi Begüm,

ben bu işlerden anlamam

der gibi.

"Nazlı..." dedi Beyza, dokunaklı bir tonlamayla. "Sana, bir çocuğun başına gelebilecek en güzel şeylerden biri olduğunu söylemiştim."

Yüzüme ve sesime, sitemkâr bir tavır yerleşmişti. "Ne kadar çok abarttınız!" Şarabımdan bir yudum aldım. "Benim bu hayattaki tek misyonum anne olmak değil, biliyorsunuz bunu, değil mi?"

"Bu ne demek şimdi?" diye sordu Bora, merakla.

Bakışlarım Bora'nın kapkara gözlerine değmişti. "

Kendine haksızlık etme,

demek. Sen de çok iyi babasın. Sanki Ada'yı sadece ben büyütüyorum."

"Konunun bununla alakası yoktu ki?" dedi Bora, beni anlamadığı belli bir tavırla.

"Neyse," dedim ve şarabımdan bir yudum daha aldım. Ada'ya döndüm. "Su da iç bebeğim."

"Konu annelikten açılmışken..." dedi Beyza, boğazını temizledikten sonra. "Bora... Ben, Leo'yu okula göndermeyeceğim. Ve bunda çok kararlıyım. Çünkü şu an burada tedirginim. Leo, benden uzakta olduğu için ayrıca tedirginim. Eğitim almasının öneminin farkındayım tabii ki. Ama bir şekilde evde de olsa alıyor eğitim. Diyelim ki almadı... Hayatta kalması, eğitimli olmasından çok ama çok daha iyi benim için. Annesi olarak, buna asla iznim yok. Ve sana saygı duymakla beraber, senden de bana saygı duymanı bekliyorum..."

Telefonumun ekranına düşen mesaj, Beyza'nın kalan cümlelerini dinlememi engellemişti.

"N, sen bu adamı benden daha iyi tanıyor olabilir misin?"

Sergio, bana, bir de fotoğraf göndermişti. Eski bir fotoğraf. Ben, Hande, Alp, biraz önceye kadar yer yüzünde böyle bir insanın da olduğunu hatırlamadığım ve şimdi varlığını hatırlasam da adını hatırlayamadığım, Hande ve beni Alp'le tanıştıran Hande'nin arkadaşı olan kız, kim olduğunu fotoğrafını görmeme rağmen hatırlamadığım bir erkek ve bu fotoğrafta ne işi olduğunu bilmediğim Emre. Alp, hem Bora'nın hem de Tarantula'nın adamıydı; peki Emre? Niye benim masamdaydı, ben niye onunla aynı masadaydım, bana hayran olduğunu söylerken ne kastediyordu, bütün bunlar bir kumpas mıydı yoksa olağan bir şey miydi? Teklifi neydi? Niye Kara'dan gizliydi?

Kafama üşüşen her bir soru, bir diğer soruyu doğuruyordu ve ben bu soruların bütün yanıtlarını, yalnızca tek bir kişiden alabilirdim.

♠

Akşamın ayazı kendini hissettirirken, Levent'in arka sokaklarından birindeki villanın önünde, taksiden indim. Topuklu ayakkabılarım karanlık kaldırımda yankılanırken, demir kapıyı ittirdim. Yedi adım attığımda, iç kapının önüne gelmiştim. Zile bastım. Bir. İki. Üç. Dört. Beş. Altı. Yedi. Sekiz. On sekiz. Emre beni çoktan kameradan görmüş olmalıydı. Yirmi sekiz. Yirmi dokuz. Otuz. Kapıyı nihayet açtı.

"Umarım!" dedim sertçe. "Teklifin, onlarca insanı atlatıp da buraya gelmeme değecek kadar ilgi çekicidir!"

"Buyurun Nazlı Hanım," dedi, bir eliyle içeriyi işaret ederken. "Ben de sizi bekliyordum!"

187.Bölüm

Canım Maça Kızı 8 Ailesi,

Şuraya kocaman bir nazar boncuğu bırakıyorum, hepimiz için.

Yorumlarda buluşalım. Yorumlarınızı durmaksızın like'layan o kişi benim. En çok da bu buluşmalarımızı, anlık gelen yorumlarınızı, her bir satıra heyecanla ne yazdığınızı okumayı özleyeceğim.

Sürekli de bunu tekrarlıyorum zaten. Ama ne yapayım, bazen bazen -bu ara sık sık-

hüzünler başıma vuruyor işte

.

Keyifli okumalar dilerim.

Upuzun bir bölüm, tadını çıkarın.

Bi' de sizi çok seviyorum! İyi ki varsınız, var olun. Kocaman öptüm.

🏵️💟

♠️

Akşamın ayazı kendini hissettirirken, Levent'in arka sokaklarından birindeki villanın önünde, taksiden indim. Topuklu ayakkabılarım karanlık kaldırımda yankılanırken, demir kapıyı ittirdim. Yedi adım attığımda, iç kapının önüne gelmiştim. Zile bastım. Bir. İki. Üç. Dört. Beş. Altı. Yedi. Sekiz. On sekiz. Emre beni çoktan kameradan görmüş olmalıydı. Yirmi sekiz. Yirmi dokuz. Otuz. Kapıyı nihayet açtı.

"Umarım!" dedim sertçe. "Teklifin, onlarca insanı atlatıp da buraya gelmeme değecek kadar ilgi çekicidir!"

"Buyurun Nazlı Hanım," dedi, bir eliyle içeriyi işaret ederken. "Ben de sizi bekliyordum!"

"Beni mi bekliyordun?" diye sordum içeri girerken. Emre kapıyı kapattı. "Geleceğimi nereden biliyordun?"

"Telefon açmanızı bekliyordum aslında ama... Siz, evimin adresine kadar bulmuşsunuz," dedi Emre, gülümserken. "Kara, sizi arıyor yana yakıla. Bi' Interpol'e haber vermediği kaldı. Bu akşam ortadan yok olmanızın, benimle baş başa kalıp teklifimi dinlemeyi istemeniz dışında bir sebebi olamayacağını düşündüm."

"Demek ki teklifinin ilgi çekici olması, artık senin için çok daha önemli bir hâle geldi," dedim.

Başını beni onaylarcasına salladı ve "Ceketinizi almamı ister misiniz?" diye sordu.

"Hayır," dedim, antreden salona doğru ilerlerken. "Böyle iyi."

"Ne içersiniz?" diye sorduğunda, pencere önünde, birbirlerine karşı konumlanmış berjerlerden birine oturmuş ve bir bacağımı diğerinin üstüne atmıştım.

"O kadar çok vaktim yok, bir an evvel konuşalım," dedim. Oturması için bir diğer berjeri gösterdim. Emre berjere ilerledi ve oturdu. "Bütün bu olan bitenlerin gerisinde kalarak, kocamın eve dönmesini bekleyecek bir kadın olmadığım konusunda haklısın fakat evde oturup çocuk bakacak bir kadın olmadığım konusunda yanılıyorsun. Zira insan, çocuğuna, evde oturduğu yerden bakmaz, bakamaz. Çocuk öyle bir şey değil. Henüz çok küçükken ayağa kalkıp pışpışlaman, emeklemeye başladığında ise peşinden koşturman gerekir. Sadece bu bile insanın oturduğu yerden yapamadığı bir şey ve inan bana, bu hiçbir şey. Beslenmesi, bakımı, gelişimi, eğitimi falan derken annelik de aynı babalık gibi ciddi bir mesai gerektiriyor. Ve bu mesainin hakkını vermek, insanın nice yeteneğinden daha da ciddi bir yetenek istiyor.

Annelik de yine aynı babalık gibi, herkesin altından layığıyla kalkamayacağı bir iş, anlayacağın."

"Elbette öyledir Nazlı Hanım," dedi, mahcup bir tavırla. "Ben... Annelik kavramını küçümsemedim."

Kaşlarım havalandı. "Küçümsedin. Belki, sırf beni manipüle etmek için inanmadığın cümleler kurmuşsundur, orasını bilemem ama küçümsedin."

"Annelik, saygı duyulası bir şey... Belki dediğiniz gibi yetenek işi. O konuda size sonsuz katılıyorum. Fakat sizin başka yetenekleriniz de var."

"Ne istiyorsun benden?" diye sordum yekten.

Derin bir nefes alıp verdi. "Hayranınız olduğumu söylerken, ciddiydim," dedi. Yüzüne samimi bir ifade yerleşmişti. "Siz ne kadar bambaşka bir isim de kullansanız, Harvard'ın yayınladığı umut vadeden o yöntemin size ait olduğunu tahmin etmiştim. Ve yaşadığınızı... Yaşadığınıza gerçekten sevindim. Geleceği böylesine parlak bir bilim insanı, ne pahasına olursa olsun hayatta kalmalı." Hafifçe öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine yerleştirip, ellerini birleştirdi. "Benimle, yani bizimle çalışmanızı istiyorum. Kriptoloji alanında."

"Yani İstihbarat için?" dedim. Başını

evet

anlamında salladı. "İstihbarat, beni mi istiyor?"

"Hayır, tam olarak öyle değil.." dedi. Kaşlarım çatıldı. "Muhakkak isterler. Ama henüz onların da haberi yok bundan. Bu tekliften Kara'nın haberinin olmasını istememe sebebim de bu. En azından şimdilik. İşi bozar. Sizin, bizimle çalışmanızı istemez çünkü. Bunu bir tehdit olarak algılar. Ve üstlerim de Kara'nın hoşlanmadığı bir şeye sıcak bakmazlar. Ama eğer siz bunu isterseniz, Kara'yı ikna edeceğinizi biliyorum."

"Peki Kara..." dedim, meraktan çok uzak bir tavırla. "Sizinle çalışmamı bir tehdit olarak algılamak konusunda haksız mı olur?" Emre'nin dudakları

aralandı ama konuşmasına fırsat vermedim. "Sizinle çalışırsam, sizin kıskacınızda olurum. Sizin kıskacınızda olduğumda ise sizler, Kara'ya, ne isterseniz yaptırıyor olursunuz, öyle değil mi?"

"Bakın..." dedi, sıkıntılı bir nefes verdikten sonra. "Bu teklif, asla ama asla, siz Kara'nın karısı olduğunuz için yapılmış bir teklif değil." Gülümsemesinin neden hüzünle dolup taştığını anlamamıştım. "Bu konudaki en büyük engelimin Kara değil, sizin özgüven eksikliğiniz olduğunu da biliyorum." Kaşlarım çatıldı. "Kendinizi küçümsemeyin Nazlı Hanım. Ben bu teklifi, sadece ama sadece, sizin yeteneğinize olan hayranlığımdan ötürü yapıyorum."

Ters bir tavırla, "Özgüven eksikliğim olduğunu... Dahası, kendimi küçümsediğimi size düşündüren ne?" diye sordum.

"Kara'nın karısı olmaktan öteye gidememeniz," dedi hiç düşünmeden. "Size yaklaşan herkesin, kocanızdan ötürü yaklaştığını ya da yaklaşacağını düşünmeniz... Belki Kara'nın karısı olmak böyle bir şeydir. Fakat tam olarak bu tanım zaten sizin kariyerinize, mesleki geleceğinize ve hayallerinize ket vuruyor, vuracak da... Bir de bunu, siz kendinize yapmayın. Kendi hayatınızı başkasının yönetmesine izin vermeyin."

"Sen istihbarat ajanı mısın yoksa kişisel gelişim uzmanı mı?!" dedim alayla. Başımı iki yana salladım. "Hakkımdaki fikirlerini kendine sakla. Bir

hayran,

ancak ve ancak uzaktan gördüklerini söyleyebilir ve inanın bana, yakından baktığınızda, iyi ya da kötü, bütün düşünceler değişebilir!"

"Bakın, ben sadece sizin iyiliğinizi düşünen biriyim," dediği sırada, kendisine inanmadığımın farkında olmalıydı. "Nazlı Hanım... Kara, İstihbarat'la çalışacak. Peki siz ne yapacaksınız? Hayat planınız ne?"

"Belki de yaşam koçusundur!" dedim alayla. Güldüm. "Nerede istersem çalışabilecek donanıma sahip olduğumu, en az senin kadar iyi biliyorum! Bir şeyin daha altını çizmek isterim... Benim hayatımı hiç kimse yönetemez. Her ne yaşıyorsam, bu benim kendi tercihim! Manipülasyon, bir ikna yöntemi

olarak iyi bir taktiktir. Fakat, egosu yüksek bir insanı manipüle ederken iki kere düşünmeni öneririm. Bazı cümlelerin ters tepebilir!" Ayağa kalktım. "Eğer sizinle çalışmamı istiyorsanız, karşıma üstlerin gelsin. Senin title'ın benim için düşük!"

Arkamı dönüp salondan çıkmak üzere ilerlediğimde, "Nazlı Hanım, lütfen bekleyin!" diye seslendi.

"Ve bu arada," dedim dururken. Emre'ye baktım. "Ben sizinle çalışmam. En fazla, danışmanlık veririm o kadar!"

Yeniden arkamı dönüp kapıya ilerleyeceğim sırada zil çaldı. Kapının girişindeki ekran aydınlandı. Önde Selim, onun biraz arkasında Gökhan ve Çınar, daha da arkada ise Bora'nın dört adamı vardı.

"Kahretsin!" dedi Emre, benim gibi ekrana bakarken.

İki adımla kapıya ulaştım ve kapıyı açtım. "Naz!" dedi Gökhan, derin bir nefes alıp verdikten sonra. "Şükür, bulduk seni!"

Emre de arkamdan kapıya ilerledi ve "İyi akşamlar," dedi. Bakışları herkesin üzerinde gezinse de esas muhatabı Çınar'dı. "Ne bu kalabalık, baskına gelir gibi?"

Her ne kadar o kendine Çınar'ı muhatap alsa da ona önce cevap veren Gökhan olmuştu: "Baskın değil, ziyaret. Olur da bir gün baskın yersen, baskının ne olduğunu anlarsın."

Emre, Gökhan'a cevap verir miydi bilmiyordum ama Çınar'ın söze girmesiyle, bakışları ona çevrilmişti. "Bu yaptığın şeyin üstlerine bildirildiğini biliyorsun, değil mi?"

"Şüphem yok Çınar Bey," dedi Emre. Hafifçe gülümsedi. "Kendimden de yaptığım şeyin tamamen iyi amaçlar barındırdığından da eminim çünkü. Sizin aksinize ben, Mehmet Bey'e açıklayamayacağım hiçbir şey yapmam."

Çınar da gülümsedi. "Mehmet, benim üstüm değil. Hiçbir zaman olmadı. Hiçbir zaman ona bir açıklama yapmam gerekmedi. Ha üstümdeki insanlara

açıklayamayacağım şeyler yaptım. Yine olsa yine yaparım. Niye biliyor musun? Hiç kimse benim inandığım değerlerden, vatan sevgimden, bayrak sevgimden üstün tutulamaz çünkü. Bir sürü insana açıklayamayacağım şeyler yapmış olabilirim ama hiçbir zaman, kendi vicdanıma açıklayamayacağım şeyler yapmadım. O yüzden o küçük aklınla bana laf sokmaya kalkma." Çınar'ın bakışları bana çevrildi. "Gitmemiz gerekiyor Nazlı, hadi. Seni bulduk, şimdi sıra Kara'da."

"

Bulduk

derken?" dedi Gökhan, iğneleyici bir ifadeyle. "Zaten kayıp değilmiş ki Naz! Sen nerede olduğunu biliyormuşsun ya Akbulut!"

"Bir saniye!" dedim, Gökhan'a

sus

der gibi elimi kaldırarak. Çınar'a döndüm. "Sıra Kara'da mı? O da ne demek?"

Gökhan'ın sesine uyarı dolu bir tını yüklenmişti. "Arabada konuşuruz. Hadi."

"Söylesenize!" dedim, ısrarcı bir tavırla. "Sıra Kara'da ne demek?! Nerede Bora?!"

Çınar, bana doğru birkaç adım attı ve hafifçe kolumu tutup, "Gel," dedi.

Kolumu elinden çektim ve hararetle, "Çınar n'oluyor?!" diye sordum.

Çınar sıkıntı dolu bir nefes verirken, üç saniyeliğine, konuşup konuşmamaktan emin olamıyormuş gibi Gökhan'a bakmıştı. "Nazlı..." dedi, en sonunda. "Kara seni arıyordu. İdare edebilirim sandım ama... Çok korktu, çok endişelendi, çok kötü oldu... Ve ben de sana Emre Bey'in adresini verdiğimi söylemek zorunda kaldım."

"Onu anladım zaten Çınar!" dedim, sıkıntıyla. "Hepiniz burada olduğunuza göre, belli zaten yerimi senin açık ettiğin! Bora nerede?!"

"Çok öfkelendi..." dedi Gökhan, Çınar beş saniye boyunca konuşmadığında. "Arkasından iş çevirdiğin için. Bizi atlattığın için. Biraz sakinleşmek için uzaklaşmıştır. Döner gelir, merak etme. Yanında bebekle ne kadar uzağa gidebilir ki? Hadi artık Naz, biz de eve gidelim."

Zorlukla yutkundum. "Ada'yı da mı aldı?" Selim'e döndüm. "Kimle gittiler?! Kim var yanlarında?!"

"Yalnızlar yenge," dedi Selim. Gözlerimi korkuyla kapattım. "Bence de illaki döner. Seni terk edecek hâli yok. Ama inşallah, başlarına bir şey gelmez."

"Ağzını hayra aç lan!" dedi Gökhan, öfkeyle.

Cebimden çıkardığım telefonla doğrudan Bora'yı aradım. Telefon çaldı, çaldı, çaldı, çaldı. Beşinci çalışının yarısında ancak açıldı. Açılır açılmaz da Bora, "Bitti galiba toplantın?" dedi.

"Neredesiniz Bora?!" diye sordum alelacele.

"Sana ne Nazlı?" dedi. Gökhan, hoparlöre almamı işaret edince dediğini yaptım. "Ben senin nerede olduğunu biliyor muyum da sen bana nerede olduğumu soruyorsun?"

"Neredesiniz?" diye sordum, bir kez daha. "Anlatacağım her şeyi. Nerede olduğunuzu söyle, yanınıza geleyim."

"Yalnız kalmak istiyorum," dedi.

Başımı hızla iki yana sallarken, "Ada'yı almışsın. Yalnız değilsin ki. Lütfen nerede olduğunuzu söyle!" dedim. Sessizlik, on saniyeye kadar yayılınca, "Sevgilim, n'olur!" diye ekledim.

"Kapatıyorum," dedi. Sesi buz gibiydi. "Bekleme bizi."

"Bora!" dedim bağırarak. "Ne demek bekleme bizi-"

Dıt dıt dıt dıııt.

Telefon elimde kalakalırken Çınar'a baktım. Çaresizce, "Falcon?!" dedim, sorar gibi. "İzlerini sürmüyor mu?!"

"Bakıyorlar," dedi Çınar ama yüzündeki ifade kapıldığı umutsuzluğu gözler önüne seriyordu. "Sakin olmalıyız şu an. Çok sinirlendiği için... Yaşadığı şeyi sana da yaşatmak istediği belli. Sağlıklı düşünemiyor. O yüzden de, tabii ki izini kaybettirdi."

Panikle Emre'ye döndüm. "Hemen, kocamla kızımı bulacaksın!" Emre şaşkınlıkla yüzüme bakıyordu. "Eğer onları bulursan seninle çalışırım! Bu gece yaşanan şeyin başına bir iş açmasına izin vermem! Onları hemen bulursan, işler senin için çok iyi ilerler!"

"Mehmet Bey'in bütün bu olup bitenlerden haberi var mı?" diye sordu Emre, Çınar'a.

"Şehrin giriş çıkışlarını kontrol ediyorlar," dedi Çınar.

"Kara bulunmak istemezse, onu kimse bulamaz," dedi Selim. Emre'nin bakışları da Selim'e çevrilmişti. "Yan evde bile olabilir ama biz onu bulamayız. O yüzden şehrin giriş çıkışlarının kontrol altında olması sadece fasa fiso."

"Çocuğunu annesinden kaçıracak hâli yok ya!" dedi Emre, Selim'e. Ardından bakışları gözlerimi buldu. "O kadar ileri gider mi?"

"Bilmem!" diye bağırdım öfkeyle. "Müneccim gibi tahminlerde bulunan sen değil miydin?!"

Emre derin bir nefes alıp verirken, "Bulacağım, tamam..." dedi. Fakat bir yandan da bu söylediğine kendi bile çok inanmıyor gibiydi. "Sözünüzü unutmayın. Bulursam, benimle çalışacaksınız."

"Sabah ezanına kadar vaktin var," dedim.

♠

Sabah ezanının okunmasına altı saat, kırk bir dakika, dört saniye vardı. Selim'in kullandığı arabanın yan koltuğunda Gökhan otururken, Çınar ve ben

arkaya geçmiştik. Araba, Kilyos'a doğru yol alırken, Emre'nin kim olduğu hakkında oluşturulmuş dosyayı dikkatle inceliyordum. Görünene göre, işinde çok iyi olan bir devlet memuruydu ve görünenden fazlasının olup olmadığından emin değildim. Alp'le konuşmamız gerekiyordu. Emre, Bora'yla Ada'nın yerini bulabilir miydi bilmiyordum, benim bildiğim tek şey Bora'yı da Ada'yı da çok özlediğimdi.

"Sen, Tarabya'ya dönecek misin Akbulut?" diye sordu Gökhan.

"Bilmem," dedi Çınar, dalgın bir tavırla. "Herkes bir yana dağıldı sonuçta. Bizim çocuklar zaten orada. E Aydın da. Orada, bana ihtiyaç olmayabilir."

"Naz'ı bıraktıktan sonra, Nagihan Hanım'ı ziyaret edeceğim. Beraber geçelim öyleyse," dedi Gökhan.

Bakışlarımı Emre'nin dosyasından kaldırıp merakla Çınar'a çevirdim. Çınar da bakışlarını izlediği yoldan çekmişti. "Babaannemle hasret gidermek için, gecenin bu saati, tuhaf bir saat değil mi?"

Gökhan alayla güldü. "N'apayım," dedi, elinden bir şey gelmezmiş gibi. "Ben de böyle estiği gibi davranan biriyim."

"Bir dolaplar dönüyor yine ama hayırlısı," dedi Çınar.

Sık ve uzun ağaçların arasından geçerken, bakışlarım camdan dışarıya çevrildi. Denizden iyice uzaklaşırken, Kara'ya yaklaşıyordum. İnle cinin top oynamaya bile tenezzül etmeyeceği bu yerde, bundan sonra belki de Ada top oynayacaktı. Bu ormanlık alana geceleri kurt iniyor muydu bilmiyordum ama burası da uzaktan bakıldığında ne kadar ürkütücü görünse de yakından baktığım günlerin birinde huzurla dolduğumu bildiğim yerdi. Evimizdi. Yüksek duvarlar eşliğinde ilerledikten sonra, büyük, siyah demir kapının önünde durduk ve kapının açılmasını bekledik. İki tarafı, bakımı biz yokken de yapılmış çimlerle ve budanmış ağaçlarla kaplı asfalt zeminde ilerledik. Ve araba nihayet, içinde zar heykeli olan fıskiyeli süs havuzunun önünde durdu.

Zihnime, eskiden, Bora'ya hamile olduğumu söylediğim gün gördüğüm bir rüya düşerken, açılan kapıdan sızan gece ayazı ürpermeme neden olmuştu.

"Eğer hayatında bir kibrit çöpünün yeri değişirse, her şey değişir Nazlı. Hiçbir zaman elime silah almadıysam... Bambaşka bir hayatım olurdu... Ben, ben olmazdım... Birbirimizin kaderi olduğumuz doğru... Ama aynı insan olmazdık... Ne sen ne ben..."

O rüyada, bu evde, içinde zar heykeli olan fiskiyeli süs havuzu yoktu ve bugün, içinde zar heykeli olan fiskiyeli süs havuzu buradaysa, biz de doğru yerdeydik.

"Sevgilim!" diye seslendim, Bora'ya doğru koşarken. "Seni çok özledim!" Bora minik bir kahkaha atarken, kollarımı boynuna doladım. "Ben gelmeden uyuyacaksın diye ödüm koptu!"

Bora'nın elleri belime yerleşirken, denizden esen tuzlu melteme karışan bergamot kokusu içime doluyordu. "Ben, sen gelmeden evimize bile girmedim, ne uyuması!"

"Ada?" dedim, kollarım boynundan ayrılırken. "Ada uyudu mu?"

"O uyuyalı bir, bir buçuk saat falan oluyor," dedi. Gülümserken dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Ama bu beni hiç üzmüyor," diye fısıldadı ve dudakları boynuma, adının yazdığı yere değdi.

Selim, "Abi..." dedi yavaşça. Bora'nın bakışları Selim'e çevrildi. "Alp geliyor, yolda."

"Bizlik bir şey var mı?" diye sordu Çınar.

"Yok," dedi Bora. Kapkara gözleri Çınar ve Gökhan arasında dolaşıyordu. "İyi iş çıkardınız. Kahvaltıda görüşürüz."

Gökhan, birkaç adım atarak bize doğru yaklaştı. Bizi es geçerek minibüse ilerledi, kapısını açtı ve içeri girdi. Pusetinde, kolları arasında uyku arkadaşıyla uyuyan Ada'nın elini hafifçe okşadı. "İyi uykular güzelim," diye fısıldadı. "Rüyanda beni gör, olur mu?"

Bora'nın, aynı benim gibi Gökhan'a çevrilen bakışları sıcacıktı ve dudaklarının kenarında, varla yok arası bir gülümseme peyda olmuştu.

"İndirsene onu da," dedi.

Gökhan, Ada'nın pusetini eline aldı ve minibüsten onunla beraber indi. Puseti Bora'ya uzatırken, "Hadi iyi geceler size," dedi.

"İyi geceler," dedim ve Çınar'a el salladım. "Gel oğlum," dedim, minibüsün kapısında bekleyen Noir'ya. Noir da minibüsten indi. Bu sırada Selim, minibüsten Ada'nın çantasını almış ve onu da Bora'ya uzatmıştı. Gökhan ve Çınar arabaya binerlerken, biz de eve doğru yürümeye başlamıştık.

Kalbim, bu evin dört duvarına karşı büyük bir özlemle çarparken, eksikliğinin dahi farkında olmadığım bir duygunun, içimde tamamlandığını hissediyordum. Dünya üzerinde kalabileceğimiz belki de yüzlerce şehir, binlerce ve hatta on binlerce ev vardı ama hiçbiri burası kadar yaşanmışlıklarla dolu değildi ve Ada da yolculuğunun en güzel duraklarından birine gelmiş, en sonunda yuvasına varmıştı. Bora, cebinden çıkarttığı, Kara'nın simgesi olan chip'ten yapılma anahtarlığı bana uzattı. Dudakları arasından tek bir kelime çıkmasa dahi onu anlamıştım. Çok eski zamanlara ait olan bir an, ikimizi birden sarıp sarmaladı. Yuvanın mutlaka bir anahtarı olmalıydı.

"Sen evimiz dersen Nazlı, Dünya'nın her bir şehrinden bir ev alasım gelir benim. Çünkü belki o zaman, hangi şehirdeysen aklına evimiz gelir, sonra da beni göresin gelir. Belki. Ama o belki, öyle kıymetli ki... Nereye gidersen git, bir gün evine döneceksin. Evim Bodrum dersen, orada olurum."

Adadaki evimizi hiçbir zaman unutmayacak, oranın anahtarının artık hiçbir kapıyı açmayacağını bilecek, kızımızla orada geçirdiğimiz bugüne kadarki en güzel günleri hep kalbimizde taşıyacaktık. Ve daha da güzel günlerimiz olacaktı. Bora'nın Tarabya'sı, benim Yalıkavak'ım vardı. Boztepe'deki evi sevmiştim, oraya da illaki yine yolumuz düşerdi. Köydeki konak da bizim için çok özeldi. Maçahel'deki evde muhteşem anılar biriktirdiğimiz söylenemezdi ama bir gün oraya gidip, oranın kodlarını da değiştireceğimizi biliyordum. Bir de rallici olduğumun sırrına erişen ahşap kulübe vardı. Villefranche-sur-Mer'deki evi hele o kadar çok seviyordum ki, oraya ne zaman gitsek iyi ki doğduğumu düşünecektim. Boston'daki okyanusa kıyısı olan ev ise tarih fark etmeksizin, bana yepyeni bir yılın gelişini çağrıştıracaktı. Stowe'daki eve de giderdik mutlaka, Profesör'ü yâd eder,

şarap içer, belki yine karlarda yuvarlanırdık, bu kez kızımızla da beraber. Dünya üzerinde diğer bütün evlerden farkı olan, Maryland sınırları içinde, pencereleri Güney Nehri'ne açılan mabedimiz ise daima birbirimizin kıymetini bilmemiz gerektiğini bize hatırlatacaktı. Kıbrıs'a gidecek, Bora'nın süitinde kalacak, her gittiğimizde de tarihi hep 1 Mart kabul edecektik. Ve bir gün, en çok gitmek istediğim yere, Las Vegas'a, Hôtel Le Huit'in 8 numaralı odasına gidecek, her gidişimizde de yeni evlenmişçesine birbirimizle tanışacaktık. Belki bazen rezidanslar kiralayacak -belki de satın alacak-, orada, çeşitli flört fantezileri yapacaktık. Bir yatımız da olurdu mutlaka, adı yine

Le Pique

olurdu, eskisinden de güzel anılar biriktirirdik içinde.

"...Ama ben, seninle, sadece ikimize ait olan bir yıldızımız olduğunda, tüm evreni evimiz gibi hissederiz diye düşündüm... En iyi Mart ayında görünüyormuş... Bana geldiğin ayda, Nazlı..."

Bütün evren bizim evimizdi ama ben evimin neresi olduğunu uzun zamandır biliyordum. Her yer bizim olmakla birlikte, buranın, evimizin, gerçek evimizin hissettirdikleri bambaşkaydı. Nereye gidersek gidelim buraya dönmüştük. Sonsuza kadar mutlu yaşayacağımız yuvamıza. Hep, beraber. 8 Mart 2017'den bu yana, eğer ben yoksam, Bora da burada olamamıştı hiç. Ve buraya her dönüşümüz bir kavuşmaydı. Yeniden, birbirimize.

Kapıyı açtım ve içeri girdik. Bu kez, kızımızla. Öyle tuhaf bir duyguydu ki bu yaşadığımız bu an'ın gerçek olduğunu idrak edebilmek için, Bora'nın taşıdığı pusete bakmam gerekmişti. Bora da ben de ayakkabılarımızı çıkarttık. Bu, Ada'yla yaşıyor olmamızın bir refleksiydi. Silahımı çizmemin içine sakladıktan sonra, adımlarım süslü salona doğru ilerledi. Nişan bohçalarımız gözlerimin önünden geçerken, günün birinde büyük yemek masasında oturan Anıl'ı hatırladım. "Bu salondaki en unutamadığın anın ne?" diye sordum, Bora'ya döndüğümde. Kapkara gözleri gözlerimi bulurken, Ada'nın pusetini ve çantasını yemek masasının üzerine bırakmıştı. "Yani bu salona ilk girdiğinde, girer girmez, ne hatırladın?"

"Ablamın yaşadığını gördüğüm an," dedi hiç düşünmeden. "Sen?"

"Nişan bohçalarımız," dedim.

Gülümserken, "Bordo gecelik," dedi.

Ben de gülümsedim. "Anılar, iyisiyle de kötüsüyle de, geçmişin bizi

biz

yapan parçaları..." dedim. Bana doğru yaklaştı ve saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. "Umarım bundan sonra da çoğunlukla iyi anılar biriktiririz. Hepsi iyi olamaz kabul, ama iyi olanlar en çok olsun."

"Öyle olacak sevgilim..." dedi, yemin eder gibi. "Ufacık bir tereddüdün bile olmasın, olur mu? Bu gece, güzel bir gece. Bundan sonraki bütün güzel gecelerimizin başlangıcı." Cebinden telefonunu çıkarttı ve bir mesaj yazmaya başladı. "Bavulları getirmelerini söyleyeceğim. Biz aşağı inelim, çocuklar da bavulları yukarı taşısınlar." Gözleri gözlerimi buldu. "Açsındır sen. Restoranda da doğru düzgün bir şey yemedin. Gel, biz de bu arada, bir şeyler yiyelim."

"Gurbetten geliyoruz ama ev temizletilmiş, dolap doldurulmuş... Bu, dünyanın en konforlu hissi olabilir," dedim gülümserken. Muhtemelen hiç normal biri olmadığı için, gözlerimin içine,

ne var ki bunda

der gibi bakmıştı. "Peki, söyleyin bakalım Bora Bey!" dedim, kollarını tutarken. "Her şeyi düşünüp de düşünemediğiniz, bu evin en büyük eksiği nedir?"

"Ne?" diye sordu, merakla.

"Asansör!" dedim. Kaşları çatıldı. "Sizin yürümeyi reddeden kızınızı, dört kat indirip çıkaracak mıyım ben devamlı?" Kısa bir anlığına Ada'ya baktı. "Kollarım kopmayacak mı peki benim?"

"Doğru söylüyorsun," dedi, düşünceli bir tavırla. "Şimdi Ada'ya yatak odası ve oyun odası yapacağız zaten... Asansör de yaptıralım. İnşaat olacak gerçi

evin içinde bayağı. Ama neyse, şart sonuçta. O sırada gerekirse başka bir yerde kalırız. Tarabya'da belki? Bakarız."

"Şaka yaptım," dedim gülerken. "Asansörsüz de idare edebiliriz. Merak etme."

"Edemeyebiliriz," dedi, başını iki yana sallarken. "Ada neyse de... Seni de sürekli kucağımda taşımam gerekiyor malum. E benimki de can. Sürekli dört kat in çık, bana da zor olur."

"Allah Allah!" dedim sitemle.

"Ben de şaka yaptım," dedi, beni kendine çekerken. "Seni hep taşırım. Ada'yı taşımaktan gocunuyorum sadece."

"Ben de yedim!" dedim, küskün bir tavırla.

Adım sesleri duyduğumuzda benden hafifçe uzaklaştı. Biraz sonra Selim yanımıza geldi ve sessizce, "Taşıyorlar abi bavulları," dedi. Bora,

tamam

dercesine başını salladı. "Ada'nın oyuncaklarını da en üst kata çıkarttırıyorum?"

"Aynen," dedi Bora.

Selim yanımızdan uzaklaştığında, sıkıntı dolu bir nefes verdim. "Bu süslü salon da, evimizin her bir köşesi gibi, Ada'nın oyuncaklarıyla dolup taşacak. Bu asil, kişilik sahibi süslü salonda peluş ayılar olduğunu düşünebiliyor musun? Belki de eline bir kalem alacak ve koltukları çizecek. Sonra, duvarları... Süslü salonun bütün heybeti gidecek belki de!

Bora minik bir kahkaha attı. "Biz anne ve babası olarak, eşyalara zarar vermemesi gerektiğini öğretmeyi unuttuk herhalde kızımıza?"

"Çocuk bu... Dinlemez dinlemez," dedim.

Başını iki yana salladı. "Dinler bizim kızımız annesiyle babasını..." dedi.

Kaşlarım çatıldı. "Hııı dinler! Henüz evi dağıtabileceği bir yaşta değil. Ben sana söyleyeyim, iki üç seneye ne olacak, biliyor musun?" Bora,

ne olacak

diye sorar gibi göz kırparken, ellerime uzanmış ve ellerimi belimde birleştirmişti. "Bütün bu koltukların minderlerini yerlere indirecek. Her çocuk bunu yapıyormuş, nedenini kimse bilmiyor. Bir yürümeye başlasın da, sonrasında bütün evi dağıtacak. Bu bibloları falan kıracak, çünkü hiç oyuncağı yokmuş gibi onlarla da oynamak isteyecek. Evimizi yaşanamayacak bir hâle getirecek. Nereden mi biliyorum? İnsanların çektiği çoluklu çocuklu videoları izliyorum. Ve sana kanaatimi söyleyeyim: Uslu çocuk yoktur Bora, az yaramaz çocuk vardır."

Dudakları yanaklarıma değdi. "Ben, bize güveniyorum. Bizim çocuğumuz öyle olmayabilir..." Burnumu öptü. "Eğer ona düzen aşılarsak, o da kendi düzenini kurar. Tabii ki minderlerle oynaması çok lazımsa, yine oynayabilir. Ama sonra toplamasını da öğretiriz."

"Öğretiriz, değil mi?" diye sordum, üzgün bir tavırla.

"Öğretiriz," dedi. Saçlarımdan öptü. "Duvarların ve koltukların bir tuval olmadığını da öğretiriz. Onun oyun odasındaki bir duvarı, çizilebilir silinebilir boyayla falan boyatırız. Veya ne bileyim duvar kağıdıyla kaplatırız. Bakarız. Ona alan açarsak, ortak alanları kafasına göre işgal etmez."

"Bayılıyorum sana!" dedim iç çekerken.

"N'apıyorsun?" diye sordu, hafifçe geri çekilerek. Dudakları şaşkınlıkla iki yana kıvrılmıştı. "Bir daha de bakayım."

"Bayılıyorum," diye tekrarladım.

Alt dudağını ısırırken, göz ucuyla Ada'ya baktı. "Hadi inelim aşağı" dedi, ışıl ışıl parlayan gözleri, gözlerimle yeniden birleşirken. Başımı salladım. Ada'nın pusetini aldı. Bu kez çantasını ben omzuma asmıştım. Süslü salondan çıktık. Adımlarım, bir zamanlar en büyük acıyı kucakladığım merdivenlere

doğru ilerledi. Bora, ne hissettiğimi anladı mı anlamadı mı bilinmez, bu merdivenlerden kendi kendime inmeme izin veremezmişçesine, boşta olan eliyle, elimi tutmuştu. Noir da peşimizden geliyordu. Salona indiğimizde, Bora, Ada'nın pusetini L koltuğun üzerine bıraktı. Ben de çantasını koltuğun üzerine koydum. "Noir," dedi yavaşça. "Kardeşinle kal oğlum."

Noir, oturmayı belki de en sevdiği L koltuğa çıktı ve Ada'nın yanı başına yattı. Biz ise mutfağa geçtik. Bu mutfak, bu evin en sevdiğim yerlerinden biriydi. Ocağın altı yanıyordu, üzerinde çaydanlık vardı ve içeriye buram buram bergamot aromalı çay kokusu yayılmıştı. "Mercimek çorbası içersin, değil mi?" diye sorduğunda, şaşkınlıkla Bora'ya döndüm. "Şekersiz, merak etme."

"Nostalji mi yapıyoruz?" diye sordum.

Dudakları

bilmem

dercesine büzülürken, "Alt tarafı çorba... Bu saatte ağır bir şey yemezsin diye düşündüm. Çorba, iyidir," dedi. Buzdolabına ilerledi ve tencereyi çıkarttı. "Üzerine de çay içeriz. Sigarayla beraber?"

Ada tezgâha otururken, derin bir nefes çektim. "Siz zenginler, ağzınızın tadını öğrenmişsiniz anlaşılan."

Sırtı bana dönüktü ama güldüğünü görebiliyordum. "Evde içilmesini sevmemekle beraber, artık bir bebeğim de var," dedi. Kepçeyle, küçük bir tencereye, içebileceğimize inandığı kadar bir çorba böldü ve o küçük tencereyi, altını yaktığı ocağın üzerine koydu. "Yatılı çalışan konusunda da fikrim değişmedi aslında ama tekrar etmem gerekirse, artık bir bebeğim var." Bana döndü. Ceketini çıkarttı ve bar sandalyesinin arkasına astı. "Ne dersin? Yatılı birini ister misin?"

"Sevim Hanım, Begüm'ü ve Beyza'yı bırakmaz herhalde artık?" dedim, sorar gibi.

"Sanmıyorum. Buraya da gelir gider rica ettiğimizde. Bu akşam gelip çorba yaptı mesela, ama onlarla kalması daha iyi. Hem orada onun da yardımcıları var, bir düzen kurmuşlar. Ayrıca daha da yaşlanmış. Emekli olmak istediğini biliyorum ama bırakamıyor işte o da kimseyi. Düzenlerini bozmasınlar," dedi. Arkasını döndü. Büyük tencereyi yeniden buzdolabına koyduğu sırada, hafifçe yamulmuş Sümela magnetini düzeltmişti. Buradaki kış bahçesinde, ablasının yaptığı sufleyi yedikten sonra,

gidelim

buradan

demişti. O an'ın üstünden ne kadar zaman geçmişti ama şimdi, yine, buradaydık. "Aslında aklımda bir fikir daha var ama... Olur mu olmaz mı, emin değilim."

"Ne?" diye sorduğumda, ocağa ilerledi.

"Selim ve Yeşim," dedi. Dolaptan iki tane kâse çıkarttı. "Müştemilatta kalmaları uygun olmaz. Buranın müştemilatı, Tarabya'daki gibi bir ev değil malum, oda oda ve içeride bazen yirmi yirmi beş kişi, bazen daha fazla oluyorlar. Bu evin içinde kalmalarını da ben istemem. Onlar da rahat edemezler zaten. Ama belki, ormanın içinde onlar için bir ev yaptırabiliriz. Hem kendi evleri olmuş olur. Hem de Yeşim, yine Ada'yla ilgilenebilir. Hem de gündüz yemek yapmaya, temizlik yapmaya birileri geldiğinde, bunu organize edebilir."

"İyi de... Belki işine dönmek ister ama. Öğretmenlik yapmayı özlüyordu adada," dedim.

Bora, çorbaları kâselere doldurup yanıma geldi. "O yüzden

olur mu olmaz mı, emin değilim,

dedim." Çekmeceden iki kaşık çıkarttı ve sosluğu da aldı. "Sormak lazım. Sen sorar mısın?"

Tuza uzandı ve çorbasına tuz ekledi. Çok tuz tüketmiyordu ama özellikle mercimek çorbasını tuzlu içiyordu. Adada bu eylemi dikkatimi çektiğinde nedenini sormuştum.

"Havuçtan,"

demişti.

"İçine havuç girdiği için bana tatlı geliyor ve hoşuma gitmiyor. Tuz, o tadı bastırıyor. Havuç salatasını da tuzlu severim. Normal havucu da tuzsuz yiyemem."

İnsanlar, birbirlerini önce gözlemleyerek, ardından da konuşarak tanıyabiliyorlardı. "Yeşim'den kaçıyorsun?" dedim, cevabı zaten bildiğim hâlde. Cevabı zaten bildiğim için olsa gerek, bana bir cevap vermeden, çorbasını içmeye başladı. "Mahcup hissediyorsan, özür dileyebilirsin."

"Özür dilenmesi gereken bir şey yapmadım," dedi yekten.

"Şüphelendin Bora, kızdan," dedim,

nasıl yapmadın

diye sorar gibi.

"Şüphelenmek, özür dilenmesi gereken bir şey değil. Benim hayatım özelinde en azından. Onun da bunu biliyor ve benden bir özür beklemiyor olması gerekir. Ayrıca, bugüne kadar Yeşim'in nice tavrını görmezden geldim ben. O da benim bu tavrımı görmezden gelebilir." Bakışları gözlerime değdi. "Sen Yeşim'i boş ver de şimdi... Operasyonu baltalamandan bahsedelim."

"Kesinlikle bunu konuşmayı reddediyorum!" dedim, başımı iki yana sallayarak.

Yüzüne muzip bir ifade yerleşti. "Herifin amacını öğrenmeye diye gidip, hayranlık dediği şeyi deşmeden, herife trip atıp çıktın o evden Nazlı?"

"Bu hayranlık, öyle bir hayranlık değildi..." dedim. Kaşları çatıldı. "Yani nasıl diyeyim, bana karşı hissettiği, yani bir erkeğin bir kadına bakış

açısıyla, gözüyle, hissettiği bir hayranlık değildi bu."

"Onu biliyoruz zaten," dedi. Gözlerim kısıldı, nereden biliyorduk? "

Öyle

bir hayranlık olsaydı, herifin evine gitmene müsaade etmezdim Nazlı. Öğleden sonra, Tarabya'ya geldiklerinde, herifin tavrına bire bir şahit oldum. Aksi bir şey olsaydı bunu anlardım takdir edersin ki. E sizi dinledim de. Gayet mesafeliydi sesi de cümleleri de. Ama belli ki sen o eve giderken böyle düşünmüyordun?"

"Operasyonlardan önce bir şey düşünmeyi sevmem," dedim.

"Geçiştirme beni," dedi, uyarıcı bir tavırla. "Sana karşı

öyle

bir hayranlık besliyordu diyelim ki... Ve yine diyelim ki ben bunu anlamamıştım ama sen anlamıştın. Veya şüphelenmiştin bundan, her neyse. Bunu belirtme ihtiyacı hissetmeden, o herifin evine-"

"Farazi şeylerden bahsetmemize hiç gerek yok şu an," dedim, lafını keserek. Yüzüme bana kanması ve konuyu devam ettirmemesi için kocaman bir gülümseme yerleştirmiştim. "Sonuçta

öyle

bir hayranlık beslemiyor. Önemli olan bu değil mi?"

Kapkara gözlerini hoşnutsuz bir şekilde gözlerime dikti. "Kesme sözümü Nazlı," dedi, ciddi bir ifadeyle. "Herifin evine gitmeyi sen istedin. Benim de kafama yattı çünkü bir tehlike sezmedim. Olabilecek her tehlikeye karşı da kapının önüne onlarca adam diktim. Bu adamların üçü de Gökhan, Çınar ve Selim'di. Bir plan kurduk. Sen de benimle aynı yerdesin diye düşünmüştüm, yani adamın sana karşı

öyle

bir hayranlığı olmadığından emin olduğunu. Çünkü sana karşı

öyle

bir hayranlığı olabileceğini düşündüğün bir herifin evine gitmen, onu da geçtim, sana karşı

öyle

bir hayranlığı olabileceğini düşündüğünü benimle paylaşmaman bir sorun."

"İyi de sevgilim. Her gün birileri karşıma geçip bana hayran olduğunu söylemiyor ya sonuçta," dediğimde, kaşları daha da çatılmıştı. "Ben dan diye nereden anlayayım ki bunu?! Ne çeşit bir hayranlık olduğunu? Bu benim umurumda değil ki. Ben zaten onun amacını öğrenmeye gitmedim mi?!"

"Bundan emin değilim sevgilim," dedi. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Çünkü ben dinlediklerimden, daha çok herife bir cevap vermeye gitmişsin gibi algıladım. İçeri girer girmez, annelik ve babalık hakkında nutuk atmaya başladın da çünkü... Hâlbuki ne zamandan beri seninle çalışmak istediğini, ne zamandan beri seni izlediğini ya da senin hakkında tam olarak ne bilip ne düşündüğünü falan öğrenecektin. Yani biz adaya gitmeden de böyle bir isteği var mıydı, varsa neden söylememişti falan filan. Plan buydu ya hani..."

"Ama haksız mıydım sevgilim?!" dedim, sitemle. Bora, sesli bir nefes verdi. "Bana neler dedi tuvalette, anlattım sana. Ayrıca evde de neler dedi. Duymadın mı?! Özgüven eksikliğim varmış benim! Var mı? Yok ki?"

"Seni ikna etmek için bir şeyler söylemesi gerekiyordu ve bunları söyledi," dedi, gelişigüzel bir tavırla. "Senin egonla çarpışacağını düşünmedi ki buna benzer bir cümleyi sen de kurdun herife. Seni gaza getireceğini düşünürken, damarına basmış oldu. Özgüven eksikliğin var ya da yok, bu zaten onu ilgilendirmez."

Kaşlarımı çattım. "Var mı yok mu?"

"Yani, bence matematik söz konusu olduğunda zaten yok," dedi.

"Evet, yok!" dedim, kendimden emin bir tavırla. "Ama yani sana ulaşmaya çalışan birileri tarafından kullanılabileceğimi düşündüm. Sen de eminim ki böyle düşünmüşsündür. Çünkü bu daha evvel de başımıza geldi. Gelmedi mi? Geldi. Bu, ben kendimi küçümsediğim için değil, tedbirli olduğum için."

"Evet, doğru..." dedi, başıyla da beni onaylarken. "Ama herifin kurduğu cümlelerden etkilenmediğini söyleme bana. Sen daha tuvalette neler olup bittiğini bana anlatmadan,

benim tek misyonum annelik değil

falan demeye başlamıştın. Kaldı ki o masaya döner dönmez, bana anlatman gerekirdi. Ama sen önce Çınar'a söylemeyi daha uygun bulmuşsun, buna kırıldım aslında ben de neyse."

"Sen, her şeyi hemen bana anlatıyorsun sanki!" dedim, tavırlı bir şekilde.

"Neyi anlatmıyorum?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Planlarını mesela?" dedim,

dalga mı geçiyorsun

diye sorar gibi.

"Bunu izah ettim ya sana?" dedi.

"O izah bana geçti mi bakalım?" dedim. Kaşlarım havalandı. "Emre, bir şeyde çok haklıydı. Sen, beni, her şeyin dışında bırakıyorsun."

Bora'nın da kaşları havalandı. "Emre?" dedi.

"Evet, adamın adı Emre değil mi?" dedim.

"Haklıydı, öyle mi?" diye sordu.

"Evet, öyle." Kollarımı bağladım. "Ayrıca, İstihbarat'la çalışmamı da istemeyeceğine adım gibi eminim."

"Sen kendin de dedin ya herife, seni kıskaçları altına alabileceklerini!" dedi sitemle.

"Al işte, bak!" dedim. Başımı onu onaylarcasına salladığımda sinirlendiğinin farkındaydım. "Biliyordum... Çok güzel. Benim bu hayattaki misyonum, Kara'nın zaafı olmak asıl!"

"Özür dilerim ya!" dedi, içinde öfke de barındıran bir alayla.

"Abi..." dedi Selim, boğazını temizledikten sonra. "Böldüm sanırım ama..." Bora'nın öfkeli bakışları Selim'e çevrildi. "Alp geldi."

"Gelsin!" dedi Bora. Ardından da çorbasından iki kaşık daha alarak, çorbasını bitirdi. Kâsesini aldı ve tezgâhın üzerine sertçe bıraktı. Sonra da kış bahçesine ilerledi. Küsmüş müydük? Kendisine bir sigara yaktığında derin bir nefes verdim ve ben de çorbamı bitirdim. Kâsemi tezgâha bıraktığım sırada, Alp de mutfağa girmişti. Beni başıyla selamladı ve yanımdan geçip, o da kış bahçesine ilerledi. Alp'i de hayatıma Tarantula sokmuştu sonuçta, bir şekilde insanlar tarafından kandırılıp kullanılmışlığım vardı, şüpheci davranmak neden bir özgüven eksikliği olmak zorundaydı ki?! Özgüvenim, eksik falan değildi benim. Bunu kabul edemezdim. Bora,

matematik söz konusu olduğunda

derken, neyi kastetmişti? Başka konularda özgüven eksikliğim olduğunu mu düşünüyordu?

Elimde iki bardak çayla kış bahçesine çıktığımda, "Evet," demişti Alp ama neye

evet

dediğini bilmiyordum. Görüşmediğimiz zamanlarda, mekanik tavrından asla ödün vermemişti. Bora, koltuğa oturmuş ve bir bacağını diğerinin üzerine atmışken, Alp ayakta ve elleri önünde bağlı duruyordu. Bora'nın yanına geçtim, çayları sehpanın üzerine bıraktım ve ben de kendime bir sigara yaktım.

"Nereden tanışıyorsunuz?" diye sordu Bora.

"Okuldan," dedi Alp. Bakışları Bora'nın gözlerinden ayrılmıyordu. "Üst dönemdeydi benden. Notlarını paylaşırdı, biz de öyle tanışmıştık. Gel zaman git zaman arkadaş olduk. Okul bitince İstihbarat'a girdi o. İrtibatımızı koparmadık, görüşmeye devam ettik. Benim de onlarla çalışmamı çok istedi, çok ısrar etti ama ben hiçbir zaman kabul etmedim."

"Anlamadığım şu..." dedi Bora, düşünceli bir tavırla. Çayımdan bir yudum aldım, tadı enfesti. "Bir İstihbaratçı seninle çalışmak istedi ama sen bu bilgiyi, bu zamana kadar benimle paylaşman gerektiğini hiç düşünmedin mi?"

"Düşünmedim," dedi Alp, bunun bir sorun olmadığından emin bir şekilde. "Çünkü zaten reddettim. Ve o da zaten, size çalıştığımı bilmiyordu."

"Şimdi, öncelikle, sen Tarantula'ya çalışıyordun da..." dedi Bora. İfadesindeki ciddiyet Alp'in gerilmesine sebep oluyordu. "Bunu atlamayalım."

"Evet," dedi Alp, mahcup bir ifadeyle. "Zaten, Emre'yle bağlantımı koparmamamı Tarantula istemişti. İçeriden alabileceğim herhangi bir bilginin, sizi koruyabileceğini umarak. Düşmanımı, sizinle çalışarak bir suç işlediğim için

düşman

kelimesini kullandım, kendimize yakın tutmaya çalışmıştım."

Bora, başını iki yana sallarken, "Yine de Alp..." dedi. "Senin Tarantula'yla çalışmak gibi bir sabıkan varken, onlara da çalışmadığını nereden bileceğiz?"

"Bilemezsiniz," dedi Alp doğrudan. "Ama yemin ederim onlara çalışmıyorum. Hiçbir zaman onlara çalışmadım. Sadece arkadaşız. Sizinle çalıştığımı, siz onlarla çalışmaya başladıktan sonra öğrendi. Ve bir seneden fazla zamandır, bana da ulaşamıyor. Çeşitli mailler gönderdi bu süreçte. Yaşadığınızı düşündüğünü yazmış. Harvard'ın bir yayınını iletmiş ve bunun

Naz Hanım'a ait olduğunu düşündüğünü eklemiş ama benden hiçbirine bir cevap alamadı."

"Benim de birkaç sorum var," dedim, Bora'ya dönerek.

Bora, elini

buyur

dercesine Alp'e doğru uzatırken, dönüp de yüzüme bakmamıştı ama çayından içti. "Ben tanıştım mı bu herifle?" diye sordum,

herifle'

yi özellikle vurgulayarak.

"Evet," dedi Alp başını sallarken. "Siz, kriptoloji alanında kendinizi geliştirmek istediğinizi söylediğiniz için sizi tanıştırmıştım. Bir kez bir araya geldik."

"Benim böyle bir hatıram yok?" dedim şaşkınlıkla. "Olsaydı hatırlardım. Böyle bir şeyi unutmam."

"O gün, Hande Hanım'ın erkek arkadaşıyla bazı sorunları olmuştu sanırım. Bu konu hiç açılamadı, siz Hande Hanım'la ilgilendiniz. Emre'yle de bir daha, benim bildiğim kadarıyla, bir araya gelmediniz," dedi Alp.

Bora, sigarasını söndürdü ve bakışlarını sorularımın bitip bitmediğini anlamak istercesine bana çevirip, yeniden Alp'e döndü. Hande'nin erkek arkadaşıyla sorun yaşadığına dair o kadar çok an vardı ki kafamda dönen, o gün bunlardan hangisiydi gerçekten anımsayamıyordum. Hangi erkek arkadaşından bahsettiğimizi hatırlamadığım gibi. "Neden İstihbarat'a çalışmayı hiç düşünmedin?" diye sordu Bora. Gözleri kısılmıştı. "Bu, senin gibi yetenekli bir adam için, bulunmaz bir fırsat."

"Ölmek istemediğim için," dedi Alp.

"Tarantula'yla çalıştığını ruhum duymadı. Bunu da duymazdı," dedi Bora.

"Aynı şey değil," dedi Alp. Derin bir nefes verdi. "Daha evvel de söylediğim gibi, Tarantula sadece sizi korumak istiyordu. Ben ona inandım. Bir davası vardı. Sizinle çalışmam bana verdiği görevlerden biriydi. İşimi severek yaptım. Gökhan Abi'yi de Selim Abi'yi de çok sevdim. Naz Hanım'la tanışmam da görevlerimden biriydi. Onda da Tarantula'nın amacı aynı şekilde Naz Hanım'ı korumaktı. Kötü bir şey yapmadım, hiçbir zaman. Koşullar dahilinde mantıklı olan neyse sadece onu yaptım. Hem para da kazandım. Devlet memurlarının maaşı maalesef o kadar iyi değil."

Bora, Alp'in ciddi olup olmadığını sorgularcasına beş saniye herhangi bir şey diyememişti. "Bu kadar parayı n'apıyorsun?" diye sordu, meraklı bir tavırla. "Asosyalin tekisin amına koyayım sen. Harcayamayacağın kadar çok para biriktirmiş olman gerek şu zamana kadar. Eminim ki Tarantula'dan da para almışsındır!"

"Sizden aldığım kadar değil ama ondan da aldım, evet..." dedi Alp. Bakışlarını Bora'nın gözlerinden kaçırdı. "Para biriktiriyorum. Bir gün, kendi teknoloji şirketimi kurmak istiyorum."

Bora'nın kaşları çatılırken, ben duyduğum şeye şaşırmamıştım çünkü Alp'in

gerçekleşmesinin mümkün olmayacağını sandığını

sandığım hayalinin bu olduğunu, onunla tanıştığımız ilk gün öğrenmiştim. "Ne zaman yapacaksın bunu, elli yaşına geldiğinde mi?" diye sordu Bora, şaşkınlıkla.

"Yeteri kadar param olduğunda," dedi Alp. Bakışları yeniden Bora'nın gözlerini buldu. "Tabii siz de izin verirseniz ve o sırada bana ihtiyacınız olmazsa. Sizi yarı yolda bırakmam."

"Emre'nin Nazlı'ya yaptığı tekliften bahsetti mi Selim?" diye sordu Bora. Alp başını

evet

der gibi salladı. "Bu, İstihbarat'takilerin bilgisi dışında olan bir olay. Hiç kimse'yle yani Mehmet Bey'le beraber, bu Emre denen herife bir oyun

kurduk. Şu anda beni arıyor olmalı. Nazlı'yla çalışmakta ısrarcı, o yüzden beni bulmak zorunda hissedecek. Asansör aracılığıyla Mehmet Şahindağ, şu an benim Maslak'ta olduğumu sanıyor. Eğer Emre'nin Mehmet Şahindağ'la bir bağlantısı varsa, Nazlı'ya Maslak'ta olduğumu söyleyecektir. Çünkü beni nasıl bulduğunun asla sorgulanmayacağını düşünecektir, işi bu çünkü. Ortada bir tuzak olduğunu da kimsenin anlaması mümkün değil çünkü çok olası bir karı koca kavgası, bunu Mehmet Şahindağ bile yadırgamaz. Ama beni bulamazsa, herif temiz ve sadece gerçekten işini yapıyor."

"Mehmet Şahindağ ile bir bağlantısı olsaydı bunu anlardım," dedi Alp, kendinden emin bir tavırla. "Fakat kimseye kefil olmam. Bu, yalnızca benim düşüncem. O, kendi derdinde bana kalırsa. Kriptoloji alanında iyi birilerini bulmak çok zor. Bu işlerden biraz anlayanlar bile, genellikle, bu yeteneklerini istismar amaçlı kullanıyorlar. Çoğu siber suç işlemeyi tercih ediyor çünkü bu şekilde daha çok para kazanabiliyorlar. Benim gibi."

"Senin kriptoloji alanında iyi olduğunu söyleyemeyiz," dedim. Alp'in kaşları çatıldı. "Ne? Analizde iyi olduğunu düşünüyordum ama hatırlarsan, o şifreli mesajı sen değil ben çözmüştüm! John's Wonder'ı."

"Algoritmayı bildiğiniz için," dedi Alp, kendini savunarak. "Uzmanlık alanım kriptoloji olmayabilir fakat o kadar da kötü değilim. Hem siz de kriptolojiyle sadece hobi olarak ilgileniyordunuz fakat üzerine matematiksel model çıkardınız, literatüre eklenme ihtimali bile var!"

"Çok iyi değil miydi ama?!" diye sordum, merakla. "Profesör sayesinde, ondan çok şey öğrendim."

"Emre de bu işte çok iyi," dedi Alp. "Elbette henüz Profesör John kadar değildir ama içlerinde MIT'nin de olduğu çeşitli üniversitelerden teklif aldı. Fakat o da eşi de Türkiye'de kalmayı tercih ettiler. Eğer İstihbarat'la çalışırsanız, yani Emre ve ekibiyle, akademik alandaki çalışmalarınızı da besler bu..."

"Evli mi?" diye sordu Bora, şaşkınlıkla. Alp kafasını salladı. "Patrick niye bu bilgiye ulaşamadı peki?"

"Hızlı bir araştırma yapmıştır çünkü saklanan bir bilgi. Ama sizin de bildiğiniz gibi her bilgiye er ya da geç ulaşılır," dedi Alp.

"Saha görevleri mi alıyor eşi?" diye sordu Bora.

"Evet," dedi Alp, başını sallarken. "Gizli görevlerde oluyor genellikle."

"Ben de sana gizli bir görev vereceğim şimdi," dedi Bora. Alp, bütün dikkatiyle Bora'yı dinliyordu. "Gökhan, Ada'yı koruma görevini üstlenecek. Sen de Gökhan'a teknik bütün konularda yardım eden kişi olacaksın. Yarın, Gökhan ve seninle toplantı yapacağız. Pusetine takip cihazı mı koyuyorsun, oyuncağına dinleyici mi takıyorsun bilmem. Biz istediğimizde aktif, istemediğimizde deaktif olan bir sistem kuracaksın. Bu sistem, kesinlikle ama kesinlikle, ilk akla gelen bir sistem olmayacak. Kızımızın sağlığına zarar vermeyecek bir şekilde, onun herhangi bir huzursuzluk hissetmeyeceği bir biçimde oluşturulacak. Üzerine düşünmeye başla."

"Emredersiniz Bora Bey," dedi Alp, başını hafifçe öne eğerek.

"Gerektiğinde Nazlı'dan yardım alabilirsin. Çünkü bu sistemi Ada hakkında bilgi sahibi olmadan yapamazsın," dediğinde, bakışlarım Bora'ya çevrilmişti. Onun da bakışları gözlerime değdi. "Ben de bilgi verebilirim istersen Alp'e. Annesi olduğun için değil de bu tarz alengirli şeyleri sevdiğin için senden yardım alabileceğini söyledim."

"Yoo," dedim yavaşça. "Hoşuma gitti, beni de dahil etmen."

Tam bir cevap verecekti ki bakışları Alp'in varlığını hatırlamışçasına ona çevrildi. "Tamam, sen git dinlen..." dedi. Kolundaki saate baktı. "Yarın haberleşiriz."

Alp, yeni bir emir almış gibi başını salladı. "İyi geceler," dedi ve arkasını dönüp kış bahçesinden mutfağa girdi.

Alp'in yanımızdan ayrılmasıyla aralanan dudaklarım, Ada'nın, "Ani! Ba!" diye bağırmasıyla geri kapanmıştı. Bora'yla birlikte kış bahçesinden içeri girdik. "Geldim anneciğim!" diye seslendim. Ada, gözlerini açmış, pusetin içinde şaşkınlıkla etrafına bakıyor, nerede olduğumuzu anlamaya çalışıyordu.

"Uyandın mı sen?" dedim, onu kucağıma alırken. "Ama hâlâ gece, bebeğim... Uyumaya devam edeceğiz şimdi."

"Bua," dediği sırada, Bora, pusetin yanındaki çantasından Ada'nın suyunu çıkartmıştı. Ada, babasının elinden, üzerinde

Nazlı Alaca Karabey x Second Mom

yazan biberonu aldı ve kana kana su içti. Bir yandan da hâlâ etrafına bakıyor, burayı tanımaya çalışıyordu.

"Bebeğim," dedi Bora, Ada'nın saçlarını okşarken. "Burası bizim evimiz..." Ada, biberonu babasına uzatırken, uyku mahmuru zeytin gözlerini, babasının kapkara gözlerine dikmişti. "Sana, senin odanı göstermemizi ister misin?" Ada, başını omzuma koydu. "Süt de içmek istersin belki o sırada?"

"Şüü," dedi Ada, babasını tekrar ederek.

"Tamam, ben kızıma süt ısıtıyorum şimdi..." dedi Bora, Ada'nın saçlarından öperek. Çantadan boş bir biberonu aldı ve ardından bize arkasını döndü ve mutfağa ilerledi.

Kucağımda Ada'yla beraber, L koltuğun köşesine oturdum. Ayaklarımı L koltuğun kısa ucuna doğru uzatarak arkama yaslandım. Ada, başını omzuma koyarak yan bir şekilde kucağımda yatarken, bir elini iki göğsümün ortasına yerleştirmişti. Günün birinde, bu koltukta, Bora'nın baba olmak istemediğini Elif'e söylediğini duyduğum an aklıma geldiğinde iç çektim. Buradaydık, kızımızla.

"Sen gelmeden evvel, biz burada yaşadık biliyor musun?" dedim, kısık bir sesle. "Birbirimizi bu evde tanıdık babanla. Başka yerlerde de bulunduk ama burası çok özel bir yer. En üst kata bayılacaksın Ada, banyomuza aşık olacaksın. İstediğin zaman seni jakuzide yıkayabiliriz. Jakuziyi çalıştıramayız ama sana zararlı, bebek jakuzisi değil o sonuçta, sen içindeyken küvet gibi kullanabiliriz ancak." Şakağına küçücük bir öpücük kondurdum. "Bahçede seninle çok güzel oyunlar oynayabiliriz. Eğer yürümeye karar verirsen, ormanda yürüyüşler yapabiliriz. Bahçeye yine senin için oyun alanı

kuracağım, hiç merak etme. Havuza da gireriz, yaz geldiğinde. Burayı çok seveceğine eminim."

"Al bakalım kızım," dedi Bora, biberonu Ada'ya uzatırken. Ada, babasının elinden biberonu aldı ve onu da dudakları arasına götürdü. "Uykusu açılmadan çıkaralım yukarıya," dedi bana. Başımı salladım. "Gel babacığım, bana..." dedi, Ada'yı kucağımdan alırken. Ada, itiraz etmeden babasının kucağına geçti. Ayağa kalktık. Ada'nın uyku arkadaşı civcivi elime aldım. Bora, Ada'nın çantasını omzuna astı ve merdivenlere ilerledik. Giriş kata geldiğimizde, birinin içinde silah olan çizmelerimi de elime almıştım. Ada, ilerledikçe etrafına bakınıyor, o henüz doğmadan nice anılar sığdırdığımız evimizdeki sessiz keşfine devam ediyordu. Bunu nasıl anladığımı kendime bile açıklayamazdım ama burayı sevmişti. Belki de o karnımdayken de burada olduğumuz için buradaki o enerjiyi hissetmişti, bilmiyordum. Anılarımızın içinden geçe geçe peşimizde Noir'yla, en üst kata kadar çıktık. "Bak burası bizim yatak odamız..." dedi Bora, yatak odamızın kapalı kapısının önünde durarak. Koridora döndü ve Ada'ya, koridorun sonunda kalan kapıyı işaret etti. "Orası da senin yatak odan olacak. Ne kadar yakınız, gördün mü?"

Aslında benim odam olan yere doğru ilerlediğimizde, yüzümde tarifsiz bir tebessüm vardı. Hayatın enteresanlığına akıl sır erdiremediğim bir yolculuğun içindeymiş gibi hissetmekten kendimi alamıyordum. Bora, odamın kapısını açtı ve kucağında Ada'yla odaya girdi, ışıkları açtı. Yerlerde sapsarı balonlar vardı. "Aaağğğ!" dedi Ada, balonları görünce. Bana döndü. "Ani!"

"Evet bebeğim," dedim şaşkınlıkla. "Baban sana sürpriz yapmış!"

"Burası senin odan..." dedi Bora, Ada'ya sımsıkı sarılırken. Kitaplığımda kalan kitaplara bakarak, pencerenin kenarına ilerledim. Bordo kelebekli siyah tülü de hafifçe açarak, bahçedeki ışıkların, sık ağaçlardan dolayı loş bir ortam yarattığı garajın köşesindeki ahşap, üstü açık çardağa baktım. "Şimdilik oda bu şekilde ama en kısa zamanda burayı senin odan hâline getireceğiz, merak etme. Kendi yatağın, kendi dolabın, kendi eşyaların olacak burada. Yan odayla da birleştiririz istersen. Oyun odan ve yatak odan iç içe olur. İster misin?"

"Bu perdeyi atmayalım ama..." diye mırıldandım. "Çok seviyorum bunu."

"Hadi yatalım babacığım," dedi Bora. Yüzümü onlara çevirdim ve pencerenin kenarına yaslanarak, Ada'yı yatağa yatırmasını izledim. "Ama önce altını değiştirelim mi senin?"

Bora, Ada'nın elinden biberonu aldı. Ada balonları işaret ettiği için, bir balonu onun eline verdi. Çantasından alt değiştirme örtüsünü, bezini ve ıslak mendilini çıkarttı. Onu ve Ada'yı izlemek, bir terapideymiş gibi hissetmeme sebep oluyordu. Bora'nın hareketleri şefkat dolu ve bir yandan da inanılmaz sistematikti. "İşte bu kadar..." dedi, Ada'yı yeniden giydirirken. Onun yanından kirli bezi alarak kalktı, banyoya girdi, ellerini yıkadığını duydum. Ada, uyumakla uyumamak arası bir ruh hâlinde, elinde sarı balonu tutuyordu.

Çok geçmeden Bora yeniden yanımıza geldi, kitaplığın üzerine bıraktığım Ada'nın uyku arkadaşını aldı, ışığı biraz kıstı ve Ada'nın yanına ilerledi. "Noir da burada, seninle olacak, tamam mı babacığım?" dedi. Balonu, Ada'nın elinden aldı ve ona uyku arkadaşıyla sütünü verdi. "Bu balonlarla yarın oynayabilirsin." Çantanın içinden Ada'nın monitörlerini çıkarttı. Birini komodinin üzerine koyup fişe taktı, kameranın açısını ayarladı, diğer monitörden nasıl göründüğüne baktı, kameranın açısını tekrar ayarladı. En sonunda görüntüden memnun bir şekilde, yatağın ucuna oturdu. Ada sütünü içmeye devam ederken, gözlerini çoktan kapamıştı bile. "Eğer bize seslenirsen, biz seni hemen duyacağız," dedi, Ada'nın bileğindeki benden öperken. Ada'nın nefes alışverişleri derinleşene kadar bekledi. Mışıl mışıl bir uykuya daldığından emin olduktan sonra oturduğu yerden kalktı ve Ada'nın etrafına ne olur ne olmaz diye yastıklar yerleştirdi. Kapıdan çıkmadan evvel kapkara gözlerini usulca ona Maçahel'i çağrıştıran gözlerimle birleştirmişti.

Odadan çıktık. Bora, Ada'nın kapısını hafifçe çekti. Ben önde, o arkada koridorda ilerledik. Yatak odamıza girip ışığı açtığımda, yüzümde eşsiz bir gülümseme belirmişti. Komodinin üzerinde bordo şakayık buketi, manzarasına hayran olduğum balkonumuzda ise iki kadeh, soğutulmaya bırakılmış bir şişe şarap, peynir ve kuruyemiş tabağı; manzaraya karşı jakuzinin önünde de balıklarımız vardı.

Bora, yanımdan geçerek giyinme odasına ilerlediğinde, ben de küçük adımlarla onu takip ettim. Bavulları es geçip kıyafetlerinin olduğu raflardan birine ilerledi ve oraya dün koymuş gibi bulduğu gri eşofmanını eline aldı.

Önce üzerindeki tişörtü, ardından da pantolonunu ve çoraplarını çıkarttı. Gri eşofmanının üzerine, kısa kollu başka bir beyaz tişört, onun da üzerine gri, fermuarlı bir sweatshirt giydi. Yeniden yanımdan geçerek giyinme odasından çıktı ve balkona ilerledi.

Bu odada bıraktığım kıyafetlere baktım ama ne giyeceğime bir türlü karar veremedim. Daha sonra da üzerimdeki ceketi ve straplez elbiseyi çıkararak, Bora'nın biraz önce üzerinden ayrılan beyaz tişörtü giymeye karar verdim. Ona ait rafları kurcaladım ve siyah bir sweatshirt bulup, onu da üzerime giydim. Çorap çekmecesini açtım. Dizime kadar gelen siyah bir çorabı da giydikten sonra, Kasım'ın 26'sında, Karadeniz'e kıyısı olan Kilyos'un tepesinde, bu şekilde bacaklarımın donmasını göze alarak, ben de balkona ilerledim.

Neyse ki her şeyden önce ev yerden ısıtmalıydı ve balkonda da ayrıca büyük bir ısıtıcı vardı ve Bora onu da çalıştırmıştı. Balkona çıktığımda bakışları üç saniyeliğine gözlerimi bulmuş ama orada çok kalmadan şarabına çevrilmişti. Şarapları kadehlere doldurmuş, ayaklarını önündeki pufa uzatmış, yatak odasının ışığını kapatmış, ormanın aydınlatmalarını açmış ve kendine bir sigara yakmıştı. Ellerimi camdan tırabzanlara yerleştirerek, Kilyos'un buram buram salgıladığı oksijeni içime çektim. "Daha evvel hiç Kasım'da burada olmamıştım," dedim. Şarabından bir yudum aldı. "Acayip bir his... İlk kez, burada kışı geçireceğim. Kar yağdığında bu orman nasıl görünüyor, çok merak ediyorum."

"Kışın balkona böyle çıkmamalısın," dedi, sigarasından bir duman çekerken. "Mart'taki ya da Eylül'deki soğuğu bir şekilde kotarmış olabilirsin ama Ekim'de, Kasım'da, Aralık'ta, Ocak'ta ve Şubat'ta, bu balkonda, bu şekilde zatürre olursun."

"Sen ısıtmaz mısın beni?" diye sorduğumda, gözleri gözlerimi buldu. "Kucağına alıp?" Gözlerimin içine baktı, baktı, baktı. "Hı?" dedim, cevap vermediğinde.

"Gel," dedi, derin bir nefes verdikten sonra ve sigarasını söndürdü. Küçük adımlarla yanına ilerledim ve yan bir şekilde kucağına oturup, bacaklarımı koltuğun kolçağına doğru uzattım. Battaniyeyi bacaklarıma örterken, bir elini

bacaklarımın üzerinde bırakmıştı. Başını arkaya yasladı ve gözlerini kapadı. Kaşları ise çatıktı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, dudaklarımı sakallarına değdirirken. "Üste çıkmak için öyle söyledim. Senin zaafın olmak, benim en çok istediğim şeydi, sen de biliyorsun. Sadece o an aşırı gaza geldim ve üste çıkmaya çalıştım." Parmak uçlarım sakallarını okşarken, dudaklarından öptüm. "Seni kırmak istememiştim. Gerçekten. Özür dilerim." İçine derin bir nefes çekti ve gözlerini açtı. "Yanlış bir şey yapmana sebep olmaktan çekindiğim için önce Çınar'a mesaj attım. Sana,

bir adam benim peşimden tuvalete geldi

dediğimde, neler olacağını kestiremediğim için, önce adamın kim olduğunu ve niyetini anlamak istedim. Ama sonra hemen söyledim zaten sana. Buna zaten hiç kırılma. Seni yok saymadım ben." Hiçbir şey söylemeden yalnızca gözlerimin içine bakıyor, belki de bana çoğu zaman yaptığına inandığım gibi içinden cevap veriyordu. "Şu hayranlık meselesi de... Hakikaten onun niyetini bilemezdim. Yani ben söz konusu matematik olduğunda en en en iyisiyim ama bugüne kadar bu hep görmezden gelindi. Ne bileyim, ben üzerine düşünmedim neye hayran, neden hayran."

"Birinin, amiyane tabirle, sana asıldığını düşündüğün zaman, bunu benimle paylaşıyor olman gerek," dedi.

"Evet. Haklısın," dedim. Kaşlarım havalandı. "Ama ben de haklıyım. Sonuçta bana hayran olduğunu söylediğini sana söylediğimde, bunun da ihtimallerden biri olabileceğini düşündüm. Senin de bunu düşünebileceğini düşündüm. Ben nereden bileyim... Sen... Amiyane tabirle söylüyorum ben de, herifin... Bak adını kullanmadım istediğin gibi ve

herifin

dedim yine... Ben nereden bileyim, sen, herifin bana asılmadığından emin olmuşsun falan... Kısacık zamanda sen nasıl bu kadar çok şey düşündün, bir de üzerine emin oldun, zaten onu hiç bilemedim. Küsme bana."

Bir elini küsmediğini söylercesine belime yerleştirirken, "Bir insanın, sana hayran olması için, onlarca sebep var," dedi. Baş parmağıyla, gülümsediğim yerden dudağımın kenarını okşamaya başlamıştı. "Çünkü sen böyle birisin. Ben bunu çok doğal karşılıyorum. Alp de sana hayran. Selim de. Gökhan da. Çoğu zaman Aydın da. Erkek oldukları için onları saydım. Yoksa sana Beyza ve Begüm de hayran. Hatta Leo da, ki bence benim dışımdaki insanların içinde, en çok o."

"Ben bir tek sana hayranım valla," dedim. Dudaklarının kenarı birazcık kıvrılsa da kaşları hâlâ çatıktı. "Bu saydığın insanlar bana niye hayran, hiçbir fikrim yok. Asıl hepsi sana hayran. Leo hariç, onu ayrı tutuyorum."

"Acaba bir gün," dedi, kendi kendine konuşur gibi. "Kendinin farkına varacak mısın?"

"Sevgilim, ben mükemmel olduğumu biliyorum!" dedim, gülümserken. "Ama bunu kimse görmüyordu, çünkü kimse zeki değildi, o yüzden şaşırıyorum. Tabii senden başka! Sen, benim tanıdığım en zeki insansın."

"Senin farkına vardığım için mi?" diye sordu, yapay bir merakla.

"Hıığğğ!" dedim, Ada'yı taklit ederek. Nihayet onu güldürebilmeyi başarmıştım ama gamzesi hâlâ huzuruma serilmemişti. Kollarımı boynuna sardım. "Barıştık mı? Barıştıysak, bana gamzeni göster."

"Niye, seni her şeyin dışında bıraktığımı düşünüyorsun? Ya da Alp'in seninle iletişime geçmesini istediğimde şaşırıyorsun?" diye sordu. Bu kez sesine ve yüzüne yerleşen merak, gerçekti de. "Planımı senden saklamıyorum. Bu planın hakikaten de kabataslak bir plan olduğuna ama bunun tam da böyle olması gerektiğine, niye inanmıyorsun Nazlı?"

"İnanıyorum," dedim, kısık bir sesle. "Ama ne bileyim... İstihbarat'a Mehmet Şahindağ'ın yerini bildiğini söylediğinde şoka girmem, sence de normal değil mi? Mesela bunu da benimle paylaşmamıştın."

"Buradaki hayatı

kıyamet

olarak tasvir ettiğinde, evvelinde bunu yapan bendim kabul, neyin ne kadar içinde olmak istiyorsun, ne kadar dışında kalmak istiyorsun, bunu kestiremem ki..." dedi. Bacaklarımın üzerinden çektiği eliyle, rüzgârdan önüme düşen tutamları yüzümden çekti ve kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Nazlı," dedi, son heceyi sıkıntıyla uzatarak. "Buraya dönerken, o orospu çocuğunun adını duymak bile istemeyeceğini düşünüyordum. Yani bana böyle hissettiren sendin. Sana saygı duyduğum için, bir şekilde kendi içime kapandıysam özür dilerim. Ve her şeyi bilmek istiyorsan da bundan sonra, elimden geldiğince, kendim de bildiğim kadar anlatırım."

"Ben, hiçbir zaman, bütün bu işlerin dışında kalamam çünkü sen içindesin..." dedim. Avuçlarımı yanaklarına yerleştirdim. "Senin karın eski ajan. Kaldı ki şimdi yeni ajanlık teklifi de almış biri. Ben sana ömrüm boyunca, her ne yapıyorsan, seve seve yardım ederim."

"Yaa!" dedi alayla. "Gördük bugün planlara ne kadar sadıksın!" Kaşlarımı çattım. "Hiç çatma o kaşlarını," dedi hemen. "Bu ara en son istediğim şey, konuşup okay'leştiğimiz şeylerin dışında davranan insanlarla uğraşmak."

"Ya tamam!" dedim, üzüntüyle. "Paslanmışım biraz, içgüdülerime engel olamadım. Bir daha sözünden çıkmam. Söz."

Yanağındaki elimi tuttu ve nabzımın attığı yerden öptü. "Sana bir kez soracağım," dedi, kapkara bakışları yeniden gözlerimi bulduğunda. "Bu herif eğer temizse... Benim yerimi bulamazsa yani... Onunla çalışmak istiyor musun?"

"Öncelikle, ona da söylediğim gibi,

danışmanlık vermek

diyelim," dedim.

"Dolandırma lafı sevgilim," dedi, ciddiyetini bozmadan. "İstiyor musun, istemiyor musun?"

"Bilmiyorum," dedim. Gözleri kısılırken, başını yine koltuğun arkasına yasladı. "İstemediğimi söyleyemem çünkü egom okşandı. Ama öte yandan da

üstlerinin bu durumdan haberi bile yok ve istiyor muyum, emin değilim. Yani hiç böyle bir şeyi beklemiyordum ve hiç böyle bir şeyi düşünmemiştim daha önce." Derin bir nefes alıp verirken, elini tutmuştum. "Çalışma şartlarını öğrenmem gerek. Freelance mi çalışacaklar, yoksa her gün bir ofise gitmemi mi isteyecekler mesela? Sıkılırım ben, her sabah yatağımdan kalkıp işe gidemem. Öyle bir hayat istiyor olsaydım, şirketlerde çalışırdım. Bir de Alp'in söylediği şey üzerine düşünmem gerek. Akademik alanda bu beni nasıl besleyecek ki? O

herif,

gerçekten de benimle çalışmayı, bütün samimiyetiyle istiyorsa da yine de İstihbarat tarafından ulaşılır biri olacağım. Yani beni, sana karşı kullanmaya kalkarlarsa? Bu seni zora sokmaz mı? Sen ne düşünüyorsun, mesela? Sen ne istiyorsun?"

"Mutlu olduğun şeyi yapmanı," dedi, hiç düşünmeden. Gülümsedim. "Evet, İstihbarat'la çalışman bir risk olur, doğru. Ama çalışmadığında da herhangi bir risk olacaksa olur. O yüzden buna takılamayız. Evin adresin belli. Sana ulaşmak istediklerinde, her zaman ulaşılabilir durumda olacaksın, bundan kaçamayız. Bunu göze aldık. Zaten böyle bir şeyin olmasına gerek kalmayacak bir düzen kuracağım onlarla da, merak etme. Zıtlarına gitmeyeceğim, onlar benim zıddıma gitmedikleri müddetçe. Eğer onlarla çalışmak istersen..." Durdu ve hafifçe gülümsedi. "Onlara danışmanlık vermek istersen yani, bunu onlarla konuşabiliriz." Kaşlarım şaşkınlıktan çatılmıştı. "Üstleri sana bu teklifle gelmez, çünkü onlar da aynı Emre gibi, bundan hoşlanmayacağımı düşünürler. Bu da epey yoz bir düşünce ama beni tam olarak tanımadıkları için, daha doğrusu sadece Kara'yı tanıdıkları için, normal."

Zorlukla yutkunurken, utandığımı hissettim. "Şey..." dedim.

"Evet," dedi Bora, ben devam etmediğimde. "Sana gelecek olursak..." dedi, parmaklarının tersi yanağımda dolaşırken. "Benimle ilgili hâlâ onlarca yanlış fikre kapılıyorsun, sevgilim. Senin güvenliğinden emin olduktan sonra, yapmak istediğin hiçbir şeyin önünde durmayacağımı, hâlâ bilmiyor gibisin. Evet, seni kıskaçları altına alabilirler ama bunu yapamayacakları koşulları

oluşturmak da bizim elimizde. O herif tek bir şeyde çok haklıydı, sen geleceği çok parlak bir bilim insanısın!"

"Gerçekten mi?" diye sordum heyecanla.

"Gerçekten tabii ki Nazlı," dedi. Elimi tuttu. "İstediğin buysa, yani onlarla çalışmaktan keyif alacaksan, neden olmasın?"

"Yok yok onu demiyorum," dedim. Hızlıca doğruldum ve bacaklarımı iki yanına yerleştirerek, kucağına tam olarak kuruldum. "Geleceği çok parlak bir bilim insanı olduğumu mu düşünüyorsun gerçekten?"

Dudakları hafifçe açıldı, kapandı ve yeniden açıldı. "Evet?" dedi, şaşkınlığını gizlemeden. Derin bir nefes alıp verdi. "Tarih tekerrür ediyor sevgilim, yine..." dedi, hoşnutsuz bir tavırla. "Biz seninle, seneler evvel, bak yine konu kriptolojiden oralara gelmişti, benzer bir an yaşadık. Üstelik bu balkonda! O zaman da aynı şeyi söyledim, yine söylüyorum, senin takdir edilmeye ihtiyacın yok. Hele ki benim tarafımdan. Seni Harvard takdir etti, bir sürü matematikçi takdir etti zaten."

"Var işte var!" dedim, sitemle. Kaşlarım çatılmış, yüzüm düşmüştü. "Benim, senin tarafından takdir edilmeye her zaman ihtiyacım var!" Ellerimi omuzlarına yerleştirdim. "Harvard'a sunduğum matematiksel modeli önce sana gösterdim ben,

'Nasıl?'

diye sordum. '

İyidir mutlaka,'

dedin bana. Bakmadın bile doğru düzgün."

"Sevgilim, ben ne anlarım matematiksel modelden?" dedi hayretle. "Bakmak ve bakmamak arasında hiçbir fark yok ki benim açımdan. Sonra o model, umut veren teorilerden biri seçildiğinde tebrik etmedim mi seni?"

"Ettin. Tam olarak,

'Tebrik ederim sevgilim,'

dedin. Ben şaşkınlıktan kalakaldığımda, sen her gün böyle büyük başarılarım oluyormuş gibi normal karşıladın bu durumu."

"Çünkü başarı, hele ki senin başarın, şaşırılacak bir şey değildir," dedi, bilmiş bilmiş. "Sanki seni laf olsun diye tebrik edip konuyu değiştirmişim gibi davranma. Kutladık ya bunu. Şampanya patlattık beraber."

"Tamam, doğru..." dedim. Derin bir nefes alıp verdim. "Tarihe adımı altın harflerle yazdıracağım değil mi Bora?"

"Evet. Öyle ya da böyle, bir gün olacak olan bu," dedi büyük bir inançla. "Ama bundan daha önemlisi, en azından benim için, benim kişisel tarihim... Ve sevgilim, sen benim kişisel tarihimin en güzel şeyisin."

Dudaklarım, dudaklarına kapandı. Usulca, bu an'ın uzun uzun tadını çıkartmak ister gibi yavaşça, bütün sabırsızlığımıza rağmen telaşsızca birbirimizi öptük. Dudaklarından aldığım şarap tadı öyle güzeldi ki, bir yudum olsun içmeden sarhoş olabilirdim. Dudaklarımı, dudaklarından bir an olsun ayırmak istemiyordum ama bir yandan da gözlerini görebilmek için yanıp tutuşuyordum.

"kim demiş haram nedir bilmez hayyam

ben helali haramı karıştırmam

seninle içilen şarap helaldir

sensiz içilen su bile haram"

Bora, biraz evvel dudaklarında olan dudaklarımın arasından dökülen dizelere karşılık hafifçe gülümsedi. "Ne doğru söylemiş Hayyam," dedi, gözleri gözlerimin en içindeyken. "Sensiz içtiğim kaç yudum su boğazımda kaldı hep de... Ben de öyle anladım."

"Şarabımı uzatır mısın?" diye sordum, gözlerimi gözlerinden çekmeden. "Sonunda, evimize dönüşümüze kaldıralım kadehlerimizi. Bu evdeki bütün

anılarımıza. Yaşanmış ve yaşanmayı bekleyen bütün anılarımıza... Geleceğimize."

"Hay hay," dedi. Hafifçe doğruldu, bir elini belimden çekerek eğildi ve sehpanın üzerindeki kadehimi alıp bana uzattı. Kendi kadehini de eline aldı, kadehini hafifçe kadehime değdirdi ve "Yarınlarımıza, sevgilim..." dedi.

"Yarınlarımıza," dedim. İçim Vegas'la doldu taştı. "

Oldu mu o kadar sahiden ya

, diye soracağım günlerimize."

Yüzündeki gülümseme, Güneş'in bir yansımasını andıran Dolunay'ın geceyi aydınlatması gibi içime işlenmişti. "İşte buna içilir!" dedi, şarabını dudaklarına götürmeden önce.

Ben de şarabımdan bir yudum aldım ve "Tabağı da yanımıza koyabilir misin?" diye sordum.

"Tabii," dedi ve yeniden eğilip, peynir ve kuruyemiş tabağını yanımıza bıraktı. Kadehini de kolçağa koyup, battaniyeyi omuzlarıma örttü. Bir elini battaniyenin üzerinden belime yerleştirirken, ben tabağa uzandım ve bir parça rokforu alıp kokladım. Kokusu yüzümü buruşturduğunda, Bora minicik bir kahkaha atmıştı. Dilimin ucunu rokfora değdirdiğimde, yüzüm daha da buruşmuştu. Yaladığım yeri minicik bir şekilde ısırıp, peynirin kalanını Bora'nın dudaklarına uzattım. Bora, keyifle peyniri yerken, benim ağzımdaki kötü tadı bastırmak için, kırmızı şarabımdan kocaman bir yudum almam gerekmişti. "Nesini seviyorsun bunun, gerçekten anlamıyorum!"

"Harika bir tadı var," dedi, beni gıcık etmek ister gibi.

Tabağa uzandım ve bir tane yer fıstığı aldım. Bir elimde şarap olduğu için fıstığı nasıl açacağımı bilememiştim. Bora gülümsedi. Fıstığı aldı ve tek eliyle onu kabuğundan ayırıp fıstığı avucuma bıraktı. "Kahvaltıda ne hazırlayacaksın?" diye sordu. Fıstığı ağzıma atarken, yüzüne bakakaldım. "Ne?" dedi, şaşkınlıkla. "Sen hazırlarsın diye düşünmüştüm ama yanlış mı düşündüm?"

"Hazırlarım da..." dedim yarım ağız. "Çok uzun sürer. Yani çok kalabalık olacağız. Sen, ben, Begüm, Gökhan, Aydın, Çınar... Ada! Leo, Asya, Demir! Şimdi falan başlamam lazım benim. Ben her şeyi ölçerek yapıyorum Bora, onlarca kap kullanıyorum, nasıl yetişsin?!"

"E henüz yemek yapmaya birini de bulmadığımıza göre..." dedi, omuzlarını kaldırıp indirirken. "Ben, evimizde misafir ağırlıyoruz sonuçta diye... Senin için sorun olmayacağını düşünmüştüm." Benden bir cevap bekliyorsa da herhangi bir cevap alamamıştı. "Belli ki sorun olacak..."

"Yani..." dedim, ne diyeceğimi bilemez gibi. "Elimden geleni yaparım."

Şarabımdan bir yudum daha alıp, bana fıstık açması için fıstığı direkt eline tutuşturdum. "Nazlı," dedi, fıstığı açarken. "Bize yardımcı olmaları için birilerini bulacağız ama..." Fıstığı avucuma koydu ve bir başka fıstığı alıp, onu da açtı. "Yani senin de bildiğin gibi, güvenilir birilerini bulmak sürer biraz. Yatılı yardımcı sen de istemiyorsun galiba... Ama gün içinde gelip giden insanları da ince eleyip sık dokumak lazım." Avucuma bıraktığı bir fıstığı daha ağzıma attım. "Bu süre zarfında da pis bir evde oturamayacağımıza göre... Ben, biz gelmeden hallettirdim ama biz evde değildik işte, sorun değildi bu. Ama şimdi evdeyiz. Yani... Temizlik olayını bir süre senin halledebiliyor olman lazım. Malum Ada var." Dudaklarım şaşkınlıkla açıldığında, bu kez fıstığı avucuma değil, aralık dudaklarımın içine bırakmıştı. "Mesela yarın yağmurluymuş hava. Camlar rezalet olacak! E onları da silmek lazım."

"Yok artık!" dedim şaşkınlıkla karışık bir sitemle. "Cam mam silemem ben bu evde! Evin her yeri cam neredeyse! Bana mı sordun bu kadar cam taktırırken?! Kusura bakma. Kimseye güvenemiyorsan, kendin sil! Ben silemem, nasıl sileyim?! Günler sürer?!"

"Niye?" diye sordu, tuhaf çıkan bir sesle. "Camları silmenin ölçüyle de bir alakası yok aslında ama... Eşit mi silinmeleri gerekiyor?!"

"Boşanırım senden!" dedim, tehditkâr bir tavırla. "Gerçekten. Hiç uğraşmam. Boşanırım!" Bora kocaman bir kahkaha atınca allak bullak olmuştum. Dalga geçtiğimi falan zannediyorsa yanılıyordu. "Gülme çünkü ben çok ciddiyim!" dedim. Başını iki yana salladı ve gülmeye de asla ara vermedi. "Cam mam

silmem. Ya sen benim elime toz bezi aldığımı mı gördün de benden bunu istiyorsun?! Bana mı güvendin İstanbul'a dönerken?! Yardımcı bulup dönseydin!"

Kahkahası silinmişti ama gözlerinin içi hâlâ gülüyor gibiydi. "O akşam..." dedi, gözlerini gözlerimden ayırmadan. "Sana aşık olduğumu kabul ettiğim günün akşamı..."

"Bana aşık olduğuna lanet ettiğin günün akşamı yani," dedim, imalı bir tavırla.

"Şu mektubu unutabilir misin artık?!" dedi, kaşlarını çatarak.

"Asla!" dedim. Gülümsedim. "O akşam, önemli bir akşam... Benim de seninle evlenmeyi gerçekten istediğim günün akşamı çünkü."

Dudakları iki yana kıvrıldı. "Hani terasa çıkmıştık seninle... O akşam, sen böyle tatlı tatlı anlatıyordun... Yok cam silemem, yok zengin zihniyeti, yok bira döküldü falan... Öyle gerçektin ki... O geldi aklıma yer fıstığını görünce..." Dudakları boynuma ilerledi. "O akşam da benim tişörtümü giymiştin bak..." Dudaklarının sırrını çözmek mümkün değildi, hem boynuma baştan çıkarıcı öpücükler bırakıp hem de nasıl konuşabiliyorlardı, anlamak çok güçtü. "O akşam sana, seni sevdiğimi söylemediğim için çok pişman oldum." Kelimeler, Bora'nın tapınağına çarpıyor, kelimeleri ise nefesi takip ediyordu. "Ve her akşam sana, seni sevdiğimi söylemeye yeminim var, Nazlı." Dili, boynumu yaladı geçti. "Her sabah... Her öğlen... Her özlediğimde... Her an... Her aklıma estiğinde..." Dudakları boynumdan ayrıldı ve gözlerimi buldu. "Kasım'ın 8'inde, 18'inde, 28'inde... Aralıkta, Ocakta ya da Şubatta..." Gözleri gecenin içinde parıl parıl parlıyordu. "Bu evde olacağız. İstediğimiz müddetçe. Özgürce."

"Eylül'ün 5'inde, 15'inde ve 25'inde de..." dedim.

Kadehi elimden aldı, yere bıraktı, kucağında benimle beraber ayağa kalktı. Sweatshirtümü çıkarırken, bir yandan da yatak odamıza doğru yürüyordu. Beni yatağa yatırdı, önce çoraplarımı çıkarttı ve ardından üzerime kapandı. Tişörtünü bir çırpıda bedenimden ayırdı ve bakışları, ben sanki bir tabloymuşum gibi vücudumda gezinmeye başladı. İç çamaşırımı da

bedenimden sıyırdığında, karşısında çırılçıplak kalmıştım. Tıpkı bakışlarımız gibi. Dudakları önce dudaklarımı öptü, ardından boynuma, oradan da göğsüme doğru incecik bir yol çizdi. Tenim, bu dokunuşlara muhtaçmışçasına kendince bir karşılık verirken, içimde taşıdığım arzunun doruklara çıktığını hissediyordum.

Sweatshirtünü çıkartmak üzere ellerim fermuarına gittiğinde, bana yardımcı oldu ve ardından tişörtünü çıkarttı. Bakışlarım önce kalbinin üstündeki, salıncakta sallanan küçük, nazlı bir kız çocuğu dövmesine, ardından adımın yazdığı dövmeye değdi. Vücudu her geçen gün nasıl daha iyi görünüyordu, beraber olacağımız son güne kadar ilk günkü gibi heyecanlanıp aklım başımdan uçacak mıydı bilmiyordum. İçime kesik bir nefes çektiğimde, yüzünde, beğenildiğini bilen ve bundan da oldukça hoşlanan, hınzır bir tebessüm belirmişti. Karşımda tıpkı benim gibi, tıpkı bakışlarımız gibi çırılçıplak kalışını izledim. Ama hınzır tebessümü beni sinirlendirdiği için, çırılçıplak kaldığı anda kolundan tutarak onu yatağa doğru çekiştirdim ve bacaklarının üzerine oturdum. Dudaklarım köprücük kemiğini bulurken, saçlarım göğsüne doğru dökülmüştü.

"Olur böyle de," dedi, arsızca sırıtırken. "Sen nasıl istersen."

Bir elini nabzımın attığı yere yerleştirip beni kendine doğru çekince, yüzüm yüzüne yaklaşmış ve kahkaham dudaklarının içinde kaybolmuştu. Dünya, orada bir yerdeydi. Görüyor, duyuyor, dünyayı hissediyordum. Ama ay, güneşin dünyada bir başına kalmasına müsaade etmiyor, dünyayla arasına giriyordu. Tutulan güneşin kalbiydi. İlk kez değil. Bir kez daha. Ve fakat son kez de değil. Düşecekmiş gibi hissediyor, Bora'nın omuzlarına sıkı sıkıya tutunuyor, belimden bir an olsun ellerini çekmediğini ve beni sımsıkı tuttuğunu hissediyordum. Dünyanın bütün felaketleri, bütün dertleri, bütün sorunları, bütün kaosu ve bütün keşmekeşi, dünyaya dair her şey bana uzaktı. Bütün düşmanlarla aramda Bora vardı ve Bora olduğu sürece, bana hiçbir şey olmazdı.

Ölümsüzlüğe inandım, çok uzun zaman sonra, yeniden.

"Çok sevilirsen ölmüyorsun ki ama baba,"

diyen, küçük, nazlı kız çocuğuna gülümserken, aşktan nefes nefeseydim.

♠

"Ani! Ba!" Ada'nın derinlerden gelen sesi, gözlerimin zorlukla da olsa açılmalarına sebep olmuştu.

Ada'ya hemen geldiğimi söylemek isterdim ama Bora benden evvel davrandı. Uykulu bir sesle, "Geliyorum babacığım," dedi. Babası gidiyorsa, benim gitmeme gerek yoktu, o yüzden yeniden gözlerimi kapadım.

"Aaağğğğ!" dedi Ada'nın sesi. Biraz sonra, yatağın hareket etmesiyle, yeniden gözlerimi açtım. Bora, Ada'yı aramıza bırakmıştı. Ada, yatağın içine oturmuş, hayranlıkla dolu bir şaşkınlıkla, ışıklarla aydınlatılmış ormana bakıyor ve Adacanın bilmediğimiz dilinde, bir şeyler anlatıyordu.

"Günaydın," dedim ama sesim daha çok bir fısıltı gibi çıkmıştı. Bora başını iki yana salladı, günün aymış olmasını kabul edemez gibi. Zaten günün aydığını söyleyemezdik de zira hava henüz, tam olarak aydınlanamamıştı bile. "Saat kaç?" diye sordum.

"Yediye on iki var," dedi. Yani biz uyuyalı yarım saat bile olmamıştı ve Bora haklıydı, gün aysa da biz ayamazdık.

"Kızım," dedim zorlukla. "Sen gece uykusunu az uyumaya başladın..." Ada gayet uykusunu almış, dinlenmiş, güne başlamaya hazır bir şekilde, kendi dilinde bıcır bıcır konuşurken, Bora çoktan gözlerini kapatmıştı bile. "Evet bebeğim, hı hı..." dedim, ne dediğini anlamadığım hâlde. "Nasıl sevdin mi bizim odamızı? Güzel mi bu oda?"

"Jüje," dedi. İşaret parmağıyla ormanı gösterdi ve güldü. Sonra, yine anlamadığım bir şeyler söyledi. Ve anlamadığım o şeylere bir cevap bekledi.

"Evet, orada yürüyüş yapacağız seninle," dedim. Esnedim. Ben esneyince Ada da esnedi. Bora ise bize arkasını dönerek, yorganı neredeyse kafasına kadar çekti. "Biraz daha uyuyalım ister misin bebeğim? Çok erken henüz."

"Ayı," dedi Ada, kaşlarını çatarak.

"Ama dün gece geç yattın sen. Artık uyku saatlerimizi eskisi gibi düzeltmeliyiz," dedim. Ne dediğimi anladı mı anlamadı mı bilmiyordum ama oralı olmadı bile. "Bugün öğle uykusunu kısa tutuyoruz ve akşam kendi alıştığın saatte uyuyorsun. Ancak ondan sonra, bu saatte kalkabilirsin."

Ada, bize arkasını dönen babasının sırtına, yorganın üzerinden tutunarak ayağa kalktı ve bir bacağını babasının üzerine atarak, "Ba!" dedi. "Eee eee ayı!"

Bora, bir eliyle Ada'yı tutarken, "Ama çok uykum var..." dedi. Sesi adeta yalvarır gibi çıkmıştı. "Sadece bir saat uyumaya bile razıyım. Lütfen babacığım."

Ada, başını babasının koluna koydu ve yüzünü bana çevirip, gözlerime üzgün bir şekilde bakmaya başladı. Bora, Ada'nın şu bakışlarını görse değil bir saat, bir saniye bile uyumazdı. Ona doğru yaklaştım ve elini tuttum. "Gel bebeğim," dedim, onu kendime çekerken. "Şimdi biz seninle gidip üstümüzü değiştirelim, sonra evimizi gezelim... Belki meyve suyu içmek istersin, taze taze sıkarım sana. Kendime de kahve demlerim. Anne kız, sabah keyfi yaparız seninle. Bu sırada baba da biraz uyusun, sonra uyansın, sonra hep beraber kahvaltı yapalım." Dünyanın en önemli bilgisini veriyormuş gibi gözlerimi kocaman açtım. "Ada!" dedim heyecanla. "Biliyor musun, kahvaltıya misafirlerimiz gelecek!"

"Aaaağğğ!" dedi Ada, dediğimi anlamış gibi. Yüz ifademi okumasına, dediklerimi anlamasa da hissettikleriyle bir tavır takınmasına bayılıyordum.

"Evet!" dedim, sabırsızlanıyormuş gibi. Kucağımda onunla birlikte ayağa kalktım. "Hadi bakalım, gidiyoruz. Ama önce üzerime doğru düzgün bir şeyler giyeyim, olur mu? Baksana tişörtleyim. Bacaklarım çok üşür böyle. Kış geldi gelecek, böyle giyinilmez değil mi anneciğim?"

"Hığğğ," dedi.

"Bir duş da alırız seninle değil mi?" diye sordum, merakla. "Misafirlerimiz gelmeden tertemiz oluruz?"

"Hığğğ," dedi yine.

"Hadi babayı öpelim," dedim, Bora'nın tarafına geçtiğimizde. Bora gözlerini araladı ve yanağına kocaman bir öpücük konduran Ada'nın başından öptü. "İyi uykular babası!" dedim ve dudaklarına kocaman bir öpücük bıraktım. Aslında benim de çok uykum vardı ama hayat müşterekti ve Bora, eğer kalkabilecek olsa zaten çoğu sabah yaptığı gibi kalkardı ve benim, bu kadar az uykuyla yataktan kalkmama izin vermezdi. Bugün, onun için, benim için olduğundan daha yoğun geçecekti, bu yüzden dinlenmemesine de benim gönlüm razı değildi. Bana minnetle baktı, teşekkür eder gibi ve yeniden gözlerini yumdu.

♠

Ada'yla beraber duş almış ve sonrasında da evin içinde genişçe bir tur atmıştık. Ada'ya evimizi gezdirirken, iyi bir tur rehberliği yaptığımı düşünüyordum, tıpkı bir zamanlar, Sevim Hanım'ın bana yaptığı gibi. Tabii ben Sevim Hanım'dan farklı olarak, Ada'ya duvarlardaki tabloları da göstermiş ve annesi ile babasının nasıl iyi bir sanatsever olduklarını, şimdiden bilmesini istemiştim. Buna kimsenin şahit olmaması işime gelmişti çünkü bu evde, benim duvara astığım tek bir tablo bile yoktu.

Çalışma odasına girdiğimizde, Ada yine yüzünden silemediği bir hayranlıkla etrafına bakınmıştı. Ona, burasıyla ilgili anlatacak çok şeyim vardı ve bir yandan da hiçbir şey bilmese de olurdu. Bora'nın masasının üzerindeki not kağıtlarından birini almış ve üzerine,

"Seni çok seviyorum. Dünyanın her yerinde. Ama en çok bu odada sevgilim,"

yazmış, bu notu da eski zamanların birinde, bu masanın üzerinde alyansları bıraktığım yere koymuştum. Amerika'dan döndükten sonra da bu eve gelmiştik ama o, böyle bir geliş değildi. Sanki zaman 25 Eylül 2017'de bu odada durmuştu ve şimdi yeniden akmaya başlamıştı ve ben onca zaman sonra, buraya, evimize, ilk kez geliyordum.

Ada'yla birlikte çalışma odasından çıkıp süslü salona inmiştik ve ona, koltukları asla çizmemesini tembihlemiştim. Ada, piyanoyu fark edince piyanoya doğru ilerlemek istemişti. Piyanoyu, okuduğumuz resimli bir masal

kitabından tanıyordu ve bir de oyuncak orgu vardı ama hayatında ilk kez gerçek bir piyano görmüştü.

"Aaağğğ!"

demişti heyecanla.

"Veğ! Ani! Ge, veğ!"

Kuyruklu bir piyano bize gelebilen veya Ada'ya verebileceğim bir şey değildi. O yüzden biz piyanonun yanına gitmiştik. Piyanonun kapağını kaldırdığımda, Ada kucağımdan eğilmiş ve tuşlardan birine basmıştı. Piyanonun çıkardığı yüksek ses, onu önce ürkütüp rahatsız etse de, çok geçmeden bunu önemsememiş ve rastgele notalara basmaya başlamıştı. Bu gürültü kirliliğinin Bora'ya kadar ulaşıp ulaşmadığından ve onu rahatsız edip etmediğinden emin olamadığım için,

"Anneciğim!"

demiştim Ada'ya, beni duyabilmesi için hafifçe sesimi de yükselterek.

"Baban sana piyano çalmayı öğretir, tamam mı? Onunla birlikte çalarsınız, ben orgda dere geliyor dere yalelel yalelel seviyesindeyim çünkü, o da ilkokuldaki müzik dersinden kalma."

Ada sözümü ikiletse, hatta üçletse de en sonunda ikna olmuştu ve ben, kucağımda Ada'yla, süslü salondan kaçarcasına çıkıp aşağı inmiştim. Birlikte mutfağa girmiştik. Ona, havuç ve elma suyu sıkmış, kendime de kahve yapmıştım. Birlikte L koltuğa geçmiştik ve sessizlik içinde içeceklerimizin keyfine varmıştık. Daha sonra Ada'ya, halasının hediyelerinden biri olan bir montu giydirmiştim ve piyano sesini duyduktan sonra yanımıza inen Noir'yı bahçeye çıkarmıştık. Sekizi yedi geçe, kahvaltıyı hazırlamak üzere Sevim Hanım gelmişti ve biz de onunla beraber mutfağa girmiştik. Ada'yı, ada tezgâhın üzerine oturtmuştum ve iki yana uzattığı bacaklarının arasına, hassas terazide ölçerek koyduğum kabın içindeki ona özel hazırladığım poğaça malzemelerini karıştırmasını istemiştim. Neyse ki bu huyu bana çekmemişti, mutfakta zaman geçirmeye ilgi duyuyordu ve benim de işimi kolaylaştırıyordu. Gerçi unu haddiden fazla dökerek,

"Dökme kızım daha,"

dediğim hâlde dökerek bütün ölçünün içine etmişti ama olsundu.

Poğaçayı fırına koyduğumuz sırada Gökhan'ın,

"Kolay gelsin!"

diyen sesi mutfakta yankılanınca, ada tezgâhın üzerinde, ellerini yıkamamız için beni bekleyen Ada sevinçle bağırmış ve yanına yaklaşan Gökhan'ın siyah kazağının yakalarından çekiştirmişti. Gökhan, Ada'yı gülerek kucağına alınca saçları, sakalları, burnu ve kazağı, hamura bulanmıştı. Sevim Hanım, Gökhan'ın bu hâline kahkaha atmadan duramazken, ben bu ayıbı benim çocuğum yaptığı için biraz üzülmüş ve elimden geldiğince ıslak mendille Gökhan'ı temizlemeye çalışmıştım. Bir yandan da Ada'nın ellerini silmiştim, yoksa her yer ama her yer batacaktı.

Ada'nın ellerini sildikten sonra onu kucağıma almış ve bu kattaki banyoya giderek, ellerini yıkamasına yardım da etmiştim. Gökhan'a da duşa girmesi tavsiyesinde bulunmuştum ama beni dinlememişti. Berbat görünüyordu ve bununla ilgili herhangi bir derdi yoktu. Ada, Gökhan'ı gördüğü için yine aklına gelen sarı arabayı isteyince, bir kez daha onca katı çıkmaya tahammülüm olmadığı için Gökhan'ı en üst kata yollamış ve Ada'nın çantasını doğrudan aşağı indirmesini rica etmiştim.

"Bora, bir şey demesin?"

diye sormuştu ama maalesef bu umurumda bile değildi. Asansör istiyordum, hemen. Gökhan çantayı getirince, sarı arabayı içinden çıkarmıştım ve birlikte, kış bahçesine çıkmıştık. Gökhan da ayakkabılarını çıkardığına ve terlik giydiğine göre, Bora birilerini bu evin yeni kurallarıyla alakalı tembihlemiş olmalıydı. Ada emekliyordu ve ellerinin değdiği her yerin temiz olması lazımdı. Sevim Hanım'ın henüz demlediği çaydan birer fincan alarak, içine Gökhan'ın getirdiği konyağı eklemiştik. Sabahın dokuza beş kalası, çay içip dedikodu yapmak için harika bir saatti.

"Hayret valla!" dedim, çayımdan bir yudum aldıktan sonra. "Sevim Hanım'ı çok yabancılamadı. Kaşlarını çatıp

"Hayır hayır!"

diye delirmedi en azından. Maşallah, diyeyim ben yine de."

"Maşallah," dedi Gökhan, kucağındaki Ada'nın gıdısını severken. "Burada daha uysal ama sanki, Tarabya'da olduğundan en azından."

"Evet. Burada daha çok kendi gibi davranıyor nihayet," dedim. Ada, Gökhan'la aramızda olan sehpaya uzandı ve biberonunu alıp su içmeye başladı. "Ev kalabalık olmadığı içindir belki. Bilmiyorum. Ya da burayı gerçekten sevdi..."

"Arabaları çok mu seviyor?" diye sordu, merakla.

"Aslında tek bir arabası vardı. Kırmızı," dedim. Yüzüme buruk bir gülümseme yayılmıştı. "O da Anıl'ındı, görmüştün. Ama onunla oynamıyordu. Hiç oynamadı. Odasında, rafta dururdu. Önemli, kırılacak, camdan bir eşyaymışçasına. Seviyordu onu ama oynamıyordu onunla, arabanın başına bir şey gelmesini asla istemediğimi hisseder gibi. Bunu, sarı diye sevdi. Ama belki arabaları da sever bununla, belli olmaz. Heves ettiği şeyler, zamanla değişiyor. Bir de daha aman aman evcilik yaşı gelmediği için... Eğitici oyuncaklarla oynuyor genelde."

"Ona bir sürü oyuncak alacağım," dedi, Ada'nın avucuna bir öpücük kondururken. Ada cilveyle Gökhan'a gülümserken, bir bacağını diğerinin üzerine atmıştı. "Abartmadan ama!" diyerek kendini düzeltti. "Begüm'lük yapmam merak etme!" Kaşları çatıldı. "Bu arada, n'oldu şu Emre meselesi?"

"Mesaj attı sabah ezanında," dedim. Gökhan, devam etmemi ister gibi başını salladı. "

Çok özür dilerim. Kara'yı bulamadım. Çok üzgünüm,

yazdı. Yani görünen o ki temiz. Daha da araştırırız tabii, emin olmak için. Ama Bora da herhangi birinin adamı olmadığını, normal, sade, işini yapan bir memur olduğunu düşünüyor."

"O zaman seninle çalışmak konusunda da gayet samimi?" dedi, düşünür gibi. "Hmm," diye bir tını döküldü boğazından. "Değerlendirelim bakalım bunu..."

Küçük bir kahkaha atarken, "Sana n'oluyor acaba? Teklifi alan benim!" dedim.

"Aşk olsun Naz!" dedi teessüf eder gibi. "Sen ben mi var?"

"Evet?" dedim şaşkınlıkla. "Tabii ki var!"

Gökhan, Ada'nın kulaklarını kapadı. "Çocuğun yanında beni neden ötekileştiriyorsun?" Ada kaşlarını çatarak Gökhan'a bakmış ve bu yaptığından çok hoşlanmamıştı. "Ben öz be öz bu ailenin bir ferdiyim!"

"Bora, Ada ve ben, çekirdek aileyiz ve sen çekirdek ailemizin bir ferdi değilsin!" dedim.

"Cık cık cık!" dedi Gökhan, ellerini Ada'nın kulaklarından çekerken. Sonra kendi kulaklarını kapattı ve Ada'ya güldü. Ada da güldü ve Gökhan'ı taklit ederek, ellerini kulaklarına götürdü. "Ben senin öz amcanım, değil mi güzelim?"

"Jüjim!" dedi Ada, gülerken.

"Amca, çekirdek ailenin bir ferdi değildir!" dedim, omuz silkerek. "Seni nüfusumuza almadığımız sürece, hiç şansın yok."

"Yazık gerçekten ya..." dedi sıkıntıyla. "Ben de Bora'ya benzemedin diye sevinmiştim Monte Carlo'da."

Gülerken arkama yaslandım ve bacak bacak üzerine attım. "Siz, Bora'yla benim benzerliğimi boş verin de Gökhan Bey, dökülün bakalım. Genel bir özete ihtiyacım var!"

"Nereden başlamamı istersiniz?" diye sordu.

"Sizi, düne ve ondan önceki güne göre daha iyi görmemin sebebinden başlayabilirsiniz?" dedim, bir öneride bulunurcasına.

"Dün sabah, uzun zamandır özlemle beklediğim bir şey oldu..." dedi. Hafifçe sırıttı. "Bu hanımefendi her yerde beni aramış ya, bahçede karşılaştık ben yürüyüşten dönerken. Birlikte kahvaltı yaptık. Kahvaltı sırasında da konuştuk Bora'yla. Gerçekten konuştuk. Beyza'nın yaşadığını öğrendikten sonra... Hatta belki de çok daha önceden beridir hiç yapmadığımız, yani tam anlamıyla

biz

gibi yapmadığımız, yapamadığımız bir şeydi bu. Tartışmasız, laf sokmasız, normal bir konuşma.

En son ne zaman böyle konuştunuz

diye sorsan, sana net bir cevap bile veremem. Belki de en son 2017'de, Haziran'da yaşanılan o şeyden daha da önce."

"Sevindim," dedim, içten bir tavırla. "Umarım devamı da gelir. Ki gelecek, bence. Ne konuştunuz?"

"Planları hakkında," dedi. Merakla yüzüne baktım. "O, bir şeyler tasarlamış, üzerine konuştuk. Bazı şeyler istedi benden."

"Planları hakkında, en azından biriyle konuşabilmesi, bayağı iyi!" dedim, hafif kinayeli bir tavırla.

Gökhan'ın kaşları havalandı. "Kıskanıyor musun sen bizi?"

"Tabii ki hayır!" dedim, gözlerimi devirerek. "Sadece beni bir şeylerin dışında bıraktığını hissediyorum." İşaret parmağımı hafifçe kaldırdım. "Bunu sakın ona söyleme!" diye ekledim, uyarıcı bir tonlamayla. "Dün gece bunu hallettik gibi. Bundan sonrasına bakacağız."

"Kara'nın planları, taslaktır," dedi. Bakışları düşünürcesine kısıldı. "Nasıl anlatayım... Harbiden taslaktır. Yani bir kağıda bir şeyler karalar, bazısı ince, bazısı kalın, düz çizgiler. Yuvarlaklar. Geometrik şekiller. Nasıl diyeyim, sırtındaki dövme gibi bir şeyler düşün mesela." Kaşlarım çatıldı. "O şekillerin neler olduğunu bir ben anlarım. Hepsini anlayamam ama çoğunu

anlarım. Zihnini toparlama şekli bu adamın. Kafasının içinde onlarca A planı, B planı, C planı, belki de D planı bile var.

'Kusursuz bir planın gidişatı, hava durumuna göre bile değişir ama plan asla değişmez,'

der hep. Ve gidişatı, genelde son an'a kadar kesinleştirmez. Kesinleştirene kadar da kafasının içinde tekrar tekrar revize edip pekiştirir. O yüzden, kişisel algılama bunu."

"Kişisel algıladığım bir şey yok," dedim, başımı iki yana sallarken. "Neyse, dediğim gibi, hallettik zaten bunu. Boş ver. Biz yokken olanları anlat. Magazin değeri olan şeyleri."

Gökhan güldü. "O zaman magazin geçmişi en kabarık kişiden başlayayım."

Çayımdan bir yudum aldım. "Kesinlikle! Begüm'le Bat ne durumda?"

"Begüm yine bildiğimiz gibi... Ne yaşanırsa yaşansın tutkusunu kaybetmiyor," dedi. Sesinde ve yüzünde, buna gıpta duyduğu belli bir ifade vardı. "Bat'le iyiler. Yani tabii onca keşmekeşin içinde, Begüm'ün sülalesiyle beraber bir eve kapanmış olmaları biraz örseleyici oldu onlar açısından ama... Gerçekten iyiler. Bi' de yakışıyorlar bence. Aynı dili konuşuyorlar. Tüm kaosa rağmen eğlenebiliyorlar. Delirmemenin ve birbirlerini tüketmemenin yolunu kendilerince bulmuşlar. Mesela kendilerini bir odaya kapatıp, saatlerce dans edebiliyorlar. Her buldukları fırsatta el ele, göz gözeler."

"Bence de yakışıyorlar," dedim, onu onaylayarak. "Bat de Begüm gibi yüksek yaşar, dibe dalar, göklere çıkar. Sıkıcı değildir. OCTO'daki insanların içinde en çok Bat'le eğlenilir. Ama bir yandan da ağır abiliği vardır kendince, yani lakayıt değildir."

"Çınar Akbulut'la eğlenilemeyeceği kesin," dedi, iğneleyici bir tavırla. "O çok hoşlanmıyor Begüm ve Bat'in ilişkisinden. Yani hoşlanmıyor demeyeyim de Bat'i sürekli uyarıyor, hemen her konuda! Kendine bakmadan! Sanırsın ki Begüm'ün abisi, ona ne oluyorsa!"

Minicik bir kahkaha attığımda, Ada sarı arabasından başını kaldırmış ve o da gülmüştü. "Kendine bakmadan derken? Bahar'ı mı kastediyorsun?"

"Evet," dedi Gökhan, burun kıvırarak. "Onlar da oldular bayağı. Yani spesifik bir şey anlatamam haklarında. El ele bile görmedim onları. Ama dışarıdan baktığında, arkadaş olmadıklarını anlamak mümkün. Bahar'ın söylediğine göre, en güzel şeylerin adı konulmazmış. Eğer kendini avutmuyorsa, bütün olan bitenlerin dışında, Çınar'la mutlu."

"Mutsuzluk en çok Aydın'la Beyza'nın payına düştü yine, öyle mi?" diye sordum, iç çekerek.

Gökhan'ın yüzüne gölge düştü. "Aydın çok uğraştı. Hani sana Monte Carlo'da anlatmıştım ya Beyza ve Begüm'ün yazı yatta geçirdiğini... Sizin yat patlayana kadar, gerçekten uğraştı Aydın. Her fırsatta yanlarındaydı, hatta yatın patladığı gece de. O geceye kadar daha ağırdan alıyordu ama elinden geleni yapıyordu, Beyza'ya yakın olmak için. Yatın patlamasından sonra da... Beyza zaten bitti, benim gibi. Aydın, başlangıçta tökezlese de, sonra sonra Beyza'nın yanında olmaya çalıştı. Leo'nun sayesinde olmuş bu. Bir gece, Aydın'a

'Bu gece üçümüz uyuyalım... Lütfen baba,'

demiş. Aydın'a, ilk kez

baba

diye hitap ettiği geceymiş o."

Gözlerim dolarken, "Minik aslan..." diye mırıldandım.

"O geceden sonra, bazı geceler, üçü birlikte uyumaya başladılar," dedi Gökhan. Gülümsemesi hüzünlüydü. "Beyza gerçekten bitikti. Kendi kabuğuna çekilmişti, her fırsatta ağlıyordu, günden güne eriyordu ve Aydın, ona bir şekilde destek oluyordu. Bu destek olmasa, Beyza, Leo için de ayakta kalamazdı bence. Aydın da en büyük cesareti Leo'dan alıyordu zaten. Beyza'dan devamlı bir şans istiyordu. Devamlı reddedilmesine rağmen.

Yeniden başlamak ve bu evliliğin gerçek bir evlilik olmasını istiyordu. Beyza da,

'Benim kardeşlerim yok, ne evliliği?'

deyip duruyordu. Ama Aydın vazgeçmedi. İlk kez, gerçekten, vazgeçmedi. Bir gün... Beyza ya usandı ya da o da gerçekten istedi, bilemiyorum. Aydın'ın yemek teklifini kabul etmiş."

"Ne?!" dedim heyecanla.

Gökhan başını ağır ağır salladı. "Yemeğe çıkacakları gün, Mehmet Şahindağ da dışarı çıktı." Dudaklarım bir parça açılırken ne tepki vereceğimi bilememiştim. "Aydın o yemeğe yine de gitti ama Beyza'nın gelmeyeceğini de biliyordu. Beyza o gün, haberi aldığımızda yani... O orospu çocuğu onu arayınca... Aydın'a,

'Bazen zorlamamak lazım. Kısmet değilmiş demek ki. Kısmet değilse, olmuyor. Ne yaparsan yap, olmuyor...'

demiş. Hepimiz gergindik ama Beyza, olacakları hisseder gibi, daha da gergindi. Belki geçmiş tecrübesi hepimizden çok olduğu içindir. Aydın bir ev aldı. Bundan sonrasında Tarabya'da yaşayamayacağını söyledi bana. Bu şekilde hem kendisinin hem de Leo'nun umutlandığını ve bunun üçüne de zarar verdiğini söyledi. Mehmet Şahindağ'ı yakalayıp, bütün sıkıntıları def edene kadar kalacağını ama sonra gideceğini... Beyza için de bir anahtar yaptırmıştı. Ona da bunları anlatacak ve

'O eve geçtikten sonra, sizin de o eve geleceğiniz günü bekleyeceğim... Ömrümün sonuna kadar, seni o evde bekleyeceğim,'

diyecekti. Yine vazgeçmemişti yani. Ama Beyza vurulunca, o anahtarı ona hiç veremedi. Bunları da söyleyemedi. Tarabya'dan da ayrılamadı. Aralarında da hiçbir şey olamadı. Çünkü Beyza, artık Leo için bile ayakta duramıyordu. Tamamen bitti, yok oldu."

"Ani! Ayı!" dedi Ada, Gökhan'ın kucağından benim kucağıma gelmeye çalışarak. Gökhan, Ada'yı bana uzattı. Ada kaşlarını çatarak, gözlerimden

akan yaşları minicik elleriyle sildi. "Ayı!" dedi, yine.

"Yok bir şey anneciğim," dedim. Ada döndü ve Gökhan'a baktı. "Hayır hayır. Üzmedi o beni," dedim. Ada yine bana baktı. "İyiyim anneciğim ben," dedim gülümseyerek. "Sorun yok."

Bana inandı mı bilmiyordum ama kucağıma oturdu ve bana kendi dilinde bir şeyler anlatmaya başladı. Sarı arabayı da elime tutuşturdu, herhalde onunla oynayayım ve kafam dağılsın diye. Ara ara kaçamak ve temkinli bakışları Gökhan'a değiyordu ama benim Gökhan'la konuşmaya devam ettiğimi fark edince, ki Bora'nın ne kadar muhteşem bir baba olduğundan bahsettiğim için gülümsüyordum, Gökhan'la aramızda bir sorun olmadığına ikna olmuşa benziyordu.

"Günaydın," dedi Bora, kış bahçesine girerken.

"Ba!" dedi Ada, yüksek çıkan bir sesle.

"N'oldu sana?" dedi Bora, Gökhan'ı tepeden tırnağa süzerken. "Ne bu hâl?"

"Ada'nın eseri..." dedim, başımı iki yana sallarken. "Kızımızla poğaça yaptık da!"

"Ba ge!" dedi Ada.

"Babacığım," dedi Bora, Ada'yı kucağına alırken. "Nasılsın bakalım?"

"Ba! Jüjim! Ani! Uuuf!" dedi Ada dan diye. İşaret parmağıyla Gökhan'ı gösterdi. "Ani! Uuuf!" İşaret parmağını gözlerine götürdü ve gözlerini gösterdi. "Ani!" Sonra işaret parmağını bana çevirdi ve ağlıyormuş gibi yalandan yüzünü buruşturdu. "Ani! Uuuf!" dedi. Durmaksızın hareket eden işaret parmağı, yine Gökhan'ı buldu. "Jüjim, ani, uuuf!"

Bora, Ada'yı anlamaya çalışır gibi, "Gökhan..." dedi ve durdu. Kaşlarını çattı. "Annene bir şey mi yaptı?"

"Uuuf!" dedi Ada. Yine yalandan ağlıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Ani! Uuuf!"

"Annen ağladı mı?" diye sordu Bora.

"Hııığğğ!" dedi Ada.

"Niye ağladın?" diye sordu Bora, bana dönerek. Bakışları Gökhan'a çevrildi. "N'oluyor?"

"Kızım?!" dedim şaşkınlıkla. "İspiyonculuk kötü bir şey!" Gökhan'ın da ağzı resmen bir karış açık kalmıştı. "Yaşadıklarını anlatmakla bu aynı şey değil. Bu resmen dedikodu! Ve dedikodu çok ayıp bir şey!"

"

N'oluyor

, diye sordum..." dedi Bora, Ada'ya bir şey öğretmeme engel olarak. "Biriniz, bir şey söyleyecek misiniz?"

"Ya yok bir şey," dedim, içtenlikle. "Gökhan'la dedikodu yapı-" Durdum ve boğazımı temizledim. "Dedikodu yapmadan, normal, sohbet ediyorduk. Aydın'a üzüldüm. Aydın'la Beyza'ya. Leo'ya... Gözlerim doldu, hüzünlendim. Bir şey var sandı Ada da."

Bora'nın bakışlarına derin bir merak yerleşirken, "N'olmuş ki?" diye sordu.

"Deneyeceklermiş..." dedim, buruk bir ifadeyle. Bora, kucağında Ada'yla beraber, birkaç adım atarak yanıma geldi ve kolçağa oturdu. Bütün dikkatiyle beni dinliyordu. "Beyza da buna ikna olmuş. Ama Mehmet Şahindağ içeriden çıkınca... Beyza bunu bir işaret olarak algılamış... Yemeğe gitmemiş. Ama Aydın gitmiş ve gelmeyeceğini bile bile beklemiş Beyza'yı. Sonra da bir ev almış. O eve yerleşmeyi planlamış her şey bitince, Beyza'ya onu ömür boyu o evde bekleyeceğini söyleyecekmiş, ona da anahtar yaptırmış. Ama Bora..." Yeniden gözlerimden yaşlar akınca, Ada bu kez de şaşkınlıkla babasına bakmıştı. "Beyza vurulunca, Aydın bunu hiç ona söyleyememiş. Bir ihtimalleri varsa da bitmiş sonrasında, tükenmiş."

Bora içine kocaman bir nefes çekerken, Ada'nın başından öptü ve "Yok bir şey kızım..." dedi. Ada, babasına bizim anlamadığımız bir şeyler söyledi.

"İnsan bazen duygulanabilir," dedi Bora, ona cevaben. Bakışları önce beni, sonrasında Gökhan'ı buldu. "Ablam, gerçekten bir şans mı verecekti Aydın'a?"

"Yemeğe çıkma teklifini kabul etmişti, nihayet," dedi Gökhan, iç çekerken.

"Bunun bir şans vermek olduğundan nasıl eminiz?" diye sordu Bora, merakla.

"Öyleydi," dedi Gökhan, kendinden emin bir ifadeyle. "Pes etmek miydi, çok istemek miydi bilmiyorum ama yapıcı bir yerdendi."

Bora, anladığını söylemek ister gibi başını salladı. "Bir kere başardıysa, yine başarır o zaman Aydın," dedi, bakışları benimle birleştiğinde. "Sana ne, diye sormak isterdim sevgilim ama..." Bir elini omzuma yerleştirdi ve omzumu

ağlama

dercesine hafifçe sıktı. "Yani demek istediğim, sen de boşuna kendini üzme. Her şey bittiğinde, bakarsın bir şansları olur."

"Bora Bey," dedi Sevim Hanım, kış bahçesine çıktığında. "Geldiler."

"Güzel," dedi Bora, kucağında Ada'yla ayağa kalkarken. "Ada?" dedi, gülümseyerek. "Acıktın mı sen de bebeğim? Ben çok acıktım!" Duraksadı ve sehpadaki çay fincanını eline alıp, çayımı kokladı. Kaşları çatılırken çaydan bir yudum aldı. "Konyak mı var bunda?" Başını iki yana sallarken, beni ve Gökhan'ı esefle kınar gibi bakmıştı. "Sabah sabah! Aydın Demir'leştiniz ha iyice!" Ardından çayımı fondip yaptı ve boş fincanı sehpanın üzerine bıraktı. "Gel kızım..." dedi, mutfağa girerken.

Bora'nın peşinden biz de kalktık. Önce mutfağa, ardından salona geçtik. Bora, üst kata yöneldiği için ben de yönelmiştim, Gökhan ise "Ben buradayım," diyerek, Sevim Hanım'ın hazırlamaya başladığı kahvaltı masasına oturmuştu.

"Prensesim!" dedi Bora, yumuşacık bir sesle. Ada kaşlarını çatıp yüzünü çevirirken ya oflamıştı ya üflemişti tam anlamamıştım ama babasının,

Asya'ya sarılmasından hoşlanmadığı gayet belliydi. Zannediyordum ki

"Hayır!"

diyerek bağırmaması da yüce gönlüyle attığı kocaman bir adımdı.

Begüm, Ada'ya gülerken, "Halacığım!" dedi.

Ada, Begüm'e baktı. "Aaağğğğ!" dedi, hatırlamış gibi. Boynunu elledi, kolyesi yoktu. Hemen bileğine baktı, bilekliği de yoktu. "Ani!" diye bağırdı hızla. "Ba?" Bileğini gösterdi, boynunu gösterdi. "Ani? Ba?"

Bu sırada Leo ile kollarımızı birbirimize dolamıştık ve Leo, İngilizce konuşarak, "Biz, bu akşam, burada kalacakmışız Nina!" demişti.

"Sen uyurken çıkarttım babacığım ben onları," dedi Bora, Ada'ya. Ada ilk uyuduğunda, ben de yanlarında olmadığım için bunu bilmiyordum. "Takarız birazdan olur mu?" Ada, babasına kendi dilinde bir şeyler söyledi. Bora onu başını sallayarak dinledikten sonra, "Sen de hoş geldin Leo," dedi. Bir yandan da Çınar'a yaklaşmış ve onun kucağındaki Demir'in yanağını seviyordu. "Sen, bana pek pas vermesen de," diye ekledi. Ada, babasıyla beraber Demir'e yaklaşmaktan da hoşlanmamış, hatta elindeki sarı arabayı diğer eline geçirmişti. "Nasılsın Demir? İyi misin?"

"Elet," dedi Demir, gülümseyerek.

Ada, bakışlarını, babasına beraber teessüf edelim diye bana çevirdiğinde, Asya'nın benim yanıma geldiğini ve bana da sımsıkı sarıldığını görmüştü. "Hoş geldin Asya'cık..." diye mırıldandım.

Leo, on saniye kadar düşündükten sonra, "Baba?" dedi Aydın'a dönerek. "Basketbol oynamıyoruz ki, nasıl pas vereceğim?"

"Ona selam vermedin ya... Onu kastediyor dayın," dedi Aydın.

Leo'nun kaşları bu kez de havalandı. "Pas vermek, selam vermek mi demek?"

"Tam değil..." dedi Aydın, nasıl açıklayacağını bilemez gibi. "Eee... Ben annenin aşağı inmesine yardım edeyim." Aydın'ın bakışları Beyza'ya çevrildi.

Beyza, tekerlekli sandalyesini merdivenlere doğru sürdü. Aydın, merdivenlerin başında Beyza'yı kucağına aldı ve aşağı indiler. Selim de Beyza'nın sandalyesini peşlerinden aşağı indirmişti.

Öte yandan Leo, Bora'ya dönmüş ve "Merhaba," demişti. "Hoş buldum."

Bora gülümsedi. "Kahvaltı daha hazır değil. Siz kahvaltı hazır olana kadar Noir'yla oynamak ister misiniz?"

"Olur!" dedi Asya, sevinçle. "Nerede Noir?"

Bora, yeniden yukarı çıkan Selim'e başıyla bir işaret verdi. "Çocuklar Noir'yla bu katta olacaklar..."

"Getireyim abi Noir'yı. Bahçede," dedi Selim ve kapıya ilerledi.

Bu arada Bora, Demir'e döndü. "Demir, sen de Noir'yla oynamak ister misin?"

"Ayı!" dedi Ada, babasına.

"İster," dedi Asya, yumuşacık bir sesle. Demir'e baktı. "İstersin, değil mi ablacığım?" O da Çınar'ın yanına ilerledi. "Gel. Hani sen de köpeği çok sevdin ya. Beraber oynayalım." Demir, kollarını Asya'ya uzattığında, Çınar, Demir'i yere indirdi. Demir, Asya'nın elini tuttu. Bu sırada Asya, Ada'ya dönmüştü. "Sen de gelsene Ada. Beraber oynayalım." Ada, Asya'ya cevap bile vermemiş, kafasını diğer yana çevirmişti.

"Siz gidin dayıcığım," dedi Bora, Asya'ya.

Asya, elinden tuttuğu Demir'i yönlendirdi ve birlikte süslü salona doğru yürümeye başladılar. "Cici köype?" dedi Demir, sorar gibi.

"Gelecek şimdi," dedi Asya, yürürken. "Selim Abi getirecek."

Ada, Demir'in yürüyor olmasına bir kez daha hayretle baktı. "Oağ?" diye sordu babasına. Kendini gösterdi. "Oağ."

"Sen de mi Noir'yla oynayacaksın?" diye sordu Bora.

"Hığğğ," dedi Ada, süslü salonu göstererek.

"Gel, biz de gidelim Ada..." dedi Leo. Ada kaşlarını çatarak Leo'ya baktı. "Ben gidiyorum, gelecek misin?" Leo, süslü salona doğru bir adım attı ve Ada'ya döndü. "Gelecek misin?" diye sordu, bir kez daha.

Çınar, Begüm, Yeşim ve Selim merakla, Ada'nın vereceği tepkiyi bekliyorlardı. "Ba!" dedi Ada.

"Ben gitmeyeceğim. Ama istersen, sen gidebilirsin..." dedi Bora.

Selim, Noir'yla birlikte içeri girdiğinde, Ada'nın bakışları Noir'ya çevrildi. "Oağ! Ge!" dedi.

"Cici!" diye bağırdı Demir, sevinçle. "Cici! Gel!"

Noir, Ada'ya baktı. Sonra da Demir'e baktı. Noir'ya da yazıktı, delilerin arasında kalmıştı. "Git oğlum," dedi Bora. Noir, Bora'nın emriyle süslü salona koşunca, Leo da Noir'nın peşinden koştu. Bora, Ada'ya döndü. "Sen de gitmek ister misin babacığım?"

"Ayı!" diye kızdı Ada. Gözlerinden bir damla yaş aktı ve bacaklarını sallayarak, babasının kucağından yere inmek istedi. "Ani!" dedi, ellerini bana uzatırken. "Ani! Ge!"

"Bebeğim üzgünüm... Ben o bencil kız çocuğu yetiştirme hatasını bir kez yaptım. Sonu çok iyi olmadı," dedi Bora, alenen yanındaki kardeşini iğneleyerek. Kardeşi ise, abisinin bu cümlesi üzerine sadece gözlerini devirerek, tırnaklarına bakmıştı.

Bu sırada Demir, paytak adımlarla yeniden yanımıza gelmiş ve "Da!" diye seslenmişti, Ada'ya. "Gel!" Artık Bora, Begüm'ü kendisi bencil yetiştirdiği hâlde, onu ne kadar kınadıysa, Begüm'ün evladı değil, bizim evladımız bencil olmuştu. Oğlan dayıya çektiği için olsa gerek, Demir yırtmıştı. Benim hatam, halaya çekmesi muhtemel bir kız çocuğu doğurmam mıydı? Ada, Demir'e bakarken, Bora Ada'yı yere bırakmıştı. "Gel!" dedi Demir, yine. "Da gel, cici köypeyle oyun."

Ada, elinde sarı arabasıyla Demir'e doğru emekledi ve ona yaklaştı. Yan yana geldiklerinde Demir yürüyünce Ada, bir an için olduğu yerde durdu ve egosu zedelenmiş gibi Demir'e arkasını dönüp bana doğru emekledi. "Ani!" dediğinde, onu kucağıma aldım. Demir, Ada'nın gelmeyeceğini anladığında, ona el sallayarak, süslü salona geri dönmüştü. "Bebe! Oağ!" dedi Ada, burnunu çekerken. Süslü salonu gösterdi. "Ani! Ge!" Kendini gösterdi. "Ge!"

"Annenle benim, biraz işimiz var," dedi Bora, yanımıza yaklaşırken. Ada, ıslak gözlerinin altından babasına baktı. "Yeşim Abla'yla gider misin kızım?" diye sordu Bora. Yeşim'e döndü. "Ada'yı sen götürür müsün Noir'nın yanına?"

"Tabii," dedi Yeşim gülümseyerek. Yanıma yaklaştı. "Gidelim mi Ada beraber oraya?"

"Hığğğ," dedi Ada, Yeşim'in kucağına geçerken. "Oağ!"

"On beş yirmi dakika kadar Yeşim," dedi Bora. Yeşim, Bora'ya baktı ve başını salladı. "Ben çağırırım sizi."

Bütün bu olanların, Bora'nın, bizimle yalnız kalmak için yaptığı bir şey olduğunu ancak anlıyordum. Ve hatta anlıyorduk. Salona indik. Beyza, verandaya açılan ama şu anda kapalı olan kapının önünde, sandalyesinde otururken; Aydın, televizyonun yanındaki duvara yaslanmış ve ellerini ceplerine sokmuştu. Çınar, L koltuğun uzun tarafına otururken, Begüm kahvaltı sofrasına, Gökhan'ın yanına geçmişti. "Evet..." dedi Bora, derin bir nefes verirken. Ben, Çınar'ın yanına otururken, Bora ayakta kalmayı tercih etmişti. "Çocuklar inmeden, kahvaltıya başlamadan konuşalım. Akabinde, akşam kumarhaneye gidene kadar, yeğenlerimle ve kızımla sakin ve huzurlu bir Cumartesi geçirmek istiyorum."

"Artık, lütfen..." dedi Çınar, sabırsızca.

"

Plan plan

dediniz... İlk planı söylüyorum, sonra da bu konuda beni darlamayı bırakın..." dedi Bora. Bakışları hepimizin üzerinde dolaşıyordu. "Pazartesi'den itibaren hepiniz... Her an, Mehmet Şahindağ tarafından suikaste uğramaya uygun bir biçimde davranacaksınız. Sizi, istediği her an öldürebileceği boşluğu ona verecek şekilde. Yani... Açık hedef olacaksınız."

188.Bölüm

Canım Maça Kızı 8 Ailesi,

Bu Cumartesi günü (4 Kasım 2023) İstanbul, Tüyap'tayım. 12:00'de söyleşimiz, 14.00'de imzamız var. 2.Kitap'ımızın ilk imzası olacak, aynı zamanda da bu benim ilk fuarım... Nasıl heyecanlıyım, anlatamam!

İstanbul'da olan, yolu İstanbul'a düşen herkesi, kitabı olsun ya da olmasın, tanışıp sarılıp kucaklaşmaya beklerim.

Yorumlarınız, mesajlarınız, tweetleriniz, yaptığınız ve çektiğiniz bütün videolar, fotoğraflar, bütün paylaşımlarınız için çok teşekkür ederim. Heyecanla bakıyorum onlara, kiminize cevap veremesem de yazdığınız her bir satır bana ulaşıyor, unutmayın.

□♡

Bölümün içinde, bir filmle karşılaşacaksınız. İzlemeyen varsa, onu izlesin olur mu? İçsel ve dışsal nice metafor içerir ve sevgiyle tavsiyemdir.

□

Sizi çok seviyorum!

Var olun...

🏵

dp

♠

"Plan plan

dediniz... İlk planı söylüyorum, sonra da bu konuda beni darlamayı bırakın..." dedi Bora. Bakışları hepimizin üzerinde dolaşıyordu. "Pazartesi'den itibaren hepiniz... Her an, Mehmet Şahindağ tarafından suikaste uğramaya uygun bir biçimde davranacaksınız. Sizi, istediği her an öldürebileceği boşluğu ona verecek şekilde. Yani... Açık hedef olacaksınız."

"Nasıl yani?" Herkesin yüzünü büyük bir şaşkınlık kaplarken, bu şaşkınlığı sesli bir tepkiye ilk çevirebilen Çınar olmuştu. "Sen, ne dediğinin farkında mısın?"

"Gayet," dedi Bora doğrudan. "Begüm, mağazasına dönecek, işinin başına. Aydın, Beyza'yla beraber hastaneye gidip gelecek. Bu akşam kumarhanelerin hepsini sessiz sedasız açıyoruz, Gökhan bunun organizasyonuyla ilgilenecek." Bakışları gözlerimi buldu. "Senin de kendine bir şey bulman gerek. Holdinge mi geliyorsun, İstihbarat'a mı gidiyorsun, Ada'ya İstanbul'u mu gezdiriyorsun, ZNV Matematik Okulu'nu mu ziyaret ediyorsun, sen bilirsin. Herkes, her gün, aynı saatte, en az aynı bir güzergâhı kullanarak, basit bir rota çizecek." Bakışları yeniden Çınar'a çevrildi. "Seni ise bilemiyorum, sen ne işle meşgulsun?"

Çınar, Bora'ya bir cevap veremeden, Aydın araya girmişti. "Ben neden kumarhanelerle ilgilenmiyorum Kara?"

"Çünkü senin bir ailen var. Oğlunla ve karınla ilgilenmen gerekiyor," dedi Bora. Derin bir nefes verdi. "Çocuklar da okula gidiyor olacaklar ve onları Selim getirip götürecek."

"Bence hepimizin ölmesini istiyor," diye mırıldandı Beyza.

"Naz ve Ada için de aynı şeyleri söyledi ama," dedi Begüm, kafası karışmış bir tavırla.

"Hepimiz derken... Hepimiz," dedi Beyza. Sıkıntılı bir nefes verdi ve bakışlarını kardeşinin kendisine benzeyen gözlerine sabitledi. "Okul konusunda konuşmuştuk dün akşam. Asya'ya karışamam ama Leo okula falan gitmeyecek." Bu bir fikir değil, âdeta emirdi. "Bu, bu konudaki son kararım ve konu kapandı."

"Öncelikle," dedi Bora, boğazını temizledikten sonra. "Burada, konular, sadece ben kapattığımda kapanır." Beyza'nın zaten solgun olan beti benzi daha da atarken, kaşları da havalanmıştı. "İkincisi ise... Kararına saygı duyuyorum fakat bu, yalnızca senin verebileceğin bir karar değil." Bora, Beyza'yla konuşurken gayet içtendi ve ne kadar tavizsiz görünse de sesi yumuşacıktı. "Belki bana

sen kimsin

diyebilirsin ama bu çocuğun bir de babası var ya hani... Dilersen, o da fikrini belirtsin."

"Belirtsin?" dedi Beyza, meydan okur gibi. Aydın'ın bakışları Beyza'yla buluştu. Onun acı kahve gözlerinin derinlerinde neler yattığını anlayamıyordum ama Beyza'nın uyarıcı bakışlarını belki de hepimiz okuyabiliyorduk. İşin kötüsü Bora da Aydın'a bakıyordu, daha da kötüsü Bora'nın bakışları tümden ifadesizdi. Aydın, gözlerini bir an olsun Beyza'nın gözlerinden çekmemişti ama Bora'nın bakışlarının üzerinde olduğunun farkındaydı. İki kardeş Aydın'ı sınıyorlardı ve maalesef ki bu Aydın için kolay bir sınav değildi.

Salona, nedeni belli bir gerginlik yayılırken, Bora herkesi daha da germek ister gibi, yirminci saniyede, "Ne diyorsun Aydın?" diye sordu.

"Belki de herkesin en önce, amacımızı bilmesi gerekir," dedi Gökhan, Aydın dudaklarını bile aralayamadan. Yüzüne sahte bir gülümseme yerleşmişti ve Aydın'ın,

"Kara ne derse o'dur,"

minvalinde bir cevap vereceğini düşünmüş olsa gerek, Aydın'ın cevabının altını doldurmaya, ortamı yumuşatmaya çalıştığı belliydi. "Yani Beyza'nın mesela, ölmeyi... Daha doğrusu, kimsenin ölmesini amaçlamadığımızı bilmesi gerekir."

"Beyza'nın mesela, ölmeyi... Daha doğrusu, kimsenin ölmesini amaçlamadığımızı bilmesi gerekir," dedi Bora, Gökhan'ın cümlesini birebir taklit ederek. Es verdi ve "Evet," diye ekledi. "Bence de öyle."

"Sen de mi bu planın içindesin yani?" diye sordu Çınar, Gökhan'a. Başını iki yana salladı. "Biz neden değiliz?"

"Okul konusuna dönecek olursak?" dedi Bora, yeniden bakışlarını Aydın'a çevirerek. "Seni dinliyoruz."

Aydın derin bir nefes verdi ve acı kahve gözlerini Bora'nın kapkara gözlerine dikti. "Sana güveniyorum Kara," dedi, kendinden emin bir tavırla.

"Ama?" dedi Beyza,

devam et

der gibi.

"Aması yok," dedi Aydın, bakışları Beyza'ya çevrilirken. "Kara, Leo'yu tehlikeye atacak bir şey yapmaz. Kaldı ki bununla ilgili ufacık bir şüphen varsa bile, yengenin ve kendi kızının da aynı şekilde hedefe açık olacağını söyledi. En azından bundan mütevellit için rahat olmalı."

Beyza, yüzüne hayal kırıklığı yayılırken, başını iki yana sallamıştı. "Benim içim rahat değil!" dedi sertçe. "Ve eğer sen de Leo'nun babasıysan, senin de için rahat olmamalı! Benim oğlum aylar önce hedefe yerleşti zaten! Bunu bir kez daha yaşayamam anladın mı?!" Öfke dolu bakışları Bora'ya çevrildi. "Bunu sen de anla ve bu konuyu kapat artık!"

Bora, sıkıntı dolu bir nefes verdi ve Gökhan'a döndü. "Kahvaltıya oturalım. Gelsin çocuklar."

"Bir dakika bir dakika!" dedi Çınar, ayağa kalkarken. "Planı konuşacaktık?"

"Konuştuk ya?" dedi Bora, şaşkınlıkla. "Daha nesini konuşacağız?"

"Bu anlattıklarından ne anlamamızı bekliyorsun ki?" diye sordu Çınar. "

İlk planı söylüyorum,

dedin ama bu ilk plan değil. Bu planın gereği, yapmamızı istediklerin," dedi Çınar, haklı olarak. "Planın ne Bora?"

Gökhan, çocukları çağırıp çağırmamayı sorarcasına Bora'nın gözlerinin içine bakıyordu. Çınar ise Bora'dan bir cevap bekliyordu fakat Bora, telefonu çalınca ikisinden de bakışlarını çekti ve cebinden çıkardığı telefonu kulağına götürdü. "Söyle Selim," dedi, dümdüz bir sesle. Kaşları havalandı. "Hadi ya!" dedi gülümseyerek. "İyi tamam. Çocuklarla ilgilen," dedi ve telefonu kapatıp cebine koydu. Bakışları yeniden hepimizin üzerinde dolaşırken derin bir nefes vermişti. "Küçük bir iade-i ziyaret gösterisi gerçekleştirmek istemiş de Mehmet Şahindağ." Kaşlarım çatıldı. "Bu gösteriyi duymak isteyen kalsın, duymak istemeyen de çocuklarla beraber labirente gidebilir."

"Ne gösterisi?" diye sordu Gökhan.

"Bir şey değil ya..." dedi Bora, geniş bir tavırla. "Şöyle bir kurşun döktürecekmiş de bizim için. Sağ olsun."

Çınar başını iki yana sallarken, Begüm doğrudan ayağa kalkmıştı. "Bunu ne duymak ne de görmek isterim."

Bora'nın bakışları ablasına çevrildiğinde, Beyza, gergin bir tavırla, "Al benden de o kadar," dedi. Bakışları da korkusunu ele veriyordu. "Bir sorun çıkmayacak değil mi? Her şey kontrolün altında mı gerçekten?"

"Hiçbir sorun çıkmayacak... Çınar eşlik etsin size," dedi Bora, ellerini ceplerine sokarken. "Labirenti avucunun içi gibi biliyor nasılsa." Kapkara gözleri gözlerimle birleştiğinde, "Sen de çık istersen onlarla," diye eklemişti.

"Yoo," dedim, arkama yaslanırken. "Ada güvendeyse, ben böyle iyiyim." Bora, ciddi olup olmadığımı sorgularcasına bana bakınca, "Kulağımın pası Belgrad Ormanı'nda silinmişti..." diye ekledim.

Çınar, Beyza'yı kucağına alırken, Begüm de hızlıca ablasının tekerlekli sandalyesini katlayarak kucaklamıştı. Onlar merdivenlere ilerlerken, Bora önce mutfağa geçti ve Sevim Hanım'a korkmamasını söyledi. Ardından kış bahçesinden bahçeye geçmiş olmalıydı ki verandada oturduğunu gördüm. Aydın ve Gökhan da Bora'nın yanına çıkmışlardı. Beyza, Begüm, Çınar, Leo, Asya, Demir ve Ada, labirente nasıl gireceklerdi; Leo ve Asya'ya gizli geçit turu yaptıracakları yalanını mı söyleyeceklerdi bilmiyordum fakat orada, dış dünyaya kapalı olacaklardı. Kurşun seslerini duymayacaklardı. Belgrad

Ormanı'nda kurşun sesleri duymanın kulağımın pasını sildiği yalan da değildi gerçek de değildi. Her şeyden evvel, insanın, kurşun seslerine alışması gibi bir durumun söz konusu olabilmesi mümkün değildi. Fakat bu sesin, hayatımızın gerçeği olduğu da yadsınamazdı ve ben, Bora'yı, bu sesle baş başa bırakmak istemiyordum. Ben de verandaya çıktım ve kendime bir sigara yaktım.

"Bunu asansör mü haber verdi?" diye sormuştu Gökhan, Bora'ya. Bora yalnızca başını salladı. "Ne kadar bilgi alabiliyorsun ondan?"

"Kısmi bilgiler," dedi Bora, sigarasından son dumanını içine çekerken. "Yerini yurdunu biliyor Mehmet Şahindağ'ın ve içeriden bazı duyumlar alabiliyor, o kadar."

"Güveniyor musun peki?" diye sordu Aydın, merakla.

"Kısmen," dedi Bora. Uzaktan olduğu belli kurşun sesleri duyulduğunda, bakışları bana çevrildi ve her şeyin yolunda olup olmadığından emin olmak istercesine, beş saniye boyunca bana baktı. Bu sesler ne kadar ürkütücü olursa olsun, Bora, bu seslerin arasında olmadığı için şükretmiştim. "Bana biraz az soru sorsanız?" dedi, yeniden Aydın ve Gökhan'a döndüğünde.

"Benim henüz sormadığım onlarca soru var Kara!" dedi Aydın, isyan eder gibi. "İnan bana merak ettiğim on şeyden sadece birini soruyorum zaten!"

"Sence şimdi bu şovun amacı tam olarak ne?" diye sordu Gökhan.

Bora arkasına yaslanırken, bir bacağını diğerinin üzerine attı. "Hep birlikte olduğumuzu biliyor olmalı... Bizi tedirgin etmek, varlığını hatırlatmak, işte dediğim gibi Aydın'ın doğum günü pastasına bir cevap... Belki de senin sözünü tutmamana, Aydın'ı ona götürmemene bir tepki. Bunlardan biri ya da hepsi. Genel olarak bir savaşın içindeyiz ve o da üzerine düşeni yapıyor."

"Bunu püskürtemeyeceğimizi düşünememiş olamaz değil mi?" diye sordu Aydın, merakla. "Yani bu sadece bir gözdağı mı sence?"

"İyi ki az soru sorun dedim!" dedi Bora, sitemle. O oflarken, ben de sigaramı söndürmüştüm. "Bilmiyorum. Onun beyninin içini okumuyorum en

nihayetinde değil mi?"

"Ama döndüğünden beri okuyabiliyormuş gibi davranıyorsun!" dedi Aydın, kaşlarını çatarken. "Bu konuda, hepimizden önde olduğun muhakkak."

"Elbette öyle," dedi Bora, bu gayet normalmiş gibi. "Fakat yine de bu bir gözdağı mı, tehdit mi, harbi harbi bir operasyon mu nereden bilebilirim?!" Kurşun sesleri nihayet kesilirken, "Hepimizi öldürmek istediğini biliyorum sadece..." diye mırıldandı. "Ve ben de ona, eğer isterse hepimizi öldürebileceğini düşündürteceğim, o kadar. Çınar Akbulut'a da söyleyin bunu.

Plan plan

diye gezmesin peşimde."

"Çınar Akbulut mühim değil de..." dedi Gökhan, sıkıntıyla. "Beyza ikna olmadan, Leo'yu evden çıkartamayız. Leo konusunda bir istisna göstersen? Yani o, bütün bu planın dışında kalsa?"

"Olmaz," dedi Bora, başını iki yana sallarken. "Bu bizim zayıflığımız gibi durur. Hepimizin dışarıda, hayatın akışına dönmüş olması gerek. Psikolojik olarak da herkesin buna ihtiyacı var."

"Beyza'yı asla ikna edemezsin," dedi Gökhan, kendinden emin bir tavırla. "O, buna hazır değil Bora."

Bora, telefonuna mesaj geldiğinde, bakışlarını Gökhan'dan çekti. Kendisine gelen mesaja hızlıca yanıt verdi ve ayağa kalktı. "Hadi kahvaltıya," dedi.

Az evvel duyduğumuz kurşun sesleri hiç yaşanmamışçasına salona girmeden, elimden tutarak beni de oturduğum yerden kaldırmıştı. "Asansörle yüz yüze görüşecek misin?" diye sordum, masaya ilerlerken.

"Bilmem, gerekirse..." dedi. Masanın baş köşesine oturmadan, yanındaki sandalyeyi de benim için çekmişti. "Eğer yüz yüze görüşürsem, sen de yanımda olursun. İstersen."

"İsterim," dedim.

"Baba!" diye bağırdı Leo, merdivenleri ikişer ikişer inerken. "Tünel o kadar büyük ki! Nina'nın evindekinden bile büyük! Çok güzel!"

Aydın güldü ve yanına gelen Leo'nun kafasını sevdi. "Biliyorum. Daha önce görmüştüm ben de."

"Dayı! Bu tüneli ne zaman yaptırdın?" diye sordu Asya. Bu sırada Aydın, Çınar'ın kucağında Beyza'yla merdivenlerden indiğini fark edince, onlara doğru ilerlemişti.

"Çok oluyor prensesim," dedi Bora. Selim, Beyza'nın sandalyesini açarken, Begüm kucağında Demir'le beraber yanımıza geldi. "Ama bu bir sır... Bu tünelden, kimseye bahsetmek yok, tamam mı?"

"Hiç kimseye mi?" diye sordu Leo, tekerlekli sandalyedeki annesinin yanına otururken.

"Evet," dedi Bora, başını sallarken.

"Gizli bilgi gibi düşün," dedi Çınar, Bora'yı tasdiklerken. "Nina'nın evindeki tünel de bir sırdı ya hani."

Ada heyecanla, "Ani!" diye bağırarak Yeşim'in kucağında merdivenlerden inmiş ve âdeta zıplayarak benim kucağıma geçmişti ve otuz sekiz saniyedir es vermeden kendi dilinde anlattığı şeyler labirentle alakalı olmalıydı. Tek bir kelimesini dahi anlamıyordum ama onu ilgiyle ve anlıyormuşum gibi dinliyordum.

"Çocuklar Noir'yla oynarken sorun çıkarttı mı?" diye sordu Bora, Yeşim'e. Bu cümlenin gizli öznesi Ada'ydı.

"Yok," dedi Yeşim, gülümseyerek. "Üçüyle de muhatap olmadı. Ama onların Noir'yla oynamalarına da ses çıkartmadı. Koltukta öylece oturduk biz. İzledi sadece onları."

"Labirentte?" diye sordum, Ada'nın bir dakika, onuncu saniyede, anlattıkları biter bitmez.

"Orada da etrafı keşfetmekle meşguldü," dedi Yeşim.

"Gel babacığım," dedi Bora, Ada'yı kucağımdan alırken. Ada babasına gülümsediğinde, biraz evvel babasıyla yaşadıkları minik sorunu unuttuğu belliydi. Bora, Ada'yı aramızdaki mama sandalyesine oturturken, Ada da bana anlattıklarını babasına anlatmaya başlamıştı.

Selim ve Yeşim mutfağa ilerlerken, ben Ada'nın tabağına yaptığımız poğaçadan servis edip, "Afiyet olsun anneciğim," demiştim. Demir de mama sandalyesinde oturuyordu ve durmaksızın konuşan Ada'yı dikkatle izliyordu. Arada da bakışları Ada'nın mama sandalyesine bıraktığı sarı arabaya kayıyordu ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Geri mi isteyecekti acaba? Demir, annesinin tabağına koyduğu poğaçadan bir ısırık aldığında, "Sevdin mi Demir poğaçayı?" diye sordum. "Güzel mi?"

"Elet," dedi Demir, gülümseyerek. "Güzel."

Ada, bakışları Demir'e kayarken, "Ani!" dedi. Ona döndüm. "Immhh," dedi, baş parmağını diğer parmaklarıyla birleştirirken. "Jüje." Yeniden Demir'e baktı ve kendini gösterdi. "Ani men."

"Evet," dedim, ikinci heceyi uzatırken. "Ada'yla beraber yaptık poğaçayı biz." Gülümsedim. "Demir de sevmiş anneciğim. Ellerimize sağlık."

"Ba!" dedi Ada. Babasına poğaça uzattı.

Bora, poğaçadan bir ısırık alırken, "Çok güzel bebeğim. Ellerinize sağlık," dedi.

"Jüjim!" dedi Ada. Yanımda oturan Gökhan, sandalyemin arkasından eğilerek Ada'ya bakmıştı. Ada ona da poğaça uzattı. Gökhan poğaçadan ısırdığında, Ada merakla ona bakıyordu.

"Immhh," dedi Gökhan, Ada'yı taklit eder gibi. "Muhteşem! Ellerinize sağlık güzelim!"

Ada gülümsedi. "Abi!" dedi, heyecanla. Çınar ve Aydın aynı anda kafalarını kaldırıp Ada'ya baktılar fakat Ada, Begüm'e bakıyordu. "Abi!" dedi yine.

"Hala kızım, hala..." diye mırıldandım.

"Aya!" dedi bu kez de Ada.

Begüm güldü ve ortadaki poğaça tabağından bir poğaça alıp bir parçasını ağzına attı. "Bayıldım halacığım! Harika olmuşlar!"

"Ben de yiyeceğim," dedi Asya, tabağına bir poğaça alırken. Ada, Asya'ya baktı. "Çok güzel," dedi Asya, çiğnerken. "Ellerinize sağlık." Bana döndü ve gülümsedi. "Bir daha yaptığınızda, ben de size yardım edeyim mi yenge?"

"Et tabii," dedim.

"Güzel," dedi Demir, poğaçadan yine ısırdığında. Her lokmasında bunu mu söyleyecekti ve poğaça konusunun kapanması için ne yapabilirdim?!

"Baba, ne zaman gelecek?" diye sordu Leo.

Aydın, bakışlarını tabağından kaldırıp karşısında oturan Leo'ya baktı. "Birazdan gelir," dedi gülümseyerek.

"Kim?" diye sordu Bora, merakla.

"Hediyem!" dedi Leo, böbürlenerek. "Ada! Sana hediye aldım!"

"Aaaağğğ?!" dedim heyecanla. "Ada!" dedim, çok önemli bir şey olmuş gibi. "Leo, sana hediye almış!"

"Aaağğğğ!" dedi Ada. Küçük bir poğaça parçasını Leo'ya doğru uzattı. "Yeo!" dedi,

al

der gibi.

Poğaçayı Ada'dan aldım. Karşımda oturan Begüm'e uzattım. O da Beyza'ya uzattı. Beyza da Leo'ya. Leo, küçük dilimi ağzına attı. "Çok güzel," dedi. Gülümsedi. "Teşekkür ederim Ada." Poğaça konusu kapanmıyordu. "Nasıl yaptınız?" Ada, Leo'ya poğaça tarifini kendi dilinde verirken, Gökhan'ı da işaret etmiş ve kazağına bulaşan unu falan da anlatmıştı. "Biz de daha önce Nina'yla poğaça yapmıştık. Değil mi Nina?" dedi Leo.

"Evet," dedim, başımı sallarken.

"Çocuk, annesinin kaç adı olduğunu düşünüyor acaba?" diye söylendi Bora, hoşnutsuzlukla.

Demir poğaçasından bir ısırık daha aldı ve "Güzel," dedi.

"Dayı!" dedi Leo, buhran geçireceğimi anlamışçasına konuyu değiştirmek ister gibi. "Bat neden burada değil?"

"Çünkü biz ailecek bir gün geçiriyoruz," dedi Bora.

"Ama Bat de bizim ailemizden biri," dedi Leo, karşı çıkar gibi. "Öyle değil mi anne?"

Beyza, kendisine bir şey sorulmadığı her an görünmez biriymiş gibi davranıyor ve sanki göründüğünü fark edince de ekstra mutsuz oluyordu. "Öyle bebeğim. Ama dayının ailesi sayılmayabilir," dedi.

"Nasıl yani?" diye sordu Leo, merakla. "Aile, tek değil midir? Hem Bat, Nina'nın da ailesinden biri. Nina'nın ailesinden biri, dayımın da ailesinden biri olmaz mı?"

"Başka bir gün, onu da çağırırız..." dedi Bora, zoraki bir gülümsemeyle.

"Güzel," dedi Demir, poğaçadan aldığı son ısırıkta.

Begüm, Demir'in yanağına kocaman bir öpücük kondurdu ve "Oh!" dedi, iştahla. "Bir tane daha yer misin bi'tanem?!"

"Elet," dedi Demir.

Begüm, Demir'e bir poğaça daha uzatırken, Ada poğaçalı eliyle babasını dürtmüştü. "Ba!" dedi ve Demir'i işaret etti. "Bebe fi." Demir'in beyaz gömleğinin üzerinde, kot pantolonunu tutan pembe pantolon askısında, beyaz fil desenleri vardı ve Ada muhtemelen onu kastediyordu. "Fi."

"Evet," dedi Bora, içten bir tavırla. "Ne güzelmiş değil mi Demir'in kıyafetleri?"

"Fi!" dedi Ada, yine. "Veğ."

Bora'nın gözleri kısıldı. "Oyuncak filini mi istiyorsun?" diye sordu, merakla. Ada, babasını onaylar gibi başını salladı. "Kahvaltıdan sonra versem olur mu? Yukarıda şimdi o?"

"Yok şimdi ver bence dayı!" dedi Leo, heyecanla. Bora şaşkınlıkla Leo'ya baktı. "Çok merak ettim. Ben de bakacağım file."

"Fi!" dedi Ada, yine.

"Yeşim!" diye seslendi Bora, mutfağa doğru. "Söyleyeyim Yeşim'e, getirsin. Kahvaltı yapıyorum ya ben de..." diye devam ettiğinde, yeniden bakışları Leo'ya çevrilmişti. Yeşim mutfaktan çıktığında, "Sana zahmet... Ada'nın oyuncak filini getirir misin?" diye sordu Bora. Yeşim başını sallayıp merdivenlere ilerlerken, Bora, Ada'ya döndü. "Getiriyor kızım Yeşim Abla."

"Bana şeftali suyu verir misin peki dayı?" diye sordu Leo.

"Sevim Hanım!" diye seslendi Aydın.

"Leo, n'oluyor?" diye sordu Beyza, Leo'ya döndüğünde. Bu sırada Aydın, Sevim Hanım'dan şeftali suyu istemişti. "Niye dayını masadan kaldırmaya çalışıyorsun?"

"Bir şey olmuyor," dedi Leo, üzüntüyle. Bu üzüntünün sahte bir üzüntü olduğunu benim gibi Beyza da anlamış olmalıydı. "Dayımın benim için bir şey yapmasını isteyemez miyim?" Bakışları Bora'ya çevrildi. "Yapmadı ayrıca!" Bu manipülasyon biçimini nerede görsem tanırdım çünkü Leo'ya ben öğretmiştim. "Bari su verir misin? Ama soğuk su. Dolaptan. Masadaki sıcak."

Bora da Leo'nun bu tavrının altında yatan bir şey olduğunu pekâlâ anlamış olmalıydı. "Bence doğrudan her ne söyleyeceksen söyleyebilirsin," dedi. Leo'nun kaşları çatıldı. "Belli ki benden gizli bir şey söylemen gerekiyor ama benden gizlemene gerek yok." Leo, bakışlarını emin olmak istercesine bana çevirdiğinde, başımı salladım.

"Lütfen Bat gelsin..." dedi Leo, yeniden Bora'ya bakarken.

"Niye?" diye sordu Bora, merakla.

"Çok özledim onu çünkü!" dedi Leo, yine sahte bir üzüntü ifadesi takınarak. Bana döndü ve ona destek vermemi istercesine kaş göz yaptı fakat bunu maalesef ki herkes anlamıştı. "Sen de özlemedin mi Nina?"

"Kaç para teklif etti?" diye sordu Çınar, gülerek.

"Fox!" diye kızdı Leo. "Lütfen!"

"Bu hayvanlar alemine elli kez benim oğlumu rüşvete alıştırmamalarını söyledim!" dedi Aydın, sitemle. Bu sitemi kimeydi bilmiyordum ama acı kahve bakışları Çınar ve Beyza arasında mekik dokuyordu.

"Kaç teklif ettiyse, bir o kadarı da benden," diye mırıldandı Begüm. "Sonuna kadar arkandayım canım yeğenim!"

"Begüm!" dedi Aydın, kızgın bir ifadeyle.

"Onu rüşvete ilk alıştıran Nazlı bir kere!" dedi Çınar, kendini savunmak ister gibi.

"Birileri Leo'dan bir şey rica ettiğinde karşılığını alacak olması neden kötü bir şey ki?!" diye sordum şaşkınlıkla. "Ne var canım?! Çocuk harçlığını çıkarıyor işte!"

"Bat gelebilir mi?!" dedi Leo,

susun

der gibi. "Eğer gelirse toplamda iki bin dolarım olacak da çünkü! Bunu Türk lirasına çevirdiğimde epey para yapıyor."

"Ben iki katını vereyim, gelmesin..." dedi Bora.

Leo gülümserken, kaşlarımı kaldırıp başımı iki yana salladım. "Olmaz."

"Niye?" dedi Leo, şaşkınlıkla.

Yeşim elinde Ada'nın oyuncak filiyle aşağı indi. Fili, Ada'ya uzattığında Ada başını iki yana sallayarak, "Ayı!" dedi. Demir'i işaret etti. "Fi bebe veğ!" Arabayı gösterdi. "Fi bebe... Aba men..."

"Aaağğğ!" dedim şaşkınlıkla. "Sen de filini Demir'e mi hediye ettin?"

"Hıığğğ," dedi Ada. Bora da şaşkınlıkla Ada'ya bakınca, ikimizin de Ada'dan böylesi bir incelik beklemediğini düşünmüştüm. "Aba... Men..." dedi, kendini göstererek.

"Araba senin, fil Demir'in..." dedim, fili Demir'e uzatırken.

"Oğlum..." dedi Begüm, Demir'e dönerek. "Bak Ada sana fil hediye etti..."

Demir gülümsedi. "Teşkür," dedi, elindeki file bakarken. Mama sandalyesinden inmek için hamle yaptığında, Begüm, "Dur dur..." diyerek onu kucağına almıştı. Demir yere inmek isteyince, Begüm onu bıraktı. Demir paytak adımlarla yürüyerek yanımıza geldi. Bora'nın sandalyesine tırmanmaya çalıştığında Bora onu kucağına aldı. Demir, Ada'ya yaklaştı ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. Bu çok zarif bir eylemdi ve fakat Ada çirkefin önde gideni olsa gerek, kaşlarını çatarak, "Ayı!" diye bağırdı. Herkes Ada'ya gülerken Demir, Ada'nın verdiği tepkiyi umursamadan Bora'nın kucağından inip yeniden annesinin yanına yürüdü. "Aferin sana bebeğim," dedi Begüm, Demir'i kucağına alırken. "Sen, gerçek bir beyefendisin!"

Bu sırada ben de yeniden Leo'ya döndüm. "Para önemli bir şey tabii ki," dedim, ciddiyetle. "Fakat arkadaşlık, daha önemli. Para için arkadaşımızı satamayız."

"Kesinlikle," dedi Beyza, derin bir nefes verirken. "Arkadaşımızdan da para alamayız ayrıca." Bakışları gözlerimi buldu. "Değil mi Nina?" dedi,

bana katıl

der gibi.

"Ama anne!" dedi Leo, isyan ederek. "Bir yerlerden para kazanmamız gerek... Hayat çok pahalı çünkü! Babama hediye aldım. Ada'ya hediye aldım. Param bitti. Noel yaklaşıyor, Sienna'ya hediye göndereceğim. Ailemiz çok kalabalık, bir sürü hediye alacağım. Neden para biriktirmeme engel oluyorsun?!"

"Babanın hediyesini benim kartımla almadın mı sen anneciğim?" dedi Beyza, şaşkınlıkla.

"Yoo?" dedi Gökhan, araya girerek. "Ben Leo'nun banka kartına yatırdım parayı?"

"Ne tesadüf ben de!" dedi Çınar hayretle.

"O zaman aynı şeyi benim de yaptığımı bilmeseniz de olur..." dedi Begüm,

vay be

dercesine.

Attığım kahkahayı kimin yadırgadığını önemsemeden, "Aferin minik aslan!" dedim.

"Dolandırıcılık lan bu?!" dedi Gökhan, beni esefle kınar gibi.

"Hayır!" dedi Leo, kaşlarını çatarak. "Siz de bana

ben veririm parasını

demeseydiniz. Ben hiçbirinizden para istemedim. Siz verdiniz. Vermeseydiniz."

"Leo!" dedi Aydın, hafif uyarıcı bir tavırla. "Bu yaptığın ayıp."

Leo, acı kahve gözleriyle babasına baktı. "Ama Ada'nın hediyesini gerçekten ben aldım," dedi, köşeye sıkışmışçasına. "Herkesten topladığım paralar ancak yetti. Çok pahalıydı baba. Sen de gördün?

'Yuh lan paraya bak!'

dedin hatta. Kimseden para istemedim. Ben kendim aldım."

"Evet de..." dedi Aydın, sıkıntılı bir nefes verirken. "Bana hediye almak için herkesi niye soyup soğana çeviriyorsun oğlum?!"

"Ne?!" dedi Leo, kafası karışmış gibi. "Kimseyi soğana falan çevirmedim ben ne soğanı?! Sana gömlek aldım ya. Soğan almadım."

"Bunu seninle daha sonra konuşacağız," dedi Beyza, gergin bir tavırla. "Bu yaptığın hiç hoş değil. Ve bir süre, sana hiç kimsenin harçlık vermemesi gerek. Bu herkes için geçerli." Bakışları hiçbirimizin üzerinde dolaşmasa da hepimizi kastettiği açıktı. Özellikle de beni. Leo'ya döndü. "Zaten evden çıkmıyorsun, hayat pahalılığı seni etkilemeyecektir." Bu da Bora'ya attığı bir taş olsa gerekti.

"Üzülme Leo, benim çok param var, bölüşürüz," dedi Asya, yumuşacık bir sesle.

"Senin paran zaten hiç bitmiyor!" dedi Leo, isyan eder gibi. "Bir tek ben hep çok fakirim!

"Önüne gelene hediye alırsan olacağı bu," dedi Begüm, gülerek. Bakışları abisiyle bana çevrildi. "Sevgililer gününde bile hediye alıyor herkese." Yeniden Leo'ya baktı. "Ağırdan sat biraz kendini. Hediye bekle insanlardan, sen bu kadar çok hediye alma."

"Bu da değil asla!" dedi Beyza, gözlerini fal taşı gibi açarak. "Hediye almak kötü bir şey değil. Ama paran varsa, olduğu kadarıyla alırsın hediye. Hediye almak için dolandırıcılık yapamazsın."

Begüm omuz silkti. "Bat geliyor mu gelmiyor mu?!"

"Geliyor."

"Gelmiyor."

Bora ile aynı anda konuşmuş ve bir kez daha ne kadar taban tabana zıt olduğumuzu birbirimize ve kalan herkese kanıtlamıştık.

"Bat'i bilmem de..." dedi Aydın, çalan telefonuna bakarken. "Leo'nun hediyesi geldi."

"Önce ben vereyim hediyemi o zaman," dedi Asya, Begüm'e dönerken. "Teyze, paketim nerede?"

"Çantamda," dedi Begüm. Sandalyesinin arkasına astığı büyük çantasına uzandı ve küçük, sarı bir hediye paketini Asya'ya verdi. "Al bakalım."

Asya yerinden kalktı ve yanımıza geldi. "Ada, bu senin..." dedi, paketi Ada'ya uzatırken. "Umarım beğenirsin!"

"Beğenir tabii ki," dedi Bora. Paketi Asya'nın elinden aldı. "Gel kızım, açalım... Bakalım Asya Abla ne almış sana?" Paketin içinden üstünde iki anteni, antenlerin üstünde de iki tane arı olan çok güzel bir taç çıkmıştı. "Çok güzel..." dedi Bora, yumuşacık bir sesle.

"Vısss vıssss..." dedi Ada, tacı babasının elinden alırken. Arılara dokundu. "Aaaağğğğ!" Bana döndü. "Ani! Vısss vıssss!"

"Evet anneciğim arı," dedim. Tacı Ada'nın elinden aldım. "Bak, bunu böyle takıyoruz..." dedim, tacı kafasına takarken. "Teşekkür et bakalım Asya Abla'ya..." Ada, kafasına bakmaya çalıştı. Başını yukarı da kaldırsa aşağı da indirse arıları göremiyordu. En sonunda tacı kafasından çekti ve elinde salladı. "Beğendin mi? Güzel mi?"

"Jüje!" dedi Ada. Gülümsedi. Tabağındaki bir parça poğaçayı Asya'ya uzattı. Tacı da bana uzattı. "Ama bana olmaz ki..." dedim, üzüntüyle. "Benim kafam bunun için çok büyük." Yeniden tacı Ada'nın kafasına taktım. Cebimden telefonumu çıkardım ve kamerayı açtım. Ön kamerayı Ada'ya doğru tuttum. "Bak kendine. Böyle görünüyorsun. Aşırı sevimli bir bebeksin şu anda!"

"Aaağğğğ!" dedi Ada heyecanla. "Ba! Jüjim! Bebe! Abi! Aya! Yeo!"

"Çok güzelsin fıstığım benim!" dedi Begüm. Demir'e döndü. "Değil mi oğlum? Sen de söyle Ada'ya çok güzel olduğunu..."

"Güzel," dedi Demir.

"Benim hediyeme de bakın!" dedi Leo.

Bora'nın iki adamı, akülü, kocaman sarı bir Ferrari'yi merdivenlerden indirirlerken, Ada da onlara dönmüş ve kocaman bir şaşkınlıkla "Aaağğğğ!" demişti. Bora tutmasa kendini mama sandalyesinden aşağı bile atabilirdi. "Aba?!" dedi hayretle.

"İyi ki doğdun Ada!" dedi Leo, gülümseyerek.

Fakat Ada'nın Leo'yu duyduğu ya da gördüğü yoktu. Hızla, Bora'nın iki adamının biraz ilerimize bıraktığı arabaya doğru emekledi. "Aba!" dedi, hayatında hiç araba görmemiş gibi. "Ba!"

"Hediye de harbi hediyeymiş!" dedi Gökhan, ıslık çaldıktan sonra. "Concon yine konuşturmuş conconluğunu!"

"Ne sandın?!" dedi Leo, göz kırparken.

"Onu nereden öğrendin ya sen?" dedim gülerek.

"Bu, gerçekten de pahalı bir hediye," dedi Bora, yerinden kalkıp Ada'nın yanına ilerlerken. "Teşekkür ederiz Leo."

"Bundan üç dört sene önce, ikinci el araba alınıyordu bu paraya," dedi Aydın, başını iki yana sallarken. "

Sen çocuksun. Bu kadar pahalı bir hediye alamazsın

, dedim ama kabul etmedi.

İlle de bunu alacağım

, dedi."

"Beni kıskandın değil mi?" dedi Çınar, gülerken. "Ben Demir'e siyah Mercedes aldım diye?"

"İlham aldım diyebiliriz," dedi Leo. Bora'yla Ada'nın yanına ilerledi. "Uzaktan kumandası da var. Ada binsin, ben süreyim. Emniyet kemerini de

taksın."

"Ben ben!" dedi Demir. Yeniden mama sandalyesinden inmeye yeltenince, Begüm bir kez daha oğlunu kucaklamıştı. Demir hızlı adımlarla arabaya ilerledi. Bora, Ada'yı şoför koltuğuna oturturken, Demir de kendi kendine yan koltuğa binmişti.

Ada, yanında Demir'i görünce kaşlarını çattı. "Ayı!"

"Süy," dedi Demir, Ada'ya. Ada kaşlarını daha çok çattı. "Süy," dedi ve arabayı çalıştırdı. Ada motorun birden ve yüksek sesli çalışmasıyla irkilse de bunu çok çaktırmamıştı. "Vınnn!" dedi Demir, Ada'ya. "Süy."

Bora, önce Ada'nın sonra Demir'in emniyet kemerini bağladı. Leo, uzaktan kumandayı aldı ve araba hareket etti. Demir kahkaha atarken, Ada biraz tedirgin hissetmişti. İki eliyle birden direksiyona yapıştı. Arabayı kendisinin kullandığını düşünüyor olabilir miydi? "Sakın hızlı sürme," dedi Asya, Leo'ya. "Demir gibi alışık değil."

"Evet," dedi Bora, Asya'yı onaylarcasına. "O alışmadan hızlanırsan çok korkar."

Gökhan yerinden kalktı ve Leo'nun yanına ilerledi. "Ver bakalım aslan parçası onu sen bana. Ben süreyim biraz." Leo, kumandayı Gökhan'a uzattı. "Ada!" diye seslendi Gökhan. "Yeni araban hayırlı olsun!" Arabayı mutfağa doğru sürerken gülümsedi. "Leo, bunun gerçeğini de alacak mısın Ada on sekizine geldiğinde?"

"Gerçeği kaç para ki?" diye sordu Leo.

"Çok milyonlar TL," dedi Gökhan.

Leo başını düşünürcesine kaşıdı. "Ama ben büyüyünce yat alacağım. Yat TL bile değil, çok milyonlar dolar. Yat alınca benim param kalır mı ki?"

"Var ya teknemiz," dedi Asya gülerken.

"Ben, megayat alacağım," dedi Leo, açıklama yapar gibi.

"Yat, dolarla satılıyor olabilir ama bunun TL'de karşılığı vardır," dedim. Leo kaşlarını çatarak bana baktı. "

Yat TL bile değil

ne demek? Matematik öğretmenin kim senin?"

"Yok ki," dedi Bora, başını iki yana sallarken.

"Evde eğitim alıyoruz. Ama bunları öğretmiyorlar," dedi Asya.

"Nazlı öğretir bundan sonra," dedi Beyza, konuyu kapatmaya çalışır gibi.

Bora, Asya'nın saçlarını severken, Leo, bana bakmıştı. Başımı öğreteceğimi söylercesine salladığımda gülümsedi. Ada, hâlâ iki eliyle direksiyonu sıkı sıkı tutsa da arabanın içinde çok mutlu görünüyordu. Demir ise gayet rahat arkasına yaslanmıştı ve Gökhan onları ileri geri hareket ettirdikçe çok eğleniyordu. "Evet..." dedi Bora, ellerini ceplerine sokarken. "Ada'yla Demir kendilerine büyük bir eğlence bulduklarına göre... Biz bir şeyler yapabiliriz." Leo'yla Asya'ya baktı. "Ne dersiniz? Film izleyelim mi?"

Leo, bir elini yumruk yaparak havaya kaldırıp, zıplarken, "

Spider-Man!

" diye bağırdı.

"Ay hayır Leo, kusacağım!" dedi Asya, yüzünü buruşturarak. "Yeter artık, onu ezberledik!"

"Ama benim en sevdiğim film o!" dedi Leo, omuz silkerek.

"Ben

Toy Story

izlemek istiyorum," dedi Asya. Bora'ya baktı. "Dayı? N'olur Toy Story izleyelim."

"Asıl onu ezberledik! Ben onu izlemem! Ben süper kahraman filmlerini seviyorum!" dedi Leo.

Bora bir Asya'ya bir de Leo'ya baktı ve "Filmi ben seçiyorum," dedi. Asya da Leo da itiraz edecekti ki, "İkisini de izlemiyoruz," diye ekledi.

"Ne izleyeceğiz peki?!" dedi Asya, kaşlarını çatarken.

"

Kérity, la maison des contes,

" dedi Bora.

♠

Türkçe'ye,

Sihirli Kitaplar

olarak çevrilen fakat aslında Masallar Evi demenin, bence daha doğru olabileceği filmi, salondaki televizyonda açmıştık. Gökhan, Ada ve Demir'i alarak üst kata çıkmıştı ve Ferrari yolculuklarına üst katta devam edeceklerdi. Bora, Leo'nun en büyük hayalini gerçekleştirmek ister gibi yere kocaman bir yatak yaptırmış, üzerini minderlerle doldurtmuş ve filmi yerde oturarak izlememizin daha zevkli olacağını söylemişti. Sevim Hanım patlamış mısırları getirirken, Bora da salonun perdelerini karartmıştı. Beyza, L koltuğun köşesine yaslanarak ayaklarını öne doğru uzatırken, Leo da annesinin yanına geçmiş ve babasına da diğer tarafına gelmesini söylemişti. Çınar, Aydın'ın diğer yanına geçerken, hemen yanında da Asya vardı ve ben de Asya'nın yanına oturmuştum. Bora ise benim yanımdaydı ve diğer tarafında oturan Begüm'e, devamlı olarak sessizce, telefonunu bırakmasını işaret ediyordu. Begüm izlediğimiz filmden sıkılıyor olsa gerek, Bat ile mesajlaştığını saklamaktan geri durmuyordu ve filmin henüz başındayken,

"Ben çocukların yanına çıkıyorum. Ada'nın heyecanını izleyeyim biraz,"

diyerek, salondan ayrılmıştı.

Filmin bence sıkıcı hiçbir tarafı olmamakla beraber, henüz filmin başında karşılaştığımız,

"Ce n'est pas parce que c'est inventé que ça n'existe pas,"

yazısı dahi, filmin bir çocuk filmi olmaktan çok daha ötede olduğunu bangır bangır bağırıyordu.

"Kurmaca olması, var olmadığı anlamına gelmez,"

diye dilimize çevrilebilecek bu cümle, filmde, bütün masal kahramanlarının ait oldukları kitaplardan çıkabilmelerine bizi inandıracak zemini hazırlıyordu. Harikalar Diyarı'nın Alice'inden, Kırmızı Başlıklı Kız'a kadar bütün karakterler, kurmaca bir karakter olmanın çok ötesindeydiler ve bilimsel gerçeklere sıkı sıkıya bağlı olan küçük Naz, çocukluğunda bile inanmayacağı ve saçma bulacağı bu şeye, yirmi dokuz yaşını çoktan tamamlayıp otuzundan gün almışken, kendini yürekten inanırken bulmuştu. Belki de Michael Corleone de gerçekti, kim bilebilirdi ki?

Hayal kurmak güzeldi. Çünkü insan, hayallerini dahi kuramayacağı kadar güzel bir hayatı, ancak hayal kurarak inşa edebilirdi. Gerçeklere ne kadar sıkı sıkıya bağlı olsam da bütün hayallerimde Anıl vardı ve bütün hayallerimde, Anıl bana çok aşık oluyordu. Bu, Anıl'a çok aşık olmanın haricinde, karşılıklı sevilme ihtiyacıyla kurulmuş bir hayaldi ve hayat bana, hayalini bile kuramayacağım bir adam tarafından karşılıklı bir aşk bahşetmişti. Bütün hayallerimde, başarılı bir matematikçiydim ve hayallerim, hayatımın akışını da şekillendirmişti. Günün birinde, öyle ya da böyle, Harvard'daki hayalini kurduğum eğitimi almıştım ve bugün başarım Harvard tarafından da tescillenmişti. Bir de hâlâ yüzümü inanılmaz derecede gülümseten ajancılık hayalim vardı ki, her ne kadar Kara'yla yapılması planlanan bir iş birliğinin piyonu da olsam, bugün Türk İstihbaratı benimle çalışmak istiyordu. Yani Emre, onların da isteyebileceğini söylemişti. Günün birinde, bu evde, kabaklara bakarak kurduğum hayalin gerçek olmadığını söyleyebilir miydik peki? Bize misafirliğe gelen görümcem, bugün, istediği kadar yeğeniyle vakit geçirebilirdi.

"Ben hikâyemi bilmiyorum. Kitapta yaşamıyorum. Kim bilir nasıl sona eriyor?"

diye soruyordu, küçük Nathaniel. Bu soru, hayatın özeti değil de neydi ki? Hiçbirimiz hikâyemizin sonunu bilmiyorduk ve bilmediğimiz o sona doğru, gözü kara bir şekilde ilerliyorduk. Zamanı durduramıyorduk mesela.

"İnsanoğlu hayal kurmadan yaşayamaz,"

diyordu Nathaniel'ın teyzesi Elanore. Sona doğru gözü kara bir şekilde ilerlerken yapabileceğimiz tek şey hayal kurmaktan başka bir şey değildi ve de.

Nathaniel'ın kapılıp gittiği macerayı izlerken, Leo annesiyle babası arasında olmaktan mutluydu. Asya da başını koluma yaslamıştı ve izlediği filmi büyük bir merakla takip ediyordu. Leo, her şeye rağmen, annesi ve babası hayatta olduğu için Asya'ya kıyasla daha şanslı görünse de; onun içinde bulunduğu durum da açıkçası çok karmaşıktı ve hiçbir zaman anne ve babasıyla,

aile

denen kavramın ne olduğuna dair bir aidiyet kuramamıştı. Asya, en azından aynı benim gibi,

aile

dendiğinde en önce, birbirini seven ve birbirleriyle sağlıklı iletişim kurabilen anne ve babasını hatırlayacaktı ama Leo için durum ne yazık ki öyle değildi. Çocuk kalbi, annesiyle babasını daima barıştırmaya çalışacak ve onların neden hem evli hem de ayrı olduklarına kafa yormaktan vazgeçemeyecekti. Demir'in de annesi ve babası ayrıydı, ama o zaten bu gerçekle büyüyeceği için, bunu çok normal ve sağlıklı bir yerden karşılayacağı açıktı. Leo ise doğuştan bir mücadele içindeydi. Babasıyla arasındaki ilişki oturmuş görünse de içinde de durum öyle miydi bilmiyordum ve açıkçası sormaya da korkuyordum.

"Dayı," dedi Asya, filmin yarısında. "Hani bana bir keresinde demiştin ya...

'Hikâyeler okundukça bitmez, insanlar da hatırlandıkça ölmez,'

diye... Bunun için mücadele ediyorlar değil mi? Hikâyeler bitmesin diye. Hem teyzesi de ölmemiş olacak böylece aslında, değil mi?"

"Evet," dedi Bora, gülümseyerek. "Ama onu ben dememiştim aslında. Ablam demişti. Dedem öldükten sonra."

"Okuyamamak çok boktan," dedi Leo. Beyza, Aydın ve hatta Çınar, bakışlarını şaşkınlıkla ona çevirdiler. "Ben de Türkçe okumaya çalışırken yaşamıştım bunu."

"Leo ne biçim konuşuyorsun sen?!" diye sordu Beyza, hafif sitemle. "Kimden öğreniyorsun bunları?!"

"Özür dilerim," dedi Leo, kısık bir sesle. Konuyu değiştirmek ister gibi eğildi ve Bora'ya baktı. "Annem, Şeker Portakalı'nı biraz daha büyüyünce okuyabileceğimi söyledi. Sanırım

boktan

dediğim zaman, özür dilememem gerektiğinde."

Aydın, uyarıcı bir sesle, "Oğlum!" derken, Sergio kendini tutamamış ve küçük bir kahkaha atmıştı.

"Sen ayıp şeyler demiyorsun sanki," dedi Leo, küskün bir tavırla. "Hepiniz diyorsunuz!"

"Benim ağzımdan bir kez olsun duydun mu öyle bir kelime?" diye sordu Beyza, şaşkınlıkla.

"Anne, ben senin konuştuğunu unutmuştum zaten yeni yeni hatırlıyorum," dedi Leo, tavırlı bir şekilde. Ardından, annesiyle babasının yanından kalktı ve Bora'yla benim arama sıkışmaya çalıştı. Bora, biraz sola doğru kaysa da olurdu ama o yerinden bir milim olsun kıpırdamadığı için, Aydın'ın Beyza'ya doğru kayarak, ben dahil kalan herkesin hafifçe sağa doğru ilerlemesi gerekmişti. "Filmi devam ettirir misin dayı?" dedi Leo, hiçbir şey olmamış gibi. Başını Bora'nın göğsüne yasladığında, Bora onu kollarıyla sarmalamıştı. Biraz sonra, Asya'ya, "Şişt!" diye seslendi. "Sen de gelsene."

Asya gülümseyerek yanımdan kalktı ve Bora'nın diğer tarafına geçerek, bir bacağının üzerine oturdu. Bora hem Asya'yı hem Leo'yu kanatları altına alırken, hâlinden çok memnun görünüyordu.

Film bitmek üzereyken, Gökhan kucağında Ada'yla, Demir'in bir elinden tutarak merdivenlerden inerken, Ada'nın sesi kulaklarımıza çarpmıştı. Adacanın bilmediğimiz dilinde Gökhan'a her ne anlatıyorsa, Gökhan da ona, "Aynen öyle. Tabii ki sen de yürüyeceksin. Sadece zamana ihtiyacın var," diye karşılık vermişti.

Yanımıza geldiklerinde Ada, babasının Leo ve Asya'ya sarılması karşısında anlık bir duraksadı. Demir ise dünyanın en cool bebeği olduğu için bu konsepte de uyum sağladı ve Gökhan'ın elini bırakıp Bora'ya doğru yürüdü, o da Bora'nın kucağına oturdu. "Ba!" dedi Ada, kollarını Bora'ya doğru uzatırken. "Men."

"Gel babacığım," dedi Bora.

Ada, Gökhan'a, kendini yere bıraktırdı. Havada olan elleri, Gökhan'ın avuçları arasında olduğu için hemen emekleme pozisyonuna geçmemişti. Demir'e yandan bir bakış attı. Minicik aklı, neyle neyi birleştiriyorsa ardından da Beyza'ya bakmış, daha sonra da babasına benzeyen zeytin gözleri köşede duran Beyza'nın sandalyesine kaymıştı. Gökhan'ın bir elini bıraktı ve elini Beyza'ya doğru yöneltti. Minicik elini açıp kapayarak, "Ge," dedi. Acaba

o yürürse, ben de yürürüm

diye falan mı düşünüyordu? Gerçi bu Ada'lık bir düşünce değildi. Ada düşünse düşünse,

biri rezil olacaksa önce o rezil olsun

falan diye düşünürdü kesin. "Ge!" dedi, hafif yüksek çıkan bir sesle. "Nini!" dedi kızarak.

"Ada," dedim, yumuşacık bir sesle. Bakışları beni buldu. "Hala yürüyemiyor, çünkü hasta olmuş..."

Kaşları çatılırken, "Uff?" dedi, sorar gibi.

"Hığğğ," dedim, buruk bir şekilde gülümserken. "İyileşecek ama."

Ada'nın bakışları yeniden Beyza'ya çevrildi ve ona kendi dilinde hafif sitemli bir tonlamayla birkaç bir şey söyledi. Daha sonra bakışları Aydın'a çevrildi ve onu baştan aşağı bir süzdü. "O benim babam," dedi Leo.

"Aaaağğğ?!" dedi Ada, Leo'ya dönüp. "Yeo ba." Babasına baktı. "Ba!" dedi heyecanla. Aydın'ı gösterdi. "Yeo ba!"

"Evet bebeğim," dedi Bora gülerken. "Amca."

"Enişi," dedi Demir, Aydın'ı göstererek.

"Hah!" dedi Bora, Demir'in yanağından öperken. "Anası bitti, oğlu başladı."

"Valla Aydın'ın enişte olmakla alakalı bir derdi olduğunu sanmıyorum. Utanmasa, bizim de ona

enişte

dememizi isteyeceği için," dedi Çınar.

"Çınar'cığım," dedi Aydın, ters bir tavırla. "Sinkaflı sözler söylettirmesene şimdi bana."

Ada, bakışları Aydın'dan Çınar'a çevrildiğinde, Çınar'ın bir kolunun benim omzumda olduğunu ancak fark etmişti. Kaşlarını çattı. "Ayı!" dedi, işaret parmağını havaya kaldırarak.

"Ama Çınar'ı ben çok seviyorum," dedim yumuşacık bir sesle. "Dayın o senin."

"Fox de, o daha kolay," dedi Leo.

"Aaağğğğ!" dedi Ada, Leo'ya. Gülümsedi. "Tiki." Heyecanla bana döndü. "Ani! Tiki! Tita! Fok tiki."

"Evet, fox

tilki

demek," dedim gülerek. "Ne Türkçen var ne İngilizcen ama maşallah bebeğim, bugün de beni utandırmadın! Okuduğumuz kitapları aklında tutmakta çok iyisin!"

Bora, minik bir kahkaha atarken, "Kızım, sen, sana araba hediye edene, hemen nasıl tav oluyorsun ya?!" Başını iki yana salladı. "Kriterin aşırı düşük!" Ada, başındaki tacı gösterdi, sonra da Asya'yı. "Evet. Onu da Asya Abla aldı," dedi Bora.

"As!" dedi Ada, gülerek.

"Hııı," dedi Gökhan, kıkırdayarak. "Maça ası."

"Çaça ası!" dedi Ada, Gökhan'ı taklit ederken. Bu sırada Gökhan, onun bir diğer elini de bırakmıştı ama Ada bunun farkında değildi.

Aydın'ın attığı kahkaha mı daha yüksekti, Çınar'ınkisi mi emin değildim. "Gökhan!" dedi Bora, uyarıcı bir tonlamayla. "Çocuğuma saçma sapan şeyler öğretme!"

"Maça ası mı saçma sapan?" diye sordu Gökhan, hiçbir şey anlamamış gibi. "Aşk olsun. Maça kızı olsa, böyle demezdin ama!"

"Vınnn..." dedi Demir, Leo'ya. Gülümsedi. "Oyda," dedi, merdivenleri işaret ederken.

"Ba!" dedi Ada. Tam bir dakika üç saniyedir tek başına ayakta durduğunun farkında bile değildi. "Aba! Jüje!" Güldü. "Yeo, aba, vınnn vınnn." Farkında olmadan Bora'ya doğru bir adım attı. "Oağ! Vııınnn vııınnn!"

"Noir da mı yanınızdaydı?" diye sordu Bora, Ada'ya adım attığını çaktırmadan.

"Hığğğ," dedi Ada. Güldü. "Vııınnn vııınnn."

"Gel babacığım bana, detaylı anlat," dedi Bora.

Ada, babasına doğru bir adım daha atacakken, ayağı altımızdaki yorgana takıldığı için sendeledi fakat Gökhan, usta bir manevrayla onu kucaklayarak, düşeceğini anlamasına izin vermeden havaya kaldırdı. "Kim babasına gidecekmiş ya?!" dedi, yüksek çıkan bir sesle. Ada kahkaha atarken kendini gösterdi. "Neredeymiş Ada'nın babası?!" Ada, babasını gösterirken bir kahkaha daha attı. "Uçalım mı babaya doğru?!" diye sordu Gökhan.

"Vuuğğğ!" dedi Ada, uçak sesi çıkarır gibi. Gökhan onu havada süzdüre süzdüre, babasının kucağına bıraktı. Ada, gülmekten neredeyse katılacaktı. Demir'i gösterdi. "Bebe! Vuuğğğ!"

"O da mı uçsun?" diye sordu Gökhan.

"Hııığğğ!" dedi Ada. Gökhan, Demir'i kucağına aldı. Onu havada uçururken, Ada Gökhan'ı alkışlıyordu. Asya'yı dürttü. "As!" dedi, yaptığı alkışı gösterirken. Leo'yu dürttü. "Yeo! Nini!" Eğildi ve bana baktı. "Ani! Yeo ba! Nini!" Hepimizin Gökhan'ı alkışlaması gerekiyordu. Aklına ancak gelmiş gibi kucağında oturduğu babasına döndü. "Ba!" Bora da Gökhan'ı alkışlamaya başlayınca, Ada, Çınar'a ve Beyza'ya baktı. "Nini nini!" dedi, onlara nasıl hitap edeceğini bilemez gibi. "Bebe!" diye bağırdı sonra. Demir'i gösterdi. "Ani? Abi? Aya?" Ada, Begüm'e dair bildiği bütün sıfatları saymasına rağmen, anlamayacağımızı düşünmüş olsa gerek, kolye ve bilekliği takılı olmamasına rağmen, bileğini ve boynunu da gösterdi.

"Hakikaten Begüm nerede?" diye sordu Bora, Gökhan'a.

"Bat'i karşılamaya gitti," dedi Gökhan.

Bora kaşlarını çatarken, "

Gelsin

demiştik ya... Ben mesaj attım filme başlarken," dedim.

"Gelsin mi demiştik?" diye sordu Bora, kaşları bu kez de havalanırken.

"Öyle dememiş miydik?" diye sordum, şaşırmış gibi.

Bora, sıkıntılı bir nefes verirken, Leo, sevinçle, "Yaşasın!" diye bağırdı. "İki bin dolar!"

"Hayır!" Beyza ve Aydın, aynı anda konuşmuşlardı. Bu, onları bile şaşırtırken, Ada eğilerek onlara bakmış ve ne düşündüğünü asla bilmesem de gülmüştü.

Bora, Leo'nun yüzünün düşmesine izin vermeden, onun kulağına fısıldadı: "Ben sana iki katını vereceğim. Ama bir anlaşma yapacağız seninle. O anlaşmayı kabul edersen." Leo, gülümseyerek başını salladı.

"As!" dedi Ada, Gökhan, Demir'i yere bırakır bırakmaz. Şimdi de uçak gibi uçma sırası Asya'daydı. Gökhan başını sallayıp Asya'yı kucakladığında, Ada, Asya'dan daha büyük bir kahkaha atmıştı.

"Merhaba," dedi Bat'in sesi. Bakışlarımız Begüm ve Bat'e çevrilirken, Demir, "Bet!" diye gülümsemiş ve ona doğru paytak adımlarla koşturmuştu. Bat, Demir'i kucağına aldı ve "N'aber yakışıklı prens?!" diye sordu. Yanağına kocaman bir öpücük kondurdu. "Özledin mi beni?" Ada, göz ucuyla Demir ve Bat'e baksa da dikkati Asya ve Gökhan'daydı. Bat'in, Leo'ya parmaklarıyla zafer işareti yapması en azından benim gözümden kaçmazken, Ada, "Yeo!" dedi,

sıra onda

dercesine. Gökhan ağlar gibi güldü ve Asya'yı bırakıp Leo'yu kucakladı. Leo göklerde süzülürken, Bat, kucağında Demir'le masaya oturmuş, Begüm de abisinin karşısında bağdaş kurmuştu.

"Neredesin sen?!" diye kızdı Bora, Begüm'e. "Aile aktivitesi yapıyoruz şurada."

"Aman da aman!" dedi Begüm, abisine yaklaşırken. Bora'nın yanağına sulu bir öpücük kondurdu. "Abim beni çok mu özlemiş?!"

Bora, yüzü memnuniyetsiz bir şekilde buruşurken, "Bu aileden değilsen bilelim," demişti.

"Ama abiciğim!" dedi Begüm, tatlı bir sesle. "Ben de senin kızınla aktivite yapıyordum. Altını bile değiştirdim. Boş durmuyordum ki."

"Evet! Gökhan havayolları iftiharla sunar!" dedi Gökhan, Leo'yu da yere bırakırken.

Ada, Gökhan'ı alkışladı ve yeniden, herkesin, tek tek, Gökhan'ı alkışlaması için, "Nini!" dedi. En son Bat'e ve Demir'e bakmış, "Bebe! Nini!" diye de bağırmıştı,

sizi unutmadım

der gibi. "Ani!" dedi Ada, alkış faslından sonra. Gökhan'a beni işaret etti ve "Vuuğğğ!" dedi.

"Yok artık kızım!" dedi Bora, hayretle. "Sonra da sıra bana mı gelecek?"

"Hıığğğ," dedi Ada.

"Ada!" dedim heyecanla. "Dans edelim mi bebeğim?"

"Nana!" dedi Ada, aynı benim gibi heyecanla.

"Hıığğğ, nana!" dedim gülerek. "Biliyor musun, benim bu hayattaki gelmiş geçmiş en iyi dans partnerim Bat!" diye devam ettiğimde, Demir'le Bat'i işaret etmiştim.

"Aaaağğğ?!" dedi Ada şaşkınlıkla.

"Hadi çağır Bat'i, ben de şarkımızı açayım."

"Bet ge!" dedi Ada, bir elini açıp kapayarak. "Nana nini."

Gasolina'yı açtığımda, Ada babasının omzundan destek alarak ayağa kalkıp zıplamaya başlamıştı bile. Bat de uzun zamandır bu an'ı bekliyormuşçasına, kucağında Demir'le birlikte ayağa kalktı ve dans ederek bize doğru geldi. "Minik kurbağa!" dedim, Ada'yı kucağıma alırken. "Daha çok zıplaman lazım senin!" Çınar başını iki yana sallayarak gülerken, Ada iki elini birden havaya kaldırmıştı ve şarkıya, "Nana nana!" diye eşlik ediyordu.

Bat ve ben, kucağımızda çocuklarla dans ederken, Begüm de yerinden kalktı ve "Allah'ım işte hayal ettiğim hayat!" diye bağırdı. Kucağımdan Ada'yı aldı ve onunla daha da yükseğe zıpladı. "Pozitif enerji! İçi geçmemiş gençlik! Kös kös oturmayan insanlar! Naz, iyi ki geldin!"

Gökhan gözlerini devirirken, Demir'i Bat'in kucağından aldı ve uyarıcı bir tavırla, "Hakkım yenirse yazık olur!" dedi. Demir'le beraber dans ederken ona dönmüştü. "Seninle kaç kez dans ettik biz paşam?! Hiç mi anlatmıyorsun annene bunları?!"

Leo ve Asya da dansımıza eşlik ederlerken, Bat dibime kadar gelmiş ve ellerini belime dolamıştı. "Kız arkadaşım ve ben, aynı ruhu özlemişiz demek ki," dedi, kulağıma. Kocaman bir kahkaha attığımda, "Canım en iyi arkadaşım Nina," diye eklemişti.

"Fox?" dedim, bir elimi ona doğru uzatırken. "Bana eşlik etmezsen hatrım kalır, biliyorsun değil mi?!" Çınar gülümserken başını iki yana salladı. "Ağır abicilik bulaştı bak sana ailenle takıla takıla. Sen ki dans pistlerinin Bat'ten sonraki o aranan yüzü..." Bat, inanamaz gibi bir kahkaha attığında, Çınar'ın yanına ilerledim ve onu zorla dansa kaldırdım. Kaçamasın diye kollarımı boynuna da dolamıştım. "Özledim! Dans et sen de benimle!" Çınar hareketlerime uyum sağlarken, Bat de bizi yalnız bırakmıyordu ve ben ikisini de kıskacımda tutarak, Gasolina'yı bağıra bağıra söylüyordum.

"Ada!" dedi Bat, gülerken. "Anneyi uçurayım mı?"

"Vuuğğğ!" dedi Ada, halasının kucağından. "Nini!"

Bat beni kucağına alıp döndürdüğünde kocaman bir kahkaha atmıştım ve Ada bizi de alkışlamıştı. "Hep böyle neşeli ol sen halacığım tamam mı?" dedi Begüm, yumuşacık bir sesle. "Babanla büyük halana çekme sakın. Tamam mı?"

"Hıığğğ!" dedi Ada, anlamış gibi.

Beyza, Aydın ve Bora, bizi sükûnet içinde izlerlerken ne düşündüklerini bilmiyordum ama üçünün de bu yüksek enerjili hâllerimizle içlerinin açıldığı

gözle görülür bir gerçekti. "Hadi hadi!" dedim, Beyza'nın yanına doğru ilerlerken. "Otur sandalyene, sen de bize öyle eşlik et!"

"Ay yok!" dedi Beyza panikle. "Siz edin dansınızı!"

"Aydın, yardım eder misin?" dedim, Beyza'nın ne dediğini umursamadan ve sandalyesini onlara doğru sürerken. "Lion da pistlerin aranılan başka bir yüzüdür!"

"Evet!" dedi Bat, beni onaylarcasına. "Benden, senden, Fox'tan, Bear'dan, Falcon'dan, Lizard'tan hemen sonra!"

Aydın, Beyza'yı kucaklarken, Beyza itiraz dolu birkaç cümle kurmaya çalışmıştı ama Leo ve Asya da başına geldikleri için bir şey diyememişti. Begüm, benim kaş göz yapmama gerek kalmadan, Ada'yı Beyza'nın kucağına verdi. Ada, Beyza'nın tepesinde, "Nini nini!" diye bağırdığı için, Beyza sandalyesini hareket ettirerek şarkıya eşlik etmeye başladı. Aydın verandaya doğru ilerlerken, Bora'nın da sigara içmek için verandaya çıktığını fark ettim. Perdeleri açtığı için pencerenin arkasından bizi izliyordu. Aydın da kendine bir sigara yaktığında, Bora, Aydın'ın omzuna dostça dokunarak, ona bir şeyler söyledi. Aydın gülümsedi ve Bora'ya başıyla Leo'yu işaret etti. Bu sırada Leo, Demir'i de kucağına almıştı ve kendinden geçmiş gibi zıplıyordu.

Aile oluyorduk, yeniden. Elbette ki bu kadar değildik: Bora'nın akrabaları, benim akrabalarım, Bear, Falcon ve Lizard da vardı. Ama önce, kendi içimizde bir şeyleri yoluna koymamız, daha sonra kocaman bir aile olmamız için gereken ilk adımı, Bora sayesinde atmıştık. Hayal kurmak çok güzel bir şeydi. Daha kurulacak ve gerçekleşecek nice hayalimiz vardı. Aydın, Beyza'ya kavuşacak; Leo çekirdek ailenin ne demek olduğunu anlayacak; Çınar, Gökhan'ın kendisini kabul ettiğini ve bağrına bastığını görecek; Beyza yeniden yürüyecek; Bora'nın kabusları bitecekti. Ve bunlar, yalnızca benim bildiklerimdi.

Dans etmeye asla ara vermeden verandaya doğru ilerledim ve sevdiğim adamın kucağına âdeta zıplayarak, kollarımı boynuna doladım. Bora, elinde tuttuğu sigarayı zar zor zaptederken, bir eliyle belimi kavramıştı. "Uçur beni..." dedim, gözlerinin içine bakarken.

Aydın gülüp, ardından da kaçarcasına içeri girerken, Bora bana yandan bir bakış attı ve sigarasından bir duman daha çekip, sigarasını küllüğe bıraktı. "Seni az önce içeride uçuruyorlardı zaten sevgilim? N'oldu da aklına geldim?"

"Aaağğğğ!" dedim, hayrete düşmüş gibi. "Beni senden başka kim uçurabilir sevgilim?"

Diğer elini de belime sararken, "Hayvanat bahçesindeki arkadaşların, sevgilim?" dedi, sorar gibi.

"Yok yok sevgilim, yanlışın var," dedim hızlıca. "Beni senden başka kimse uçuramaz!"

"Ani! Ba!" diye bağırdı Ada, içeriden. Beyza'nın sandalyesiyle, pencerenin kenarına kadar gelmişlerdi ve Ada, Beyza'nın bacaklarına basarak ayağa kalkmıştı. Beyza onu belinden kavradığı için duruşu rahattı ve hem dans ediyor, hem de bize bakıyordu. "Vuuuğğğğ!"

Bora, minik bir kahkaha attı ve "Evet kızım, ondan," dedi. Beni kendi ekseninde dönmek suretiyle döndürdüğünde, saçlarım uçuşmuş, Bora'nın yüzüne karışmıştı. "Vuuğğğ yani," dedi Bora, yeniden Ada'ya bakarken. Ada, babasıyla beni gururlanmışçasına alkışladığında, Beyza da kocaman ve içten bir kahkaha atmıştı.

♠

Selim'in kullandığı minibüste, Bora'yla yan yana oturuyorduk. Karşımızda da Gökhan ve Çınar vardı. Aydın ise ön koltukta, Selim'in yanındaydı. Doyasıya dans ettikten biraz sonra çocuklar bir şeyler yemişlerdi ve ardından, Demir ile Ada ayrı ayrı yataklarda öğle uykusuna yatmışlardı. Ada, Demir'e biraz olsun pas vermiş olabilirdi ama birlikte uyuyacak kadar değil. Gökhan ve Aydın, işleri olduğunu söyleyerek yanımızdan ayrılırlarken; Bora, yeğenleriyle vakit geçirmekte ısrarcı olduğu için, birlikte oyun odasına gitmiştik. Begüm ve Bat'in nereye kaybolduğunu hiçbirimiz bilmiyorduk ama bunu umursamadık. Belki de onlar dans etmeye devam ediyorlardı. Bora, Asya'yla; Çınar da Leo'yla satranç oynarken, Beyza tekerlekli sandalyesini yine pencerenin kenarına sürmüş, ormanı seyretmeye dalmıştı.

Sessiz ve huzurlu geçen iki saatin içinde, Leo, Asya, Bora ve ben, ormanın içinde yürüyüş bile yapmıştık. Önce Demir uyanmıştı; Begüm, Bat ve Demir de yanımıza gelmişlerdi. Çok geçmeden Ada da uyanınca, yeniden eve dönmüş ve hep beraber yemek yemiştik. Yemekten sonra Bora, Demir ve Ada'yla birlikte zeka küpleriyle oynarken, Asya ve Leo da heyecanla onları izlemişlerdi. Akşamüzeri Bora, kitap okuma saatinin geldiğini söylemiş, çocuklar ve Noir'yla beraber, çalışma odasına çıkmıştı. Begüm, Beyza, Bat, Çınar ve ben de rüzgâra aldırmadan verandaya çıkmış, keyifle kahvelerimizi yudumlayarak sohbet etmiştik. Beyza bu sohbete aman aman katılmasa da Begüm fırsatını bulduğu ilk an'da, kulağıma, onun biz gelmeden önceye kıyasla daha iyi ve daha sosyal olduğunu söylemişti.

Hava kararıktan sonra, Aydın ve Gökhan da gelmişlerdi. Bora, Çınar, Aydın ve Gökhan, akşam yemeğine kadar kendi aralarında konuşmuşlardı. Yeşim, Ada'nın; Sevim Hanım da Demir'in yemeğini önden yedirdiği için ve bugün de fazlasıyla yoruldukları için, tam altı tur daha Ferrari'ye bindikten sonra, uyumuşlardı. Birlikte akşam yemeğine oturmuş, karnımızı doyurmuş, yemekten sonra da kumarhaneye gitmek üzere hazırlanmıştık. Bora, Bat'e, biz gelene kadar evde kalması talimatını vermişti ve bu talimata en çok Begüm sevinmişti. Beyza, Asya ve Leo, daha biz evden çıkmadan kalacakları misafir odasına geçerlerken, kelime oyunu oynayacaklarını söylemişlerdi. Ada'nın yanında Yeşim olduğu için içim zaten rahattı ama Begüm'e de bir gözünün ve bir kulağının Ada'da olmasını tembihlemiştik.

Siyah, mat bir deri tayt üzerine, siyah pullu payetli, ince askılı, göğüs dekolteli bir bluz giymiştim. Üzerime, kalçama kadar uzanan, blazer bir ceket alırken, siyah, uzun ve topuklu çizmelerimle kombinimi tamamlamıştım. Neden bilmiyordum ama kendimi bir operasyona gidiyormuşuz gibi hissediyordum. Belki de gittiğimiz kumarhane, Mehmet Şahindağ'ın olduğu için. Bora da aynı benim gibi baştan aşağı simsiyah bir takım elbise giydiği için bu düşüncem desteklenmişti. Her ne kadar operasyona giderken saçlarımın dalgalarını serbest bırakmamam gerekse de ya da hangi takıyı takacağımı bu kadar düşünmeme gerek olmasa da, Bahar'ın nişanımızda hediye ettiği madalyon kolye bugün eşlikçimdi. İçine de Ada'yla Bora'nın en sevdiğim fotoğraflarını koymuştum.

Minibüs, Beykoz'daki büyük ve lüks bir sitenin içine girdi. Sitenin girişinde kim olduğumuz sorulduğunda, Çınar, güvenliğe kendini göstermişti çünkü bu sitede oturuyordu.

"Öndeki ve arkadaki minibüsteki arkadaşlar, benim arkadaşlarım. Bugün, büyük bir parti veriyorum. Devamında da gelecek olanlar var. Bilginiz olsun,"

demişti. Güvenlikten geçtikten sonra biraz daha ilerledik ve minibüs, büyükçe bir villanın önünde durdu. Biz minibüsten indiğimizde, villanın girişinde bekleyen takım elbiseli iki adam, birbirlerine ne yapacaklarını sorarcasına şaşkınlıkla bakmışlardı. Selim, anahtarı adamlardan birinin eline tutuştururken, "Çekilin Kara'nın önünden de arada kaynamayın," dedi. Adamlar için çekilseler bir dertti, çekilmeseler ayrı bir dertti ve bunu biz de en az onlar kadar biliyorduk. Bora, Kara kendisi değilmiş gibi elimi tutuyor ve adamların bir karar vermesini sakin görünen bir tavırla bekliyordu. Adamlar, Bora'ya bir kez bakışlarını değdirip, önümüzden çekilmeye karar verdiklerinde içeri girdik. Önde Aydın ve Selim, arkalarında Bora ve ben, arkamızda da Çınar ve Gökhan, kendimizden emin adımlarla, evin büyük salonuna doğru merdivenlerden inerken, karşılaştığımız her görevli, bize şaşkınlıkla bakıyordu.

Evin, kumar masalarından ibaret olan büyük salonuna geldiğimizde, Aydın ve Selim hafifçe geri çekildi ve Bora, "İyi akşamlar!" dedi. Kumar oynayan herkesin bakışları, aynı karşılaştığımız çalışanlar gibi büyük bir şaşkınlıkla perdelenirken, bütün sesler bıçakla kesilir gibi kesilmişti.

Tanıdığım yüzlere, tanımadığım yüzler karışırken, benim en çok şaşırdığım ama benden başka kimsenin şaşırmadığı, kumar oynayan insanların içinde, Nagihan Akbulut ve Zeki Akbulut'un da olmasıydı.

İlk konuşan ise Mesut Saklıkaya olmuştu: "Kara?!" İrem'in babası Gürbüz Biçkin'le aynı masada oynuyordu ve sesini de yüzünü de şaşkınlığı takip eden bir korku kaplamıştı. Aslında bu korku, salondaki herkesin yüzünde vardı.

"Aynen," dedi Bora, ortadaki bir masaya doğru ilerlerken. "Nasılsınız? Uzun zaman oldu?" Elimi bırakmadığı için benim de onunla yürümem gerekmişti

ve simasına aşina olduğum bir adamın omzuna hafifçe dokunarak, "İzin verir misin? Karım oturacak," dedi. Adam, afallamış bir şekilde ayağa kalktı. Bora daha sonra adamın yanındaki adama baktı ve "Teker teker söylememe gerek yok herhâlde, buraya da ben oturacağım. Yanıma Gökhan Demir, karşısına Aydın Demir, onun yanına Çınar Akbulut. Kalkar mısınız rica etsem?" dedi.

Üç adam ve iki kadın da, hızla ayağa kalkarlarken, Bora yanıma oturdu ve bakışlarını Selim'e çevirip ona gözleriyle bir şey söyledi. "İçecek bir şeyler alalım buraya?" dedi Selim, kenarda put gibi duran garsonlardan birine. "Hizmet çok yavaş galiba burada!"

"Söylenme oğlum ilk dakikadan," dedi Gökhan, Bora'nın yanına oturduğunda. "Her mekan, bizim mekanlarımız gibi olamaz ki. Burası da böyle bir yer, yapacak bir şey yok."

Aydın, salona yeni gelmiş, orta yaşlı görünen bir adama el kaldırdı ve "Hah! Gel!" dedi.

Bora'nın bakışları adama çevrilirken, kaşları çatılmıştı. "Tanıyorum ben bunu bir yerden..." dedi, kendi kendine konuşurcasına. "Adın ne senin?"

Adam, herkes gibi büyük bir hayretle bize doğru ilerledi ve Bora'yı başıyla selamlayıp, "Fevzi," dedi.

Masaya içki servisi yapılırken, Bora'nın gözleri kısıldı. "Fevzi..." dedi, düşünür gibi. "Fevzi," dedi, yine. "Fevzi..." diye tekrarladı ve işaret parmağını adama doğru uzatıp, "Bildim!" dedi, heyecanlanmış gibi. "Sen... Haluk Kozan'ın adamlarından birisin, değil mi? Yani eskiden öyleydin." Fevzi, Bora'yı onaylar gibi başını salladı. "Caner'in yanında takılırdın sen." Fevzi, bir kez daha başını salladı. "Demek yolun Mehmet Şahindağ'a kadar uzandı ha?! Haluk Kozan'a af çıkmadı mı?! Mehmet Şahindağ'a çıkmış?!"

"Yok," dedi Çınar, başını iki yana sallarken. "Af, Haluk Kozan'ın suçlarını kapsamıyormuş."

"Tüh!" dedi Bora, üzülmüş gibi. Salondaki kırk yedi oyuncu, on dört garson ve yedi krupiye de büyük bir dikkatle bize bakıyorlardı. "E bu adam Haluk Kozan'ı bıraktı mı, yoksa Haluk Kozan içeriden de olsa Mehmet Şahindağ'a

mı çalışıyor? Bu arada Haluk Kozan içeride ölmedi mi ya?!" Fevzi'ye döndü. "Kim senin patronun?"

"Mehmet Şahindağ," dedi Fevzi. Bakışları Aydın'ı bulup yeniden Bora'ya çevrildi. "Nasıl ki Demir aslında sana çalışıyordu, ben de Mehmet Şahindağ'a çalışıyordum."

"Haa!" dedi Bora, aydınlanmış gibi. "Yazık lan bu Kozan'ların hiç kendi adamları yok muydu?!" diye devam ettiğinde, yine kendi kendine bir serzenişte bulunuyordu. Kapkara gözleri yeniden Fevzi'nin gözlerini buldu. "Şimdi Fevzi," dedi, ciddiyetle. "Bizim mekanlar kapanmış hep. O yüzden biz de kumar oynamaya mekan arıyorduk, bize burayı önerdi İstihbarat." Salondaki herkes bir kez daha büyük bir şaşkınlığa bürünürken, herkes birbirine bakmıştı fakat bu kez sessiz değillerdi ve salona kısa süreli de olsa bir kakafoni yayılmıştı. "Güzel bir gece geçirmek istiyorum. Eski dostlarla..." diye devam etti Bora, kalabalığa bakarak. "Herkese müesseseden Beşer Milyon Dolar'lık chip dağıtarak başla bakalım işe."

Fevzi'nin kaşları havalandı. "Yapamam," dedi, başını iki yana sallarken. "Patron izin vermez."

Bora'nın kaşları çatıldı. "Kimdi senin patronun?" diye sordu.

"Mehmet Şahindağ'mış," dedi Gökhan, kısık bir sesle, Bora'nın açığını örter gibi.

"Haa!" dedi Bora, başını sallayarak. "Tamam, hatırladım." Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Sen işletmeci gibi bir şey misin burada?"

"Mekana ben bakıyorum," dedi Fevzi.

Bora, bir kez daha başını salladı. Bir dirseğini masaya koyarak hafifçe öne doğru eğildi ve mahcubiyet yüklü bir ifadeyle, "Fevzi..." dedi. Derin bir nefes alıp verdi. "Hiyerarşi olarak algılamazsan eğer... Ben bugüne kadar hep patronlarla muhatap oldum da... Doğrudan cevap alamayacağım kişilerle görüşmekten hazzetmem. Bana patronunu çağır, o gelsin." Başını hafifçe hareket ettirirken, "Hadi," diye ekledi.

"Patron gelmez," dedi Fevzi, şaşkınlıkla. "O kalabalığa karışmıyor."

"Niye, sosyal anksiyetesi mi var?" diye sordu Bora, kaşları çatılırken. "Yeni mi başladı, hep mi vardı?" diye sordu, merakla. "Hayır, başka psikolojik rahatsızlıkları olduğunu biliyorum ama... Bunu daha evvel duymamıştım." Bana döndü. "Sen CIA'in belgelerinde falan görmüş müydün böyle bir şey?"

Başımı iki yana sallarken, "Hayır. Ben de ilk kez duyuyorum," dedim.

"Allah Allah!" dedi Bora, hayretlerden hayret beğenirmişçesine büyük bir tepkiyle. "Bence yanılıyorsun Fevzi," dedi, kafası karışmış gibi. "Mehmet Şahindağ'ın kalabalıkla bir derdi yok bizim bildiğimiz. Çağır, gelsin. Şurada zaten ya... Riva'da. Yakın yani."

İnsanlar artık neye şaşıracaklarını şaşırmışlardı. Fevzi de. "Sen, patronun yerini biliyor musun Kara?!"

"Evet?" dedi Bora,

ne var bunda

der gibi. "Sen bilmiyor musun?" Kalabalığa döndü. "Siz, bilmiyor musunuz?"

"Mehmet Şahindağ bildiğimiz kadarıyla aranıyor," dedi, daha evvel Beyza'yla laf dalaşına girdiğine şahit olduğum Ümit.

"Hadi ya!" dedi Bora, şaşkınlıkla karışık bir gülümsemeyle. "Kim arıyor? Riva'da ya şu anda. Arayanlara söyleyin, bulsunlar."

"Doğru bilgi mi emin değilim..." dedi Ümit, masasındaki adamlara bakarken. "İstihbarat'la çalıştığı söylentisi de yayıldı, kaçtığı söylentisi de... Hangisi doğru bilgi bilemiyoruz. Sen canlı yayında yerini bilene ödül falan demedin mi? Nasıl bilebilirsin ki yerini?!"

Bora, Gökhan'a döndü. "Lan niye uyarmıyorsun beni?!" dedi, kızar gibi. "Ben kime ne dediğimi nereden hatırlayacağım?! Sen niye hatırlatmıyorsun, canlı yayında bunu bunu dedin diye?! Ödülü şimdi buradaki insanlardan biri alacak senin yüzünden?!"

"Kara sen de çok unutkan oldun ama!" dedi Gökhan, sitemle.

"N'apayım lan, paslandım herhalde..." dedi Bora, düşünceli bir tavırla.

"N'apsak ya seni eski hâline döndürmek için?" diye sordu Gökhan, kendi kendine düşünür gibi.

İnsanlar kafaları karışmış bir hâlde birbirlerine bakarken, Nagihan Akbulut, "Kara..." dedi. Bora'nın bakışları kalabalığın içinde onu buldu. "Bize chip verilecek mi, ona göre devam edeceğim de."

"Yeniliyor musun anneanne?!" diye sordu Bora, sitem eder gibi. Daha çok,

bizi rezil edemezsin kendine gel,

der gibiydi hatta.

"Evet!" dedi Nagihan Akbulut, bıkkın bir tavırla. "Burada, kasa, bazı insanlara torpil geçiyor!" dedi, krupiyeye küfreder gibi bakarak. Elindeki kartları açarak ortaya doğru attı. "Bence Şahindağ, bizim sırtımızdan kazandığı paralarla geçiniyor şu anda! İçeri girdiğinde bütün mallarına el konmuştu çünkü!"

"Olabilir valla Nagihan Hanım," dedi Aydın, hafifçe arkasına dönerek. "Siz devamlı gelir misiniz buraya?"

"Bugün ilk kez geldim," dedi Nagihan Akbulut, kendisine bir sigara yakarken. "Bir daha da gelmem!"

"E alayım ben bu mekanı, sinirlenmene değmez ya senin!" dedi Bora, ciddileşirken. "Zaten baksana ortada

patron

falan dedikleri adam da yok. Biri, bir yerde bir boşluk bırakırsa, o boşluk mutlaka doldurulur..." Bakışları salonun duvarlarında gezinirken, "Malumunuz olduğu üzere," diye ekledi. Fevzi'ye döndü. "Fevzi. Bundan sonra patronun benim."

"Kara, bu söylediğin şey beni öldürtür!" dedi Fevzi, korkuya kapılarak. "Gelip burayı gasbedemezsin!"

"Gasbedemem?" dedi Bora, düşünürcesine. "Peki, n'apmamı istiyorsun Fevzi? Fetih mi edeyim burayı?! Öldüreyim mi buradaki herkesi, sen dahil?!" Bora'nın kimseyi öldürmesine gerek yoktu ve fakat silah kullanıp kullanamayacağı hâlâ benim için bir muammaydı. "Söyle? Söyle, sen ne dersen onu yapacağım."

"Patronla kendi aranda hallet, beni karıştırma," dedi Fevzi fakat Bora, kocaman bir kahkaha attığında afallayarak bir adım geri çekilmişti.

"Ulan..." dedi Bora, gülerken. "Ben de onu diyorum işte! Patronun burada değil! Halledemiyorum!"

"Bence demokrasinin gerekliliğini yerine getirelim," dedi Çınar, boğazını temizledikten hemen sonra. "Oy kullanalım. Bu mekan..." Bakışları aynı Bora gibi salonun duvarlarında gezerken başını iki yana salladı. "Buraya da

mekan

demek ne saçma sapan ya! Mekan görmesek inanacağız yani... Korkularından bir kulübeyi kapamışlar, iki oyun çeviriyorlar diye adına da mekan demişler!"

"Niye lan?" diye sordu Gökhan, sahte olduğu belli, meraklı bir tavırla. "Bizim de böyle VIP mekanlarımız vardı Akbulut?"

"Adı üstünde Gökhan..." dedi Çınar, kaşlarını çatarken. "VIP'di onlar. Öyle elini kolunu sallayan giremezdi. Yerini yurdunu herkes bilmezdi. Oralara davetiye almanın forsu olurdu. Şimdi ne lan böyle, İstihbarat,

gidin şurada oynayın

, diyor. Mekanın sahibi desen firari!" Tiksinircesine yüzünü buruşturdu. "Yok. Oynamam ben burada. Chip'lere bak amına koyayım, bir milyoncudan alınmış gibi."

"Tamam işte," dedi Aydın, gülümseyerek. "Alalım mekanı. Adam ederiz."

"İyi de sizin mekanlarınızın yerini de herkes öğrenmişti," dedi bir adam. Hepimizin bakışları adama çevrilmişti. "Her gün baskın yiyordunuz."

"Birazdan siz de burada yiyeceksiniz," dedi Bora,

ne var bunda

der gibi.

Kalabalığı bir panik sarmalarken, Gökhan, "Ayrıca bir saniye," dedi, adama bakarak. "Her gün baskın yemek değildi o."

"Neydi?" diye sordu Aydın, merakla.

"Bence öyle oyunbaz bir şeydi," dedi Gökhan. Çınar'a,

öyle değil miydi

diye sorar gibi bakınca, Çınar, Gökhan'a hak verircesine başını salladı. "Kara'nın yokluğunda kendi aramızda birtakım oyunlar oynuyorduk emniyet yetkilileriyle," diye devam etti Gökhan. Gülümsedi. "Hızlı günlerden geçtik. İyi oldu ama. Mekanlarda sağlam yenilikler, tadilatlar falan yaptık."

"Yorulmuştuk lan," dedi Aydın, iç çekerken. "Tatil oldu işte bize de fena mı?"

"Güzel oldu güzel," dedi Bora, başını sallarken. "Hem de insan ayıklamış olduk. Kim dost, kim düşman, görmüş olduk..." Derin bir nefes verdi. "Mesela Mehmet Şahindağ'ın mekanına..." Çınar'a döndü. "Tamam kızma.

Evine

desem daha doğru olur, haklısın."

"Kulübe burası Kara!" dedi Çınar, isyan eder gibi.

"Tamam Çınar," dedi Bora, bıkkın bir tavırla. "Mehmet Şahindağ'ın kulübesine gidenler, bir daha bizim mekanlarımıza giremeyecekler!"

"Ama önce oylama yapalım!" dedi Aydın, rica eder gibi. "Burası senin olsun mu diye..." Bir elini havaya kaldırdığında, Nagihan Akbulut ve Zeki Akbulut dışındaki herkes, elini havaya kaldırmıştı. "Ben, burası Mehmet Şahindağ'ın kalsın diyorum," dediğinde ise insanlar bir an için dumur olmuşlar ve ellerini yeniden indirmek zorunda kalmışlardı. Zeki Akbulut'un eli yine havada değildi fakat bu kez, Aydın'la birlikte, Nagihan Akbulut da elini kaldırmıştı.

"N'oluyor abi, taraf mı değiştirdin?" diye sordu Selim, yapay bir şaşkınlıkla.

"Yazık lan herife," dedi Aydın, üzülmüş gibi. "Sıfır kişi parmak kaldırmasın. Bir oy olsun almış olsun."

"Nagihan Hanım da el kaldırdı," dedi Selim.

Aydın'ın kaşları havalandı ve yeniden arkasına döndü. "Nagihan Hanım?" dedi, sorar gibi. "Siz de mi Mehmet Şahindağ'ı destekliyorsunuz?"

"Hayır ama torunumun böylesi iğrenç bir mekanı sahiplenmesini istemiyorum," dedi Nagihan Hanım.

Bora güldü. "Anneanne ama ben bunu senin için yapıyordum?"

"Eksik olma..." dedi Nagihan Hanım. Elini indirdi. "Sıkıldım. Bu saatlerde çoktan uyumuş oluyorum artık. Yaşlılık... Herhangi bir aksiyon falan olmayacaksa, ben kalkacağım."

"Harbi lan," dedi Bora, Gökhan'a dönerken. "Bir aksiyon olmayacak mı? Ne bu, hani Mehmet Şahindağ sertçe bastırıyordu, ablamı vurdurmuştu, bizim mekanlar kapandı falan. Ne bu? Geldik burada böyle dalga geçiyoruz Mehmet Şahindağ'la? En azından bir tarama falan olmayacak mı? Kimse bize silah çekmeyecek mi? Ulan hakaret eden bile yok?! Siz, ben döneyim diye bana yalan falan mı söylediniz yoksa?"

"Valla Kara söylediğimiz her şey gerçek... Buradaki insanlar da yakinen şahit olaya," dedi Çınar. Bakışları kalabalığın üzerinde dolaştı. "Bu insanlar..." dedi, pis bir şeyden bahseder gibi. "Ve sadece şu an burada olanlar değil, fazlası da var. Mehmet Şahindağ'ın tarafına geçtiler."

"Biz taraf tutmuyoruz!" dedi Gürbüz Biçkin, hızla. "Sizin mekanlarınızdaki insanlar bir bir yakalanıyorlardı. Güvende değildik. Ve sizin mekanlarınızda takılan insanların başına bir şey geliyordu muhakkak. Mehmet Şahindağ düşman oluyordu herkese. Arkasında büyük bir güç vardı ve Mehmet Şahindağ'dan korktuk. Hepsi bu. Yani size düşman olduğumuz falan yok."

"Kızın," dedi Bora, ciddiyetle. "Büyük Masa'dan biriyle evli ve sen korktun, öyle mi?" Gürbüz Biçkin zorlukla yutkundu. "Kızın," dedi yine, Bora. "Büyük Masa'dan biriyle evli ve sen hâlâ böyle izbe bir yerde, kumar oynuyorsun. Öyle mi?" Bora gülümsedi. "Kızın," dedi yine ve üzerine basa basa. "Senin, burada olduğunu biliyor mu Gürbüz? Şu anda? Yanında oturan hanımefendiyle bir ilişkin olduğunu ya da? Kayınpederin nerede? Halil Yücesoy? Onlar niye Mehmet Şahindağ'ın mekanına gelecek kadar alçalmadılar, söyler misin?" Gürbüz Biçkin bir şey söyleyecekti ama Bora izin vermedi. "O korktuğunuz Mehmet Şahindağ nerede şimdi?!" diye kükrediğinde, Gürbüz Biçkin dudaklarını tamamen kapatmıştı.

"Riva'da dedin ya..." dedi Gökhan, kaşlarını çatarak. Başını kaşıdı. "Kaç adamın var lan, bu orospu çocuğunun yanında?"

"Belki de onun bütün adamları, benim adamımdır..." dedi Bora,

bilmem

dercesine dudaklarını büzerken. "Sen söyle Fevzi," dedi ardından. "Sen, benim adamım mısın?"

Fevzi, Bora'nın yani Kara'nın adamı olmadığına biraz önceye kadar eminse de şimdi kafası karışmıştı. "Değilim," dedi ama verdiği bu cevabın, doğru cevap olup olmadığını sorgular gibi bakmıştı. "Ama

bundan sonra bana çalış

dersen, çalışırım Kara," dedi, ani bir karar değişikliğiyle. "Senin adamın olurum."

"Aferin," dedi Bora, Fevzi'ye gülümseyerek. "Niye bilmiyorum ama seni sevdim."

"Kara!" dedi Mesut Saklıkaya. "Gerçekten çaresizdik! Mekan kalmamıştı!"

"Bu sikik yerde kaçak göçek takılacağınıza, içinizden birinin evine gitseydiniz ya lan!" dedi Bora, öfkeyle. "Çaresizlermiş!"

"Gerçekten sıkıldım," dedi Nagihan Akbulut ayağa kalkarken. "Gerisini bensiz de halledersiniz diye tahmin ediyorum." Zeki Akbulut da ayağa kalkmıştı. "Bu arada Aydın..." dedi Nagihan Akbulut, çantasını alırken. "Tebrik ederim. Bir kez daha baba oluyormuşsun. Beyza hamileymiş."

Duyduğum şeyi algılamakta güçlük çekerken, Aydın rahat ve memnun bir tavırla, "Eyvallah," dediğinde, bunun bir yalan olduğunu ancak anlamıştım. Zaten nasıl doğru olabilirdi ki? Bu, Mehmet Şahindağ'ın kulağına gitsin ve tahrik olsun diye öncesinde kararlaştırdıkları bir şey olmalıydı. Gökhan'ın, yolda, Bora'ya,

"Nasıl yapalım?"

dediğini duymasam ve Bora'nın da ona,

"Her zamanki gibi. Doğaçlayalım,"

dediğine şahit olmasam, yıllardır bu geceye hazırlandıklarını bile düşünebilirdim.

"Siz de kalkın!" dedi Bora, insanlar Aydın'ı tebrik etmek için, kendilerince bir şeyler söyleyerek gürültü kirliliği yarattıklarında. "Aklınız varsa, bundan böyle benden uzak durursunuz! Sizinle bundan sonra ne bir yerde karşılaşırım ne de siz benim etrafımda bir ticaret yapabilirsiniz!" Uzaklardan duyulan siren sesleri, Bora'nın cümleleri üzerine tuz biber ekmiş ve insanlar hepten bir kargaşa hâlinde ayaklanmak zorunda kalmışlardı. Bora, "Otuz saniye içinde buradan çıkamayan, bir daha hiç çıkamaz!" dediğinde ise resmen birbirlerini itekleyerek kaçarsına merdivenlere ve bahçe kapısına yönelmişlerdi.

Salon, tamamen boşalana kadar, kimseden çıt sesi dahi çıkmadı. Bora, bakışlarını Fevzi'ye dikmişti ve garsonlar, krupiyeler, hatta salonda olmayan ama kaçarlarken gördüğümüz Mehmet Şahindağ'ın diğer adamları bile

giderken, Fevzi'nin neden burada kaldığını sorguluyor olmalıydı. Fevzi de gözünü kırpmadan Bora'ya bakıyordu. "Sen niye buradasın?" diye sordu Bora, en sonunda. İnsanlar evden tamamen çıkmışlardı ve sesleri daha uzaktan geliyordu. "Niye gitmedin?"

"Artık senin adamınım Kara," dedi Fevzi yekten.

Gökhan'ın kaşları havalandı. "Taşşak mı geçiyor lan bu herif? Kolay sandı herhalde Kara'nın adamı olmayı."

"Öyle deme..." dedi Bora, Gökhan'a. Bütün akşamki sarkastik ifadesi onu tümden terk etmişe benziyordu. "Bazen, böyle adamlara da ihtiyaç vardır." Arkasına yaslandı. "Madem benim adamımsın..." dedi yavaşça. "O zaman, ben ne dersem, onu yapman gerekir. Öyle değil mi?"

"Öyle," dedi Fevzi, hiç düşünmeden. "Ne istersen Kara."

Bora, başını anladığını belli edercesine salladı. "O zaman... Ben çıktıktan sonra... Mehmet Şahindağ'ı arayacaksın. Ve bu gece, burada olanları, bir de sen ona anlatacaksın. Bunu başkaları da yapacak ama ben senin de yapmanı istiyorum."

Fevzi, aldığı emir karşısında başını salladı. "Daha sonra ne yapayım?"

"Daha sonra..." dedi Bora, derin bir nefes verdikten sonra. Bakışları etrafta dolaştı. "Burası sana emanet olsun. Mehmet Şahindağ'ın hiçbir adamını içeri sokma ve biri gelirse, bizi bilgilendir."

"Nasıl istersen," dedi Fevzi.

Bora ayağa kalktığında, biz de kalkmıştık. "Bu içkilerin içinde... Herhangi bir şey var mıydı?" diye sordu, meraksız bir tavırla.

"Yoktu," dedi Fevzi, başını iki yana sallarken.

"Keşke içseydik," dedi Bora, üzgün bir ifadeyle. "Biz de nasıl güvensiz bir ekipsek, hiçbirimiz ağzımıza sürmedik."

Elime uzanmadan evvel, gözlerime öyle bir baktı ki, garip bir şekilde, nasıl anladığımı bilmesem de bir şey olacağını anlamıştım. Önden bu kez Çınar ve Gökhan yürürlerken, biz de onların arkasından ilerledik. Selim ve Aydın ise arkamızdan geliyorlardı. Aydın, "Eğil!" diye bağırırken, Bora eğilmeye tenezzül etmemişti ama beni, zaten bunu bekliyormuşçasına hızlıca kendisine çekerek başımı eğmiş ve beni koruyarak, hafifçe üzerime kapanmıştı. Peşi sıra duyulan kurşun seslerinin yalnızca biri Fevzi'ye aitti.

"Ve..." dedi Bora, başımı kaldırmama izin vermeden. "Ben kimi sevsem, genelde ondan kazık yedim bugüne kadar Fevzi."

"Amına kodumunun herifi!" dedi Gökhan, öfkeyle. Bora, başımı rahat bıraktığında, arkamı dönmemi istemez gibi bana sarılmış ve Fevzi'yle arama bir set çekmişti. "Salaktık biz de!"

Bora'nın adamları birer birer içeriye doluşurlarken, Mehmet Şahindağ'ın adamlarının hepsi mi kaçmıştı, kaçmadılarsa elleri armut mu topluyordu, bilemiyordum. "Sorun yok," dedi Selim, adamlara.

"Şu malın telefonunu alın da yolda Mehmet Şahindağ'ı işletelim..." dedi Gökhan, gülerken.

"Gidebiliriz," dedi Bora, son kez arkasına baktığında. "İyi atıştı bu arada Çınar!"

Çınar, "Eyvallah," derken, Bora, yeniden elimi tuttu ve birlikte merdivenlere ilerledik.

♠

Gökhan'ın, Mehmet Şahindağ'ı işletmekten kastı neydi bilmiyordum ama Bora, Çınar'ın,

"Birer kadeh bir şey içelim bende. Öyle geçersiniz eve,"

demesi üzerine, ona geldiğimizde, Fevzi'nin telefonunu almış ve

Patron

diye kayıtlı olan numaraya bir mesaj yazmıştı:

"Fevzi öldü. Yanında olan senin adamların teker teker ölecekler. Yanında olan benim adamlarım ise, sen öldükten sonra da yaşamaya devam edecekler."

"İçeride, çoğul eki kurmana değecek kadar adamın var mı gerçekten?" diye sordu Çınar, viskileri servis ederken.

"Tek bir adamım var, o da asansör," dedi Bora. Kendisine bir sigara yakarken, arkasına yaslandı ve karşımızda oturan Aydın'a döndü. "Yarın sabah erkenden, Beyza'yı ve Begüm'ü evden çıkarmanız gerek." Bakışları gözlerimi buldu. "Hatta siz de onlarla çıksanız fena olmaz. Ev, ana baba günü olur. Ada da bunalır, sen de kısıtlanırsın."

"Nasıl yani?" diye sordum merakla. "Niye ana baba günü oluyor?"

"Yeraltında kim var kim yoksa, herkes ziyarete gelecek de ondan..." dedi Gökhan, sırıtarak. "Özür dileyecekler. Kara'dan."

Kaşlarım havalanırken, merakla, "Bundan nasıl bu kadar eminsiniz?" diye sordum.

"Biz bu aleme yeni gelmedik kızım, geri geldik!" dedi Gökhan, keyifle gülümsemeye devam ederken.

"Sen hep buradaydın amına koyayım!" dedi Bora, sitemle. Viskisinden bir yudum aldı. "Bu hayatta

kesin

diye bir şey yoktur. Sadece bir ihtimal. İllaki birileri gelir ama bakarsın az kişi gelir. Biz yine de tedbirimizi alalım."

"Bizim olmamız gerekiyor mu?" diye sordu Çınar, Aydın'ın yanına otururken. "Benim yarın işim vardı da..." Bora kaşlarını çatınca, Çınar, bir açıklama yapması gerektiğini fark etmiş gibi derin bir nefes verdi. "Bahar kahvaltıya gelecek de bana..."

"Sanırım birliktesiniz..." dedi Bora, gözlerini kısarak. "Henüz fırsat bulup da Bahar'la konuşmaya vaktim olmadı. Yolunda mı her şey?"

"Benim açımdan evet. Umarım Bahar açısından da öyledir. Konuştuğunda bana da bilgi verirsin," dedi Çınar. Viskisinden birkaç yudum aldı ve o da kendisine bir sigara yaktı. "Evlenme teklifimi reddetti. Bu, bir şeylerin yolunda olmadığına işaret değilse yani."

"Oha!" dedi Gökhan, tek başına oturduğu koltukta hafifçe öne doğru eğilirken. "Ne zaman evlenme teklifi ettin lan?! Ne ketum herifsin! İnsan bi' çıtlatır!"

Çınar, şaşkınlıkla Gökhan'a döndü. "Sen benimle konuşmuyorsun ki amına koyayım, nasıl çıtlatacağım sana?! Aydın biliyordu."

"Yazıklar olsun Gökhan!" dedim, sitemle. Başımı iki yana salladım. "Bir de bana gayet kendinden emin bir şekilde anlattın olanı biteni! Kim bilir Beyza ve Aydın hakkında da neler kaçırmışsındır sen!" Aydın'ın kaşları çatıldı. "Bundan sonra seninle çay içmeliyim Aydın. Sen belli ki daha çok şey biliyorsun. Ayrıca, en merak ettiğim ilişkinin de doğrudan taraflarından birisin zaten."

"Çay içmek derken yenge?" dedi Aydın, anlamsız bakışlarla yüzüme bakarken. "Nasıl yani?"

"Bu herif çay içmenin flört etmek olduğunu zannediyor olabilir," dedi Gökhan, göz devirerek. "Sen yine de beni satma bence Naz."

"Neden reddetti ki?" diye sordum, Çınar'a dönerek. "Ne zaman teklif ettin?"

"Oluyor birkaç ay," dedi Çınar. Sıkıntılı bir nefes verirken, viskisinden bir yudum daha aldı. "Evlenmeyi düşünmüyormuş," dedi, karışık bir ifadeyle. "Beni seviyormuş ama benimle evlenmek istemiyormuş. Kimseyle evlenmeyi düşünmediğini de söyledi, herhâlde bunun beni rahatlatması gerektiğini düşündü." Sigarasından çektiği dumanı üflerken, "Adı konmadığında daha iyiymiş her şey," dedi. Güldü. "Ve benim zaten güzel de bir adım varmış onda,

ilk aşk.

Böyle iyiymişiz işte. Soyadını seviyormuş, evlilik iki insanın sevişmesini legalleştiren ve bunu yüzlerce insana ilan etmesine sebep olan, ataerkil düzenin bir parçasıymış falan filan. Çocuk yapmadığın sürece evlenmenin hiçbir manası yokmuş. Ona kalırsa çocuk yapmak için evlenmek de saçmaymış ama pedagojik açıdan mı ne düşününce, bizim ülkemizde çocuk yapmak için evlenmek gerekebilirmiş. Ama zaten çocuk yapmak da istemiyormuş."

"Nispeten ben de bunları anlattım zaten?" dedi Gökhan, bana dönerek. "Benim anlattığımdan farklı bir şey yok bunda?"

"Saçmalama!" dedim sitemle. "Sen bana, Bahar'ın kendini avuttuğunu düşündüğünü ima ettin açıkça. Senin anlattıklarından asla bu çıkmıyor. Baksana, Bahar istememiş evlenmeyi."

"Bunu daha sonra tartışsanız?" dedi Bora, hafif uyarıcı bir tavırla. Bakışları Çınar'a çevrildi. "Bahar, evliliği hiçbir zaman istemedi, bu doğru..." dedi. Çınar, bunu duymaktan hoşlanmamışçasına kadehini kafasına dikti. "Ama seninle evlenmeyi istememesine ben de şaşırdım gerçekten. Samimiyetinden emin olduğuna, sen emin misin?"

"Hissettiklerimi kafamda oturtmam uzun zamanımı aldı..." dedi Çınar, sigarasını söndürürken. Gözleri gözlerimle birleştiğinde, "Yanımda olmanı çok isterdim," diye eklemişti. İçine derin bir nefes çekmeye çalıştı. "Beyza'yla da konuştum bunu. Defalarca kez. Ama hislerimden gerçekten emin olduğumda, onu da kendimi de yanıltmayacağımdan emin olduğumda, Beyza ölüm döşeğindeydi. Onu öyle görünce... Hayatın ne kadar kısa olduğunu ve bunun, bir gün, Bahar'ın veya benim de başıma gelebileceği dank edince..." Başını iki yana salladı. "Beyza biraz daha iyi olunca, Bahar'a evlenmek istediğimi söyledim işte. Zaten bir kaosun ortasındaydık, neredeyse aynı evde yaşıyorduk, ne bileyim, reddedeceğini hiç düşünmemiştim."

"Yıllarca seni seven bir kadın, seninle evlenmeyi reddediyorsa..." dedim, bakışlarımı Çınar'ın gözlerine dikerek. "Ya seni artık sevmiyordur, ki bu olamaz çünkü hâlâ berabersiniz... Geriye tek bir ihtimal kalıyor, o da gerçekten böyle, bu şekilde mutlu olduğu."

"Ben fazlasını istiyorsam peki N?" diye sordu Çınar, kendine yeniden doldurduğu kadehi de kafasına dikerken.

"Karma..." dedim, buruk bir şekilde gülümseyerek. Yerimden kalktım ve Çınar'ın tarafındaki kolçağa oturarak, elimi deri ceketinin üzerinden omzuna koydum. "O da senelerce seni ve fazlasını istedi. Belki de senin de bu şekilde isteyerek ve bekleyerek geçirmen gereken zaman vardır."

Aydın da kadehini kafasına dikerek ayağa kalktı ve birkaç adım ilerleyerek, kendine bir sigara yaktı. "Neyse..." dedi Çınar, başını iki yana sallarken. "Bahar'a herhangi bir şey demeyin. Kararına saygı duyup, bu konuyu kapattım ben. Kendini rahatsız hissetmesin."

"Çok mu seviyorsun lan?" diye sordu Gökhan, meraklı bir tavırla. Çınar'ın bakışları ters bir şekilde Gökhan'ı buldu. "Yani sen öyle dışarıdan, hiç çok sevebilecek bir tipe benzemiyorsun. O kadını da çok sevmiyor muydun sonuçta? Neydi adı? Mel miydi?"

Çınar sıkıntı dolu bir nefes daha verirken, "Senin de Hande'yi çok sevdiğin zamanlardan geçmiştik Gökhan," dedi, imalı bir tavırla. "İnsan, doğruyu, yanıla yanıla bulabiliyor. Ya da doğruyu bildiği hâlde, yanlışa göz yumabiliyor mu demeliyiz?"

"Aynen aynen," dedi Bora, başını sallarken. "Ayşe Fatma Hayriye falan, işledik biz bunları."

Gökhan gülümsedi. "Bana laf soktuğuna göre..." dedi,

vay be

der gibi. Bakışları gözlerimi buldu. "Bu herif, ona ne dersem diyeyim, genelde bana iyi davranıyor. Demek ki harbiden çok aşık."

"Ya siktir git Gökhan, Allah aşkına!" dedi Çınar, başını benden yana çevirirken. "Başka bir dalga konusu bul kendine."

"Bu bir dalga konusu değil," dedi Bora, içten bir tavırla. Çınar'ın bakışları Bora'ya çevrildi. "Bahar'la konuşacağım. Senin için değil. Onun duygularını

merak ettiğim için. Ama bence gönlünü ferah tut. Bahar, seninle evlensin ya da evlenmesin, seni çok seviyor."

"Biliyorum," dedi Çınar, başını sallarken. "Ama insan, reddedildiğinde..." Sesli bir nefes koyuverdi. "Gerçi Beyza, beni değil, teklifimi reddettiğini ve bu ikisinin başka şeyler olduğunu söylemişti bir keresinde ama..."

"Ne farkı varmış?!" diye sordu Aydın. Sesinde ve yüzünde alayla karışık bir sitem vardı. "İkisi de aynı şey!"

"Değil," dedi Gökhan, kaşlarını kaldırarak. "İkisi birbirinden farklı şeyler gerçekten de ama sizin kafanız basmaz buna." Yüzüne hüzünlü bir ifade yerleşti. "Üzgünüm ve bana kızma ama... Senin hiç basmaz Aydın."

"Evlilik, yalnızca bir formalitedir Çınar..." dedim, elini tutarken. "Alt tarafı kağıt üstünde bir imza. O kadar da önemli bir şey değil."

"Evet," dedi Aydın. Güldü. "Bak buna kafam basıyor işte yenge! Bazen, evliliğin hiçbir hükmü yoktur."

"Beni avutuyorsun şu anda," dedi Çınar, elimin üzerine elini koyarken. "Senin evliliği ne kadar kutsal bir müessese olarak gördüğünü cümle âlem biliyor."

"Ben kendim için konuşmadım zaten," dedim, üste çıkmaya çalışırken. "Genel konuşuyorum. Yani bazı insanlar için öyle olabilir diye."

"Evlilik, bence de çok önemli bir şey..." dedi Bora, araya girerek. "Dünyaya bir daha gelsem, yine Nazlı'yla evlenmek isterim. Fakat evlilikten daha da önemli olan bir şey varsa, o da hisler bana kalırsa. Eğer böyle hissedeceksek ve berabersek... Evli miyiz, sevgili miyiz, hiçbir önemi yok bence."

"Dedi,

karım da karım

diye gezen adam..." dedi Gökhan, göz devirerek. "Oğlum ne anlatıyorsun sen? Sana kalsa her gün bir kez daha Nazlı'yla evlenmek istersin. Nazlı'nın avuntu maksadıyla kurduğu cümleler bile daha gerçekçiydi. Siz, bu konuda yorum

yapacak son insanlarsınız, karı koca olarak. Böyle düşünmediğinizi biliyoruz."

"Yoo," dedi Bora, başını iki yana sallarken. "Gerçekten böyle düşünüyorum. Zaman, bazı düşünceleri değiştirebiliyor Gökhan." Kapkara gözleri gözlerimin içine değdi. "Karımı seviyorum. Onun benim karım olmasını da. Ama sıfatların bir önemi yok, en azından normal hayatlarda..." Yeniden Gökhan'a döndüğünde, sıkıntılı bir nefes vermişti. "Eskiden önemliydi. Yaşadığım hayat gereği. Birbirimize ait olduğumuzun bilinmesi yani. Ama şimdi, öyle düşünmüyorum. Nazlı, Amerika'da, benimle yeniden birlikte olmayı kabul ettikten sonra, önemli olanın, aramızda olup biteni sadece bizim bilmemiz olduğunu ve bunun bana yettiğini fark etmiştim. İyi ki böyle olmadı tabii ki ama Nazlı, Türkiye'ye dönmeyecekti, gözlerden uzak bir evde ara sıra bir araya gelecektik ve bu bile, benim için çok değerliydi." Gözleri yeniden gözlerime değerken gülümsedi. "Sen yine de boşanmayı hiçbir zaman aklından geçirme tabii ki sevgilim."

Ben minik bir kahkaha atarken, Çınar da gülümsemişti. "İyi geldi sohbetiniz," dedi, başını koluma yaslarken. "Sağ olun."

"Çınar," dedi Aydın, derin bir iç çekerken. "En azından berabersiniz. Ve bu beraberliğin kıymetini bilmen gerektiğini bir an olsun unutma." Gülümsemeye çalıştı. "Çünkü sen, Beyza ölüm döşeğindeyken bir farkındalık yaşamışsın ya hani... Ben o farkındalığı on bir seneyi de geçti, o kadın bizzat öldüğünde yaşamıştım." Ellerini ceplerine soktu. "Bazen geç kalırsın. Her şeye. Sen, birbirinize geç kalmadığınız için şükret. Aldığın her nefeste, önceliğin bu şükür olsun hatta, çünkü bu, öyle önemli bir şey ki..."

♠

Çınar'ın evinden çıkarken, merdivenlerdeki fotoğraflara bir kez daha bakmıştım ve kalbimin bir kez daha pır pır atmasına engel olamamıştım. Beyza'yla da Çınar'la da kardeş olduğumuzu tekrar tekrar hatırlamaya ihtiyacım yoktu ama hatırlamak, iyi hissetmeme sebep oluyordu. Yol boyunca, hiçbirimizin ağzını bıçak açmasa da Bora'yla birbirimizin elini bırakmamıştık. Minibüs, içinde zar heykeli olan fıskiyeli süs havuzunun önünde durduğunda, Bora'nın bakışları Gökhan'la Aydın'a çevrilmişti. "Sabah erken gelirsiniz..."

"Eyvallah," dedi Aydın.

"İyi geceler," dedi Gökhan.

"İyi geceler," dedim. Selim, minibüsün kapısını açtığında aşağı indik ve eve doğru ilerledik. Aydın ve Gökhan, başka bir arabaya geçerlerken, Selim de minibüsü oradan alması için, anahtarı Bora'nın bir adamına vermişti. Bu sırada Bora da cebinden evimizin anahtarını çıkarttı ve kapıyı açtı. "Sevgilim," dedim, içeriye girdiğimizde. Çizmelerimi çıkarttım. Bora'nın da bakışları beni bulurken, ayakkabılarını çıkarıyordu. "Bir şey diyeceğim sana."

"De?" dedi, ceketimden tutup beni kendine çekerken. "Ben bu ceket olayını çok sevdim bu arada," dediğinde, dudakları dudaklarımı bulmuş ve dudaklarıma küçücük ama tutku dolu bir öpücük kondurmuştu. "Dinliyorum," dedi, yeniden gözleri gözlerimi büyülerken.

"Ne diyeceğimi unuttum," dedim iç çekerken. Elimle yüzüme rüzgâr yaptım. "Neyse. Su içeyim ben."

Merdivenlere ilerledim ve aşağı inmeye başladım. Bora da hemen arkamdan geliyordu ve elimi tutmuştu. Merdivenlerin yarısında Beyza'nın sesini duyduğumuzda ise duraksadığı için ben de durmak zorunda kalmıştım. "O yüzden seni inanılmaz kıskanıyorum Ada," diyordu Beyza, yumuşacık bir sesle. "Önünde hiç kirlenmemiş, bembeyaz bir sayfa var çünkü..." Bakışlarımı omzumun gerisinden arkama çevirip başımı kaldırdım ve Bora'nın gözlerinin içine baktım. "Sıfır, çok güzeldir. Senin yerinde olmayı çok isterdim. Sıfırda olmayı, sıfırdan başlayabilmeyi. Her şeye..." Bora, aşağı inmekle inmemek arasında bir gitgel yaşıyordu ve bu gitgel'e ister istemez ben de dahil oluyordum. "Ama maalesef benim yürümem sıfırdan olmayacak. Ben adımlarımı senin gibi heyecanla atmıyor olacağım." Bora, yürümemi ister gibi hafifçe elimi sıktığında, yeniden merdivenlerden indik. Ada, Beyza'nın kucağında, uyku arkadaşına sarılarak uyuyordu ve halası da onun saçlarını okşuyordu. "Yine de bugün seni izlerken, içimde öyle bir heyecan belirdi ki... Seninle her şeyi, yeniden keşfedesim geldi bir anlığına."

"İyi akşamlar," dediğimde, Beyza bizi ancak fark etmişti. Bakışlarım, koltuğa kıvrılmış, ellerini yanağının altına yerleştirmiş uyuyan Yeşim'e takıldı. "Ada,

ne zaman uyandı da yeniden uyudu?" diye sordum merakla.

"Yeni uyudu sayılır," dedi Beyza, hafifçe gülümserken. "Yeşim'le süt ısıtmaya aşağı inmişlerdi. Beni görünce sandalyeye oturmak istedi. Sonra başladı anlatmaya, Yeşim ondan evvel uyudu."

"Yeşim..." dedim, koltuğa yaklaşırken. Yavaşça omzuna dokundum. "Uyan..."

Yeşim zorlukla gözlerini araladı ve etrafına bakındı. "Uyuyakalmışım..." dedi, kendi kendine konuşur gibi. Bakışları önce Beyza ve Ada'ya, sonra Bora'ya, ardından bana çevrildi. "Kusura bakmayın."

"Ne kusuru?" dedi Bora, derin bir nefes verirken. "Hadi, git yat sen."

"Ada'yı da yatırayım," dedi Yeşim, başını sallarken. Beyza'ya doğru ilerledi ve Ada'yı dikkatlice kucağından aldı.

Ada'nın kaşları çatılırken, onlara yaklaştım ve dudaklarımı alnına bastırdım. "Buradayım anneciğim..." diye fısıldadım kulağına. "İyi uykular..." Ada'nın kaşları yeniden serbest kaldı ve dudaklarının kenarına küçük bir tebessüm yerleşti. "Seni seviyoruz bebeğim."

"Biz de birer fincan kahve içelim," dedi Bora.

"Yeşim," diye seslendi Beyza, kısık bir sesle. "Selim'e söyler misin, odaya çıkmama yardım edebilir mi?"

Yeşim, Beyza'ya bir cevap veremeden, Bora, "Gerek yok Yeşim," demişti. O da Ada'nın eline küçük bir öpücük kondurdu ve "Sen, Ada'yı çıkart. Sonra da yat. Telsizi burada zaten, biz ilgileniriz bir şey olursa."

Yeşim başını sallayarak, kucağında Ada'yla merdivenlere yürürken, Bora da mutfağa ilerlemişti. "Sen niye uyumadın?" diye sordum, Beyza'nın yakınında, L koltuğun ucuna otururken.

"Uyku tutmadı," dedi Beyza, içine küçük bir nefes çekerken. "Kumarhanede bir sorun çıktı mı?"

"Hatırladım!" dedim heyecanla. Beyza'nın kaşları çatıldı. "Bora'ya ne söyleyeceğimi hatırladım," dedim, açıklamak ister gibi. Gülümsedim. "Hiçbir sorun çıkmadı Beyza! Her şey, harika ilerledi! Senin bu kardeşin var ya... Çok acayip bir adam! Öyle bir dönmüş ki Kara... Hiç korktuğum gibi olmadı, biliyor musun?! Bu akşam, onunla hem gurur duydum, hem ona hayran kaldım, hem onu çok takdir ettim! Yani kafam çok karışıktı. Kıyamete dönmek konusunda... Ve burada korkunç şeyler yaşanmışken, Bora nasıl Mehmet Şahindağ'ı alt edecek diyordum ama... Sanırım bu akşam cevabımı aldım. Kusursuz onlarca planı var ve hepsi tıkır tıkır işliyor. Galiba onu gerçekten rahat bırakınca, stratejik planlar yapabiliyor. Zekâsı, bütün kurşunların üstünde!"

"Reklamları dinledik herhâlde," dedi Bora'nın neşeli çıkan sesi. Başımı hafifçe geriye çevirdiğimde, içinde üç fincan kahvenin bulunduğu tepsiyi taşıyarak bize doğru geldiğini görmüştüm. Tepsiyi, kahvemi almamı ister gibi bana uzatırken göz kırptı ve "Teşekkür ederim," dedi.

Ben kahvemi aldığımda, Beyza da kahvesini almıştı. "Geç bir saat aslında, kahve içmek için... Yani benim için. Zahmet etmeseydin keşke," diye mırıldandı.

Bora, Beyza'nın ne dediğini duymazdan gelerek yanıma oturdu ve "Hazırdı zaten. Afiyet olsun," dedi.

"Sağ ol," dedi Beyza, kahvesinden bir yudum almadan önce. Daha sonra derin bir nefes verdi ve bakışlarını Bora'nın kendisininkilere benzer gözlerine çevirdi. "Hamileymişim?" dedi, sorar gibi.

Bora, gözleri kısılırken, "Hemen nasıl haberin oldu senin bundan?" diye sordu.

"Mehmet," dedi Beyza, hoşnutsuzlukla. "Mesaj attı.

'Hamileymişsin ama sakın sevinme, o çocuğu doğurmana izin vermeyeceğim,'

diye..." Bora'nın kaşları havalandı. "Aydın'dan herhâlde?" dedi Beyza, sorar gibi.

"Sana daha evvel de mesaj attı mı?" diye sordu Bora, merakla.

"Vurulduktan sonra... Özür dilemiş. Başka da bir mesaj atmamıştı o günden sonra," dedi Beyza. Konuşurken yüreği sıkışıyor gibiydi. "Birden... Çok sert değil mi bütün bunlar Bora? Çünkü hedefin tam ortasındayız da?"

"Değil," dedi Bora fakat bu cevap Beyza'yı tatmin etmişe benzemiyordu. Derin bir nefes alıp verdi ve keder dolu bir sesle, "Abla bilerek mi böyle davranıyorsun bana yoksa farkında bile değil misin?" diye sordu.

Beyza, şaşkınlıkla Bora'ya bakarken, "Nasıl davranıyorum?" diye sormuştu.

"Beni duymuyorsun. Dinlemiyorsun. Sesim sana ulaşmıyor, asla..." Bora'nın serzenişte bulunurken dahi bakışları yumuşak huyluydu. "Seninle konuşmaya çalışıyorum ama sana yaklaşamıyorum."

"Bilerek yaptığım bir şey yok," dedi Beyza, yüzündeki ve sesindeki şaşkınlığı silemeden. Kahvesini sehpaya bıraktı. "Ben çok yoruldum bugün. Uyuyacağım-"

"Yine aynısını yapıyorsun bak!" dedi Bora, hafifçe sesini yükselterek. "Kaçıyorsun benden!" Uzun zaman sonra ilk kez, olmamam gereken bir yerde olduğumu ve duymamam gereken şeyler duyduğumu düşünmüştüm. "Seninle iletişim kurmaya çalışıyorum! Ama bunu bile görmüyorsun! Beni görmüyorsun beni! Kardeşini!" Beyza, Bora'nın yüzüne on altı saniye boyunca hiçbir şey söylemeden bakınca, Bora sıkıntılı bir nefes verdi ve ayağa kalktı. "Bir şey söylesene!" dedi, ısrarcı bir tavırla.

"Sen bana küsmemiş miydin?" diye sordu Beyza. Nihayet konuşmuştu ama hiç şüphesizdi ki Bora'nın beklediği cevap bu değildi. "Senin ablan çoktan ölmemiş miydi?" Sıkıntı dolu bir nefes verirken, başını iki yana salladı. "Özür dilerim..." dedi, zorlukla yutkunurken. "Bu gece konuşmayalım olur mu? Kötü bir geceydi benim için. Kâbus üstüne kâbus gördüm, uyandığımda da telefonumda Mehmet'in bir mesajı vardı. Sadece ilaç almak ve uyumak istiyorum. Bu gece ağzımdan çıkan hiçbir şey, sağlıklı bir yerden kurulmuş cümleler olmayacak."

"Abla..." dedi Bora. Beyza'nın sehpaya bıraktığı fincanı ittirerek sehpaya oturdu, hafifçe ablasına doğru eğildi ve ablasının elini tuttu. "Sağlıklı cümleler kurmak zorunda değilsin." Beyza'nın gözlerinden bir damla yaş aktı. "Cümlelerini tartmak, kelimelerini seçmek zorunda değilsin. Ben bunu istemiyorum. Ben kalbinden ve aklından her ne geçiyorsa, sadece onu duymak istiyorum. Her zaman olduğu gibi. Dök içinde ne varsa. Kin, öfke, kızgınlık, kırgınlık, hiç önemli değil. Ne hissediyorsan söyle bana." Bora'nın baş parmağı, ablasının gözlerinden akan yaşlara değdi. "Saklanma benden."

"Lütfen, sus..." dedi Beyza, gözyaşları daha da şiddetlenirken. "Ben yokmuşum gibi davran sen de herkes gibi. Görme beni, duyma, konuşma benimle. Sus."

Bora, ablasının avucuna küçük bir öpücük kondururken, "Susmayacağım bu kez," dedi. Beyza başını iki yana salladı. "Korkma hiçbir şeyden... Çünkü ben varım," dedi Bora. Onun da kapkara gözlerinden bir damla yaş akınca, aldığım nefesin bana yetmediğini hissetmiştim. "Artık ben senin yanındayım." Bora'nın yaşla dolan kapkara gözleri, bu söylediğine yemin eder gibi Beyza'nın gözlerine mühürlenmişti. "Gökhan'a güvendin. Çınar'a güvendin... O hayvanat bahçesine güvendin. Bir kere... Ya sadece bir kere... Bana da güvensen, olmaz mı?"dedi, yalvarır gibi. "Daha önce, bana güvendiğini söylemiştin ama... Güvenmiyordun. Sen bana hiç güvenmedin. Eğer bana güvenseydin, o gün, o davette, seni test ettiğimde, o silahın namlusu kendine değil, bana dönük olurdu ve tetiği öyle çekerdin. Bana, niye güvenmiyorsun abla?!"

"Bora, lütfen!" dedi Beyza, çaresizce. "Sus!"

Bora, başını aşağı ve yukarı sallarken, ceketinin cebinden bir mermi çıkarttı. Mermiyi Beyza'nın avuçlarına bırakırken, "Bu mermi... Bugün, Mehmet Şahindağ'ın adamının silahında kalan son mermi..." dedi. Beyza'nın gözleri şaşkınlıkla karışık bir korkuyla açılırken, gözyaşları dan diye kesilmişti. "İki mermisi varmış herifin. Birini bize sıktı, diğerini sıkamadan can verip gitti." Beyza kendi tükürüğünde boğulurcasına öksürmüştü. "Bu mermiyi sakla," dedi Bora, Beyza'nın avucunu kapatırken. "Eğer Leo'ya bir şey olursa bu mermiyi bana sıkmanı isterim ama biliyorum ki bana sıkmazsın. Eğer Leo'ya bir şey olursa, kendi kafana sıkarsın bununla olur mu? Leo'ya bir şey olması da, seni bir kez daha kaybetmek de kendi ölümümden daha ağır benim için."

"Kimse ölmesin..." dedi Beyza. Gözyaşları sesini çatallaştırmıştı ve zaten sesi bir fısıltıdan farksızdı. "Sen de ölme. Oğlum da ölmesin. Kimse ölmesin," dedi, zorlukla da olsa.

"Bu mermi senin avuçlarında olduğu sürece, seni yeniden kaybetme ihtimali de mıh gibi benim aklımda olacak," dedi Bora, keskin bir tonlamayla. "Ve sana söz veriyorum, bu mermiyi asla kullanmayacaksın. N'olur bir kez de bana güvenmeyi dene..." Kendi gözlerinden akan yaşlara bakmadan, yine ablasının gözlerinden akmaya başlayan yaşları silmişti. "Gökhan ya da hayvanat bahçesi kadar olmasa bile belki, benim de sende biraz olsun hatırım vardır herhâlde ha? En kötü, eski günlerin, abla kardeş olabildiğimiz günlerin hatırı? En yakın arkadaş olduğumuz günlerin hatırı?" Beyza alt dudağını dişlediğinde, Bora'nın süngüsü hepten düşmüştü. "Değil mi abla?!" dedi, isyan edercesine. "Bir şeylerin olsun hatırı kalmıştır sende benden, değil mi?!"

Beyza, omuzları sarsıla sarsıla hüngür hüngür ağlamaya başladığında başını iki yana salladı. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Bilmiyorduk. Hiçbir şeyin hatırı mı yoktu yoksa konuşacak takati mi yoktu, bilmiyorduk. Cebinden telefonunu çıkartıp hızlıca bir şeyler yazdı ve ekranı Bora'ya çevirdi. Bora, bir an için Beyza'nın gösterdiği şeyi anlayamasa da saniyeler içinde, hıçkıra hıçkıra ağlayan ablasının karşısında, kendi gözlerinden de akan yaşlara rağmen, aynı küçük bir çocuk mutluluğuyla gülümsemişti. Çünkü ablasının, Mehmet Şahindağ'a verdiği cevap, aslında ona verilmiş en güzel cevaptı:

"Sen bana hiçbir şey yapamazsın artık çünkü benim kardeşim yanımda. Keşke yıllar evvel onu senin pisliğinden korumaya çalışmak gibi saçma sapan bir inancın peşine düşmeseymişim, öyle pişmanım ki. Eğer Bora o gün de yanımda olsaydı, sen çoktan geberip gitmiş olurdun. Bu saatten sonra elinden geleni ardına koyma. Belki de en iyi senin bildiğin tek bir gerçek var, kardeşime güveniyorum. Hiç kimseye güvenmediğim kadar çok."

Kader Rotası*

Herkese merhaba,

Bu bölümü 8 Kasım'a yetiştirmeyi çok istedim ama Tüyap İstanbul imzası olduğu ve imza için gelen misafirlerim olduğu için mümkün olamadı. Ben de bugün yayınlamaya karar verdim. Bu bölümü, önümüzdeki son bölümlerden evvel okumamız gerekiyordu.

Ve önümüzdeki hafta Salı günü de, 21 Kasım'da, Ada'nın bizim evrenimizdeki ilk doğum gününde, Instagram canlı yayını yapacağım. Hafta sonu sizden sorularınızı sormanızı rica edeceğim ve elimden geldikçe doyasıya sohbet edebilmemiz için, canlı yayını uzun tutmaya çalışacağım.

Bilenler bilir, böyle şeylere takılmam. Ama belki, yeni bölüm okumamız gereken zamanda neden özel bölüm okuyoruz veya canlı yayın yapıyoruz falan diyenler olabilir. Buna saygı duymakla birlikte naçizane tavsiyem, son'a adım adım yaklaştığımız şu günlerde, Maça Kızı 8'i beklerken geçen her an'ın tadını beraber çıkarmamız. Ve her

cümlenin

, finale giden yolda bir adım olduğunu unutmamamız. Bunu da okuruyla altı buçuk senelik mesaisi olan bir yazar olarak sizden rica ediyorum.

Çok seviyorum!

🤍

Var olun.

✨🙏

P.S. Medyadaki şarkı da benden Nazlı ile Bora'ya gelsin.

dp.

26 Haziran 2010...

Zamanın akıp gittiğini en çok doğum günleri anlatır. Kendi doğum günlerinden ziyade, sevdiğin insanların doğum günleri. Hele ki aynı yaştaysanız. Pastadaki mum sayısı sembolik de olsa, hatta pastanın üzerine sadece tek bir mum veya birkaç mum da koyulsa, arkadaşının kaçıncı yaşını tamamlamış olduğunu bilirsin. En çok, Ceren'le ve Berkan'la tanıştığım ilk günü anımsadığımda, ne kadar büyüdüğümüzü net görebiliyorum. Büyüdükçe daha da güçlenen bağlar, geçmişe dönük hatıraları daha da pekiştiriyor. Ablamla, Gökhan'la ve Bahar'la kendimi bildim bileli arkadaş olduğumu düşünürsek, Ceren, sonradan tanışmamıza rağmen, onlar kadar özel bir yere yerleşmiş biri.

Aslında Ceren'i, Berkan'dan daha çok sevmiyorum ve zaten hayatımdaki insanlar arasında bir sevgi sıralaması yapamam, üniversitede tanıştığım Melis, Mila, Andrea, Stefan ve Julia'yı da çok başka severim ama Ceren'in yeri hepsinden ayrı. Niye bilmiyorum, bunun açıklamasını kendime bile yapamam ama onu ilk gördüğüm günden beri böyle bu. Her ne kadar Saint Benoît'nın bütün koridorlarında, bizim aramızda romantik bir şeyler olduğuna dair söylentiler her zaman konuşulmuş olsa da birbirimizi daima bir kardeşi sever gibi sevdik. Kendine aldığı karışık tostun yarısını bana ikram ettiği ve benim kolamdan bir yudum alıp alamayacağını sorduğu günden beri. Bazen, bazı arkadaşlıklar, sıradan bir şekilde başlar ve devamı, insanın kendisinin dahi öngöremeyeceği kadar güzel devam edebilir. İşte Ceren'le arkadaşlığımız da tam olarak böyle.

"Bonne anniversaire à Ceren,

Bonne anniversaire à Ceren,

Bonne anniversaire,

Bonne anniversaire

Bonne anniversaire à Ceren."

Benim yirmi üçüncü yaşımı doldurmama da çok az bir zaman kaldı. Muhtemelen ben, ne kadar itiraz etsem de yapılacağını bildiğim o partide, önüme getirilen pastadaki tek veya birkaç mumu üflerken, Ceren kadar neşeli olamayacağım. Zamanın akıyor olması, benim için, o kadar da güzel bir şey değil. Çünkü her geçen gün, üzerimdeki baskı artıyor. Bunu düşünmemeye çalışsam da çok başarılı olduğum söylenemez. Her geçen gün kaçınmaya çalıştığım o son'a daha da yaklaşıyormuşum gibi. O son, etrafımdaki herkes için bir hayal kırıklığı olur ve bundan çok korkuyorum.

"Dilek tutmayı unutma aşkım!"

Gökhan, Ceren'den bile daha mutlu ama bunu yadırgamıyorum. Aylardır bugünü bekliyor. Bir tabloya graffitiyle,

"Mon âme t'appartient,"

yazdı. Altına da imzasını,

C

ve

G

'nin iç içe geçeceği şekilde attı. Fransızca bildiğinden değil, benden yardım aldı fakat

"Ruhum sana ait,"

cümlesini yazmak, tamamen onun fikriydi.

Graffiti, lisede, bir proje ödevi sonrasında hoşlandığım ve keyif için uğraştığım bir şeydi ama Gökhan bu işi, benden daha çok sevdi. Ablamın bir arkadaşı bana pratik yaptırırken, Gökhan şüphesiz ki benden daha ilgiliydi ve bu konuda kesinlikle benden daha yetenekli. Her ne kadar Andrea,

İngiltere'deyken bana birçok püf noktası öğretmiş olsa da bu konuda hiçbir zaman Gökhan kadar iyi olamam. Yine de ikimiz de zaman zaman, elimize sprey boyaları alıp, bizim evin arka bahçesinin duvarlarını boyamayı seviyoruz. Benimkisi tamamen kafa boşaltmak için ama Gökhan bu konuyu epey ciddiye alıyor. Nitekim, Ceren'e yaptığı doğum günü hediyesi tablo da çok güzel oldu.

Belki de bu, iki sevgili olarak kutladıkları son, bilemedin sondan bir önceki doğum günüdür Ceren'in. Evlenecekler. Gökhan, 14 Şubat'ta, Ceren'e evlenme teklifi ettiğinden beri zaten daha mutlu biri. Bu mutluluğun bir benzerini de Ceren'in yüzünden okumak mümkün. Çok güzel bir ilişkileri var. Anneme, babama, Kemal Abi'ye ve Filiz Hala'ma göre, evlenmeye karar vermeleri için aslında çok erken ama açıkçası ben öyle düşünmüyorum.

"Ya Ceren'le evleneceğim ya da hiç kimseyle evlenmem,"

demişti Gökhan, bir keresinde. O zaman, Ceren ve ben daha lisedeydik ve bu söylemini ciddiye bile almamıştım.

Ama bugün, ona inanıyorum. Birlikte kaç seneyi devirdiler ve ikisinin de, içinde birbirlerinin olmadığı tek bir hayalleri bile yok. Hiç sorun yaşamıyorlar mı, yaşıyorlar. Tartışmıyorlar mı, tartışıyorlar. Fikir ayrılıklarına düşmüyorlar mı, düşüyorlar. Ama bütün bunları o kadar olgun bir yerden çözüyorlar ki her defasında gıpta ediyorum. Kendi aralarında muhteşem bir dil oluşturdular ve birbirlerini hiç kırmadan, ayrılık noktasına gelmeden, büyük büyük ve geri dönüşü olmayan kavgalar etmeden, bir şekilde orta yolda buluşabiliyorlar. En önemlisi de birbirlerini çok güzel tamamlıyorlar. Belki de taban tabana diyeceğim kadar zıtlar ve bu zıtlıklar, bir uyumsuzluğa dönüşmeden, birbirlerini beslemelerine olanak sağlıyor.

"Bonne anniversaire!" dedim, Ceren'in sol yanağından öperken. "İyi ki hayatımdasın!"

"İyi ki sen de benim!" dedi Ceren, boynuma sımsıkı sarılırken. "Seni çok seviyorum Bora! Laf arasında söylediğim her şeyi önemsiyor olmanı da! Çok, çok teşekkür ederim!"

Üzerindeki elbiseden, daha doğrusu doğum günü hediyemden bahsediyor. İngiliz bir modacının tasarladığı elbisenin, sezon başında açık arttırmaya çıkacağını, almayı çok istediğini ama bir yandan da bir elbiseye asla bu kadar para verebilecek durumda olmadığından bahsetmişti. Dediği gibi, laf arasında. Öylesine bir serzenişti, zaten Ceren önemli ya da önemsiz, aklından geçen her şeyi paylaşmayı sever. Yeni mezun biri olarak, kendi finansman şirketini kurmaya çalışıyordu ve ailesinden aldığı desteğin dışında, ciddi anlamda borçlanmıştı da. Bugüne kadar ailesi ve arkadaş çevresi sayesinde oluşturduğu network, kısa zamanda bütün yatırımını amorti edecek bile olsa, yeni bir iş kurmanın gerginliğini taşıyor ve bir süredir, alacağı her şeyi iki, hatta üç kez düşünüyor. Aslında ailesinin maddi durumu gayet iyi. Babası, bir marketler zincirinin hissedarı. Ama Ceren'in en sevdiğim özelliklerinden biri, kimseye tutunmadan ayakta kalmayı çok ama çok önemsemesi.

"Çok yakışmış ama değil mi?!" dedi Gökhan, araya girerek.

Ceren'in üzerindeki kırmızı, sırtı açık mini elbiseyi tepeden tırnağa süzerken, "Evet," dedim. Eline küçük bir öpücük kondurdum. "Muhteşem görünüyorsun!"

"Bizim fotoğrafımızı çeker misin?" diye sordu Ceren, telefonu Gökhan'ın eline tutuştururken.

Belki de Ceren'i diğerlerinden özel kılan şey, Gökhan'la ilişkisidir. İki iyi arkadaşının bir ilişki yaşaması, bir insan için çok konforlu bir alana dönüşebiliyor. Gökhan, Ceren'le beni asla kıskanmaz mesela. Ama Elif, Ceren de dahil olmak üzere, hayatımdaki birçok kadını defalarca kez kıskanmıştır. Bu kıskançlıkla baş edebilmek bazen zorlayıcı olabiliyor. Elif, Ceren'i uzun zamandır kıskanmıyor olsa da, daha doğrusu Ceren'in hayatımdaki yeriyle barışmış olsa da mesela Mila, hâlâ kıskandığı biri. Hoş Elif belki de hayatımdaki herkesi kıskanıyordur. Ceren'i kıskanmıyor olması da çok fazla bir şeyi değiştirmez o yüzden. Bazı küçük şeyler, her zaman, çok büyük problemlere dönüşebiliyor. Bugün olduğu gibi.

Ceren, fotoğrafımızı Facebook'a yüklerken, Elif'i düşünmeden edemedim. Muhtemelen bozulacak. Burada olması için ekstra bir çabaya girişmediğim için. Ama ne yapabilirdim ki? Bu ara ilişki konusu üzerine ekstra düşünüyorum zaten. Çünkü bazı şeyleri gözden geçirmem gerektiğine dair

ültimatom aldım. Saçma sapan bir mevzu, büyüdü de büyüdü. Gökhan, Ceren'e sürpriz doğum günü partisi organize etmeye çalışıyordu. Elif de ona yardım etmeye karar verdi ve zaten ne olduysa, bunun üzerine oldu. Hiçbir konuda anlaşamadılar. Elif, ne Gökhan'ın Ceren'e olan hediyesini yeterli buldu ne de organizasyonu beğendi. Elif'e göre, Gökhan'ın bir tablo yapması, ki tabloyu amatör bulduğunu dahi açık açık söyledi, hoş bir şeydi ama

hoş

derkenki yüz ifadesi her şeyi anlatmıştı. Tek başına tatmin edici bir hediye değildi bu onun için. Belki

bonus

olabilirdi o kadar. Ayrıca, Gökhan'a, bu mekanı kapattırmasını da söylemişti. Gökhan ise bunun çok

kıro bir hareket

olduğunu ve bir doğum günü partisi için buna asla gerek olmadığını dile getirmişti. Gözümün önünde, engelleyemeyeceğim kadar hızlı bir şekilde birbirlerine girdiklerinde ise iş işten geçmişti. İkisi için de.

İş işten geçtiğiyle kalsaydı, yine iyiydi gerçi. Ama top bana geldi. Elif, benden destek almak istercesine dönüp,

"Sen ne diyorsun aşkım?"

diye sorduğunda, Elif'in çantasını alıp yanımızdan kalkıp gitmesine neden olan cümleleri kurdum:

"Ceren, cool bir kız. Abartılı ve gereksizce gösterişli olan hiçbir şeyden hoşlanmaz. Bence de Gökhan haklı. Mekanı kapattırmaya falan gerek yok yani."

Kaba biri olmadığımı biliyorum. Düşüncesiz ve saygısız biri olmadığımı da. Empati duygusundan yoksun değilim. Kendime, bir başkasının gözünden bakabilirim de. Fakat Elif, yanımızdan kalkıp gittiği yetmezmişçesine ve bunun saygısızlık olduğunu asla kabul etmeyerek, peşinden gitmeme rağmen

beni beklemedi ve bir taksi çevirdi. Taksiye bindiğinde onu aradığımda ise beni meşgule attı. Akşam da upuzun, ondan daha fazla kısa mesaja ancak sığdırabildiği, ezberleme pahasına tekrar tekrar okuduğum cümleleri yolladı.

"Son zamanlarda çok değiştin Bora. Kaba, düşüncesiz ve saygısız birine dönüştün. Ceren'e cool derken, beni nasıl buluyorsun mesela? Ben abartı mı seviyorum? Gösteriş meraklısı mıyım? Gereksizce hem de? Mekan kapattırmanın şık bir şey olduğunu düşündüğüm için, kıro mu oluyorum? Gökhan'a hak verirken, beni harcadığının farkında değil misin gerçekten? Çok üzgünüm. Sevdiğim, aşık olduğum adamı kaybediyorum sanki. Ellerimden kayıp gidiyorsun. Öyle bir arafın içindesin ki... Kafasının içinde Ceren'in doğum gününden çok daha önemli şeyler vardır diyorum, babasıyla devamlı tartışıyor diyorum. Ablasını korumaya kollamaya çalışıyor diyorum. Sana anlayış göstermek için elimden ne geliyorsa yapıyorum. Ama sen, dünyadaki en önemli şey Ceren'in doğum günüymüş gibi yorumlarda bulunuyorsun. Eskiden ne olursa olsun benim tarafımı tutardın. Ama senin için değişen bir şeyler olduğu belli. Bana değer vermiyormuş gibisin artık. Beni önemsemiyormuş gibi. Bu beni kırıyor Bora! Bu sene, benim doğum günümde, mekan kapatan sen değilmişsin gibi! Madem bu çok kıroca bir hareket, sen neden yaptın? Bu tutarsızlık niye? Bu çelişki niye? Ben, senin gözünde neredeyim? Bir şeyler çok yokuş aşağı gidiyor. İngiltere'den döndüğümüzden beri böyle. Geçip giden zamana yetişemiyorum ve zaman, seni tüketiyor sanki. Döndük ve bir şeyler oldu. Sen başka birine dönüşürken, biz de aynı kalamıyoruz. Yeni biz, istediğim bir şey mi emin değilim. Öncelik sıralamanda kaçıncı sırada olduğumu kestiremiyorum. Afallıyorum. Adapte olamıyorum bu yeni sen'e. Belki de artık eskisi kadar özgürce görüşemiyoruz diye mi? Bu konuya değinmek asla istemiyorum ama o evde bekçi gibi oldun. O evden çıkman gerek. Altı sene evvel elini tuttuğum o adamı geçtim, dün elini tuttuğum adamı bile özlüyorsam, bu çok ciddi bir sorundur. Bu ilişki nereye gidiyor? Ne kadar daha böyle olacak? Hayatın içinde bizimle ilgili planın ne? Bana hâlâ aşık mısın? Bunu düşün. Bence, ilişkimizi gözden geçirmemiz gerekiyor."

İlişkimizin gözden geçirilecek hiçbir tarafı yok bana kalırsa, ama bunu sırf istediği için yapıyorum. Dört gündür. Gözden geçirilecek bir tarafı yok çünkü bir süredir, ortada bir

ilişki

olduğundan bile şüphelendiğim oluyor. Bu düşüncenin büyük resme baktığımda ciddi bir haksızlık olduğunu biliyorum ama bunu bir kez hissettikten sonra, düşünsem ne düşünmesem ne?

"Düşünmekten utanmıyorsan, söylemekten de utanma,"

der Montaigne.

Bunu ilk kez ablamın doğum gününde düşündüm, ki üstünden henüz sadece bir ay geçti. Bazen, bir şeylerin ters gitmeye başladığını anlamak için, illa büyük büyük kavgalar etmene gerek yoktur. Ablama, doğum gününde,

"Sen bir yana, dünya bir yana..."

dediğimde, kız arkadaşım bana dönüp de herkesin duyabileceği bir şekilde,

"Vay be!"

diyebiliyorsa, bunun üzerine ortamdaki herkes geriliyorsa ve kız arkadaşım bunu asla umursamadan bütün gece bana surat asıyorsa, ilk fırsatta ayrılmamızın zamanı gelmiştir.

Ben de düşünmekten utanmadığım şeyi, Elif'e söylemekten de utanmadım. Yine kaba olmadan, düşüncesizce konuşmadan ve saygı sınırları dahilinde. Açık açık

ayrılalım

diyerek değil, ayrılmamız gerektiğini düşündüğümü söyleyerek. Ama Elif, bana karşı çıktı ve bir şekilde, ayrılmamamız gerektiğine beni ikna etti. Son zamanlarda, ablamla alakalı bir hassasiyet oluşturduğunu, bunun kendisinin de farkında olduğunu ve bundan kendisinin de hoşlanmadığını söyledi. Ablamın beni üzdüğünü düşündüğü içinmiş, ki böyle bir şey yok. Çok şey üst üste gelmiş, son zamanlarda çok ablam odaklı hareket ediyormuşum ve tek misyonum evde bir kavga çıkmasına mâni olmak gibiymiş ve o da içgüdüsel olarak bütün bunlara dolmuş. Öyle söyledi ve hatasını anladığını da. Bütün bunları ablamı korumaktan ziyade, kendi geleceğimi korumak için yaptığımı

anlasa keşke. Değişmediğimi söyleyemem ama Elif de aynı insan değil. En azından, eskiden bu kadar alıngan değildi. Onunla konuşurken kelimelerimi seçmek zorunda kalmazdım. Ailem hakkında anlattığım şeyleri, aleyhime delil olarak kullanmazdı. En önemlisi de ablamı seviyor olmam ilişkimiz özelinde bir soruna dönüşmezdi.

"Bütün gece kös kös oturacak mısın?" Bakışlarım, ablamın gözlerini bulduğunda derin bir nefes koyuverdim. "Ararsan gelir." Kokteyl bardağının altını, hafifçe viski kadehimin altına çarptı. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Aramama gerek kalmadan, gelmesini istediğimi bilsin isterdim," dedim, viskimden bir yudum alırken.

Ablamın yüzüne büyük bir gülümseme yayıldı. "

Kadınlar

diye genellemeyeceğim," dedi, yanıma otururken. "Doğrudan Elif özelinde konuşacağım. O, sen

gel

demeden gelmez."

"Senin erkek arkadaşın nerelerde?" diye sordum, kaşlarımı çatarken. "O, sen

gel

demesen bile yanında olan biriydi diye biliyorum?"

"Geç kalacak biraz. İşi varmış. Ayrıca konuyu değiştirme."

"Bu gece Elif hakkında konuşmasak olur mu?" dedim, arkama yaslanırken. "Konuşmazsak, ortada bir konu da olmaz."

"Konuşalım ya da konuşmayalım, ortada bir konu var," dedi, itiraz dolu bir tavırla. Hafifçe bana döndü ve kaşlarını kaldırdı. "Ortada bir konu olduğu sürece de senin o güzel suratın asık olacak. Ve bundan hoşlanmıyorum."

İç çektim. "Bilmiyorum abla."

"Neyi?" diye sordu.

"Öyle..." dedim, omuz silkerken. "Genel. Bilmediğim onca şey var."

Büyük, içten bir kahkaha attı. "Anlatmak istediğin her şeyi dinlerim. Yargılamadan, sorgulamadan ve seni boğmadan. Bunu unutma."

"Bunu hiçbir zaman unutmam," dedim, gülümserken. "Bunu yapmak istemediğin zamanlarda bile hatırlarım, merak etme. Beni dinlemek istemezsen eğer, sana zorla kendimi dinletirim. O derece!"

"Şımarık!" dedi şakacı bir tavırla ve beni hafifçe omzumdan ittirdi.

Bir elimi omzuna atarken, onu kendime doğru çektim. "Bak ne diyeceğim..." dedim, ciddiyetle. "Seneye bugün... 26 Haziran 2011'de, bunu konuşalım. O zaman, hâlâ böyle hissedecek miyim, merak ediyorum."

"Ne yani?" dedi şaşkınlıkla. Kolumun altından kalktı ve kocaman gözleriyle gözlerime baktı. "Bir sene boyunca ilişkinizi gözden geçirmeyeceksin değil mi?!"

Güldüm. "Hayır. Ama yaz bir kenara. Seneye bu zamanlarda ayrı değilsek, ona evlenme teklifi etmişimdir."

Ablam buruk bir şekilde gülümserken, başını iki yana salladı. "Gönül ilişkilerinde bir insanı yönlendirmekten çok korkarım. Ve Elif'i çok seviyorum. Ama siz... Evlilik kavramından çok uzak iki kişisiniz bence."

"Bence de," dedim, başımı sallarken. "Yani bana da öyle geliyor. Fakat yine de kafamda oturmayan bazı şeyler var. Gökhan'la Ceren'in evlenecek olma fikrini kıskandığını düşünüyorum bazen. Geçenlerde de bana,

'Beyza ne zaman evlenecek sence? Senin evlenmen için Beyza'nın evlenmiş olması şart mı?'

falan diye sordu. Bütün bunlardan çıkartmam gereken anlam ne? Bir şeyler ters gidiyor. Ya ayrılmamız ya da boyut atlamamız gerekiyormuş gibi

hissediyorum. Bu şey değil asla ama... Yani

ilişkimizi kurtarmak için evlenmeliyiz

gibi bir şey değil. Bazen, bana evlenmek istediğini söyleyemediği için bu kadar alıngan, kırılgan oldu gibi geliyor. Yani bir şey anlatmaya çalışıyor ve o da bu, gibi."

"Olabilir de olmayabilir de..." dedi ablam, düşünceli bir tavırla. "Onun ne istediği elbette ki önemli ama senin ne istediğin de önemli."

"Daha kendi hayatımın nereye gittiğini bilmiyorum ki Elif'le ilişkimizin nereye gittiğini kestireyim..." dedim, bezgin bir ifadeyle. Başımı iki yana salladım. "Bir şeyleri düzene koymaya çalıştıkça, babam içine ediyor."

Ablam, hiçbir şey söylemeden gözlerimin içine baktı. Aynısının onun için de geçerli olduğunu biliyorum. Her yerden saldıran babam, son girdiği klinikten de atılmasına sebep olduğundan beri, onun için de her şey ters gidiyor. Kendi kliniğini açmak istediğinde ise önüne onlarca engel çıktı. Ablam, bütün engelleri aşmak konusunda babamdan daha inatçı çıktı ve bu konuda Mehmet'in de hakkını ödeyemez sanırım, fakat bu kez de danışan bulmak konusunda ciddi sıkıntılar yaşıyor. Eğer babam, adamlarını kapı kapı gezdirip insanları ablamın kliniğine gitmemeleri konusunda tehdit etmediyse, adamlarını kliniğin etrafına saldı herhalde ve kapıdan girecekleri silah zoruyla uzaklaştırtıyor olması muhtemel.

"Neyse," dedim, gülümsemeye çalışırken. "En azından ilişkini gözden geçirmen gerekmiyor," dedim göz kırparak. "İyi tarafından bak!"

Ablamın hiç güleceği yoktu belki de ama kendini tutamadı ve kocaman bir kahkaha attı. "Gözden geçiriyor musun bari?"

"Hııı," dedim, viskimden bir yudum aldıktan sonra. "Burada oturdum. Bütün çiftlerle bizi kıyaslıyorum."

Ablam, beni çok iyi tanıdığı için dalga geçmediğimi biliyor. Gerçekten de gecenin başından beri yaptığım şey tam olarak bu. Hiçbir zaman sevmediğim, ilişkiyi yaşayış biçimlerini de tasvip etmediğim Nilay ve Kaan'ın ilişkisi

bile, buradan bakıldığında, bizimkinden daha yolunda görünüyor. Oturduğum yerden kalktım ve birkaç adımla, Boğaz Köprüsü'nü daha iyi görebileceğim deniz kıyısına yaklaştım. Ayaklarım karaya basarken, denizden geçen teknelere bakıyor olmak, bir süredir daha çok canımı yakıyor. Aşk,

tam olarak

nedir? Denizlere duyduğum şey de aşk değil midir?

Neden sonra aklıma geldi ve yeniden ablamın yanına ilerledim. "Sence aşk... Biter mi?" diye sordum, yanına otururken.

"Biter," dedi ablam, hiç düşünmeden. "Sevda değilse, biter gider."

"Sence, annemle babamın aşkı bitti mi?" diye sordum merakla.

"Sanmıyorum," dedi ablam, başını iki yana sallarken. "Çünkü annem, bugün hâlâ, gözleri yolda kulakları telefonda, babamın eve dönmesini bekliyor. O gelmezse, uyuyamazmış gibi."

"Filiz Hala'mla Kemal Abi peki?" diye sordum.

Güldü. "Deli misin?" dedi, bana inanamıyormuş gibi. "Birbirlerinin karşısındayken ikisinin de dizleri titriyor hâlâ, görmüyor musun gerçekten?!"

"Peki... Elif'in bana olan aşkı bitmiş olabilir mi Beyza?" diye sordum.

Gözleri kısıldı. "Aşk bittiğinde anlarsın. Senin aşkın bittiğinde de, karşındaki insanın sana olan aşkı bittiğinde de. Eğer bitseydi, bunu sormazdın bile."

"Kendi aşkın tamam... Ama bir insanın sana hâlâ aşık olduğunu nasıl anlarsın ki?" diye sordum, kaşlarımı çatarken.

"En kestirme yol, gözleri değil midir?" diye sordu, iç çekerken. "Gözlerine bak. Orada, ilk gün gördüğün şeyi, bugün hâlâ görüyor olman gerekir."

Elif'in gözlerine bakmayı istedim. Hemen şimdi buraya gelmesini ve gözlerine uzun uzun bakabilmeyi. Gözlerinde ilk gün gördüğüm şeyi görüp görmeyeceğimi merak ettim. Kendi hislerimden eminim. Elif'e aşığım.

Dünyam, onunla daha da yaşanır, çekilir, katlanılır bir hâl alıyor. Fakat bu aşk, Gökhan'la Ceren arasındaki, ablamla Mehmet arasındaki, Filiz Halam'la Kemal Abi arasındaki ya da annemle babam arasındaki gibi bir aşk mı, emin değilim. Aydın mesela, bence hâlâ ablama aşık. O zaman, onunki sevda mı? Aydın hâlâ ablama aşıkken, ablamın Mehmet'e aşık olması ne kadar adil? Ablam için doğru olan kesinlikle bu, orası ayrı da. Hiçbir aşk, birbirine benzemez ve benzememeli de zaten. Aşk, kıyas da kabul etmemeli. Elif'le aramın bozuk olmasından nefret ediyorum. Böyle olduğunda içimi yersiz bir huzursuzluk kaplıyor ve bu, gerçekten de İstanbul'a döndüğümüzden beri sık sık olmaya başladı. Hiç olmadığı kadar.

"Aşıkken ayrılmak mümkün mü peki?" diye sordum, yeniden ablama dönüp.

"

Severek ayrılanlar, bilirler ayrılığı

diye bir şarkı var, duymadın mı hiç?" diye sordu ablam.

"Aman Allah korusun!" dedi Gökhan, kolçağa otururken. "Ben Ceren'den asla ayrılmam! Ne saçma sapan şeyler konuşuyorsunuz ya nişanlımın doğum gününde?!"

"Biz daha nişanlanmadık şapşal," dedi Ceren, Gökhan'ın yanağından öperken. Bir elini onun omzuna koydu ve bize döndü. "Hayırdır? Ne bu gam keder? Doğum günümde?!"

"Sizi nişanlı sanan herif, kız arkadaşımla aramı bozduğu için..." dedim imayla.

"Hiç de bile abiciğim!" dedi Gökhan, itiraz dolu bir tavırla. "Senin kız arkadaşının hey hey'lerinden ben sorumlu değilim!" Ceren'in karnında ellerini birleştirip, onu bacaklarının arasına çekti. "Sevgilim, sen Bora'ya inanma tamam mı?"

Ceren kaşlarını çatarken, Gökhan'dan uzaklaştı. "En iyi arkadaşım aşk acısı çekerken, onun gözü önünde aşk yaşayamam. Özür dilerim sevgilim."

"En iyi arkadaşın mı?" diye sordu Berkan, bozulmuş gibi. Ablamın yanına oturmadan bana göz kırpmıştı. "Utan be utan! Sana doğum günü hediyesi diye, milyonluk şirket bağladım be!"

"Aaaa!" dedi Ceren, üzgün bir tavırla. "Tabii ki sen de en iyi arkadaşımsın!" dedi, Berkan'ın yanına ilerlerken. "

En iyi

bir tane değildir ki!"

"En iyi bir tanedir," dedi Gökhan, kaşlarını çatarak. "Ve senin en iyi arkadaşın benim."

"Hani biz nişanlıydık?" dedi Ceren, inanamıyormuş gibi.

"Nişanlılar da arkadaştırlar," dedi Gökhan.

"Ama aşkım! Sen de herkesin en iyi arkadaşı olmaya çalışıyorsun! Sorsak, Bora'nın da en iyi arkadaşı sensin!"

"Evet, benim," dedi Gökhan.

"Bora'nın en iyi arkadaşı benim de bi'kere," dedi ablam, şakayla karışık uyarıcı bir tavırla.

"Sen ablasısın!" dedi Gökhan.

"Nişanlılar arkadaş oluyor da kardeşler arkadaş olamıyor mu yani?" diye sordu Ceren.

"Tamam," dedi Gökhan, bir elini omzuma koyarken. "

En iyi arkadaşı benim

dedim ve konu kapandı."

"Doğum gününde müstakbel eşini üzecek misin yani?" diye sordu ablam, Gökhan'a.

Gökhan sıkıntılı bir nefes verdi. "Onu hiçbir zaman üzemem ki ben... Eğer isterse, Bora'nın en iyi arkadaşı o olabilir tabii ki. Ona daima iltimas geçerim."

Yüzüm buruştu. "Ne kadar aşağılık bir herifsin lan sen!" Gökhan omuz silkerken bakışlarımı Ceren'e çevirdim. "Bazen sana çok üzülüyorum, biliyor musun? Benim böyle, bunun gibi, sahtekâr, düzenbaz, yalancı, abartmayı seven bir sevgilim olsa var ya... Kendimi Boğaz'a atardım herhalde! Allah sabır versin!"

"Aman!" dedi Gökhan, hoşnutsuzlukla. "Dikkat et de seni atmasınlar Boğaz'a!"

Ceren'in kocaman kahkahası müziğin sesine karışırken, "Yalancı demezsek?" dedi. Bakışlarını ciddiymişçesine Gökhan'a dikti. "Bak

yalan

bam telimdir aşkım, ona göre!"

"Ya boş versene sevgilim sen onu!" dedi Gökhan, kaşlarını çatarken. "Yalancı olduğumu söyleyerek, o yalan söylemiş oluyor! Hem ben velev ki yalancı biriyim, yine bir tek sana dürüst olurum ki!"

Ceren'in yüzüne samimi bir gülümseme yayılırken, "Söz mü?" diye sordu.

"Söz!" dedi Gökhan, Ceren'in yanına ilerlerken. Bir elini ona uzattı ve onu ayağa kaldırdı. "Sana bugüne kadar hiç yalan söylemedim. Ve bundan sonra da sana asla yalan söylemeyeceğim. Söz!"

"Şovmen ya bu!" dedi Berkan, takılır gibi. "Hareketlere bak!"

Hepimiz kahkaha atarken, Ceren ve Gökhan piste ilerleyip dans etmeye başlamışlardı. Berkan da bir süre sonra, lisedeki ortak arkadaşlarımızın yanına ilerledi ve o da dans etmeye devam etti. Ablamla birlikte, kendi içimizdeki sessizliği koruyarak onları izlemeye daldık. Ben kafamın içindeki düşünceleri susturamazken, ablamın ne düşündüğünü ise bilmiyorum. Derken Mehmet geldi. Yanımıza geçmeden Ceren ve Gökhan'la selamlaştı. Ceren'e

doğum günü hediyesini takdim etti. Ceren, açtığı küçük paketten çıkan kolyeyi çok beğenmiş olsa gerek, Mehmet'e sarılırken içtenlikle gülümsemişti. Ablam da onları uzaktan izlerken, gördüğü manzaradan memnundu. Mehmet'in nazik biri olmasının onu gururlandırdığını hissettim. Mehmet bize doğru yaklaşırken ablam ayağa kalktı. Mehmet onun yanağından öperken, "Güzelliğin gözlerimi kamaştırıyor," dedi. Gözlerinin ışıldadığını ben bile görebiliyorum. "Çok özledim..." diye ekledi.

"Ben de..." dedi ablam, Mehmet'e sarılırken. "İşin hiç bitmeyecek sandım!"

"Özür dilerim sevgilim. Çok uzadı," dedi Mehmet, mahcup bir tavırla. Bana döndüğünde, ben de ayağa kalkmıştım. Elini uzattı. "Nasılsın Bora?"

"İyiyim, sen?" dedim, elini sıkarken.

"Beyza'nın yanındayım ya... Nasıl iyi olmayayım?" dedi, tebessüm ederek.

Gülümserken, bir an için burada herhangi bir işim yokmuş gibi hissettim. Onların yanında fazlalık olduğumu. Ya da hasret gidermeleri için onlara alan açmam gerektiğini. En son ne zaman görüşmüşlerdi, dün mü?

"Ben içecek bir şeyler alacağım," dedim.

Ablam başını sallarken, yanlarından ayrıldım ve bara ilerledim. Kendime bir kadeh daha viski aldım. Bir cumartesi gecesi, insanlar deli divane eğlenirlerken, bara oturdum ve tanımadığım insanları da izledim. Tanımadığım insanların içinde de sevgililer vardı. Birbirlerinin elleri bellerinde, yüksek sesli müziğe eşlik ediyorlardı.

"Beni idare etsene az, şu telefona bakmam lazım!" dedi barmenlerin biri, daha genç olanına.

"Olur. Ama geç kalma Okan. Çok kalabalık mekan görüyorsun. Bir de doğum günü partisi var, tek başıma yetişemem," dedi diğer genç barmen.

"Geliyorum beş dakikaya."

Uzaktan bakıldığında, kimse kimsenin derdini bilemez elbette ama bazen, sıradan yaşamlara özenirken buluyorum kendimi.

Sıradan

demek ne kadar uygun bilmiyorum ama derdimi anlatacak başka bir kelime bulamıyorum. Bir barın arkasında içki hazırlamanın tek sorumluluğum olduğunu düşündüğümde, bunu cazip buluyorum. Bu da zordur elbette, para kazanmak hiçbir türlü kolay bir şey değil zaten. Fakat bana ne hazırlayacağımı söylesinler, ben de hazırlayayım. İngiltere'de okurken, Stefan'ın bir arkadaşının işlettiği bara takılırdık. Bazen, mekanın aşırı kalabalık olduğu gecelerde ben de Rex'e yardım ederdim. Bir mekanı çekip çevirmek, barın arkasında içki hazırlamaktan daha zor, gerçekten. Sorumluluk ne kadar azsa, kazandığın para da orantılı olarak düşüyor fakat paranın değil, az sorumluluğun peşindeyim. Bana miras olarak kalacak kocaman bir holdingtense, onlarca kumarhanedense, eli silahlı onlarca adamdansa, barın arkasında içki hazırladığım bir hayatı tercih ederim. Sıradan olmak, babam gibi olmaktan yeğdir çünkü.

"N'apıyorsun anne? Her şey yolunda mı?"

"TeLi bnde abi."

"Evrythng's ok. Bbm erkn gLdi. Annmle bbm fLm izliyrLr =)"

"Annemin telefonu neden sende?"

"Glrz'in sewgLsi onn tLini açmyr. . . Ybnci bir nodn aryLm ddk."

"Sz npysnz?"

"Bütün mekan toplandık, ne yazdığını anlamaya çalışıyoruz."

"xD"

"Elf abLa aradi annemi brz once. Çk ağLadi bni aLmdn dg'ye gitti Bora dye. Annm abine syLme bz krşmyLm ddi. . ."

"Abin, benim üç numara."

"xD"

"GLrkn dndrma aLr msn çLekLi."

"Geç geleceğim."

"Frktmz yrn yrm."

"Kapalı olur her yer, onu diyorum."

"BnzncLrde war."

"Söyle babama. Birini gönderip aldırsın."

"Yk istmyrm şmdi sn gLrkn aL."

"Ok."

"Gkhna syLe bana sz wrdi eğr yta gçrsnz bni de ewdn aLdrtck."

"Long Island alabilir miyim?" dedi Ceren, genç barmene. Nefes nefeseydi. Yanıma oturdu. Yeniden barmene döndüğünde gülümsemişti. "Bir bardak da soğuk su, lütfen."

Barmen, içine lime da eklediği soğuk suyu Ceren'e uzatırken, "Long Island'ı da hemen hazırlıyorum," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi Ceren. Bakışları gözlerimden elimdeki telefona kaydı. "Elif'le mi mesajlaşıyordun?"

"Yok," dedim. Güldüm. "Çocuğum var ya bir tane, onunla."

"Yine kendinin de çok özel olduğunun unutulmaması için gelirken al diye bir şey mi kitledi?" diye sordu Ceren, gülerken.

"Evet. Ama bu sefer ben kaşındım," dedim.

"Yalvarmış Gökhan'a, '

Ben de gelmek istiyorum,'

diye. Gökhan ne dil dökmüş...

'Küçüksün üç numara. 18 yaş altı kimse giremez oraya üç numara. Valla bizim inisiyatifimizde değil üç numara. Kapıdan almazlar üç numara...'

Bir ara, partiyi yata mı taşısak diye düşünmüş."

"Söyledi söyledi..." dedim, başımı iki yana sallarken. "Senin burayı sevdiğini bildiğimiz için ben istemedim yatta olmayı."

"Doğum günüme özel, kardeşlerinden üst sıralara terfi ettim demek!" dedi, şakayla karışık.

"Ceren..." dedim, kaşlarımı çatarken. "Bu espriyi bugün sürdürmesen?!"

Küçük bir kahkaha attı. "Aman ne var, takılamaz mıyım arkadaşıma?!"

Barmen, Long Island'ı Ceren'e uzatırken, "Afiyet olsun..." dedi.

Ceren, genç barmene gülümsedi ve kokteylinden bir yudum aldı. "Teşekkürler!" Yeniden bana döndü. "18 yaşına geldiğinde çıkmaz buralardan senin küçük bebeğin, demişti dersin..." dedi. Viskimden bir yudum alırken, onu başımla onayladım. "İlerleyen saatlerde geçelim yata. Gelsin o da... İçinde kalmasın."

"Bakarız duruma göre. Arkadaşı bizde zaten onun. Aslında keyfi yerinde yani," dedim.

"Senin keyfin ne zaman yerine gelecek peki?" diye sordu, meraklı bir tavırla.

Derin bir nefes verdim. "Doğum gününün içine ediyorsam, özür dilerim."

"Saçmalama be!" dedi, kaşlarını çatarken. "Seni düşündüğüm için soruyorum!"

"Karışığım sadece. Ama halledemeyeceğim veya altından kalkamayacağım bir şey değil," dedim.

Ceren, doğruyu söylediğimden emin olmak istercesine beni süzdü. Yalan söylemeyeceğimi bilir ama doğum gününde onu üzmek istemediğim için kendisini geçiştirip geçiştirmediğimden emin olmaya çalıştığı belli. Doğruyu söylüyorum. Gerçekten de ortada halledemeyeceğim bir şey yok.

"Biz dün gece... Doğum günümü kutlamak için aradığında, biraz konuştuk Elif'le," dedi. Kaşlarım havalanırken, "Bana olan biten her şeyi anlattı," diye ekledi.

Alayla güldüm. "Doğum günü sürprizinden haberin vardı yani?"

"Evet," dedi, kokteylinden bir yudum aldıktan sonra. "Ama Gökhan bunu bilmesin olur mu? Üzülür çünkü."

"Ne yani?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Evet," dedi Ceren, bir soru daha sormama gerek kalmadan. "Tabloyu da biliyorum."

Utandığımı hissederken, "İşte bundan nefret ediyorum!" diye isyan ettim. "Bu, bencillik! Yalnızca bir gün daha bekleyebilirdi ya, bir gün daha! Sen erkek arkadaşınla sorun yaşadın diye, Gökhan'ın sürprizi niye mahvoluyor ki?!"

"Sakin ol..." dedi, kolumun üzerine elini yerleştirirken. "Lütfen sinirlenme. Gökhan anlamasın bunu. Elif'le yaşadığı gerginliğin büyümesini istemiyorum." Derin bir nefes alırken bakışlarım, Bahar'la dans eden Gökhan'a takılmıştı. "Bora, Elif çok kötüydü. Ben zaten sesinden anladım bir sorun olduğunu. Israrcı davrandığımda da ağlaya ağlaya anlattı olanları. Bak, sana yazdığı mesaj için çok pişman. Ya bu sorgu sonrasında,

ayrılalım

dersen diye korkuyor. Seni çok seviyor çünkü."

"Ben de onu çok seviyorum ama...." dedim, sıkıntıyla. "Ama, ama'sı var artık Ceren, anlıyor musun?"

"İnan bana, anlıyorum..." dedi, samimi bir ifadeyle.

"Bir ilişki yaşıyor olmanın güzel taraflarını kaybetmeye başladığımızı görüyorum. Ağlamıyor olabilirim ama ben de üzgünüm. Sıkışıp kaldığımın farkında değilmiş gibi davranıyor. Oysa en başından beri her şeyi biliyordu. Babamın kim olduğunu ve bir gün bununla sınanacağımı. Henüz 17 yaşındayken de bugünün geleceğini biliyorduk. Babamın üzerimde kuracağı baskıyı... Ablamla babamın savaşı da yeni değil, dört senedir devam ediyor. Ben ondan hiçbir şey saklamadım. Yanımda olmasını beklemek, bana destek olmasını beklemek çok yüce bir duygu olur ama en azından köstek olmaması gerekmez mi?"

"Elbette öyle," dedi. Viskimdeki son yudumumu da kafama diktim. "Destek olması, yanında olması gerekir. Hayatındaki insanın misyonu budur zaten. Yüce bir duygu deyip, ondan beklentini küçültmek asıl yücelik olan... Hayatındaki şeyler yeni şeyler değil aslında, haklısın. Ama, Elif hep böyle biriydi Bora. Bu da yeni bir durum değil ki. Sadece, bugünlerde sen bunu atlıyor gibisin." Gözlerim kısıldı. "Onu olduğu gibi kabul eden sendin. 17'de, 18'de, 19'da, 20'de, 21'de, 22'de hatta, bunu tolere edebiliyordun belki. Ama gerçek hayatın içine düştüğünde, dünya dertleri tümden ortaya döküldüğünde bu, artık seni rahatsız etmeye başladı, o kadar."

"Ne var biliyor musun," dedim, barmene bir kadeh daha viski vermesini işaret ederken. "Elif, çok güzel bir kız. Onun güzelliğinin, onu ilk gördüğüm günden beri farkındaydım. Ama güzellik dediğin, görece meselesi. Beni asıl etkileyen dürüstlüğüydü. Proje ödevini yapmamıştı, sınıfın çoğu gibi.

Şu oldu, bu oldu, evde unuttum

demek yerine, yapmadığını açık açık söyleyen tek kişi Elif'ti. Sağlam bir ceza almıştı o gün, ama benim takdirimi kazanmıştı. Onu gerçekten görmeye başladığım ilk an'dır bu. Yıllar yılları kovalarken, sınıf arkadaşıma ne zaman başka gözle bakmaya başladığımı gerçekten bilmiyorum, onu tanıdım tanıyalı birçok şeye çekildim ama onu diğer bütün kadınlardan ayıran şey, benim için hep dürüstlüğü olmuştu. Ve ben artık bugün, Elif'in bana karşı o kadar da dürüst olduğundan emin değilim ve bu kafamın içindeki her şeyi alaşağı ediyor."

"Hangi konuda sana dürüst olmadığını düşünüyorsun?" diye sordu, merakla.

"Birçok konuda!" dedim, barmenin önüme bıraktığı viskimden bir yudum alırken. "Ayrılmak istiyor ama bunu söyleyemiyormuş gibi. Evlenmek istiyor ama bunu söyleyemiyormuş gibi. Hayallerimiz artık ortak değilmiş ama bunu da söyleyemiyormuş gibi. Belki hepsi, belki içlerinden biri, belki de hiçbiri. Bilmiyorum ki. İşte, eskiden bilirdim. Onu anlamaya çalışmak için kafa yormam gerekmezdi. Bu ilişki beni yormazdı. Elif etrafımdan dolanmazdı.

Gel

dememi yine beklerdi, ben

gel

demeden yine gelmezdi ama

gel

dememi beklerken, başka insanları araya katmazdı. Annemi aramazdı, seni aramazdı. Pişmansa da bunu bana söylerdi. Bunu duymayı en çok arzu eden insana. Sınırlarıma saygı duymadığı bir ilişkinin içinde nasıl var olabilirim, bilemiyorum."

"Anneme, babamdan neden ayrıldığını sorduğumda,

'Bizimki gençlik ateşiydi, büyüdük ve söndü,'

demişti..." dedi, düşünceli bir tavırla. Bundan daha evvel hiç bahsetmediği için şaşırdığımı gizleyemedim. "Babamın, annemi aldattığını biliyorsun..." dediğinde, başımı salladım. "Ama annem, bunun ne zaman konusu geçse ne der, biliyor musun?

'Belki bu yaptığı şeyin anlık, tek seferlik bir hata olduğunu düşünebilir ve onu affedebilirdim. Ama bana yurt dışında olduğunu söyleyen adam, burnumun dibinde, Nişantaşı'nda bir otelde bu haltı yiyorsa... Anlık ya da tek seferlik bir hata değil, organize bir suçtur bu.'

İşte yalanın ne denli kötü bir şey olduğu, böyle böyle kazındı benim içime. Aşka da çok inanmazdım Gökhan'ı tanıyana kadar. Çünkü işte,

gençlik ateşidir, büyürsün ve sönüp gider

misali."

"Bir şarkı vardı..." dedim, düşünceli bir tavırla.

"Sönmüyor ateşimiz ama alev alev de yanmıyor. Ayrılık zor ama beraberken de olmuyor. Yazılmışsa bir kez, ilahi kalemle kaderimiz, hiçbir kalem kaderi silip baştan yazmıyor!"

dedi, gülerek. "Bu, değil mi? Benim de ne zaman annemin dediklerini düşünsem, aklıma bu şarkı gelir." Kokteyl kadehini bardağıma çarptı. "Bir kez daha kanıtladık arkadaş olduğumuzu Mösyö Karabey!" Viskimden büyük bir yudum aldım. "Söyle bakalım, ilahi kalem kaderinizi nasıl yazdı dersin?"

"Elif'ten başka birini sevmedim," dedim, derin bir nefes verirken. "Kaç sene oldu tanışalı, bir ilişkiye başlayalı... Beraber büyüdük. Bütün hayallerimde o oldu. Bir gün evlenmek istediğim, beni baba yapmasını hayal ettiğim kadındı. Benim hayallerim hâlâ baki. Hâlâ toparlayabiliriz, konuşabilir ve sorunlarımızı çözebiliriz gibi geliyor. Arzum bu yönde yani. Ama... Hislerini yabana atacak bir adam değilim ben Ceren. Ufukta ayrılık var bence ve biz uzatmaları oynuyoruz gibi hissediyorum. Bugün değilse, yarın. Yarın değilse öbür gün. Öbür gün değilse bir gün... Bir gün, ayrılmamaya beni ikna etmeyi de pişman olmayı da bırakacak ve bence, benden kendi ayrılacak."

"Umarım yanılıyorsundur," dedi, duydukları karşısında ne diyeceğini bilemez gibi. "Fakat diyelim ki yanılmıyorsun... Neden, ayrılmak yerine onun senden ayrılmasını bekleyesin ki?!"

"Çünkü ben ayrılırsam, ilahi kalemin yazdıklarını okuyamam..." Ceren'in kaşları çatıldı. "Bence, kader diye bir şey gerçekten var. Sadece, kaderimin bir iskambil kartı saçmalığı çıkmasından korkmuyor değilim!"

"Nasıl yani?" diye sordu, şaşkınlıkla. "Babanın işlerini devralmaktan mı bahsediyorsun?"

Maça kızından bahsediyorum ama Ceren'in bunu bilmesine gerek yok. Vereceğim cevabı düşünürken, bir cevap vermeme engel olan sese dönmek

zorunda kaldık. "Selamünaleyküm."

Ceren gülümseyerek ayağa kalktı. "Aydın Abi, hoş geldin!"

"Hoş bulduk yenge," dedi Aydın. Bakışları kısa bir süre üzerimde dolanıp, yeniden Ceren'e çevrildiğinde, ben de ablama bakma gereği duymuştum. Locadan ayrılmışlar, yakınımızda bir standın başında duruyorlardı. Mehmet'in bir kolu ablamın beline sarılıydı. Ablam, Aydın'ın burada olduğundan bihaberdi fakat Mehmet, avının kokusunu almış bir yırtıcı misali çoktan Aydın'ı fark etmişti ve bakışları onun üzerindeydi. "Ahmet Bey ve Betül Hanım'ın hediyesini getirdim sana."

"Çok teşekkür ederim," dedi Ceren. Aydın, elindeki karton poşeti Ceren'e uzattı. Ceren hediyesini açarken, Aydın'ın bakışları da ablamla Mehmet'e doğru çevrildi. Ablam, ona hararetle bir şeyler anlatan Bahar'ı gülümseyerek dinlerken, Mehmet de bakışlarını bir an olsun Aydın'dan çekmiyordu. Ellerinden gelse birbirlerini boğazlayacak gibi gergin bir enerjinin etrafa yayılmasına sebep olmuşlardı ve bu hoşuma gitmiyor. "Çok güzel!" dedi Ceren, kutudan çıkan pırlanta bilekliğe bakarak. "Lütfen, teşekkürlerimi ilet Aydın Abi. Ben yarın ararım zaten onları ama..."

Gökhan, çok geçmeden karşısındaki Mehmet'in bakışlarını takip etme gereği duyup da Aydın'ı gördüğünde, ablam onun değişen yüz ifadesini okudu ve bakışları Aydın'ı buldu. Aydın, çoktan Ceren'e dönmüş ve "İletirim," demişti. Gökhan, bize doğru gelirken, ablamın da gerildiğini hissettim. Sevgilisinin yanında, ilk aşkıyla karşılaşan herkes gerilir. Mehmet, bir sorun olmadığını ona hissettirir gibi ablamın elini tuttu ama ablam ne kadar gevşedi, bilinmez. Ablamla Mehmet loca için ayrılan koltuklara ilerlerken, Gökhan da yanımıza geldi. "Ben gideyim," dedi Aydın, Ceren'e.

"Niye buradasın ki zaten?" diye sordu Gökhan, merakla. "Hayırdır?"

"Bugün, şerle işim yok şükür," dedi Aydın, Gökhan'a diklenir gibi.

"Aşkım..." dedi Ceren, Gökhan'ın elini tutarken. "Ahmet Amca ve Betül Teyze'nin hediyesini getirmiş Aydın Abi." Bakışları Aydın'a çevrildi. "Bir şeyler içmek ister misin?" Sanıyorum ki içimizde Aydın'ı sayıp seven tek insan Ceren, nedenini ise bilen yok. "Pasta keseceğiz, kalmak ister misin?"

"Gitse daha iyi olur," dedim, araya girerek. Aydın'ın bakışları gözlerime çevrildi. "Burada olmanın yakışık almayacağını benden daha iyi bilirsin." Dudaklarının kenarında belli belirsiz peyda olan tebessüm, beni ciddiye bile almadığı için olmalı. "Ahmet Bey'ine de söyler misin lütfen, ablamla Mehmet'in olduğu her yere seni göndermesin." Aydın tam bir şey diyecekti ki, "Pardon," diye ekledim. "Ben söylerim. Sen Ahmet Bey'ine tek kelime olsun edemiyordun, unutmuşum."

"Canın sıkkın herhalde kara çocuk," dedi Aydın, üsttenci bir bakışla. "Bana sardığına göre..." Ceren'e döndü. "Doğum günün kutlu olsun yenge," dedi ve geldiği gibi gitmek üzere, kapıya doğru yürüdü. Gökhan, Aydın'ın arkasından sıkıntılı bir nefes verirken; Ceren, az evvel kalktığı bar sandalyesine oturmuştu.

"Ben bir Beyza'yla Mehmet'in yanına geçeyim," dedi Gökhan, Ceren'in saçlarına küçük bir öpücük kondururken. "Her şeyin yolunda olduğunu söyleyeyim."

"Tamam aşkım. Geliyorum ben de," dedi Ceren. Gökhan yanımızdan ayrılırken arkasından baktı ve kokteylinden serinlemeye ihtiyacı varmışçasına büyük büyük yudumlar alıp bana döndü. "Aydın Abi'ye niye bu kadar kötü davranıyorsunuz, aklım almıyor!"

"Aydın Abi'n kötü biri de ondan!" dedim, ters bir tavırla. "Ve sen çok fazla iyisin."

"Niye öyle diyorsun, onun yaşadığı şeyler çok ağır... Biraz empati yapamaz mısın?" dedi, sitem eder gibi. "Gökhan'ı da bu konuda yumuşatmaya çalışıyorum. Lütfen, sen de bana destek ol."

"Ablamın canını yakan, arkadaşıma devamlı laf sokup onu rahatsız eden, onu huzursuz eden, ona alenen kötü davranan birine merhamet edemem Ceren, kusura bakma..."

Lise son sınıfın başlarında, kitap kulübü okumamız için

The Godfather

'ı seçmişti. Filmini izlemiştim, iyi olduğuna inandığım filmlerden de biridir ama konusu gereği beni hiçbir zaman çekmedi. Romanını da sevdim, sadece iyi olduğu için. Dönüp de bir kez daha okumam ya da izlemem, orası ayrı. Ceren, romanda geçen birkaç satırın fotoğrafını çekip bana gönderdiğinde, benim de aynı satırlarda düşündüğüm insanlardan biri o olduğu için kendimi şanslı hissetmiştim.

"Friendship is everything. Friendship is more than talent. It is more than government. It is almost the equal of family. Never forget that. If you had built up a wall of friendships you wouldn't have to ask me to help."

"Arkadaşlık her şeydir. Arkadaşlık yetenekten ötedir. Hükümetten ötedir. Arkadaşlık neredeyse aile ile eştir. Bunu asla unutma. Eğer etrafına arkadaşlarından oluşan bir duvar örmüş olabilseydin, benim yardımıma ihtiyacın olmazdı."

"Bak," dedim, daha yumuşak bir tavırla. "Aydın, pisliğin içinde... Sen, erkek arkadaşının abisi olduğu için ona sempati duyuyor olabilirsin." Eğildim ve kulağına yaklaştım. "Ama sana benden bir dost tavsiyesi, bu dediğimi sakın unutma, insan öldüren birine sempati duymamalısın."

"Bu, baban bile olsa mı?" diye sordu.

"Bu, ben bile olsam Ceren..." dedim. Yutkunmaya çabaladı. "Gökhan bile olsa!"

"Allah korusun!" dedi, başını iki yana sallarken.

"Bu, olmayacak..." dedim, onu telkin eder gibi. "Ama unutma, hak etmeyen kişiye duyduğun sempati, senin sonunu getirebilir. Bu, hep böyledir. Şaşmaz. Dünyada nice örneği var."

"İyi ki sen, sensin!" dedi Ceren, sandalyesinden yeniden kalkıp boynuma sarılırken. "Babanın izinden gitmediğin için seninle gurur duyuyorum. Jamais!"

Elini tuttum ve dudaklarıma götürdüm. "Jamais..." dedim, söz verir gibi. "Asla ayrılmak yok. Ömür boyu. Ve birlikte, tertemiz yollardan yürüyelim.

Her zaman."

Omzuma bir el dokunduğunda, hafifçe başımı çevirdim. "Bölmüyorum değil mi?" diye sordu Mehmet.

"Yok," dedi Ceren, yüzünde asılı kalan gülümsemesiyle. "Zaten ben de bir dolaşayım bizimkileri. Burada oturdum kaldım. Ayıp oluyor herkese, doğum günü benim!"

"Nicelerini kutlayabilmek dileğiyle," dedi Mehmet.

"İnşallah!" dedi Ceren, yanımızdan ayrılırken. Mehmet, Ceren'in kalktığı sandalyeye otururken, genç barmene döndü. "Duble viski verir misin?" Gözleri beni buldu. "Bakışların, düşüncelerini ele veriyor Bora. Ben, senin yerinde olsam, zaaflarımı bu kadar kolay masaya koymazdım."

Güldüm ve viskimden bir yudum daha aldım. "Evet, Elif'le aramız bozuk... Ablam mı bahsetti, dediğin gibi bakışlarımdan mı anladın bilmiyorum ama belli ki bu konu hakkında konuşma sırası sende. Evet, sen de söyle söyleyeceğini. Dinliyorum. Sonra bi' Bahar'ın yanına uğrayacağım, o fikirlerini dile getirmedi de henüz."

"Estağfurullah, ilişkine karışmak haddim değil," dedi, barmenin uzattığı viskiden bir yudum almadan evvel. "İyi hissetmediğini, herkesin bilmesine gerek yok diye düşündüm sadece."

"Dostlarımla bir aradayım," dedim, arkama yaslanırken. "Duygularımı sakınmam gereken bir ortamda değilim ki."

"Duyguların kişiye özel olduğuna inanırım ben. Dostlarından bile sakınman gerekebilir kendini bazen. Kimin, neyi, ne zaman karşına çıkaracağını bilemezsin çünkü..." dedi.

Kaşlarım çatıldı. "Ne ima ettiğini anlamadım?"

"Aranızın bozulmasına sebep olan Gökhan'mış," dedi Mehmet, çekingen bir tavırla. "Ama baksana... Bu hiç umurundaymış gibi davranmıyor." Bakışlarım, Mehmet'in bakışlarını takip etti ve Gökhan'ı buldu. Ceren'e

sarılmış, locada, lisedeki arkadaşlarımızın yanında, yüksek sesli müziğe eşlik ederek dans ediyorlar. "Ben, Gökhan'ın yerinde olsam, Elif'i buraya getirir ya da getirtirdim. Madem aranız benim yüzümden bozuldu..."

"Bizim aramız Gökhan yüzünden bozulmadı, sana kim söyledi bunu? Ablam mı?" diye sordum, merakla.

"Gökhan, kendi söyledi," dedi Mehmet.

"İşin şakası o," dedim ciddiyetle. "Bizim aramızı kimse bozamaz, bizden başka." Gülümsedim. "Ayrıca, eğer Gökhan dediğin gibi Elif'i getirseydi veya getirtseydi, ilişkimize müdahale etmiş olurdu. Dostluk bu değil."

Mehmet, başını anladığını belli edercesine sallarken, üç kez, dostça omzuma vurdu. "Sıkma canını sakın. Belki de böylesi daha hayırlıdır. Er ya da geç ayrılmayacak mısınız zaten?"

"Er ya da geç, niye ayrılıyoruz?" diye sordum, şaşkınlıkla karışık bir merakla. "Anlamadım."

"E babanın işlerini devraldığında, Elif senin hayatında durmaz ki..." dedi, alelade bir şey söyler gibi.

"Yine yanlış bilgi, Mehmet..." dedim, yüz ifademi kontrol etmeye çalışırken. "Benim, böyle bir gelecek planım yok."

"Yanlış anlama Bora ama... Baban, duyduğuma göre epey kararlı." Sıkıntılı bir nefes alıp verdi. "Beyza'ya söyledim geçenlerde, sana anlatmadı mı? Babam, eski bir dostundan duymuş. Ahmet Bey, olur olmadık yerde, senin işleri devralmanın çok yakın olduğunu konuşur olmuş bugünlerde." Gözlerimi sımsıkı yumduğumda, Ahmet Bey'in

babam

olduğunu unutmamaya çalışmıştım. "Bora," dedi Mehmet, dostane bir tonlamayla. "Kaç yıllık hukukumuz var seninle. Ablan, yakında benim karım olacak. Beni bir

abi

kabul et. Ben, seni bu dünyadan korumak için ne gerekiyorsa yaparım. Nasıl ki ben bu pisliğe bulaşmadım, seni de kurtarırım. Eğer istersen."

"Nasıl olacak o?" diye sordum merakla.

"Babamla tanıştırayım seni," dedi, kendinden emin bir tavırla. "Biliyorum, bu dünyadan olduğu için onunla da bir kez olsun aynı masaya oturmak istemedin ama... Babamın yanında olursan, sana baban bile dokunamaz."

"Babam, bana niye dokunsun ki Mehmet?" diye sordum, kaşlarımı çatarken. "Ensemden tutup, zorla kumarhaneye götürecek değil ya... Ya da başıma silah dayayacak... Sadece psikolojik baskı uyguluyor bana, hepsi bu."

"Aydın Demir," dedi, sıkıntıyla. "Şu an kapıda. Görevi bizi gözlemek. Babanın psikolojik baskısı, biraz fazla değil mi sence de? Kaç yaşında adamsın, başına neden bir bekçi dikiyor?"

"Ablamın başında o bekçi, benim değil..." dedim, kendimden emin bir tavırla. "Bunu aslında senin de tahmin ediyor olman gerekmez mi? Yoksa, anlamazdan gelmek kolayına mı geliyor?" Viskimden büyük bir yudum aldığımda, Mehmet'in yüzü düşmüştü. "Bak, babamı savunmuyorum. Sana olan tavrı, sana karşı mahcup olmama sebep oluyor zaten. Ama öyle ya da böyle, sizin ilişkinizi bir noktada kabullenecek. Tıpkı benim, onun dünyasına girmeyeceğimi kabul edeceği gibi. Tasalanma. Rica ediyorum, ablamla da bu tondan konuşma. Zaten babama çok öfkeli... Eğer bu öfkesi dizginlenmezse, bizim evde bir aile faciası yaşanmak zorunda kalacak. Sonra ayıkla pirincin taşını."

"Ablana olan tutumuna hayran olmamak elde değil..." dedi gülümserken. "Beyza, çok şanslı."

"Ben şanslıyım, o benim ablam olduğu için..." dedim.

"Aslında biz çoktan evleneceğiz de..." dedi ve duraksayıp, sıkıntılı bir nefes verdi. "Evlenip o evden çıktıktan sonra, senin ve Ahmet Bey'in yalnız kalmanızdan korkuyor. Seni korumak için hâlâ o evde."

Refleksif bir şekilde bakışlarım kalabalığa çevrildi, ablamı bulmak ister gibi. Locada, Berkan'ın yanında oturuyordu. "Bundan haberim yoktu..." dedim, kısık bir sesle. Yeniden Mehmet'in gözlerinin içine baktım. "Bahsetmedi bana. Ben konuşurum onunla. Siz, kendi hayatınızı ertelemeyin."

"Yok yok, lütfen konuşma," dedi Mehmet, başını iki yana sallarken. "Onun içine sinene kadar beklemek en sağlıklısı. Bunu sana söylediğimi öğrenirse, bana gönül koyar."

"Mehmet," dedim, derin bir nefes alıp verdikten sonra. "Ablam seni gerçekten seviyor. Bu sevginin kıymetini bil, olur mu?"

Gülümsedi. "Biliyorum, inan bana. Sana söz, ölene kadar ablanı seveceğim. Son nefesimi onun gözlerine bakarak vermek, bu hayattaki en büyük duam... Onu herkesten, bütün kötülüklerden, bütün pisliklerden, gerekirse bütün dünyadan koruyacağım."

"Allah uzun ömür versin," dedim gülerken. "Ben öyle beylik lafları pek sevmem. Sevgi ve ölümün aynı cümle içinde geçmesi bana çok fazla gelir. Bence en büyük duan, ömür boyu mutlu olmanız olsun."

"Aşk, insana neler neler dedirtiyor işte!" dedi, yüksek çıkan bir sesle. "Ben ablanı özledim," derken, ayağa kalkmıştı. Küçük bir kahkaha attım. "İzninle," dedi ve kadehini alıp yanımdan ayrıldı.

Viskimi yudum yudum bitirirken, aşkın bana neler neler dedirtmediğini düşünmüştüm. Acaba ben, aşkı da mantık sınırları içinde mi yaşıyordum, etrafımdaki bütün insanlardan farklı olarak? Derin bir iç çekerken, Elif'i anladığımı hissettim. O da aşktan neler neler diyebiliyordu belki de. Gözlerinin içine bakmam gerekiyor. Bana aşık olduğunu hissetmem ve ilişkimizin kurtarılabilir yanlarına sıkı sıkıya tutunmam. Cebimden cüzdanımı çıkarttım. Barmene para uzatacakken, cüzdanımdan, barın öteki tarafına bir şey firladı.

"Bunu düşürdünüz," dedi genç barmen, maça kızını bana uzatırken. Bu, cüzdanımda mı kalmıştı?

Maça kızını, genç barmenden alırken, "Teşekkür ederim," dedim. Cüzdanımdan çıkarttığım bir miktar parayı uzattım ve üzerini bahşiş olarak bıraktım. Maça kızını yeniden cüzdanıma yerleştirdim ve cüzdanı cebime koydum. Önce pistin kenarına, ardından tuvalete giden ince, uzun koridora ilerledim. Müziğin sesi, neyse ki burada daha az. Aynadaki aksime bakarken, kafamdan geçen düşüncelerin hızına ben bile yetişemiyordum. Bütün karışıklığı ancak ve ancak Elif'le göz göze geldiğimde çözebileceğimi biliyorum. En azından, bunu biliyorum. Cebimden çıkardığım telefona, Elif'in numarasını tuşlarken bir anlığına bile tereddüt etmeme sebebim bu.

Çalar çalmaz açtı. "Efendim?" Sesindeki heyecan anlaşılmayacak gibi değil.

"Neredesin?" diye sordum.

"Dayımlardayım," dedi.

"Kuzguncuk sahile in. Adem Kaptan, en geç on beş dakikaya seni oradan alacak," dedim.

"Ne?!" dedi şaşkınlıkla. "Nereye geleceğim? Doğum gününe mi? Ama hazır bile değilim."

"O zaman en geç yirmi dakika..." dedim, ciddiyetle. "Yarım saat sonra yanımda olman gerek. Çünkü özledim."

"Tamam," dediğini duydum. Başka bir şey de söyledi ama gerisini duymadım. Müziğin sesi yeni başlayan şarkıyla beraber çok yükseldi.

Gasolina.

Bu şarkıyı da o kadar sevmem ki.

Tuvaletten çıktım ve ince, uzun koridorda yürüyerek, yeniden mekana doğru ilerledim.

♠

"A ella le gusta la gasolina

Dame más gasolina

Cómo le encanta la gasolina

Dame más gasolina"

Bu şarkıyı o kadar çok seviyordum ki, bu şarkı başladığında tuvalete gidiyor olmak yerine, pistte dans ediyor olmayı tercih ederdim. İnce, uzun koridorda yürürken birden kaşlarım çatıldı ve adımlarım duraksadı. Yanımdan geçen bir adamın parfümü tanıdığım, bildiğim bir şeye benziyordu ama neye olduğunu bir an için anımsayamadım. Arkamı döndüm. Adam, köşeyi dönüp çoktan gitmişti ve koridor bomboştu. Derin bir nefes verdim ve hızlıca tuvalete ilerledim. İçeri girdim. Tuvalet sırası bekleyen iki kadından izin isteyerek, aynanın karşısına geçtim. Siyah eteğimin belini çekiştirerek, eteği daha da kısalttım. Üzerimdeki ince askılı, göğüs dekolteli siyah bluzu da düzelttikten sonra, saçlarımın dalgalarını belirginleştirdim. Çantamdan çıkarttığım parlatıcıyı dudaklarıma sürdüm. Anıl'la karşılaşmaya artık hazırdım.

İnce, uzun koridorda kendimden emin adımlarla yürümeye çalışsam da ince, yüksek topuklu ayakkabıların üzerinde durmak açıkçası beni biraz zorluyordu. Bu şekilde pistte dans etmem falan mümkün değildi, muhtemelen bütün gece barda oturacaktım.

Zaten bunun için buraya gelmedin mi Naz?

Bunun için gelmiştim, evet. Anıl'ın deniz gözlerine doya doya bakmak için. Pistte dans eden insanları yarıp bara gidene kadar ikisi kadın, üçü erkek beş kişiye çarpmıştım.

"Selam!" dedim, gülümseyerek. Anıl, elinde shaker'ı sallarken bana bakakaldı. Bar sandalyesine oturdum, bacak bacak üzerine attım ve oldukça rahat bir tavırla, "Vişne votka alabilir miyim?" dedim.

"18 yaşından küçüklere alkol satmıyoruz!" dedi Anıl, uyarıcı bir ifadeyle. Kaşları çoktan çatılmıştı. Elindeki shaker'ı, barmen arkadaşı Okan'a verdi ve bardan çıkıp yanıma geldi. "Ne işin var senin burada Naz? İçeri nasıl girdin?"

Seni kovacak galiba Naz!

Bakışlarım minnetle Okan'a çevrildiğinde, Okan da bana gülümseyerek göz kırpmıştı. "Pes!" dedi Anıl, başını iki yana sallarken. Okan, Özcan Abi'nin eski bir arkadaşıydı, otuz yaşındaydı ve dünyalar tatlısıydı. "Bugün cumartesi! Bir polis baskını yersek, mekan sahibi beni kovar! İşimi riske attığının farkında mısın?!"

"Neden polis baskını yiyesiniz ki?!" dedim, ben de kaşlarımı çatarken. "Burası, İstanbul'un en büyük gece kulüplerinden biri! Buraya bir senedir hiç baskın yapılmadı bir kere! İstatiksel olarak-"

"Tamam!" dedi Anıl, sözümü keserek. Sıkıntı dolu bir nefes verdi. "Yine de burada olmamalısın. Yaşın tutmuyor Naz."

"Ben, yaşımın tutmadığı onlarca mekana girip çıktım bugüne kadar!" dedim, omuz silkerek. "Niye, sanki bunu bilmiyormuşsun gibi bu kadar gerildin ki?!"

"Burası Bodrum değil, İstanbul!" dedi, kaşlarını kaldırarak.

"Yani?" dedim,

ne var bunda

diye sorar gibi. "Biliyorum buranın İstanbul olduğunu. Mekanın Kuruçeşme'de olduğu yazıyor internette. Otobüsten Kuruçeşme'de indim ve kaç dakika yürüdüm, haberin var mı senin?! Keşke, Ortaköy'de indiğimde daha az yol yürüyeceğimi de söyleselermiş! Buraya

Kuruçeşme

demek çok manasız. Ben,

Ortaköy

derdim. Bodrum'da hiç böyle dertlerim olmazdı. Her yeri avucumun içi gibi bilirdim çünkü."

"Nereden bindin otobüse?" diye sordu, merakla.

"Beşiktaş'tan. Oraya da vapurla geçtim," dedim.

"Bizden geldin yani? Üsküdar'dan? Eren, bu saatte, bu kılıkta evden çıkmana nasıl izin verdi senin?!" diye sordu.

Eren'i senin velin sanıyor olabilir mi Naz, ya da seni aptal? Sadece soruyorum.

"Evden kulübe gider gibi çıkmadım herhalde," dedim, gözlerimi devirirken. "Test çözmeye gideceğimi, arkadaşlarımla buluşacağımı söyledim. Sorgulamadı bile! Geç kalmamamı tembihledi sadece."

"Henüz 16 yaşında olan birine göre fazla cesur hareketler sergilemiyor musun sence de?!" dedi, beni azarlar gibi.

"Bir ay yirmi iki gün sonra, 17 oluyorum!" dedim, bir yanlışı düzeltir gibi.

"Aman ne çok şey değişti, anlatamam!" dedi, bıkkın bir tavırla. "Reşit değilsin sonuçta!"

"Ama sen buradasın..." dedim, omuzlarımı kaldırıp indirirken. "Senin yanında bana ne olabilir ki?"

Deniz gözlerini gözlerimin en içine dikti ve derin bir nefes alıp verdi. "Ben işe dönüyorum. Uslu uslu otur burada. Vişne suyunu iç. Sonra da seni bir taksiye bindireceğim. Eve gittiğinde bana fotoğraf atacaksın. Eren'i de arayacağım. Anlaştık mı?"

"Anlaşmadık!" dedim, kızgın bir tavırla. "Derdim var, derdimi paylaşmaya geldim seninle! Bana şu yaptığın şeye bak!"

"Ne derdi?!" diye sordu, merakla. Yanımdaki bar sandalyesine oturdu. "Bir şey mi oldu? Sorun ne?"

"Burak..." dedim, sıkıntıyla. "Bizim okuldan, üst sınıftan bir çocuk... Bu sene mezun oldu." Telefonumdan Facebook'a girdim ve Burak'ın fotoğrafını açarak, Anıl'a gösterdim. "Sabah sınıftakilerle kahvaltıya gittik ya... Burak, bana çıkma teklifi etti. Nasıl sinirliyim var ya! Anlatamam!"

"Anlamadım?" dedi Anıl, şaşkınlıkla. "Çocuğun sana çıkma teklifi etmesine mi sinirlendin?"

"Evet!" dedim, ters bir tavırla. "Ne münasebet ya! Neymiş, beni çok seviyormuş! Ya sen beni ne kadar tanıyorsun da seviyorsun ki?! Sözel sınıfların birinde okuyordu bu çocuk! Bizim sınıfta bir kız var, onun kuzeni! Davetli olmadığı hâlde geldi yani kahvaltıya! Bütün sene boyunca öğle tenefüslerinde görürdüm ben bu çocuğu. Popüler bir tip zaten, okulda çıkmadığı kimse kalmadı neredeyse! Şimdi de sıra bana geldi herhalde! Üniversiteyi de kazanamamış zaten!"

Son üç cümleye gerek yoktu Naz, çocuğu gömmesene!

Saçlarımı hararetle kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. "Neymiş, ben çok güzelmişim. Gözlerime aşık olmuş. Zümrüt gözlerime! Benimle göz göze gelebilmek için kantinde beklemiş çok kez ama ben anlamamışım hiç. Ne anlayacağım ya, neyi anlayacağım?! Neden anlayayım ki?! Bir de masadaki herkes tezahürat yapmaz mı,

'Öp öp öp!'

diye bağırdılar Burak'a. Beni öpecekmiş, düşünebiliyor musun?! Ne haddineyse onun beni öpmek!

'Sakın beni öpmeye kalkma, seni döverim!'

dedim. Hesabımı ödeyip kalktım masadan. Ben şimdi ne yapacağım?!"

"Neyi, ne yapacaksın?" diye sordu Anıl, gülerek.

Komik olan ne Naz, ben anlamadım.

"Ben bir daha o okula gitmem," dedim, omuz silkerek.

"Saçmalama!" dedi Anıl, bana inanamıyormuş gibi. "Bir çocuk sana çıkma teklifi etti diye okul mu değiştirilir? Hem çocuk mezun olmuş!"

"Beni öpecekti diyorum!" dedim, yüksek çıkan bir sesle. "Sınıftaki saçma salak tipler beni öpmesini söylediler çocuğa, onlarla okumam ben!"

Anıl'ın dudakları

bilmiyorum

dercesine bir şekil alırken, telefonumun ekranını aydınlattı ve Burak'ın fotoğrafına baktı. "Yakışıklı çocukmuş aslında..."

"Okulun en yakışıklı çocuğu," dedim.

"E sen de kâinatın en güzel kızı?" dedi, deniz gözleri gözlerimi bulurken. "Alış bu tarz şeylere güzelim. Peşinden koşan çok olacak."

Kendi, ne zaman peşimden koşacaktı?! Gerçi ben onun peşimden koşmasına asla ama asla izin vermezdim. Bana küçük, küçücük bir adım atsa da olurdu, ben ona koşa koşa giderdim.

İşte bu yüzden kaybediyorsun Naz ama neyse.

Ona, onu sevdiğimi söylememin üzerinden tam altı ay, kırk bir gün, beş saat, on yedi dakika geçti. Bunu bir daha konuşmadığımız için Anıl'ın hatırladığından bile şüpheliydim ama olsundu.

Saçmalama Naz, tabii ki de hatırlıyordur. Anıl'a da her gün başka bir kız ilan-ı aşk etmiyor herhalde değil mi?!

18 yaşıma geldiğimde, hayatında kimse olmazsa, yeniden bunu konuşabileceğimizi söylediğinde verdiğim sert tepkiden ötürü çoktan pişman olmuştum. Ama bir yandan da, benim

abim gibi

olduğunu söylemesi şuursuzluk değil de neydi?! Bir an evvel 18 yaşıma gelmem lazımdı ve o zamana kadar da Anıl'ın hayatına kimsenin girmemesi lazımdı.

"İstemiyorum ben kimsenin peşimden koşmasını," dedim öfkeyle. "Aklıma geldikçe sinirleniyorum. Ne münasebet ya ne münasebet!"

"Tamam, reddetmişsin gitmiş işte. Bunda bu kadar kafaya takacak ne var ki?!" diye sordu Anıl. Kendine has gülümsemesi aklımı başımdan alırken, bana yaklaştı. Çikolata kokusu buram buram içime yayılırken, "Çıkmıyorsunuz. Rahat olabilirsin," dedi. Yanağımdan makas aldı. "Hadi madem efkârlısın, birkaç damla votka karıştıracağım vişne suyuna..." diye eklediğinde, minik bir kahkaha da atmıştı.

Bakışlarımı Anıl'dan çektim ve Facebook'a girdim. Eren mutfakta çalışırken, ben de salonda test çözüyordum. Televizyon açıktı, ekranda da bir dizi vardı. Diziyi izlemiyordum, hiç izlememiştim. Ama o an, bir sahnesi aşırı dikkatimi çekmişti. Dizide, kıza bir şey olmuştu, vurulmuş muydu bilmiyordum. Yoğun bakımda gibi bir şeydi. Sevgilisi olduğunu sandığım çocuk, ağlayarak başında bekliyordu. Birden deli gibi vurulmak istediğimi düşündüm, Anıl da belki başımda ağlar diye. Sonra bunun çok saçma olduğuna karar verdim çünkü beni kim, neden vuracaktı?!

Allah korusun Naz öyle deme, şeytan doldurur. Bir gün vuruluverirsin valla.

Galiba dizideki çocuğun belalıları vardı, önceki bölümleri izlemediğim için bilmiyordum.

Dizinin o sahnesinde fonda çalan şarkıdan hoşlanmadığım için, test kitabımın arka sayfasını açtım. Anıl, yoğun bakımın önünde ağlarken fonda çalmasını istediğim şarkının sözlerini yazmaya başladım. Bu şarkı, Anıl'ın o sırada aklından ve kalbinden geçenlerdi. Evden çıkmadan evvel de bu sözleri telefonuma geçirdim ve Facebook'un notlar kısmına ekledim. Hatta vapurdayken yazdıklarımı kafamın içinde bestelemiştim bile. Altı kişi beğenmişti ve bunlardan biri yengem, biri amcam, biri halam, biri Canan, biri Özcan Abi, biri de liseden arkadaşım olan Hakan'dı. Anıl görmemiş miydi?!

"Gözlerine bakmak vardı şimdi,

Gözlerine bakarak okumak bu şiiri,

Sana anlatmak sonsuz sevgimi.

Her şeyi geride bırakmak belki,

Hiçbir şey olmamış gibi sanki,

Seninle sohbet etmek vardı şimdi.

Derler ya değerini kaybedince anlarsın,

Kabul etmez dinlemezsin,

Değerini bildiğini sanırsın.

Oysa o kadar çok yanılırsın ki!

O gözleri göremezsen bir daha,

Kaybolamazsan bakışlarının içtenliğinde,

O zaman ne yaparsın?

Bir gülüşün kıymetini sen,

Bu zamana kadar nasıl anlamazsın?

Elinde olsa,

Tutsan çeksen onu kendine,

Sımsıkı sarılsan,

Öpsen usulca...

Bir daha asla bırakmasan

O gamzeli gülüşü tekrar görebilmek için

Allah'a kurban olsan..."

Senin gamzen yok Naz ama olsun...

Ama dizideki kızın da yoktu ve sanat, biraz da kurmaca ve süslemeden ibaret değil miydi?!

"Senin için kötü bir gün olmuş ama benim için bayağı iyi bir gün..." dedi Anıl, votka vişnemi hazırlarken. Gülümsedi ve gözlerimin içine baktı. "Az evvel bir herif, içtikleri içkinin üç katı bahşiş bıraktı!"

"Çüş!" dedim şaşkınlıkla. "Müsriflik resmen!"

Anıl'ın ekmek parası için yüzüne yüzüne öyle demese miydin acaba Naz?!

Anıl'ın kaşları çatılırken, deniz gözleri kısılmıştı. "Eğer bu olaya böyle bakarsan, ben para kazanamam yalnız!"

"İyi, tamam!" dedim hızlıca. "Allah bereket versin!"

Anıl, votka vişnemi önüme koydu. Bir yudum aldım. Votkayı kaç damla eklemişti bilmiyordum. Az da değildi çok da değildi. Herhalde on beş damla falan ya vardı ya da yoktu. Umarım, koymadığı votkayı ödeyeceğim paradan kısardı. Acaba benim de bahşiş vermem gerekir miydi?

Ayıp Naz, verirsin bahşiş ne olacak? Üç katını verme de sakın!

Duyduğum alkış sesleriyle birlikte, bakışlarım loca olduğunu tahmin ettiğim deniz kenarındaki koltuklara çevrilmişti. Kaç kişi olduklarını bu mesafeden saymakta zorlandığım, kadınlı erkekli karışık bir grubun, çılgınlar gibi neyi ya da kimi alkışladıklarını anlamamıştım. Işıkların, yer ayağımın altından kayıyormuşçasına yanıp sönmesi, dikkatimi dağıtıyor ve gözlerimin hiçbir şeyi tam olarak seçememesine sebep oluyordu. Yüksek müzik sesi, açık havada olduğumuz için miydi bilmiyordum, bir şekilde tolere edilebiliyordu ama ışıklar öyle göz yorucuydu ki Anıl'ın hareketlerini bile iki dakikada bir, kırk beş saniye boyunca ağır çekimde görmeme sebep oluyordu. Yine de Boğaz Köprüsü çok güzeldi. Denizin üzerinde ışıl ışıl süzülüyordu ve sırf onu daha da yakından görebilmek için, locada oturmak istemiştim.

"Locaya gidebilir miyim?" diye sordum Anıl'a.

Fotoğraf da çek Naz, Facebook'a yüklersin.

Anıl başını iki yana sallarken, "Özel parti var. Tüm loca, doğum günü için ayrıldı," dedi.

"Ne güzel!" dedim hayranlıkla.

Ayy! Sen de mi doğum gününü burada kutlasan acaba Naz?!

"Benim doğum günümü de burada kutlasak mı?"

Anıl güldü. "17'yi değil herhalde?"

"18 de olur," dedim, burun kıvırarak.

"

Money talks

güzelim," dedi Anıl, ciddi bir ifadeyle. "O yüzden hiç heveslenme bence." Eğildi ve barın arkasından hafifçe bana yaklaştı. "Onlardan biriydi bahşiş bırakan. Bıraktıkları bahşiş bile bizi aşıyor diyorum."

Anıl'ın parası yoktu ama benim param vardı.

Anıl'ın parası yok, ne demek Naz?!

Yani benim, Anıl'a kıyasla daha çok param vardı. Ben ödeyebilirdim. Onunkini de. Param, bir gece kulübüne boşu boşuna saçacak kadar kıymetsiz değildi tabii ki. Ama yine de eğer 18'ime girerken, Anıl'la göz göze, dip dibe dans edeceksem, buna değebilirdi.

Hayırlısı be Naz.

Dirseğimi bara yerleştirdim ve yanağımı elime yasladım. İç çekerken, gelmesini beklediğim o günlerin hayalini kurmaya başlamıştım.

Dört dakika üç saniye sonra yeni başlayan şarkıyla beraber Anıl'a döndüm. "Deniz gözlü çocuk!" dedim. Anıl, yaptığı işi bırakmadan bakışlarını bana çevirdi. "Ben vurulursam üzülür müsün?" diye sordum.

Naz? Kapatmamış mıydık bu konuyu? "

Sen vurulursan, ben çok üzülürüm."

"Niye vuruluyoruz ya durup dururken?!" dedi Anıl, şaşkın bir ifadeyle. "Üç beş damla votka da çarpmamıştır herhalde değil mi?"

Şimdi ben bir tane çarpacağım yalnız Anıl'a, Naz. Niye seninle dalga geçip duruyor bu gece?

"Ya soruma cevap ver!" dedim, ısrarcı bir tavırla. "Sen vurulursan, ben o kadar çok üzülürüm ki yaşayamam!"

"Biz mafya mıyız kızım, niye vurulalım?!" dedi Anıl, kaşlarını çatarken. "Meteliksiz insanlara kurşun bile harcamazlar!"

Bu çocuk hangi alemde yaşıyor acaba Naz, maganda kurşunu diye de mi bir şey duymamış hiç?!

"Godfather izlemeyi bırak artık!"

"Off!" dedim bıkkınlıkla. "Maganda kurşunu diye bir şey de mi duymadın hiç?! Burası Türkiye! Herhangi bir maç sırasında balkonda olursak bile, vurularak ölme ihtimalimiz var! Niye sorduğum soruya cevap vermiyorsun?!"

"Mantıksız olduğu için olabilir mi?!" dedi Anıl.

Dudaklarımı bir cevap vermek üzere açmıştım ki bara gelen bir adam, Anıl'a, "Duble viski verir misin?" dediği için susmak zorunda kaldım. Anıl başını sallayıp adama viski hazırlarken, sorduğum soruya

mantıksız

dediği için içimde taşıp biriken öfkeyi dudaklarımı dişleyerek dışa vurmaya çalışmıştım. Adam, yanımdaki bar sandalyesine oturdu ve sırtını hafifçe bana dönerek, bakışlarını locaya çevirdi. Tamam, sorum belki birazcık saçma olabilirdi ama asla mantıksız değildi, asla!

"Kapıda şu anda. Gözünüzü ayırmayın sakın!" dedi adam, telefonunu kulağına götürdüğünde. Bu gürültülü müzik sesinde nasıl telefonla konuşuyordu, karşı taraf onu nasıl duyuyordu asla anlamamıştım. Yanına bir kadın geldiğinde, "Haberleşiriz," dedi ve telefonu kapattı. Anıl, viskiyi adama uzatırken, kadın adama hafifçe sarıldı.

Saçlarına bak kadının, Naz, saçlarına. Aynı senin gibi beline kadar.

Zaten, kadının sadece saçlarını görüyordum çünkü adama doğru eğildiği için saçları yüzünü kamufle ediyordu. "Üzgünüm," dedi adam. "Erteleyemedim. Nereden çıktı cumartesi cumartesi bu iş bilmiyorum ama annemi kırmak istemedim."

"Önemli değil," dedi kadın. Adamın yanağından öpüp doğruldu ve bir elini adamın omzuna koyarken, "Yarın haberleşiriz. Aklın bende kalmasın," dedi.

Ne güzel bir şeydi sevgili olmak, birbirlerini merak ediyorlardı. Bakışlarım Anıl'a çevrilirken, adamla kadını dinleyip dinlemediğini merak etmiştim ama oralı bile değildi. Hiç mi özenmiyordu, hiç mi benimle böyle olmak istemiyordu gerçekten?

Üzülerek söylüyorum ki hayır, Naz. Ama sen üzülme tamam mı? Şu an için böyle bu. Yarının ne getireceği belli olmaz.

"Sen de gel benimle. Eve bırakayım seni. Ne yapacaksın burada, ben de olmadığımda?" dedi adam.

"Kardeşim burada ya," dedi kadın.

Ben kardeşimi mardeşimi umursamaz, Anıl'la nereye isterse giderdim.

Senin kardeşin yok Naz.

"Evet ama o kapıdayken, içim hiç rahat değil!" dedi adam.

"Senin de dediğin gibi, kapıda. Ancak bu kadar yaklaşabilir, çünkü o kapının kapalı olduğunu biliyorsun," dedi kadın.

Adam, viskisinden sadece üç yudum alıp kalanını bıraktı. Bara, tam 500 lira bıraktı ve kadına sarılıp kapıya ilerledi.

Çüş! Senin de üniversite okurken barda çalışman lazım Naz!

Kesinlikle, bunu değerlendirecektim. Acaba kapıdaki kimdi? Adamın belalısı mı? Ama kadın kapının kapalı olduğunu söylediğine göre, belki de kapıdaki kadının belalısıydı. Adam, duble bile olsa bir bardak viskiye neredeyse asgari ücret parası verip kalktığına göre çok zengindi. Çok zenginse mafya olma ihtimali vardı. Acaba kadının belalısı da mı mafyaydı acaba?! Vurulma ihtimali mi vardı?!

Yazma Naz, sen yazma.

Kadının vurulma ihtimali olduğunu söylemek için Anıl'a döndüğümde, kitlenmiş bir şekilde locaya baktığını görünce, ben de bakışlarımı oraya çevirmiştim. Deniz kenarına bir tekne yanaşıyordu. Aklıma babam geldi ama yüzümün düşmesine izin vermeden hemen kendimi topladım.

Mekanı cennet olsun Naz, şimdi babanı düşünmenin zamanı değil. On yedi yaşını bile doldurmadın ve barlarda diskolarda sürtüyorsun sonuçta, ayıp olur babana.

Tekneden zannediyordum ki bir kadın indi ve locadaki bir adam, kadını karşıladı. Adam ve kadının birbirlerine sarıldıklarını hayal meyal görünce, bir gün bunu yaşamayı diledim. Anıl'la.

"Çok güzel değil mi?" diye sordum, heyecanla deniz gözlerine bakarak.

Anıl başını sallarken, kendine yaptığı kokteyli yudumlamıştı. "Milyon dolar vardır."

Kaşlarım çatıldı. "Ney?" diye sordum, anlamayarak.

Tekneyi diyor Naz, tekneyi!

"Yatı demiyor musun?" diye sordu, bakışlarını yeniden locaya çevirirken. "Ulan ne hayatlar yaşıyor insanlar be! Altlarındaki lüks bebekler bitti, bir de denizin üzerinde sürüyorlar sefalarını!"

Bitir şu hiçbir halta benzemeyen vişne suyunu da gidelim Naz. Çok şükür, bu gece de Anıl'a doyduk.

Dudaklarım şaşkınlıkla açılırken, "Yaa!" dedim. Halbuki ben aşktan, meşkten, ilişkiden, beraberlikten, romantizmden falan bahsediyordum. Bana neydi, bize neydi ki el âlemin parasından?! Ve fakat Anıl'ın romantizmden anladığı falan yoktu.

Keşke Burak gerçek olsaydı Naz, onunla çıkardın.

Burak gerçekti.

Evet ama anlattıkların kocaman bir yalandan ibaret ya Naz, onu diyorum. Çocuk geldi, kahvaltısını yaptı efendi efendi, sonra da gitti. Her şeyi sen Anıl'ın dikkatini çekebilmek için uydurdun ya!

Dikkatini bile çekememiştim. Acaba Burak'a ben mi çıkma teklifi etseydim?! Hem

NB

,

NA

'dan daha güzeldi! Anıl da

AN

kolyesini beyaz tişörtünün içine sokmuştu zaten, baş harflerimizi boynunda göremiyordum! Keşke bu kadar katı bir yerden anlatmasaydım, keşke benim de Burak'tan hoşlandığımı söyleseydim.

Ama o zaman da onu sevmediğini düşünebilirdi Naz, boş ver, olan oldu artık.

Onu sevmediğimi düşünmesinin, düşüncesi bile korkunçtu.

"Bir gün, Naz..." dedi Anıl, bir sır verir gibi. Merakla ona döndüm. "Ben de böyle zengin olacağım!" Gülümsemeye çalıştım. "Tekneyle mekneyle işim yok. Ama çok güzel, dört tekerli oyuncaklarım olacak."

Dört tekerli oyuncak

demişken, Bodrum'daki evimizin bahçesinde oynadığımız oyunlar gelmişti aklıma. "Bodrum'a ne zaman gideceğiz?" diye sordum, merakla. "Sıkıldım ben İstanbul'da. Hem dershanem başlayacak, erken dönmek zorunda kalacağım bu yaz. Şimdi gidip doya doya Bodrum'da vakit geçirsek ya!"

Anıl'ın yüzüne şaşkınlık yayıldı. "Sen, ben dönmediğim için mi dönmedin?"

"Evet?" dedim, bunun nesine şaşırdığını anlamayarak.

"Kızım sen manyak mısın?!" dedi gülerken. "Sen, dön dönüyorsan. Keşke halanla gitseydin. Ben, İstanbul'da kalasın var sandım. Ben üniversiteliyim artık güzelim. İstanbul'da bir hayat kurmaya çalışırken, Bodrum'a gidip gelmem öyle sık sık."

"Nasıl yani?" diye sordum merakla. "Tatil yapmayacak mısın?"

"Bilmem," dedi Anıl. Önüme kuruyemiş tabağı koydu. "Alaçatı'ya takılalım diyorlar okuldaki çocuklar."

"Bodrum dururken mi?!" diye sordum, kızgın bir tavırla.

Sakin ol Naz, sen Bodrum belediye başkanı değilsin.

"Bodrum'da bilmediğim neresi kaldı ki?" dedi Anıl, avare bir tavırla. "Kızları dahil, turistleri dahil her şeyini ezberledim artık. Biraz yeni keşifler yapmak lazım. Bu yüzden çalışmaya başladım işte, para biriktireceğim."

İçtiğim vişne suyunun da yediğim kuruyemişin de parasını vermeyecek, bahşiş de bırakmayacaktım!

Kokteylinden bir yudum daha aldığında, "Mekanın içkilerini bitirdin!" diye söylendim. Anıl güldü. "Bence çalışırken alkol almamalısın. Çarpabilir!"

"Kızdın mı sen?!" dedi Anıl, gözlerini kısarken.

Locadan yeniden alkış sesleri kopunca, bakışlarımı Anıl'dan çektim ve oraya çevirdim. Kocaman bir pasta, birinin önüne getirilmişti. Locadaki herkes, kadın mı erkek mi olduğunu anlayamadığım doğum günü sahibinin etrafında bir daire oluşturularken, Boğaz'da

Chasing Cars

çalıyordu. Bir kadın ve bir adam dans etmeye başladılar, ardından da onları başka başka çiftler takip etti. Ne mutluydular, hepsi! Eğer ışıklar beni yanıltmıyorsa, biraz evvel sevgilisi giden, saçları beline kadar uzanan kadın bile dans edecek birini bulmuştu. Ben ise barda öylece oturuyordum ve beni hiç kimse dansa kaldırmıyordu.

Anıl çalışıyor Naz.

Arsızca, locadaki insanların arasına karışmak istedim. Onlardan biri olmak, onlardan biriyle dans etmek ve başka da bir şey düşünmemek. Anıl'ı düşünmemek.

"Gel buraya," dedi Anıl. Bir an ne demek istediğini anlamadım ama altı saniye sonra, bana elini uzattığını fark ettim. Gülümseyerek yerimden kalktım, elini tuttum ve barın arkasına geçtim. Ellerini belime yerleştirdiğinde, dans etmeye başladık. Deniz gözlerinden akan serinlik sanki bütün vücuduma boca olmuştu ve ben buz kesmiştim. Heyecandan sanırım. Kalbim çarpıyordu, ölecekmişim gibi. Zaten Anıl'ın yanında olmak, ölecekmişim gibi hissetmekti. Vurulmama gerek bile olmadan.

Şarkı biterken, Anıl beni kendi etrafımda döndürdü ve "Zümrüt gözlü güzel... Bana eşlik ettiğin için teşekkür ederim," dedi.

"Ben teşekkür ederim," dedim gülümseyerek. Bu sefer de sanki ateş basmıştı. Saçlarımı öne eğdim ve üstünkörü yaptığım topuzu, tezgahın altından aldığım karıştırıcı sert plastik çubukla tutturdum. Eğildiğim sırada, yerde dört eşit parçaya katlanmış bir kâğıt parçası görmüştüm.

Biri, Anıl'a aşk mektubu yazmış olmasın Naz?!

Kâğıdı hızla elime aldım ve katlarını açtım. Bu, elle çizilmiş bir haritaydı?! Ne haritasıydı?!

Define haritası değildir bence Naz!

Çok karanlıktı, göremiyordum. Barın diğer tarafına geçtim ve telefonumun ekran ışığı izin verdiğince haritayı çözmeye çalıştım.

İtalya'nın çizmesine bak Naz!

Çözmüştüm, evet! Avrupa kıyılarının haritasıydı. Coğrafyamı YGS'den evvel biraz daha geliştirmem lazımdı. Haritada, Avrupa'daki bazı limanlar işaretlenmiş, yanına küçük notlar düşülmüştü.

Alışveriş, gıda, su, elektrik

gibi notlar. Birisi, belli ki bir seyahate çıkacaktı ve kendi elleriyle kusursuzca çizdiği,-İtalya'nın çizmesi bile kusursuzdu- haritayı barda mı düşürmüştü?

Haritanın kenarında bir bütçe de yapılmıştı. Elektrik masrafları, su masrafları, alışveriş masrafları ve gıda masrafları da kalem kalem hesaplanmıştı. Ve fakat hesap yanlıştı. Öncelikle Avrupa'da dolar değil euro daha gerekliydi ama buna karışmak haddim değildi. Dolar üzerinden hesaplama yapıldıysa, bunu yapan kişinin bir bildiği olabilirdi.

On dört bin, üç yüz on altı dolar

tutan masraflara,

on beş bin dolar

yazılmıştı. Çantamdan uçlu kalemimi çıkarttım ve on beş bin dolar yazan yerin üzerini karalayarak,

on dört bin, üç yüz on altı dolar

yazdım.

"Anıl!" dedim, yüksek sesle. "Bunu buldum yerde! Senin ayağının altında!"

Anıl, elimdeki kâğıdı aldı ve kısa bir süre inceledi. Ardından, "Okan!" dedi. Okan, Anıl'a baktı. "Şu locadaki heriflerden en uzun boylu olanı... Siyah gömlekli olan, bak. Cüzdanından bir kartvizit mi ne düşürmüştü. Bunu da düşürmüş galiba." Anıl, haritayı Okan'a uzattı. "Bar temizdi çünkü akşamın başında. Götürsene sen, sor onun muymuş, elimdeki işi bırakamıyorum."

Gururla arkama yaslandım. Bir adamı, altı yüz seksen dört dolarlık tasarrufa geçirmiştim. Bu da bugünkü kura göre, bin seksen iki lira, yedi yüz yetmiş iki kuruş demekti. Bu da asgari ücretin 1,8 katına eşitti. Adam, bana minnettar kalacaktı. Belki bu para onun için çok da önemli değildi, bırakacağı bahşişlere falan gidecekti ama olsundu. Yine de belki duacım olurdu.

Sevdiğime kavuşmamı dileyebilir miydi?

189.Bölüm

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,

Nasipse, 2 Aralık Cumartesi günü, saat 14.00'de, Antalya Kitap Fuarı'ndayım.

Daha önce, imzalara özel sürprizlerimiz olacağını söylemiştim sizlere. İlkiyle başlıyoruz. Antalya'da, gelen ilk 100 kişiye Maça Kızı 8 defteri hediye edeceğiz.

Sürekli olarak, defterin tekil satışının olup olmayacağına dair sorular alıyorum. Şu an için böyle bir planımız yok. Ama elimizden geldiğince, size bu tarz sürprizler yapmaya çalışacağız. Bu Antalya'ya özel değil, önümüzdeki imzalarda da böyle sürprizlerimiz olabilir ve bunu yine önden duyuruyor olurum.

Gelebilen, müsait olan herkesi bekliyorum.

✨

Keyifli okumalar dilerim.

💮💟

♠

"Teşekkür ederim..." dedi Bora, duru bir sesle.

Beyza başını teşekkür etmesini istemez gibi iki yana salladı. "İstediğin gibi olsun..." dedi, gözyaşlarını silmeye çalışırken. "Leo, okula gitsin... Ben de tedaviye başlayacağım..." Kaşları havalandı. "Ama öncesinde bilmen gereken önemli bir şey var."

"Söyle?" dedi Bora, bakışları kısılırken.

Beyza, konuşmak için güç toplamaya çalışır gibi derin bir nefes aldı. "Mehmet... En başta... Fizik tedaviye ilk başladığım zamanlarda... Yürümemi engellemeye çalıştı. Fizik tedavinin başarısız geçmesi için, belden aşağımı hissetmemi engelleyen bir iğneyle..." Bora'nın kapkara gözleri de aynı benim gibi şok içinde kocaman açılmıştı. "Zaten belden aşağımı hissedemiyordum ama olur da fizik tedavi esnasında bir gelişme olursa diye, bunu engellemeye çalıştı yani... Ki, bana attığı o özür mesajında...

'Nasıl ki ben sensiz yarımsam, sen de yarımsın artık,'

gibi bir şey de yazmıştı.

'O herif sana ne kadar dokunursa dokunsun, bu sana zevk vermeyecek artık ve o sana dokunduğunda bile beni düşünmek zorunda kalacaksın,'

da demişti." Bora, alt dudağını dişlerken Beyza derin bir nefes daha verdi. "Bu da benim ayağa kalkma motivasyonumu düşürdü. Yani bu sandalyeden kalkmazsam, yürümezsem, onun baktığı yerden söylüyorum eğer Aydın'la aramda bir şey olmazsa, biraz olsun rahatlar diye düşündüm." Başını iki yana salladı. "Ve siz bu adama, benim hamile olduğum haberini verdiniz."

"Nasıl anladınız bunu yaptığını?" diye sordum merakla.

"Belime bir iğne yapılması bana normal gelmedi. Ben de Gökhan'ın ağzını aradım.

'Bana neden iğne yapmıyorlar?'

diye sorarak. O da zaten yapmamaları gerektiğini ama bu konuda uzmanlığı olmadığı için, içim rahat etsin diye profesörle konuşacağını da söyledi. Düşündüğüm gibi iğnenin yapılmaması gerekiyormuş. Aydın'la konuştum. Bir kez daha iğne yapılacağını anladığım sırada kadını etkisiz hâle getirdim ve Aydın gelene kadar zaman kazandım."

"Hareket edemiyorken, kadını nasıl etkisiz hâle getirdin?" diye sordu Bora şaşkınlıkla.

"Ellerimi hareket ettirebiliyorum," dedi Beyza, alelade bir şey söyler gibi. "Bana yaklaşmasını sağladım ve kafasını, koltuk altıma sıkıştırdım. Zaten üzerimde dinleyici vardı ve Aydın da çok geçmeden geldi." Bora, muhtemelen ablasının bu anlattığı şeyi yapmış olduğunu hayal edemiyordu ama ben edebiliyordum. Beyza Karabey'i ya da Annie Alexandra Morgan'ı benden iyi tanıyanlar olabilirdi ama Lion'ı en iyi tanıyanın ben olduğuma emindim. "Kadını aldı, götürdü, konuşturdu. Sonrasını bilmiyorum. Mehmet'in adamıymış işte. Bu konu Aydın'la aramızda bir sırdı şu an'a kadar. Başka kimse bilmiyor."

"Niye sakladınız?" diye sordum merakla.

Beyza'nın bakışları, beni bulduğunda, aynı kardeşine benzer gözlerinin derinliğindeki karmaşa gün yüzüne çıkmıştı. "O sandalyeden kalkmamı herkes istiyor ama... Ben bu sandalyeden kalkarsam, birçok insan zarar görmeye devam edecekti. Başta da Aydın." Gözlerinden akan yaşları bir kez daha sildi. "Ben çok yoruldum. Artık ne istiyorsa, o olsun istedim. Yürümemi istemiyor mu, yürümeyeyim. Aydın'la aramda hiçbir şey olmasın. Kendi hâlimde yaşayayım. Dikkat çekmeden, kimsenin ve en çok da onun gözüne batmadan. Ne bileyim. Büyümesin istedim konu.

Bir de bunu yaptı,

demesin kimse istedim. Bu yaptığı ne ki kalan her şeyin yanında çünkü..."

Bora, ablasının elini tuttu. "Ayağa kalkacaksın," dedi, büyük bir yemin eder gibi. "Yeniden, birlikte yürüyeceğiz bu yolda... Mehmet Şahindağ'ın olmadığı bir dünyada..." Beyza, kardeşinin gözlerine öyle bir bakıyordu ki bunlara inanmadığını ve duyduklarının yalnızca bir teselli olduğunu düşündüğünü düşünmüştüm. "Çünkü buna ihtiyacım var." Sanki cesaretini tümden toplamak ister gibi derin bir nefes alıp verdi. "Seni çok özledim abla."

Beyza'nın gözlerinden bir kez daha yaşlar döküldü. Hayatı, kocaman bir kâbustan ibaretmiş gibi de olsa, kardeşinden, içinde olduğu kâbusa yakışmayacak derecedeki bu cümleleri duymak, belki de çok uzun zaman boyunca hayalini kurduğu bir şeydi. "Bora..." dedi, kısık bir sesle. Dudakları titrerken, kardeşinin elini sıktı. "Bora..." dedi yeniden ve gözlerini sımsıkı yumdu.

"Bir şey söylemek için zorlama kendini," dedi Bora, anlayışlı bir tavırla. "Her şeyi konuşacak uzun bir ömür var önümüzde..." Beyza yeniden açtığı gözlerini, Bora'nın gözlerine sabitlerken duyduğu şeye inanmayı çok ama çok istiyor gibiydi. "Halledemediğim, halledebilmemin de çok zor olduğunu düşündüğüm açıkçası, onlarca şey var kafamda. Seninle ilgili. Ama halletmek istiyorum. Halledelim istiyorum. Niye, biliyor musun?" Beyza, bilmediğini söylercesine başını iki yana salladı. "Sana bugüne kadar, yani senin yaşadığını öğrendiğimden beri söylediğim her şey doğruydu. Sana küstüğüm, benim için ablamın çoktan öldüğü... Seni hiçbir zaman affedemeyeceğimi düşünmem... Ben, on bir yıldır sensiz yaşıyorum. Yaşarım, bi' bu kadar daha. Ama sen varken, daha iyi hisseden biri olacağımı biliyorum. Bu yüzden, halledebilmeyi denemek istiyorum."

Beyza, kollarını Bora'ya doğru uzattığında, Bora hafifçe ablasına yaklaştı ve ona sımsıkı sarıldı. Bu sarılma, taşıdıkları yükleri hafifletiyor muydu bilmiyordum ve fakat iki kardeşin, birbirlerine ölesiye bir özlem duyduklarını, haklarında hiçbir fikri olmayan ama bu sarılmaya şahit olan herhangi biri bile anlardı. Beyza, Bora'ya ne yapmıştı; Bora, Beyza'ya ne yapmıştı, neler olmuş ve neler bitmişti, bütün bunların hiçbir öneminin olmadığı bir an varsa, o da bu an'dı: Onlar abla kardeştiler ve ne yaşanırsa yaşansın, bunu kimse değiştiremezdi. Ne yaşanırsa yaşansın bunu kimsenin değiştiremeyeceğini önce birbirlerine kanıtlamaları gerekecektiyse de, uzun ve bu meşakkatli yolda yan yana yürüyebilmelerini bütün kalbimle diliyordum. Öyle güzellerdi ki bu onlara gıptayla bakmama sebep oluyordu. Begüm ve Bora'nın yan yana olduğu her an hissettiğim şeyin bir benzeriydi, şimdi hissettiklerim de. Henüz Beyza'yı tanımadan bile ona karşı içimde bir merak filizlenmişti ve Bora'nın, bana, ablasını anlatmasını istemiştim ama onlara dair hemen her şeyi, Beyza'yı tanıdıktan sonra, onun geçmişlerine dair anlattığı şeylerden öğrenmiştim. Beyza, benimle hayallerini paylaştıkça, benim zihnim de ister istemez bu hayallere ortak olmuştu ve ben de bazen, kendimi, onlara dair hayaller kurarken bulmuştum; ben izlemeyeceğim kadar uzakta olacağımı düşünsem de eğer yanlarında olsaydım onlara da gıpta edeceğimi bildiğim hayaller. Bu hayallerin gerçekleşmesinin zor olduğunu biliyordum ama gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini bilmeyeceğimi düşündüğüm için, onların birbirlerine kavuşmalarını diliyordum.

O zamanlar, zihnim, üçümüzü birden aynı kareye sığdıramıyordu ve bir gün, en imkânsız gördüğüm şey oldu: Bora, ben ve ablası bir araya geldik. Burası, zaman zaman kurduğum hayallere yaklaştığımız bir yer olsa da, hayallerimin gerçekleşmesinin mümkün olmadığını çok geçmeden anlamak zorunda kalmıştım. Geçmişte kurdukları bağa gıpta etsem de, günümüzdeki ilişkileri, ben dahil birçok insanın yaşamaktan korkacağı bir senaryoyu barındırmıştı. Fakat Beyza ve Bora yan yana geldikten sonra hemen hemen hiçbir anlarında hissedemeğim bir şeyi, şimdi, uzun, çok uzun zaman sonra şimdi, ilk kez hissediyordum. Bu hissettiğim şey, hiçbir zaman tam olarak anlamamın mümkün olmadığı, daima özeneceğim, daima bunun nasıl bir his olduğunu merak edeceğim bir şeydi. Onlar kardeştiler. Bunu gerçekten, iliklerime kadar, bütün benliğimle, ilk kez hissediyordum.

"Tamam, yeter bu kadar sarılmak..." dedi Beyza, otuz beşinci saniyede. "Sana böyle sarılınca... Diğer kardeşime de sarılma isteği uyandı içimde." Bora, hafifçe geri çekilirken ablasına gülümsemişti. "Söyler misin, ablasının ona da sarılmak istediğini? Gelsin. Malum, ben gidemiyorum."

"Tabii," dedi Bora, ablasına. Begüm uyuyordu ama uyanmasında hiçbir sakınca olmayadabilirdi çünkü neticede, kendi aile tarihleri özelinde asla kaçırmaması gereken bir hadise vuku buluyordu. "Nazlı," dedi Bora, bana döndüğünde.

"Ben mi çağırayım?" diye sordum, ayağa kalkarken.

"Dene tabii de..." dedi Bora. Yüzüme, bir şeyin cevabını arar gibi bakıyordu. "Kendini, kendin nasıl çağıracaksın, onu pek anlayamadım ben." Ben de onun ne demek istediğini anlamaya çalışmıştım. "Gel sevgilim, ablan sana sarılmak istiyormuş. O gelemiyor." Kaşlarım çatılırken, bakışlarım refleksif olarak Beyza'ya çevrilmişti. "Şimdilik," diye ekledi Bora.

"Niye öyle bakıyorsun?" diye sordu Beyza, şaşırmış gibi. "Sanki senin ablan değilmişim gibi?"

"Öylesin de..." dedim, yutkunduktan sonra. "Sarılmak istediğin kişinin Begüm olduğunu düşündüm. Sonuçta öz kardeşine sarılırken

diğer kardeşim

dediğin için, diğer öz kardeşini kastettiğini düşündüm yani ben."

"Senin de benim öz kardeşim olduğunu daha kaç kez tekrar etmem gerekecek?" diye sordu Beyza, kızar gibi. Bir elini bana doğru uzatırken, "Hadi, gel artık, sarıl bana..." dedi. Küçük adımlarla yanına ilerledim ve dizlerimi yere koyup karşısında eğildim. Kollarını boynuma doladığında, buna ne kadar çok ihtiyacım olduğunun farkında bile olmadığımı düşünmüştüm. "Oğlumun güzeller güzeli Nina'sı..." dediğinde, kollarımı sımsıkı sırtına sardım. "Öyle çok özledim ki seni!"

Kaçıncı saniyede benden ayrılacak diye bekledim. Sarılmamızın ellinci saniyeye kadar uzamasına açıkçası sevinmiştim. Bakışlarım Bora'nın kapkara gözlerini bulduğunda, bize memnuniyet dolu bir gülümsemeyle baktığını fark etmiştim. "Hayallerine kavuştuğun için çok mutluyum..." dedim, yeniden Beyza'nın gözlerine bakarken.

Beyza'nın bir eli, omuzlarıma dökülen saçlara değerken, "Hepsinde sen de varsın..." dedi içtenlikle. "Saçların..." diye devam etti gülümserken. "Seni ilk gördüğüm günkü gibi... Çok güzel." Kaşları havalandı. "Ama sakın Leo duymasın. O senin yeniden sarışın olduğunu hayal ediyordu."

Güldüm. "Ona beni anlattın mı, bana söz verdiğin gibi?"

"Tabii ki de anlattım! Hep senden bahsettik... Ne kadar sıra dışı olduğundan..." dediğinde, gözlerim dolmuştu. "Seni ne kadar çok sevdiğimizden... Senin ne kadar özel olduğundan..."

"Çok özelim değil mi?" dedim, şakacı bir tavırla.

"Öylesin!" dedi Beyza, kendinden emin bir ifadeyle. "Sen, beni

hala

yaptın Nazlı!" dedi, çok önemli bir şeyin altını çizer gibi. Küçük bir kahkaha attım. "Bunu daha önce yapabilen biri olmamıştı... Zaten özeldin ama şimdi özel'liğine ne kadar özel'lik eklendi, sen düşün!"

"Umarım bunu yapabilen başka biri de olmaz tabii," dediğimde, Bora'nın attığı minik kahkaha içime dolmuştu. "Teşekkür ederim abla..." dedim, Beyza'nın elini tutarken.

"Ben teşekkür ederim," dedi Beyza. Bakışları kardeşine çevrildi. "İkinize de... Ayrı ayrı."

"Seni odana çıkarmamı ister misin?" diye sordu Bora, yumuşacık bir sesle.

"Sevinirim," dedi Beyza.

Bora, Ada'nın telsizini ceketinin cebine koyduktan sonra, bir elini bana uzatarak ayağa kalkmama yardımcı oldu. Saçlarımın arasına bir öpücük kondururken, "Sandalyeyi alır mısın sen de?" dedi. Ablasına yaklaştı ve onu bir çırpıda kucağına aldı. Ben de sandalyeyi katlayarak elime aldım. Küçük adımlarla Bora ve Beyza'nın peşinden ilerledim.

Önce üst kata, sonra da bir üst kata çıktık. Bora'nın adımları, Begüm'ün odasının yanındaki odaya doğru ilerlerken, "Dur, ben açayım kapıyı sevgilim," dedim. İçeri girdik. Leo, bir bacağını Asya'nın üzerine atmış, Asya da bir elini Leo'nun karnına sarmıştı. Öyle güzellerdi ki, onların da birbirine en iyi arkadaş olduklarını anlatan bu an'ı ölümsüzleştirmek istemiştim ama çantam aşağıda kalmıştı ve telefonum yanımda değildi. Tekerlekli sandalyeyi yatağın kenarına bıraktım. Bora, Beyza'yı yatağa yatırdığında, elimi ceketinin iç cebine soktum, telefonunu aldım ve Asya ile Leo'nun fotoğrafını çektim. Daha sonra Beyza, ikisinin de üzerini örttü. Bora'ya telefonunu uzatırken, Beyza'ya, "Herhangi bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordum.

"Yok, teşekkür ederim..." dedi. Cebinden telefonunu çıkartıp, komodinin üzerine koydu. "İyi geceler."

"İyi geceler," dedi Bora. Eğildi ve ablasının alnından öptü. "Bu gece güzel uyu... Hiçbir şeyi kafana takmadan. Her şeyin geçeceğine inanarak."

"Sen de..." dedi Beyza, yumuşacık bir sesle. "Sana güvendiğimi bilerek..."

Ben de, "İyi geceler," dedim. Biz odadan çıkarken, Beyza gece lambasını söndürmüştü. Odanın kapısını sessizce kapatırken Bora'ya döndüm. "Çantam aşağıda kaldı. Onu alacağım. Bir de odada su yoktu sabah. Su da almalıyım. Sen kahveni de içemedin doğru düzgün. Balkonumuzda içer miyiz? Kahve yapayım mı? Türk kahvesi yapayım mı? Bir buçuk kesme şekerli olsun ister misin? Keyif kahvesi içelim mi seninle? Çok canım çekti!"

"Olur," dedi gülerken. "Sen in, ben bir Begüm'le Demir'e de bakıp geliyorum. Taşıyamazsın hepsini, yardım ederim sana..."

"Tamam sevgilim," dedim ve dudaklarına küçücük bir öpücük kondurdum. "Seni çok seviyorum. Sen harika bir insansın."

Bunu, ablasıyla arasında geçenler için söylediğimi çok iyi biliyordu ama anlamazdan geldi. "Asansörümüzün olmaması benim hatam olduğu için yardım ediyorum." Parmaklarının tersiyle göğsüme dökülen saçlarımı arkaya attı. "Bunu düşünememek, harika bir insan oluşumdan yiyor..." dedi, boynumdan öperken. Kaşları hoşnutsuzlukla çatıldı. "Bir de Beyza çıktı şimdi!"

Kıkırdadım. "Onu taşımaktan gocunuyorsun değil mi? Ada'yı taşımaktan gocunduğun gibi?"

"Evet sevgilim," dedi. Yüzünü buruşturdu. "Ben bir tek seni taşımayı seviyorum bu hayatta."

"Kalbinde ama değil mi?" dedim, kaşlarım havalanırken.

"Kalbimde..." dedi, elimi tutarak. "Başımın üstünde... Şah damarımda... Köprücük kemiğimin altında... Kucağımda... Sen ne istersen, nerede olmak istersen..." Baş parmağı, elimi okşuyordu. "Bütün uzuvlarım, hücrelerim, nefesim... Damarlarımda dolaşan kan bile, senin emrine amade!"

Derin, çok derin bir iç çektim. "Hadi iniyorum aşağı, sen de çabuk ol..." dedim.

Tamam

dercesine göz kırptı. Ben merdivenlere ilerlerken, o da Begüm'ün odasına girmişti.

Giriş kata indiğimde, merdivenlerin başında, Selim'le adeta burun buruna geldim. "Yenge. Abim yukarıda mı?"

Merakla, "İnecek şimdi, bir şey mi oldu?" diye sordum.

"Yok," dedi başını iki yana sallarken. Yüzünde tedirgin olduğunu belli eden bir ifade vardı. "Bekleyeyim o zaman ben onu."

"Selim?" dedim, sorgulayıcı bir şekilde. "Bir şey olmadığına emin misin?"

"Yok yenge," dedi. Ellerini önünde bağladı. "Her şey yolunda, merak etme. Bir şey sormam gerek sadece Bora Abi'ye."

Bora'nın adım seslerini duyduğumuzda, ikimiz de bakışlarımızı merdivenlere çevirmiştik. "Selim?" dedi Bora, onu görmeyi beklemediği belli bir tonlamayla. "Niye uyumadın oğlum sen?

Dinlen sen de

yazdım ya sana."

"Yatmıştım da abi..." dedi Selim, çekinceli bir tavırla. "Haber gelince kalktım."

"Ne haberi?" diye sordu Bora.

"Yengemin bir misafiri var da..." dedi Selim.

Benim kaşlarımdan evvel Bora'nın kaşları çatılmıştı. "Gecenin ikisinde?" dedi, yalnızca iki saniyeliğine bana bakıp. "Kim?" diye devam etti, yeniden Selim'e döndüğünde.

"Şey..." dedi Selim, nasıl diyeceğini bilemez gibi. Eski bir kocam ya da eski bir sevgilim olmadığı konusunda kendimden emin olduğum için, Selim'in neden bu kadar kasıldığını anlayabildiğim söylenemezdi. Bora'yı, bu saatte gelerek rahatsız edebilecek tek insan Anıl olabilirdi ama o da ne yazık ki

artık hiçbir saatte gelemezdi. Keşke gelebilseydi. "Hani şey vardı ya Amerika'da..." diye devam etti Selim, sıkıntıyla. Gerçi Tarantula bu saatte gelseydi, Bora ondan da rahatsız olabilirdi ve fakat onun gelebilme ihtimali de Anıl'ın gelebilme ihtimaliyle aynı derecede imkansızdı ve bana ikisinden birinin gelmesiyle alakalı bir seçenek sunulsa, Anıl'ı seçerdim. "Eski Alman subayı olan hani, abi..."

Misafir, benim misafirim olmasına rağmen Selim'in muhatabı Bora'ydı ama ben yine de lafa girmiştim. Şaşkınlıkla, "Frantz mi?" diye sordum.

Bora'nın kaşları daha da çatılırken Selim başını salladı. "Evet, yenge." Bora'ya döndü. "Üzerini aradık, temiz. Ne yapalım abi?"

"Ben buradayım Selim!" dedim, uyarıcı bir tavırla. "Ne yapacağınızı doğrudan Bora'ya sorman biraz saygısızca."

Bora'nın bakışları da Selim'in bakışları gibi bana çevrilmişti. "Kusura bakma yenge," dedi Selim. Hafifçe başını eğdi. "Amacım saygısızlık yapmak değildi. Ben, şeyden..."

"Neyden?!" diye sordum, ifademi bozmadan.

"Şey..." dedi Selim, ne diyeceğini bilemez gibi. "Bu saatte Kara'nın evine yapılan bir ziyaret, normal olmadığı için..."

"Normal veya anormal," dedim, kaşlarımı kaldırırken. "Benim misafirim. Yani konunun öznesi benim. Ama ev belli ki benim değil, yalnızca Kara'nın evi, öyle mi?! Sana ne olduğunu sorduğumda bana söylemeyip, Kara'yı beklemen de bundan demek ki. Buraya döndüğümüzde sen de özüne mi döndün Selim, anlamadım?!"

Bora'nın hafifçe gözleri kısılırken, Selim kendini açıklamaya çalışıyordu. "Hayır yenge, sen yanlış anla-"

"Ne yani?!" dedim, Selim'in açıklamasını yarıda keserek. "Kara,

gönderin gitsin

dese, gönderecek misin Frantz'i?!"

"Yenge, eğer öyle emir verirse, başka ne yapabilirim ki?" dedi Selim, şaşırmış gibi.

"Yani diyorsun ki sen şimdi bana..." dedim, alayla gülümserken. "

Kara'nın olduğu yerde, sen hiç kimsesin...

" Başımı iki yana sallarken kaşlarımı çattım. "İlk benimle karşılaşmana rağmen bana bunu sormak yerine abinin nerede olduğunu soruyorsun ve bana, ona bir şey sorman gerektiğini söylüyorsun. Burada olmama rağmen, sen, ben burada yokmuşum gibi abine benim misafirimle ilgili ne yapacağınızı soruyorsun Selim! Amacın bu olsun ya da olmasın, bana saygısızlık yapmış oluyorsun! Kim veriyor sana bu haddi? Kara mı?!"

"Beni niye karıştırıyorsun ya?!" dedi Bora, teessüf eder gibi. "Selim'in iletişim dilinden niye ben mesul oluyorum?!"

"Emirleri senden aldıkları için olabilir mi?!" dedim sitemle. Bora bir şey söyleyecekti ama ben devam ettiğim için söze girememişti. "Bu akşam Kara'yı takdir etmiş olabilirim, ona hayran kalmış olabilirim, onunla gurur duymuş olabilirim ama eğer, onun ya da adamlarının beni yok saydığını hissedersem, Kara konusundaki düşüncelerim yeniden güncellenir Bora, haberin olsun!"

"Ulan!" dedi Bora, Selim'e dönerek. "Cümleye

yengemin misafiri

diye başlayıp, böyle de devam etmezsin cidden!"

"Affedersin abi," dedi Selim, mahcup bir tavırla. "Senin misafirin olduğunu söyleyecektim ama ısrarla Nina Adams'ı görmeye geldiğini söyledi!"

"

Bizim

, Selim!

Bizim

!" dedim sertçe. "

Bizim misafirimiz!

Bora ve benim! İkimizin! Evliyiz ya biz, beraber yaşıyoruz ya bu evde!"

"Haklısın yenge. Özür dilerim," dedi Selim. Bakışları, izin istercesine üç saniyeliğine Bora'yı bulup yeniden bana çevrildi. "Ne yapalım?" Bana

ne yapalım

diye sormak için gözümün önünde Bora'dan izin aldığında, bana saygısızlık yapmadığını falan mı düşünüyordu peki?!

"Alışacak," dedi Bora bana,

sakin ol

der gibi. "Zaman lazım."

"Görüşeceğim," dedim, yüzümü Selim'e çevirmeden.

"İçeri alalım mı?" diye sordu Selim.

"Çardakta da görüşebiliriz," dedim Bora'ya. "Hava o kadar da kötü değil. Bize katılmak ister misin?"

"Tabii ki de," dedi Bora.

Ben kapıdan çıktığımda, Bora da peşimden ilerlemişti. İçinde zar heykeli olan, fiskiyeli süs havuzunun biraz ilerisinde Frantz bekliyordu. Her zamanki gibi şık giyinmişti ve boynunda siyah fuları vardı. Deniz mavisi gözlerini gecenin içinde seçebileceğim kadar yakınına girdiğimde ürperdiğimi hissettim. Gelen Anıl değildi ama gözleri sanki yine, yeniden, huzuruma serilmişti. Gülümsemem, dünya gözüyle bir kez daha bu gözleri görebildiğim içindi.

"Nina..." dedi Frantz, yorgun ama içten bir tavırla. "Saçların, artık kızımın saçlarına benzemiyor..." Yüzümdeki gülümseme daha da büyüdüğünde, başımı hafifçe salladım. İnsanlar, sevdikleri öldükçe, öyle ya da böyle, onları bir başkasında yaşatmaya meyilli oluyorlardı belki de. Biz, öyle ya da böyle, uzunca bir süre, Frantz'le birbirimizde bunu yapmıştık. "Ama gözlerin hâlâ kızımın gözleri gibi. Yeşil... Çok güzel bir yeşil." Tokalaşmak için elimi uzattığımda, Frantz elimi nazikçe öptü. Daha sonra diğer elini de elimin üzerine koydu ve "Seni çok özlediğimi şimdi anladım," dedi.

"Ben de seni özlemişim..." dedim iç çekerek.

"Bu saatte sizi rahatsız ettiğim için bağışlayın genç adam," dedi, bakışları Bora'ya çevrildiğinde. Elini uzattı. Bora, kısa bir an duraksadıktan sonra, bir elini cebinden çıkarttı ve Frantz'le tokalaştı. Frantz bu sırada, "Uçaktan az önce indim ve sabaha kadar vakit geçireceğim herhangi bir yer yoktu..." demişti.

Bora'nın Frantz'e herhangi bir cevap vermeyeceğini anladığım sırada, garajın köşesindeki ahşap, üstü açık çardağı göstererek, "Şöyle oturalım mı?" diye sordum. Frantz başını asilce eğdiğinde, "Ne içersin?" diye de sordum.

"Bira," dedi.

Bora, adamlarından birine başıyla bir işaret verirken, biz de çardağa ilerledik. Bora yanıma oturdu, bir elini arkamdan çardağın yaslandığımız kısmına yerleştirirken bacak bacak üzerine attı. Karşımızda oturan Frantz'in üzerinde bir güç otoritesi oluşturmaya çalıştığı belliydi fakat bunun sebebini anlamakta zorlanmıştım. "Bizi..." dedim merakla. "Burayı yani, nasıl buldun?"

"Uzun zamandır Almanya'dayım," dedi. Bakışları bir an olsun gözlerimden ayrılmıyordu. "Amerika'dan sınır dışı edilince, ülkeme dönmekten başka bir çarem kalmadı." Sıkıntı dolu bir nefes verdi. "Haberlerde..." dediğinde, bakışları Bora'nın gözlerini bulmuştu. "Sizin Instagram'daki canlı yayınınıza dair yapılan bir habere rastladım. Araştırdım biraz. Türkiye'de olduğunuzu anladım."

Türkiye'de olduğumuzu anlamış olması, evimizi nasıl bulduğunun cevabı değildi aslında ama sorumu tekrarlamadım ve merak ettiğim başka bir soruyu sordum: "Bunca yolu, bu saatte, beni görmek için mi geldin?"

Bora'nın bir adamı, buz dolu bir kabın içinde olan biraları getirip bıraktığında, Frantz kendine bir bira açmıştı. "Evet," dedi. Birasından bir yudum aldı. "Fakat dürüst olmam gerekirse, bu ziyaretin bir amacı var."

"İllaki," dedi Bora, ifadesiz bir sesle. O da bir bira açarken, "Bu hayatta hiçbir şey amaçsız değildir," diye ekledi. Açtığı birayı bana uzattı. "İçer misin?"

Birayı Bora'nın elinden aldım ve dudaklarıma götürmeden evvel Frantz'e, "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Bora, kendisine de bir bira açıp, sigara yakarken, Frantz, "Değil," dedi. Deniz mavisi gözlerine bariz bir şekilde sıkıntı yerleşmişti. "Hastayım Nina."

Kaşlarım çatılırken, "Neyin var?" diye sordum.

Frantz, ceketinin cebinden çıkarttığı katlanmış kâğıt dizisini bana uzatırken, "Beynimde..." dedi, ciddiyetle. "Bir kitle var." Nasıl bir tepki vereceğimi bilememiştim. "Aslında yaşamakla ölmek arasında bir fark yoktu benim için. Çünkü ben zaten, ölmek için yaşayan bir adamdım." Bu söylediğini bizzat ilk elden görmüş, şahit olmuştum. "Fakat bu hastalıkla yüzleştiğimden beri yaşamak istediğimi fark ettim. Ölmek istemediğimi." Elimdeki kâğıtlara baktım. Bunlar Almanya'daki bir hastaneden verilmiş, çeşitli test sonuçlarıydı. Almanca bilmiyordum. Zaten test sonuçları da kısmi olarak latince dilindeydi ama bu yine de bir şey anladığım anlamına gelmiyordu. Bora'ya da uzattım, baksın diye. "Az bir zamanım kaldı. Ameliyat olmam gerekiyor." Gözlerim, Frantz'in gözlerini buldu. "Ama maalesef çok pahalı."

"Mehmet Şahindağ kapına zarfla para yollatıyordu bir zamanlar... Hiç mi birikim yapamadın?" dedi Bora, elindeki kâğıtlara bakarken.

"Mehmet Şahindağ kim?" Frantz'in bu soruyu sorması normaldi çünkü hiçbir zaman birebir Mehmet Şahindağ'la muhatap olmamıştı. Ona her ay başka bir

yerde, en çok çocuklar, bazen de sokakta yaşayan evsizler aracılığıyla zarf içinde para gönderiliyordu, o kadar.

"Her neyse," dedi Bora, Frantz'in verdiği kâğıtları tekrar ona uzatırken. "Tıp okumadığım için bu sonuçlar seni doğruluyor mu yoksa yalancı mı çıkarıyor, anlamam pek mümkün değil."

"Ne gerekiyorsa yapmaya hazırım," dedim Frantz'e. Deniz mavisi gözleri, gözlerimle birleşti. "Ne kadar lazım olduğunu söylemen yeterli. Alanında en iyi doktoru, bu ameliyatı en iyi yapacak hastaneyi bulmanda da yardımcı olabilirim. Çok iyi bir beyin cerrahı var bildiğim, Boston'da."

"Çok teşekkür ederim Nina," dedi Frantz. Bakışlarındaki samimiyetin gerçekliğini hissetmek mümkündü. "Bana yardım edeceğini biliyordum."

"Tabii ki de sana yardım edeceğim," dedim, ben de gülümserken. "Sen benim arkadaşımsın."

Frantz'in yüzüne buruk bir tebessüm yayılırken, deniz gözlerine hüzün yerleşmişti. "Nina..." dedi, içtenlikle. "Sen, iyi bir insansın. Bütün bunların içinde olmayı hak etmeyecek kadar iyi."

Ne demek istediğini anlamadığım için kaşlarımı çattığım sırada Bora, Frantz'e, "Neden buradasın?" diye sordu.

Frantz'in gözleri Bora'ya çevrilmişti. "Kabul et, oldukça inandırıcı oynadım." Bu, ne demekti?

Bora'nın dudakları

bilmem

dercesine bir şekil alırken, "Amatörce yapılmış bir plan," dedi.

"

Spontane

diyelim," dedi Frantz, birasından bir yudum daha alırken.

"Ölmek istemeyen birinin bira içmesi, sence inandırıcı mı?" diye sordu Bora, başını hafifçe sola doğru eğerken.

Frantz kısa ve küçük bir kahkaha attı. "Evet," dedi başını sallarken. "Viski içmediğim için, ölmek istemediğim sonucunu çıkarıyor olmanız, çok mümkün göründü gözüme." Bakışlarını Bora'nın adamlarına çevirdi. "Selim!" dedi, kendinden emin bir tavırla. "Oyun bittiğine göre... Şöyle pahalı ve Kara'ya yakışır bir viski açabilirsin bana."

"

Macallan

aç Selim," dedi Bora.

"

Fine&Rare

mi?" diye sordu Frantz hayretle. "

1926?

"

"Tabii ki hayır," dedi Bora, kaşlarını çatarken. "Mehmet Şahindağ öldüğünde ancak açarım onu. O da belki."

"Var ama değil mi sende?" diye sordu Frantz merakla. Bora, yalnızca

evet

dercesine başını salladı. "

Valerio Adami?

" Bora, bir kez daha başını salladı. "Bunlar elinde varsa, kim bilir başka neler vardır! Şarap da biriktiriyor musun peki?"

"Özellikle

Romanée Conti

toplamayı severim, rastlarsan haber ver," dedi Bora. Şu an neyden bahsediyorlardı?!

Frantz'in kaşları havalandı. "Şarap pek ilgi alanıma girmiyor. Ama yanılmıyorsam, ondan

hayalet şarap

diye bahsedilir."

"

Şarapların Proust'u

olarak biliniyor olması daha etkileyici bana kalırsa," dedi Bora gülümserken. "

Pinot Noir'ların efendisi

desem, abartmış olmam. Burganya'nın, yani Fransa'nın insanlığa en büyük hediyesi olabilir."

"Hangi seneler?" diye sordu Frantz merakla.

"Favorim mi?" diye sordu Bora ama bir cevap beklemeden yine kendi devam etti. "Birçok senesini deneyimleme şansı elde ettim. Hepsi kendine has ve baştan çıkarıcıydı.

1921

'i, 2021'e girdiğimiz yılbaşında beraber içmiştik Nazlı'yla." Nazlı bendim. Neyse ki içtiğim şarabın Pinot Noir üzümünden yapıldığını anlamıştım, bu da bir şeydi. Burgonya kısmını ise tamamen tahmin etmiştim çünkü Bora, Pinot Noir içecekse Sonoma'dan içecek değildi. "En tadı damağımda kalan mı denir ne denir bilemem ama, o olabilir benim için," diye ekledi.

"Sırf koleksiyoncu değilsin yani, içiyorsun da?" dedi Frantz, şaşkınlıkla karışık bir tebessümle.

"İçiyorum tabii," dedi Bora gülümserken. "Şişe koleksiyonu yapmak bana pek mantıklı gelmiyor. Her şişe, açılacağı günü beklemeli ama bir gün muhakkak açılmalı. Özel bir an'da değil sadece, bazen de alelade bir günün, alelade bir an'ında. Reklamsız, abartısız ama yudum yudum içerken hakkını vererek."

Selim, üç kadeh viskiyle yanımıza geldiğinde, Sinan da şişeyi ve bir kova buzu, ortadaki masanın üzerine bırakmıştı. Frantz, viskisinden bir yudum alırken, "Şahindağ, senin için,

'Hikâyesi olan şeyleri sever,'

demişti," dedi. Bora'nın yüzündeki gülümseme daha da büyürken, o da viskisinden bir yudum aldı. "Şişelerin hikâyelerini de kovalar mısın?"

"Üretim hikâyelerini evet, ama üretimden sonraki yolculuklarını kovalamak çok mümkün olmuyor genelde. Çoğu şişe ya sahibinin ölümünden sonra ya da sahibinin iflasından sonra açık arttırmaya çıkıyor ama. Onu en azından biliyorum," dedi Bora.

Frantz viskisinden bir yudum daha aldı. "Şahindağ da bir hikâye yazdı işte," dedi. Cebinden puro çıkardı ve purosunu ateşledi. "Özetlemek gerekirse, ben ölmek üzereyim ve Nina, buna kayıtsız kalamaz." Kaşlarım havalandı. "Amatörce bulabilirsin Kara ama dediğim gibi, spontane gelişti. Kısa zamanda ancak bunu yazabildi."

"Belli ki acil durum ilan edilmiş?" dedi Bora, kendine bir sigara yakarken.

"Evet," dedi Frantz. İçine bir duman çekti. "Sana bir kötü, bir de iyi haberim var."

"Önce kötüyü söyle," dedi Bora.

"Havaalanındayken ona Aydın Demir'in doğum günü sebebiyle pasta gönderdiğinde, yerini bildiğini belli ettin. Şahindağ bunu beklemiyordu ve

apar topar da yerini değiştirdi. Gökhan Demir'le iş birliği yaptı, Aydın Demir'i alacaktı ama izin vermedin. Planı sabote ettin. Evini kurşunlatmaya kalktı, oldukça profesyonel bir şekilde bunu püskürttünüz. Ve dün gece sen, yine onun yerini bildiğini belli ettin. Onu şoke edecek kadar güçlüsün şu anda ve köşeye sıkıştı. İçeride bir ya da birden çok adamın olduğundan emin ama bunun izini süremeyecek kadar tedirgin hissediyor. Neredeyse bütün adamlarını öldürdü. Artık hiç kimseye güvenemeyeceği bir noktada. Bu yüzden de vakit kaybetmemeye karar verdi. İlk açığınızda hamle yapacak. Gerçek bir hamle."

"İyi haber?" dedi Bora, meraksız bir tavırla.

"Artık kimseye güvenemediği için ve etrafında doğru düzgün bir adam kalmadığı için oyuna beni soktu. O yüzden buradayım. Gölge gibi peşinizde olacak, içinize sızacak ve açığınızı kollayacak kişi benim, " dedi Frantz.

Bora samimi, içten ve neşeli bir kahkaha atarken, "İşte buna içilir!" dedi. Kadehini, elimde tuttuğum ama dudaklarıma henüz hiç götürmediğim viski kadehine vururken, "Tanıştırayım sevgilim," dedi ve bakışlarıyla Frantz'i gösterdi. "Asansör."

Bunu zaten anlamıştım ama yine de anlayamıyordum: Frantz nasıl

asansör

olabilirdi?!

"Seni uzun bir süre izledim, araştırdım..." dedim, sorgulayıcı bir tavırla. Bakışlarımı Frantz'in deniz mavisi gözlerine dikmiştim. "Asansör sisteminin bir parçasıysan da en alt basamaklarından biriydin?"

Frantz başını iki yana salladığında, yüzüne yine buruk bir tebessüm yerleşmişti. "Öyle düşünülmesini istedi." Zorlukla yutkundum. "Önemsiz, herhangi biri olduğumun düşünülmesini... O yüzden ne gerçek mesleğimi ne de gerçek hayat hikâyemi sakladı. Bunları anlatabiliyor olmamı, sen araştırdığında da bunların doğruluğuna ulaşabiliyor olmanı istedi. Ben seni gözlemekle görevliydim ve alt katımda bir sürü adam vardı. Bazen, o

paraları getirenler alt kattaki adamlardan biri olabiliyordu. Böyle bir düzenek anlayacağın..."

"Gözlemek derken?" dedim ters bir tavırla.

"Gözlemek işte..." dedi Frantz. Derin bir nefes alıp verdi. "Kiminlesin, n'apıyorsun falan..."

"Win Bar'da izlendiğimi biliyordum. Ama bunu yapanın sadece Matt olduğunu düşünmüştüm..." dedim şaşkınlıkla.

"Matt de seni izliyordu, evet. Matt hakkında detaylı bir bilgin olduğunu açıkça bilmiyorduk o zamanlar. Şahindağ'ın bana seni gözleme görevi verirken ilk söylediği şey şu olmuştu:

'Asla hafife almaman gereken, çok zeki bir kadın.'

Senden daima bir şeyler bekliyordu ama potansiyelinin ne olduğunu kestirmekte zorlanıyordu. Zorlanıyorduk. Çünkü sen kapalı bir kutu gibiydin."

"Holly, senin asansör katlarından biri miydi?" diye sordum.

"Hayır," dedi hiç düşünmeden. "Holly'nin kim olduğunu ve sana yaptıklarını, daha sonra Kara'dan öğrendim ben."

Bakışlarım Bora'nın kapkara gözleriyle birleşti. "Frantz, sana ya da bana kötülük yapmış biri değil..." dedi. Bu cümleyi şu an için kafamda nereye koymam gerektiğini bildiğim söylenemezdi. "Dürüst ve hakkaniyetli."

Merakla, "Aranızdaki ilişki nasıl gelişti?" diye sordum.

"Win Bar'da, Frantz'le ilk tanıştığımızda, onun sıradan biri olmadığını anlamıştım," dedi Bora. Gözlerim kısıldı. "O gece gündeme, politikaya ve dünyaya dair fikirlerini dinlerken aslında ona dair onlarca teori türedi kafamın içinde. Markaja aldık Frantz'i. İkinci konuşmamızda ise kafamdaki teorilerin birçoğu çürüdü ve yalnızca birkaçı kaldı. O orospu çocuğu Begüm'ü kaçırdığında, sana onun konumunu ve adresini gönderenin Frantz olduğunu öğrendiğimde ise geriye tek bir teori kaldı ve o da çok baskındı.

Boston'dan Langley'e döndükten sonra, bulduğum ilk fırsatta Frantz'in karşısına çıktım ve doğrudan, Şahindağ'ın adamı olup olmadığını sordum."

"Açık açık sormasını beklemiyordum aslında," dedi Frantz lafa girerek. Bakışlarımız birleştiğinde gülümsedi. "Ama sana o zamanlar da demiştim Nina... Bu genç adam çok farklı. Onun gibi biri bulunmaz, elden kaçırmamak lazım."

"Bakma böyle konuştuğuna," dedi Bora, yaslandığımız yerdeki kolunu omzuma doğru kaydırırken. "Benim bunu açık açık sormamdan ziyade, asıl onun bana açık açık

'Evet,'

demesi daha akılalmaz." Hafifçe kolumu okşamaya başladı. "Sonra konuştuk. Uzun uzun. O da kendini anlattı, ben de kendimi anlattım."

"Şahindağ ile yolum kesişeli on beş seneyi geçti," dedi Frantz.

"Yani ordudan ayrıldıktan sonra oldu bu?" dedim, sorar gibi. Beni başıyla onaylarken purosunu yakmıştı. "Nerede?"

"Rehabilitasyonda," dedi Frantz. Kaşlarım çatıldı. "Amerika'da, gönüllü psikologların ücretsiz çalıştığı bir dernek vardı. Ordudan men edildiğimde, Seattle'da yaşayan ablam, beni yanına çağırmıştı. Birbirimizden başka bir ailemiz yoktu. Muhtemelen beni hayata kazandırmak istemişti. Bana bu derneği önerdi. Mehmet Şahindağ benim psikoloğumdu yani, Nina."

"

What the fuck?!

" dedim.

"Ben de çok şaşırmıştım öğrendiğimde," dedi Bora, viski kadehini bir kez daha kadehime tokuşturduğunda. "Özellikle, o orospu çocuğunun, birinin psikoloğu olması fikrine. Kulağa acayip fantastik gelmiyor mu?!"

"Benim alkol sorunum çözülmedi ve seansların herhangi bir faydası da olmadı ama Şahindağ, benim hakkımda her şeyi öğrenmiş oldu," dedi Frantz, hoşnutsuz bir tavırla gülerken. "O günlerde severdim onu... Bir iki kez dışarıda da görüşmüş, içki içmiştik beraber. Seattle'da çok kalmadığı günlerdi zaten. Sık sık Türkiye'ye geliyordu, kız arkadaşının yanına."

"Sen... Kız arkadaşını tanıyor muydun? Ya da sana kız arkadaşından bahsediyor muydu?" diye sordum merakla.

"Konu Uta, yani karım olduğunda... Yaşadığım şeyin ağırlığını tahmin bile edemeyeceğini söylemesi kadar bahsi geçerdi sadece. Birebir tanışmadık ama ben onu uzaktan da olsa görmüştüm," dedi Frantz. Kendime bir sigara yaktım. "Zamanla iletişimimiz koptu Şahindağ'la. Ben günden güne daha fazla alkol tüketen ve daha derbeder birine dönüştüm. Hazırdaki bütün paramı tükettim. Sonra ablamın parasını yedim. Ablam vefat edince, evi ve bankadaki biraz parası da bana kalmıştı. Onu da yedim. Gitgide yaşam kalitem daha da düştü ve bir

homeless

olup çıkacakken, bir gün, bir adam geldi kapıma.

'Mehmet Şahindağ seni görmek istiyor,'

dedi. Sene 2012'ydi."

Sigaramın dumanını üflerken, "Ve sen de ona mı çalışmaya başladın?" diye sordum.

"Kız arkadaşının öldüğünü söyledi. Evlenecekleri gün. İçimden,

benden bile daha talihsiz olanlar var,

diye düşünmüştüm..." dedi Frantz, kadehine üçüncü kez viski doldururken. "Öldürenin de kız arkadaşının kardeşi olduğunu... İstemeden, büyük bir savaşın içine düştüğünü... Can güvenliğinin tehlikede olduğunu ve kendi askerlerini yetiştirmek istediğini söyledi. Ve karşılığında çok para vereceğini... Ben de dediğini yaptım. Sorgulamadan."

"Yaptığı işi bilmiyor muydun yani?" diye sordum yargılayıcı olduğu belli bir tavırla.

"Bilmiyordum. Hiç de merak etmedim," dedi Frantz. Bakışları eğer bana öyle gelmiyorsa, doğruyu söylediğini haykırıyordu. "Karanlık bir şeyler çevirdiği belliydi. Kim kendi ordusunu kurmak ister ki yoksa? Ama beni ilgilendirmiyordu. Tek derdim daha çok alkol alacak paramın olmasıydı, o kadar. Sokaktan paraya ihtiyacı olan adamlar topladım, onları eğittim. Bazen o adam gönderdi, onları çalıştırdım. Adamları kategorilendirdim, birbirlerine bağladım, eğitim ve beceri seviyelerine göre hiyerarşik bir düzene soktum, kademe kademe bir düzenek oluşturdum içlerinde-"

"Asansör sistemi!" dedim, hayretle lafını keserek. "Asansör sistemini sen mi oluşturdun?!"

"Evet," dedi Frantz gülümserken. "Adına

asansör

diyen o olduysa da, evet..." İç çekti. "Neredeyse hiç görüşmeden, hatta aramızdaki iletişimi bile başkalarının sağladığı bir şekilde, iki üç sene çalıştık. Sonra araya yine zaman girdi. 2018'in başlarında, bir sabah, beni aradı. Bana yeniden işinin düştüğünü söyledi fakat bu kez istediği şey, daha evvel yaptığım bütün her şeyden farklıydı."

"Beni gözlemen mi?" diye sordum, merakla.

"Aslında o bana, bu görevi, bu şekilde vermedi," dedi Frantz, gülümserken. "O bana dedi ki...

'Sevdiğim kadını öldüren adamın sevdiği kadın... Adam, kadının peşinde. Çünkü kadın, adama kazık atıp onu terk etti. Bu kadını korumam gerek. Ama kadın beni düşman biliyor, adamdan ötürü. O yüzden bunu yaptığımın farkında olmamalı. Asla hafife almaman gereken, çok zeki bir kadın. Etrafında ol, koru kolla ve bana düzenli olarak rapor ver. Ben onu yakında seninle tanışabileceği bir ortama çekeceğim. Sen düzenini bozma. Her şeyin doğal akışında olmasını istiyorum."

"Harvard'da ilk karşıma çıktığında, izini DC'ye kadar sürmeme izin vermesinin bir sebebi olduğunu biliyordum. Ama bu sebebi, yerimi yurdumu bilmek istemesine, beni takip etmek istemesine yoruyor ve daha sonra da Matt'le ilişkilendiriyordum," dedim. Viskimden kocaman bir yudum aldım. "Matt'in izlerini takip ederken sana ulaşmıştım işte ben. Parayı Matt'e senin verdiğin ortaya çıkmıştı ve sonra sana gelen para akışını takip etmiştim."

"Bunu sen mi yapardın yoksa herhangi başka biri mi bilmiyordum ama olur da bir açık verirsek, insanların dışarıdan bu şekilde görmelerini istedim. Kaldığım pansiyonun sahibi, Mike, boşboğazdı. Ona, beni araştıran olursa diye bir şeyler fısıldamıştım. Çalışma iznimin uzatılmasına ihtiyacım olduğunu söyleyerek, beni orada çalışıyor gibi gösterdik ve ayrıca ona ücret ödedim. Zaman zaman da kaldığım odanın ücretini bile ödemedim ki gerçekten zor durumda olduğumu düşünsün. Sonra, her ay gönderilecek paranın yarısını Matt'in hesabına yatırmamı isteyen birinin olduğuna dair mektubun ilk Mike'ın eline geçmesini sağladım. Okuyacağını biliyordum çünkü. Matt'in izini sürerken, bunları öğrenmiş olmalısın," dedi Frantz. Başını iki yana sallarken, aklına bir şey gelmişçesine gülümsedi. "Aslında ben seni uzaktan izleyecektim çünkü sonradan gelen sendin. Ben zaten Win Bar'ın müdavimiydim. Ama sen, benimle arkadaş oldun. Kim olduğumu bildiğin için ilk adımı sen atmış olmalısın." Kaşları havalandı. Bana takılır gibi, "Oysa ben söylediğin şeyin samimi olduğuna inanmıştım," diye ekledi.

"Matt'e para gönderen kişinin sen olduğunu öğrendiğimde, seninle çoktan yakın olmuştuk," dedim, derin bir nefes aldıktan sonra. "O gece söylediğim şeyde samimiydim.

'Merhaba. Bu merhaba, bu deniz mavisi gözlerin sahibi olduğun için.'

Eğer gözlerin dikkatimi çekmeseydi, Matt'in bağlantısının izini sürene dek sana selam vermeyebilirdim, haklısın. Senin adın da listeme girdiğinde, mutlaka adım atardım, bunda da haklısın."

"Hiçbir şeyi sorgulamadım. Uzunca bir süre," dedi Frantz, düşünceli bir ifadeyle. "Sende kızımı gördüm. Bir pelerin kuşanmıştın. Nefret ve öfke pelerini. Ama ne zaman biraz açılsan, gözlerinin en içinde oluşan ifadeyi tanıyordum: Acı. Seni, acı dönüştürmüştü bu hâle."

Bora'nın kolumu usul usul okşayan parmakları, Frantz'in son cümleleriyle kaskatı kesilerek hareket etmeyi bırakmışlardı.

"Ama kızım da aynı senin gibiydi. Biraz sohbet ettiğimizde ifadesi yumuşardı ve ben her sohbetimizde, ifadeni kısa bir süreliğine de olsa yumuşatmak istiyordum."

Bora kendini kötü hissetmesin diye, kolumdaki elini tuttum ve parmak uçlarımla, parmak uçlarını okşadım.

"Alıştım seninle sohbet etmeye. Bağlantıda olduğu numaraya rapor vereceğini bilmeme rağmen gelip gelmediğini Matt'e sorar, kızıma ne kadar benzediğini ona anlatır oldum. Belki gelirsin diye erkenden bara gidip, yolunu gözler oldum. Belki biraz sohbet ederiz diye umutlanır oldum. Her sohbeti, karımın ve kızımın beni evde beklediğini söyleyerek bitirdiğimde beni bozmuyordun ve seninle yakaladığımız frekans, kendini daha mutlu hisseden biri olmamı sağlıyordu. Ve artık gerçekten de bir görevden ziyade, seni korumayı misyon edinirken bulmuştum kendimi. Çünkü kızım ölmüştü ve senin de ölmenden çok korkmaya başlamıştım. Her ne yaşadıysan yaşamıştın ama bir barda, bir alkolik gibi takılmaktan daha fazlasını hak ediyordun. Mutlu olmanı, gülümsemeni istiyordum. Ve zaten Şahindağ'ın bana verdiği işi sorgulamaya da tam olarak böyle başladım."

"Nasıl yani?" diye sordum şaşkınlıkla dolu bir merakla.

"Hakkında sorduğu sorular beni rahatsız etmeye başlamıştı. Seni korumak isteyen birinin sormayacağı, merak etmeyeceği türden sorulardı bunlar." Derin bir iç çekti. "Araştırmaya başladım, kendimce.

Nazlı Karabey kim, Bora Karabey kim, Beyza Karabey kim?

En önemlisi,

Mehmet Şahindağ kim?

Önceleri internetten. Sonra ise ordudan samimi olduğum emekli arkadaşlarımın bağlantıları aracılığıyla. CIA'e çalışan birkaç muhbire

ulaşmam uzun zaman aldı. Ama hikâyenin en azından bir kısmını öğrendiğimde bile Şahindağ'ın kötü,

düşman

dediği adamın ise iyi biri olduğunu düşünmeye başlamıştım. Ve zaten bir gün Kara da Win Bar'a geldi. Bu genç adamla sohbet etme şansı bulan herhangi biri, onun özünde saf bir iyilik taşıdığını ve kötülüğü seçmesi için çok güçlü sebeplerinin olması gerektiğini anlar."

"Abartıyorsun. Ama teşekkür ederim Frantz," dedi Bora, başını hafifçe selam verir gibi eğerek. "O orospu çocuğunun kendini birden içinde bulduğunu iddia ettiği savaşta, bizim tarafımızda olman bizim için çok ama çok önemliydi." Kolunu omzumdan çekti, elimi tuttu. "Ve bu aslında senin sayende Nazlı. Sen arada olmasan, Frantz düşman safında kalmaya devam edebilirdi ve o zaman, daha zor şartlarda savaşıyor olurduk."

"Yine kaybetmezdiniz," dedi Frantz, kendinden emin bir tavırla. "Şahindağ, hiç kimseyle bağ kurmayan bir adam. Onun yanındaki insanları gözden çıkarması ya da kime zarar verirsen ver ona dokunmaması bu yüzden. Sen ise tam tersi, selamlaştığın herkesle bir bağ kuruyorsun güçlü veya zayıf... Bu, kısa vadede senin aleyhine gibi görünüyor. Ama onun zaafını biliyorsun."

"Aile olmamız," dedi Bora, Frantz cümlesini bitirir bitirmez. "Ki biz burada değilken yapabildikleri de bunun kanıtı zaten. Çünkü aile olmak, tam olmaktır. Ve ben, şartlar gereği, bizi yarım bıraktım. Yan yana olmaktan bahsetmiyorum sadece. Uzakta ama bir de olunabilirdi. Ben bencilce davrandım. Pişman da değilim."

"O yalnız bir adam," dedi Frantz. Gülümsemesi alaycıydı. "Senin, herkesle bağ kuruyor olmanın senin sonunu getireceğini düşünüyor senelerdir, biliyorsun. Kısa vadede haklı görünebilir ama uzun vadede, kazanan sen olacaksın. Çünkü insanlar onun yanında yalnızca para için veya ondan korktukları için duruyorlar. Korku önemli değil. Senden de korkuyorlar. Onun adamları bile. Ama paralı askerler, daha çok parayı aldıklarında taraf değiştirirler, unutma.

Machiavelli

'nin de dediği gibi,

'Güzellik ve ruh asaleti yerine parayla elde edilen dostluk satın alınır, ancak sahip olunmaz.'

Sen ise hiçbir zaman yalnız olmadın ve bunu biliyor. Aydın Demir'in doğum günü sebebiyle söylediğin cümleler, onun için kurşundan ağırdı, biliyorsun. Bu stratejini bozmamanı tavsiye ederim. Senin yanında olan insanlar, mutlaka arada çürükler vardır ama çoğu en azından, paralı asker değil. Onlar sana güvendikleri, seni sevdikleri, sen

sen

olduğun için yanında duruyorlar. Bağ kurduğun için. Kendimden biliyorum. Ve sen de bunu unutma. Kazanacaksın."

"Ben buna

kazanmak

diyemiyorum maalesef," dedi Bora. Bu, hiçbir zaman değiştirmediği yegane düşüncesiydi. "Verdiğimiz onca kayıptan ve çektiğimiz onca acıdan sonra elde ettiğimiz şey,

kazanmak

olmaz. Ama o orospu çocuğunun olmadığı bir hayatın içinde olmak istiyorum. Tek çabam bu. Ve öyle de olacak. Sadece doğru zamanı bekliyorum, sen de bunu biliyorsun. Tek atımlık kurşunu alelade bir şekilde harcayamazsın çünkü. Ama az kaldı. Çok az kaldı." Derin bir nefes alıp, bakışlarını Frantz'in gözlerine sabitledi. "Dikkatli ol. Senden şüphelenmesine müsaade etme asla."

"Merak etme Kara. Dünkü çocuk değilim ben," dedi Frantz. Gülümsedi. "Bak, benimle de bir bağın var işte." Başını aşağı ve yukarı salladı. "Benim bile ölmemi istemiyorsun!" Kolundaki saate baktı ve viskisini kafasına dikti. "İzninizle, ben artık kalkayım." Ayağa kalktığımız sırada, aklına yeni gelmiş gibi kaşlarını çattı. "En önemli şeyi unutuyordum..." dedi, kendine kızar gibi.

"Beyza Karabey'in hamilelik meselesini kolay aşacağa benzemiyor. O bebeğin ölmesini istiyor, Beyza Karabey'in ölmesi pahasına bile olsa. Etrafınızdaki insanların çürük olmadığından emin ol, derim. Benim, içeriden, gerekirse yemeğine bir şeyler karıştıracak birini bulmamı istedi. Bu içeride adamı olmadığını gösterir ama benim haberim olmadan, kendi başka bir çözüm de bulabilir. Düşük bir ihtimal ama aklında olsun. Ayrıca, yürüyüp yürüyemediğini öğrenmemi de istedi."

Bora, başını sallarken gülümsedi ve ellerini ceplerine soktu. "Ona, Beyza'nın yürüyemediğinden emin olduğunu ve hamile olduğunu düşünmediğini söyle." Frantz'in kaşları çatıldı. "Nazlı sana tedavin için gerekli parayı verecek. Seninle hastaneye gelebileceğini de söyledi. Ben de bariz bir şekilde bundan hoşlanmadım ve sana şüpheyle yaklaştım. Ama Nazlı hiç sorgulamadı. Ve sana dedi ki, '

Daha evvel... Para bulamadığımız için beyin ameliyatı olamayan birini tanımıştım... O ameliyat olabilsin diye yaptıklarımı duysan, ağzın açık kalır. Bu hissin ne olduğunu biliyorum. O yüzden sakın utanma, bu parayı vereceğim sana.'

Bu minvalde bir şeyler işte." Gözleri düşünürcesine kısılırken, hâlâ gülümsüyordu. "Hastanede seni yalnız bırakmayacağını da söylerdi Nazlı..." dedi ve bana baktı. "Söylerdin, evet," dedi, kendini teyit eder gibi ve yeniden Frantz'e döndü. "Pazartesi, Beyza'yla hastaneye gideceğimizi de söyledi sana Nazlı. Beyza'nın fizik tedaviye başlayacağını ve bu ara sık sık hastaneye gidip geleceğimizi. O yüzden seni de o hastaneye çağırdı. Bir de orada, bir doktorun seni muayene etmesinin iyi olabileceğini... Bu arada biz konuşurken Beyza da yanımızdaydı. Onun hiç konuşmadığını, mutsuz bir şekilde yanımızda oturduğunu söylemen kâfi. O da içki içti. Sigara da içti. O yüzden hamile olmadığını düşünüyorsun. Sık sık telefonuna baktı, birinden bir mesaj, bir telefon bekler gibi. Bir noktada da odasına çıkacağını söyledi ve Selim ona eşlik etti. Yürüyemediğinden emin olma sebebin de bu."

"Kafası karışsın diyorsun," dedi Frantz, hayranlık duymuş gibi.

"Aynen," dedi Bora. Bir elini cebinden çıkarttı ve yanağını kaşıdı. "Bir şeyleri teyit etmeye çalışırken, hata yapsın. Hiçbir şeyden emin olamasın. Bu arada, içeriden bir çürük bulma işi yaş çünkü benim güvenlik duvarımın

zayıf olduğunu asla düşünmemeli ama senin Beyza'yı zehirlemeni sağlarız. Yazık, kendini iyi bir hamle yapmış sansın. Beyza düşük yaptığında, aslında hamile olduğunu da öğrenmiş olur. Aynen. Yapalım bunu. Önümüzdeki iki üç gün içinde."

"Ben nasıl Beyza'yı zehirleyeceğim?" diye sordu Frantz, merakla.

"Bozuk gıdayla," dedi Bora. Güldü. "Hafta içi Nazlı'ya teşekkür etmek için pasta, kurabiye falan getirirsin. Veya gönderirsin. Beyza da burada olur. Sadece Beyza'nın yemesi dikkat çeker, birileri daha yemiş ve onlar da zehirlenmiş olurlar. Ayarlarız."

"Bu, bana güveninizi sarsmaz mı peki?" diye sordu Frantz.

"Ben zaten sana güvenmiyorum," dedi Bora gülerken. "Nazlı ise pastanenin verdiği bozuk gıdadan seni sorumlu tutamayacak kadar anlayışlı biri. Ben seni hastaneye veya eve getirttiririm. Ne güzel işte, Nazlı beni engellemeye çalışır ve biz çok ciddi bir kavga etmiş oluruz senin yanında. Sever o orospu çocuğu, çatırdayan ilişkileri. Beyza'ya da geçmiş olsun demek ve ondan özür dilemek istersin. Ama buna izin vereceğimizi sanmıyorum. Aydın seni öldürmek bile isteyecektir. Nazlı bildiğini okur, onunla iletişimin kesilmez ama Beyza'yla yüz yüze gelemezsin o saatten sonra."

"Bir saniye!" dedim, aklıma gelen bir şeyle. Frantz ve Bora'nın bakışları bana çevrildi. "Bir keresinde eve kadar bana eşlik etmek istemiştin. Ben de sana arkadaşımla buluşacağımı söylemiştim. Evin yakınlarındaki parkta Annie'yle... Yani Beyza'yla buluşacaktım. Zamanlama hatası oldu aramızda. Parka geldiğimizde Beyza zaten oradaydı. Kamufle kıyafetler vardı üzerinde ama onu net bir şekilde gördüğüne eminim. Selamlaştınız ve sen gittin."

"Evet," dedi Frantz.

Yüzümde merak dolu bir ifade vardı. "Onu tanımış mıydın?"

"

Olabilir mi

diye düşünmüştüm," dedi Frantz.

"Yine de Mehmet Şahindağ'a söylemedin mi yani?" diye sordum hayretle.

"Hayır," dedi Frantz. Yüzüne buruk bir gülümseme yayıldı. "Kara'ya da söylememiştim. Keşke sen de söylemeseydin şimdi." Bakışlarım Bora'ya çevrildi ama onun kapkara gözleri Frantz'in gözlerinin içindeydi. "Benzetmiş de olabilirdim. Karanlıktı," diye devam etti Frantz, bir açıklama yapar gibi. "Bu çok iddialı bir söylem olurdu."

"Ablamın yaşadığını bana söylemeyen insanlar listesine ancak en alt sıralardan giriş yapabilirsin, dert değil," dedi Bora.

"Onu herhangi birinin yanında görmemle, Nina'nın yanında görmem farklı şeylerdi," dedi Frantz, yanlış anlaşılmak istemez gibi. "Ve bilemezdim. Belki sen de biliyordun ama Şahindağ dahil herkesten saklıyordun. Belki de Nina'nın bunu saklaması için geçerli sebepleri vardı. Bilemiyorum. Bu konuda susmak, zorunda hissettiğim bir şeydi."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim Frantz," dedim içtenlikle. Bora'nın bu teşekkürümden hoşlanmadığını anladığım gibi, onun perspektifinden baktığımda bunun nedenlerini de anlayabiliyordum. "Her şey için."

"Keşke konumum, başınıza gelen bütün kötü şeyleri engelleyebileceğim bir konum olsaydı bundan önce de..." dedi Frantz, samimi bir tavırla. "Fakat ben ne kadar sizin tabirinizle bir

asansör

olsam da, Şahindağ çok güçlüydü ve benim de bilmediğim onlarca şey vardı."

"Bunu düşünebiliyorum," dedim.

Frantz gülümsedi. Tokalaşmak için elini uzattığında, elini sıktım. Daha sonra elini Bora'ya uzattı ve "Kara..." dedi.

Bora da Frantz'in elini sıktı. "Haberleşiriz," dedi. Selim'e kısa bir bakış attı ve yeniden Frantz'e döndü. "Seni Selim bıraksın. Bir otele yerleştirsin. Yolda

da ağzını aramış olur. Kara, senden şüphelendi sonuçta. Seni izleyecektir."

"Elbette," dedi Frantz. Selim'in yanına doğru ilerledi. Selim, yeni çalıştırılmış bir arabanın arka kapısını Frantz için açtı ve kendi, şoför koltuğuna oturan Bora'nın bir adamının yanına geçti.

Araba bahçeden çıkarken bakışlarım Bora'nın gözlerini buldu. "Konuşalım mı biraz?"

"Kahve yapacaktın..." dedi, ellerini yeniden ceplerine sokarken. Bakışları yüzümde araştırmacı bir tavırla gezinmeye başlamıştı. "Kahvelerimizi içerken konuşabiliriz eğer istersen."

Başımı hafifçe

olur

anlamında salladım ve eve doğru yürüdüm. Bora da çok geçmeden peşimden gelmişti. Ben kahveleri yaparken, o da sürahiye su doldurdu. Kahveleri tepsiye yerleştirdim. Çantamı omzuma astım. Sürahiyi ise Bora aldı. Ben önde, o arkada en üst kata kadar çıktık. Yatak odamızın kapısını açtı. Sürahiyi komodinin üzerine bırakıp, "Ben bi' Ada'ya da bakayım... Hemen geliyorum," dedi. Telsizi ceketinin cebinden çıkartıp, kahve tepsisine bıraktı. Ben balkona doğru yürürken, o da odadan çıkmıştı. Balkondaki ısıtıcıyı ve ormanın ışıklarını açtım. Koltuğa otururken bir sigara yaktım, bacak bacak üzerine attım.

Derken Bora da geldi. Yanıma oturdu, kahvesinden bir yudum aldı. Gözleri gözlerimle buluştuğunda, "Ellerine sağlık," dedi. Kendisine bir sigara yaktı. "Dinliyorum," dedi ve sigarasından bir duman çekti. "Konuşmak istediğini söyledin..."

Boğazımı temizledim ve kolçağa yaslanırken hafifçe ona doğru döndüm. "Bana kızdın mı?" diye sordum, sesimdeki endişeyi sezdirmekten kaçınarak.

Bu soruyu beklemediği için olsa gerek gözleri kısıldı. "Ne konuda?"

"Selim'in çok üzerine gittim ya?" dedim, sigaramı küllüğe bırakırken.

"Hayır," dedi doğrudan. "Yani Selim, sen Frantz'in asansör olduğunu bilmediğin ve asansörün eve gelmesi bizim için de beklenmedik bir durum olduğu için öyle davranmış olmalı. Bunu mu konuşmak istiyordun gerçekten? Ben asıl, bunu neden sana söylemediğimi sorarsın sanmıştım." Dört saniye boyunca benden bir cevap bekledi ama ben konuşmayınca yine kendi devam etti: "Selim'in amacı sana saygısızlık yapmak değildi gerçekten. Ama sen bunu bu şekilde algıladıysan, üzerine konuşacak bir şey yok. Ve kendi otoriteni ancak kendin kurabilirsin. Yapman gerekeni yaptın bence."

İçim rahatladı, içime derin bir nefes çekip kahvemden bir yudum aldım. "Selim bizim sadece çalışanımız değil ailemizden biri ya, o yüzden

bana kızdın mı

diye sordum."

"O başka, bu başka... Dediğin gibi

özne

sendin ve Selim seni yok saydı. İstemeden de olsa. Yaptığın şey yanlış değil..." Dudakları arasındaki dumanı serbest bıraktı. "Sen, Frantz'in asansör olduğunu sana söylemememe takılmadın mı cidden?"

Sigaramı küllüğe bırakırken gülümsedim. "Yoo," dedim, başımı iki yana sallayarak. "Mutlaka bir sebebin vardır. Tabii kendince." Bir parça yapaylık da içeren iğneleyici ifadem onu da gülümsetmişti. "Frantz'in bana karşı tavrını ihanet gibi hissetmiyorum. Belki öyle hissetsem takılırdım buna, bilemiyorum. Ama söylediklerinin samimi olduğuna inanıyorum. O benim sevdiğim, özlediğim biri. Yakın olmasa da sınırlı da olsa, bir zamanlar paylaşım içinde olduğum bir arkadaşım işte... Demek ki bana karşı pozitif enerjisini almışım... Bunu bana söylemen ya da söylememen önemli değil o yüzden. Belki eskiden önemi olurdu ama artık değil. Senin ablana sarıldığın, ona onu özlediğini söylediğin dünyada hele, hiç değil."

Gülümsemesi yüzünden silinirken, "Ne yaptığım dünyada?" diye sordu. Kaşlarını çattı. "Ne zaman yaptım bunu?" Sigarasını söndürüp, kahvesinden

bir yudum daha aldı. "Kimseye söyleme bunu sakın. Gerçek olmadığı çok belli bak, kimse inanmaz sana."

Attığım kahkaha, dudaklarının yalnızca bir anlığına iki yana kıvrılmasına sebep oldu fakat sonrasında ifadesini hemen toplayıp, alt dudağını ısırdı. "Anlamadım," dedim, alınmış gibi. Bu sırada Bora, son yudumunu aldığı kahvesini sehpanın üzerine bırakmıştı. "Sen benim kafamda kurup sonra da buna inandığımı mı söylüyorsun?"

"Var böyle huyların, evet..." dedi. Yüzünde adeta yapacak bir şey olmadığını ve başa gelenin mecbur çekileceğini ima eden, muzip bir ifade vardı. "Nazlı," dedi, içimde bir yeri titreten bir tınıyla. Bana yaklaştığında, denizden esen tuzlu melteme karışan bergamot kokusu ciğerlerime dolmuştu. "Pazartesi, mimarla sen görüşür müsün? Ada'nın odası ve asansör için. Ayrıca küçük, bazı başka gereksinimlerimizin de olduğunu düşünüyorum."

Dudakları neredeyse dudaklarıma değecekti. "Ne gibi mesela?" dedim.

"Mesela..." dedi, bir eli saçlarımı severken. "Bu katta minik bir mutfak lazım bize." İşaret parmağıyla şakağımdan dudağıma doğru görünmez bir çizgi çizdi. "Evimizi, daha yaşanılabilir hâle getirmemiz gerek. Aidiyet kurabilmeni kolaylaştırmamız gerek. Mesela sen, ev terliğine ihtiyacımız olduğunun farkına varmış mıydın?"

"Hayır," dedim fakat kelimenin yarısı dudaklarının arasında kaybolmuştu.

"Yaa!" dedi,

maalesef

der gibi. "Ben fark ettim işte."

"O zaman sen bir ihtiyaç listesi yapmalısın. Bu işte benden daha iyisin," dediğimde, dudakları çoktan boynumu talan etmeye başlamıştı.

"Sen de yapmalısın..." dedi, öpücüklerinin arasında. "Senin ihtiyaçların da önemli." Nefesini kulağımın altında hissetmek beni huylandırmıştı ve bir elim ensesini kavradı. "Mesela, ben bir tanesini biliyorum."

"Evet. Ben de. Seninle sevişmek mesela..." dediğimde, dudaklarının hareketi durdu ve gözleri gözlerimi buldu. Bakışlarının karasını, bakmaya doyamayacağım buğulu bir yoğunluk kaplamıştı. "Ne?" diye sordum, omuz silkerek. "İhtiyacım olan şeyi sordun."

"Evet," dedi tok bir sesle. "Bunu zaten biliyorum ama senden duyduğumda garip bir şey hissediyorum. Bu his hoşuma gidiyor. Sık sık bu ihtiyacını bana hatırlatabilirsin."

Dudakları dudaklarımı kavradığında, öpücüklerine engelleyemediğim bir şehvetle karşılık vermiştim. Neden sonra hafifçe geri çekildim ve "Seninki neydi?" diye sordum.

"Ne?" diye sordu, ne konuştuğumuzu unuttuğu belli bir tavırla.

"İhtiyacım. Bir tanesini biliyormuşsun ya. O neydi?" diye sordum.

"Haa," dedi, ancak hatırlamış gibi. Dudakları yeniden dudaklarıma ulaşırken, "Çalışma odası," dedi. Bir eli belimi kavradı ve beni kendine doğru çekti. "Boş ver şimdi. Daha önemli ihtiyaçlarımız varken, çalışma odası da neymiş!"

"Yani," dedim, dudaklarından aldığım tadın keyfini çıkarırken. "Sonuçta insan her yerde çalışır. O çok dert değil. Ayrıca senin çalışma odan, benim çalışma odam değil mi?"

"Senin. Benim olan her şey senin. Üçümüzün," dedi.

Bir elim sakallarını buldu. "Evimizi çok seviyorum. Ve burada rahatım da... Yani, daha rahat olabiliriz, evet. Daha yaşanılası bir hâle getirebiliriz burayı, haklısın ama ben o aidiyeti çoktan kurdum ki burasıyla."

Gülümsediğinde biraz geri çekildi ve gözlerimin içine baktı. "Yayıl bu evin içine de Nazlı," dedi, bir arzusunu dile getirir gibi. "Adadaki evde öyleydin. Her yerden bir şeyin çıkıyordu. Neyinin nerede olduğu asla belli değildi. Şarj aletini her defasında nerede kullandıysan orada bırakıyordun. Laptop'ını da öyle. Çalışma odama girdiğimde masanın üzerinde küpelerini görüyordum bazen. Banyoya girdiğimde, tezgahın üzerinde tarağını... Yatağın içinde

ayağıma kalemin batıyordu. Salona her girdiğimde muhakkak, sehpanın üzerinde, yarısı içilmemiş ve soğumuş kahve fincanın oluyordu."

Gülümsemem şaşkınlık doluydu. "Şu an bana dağınık olduğumu söylüyorsun, farkında mısın?"

"Bu beni rahatsız etmiyor," dedi, avucuma bir öpücük kondururken.

"Hıı rahatsız etmiyordur eminim ki!" dedim, kaşlarımı oyunbaz bir tavırla çatarak. "Sütyenimi yerlerden topladığını söylerken, öyle demiyordun ama!"

"Rahatsız olduğumu söylediğimi hatırlamıyorum," dedi, burnumu parmakları arasına sıkıştırırken.

"Bana resmen, yürümeye başladıktan sonra kızımızın yapacaklarını zaten benim yaptığımı söyledin! Beni, dağınık olmakla suçladın!" dedim sitemle. Yüzüme mahzun bir ifade yerleştirmiştim. "Ver sütyenimi! İhtiyacım olursa, vereceğini söylemiştin! Seninle İstanbul'a gelmem gerekiyordu vermen için! Geldim işte, ver! Nereye sakladın?!"

Boğazından, muhteşem bir gülüş koparken, "Bulsana," dedi. Dudaklarımdan öptü. "Ara, bul. Bu evin içinde bir yerlerde..."

"Canın oyun oynamak istiyor galiba!" dedim, kaşlarım havalanırken. Ellerimi ensesinde birleştirdim. "Bulursam, ne kazanacağım?"

"Hımm," dedi düşünür gibi. "Bulursan, bütün gömleklerimin düğmelerini koparmana izin vereceğim!"

İçime heyecanla sesli bir nefes çekerken, gözlerim kocaman açılmıştı. "Hani o İtalya'dan aldığımız, özel dikim olan gömleğin düğmelerini de mi mesela?!"

"Yani..." dedi, bu pek de hoşuna gitmemiş gibi. "Giymedim daha onu hiç, biliyorsun."

"Evet," dedim, alt dudağımı yalarken. "Giy diye çok bekledim. Ama giymedin. Onun da düğmelerini koparabilir miyim gerçekten? İzin verir misin?"

"Attım ben senin sütyenini," dediğinde kocaman bir kahkaha attım. "Yok sütyen falan, arama hiç boşuna."

Üzgün bir tavırla dudaklarımı büzdüm. "Tüh!"

Gülümsedi ve dudaklarını burnuma değdirdi. "Yayıl bu evin içine de," dedi yeniden. "Her odaya dokun. Her odada, senin bu evde olduğunu bileyim. Hissedeyim. Salonda kumanda ararken, tokan çıksın koltuğun arasından. Oyun odasına gittiğimde, deli gibi aradığın ama bulamadığın kitabın çarpsın gözüme. Süslü salondaki sehpanın üzerinde el kremini göreyim. Banyoda ayağıma bir şey batsın, bu da senin parfümünün kapağı olsun mesela. Verandaya çıktığımda, sigara paketin hep uçup yere düşmüş olsun. Ben hepsini tek tek kaldırırım, hiç önemli değil."

"Bütün bunlar..." dedim, zorlukla yutkunurken. "Daha evvel bu evde yaşadıklarımız değil mi?" Başını hafifçe salladı. "Ben ne kadar dağıtırsam dağıtayım, her şeyi yerli yerine koyup, bir şeyleri olması gereken hâline getirdin hep."

"Bunu daima yapacağım da..." dedi, söz verir gibi. "Çünkü seviyorum seni her yerde görmeyi. Bazen, olmayacak yerde bıraktığın bir şey, hayata tutundurabiliyor beni. Garajda unuttuğun bir hırka gibi."

"Dağınık olmamı seveceğin, kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi!" dedim, sakallarına kocaman bir öpücük kondururken.

"Dağınık değilsin, yaşıyorsun sadece..." dedi, iç çekerek gülümserken. "Ve yaşamaya devam et... Bu evi, bizim evimiz yap."

"Sen yaşamıyor musun sanki? Sen nasıl bu kadar titiz ve muntazam bir düzen içindesin aklım almıyor!" dedim. Dudaklarını

bilmem

dercesine büzerken hâlâ gülümsüyordu. "Kıyafetlerini bile doğru düzgün çıkarabiliyorsun mesela, bu yaşıma geldim ben hâlâ beceremiyorum bunu. Tamam, uyurken tişörtünü fırlatıyorsun ama sabah banyoya gitmeden alıyorsun onu yerden. Ne bileyim, gördüğüm en titiz insansın!"

"Ben böyle olmayı, sen de öyle olmayı seviyorsun... Ve bu, taban tabana zıt, muhteşem bir uyum!" dedi. Gamzesine dokundum. "Ayrıca kendine haksızlık etme. Ada'nın odasında muhteşem bir düzen kurdun sen. Her şey birbirine simetrik... Dolabı, bir mağaza kadar kusursuz... Bütün her şeyi yerli yerinde ve inanılmaz tertipli. Yani sana

yaşıyorsun

derken kastettiğim bu. Senin deyiminle söylüyorum

dağınık

olsan, bunu yapamazdın."

"Anne olmakla, Nazlı olmak birbirinden başka şeyler," dedim, havalı olduğunu sandığım bir ifadeyle.

"Her ikisine de hayranım, ayrı ayrı!" dedi ve beni bir çırpıda kucağına aldı. "Duş alacağım. Bana eşlik eder misin?"

"Seve seve!" dedim ve dudaklarımı, dudaklarıyla birleştirdim.

♠

Henüz, uyuyalı sadece bir saat on dört dakika olmuşken Ada'nın, "Ani! Ba!" seslenişi odada yankılanmıştı. Sabahın 06.53'ü, uyanmak için hiç doğru bir saat değildi. Ada, sistematik düzenine devam etmeye karar vermiş olabilirdi, açıkçası buna hakkı da vardı ve fakat ben, bir zahmet, yeni hayatımıza alışmaya çalışıyordum. Bora, kucağında Ada'yla yatağa girdiğinde gözlerimi araladım. "Günaydın anneciğim!" dedim, bu saatte onu gördüğüme çok memnun olmuşum gibi.

"Biraz daha uyuyacak anne," dedi Bora, Ada'nın yanağından öperken. "Daha çok erken çünkü."

"Ayı!" dedi Ada, ortamıza kurulurken. Yanağıma koyduğu elini öptüm. "Ani. Eee eee ayı."

"Bebeğim," dedim sızlanarak. "Senin erken yatman ve erken kalkman gerekiyor, anlıyorum. Ama biz yetişkinlerin, bazen geç yatması gerekebilir. Anlayışlı olman lazım. Birazcık bile olsa..."

Ada, ne dediğimi önemsemeden, kendi dilinde heyecanla bir şeyler anlatmaya başlamıştı. Onu dinlerken gözlerim kapanıyordu ve Allah'tan arada da babasıyla göz teması kuruyordu. "Aaağğğ?!" dedim. O henüz es vermemişti ama es vermesini beklersem, uyuyakalabilirdim.

"Biliyorum babacığım," dedi Bora. Ada'nın bir elini avucunun içine aldı. "Halan da salondaydı, değil mi?"

"Ayı," dedi Ada. "Aya eee eee."

"Demir'in annesi olan halan uyuyordu. Hani bana

abi

diyen... Sana civcivli bileklik alan..."

"Hığğğ," dedi Ada.

"Ama Leo'nun annesi de senin halan ya..." dedi Bora, yumuşacık bir sesle. "Hani arabası var onun... Anlattı ya annen sana, yürüyemiyor. Sen oturuyorsun onun kucağında hani. O benim ablam. Yani o da senin halan."

Çeneme Ada'nın kafası çarptığında gözlerimi açmak zorunda kalmıştım. "Anneciğim?" dedim, ne olduğunu anlamaya çalışır gibi. Ada, alt dudağını hafifçe öne çıkarmak suretiyle dudaklarını büzmüştü ve yüzü ağlamak üzereymiş gibi ekşimişti. "N'oldu bebeğim?" diye sordum, güldüğümü çaktırmamaya çalışarak. Bora'nın gözlerinin içine ne kaçırdığımı anlamak ister gibi baktım. "Neye üzüldün şimdi?"

"Babacığım..." dedi Bora, Ada'nın sırtına dokunarak. "Bak bakayım bana..." Ada, burnunu çekerken babasına döndü. "Ağlıyor musun sen?" Gözlerinden yaşlar akmıyordu, sessizce mi ağlıyordu? Gerçekten de Beyza'nın halası olduğuna üzülmüş olamazdı değil mi? "Bebeğim n'oldu, neden üzüldün sen?"

"Uuuf!" dedi Ada, bacaklarına dokunarak. "Aya uuuf!"

Dudaklarım hayretle açılırken, Bora'nın da şaşırdığını fark etmiştim. "Hala hasta diye mi üzüldün?" diye sordu. Ada, kafasını

evet

der gibi salladı. "Üzülme sen..." dedi Bora, Ada'yı kucağına çekerken. "İyileşecek babacığım. Hep hasta kalmayacak. Yürüyecek hala da... Sen sakın üzülme." Ada bir kez daha

evet

der gibi başını salladı. "İnanılmaz duyarlı biri olacaksın sen!" Ada, babasına kendi dilinde bir cevap verdikten sonra Bora, Ada'yı yeniden aramıza yatırdı. "Evet babacığım!" dedi Bora, başını sallarken. "Duyarlı biri olmak çok güzel!" Gülümsedi. "Başka ne çok güzel, biliyor musun?" dedi, önemli bir şey söyler gibi. "Gülmek!"

"Aaağğğ?!" dedi Ada şaşırmış gibi.

Bora küçük bir kahkaha attı. Ada'nın karnını açtı ve sakallarını değdirmek suretiyle karnını öpmeye başladı. Ada gıdıklandıkça, tükürüklerini saça saça gülüyordu ve hem oyuncu bir tavırla babasından kaçmaya çalışıyor hem de babasının bu yaptığı hiç bitmesin istiyordu. Ada'nın kahkahaları, Bora'nın kahkahalarına karışırken, benim de uykumun içine ediliyordu. Yani kulaklarımın pası siliniyordu da diyebilirdim. Her ikisi birdendi.

Bora, Ada nefeslensin diye onun karnını öpmeyi bıraktığında, "Hiç üzülme sen, tamam mı?" dedi, saçlarını okşayarak. "Hep gül babacığım."

"Ani?" dedi Ada, minicik işaret parmağını gözümü çıkarmak istercesine bana doğru uzatırken.

"Anne de mi gülsün?" diye sordu Bora.

"Hığğğ!" dedi Ada, elini göbeğine koyarken. "Ani!" dedi ve kahkaha attı. "Nini! Ani!" dedi ve bir kahkaha daha attı.

"Sen gıdıklamak ister misin anneyi?" diye sordu Bora, bir teklifte bulunur gibi. "Çünkü çok uykusu var ya... Uyumak istiyor. Eğer onu rahatsız edersek

bana kızabilir."

Ada kaşlarını çattı ve bana baktı. Gözlerimin açık mı kapalı mı olduğunu anlamaya çalışırken, gözlerini kısıp suratını şekilden şekle sokmuştu. Gözlerim açık da değildi kapalı da değildi ama Ada öyle komikti ki kimse beni gıdıklamadığı hâlde kocaman bir kahkaha attım. Benim beklemediği kahkaham Ada'nın irkilerek babasına doğru yaslanmasına sebep olmuştu ve bu beni daha çok güldürmüştü.

"Ya seni yerim ben çocuk!" dedim, ona doğru yaklaşırken. Ada, babasının arkasına saklanmaya çalıştı ama onu bacağından yakalayarak kendime doğru çektim. "Yiyeyim mi seni?!"

Ada, başı babasının kucağına yaslanırken, "Ayı!" diye bağırdı. "Kağu!"

Bora da kocaman bir kahkaha atarken, "Yeme sakın kızımı, git kavun ye!" dedi.

"Kavun mu yiyeyim?"

"Hığğğ!"

"Başka ne yiyeyim?"

"Pati!"

"Patates de yiyeyim, olur. Başka?"

"Peyi!"

"Peynir de yiyeyim, tamam!" dedim ve düşünüyormuş gibi alt dudağımı dişledim. "Acaba sen bana kahvaltı menüsü veriyor olabilir misin ya şu anda?!" Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. "Zeytin peki? Zeytin de yemeyeyim mi?! Siyah bir zeytin yemeyeyim mi ya?! Nerede siyah zeytin?!" Ada kendini gösterince güldüm ve yanağından öptüm. "Oh! Şuna bak ya!" dedim, ağzım sulanmış gibi. "Siyah zeytin diye yedim ama tam bir bal çıktı!" Alnından öptüm. "Bal mısın sen?!"

"Ayı!" dedi Ada gülerken.

"Aaağğğğ?!" dedim şaşkınlıkla. Burnundan öptüm. "Ama çok tatlısın! Bal değilsen nesin ki sen?!" Diğer yanağından da öptüm. "Oh!" dedim, afiyetle. Ada, onu her öpüşümde daha çok gülüyordu. "Doyamadım!" dedim, yüksek çıkan bir sesle. Çenesinden öptüm. "

Öp öp öp doyamadım!

" dedim, dişlerim kamaşmış gibi. Ada, Tarkan'a atıfta bulunduğumu anlamayıp, ona beni öpmesini söylediğimi sandığı için başını babasının kucağından kaldırdı ve yanağımdan öptü. "Aşkım mısın ya sen benim?!" dedim, gülerken. "Bebeğim misin?!"

"Hığğğğ," dedi Ada. Sonra babasına yaklaştı, bacağına basarak üstüne çıktı ve babasının gözünün altından öptü. "Ba! Ani!" dedi, babasına. Bora güldü. Elimi tutarak beni kendisine çekti ve yanağıma kocaman bir öpücük kondurdu. "Ani! Ba!" dedi bu kez de Ada. Ben de Bora'nın yanağından öptüm, sonra da başımı omzuna koydum. Bora, çenesini başıma yaslayıp bir elini belime yerleştirirken, diğer eli de üzerindeki Ada'nın sırtındaydı.

Ada, bir elini babasının suratına yerleştirirken, bir eliyle de benim elimi tuttu. Derin bir iç çektiğinde, keyfinin yerinde olduğu aşikârdı. Bir saniye, iki saniye, üç saniye, dört saniye, beş saniye... Sesi hiç çıkmıyordu. Uyanır uyanmaz hiç kendine gelemeden hareketli bir atmosferin içine dahil olduğundan dolayı, şimdi biraz dinlenmek istediğini anlamıştım. Artık zihnini mi topluyordu, gün içinde yapması gerekenleri mi listeliyordu, gördüğü rüyaları mı düşünüyordu bilinmez, genellikle sabahları, bazen uyanır uyanmaz bazen de uyandıktan biraz sonra, bizim yanımızda durarak azıcık da olsa sessizce vakit geçirmek en sevdiği şeylerden biriydi. Bu da demek oluyordu ki yarım saat, şanslıysak kırk beş dakika daha uyuyabilecektik. Gözlerimi kapadım ve hem sevdiğim adamın, hem de kızımızın kokusunu içime çektim.

Dünyalar benimmiş gibi mutlu olmuştum.

♠

Göz kapaklarımı zorlukla da olsa açmayı başardığımda, Bora'yı gördüm. Üzerinde antrasit bir gömlek, altında siyah bir pantolon, berjere oturmuş,

ayaklarını yatağa doğru uzatmış, bir ayak bileği diğerinin üzerinde, elinde tableti ve tabletin kalemiyle bir şey yapıyordu. Kaşları çatıktı ve her ne yapıyorsa, aşırı konsantre olduğu belliydi. Biraz ileride, balkonun yekpare camının önünde Ada, Noir'yla beraber halının üzerine oturmuş, o da babası gibi benzer bir konsantrasyonla, önündeki zeka küplerini yerlerine takmaya çalışıyordu. Dan diye sesli bir şekilde esnediğimde Bora'nın da Ada'nın da bakışları bana çevrilmişti.

"Günaydın sevgilim."

"Ani!"

Ada, elindeki küpleri bırakıp hızla yatağa doğru emeklerken Bora'ya gülümsedim. "Günaydın... Saat kaç?"

"4'e 9 var," dedi Bora.

Ada, babasının yatağa doğru uzanan bacaklarından destek alarak ayağa kalktı. "Ne?!" dedim şaşkınlıkla. "Ne kadar çok uyumuşum!"

"Ba!" dedi Ada, kollarını babasına uzatırken. Bora, Ada'yı kucakladı. Ada'nın altında siyah bir tayt, üzerinde de civciv sarısı, salaş bir kazak vardı. Ayaklarında da iğrenç sarı çoraplarının henüz iğrenç olmayan, babasının aldığı yeni versiyonu. Ada, babasının bacaklarını bir köprü gibi kullanarak yatağa doğru emekledi ve üzerime çıktı. "Ani!" dedi ve yüzümü minicik elleriyle sıkıştırıp üzerime kapandı.

"Ben de çok özledim seni anneciğim," dedim, Ada'ya hasretle sarılırken. On bir saniye boyunca böyle kaldık, sonra Ada sıkıldı ve üzerimde doğrularak karnıma oturdu. "Tam zengin bebesi oldun ha! Yine yeni bir kazağın var bakıyorum da..."

"Aaağğğğ!" dedi, üzerindeki kazağa bakarken.

"Bebeğim yeni mi görüyorsun kazağı?" diye sordum, gülerken. O da güldü. Beni anlamıyor ama bunu da hiç çaktırmıyordu. "Bu da mı Begüm Karabey kreasyonundan?" diye sordum Bora'ya.

"Aslında Gökhan'ın hediyesi," dedi Bora, gülecekmiş de kendini zor tutuyormuş gibi bir ifadeyle. "Paketi Gökhan verdi. Beraber açtılar. Ada, kazağı görünce heyecanla gülümsedi. Sonra da Begüm'ü işaret etti. Begüm aldı sandı bence."

"Nasıl yani?" dedim şaşkınlıkla. "Sadece Begüm mü kıyafet hediye edebilir sanıyor?"

"Galiba öyle," dedi Bora, bir yorumda bulunmakta zorlanır gibi. Bakışları iki saniyeliğine Ada'ya kayıp, yeniden beni buldu. "İlk o kıyafet verdi ona diye herhalde..."

"Diyorum sana, bug'lı bu çocuk!" dedim ve bir kahkaha attım. "Ayrıca, Begüm ona kıyafet verene kadar çıplak mı geziyordu?! Biz ona kıyafet almıyor muyduk?! Belki biz aldık bu kazağı ona?! Yine ayrıca, bakıyorum da hediye delisi oldu! Ben, doğum günü hediyelerini açmasını istediğimde yaygarayı koparıyordu, beni peşinde koşturuyordu!" Bakışlarımı Ada'nın simsiyah gözlerine diktim. "Anneciğim?" dedim, hafif tavırlı bir şekilde. "Var mı buna bir açıklaman? Biz sana kıyafet almıyor muyduk, aşk olsun! Ne yapıyorsun sen?"

"Ba, jüjim, As, bebe, abi, aya, Yeo, Yeo ba, tiki, mama," dedi. Zannediyorum ki ona genel olarak neler yaptığını sorduğumu düşünmüştü. Kazağını gösterdi. "Aaağğğ! Aya!" dedi. El salladı. "Bebe." Babasını gösterdi. "Ba, jüjim, aba, jüjim vuuğğğ." Babasının, komodinin üzerinde duran telefonunu gösterdi. "Cici." İki gamzesi birden öyle tatlı görünmüştü ki, o anlatmaya devam ederken dayanamadım ve gamzelerine kocaman iki öpücük kondurdum. "Ba, tita." Boğazından ninniyi kastettiğini anladığım ezgi döküldü. "Ba, şüü, eee eee..." Yatağın, babasına ait boş tarafını gösterdi. "Ba," dedi ve babasının tabletini işaret etti. "Men," dedi kendini gösterirken. "Küp. Oağ."

"Valla helal olsun Ada," dedi Bora. Kaşları havalanmıştı. "Günün çoğunu neredeyse eksiksiz anlattın." Bakışları gözlerimi buldu. "

Kahvaltı yaptık

, dedi. Kim kim yaptığımızı saydı.

Halam bana kazak aldı,

dedi.

Demir giderken ona el salladım,

dedi.

Babam ve Gökhan Amcam'la sarı ferrariye bindim, sonra Gökhan Amca'm beni uçurdu,

dedi.

Babamın telefonundan civciv videosu izledim, babam bana kitap okudu, sonra süt içtim, babam ninni söyledi ben de yattım, uyudum mis gibi,

dedi.

Babamın yerinde uyudum, burada senin yanında,

bile dedi.

Sonra uyandım, babam çalıştı, ben de küplerle oynadım, Noir yanımdaydı

, da dedi. Daha ne olsun. Hafızasının bu kadar güçlü olması bizi tedirgin etmeli mi emin değilim, ama olsun."

"Sayısal zekâsı var benim kızımın!" dedim, onu yeniden üzerime devirip, başını göğsüme bastırırken.

"Ayı!" dedi Ada, kollarım arasından kurtuldu ve yeniden karnıma oturdu. Kaşlarını çattı, işaret parmağını kızar gibi bana uzattı ve "Eee eee ayı!" dedi.

"Uyuyalım demedim ki dünyanın en güzel zeytini! Seni sevdim sadece!" dedim gülerken.

Bana doğru uzattığı minicik işaret parmağını, sanki ısırıyormuşum gibi dişlerimin arasına aldığımda, "Ani!" dedi kızarak. "Uuufff!" dedi, işaret

parmağına bakarak. Babasına döndü. "Ba!" dedi, üzgün bir tavırla. "Uuufff!" dedi, parmağını göstererek. "Ani! Uuufff!"

Olayın nasıl geliştiğini belki babası anlamamıştır diye de kendi işaret parmağını ağzına soktu fakat o benden farklı olarak, gerçekten parmağını ısırmıştı. Boğazından canının yandığına dair, "Iğhh!" gibi bir ses çıkmasını takip eden saniyelerde ağlamaya başlamıştı.

"Yok yok," dedim, onu kucağıma çekerken. "Bir şey yok bebeğim."

Bora da derhal berjerden kalktı ve yanımıza oturdu. "Ada..." dedi, onun omzuna dokunarak. "Bakayım babacığım." Ada'nın işaret parmağında kendi diş izleri vardı. "Hiçbir şey olmamış ki..." dedi, Ada'nın parmağını öperken. "Geçti mi?"

"Ayı! Uuufff!" dedi Ada, babasına bakarak. "Ani! Uuuffff!"

"Annen yapmadı ki..." dedi Bora, yumuşacık bir sesle.

"Ani uuufff!" dedi Ada, kızgın bir tavırla. Parmağını gösterdi. "Ani! Ani!" dedi ve ağzını ısırıyormuş gibi yaparak, benim onu ısırdığımı bir kere daha beyan etmeye çalıştı. Neyse ki bu kez sadece dişlerini birbirine çarpmıştı ve parmağını ağzına götürmeye yeltenmemişti.

"Ama ben gördüm," dedi Bora, sesindeki yumuşacık tınıyı koruyarak. "Annen sana şaka yaptı. Parmağını ısırıyormuş gibi yaptı. Sen de annenin ne yaptığını göstermeye çalışırken, gerçekten ısırdın parmağını. Annen ısırmadı."

Ada, parmağını benim ısırdığımı iddia ediyor olsa da bana değil, babasına kızmıştı. "Ani," dedi, bana dönerek. "Uuufff!" İşaret parmağıyla beni gösterdi. "Uuufff!"

Ada'nın gözlerinden akan yaşları silerken, ebeveynlik görevimin en önemli an'larından birinde olduğumu düşünmüştüm. Ada, ona katılmamı istiyordu. Normal zamanda Nazlı'nın buna vereceği tepki,

"Evet anneciğim, ben yaptım!"

diye yalan söyleyerek Ada'yı eğlemek olurdu aslında ama bir annenin, çocuğunun babasıyla ağız birliği içinde olması gerekirdi. Zaten doğru olan da buydu, parmağını ben ısırmamıştım. "Sen benim yaptığım şakayı göstermek isterken, gerçekten parmağını ısırdın anneciğim..." dedim, üzgün olduğumu saklamadan. "Özür dilerim sana şaka yaptığım için."

"Uuuffff!" dedi Ada, yine parmağını göstererek.

"Çok mu acıyor?" diye sordu Bora.

"Hığğğ," dedi Ada, başını öne eğerken.

"Bir daha öpeyim mi?" diye sordu Bora. Ada, babasına baktı. "Belki bir daha öpersem geçer?" Bora, Ada ona işaret parmağını uzattığında gülümsedi ve parmağını uzun uzun öptü. "Geçti mi? Bir de anne öpsün mü?" Ada, işaret parmağını bu kez de bana uzatmıştı. Ben de öptüm yavaşça. "Geçti mi kızım?"

"Hığğğ," dedi Ada. Bana döndü, yine kızar gibi işaret parmağını havaya kaldırdı ve "Ani!" dedi, teessüf eder gibi, lütfen bir daha olmasın der gibi, aynı bir yetişkin gibi. Daha sonra, sol kolunu omzuma attı ve sağ elinin işaret parmağını üflemeye başladı.

"Ah!" dedi Bora, içine derin bir nefes çekerken. "Şu hareketlere bak!"

"Bu kez, biraz hatalı olduğum için çok şey yapamıyorum," dedim sessizce. "Her ne kadar beni taklit ederken parmağını ısırmamayı kendisinin akıl etmesi gerekse de... Henüz bir yıl, altı günlük hayat tecrübesi var, akıl edememiş olabilir."

"Geçmişti hani?" dedi Bora, Ada'ya.

"Uuuffff!" dedi Ada. Bora derin bir nefes alıp verdi ve başını aşağı yukarı sallayarak ayağa kalktı. Banyoya ilerledi. Ada bana döndü ve yine "Uuuffff!" dedi. Ben de parmağını üfledim. Bora, ilkyardım çantasıyla banyodan çıktığında, Ada bütün dikkatini babasına vermişti.

"Evet... Pansuman yapalım bakalım," dedi Bora, ciddiyetle. Bir dizini kırarak yatağa oturdu. "Elini koy buraya..." dedi, dizini göstererek. Ada, babasının dediğini yaptı. Bora, ıslattığı peçeteyle Ada'nın parmağını sildi. Ada canı sanki çok yanmış gibi yüzünü şekilden şekle sokuyordu. Bora, Ada'nın parmağına, saçını ıslatmak için kullandığımız şişe içindeki sudan sıktı. Ada ise sanki yarasına tuz basmışız gibi davranıyordu ve böyle bir yalancılık yeryüzünde görülmemişti. Daha sonra Bora çantadan yara bandı çıkarttı ve onu Ada'nın parmağına taktı. "Geçmiş olsun babacığım," dedi, ciddiyetle. "Acımıyor artık değil mi?"

"Ayı," dedi Ada gülümserken. Parmağındaki yara bandına baktı, daha sonra da bandı bana gösterdi.

"Harika!" dedi Bora, Ada'yı kucağına alırken. Bakışları gözlerimi buldu. "Sana yiyecek bir şeyler hazırlamalarını söyleyeyim... Sonra hazırlanın siz de."

Kaşlarım çatılırken, "Adamlar gelecek mi ki?" diye sordum.

"Geldiler çoktan," dedi Bora. Ada, başını babasının göğsüne yasladığında, Bora da onun saçlarına küçük bir öpücük kondurmuştu. "Aşağıdalar. 11'de falan herhalde gelmeye başladılar."

"E sen niye buradasın?!" diye sordum, sesimin yüksek desibelde çıkmasına engel olamayarak. "Niye aşağıda değilsin?!"

"Uyanmanı bekledim," dediğinde, şaşkınlıkla yutkundum. Şaka mı yapıyordu? "Beklesinler, işleri ne? Zaten her türlü bekletecektim onları, planımın parçasıydı bu. Ben de sen uyanana kadar diye deadline koydum kendime. Siz çıktığınızda geçerim yanlarına."

Derin bir nefes alıp verirken, "Bora..." dedim yavaşça. Kapkara gözleri yeniden gözlerimle birleşti. "Ben de senin yanında olmak istiyorum. Eğer senin için bir sakıncası yoksa tabii."

Dokuz saniye boyunca yüzüme baktı ve daha sonra ağır ağır başını salladı. "İstediğin buysa, elbette sakıncası yok..." dedi. Ada'ya doğru eğildi. "Bebeğim," dedi, parmak uçlarının tersiyle, onun yanağını severek. "Sen de

Yeşim Abla'nla biraz vakit geçirirsin o zaman burada. Veya istersen en alt katta, salonda. Noir da sizinle olur."

"Oağ?" dedi Ada, babasının kucağında eğilirken. Daha sonra yere inmeye çalıştı. "Oağ," dedi, Bora onu yere bıraktığında. İşaret parmağını Noir'ya da gösterirken, "Uuufff!" dedi. Halının üzerine doğru emeklerken, yaralı işaret parmağını havada tutmuştu.

Bora, yeniden zekâ küpüyle oynamaya başlayan Ada'yı otuz iki saniye boyunca sessizce izledikten sonra, gece gibi görünen bakışlarını gözlerime dikti. "Eğer yanımda olacaksan... Bilmen gereken bir şey var," dedi. Elimi tuttu. "Daha evvel hiç görmediğin bir Bora'ya... Veya Kara'ya, adına ne dersen de... Bambaşka birine şahit olacaksın. Herkes gibi. Buna hazırlıklı ol sevgilim, olur mu?"

"Bağışla Kara..."

Gürbüz Biçkin, af dilemesini ilk beklediğim insan değildi.

"Özür dilerim! Dün akşam da dedim sana, ben sadece korktum. Asla sana, ailene düşman olmadım. Ne haddime. Ama bu da hataydı. Gerekirse ölmeliydim ama Mehmet Şahindağ'ın mekanına asla adım atmamalıydım. Hatamın farkındayım. Affet beni. Büyüklüğünü göster. Elini ayağını öpeyim."

Babamın karanlık dünyasıyla ilk kez başlangıç noktasında tanıştım. 18 Ağustos 1993'te. Dolu dolu altı yaşındayken. Babam gibi olmayı asla istemediğim o an'ı, dün gibi hatırlıyorum. O an ve o an'dan sonra yaşananlar, hayatımın belki de ilk dönüm noktasıydı ama benim bunu anlamam senelerimi almıştı. O gün, babamın, kendinden yaşça büyük adamlara bile elini öptürmesinin beni ne denli rahatsız ettiğini hatırlıyorum da...

Asla

demiştim, babamın kim olduğunu anladığımda.

Mafyaya girmem.

Girdim.

Gürbüz Biçkin. Elli dokuz yaşında. Benden yirmi dört yaş büyük.

"...Destelerim oldu. Sonra masalarım. Sonra masalara oturttuğum insanlar. Bana patron dediler. Elimi öptüler. Karşımda saygıda kusur etmekten çekindiler..."

Asla

demiştim, bu işlere ilk bulaştığımda.

Elimi öptürmem.

Gürbüz'e elimi uzattım. Donakaldı. Süslü salondaki herkes gibi.

Gürbüz Biçkin. Elli dokuz yaşında. Benden yirmi dört yaş büyük. Ben doğmadan evvel, hayatın içinde yirmi dört sene varlık sürmüş. Yirmi dört sene, çok uzun bir zaman dilimi. Ben mafyaya girdiğimde, arkamda yirmi dört koca sene bırakmıştım, öyle uzun. Nazlı benimle tanıştığında, arkasında yirmi dört koca sene bırakmıştı, öyle uzun. Yani Gürbüz Biçkin benden çokça büyük biri. Çocukken evine gittiğim, o zamanlar

Gürbüz Abi,

diye seslendiğim, oğlu yaşında olduğum biri.

Ben, bugün, ona elimi öptürdüm.

AÇIKLAMA

Benden bir açıklama bekleyen herkese,

Bazılarınızın bildiği üzere, Kaşıbeyaz'la ilgili iddialar 2019 yılından beri birçok kez gündeme geldi ve ben bu konuyla alakalı açıklamamı birden çok kez yaptım. Öncelikle, kitabımı, bahse konu eserden çalmadığımı ve esinlenmediğimi devamlı dile getirmeyi, bir yazar olarak yersiz ve gereksiz buluyorum. İddia sahipleri, iddialarını yargı önünde kanıtlamakla yükümlüdür. Kanıtlanmayan her iddia, özellikle bu "hırsızlık" iddiası ise, kalemime yapılmış bir hakarettir ve kişilik haklarımı ihlal eden bir suçtur.

Aynı şekilde, Rahmetli Seda Hanım'ı "engellediğim", şahsına "küfrettiğim", kendisine "hırsız" dediğim gibi mesnetsiz iddialar da gerçeği asla yansıtmamaktadır. Bu iddialar, bunu iddia eden kişi veya kişilerce ispatlanmadığı takdirde bir karalama kampanyasından öteye gitmemektedir.

Seda Hanım'ın geçen yıl vefat etmiş olması beni üzen bir durum. Ona söz hakkının düşemeyeceği bir açıklama yapmayı aslında adil bulmuyorum. Ve fakat bu konu özelinde uğradığım haksızlık artık ciddi manada ağrıma gidiyor. Israrla benden bir açıklama bekleyen kişiler, Seda Hanım'ın vefatı sebebiyle, meselenin benim açımdan da ne kadar hassas olduğunun bilincindeler mi, emin değilim.

İlk olarak, "Maça Kızı 8'i Seda Hanım bana dava açmasın diye bastırmadığım ve o vefat ettiğinde ise hemen bastırdığım" gibi iddialara cevap vermeden şunu açıklığa kavuşturmak isterim: Seda Hanım'ın vefatından sonra da yasal mirasçıları, eğer isterlerse dava açabilmektedirler. Yani bu iddianın yasal bir dayanağı yoktur.

Bu konu 2019'da ilk gündeme geldiğinde -Seda Hanım'ın beni hırsızlıkla itham ettiğini öğrendiğimde- kendisiyle özel bir yazışmamız oldu. Kayıtları bende hâlâ mevcut olmakla birlikte, bu yazışmanın detaylarını paylaşmayı etik bulmuyorum. Yalnızca şunu bilmenizi isterim ki, kendisine bizzat ben dava açmasını, ithamlarının beni rahatsız ettiğini söylemiş, hukuki yollara

başvurarak iddialarını ispatlamadığı takdirde de hakkımda suçlayıcı bir dille konuşmamasını rica etmiştim. Şayet kendisi hukuki yollara başvurmaz ve ithamlarına devam ederse de hukuki yollara kendim başvuracağımı ve eserlerin karşılaştırılmasına ilişkin bir dava açacağımı da belirtmiştim. Çünkü başından beri söylediğim gibi, eserler arasında iddia edilen türden bir benzerlik söz konusu değildir ve ortada bir "hırsızlık" bulunmamaktadır.

Süreci sizin için biraz daha netleştirmek gerekirse, bu yazışma sırasında, birlikte yaşadığımız babaannem hastaydı ve maalesef 2020'nin başlarında onu kaybettik. O dönemde konu Seda Hanım tarafından ilerletilmediği için, benim de yaşadığım yas sürecinde gündemim hakkımdaki ithamlar olamadığı için, konu olduğu şekliyle kenarda kaldı.

İlerleyen zamanlarda, Kaşıbeyaz'ın yayıncısı, benimle Maça Kızı 8'i basmak istediğine dair bir görüşme talep etti. İlk görüşmemizde, Seda Hanım'la aramızda geçen meseleden doğruca onlara ben bahsettim. Hatta, iddialar yeniden gündeme geldiği takdirde konuyu mutlaka mahkemeye taşıyacağımı, bunun benim için bir gurur meselesi olduğunu onlara da söyledim. Onlar da bana eserler arasında bir benzerlik olup olmadığını ilk elden kendilerinin de değerlendirebileceklerini söylediler. İlerleyen dönemde, Maça Kızı 8'i basmayı istediklerini yeniden dile getirdiler ve sözleşme aşamasına geçmek istediler. Velhasıl, "benzerlik sebebiyle Kaşıbeyaz'ın yayıncısının Maça Kızı 8'i basmak istemediği" iddiasında da bir gerçeklik payı yoktur.

O süreçte ben bir dizi projesine başladım ve kitabımın basım sürecini erteledim. Bu arada, küçük bir araştırmayla erişilebilecek bir bilgi olmasına rağmen şunu belirtmek isterim ki Sadakatsiz, hakları yasal olarak alınarak Doctor Foster'dan uyarlanmış bir projedir. Yalnızca bana değil, bir yapım şirketine de ait olan bu proje için, "Bunu da çaldı" şeklindeki iddialarına devam eden kişilerin, sektörel araştırma yapmalarını, bilgileri yetersiz kalıyorsa da yapım şirketiyle iletişim kurmalarını tavsiye ederim.

2021'in başlarında babamı da kaybettim. Aynı vakitlerde, Kaşıbeyaz'la ilgili iddialar Seda Hanım tarafından yeniden gündeme getirildi. Babamı yeni toprağa vermiş biri olarak, acım bu kadar tazeyken o dönem sosyal medyada uğradığım muamele, benim için son noktaydı ve kariyer yolculuğuma Kaşıbeyaz'ın yayıncısı ile başlamama kararı almamda etkili oldu. Benden sözleşme konusunda dönüş bekledikleri için kendilerine bunu ilettim, ki tüm

bu süreçteki görüşmelerin kayıtları elimde mevcuttur. Ayrıca, hem yas sürecinde olduğum, hem de Seda Hanım'ın kanser tedavisi gördüğünü yine aynı tarihlerdeki sosyal medya paylaşımlarında gördüğüm için de eserlerin karşılaştırılmasına ilişkin dava açma konusunu ertelemeye karar verdim.

Geçmişte, "Wattpad'de bazı bölümlerde değişiklik yaptığım" da iddia edilmişti. Bugün de sosyal medyada benzer söylemlere rastladım. Benim Wattpad'deki tek güncellemem, bölüm başlarına açıklama yazısı eklemek veya zaman zaman güncelliği geçmiş eski açıklamaları silmekten başka bir şey değildir. Maça Kızı 8'in yayınlandığı ilk günden beri kitabı okuyanlar da bunun doğruluğunu tasdik edeceklerdir.

Maça Kızı 8'in kitaplaşma süreci esasen 2021'in yaz sonunda başladı. Süreçte birçok yayıneviyle, fazlaca görüşme yaptım. Bu konuda çok seçici davrandığım için, doğru olduğuna inandığım yere karar vermem bir yılı aşkın bir zaman aldı ki bu da aslında sosyal medyada beni takip eden insanların bildiği bir durum.

Artemis'le yola çıkmadan evvel, elbette ki onlara da bu konudan bahsetmiştim. Fakat eser benzerliği tespitine ilişkin bir dava açıp açmamak konusunda tereddütlerim vardı. Seda Hanım vefat etmişti ve açıkçası, vefat etmiş bir yazarın geçmiş ithamlarını yeniden gündeme getirmenin ve haklılığımı ispat etme yoluna girmenin, içinde bulundukları süreçte yakınları açısından yıpratıcı olacağını düşündüm. Sosyal medyada zaman zaman bu konu konuşuluyordu fakat ben, alnımın ak başımın dik olduğunu, bu konu hakkında konuşan insanlara ispatlama uğruna, acısı olan bir aileyi üzmeyi kendime yakıştıramadım. Çünkü ölümün, kaybın ne olduğunu, dört sene boyunca, üst üste, çok yakınlarını, en yakınlarını kaybetmiş biri olarak, çok iyi biliyordum.

Ve fakat bugündeyiz. Bugün, yeniden gündem olan bu konuda konuşulan şeyler, "intihal" veya "esinlenme" iddialarını aşarak, tarafıma yapılan ciddi bir saldırıya ve itibar zedeleme çalışmasına dönüşmüştür.

Sosyal medyada dolaşan, Seda Hanım'ın bana hakkını helal etmediğine dair bir yorum var. Üzülerek ama samimiyetle söylüyorum ki benim üzerimde herhangi bir hakkı yoktur. Ben o dahil kimsenin hakkına girmedim. Eseri Kaşıbeyaz'ı, Maça Kızı 8'den evvel Wattpad'de yayınladığı, tarihlerden de

anlaşılacağı üzere doğru. Önceki yıllarda, o henüz hayattayken bu konu gündeme geldiğinde de bu konu hakkında farklı bir şey söylememiştim. Fakat o eserin Maça Kızı 8'den evvel yayınlanmış olması, romanımın veya çıkış noktasının Kaşıbeyaz'dan "çalıntı" olduğunu veya "esinlenildiğini" ispatlamaz. Ve zaten sosyal medya da mahkeme değildir.

Kaşıbeyaz diye bir roman olduğundan, sosyal medyaya bu konu ilk düştüğü zaman, bir arkadaşımın bana ilettiği bir tweet vasıtasıyla haberdar oldum, ki kaydı hâlâ bende durmakta. Bu tarihte de Maça Kızı 8'i çoktan yazmış ve yaklaşık elliye yakın bölümünü yayınlamıştım. Tekrar etmem gerekirse, alnım ak başım dik.

Gelelim, "O dönemde Seda Hanım'a, Maça Kızı 8'den çaldın diyerek sözlü saldırıda bulunan kişilere herhangi bir tepki vermediğim" iddiasına... Seda Hanım hakkında, Twitter'daki ses odalarından birinde, "Kitabı benden evvel yazmış ve yayınlamış" demekten de çekinmeyen bir yazar olarak, benden daha fazla ne beklenildiğini, açıkçası anlayamıyorum. Maça Kızı 8 çok fazla insana ulaşmış bir eser ve takdir edersiniz ki bu kitabı okuyan ya da okumayan herhangi birinin sergilediği davranıştan mesul değilim. Lütfen beni, bir kitle yöneticisiymişim, bir kanaat lideriymişim gibi sınıflandırmayın, sorumlu tutmayın. Zira bu bir yazar olarak asla savunduğum ve doğru bulduğum bir tutum değildir. Ekseriyetle de lincin her türlüsüne karşı olduğumu daima dile getiren birisiyim. Eğer o dönem Seda Hanım'a sergilenen olumsuz herhangi bir tavırdan memnun olduğuma ve bunu desteklediğime dair bir söylemim, bir davranışım olduğunu iddia ediyorsanız da lütfen bunu ispatlayın. Aynı şekilde, Maça Kızı 8'i okuyan herhangi biri de, o dönem Seda Hanım'a çirkin söylemlerde bulunan kişilerin davranışlarından mesul değildir. Hiç kimse bana ya da benim okurlarıma böyle bir vicdan yükü yüklemeye çalışamaz. Yine hiç kimse, okurlarıma, sırf kitabımı okudukları ya da okumaya devam ettikleri için hakaret edemez.

Bu açıklamanın, gelinen son noktada, sosyal medya üzerinden yaptığım son açıklama olmasını diliyorum. Bu konunun artık yargıda devam etmesi gereken yere geldik çünkü. Bu noktada iddia sahipleri, yani Seda Hanım'ın yasal mirasçısı, iddialarını kanıtlamak adına herhangi bir hukuki girişimde bulunmadığı, fakat buna rağmen iddialarına çok çirkin bir dille devam ettiği için, bu süreci benim başlatmam gerektiğini görüyorum. Süreçle ilgili, yargı

makamları izin verdiği ölçütte şeffaf davranıp, sizi bilgilendireceğimden emin olabilirsiniz. Yıllardır bu konuda yeteri kadar yıprandım, suçlandım, iftiraya ve hakarete maruz kaldım. Artık yeter.

Ek olarak, bundan böyle kalemime bu konu üzerinden hakaret eden, bana "hırsız" diyen, Maça Kızı 8 için "çalıntı" diyen ve bunun gibi mesnetsiz iddialarda bulunan başkaca kişilerle ilgili de yasal süreç başlatacağımı bilmenizi isterim.

Çünkü ben, gecemi gündüzüme katarak yazdığım Maça Kızı 8'in her bir kelimesinin sonuna kadar arkasındayım ve emeğimi kimseye harcatmayacağım.

Teşekkürler,

Dilara Pamuk

190.Bölüm

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,

Geçmiş olsun dilekleriniz için hepinize teşekkür ederim. Hâlâ toparlamaya çalışıyorum ama çok şükür daha iyiyim...

🙏✨

Oldukça uzun bir bölümle geldim. Yorumlarda buluşalım, bu gece buradayım.

🥹

Sizi çok seviyorum, var olun!

♡

♠

Yeşim, Ada'yla ilgilenirken biz de aşağıya inmek üzere merdivenlere yönelmiştik. Fakat Bora, süslü salona inmek yerine çalışma odasına doğru ilerleyince, benim adımlarım da onu takip etti. "Kısa bir işim var sevgilim," dedi, çalışma odasının şifresini tuşlarken. Kapı açıldı. Ben ne olduğunu anlayamadan ve bir

merhaba

bile diyemeden çalışma odasında neden beklediğini dahi bilmediğim Samet'e, "Ne işin var senin burada?" diye sordu. Üslubu, Samet'le konuşmasına uygun olmayacak şekilde üsttenciydi de. "Hayırdır?!"

"Bora Abi..." Samet de ne olduğunu anlayamamış gibi bir ifadeye sahipti. "Ben Gökhan Abi'ye söylemiştim, sana söylemedi mi?"

"Söyledi," dedi Bora. Kaşları havalandı. "Ben de gerek olmadığını söylemiştim, o sana bunu söylemedi mi?!"

"Söyledi abi de... Ben yardım etmek istiyorum," dedi Samet.

"Yardım?" dedi Bora, Samet'i tepeden tırnağa süzerken. "Ne için?"

"Abi," dedi Samet çekinceyle. "Ben de ailemiz için bir şey yapmak istiyorum." Bora'nın kaşlarının havalandığını gördüğünde hızla devam etti: "Yapıyorum da. Birkaç aydır."

Bora'nın yüz ifadesi alaycıydı. "N'apıyorsun mesela?" Samet, bu soru karşısında ne cevap vereceğini düşünürcesine sessiz kalmıştı. "Beline silah koydun diye, adam olduğunu mu sandın lan?!"

"Bora Abi-"

"Kes!" dedi Bora, Samet'in sözünü keserek. "O belindeki silahı masaya koy, sonra da siktirip git buradan!"

"Abi-"

"Ne abi lan ne abi?!" dedi Bora hışımla Samet'e doğru bir adım atarak. "Sen, benim olduğum yerde, ne bugün ne yarın belinde silah taşıyabilirsin! Fransa'ya mı dönüyorsun, kız peşinde mi koşuyorsun, adamakıllı bir işe mi giriyorsun, kendi işini mi kuruyorsun bilemem ama sen de herkes gibi kendi hayatına dönecek, kendi hayatını yaşayacaksın! Silahsız!"

"Sizin hayatınız sikilirken, durup izleyecek miyim?!" diye bağırdı Samet.

"İzleme ağrına gidiyorsa!" diye bağırdı Bora da. "Kafanı çevir!"

"Bu dediğini, sen yapabildin mi de benden istiyorsun?!" diye bağırdı Samet.

Bora, Samet'in yakasına yapışırken, "Ben yapamadığım için senden istiyorum zaten lan!" diye bağırdı. "Bir kişinin daha hayatının ziyan olmasına izin vermeyeceğim! Senin hayatının ziyan olmasına hele, hiç izin vermeyeceğim!" Samet'in gözleri öfke doluydu fakat Bora'nın bütün yüzünü kaplayan öfkenin yanında, bu hiçbir şeydi. "Ben ailemi korurum! Sana gelene kadar... Eğer

senden gelen yardıma el uzatacak kadar kendime güvenmiyorsam, zaten ben hiç kimseyim! Benim olduğum yerde, sen kimsin lan?!"

"Siz bütün bunları yaşarken... Ben dönüp de hayatımı yaşamayacağım!" dedi Samet, Bora'nın elleri yakasında değilmiş gibi. "Ben bu kadar vurdumduymaz olmayacağım!"

"Olacaksın!" dedi Bora, Samet'i sarsarken. "Hayatının içine sıçmayacaksın!" Samet, Bora onu itince, iki adım geriye yalpalamış ve dengesini zar zor sağlamıştı. "Eğer bir daha bu eve, bizi ziyaret etmek dışında bir amaçla gelirsen, yemin ederim bu yaşında benden dayak yersin Samet! Yemin ederim!"

Bora, odadan çıkmak üzere hızla arkasını döndüğünde, Samet'in hırstan gözleri dolmuştu. Ona buruk bir gülümsemeyle baktım ve ben de hızlı adımlarla Bora'yı takip ettim. Yaptığı şey Samet'in gururunu incitmiş olabilirdi ama onun hayatını kurtarıyordu. Birlikte süslü salona doğru inerken, Bora'nın sakinleşmek için derin birkaç nefes aldığını fark etmiştim.

Belki de süslü salonun, amacına uygun olarak kullanıldığı nadir an'ların birindeydik. Yirmi bir kişi süslü salondaki yemek masasına oturmuş, belki de tüm gün Bora'yı beklemişlerdi. Bu beklemeye yaraşır bir şekilde de biz süslü salona girer girmez, hazır ola geçercesine ayağa kalkmışlardı. Çınar da aynı diğer insanlar gibi masadaydı ve fakat Aydın, Gökhan, Selim ve neden burada olduğunu anlamadığım Eren, diğer insanlardan farklı olarak, masaya oturmamışlardı. Selim, Bora'ya ayrıldığını sandığım sandalyenin arkasında, ayakta dikilirken; Gökhan ve Aydın da oturma grubuna geçmişlerdi. Süslü salondaki insanlar, görmeye alışık olduğum üzere, iş dünyasının çeşitli isimlerinden oluşuyorlardı ve hepsinin yüzünde, bir diğerinin benzeri olan bir ifade vardı. Bu ifadelerdeki seçilebilir en baskın duygu, hiç şüphesizdi ki korkuydu. Kara'dan korkuyorlardı.

Bora, insanlara üstten bir bakış atıp masanın baş köşesine geçerken, insanlar kakafoni yaratmış olmayı önemsemeden, "Hoş geldin Kara," demişlerdi. Kimse, bakışlarını bir an olsun Bora'dan çekmediği için, burada yokmuşum gibi hissederek oturma grubuna ilerledim. Bora, sandalyesine oturduktan sonra, bir bacağını diğerinin üzerine attı ve rahat bir tavırla arkasına

yaslandı. Bakışları, masada oturan herkesin yüzünde dolaşırken, "Evet," dedi, ifadesiz bir şekilde. "Nedir?"

"Bağışla Kara..." İlk konuşan Gürbüz Biçkin'di. "Özür dilerim!" Ayağa kalktı ve Bora'nın oturduğu sandalyeye doğru ilerledi. "Dün akşam da dedim sana, ben sadece korktum. Asla sana, ailene düşman olmadım. Ne haddime. Ama bu da hataydı. Gerekirse ölmeliydim ama Mehmet Şahindağ'ın mekanına asla adım atmamalıydım. Hatamın farkındayım. Affet beni. Büyüklüğünü göster. Elini ayağını öpeyim."

Bora, Gürbüz Biçkin'e elini uzattığında, süslü salondaki herkes, benim gibi donup kalmıştı. Bakışlarım nedendir bilinmez, önce çaprazımda oturan Gökhan'ın bakışlarını buldu. Bora'nın üzerine yapışıp kalan bakışları şaşkınlıkla kısılmıştı ve dudakları da bir parça açıktı. Aydın'ın kaşları havalanmıştı ve her ne kadar çok şaşırdığı belli de olsa, dudaklarının sağ tarafı belli belirsiz yukarıya doğru kıvrılmıştı. Eren'in, aynı bir film izler gibi bakması normaldi ve fakat Selim de Bora'ya aynı Eren gibi bakıyordu. Eren, izlediği filmde karşılaştığı bir ters köşeye şaşıran sıradan bir seyirciyken; Selim, bu filmin benzerlerini defalarca kez izlediği ve hiçbirinde akışın bu şekilde olmadığını gayet iyi bildiği için şu an gördüklerine akıl sır erdiremeyen ve bunu da ifadesine yansıtmaktan çekinmeyen bir seyirciydi.

Aslında Gürbüz Biçkin de Selim'in olduğu kategorideki seyircilerden biri olabilirdi çünkü onun da sırf laf olsun diye, sırf öyle demek adettendir diye, sırf zaten elini de ayağını da öptürmeyecek diye bu cümleyi kurduğu aşikârdı. Haksız sayılmazdı. Ben de daha evvel, -bu cümleyi kurup kurmamalarını da geçip- Bora'nın önünde eğilip elini tutmaya ve öpmeye çalışan insanlarla karşılaşmıştım fakat Bora, hiçbirinin elini öpmesine izin vermemişken, şimdi, Gürbüz Biçkin'e elini, öpmesi için uzatmıştı. Elini öptürmesinin sebebinin ne olduğunu sorgulayacak değildim, çünkü buna gerek olmayacak kadar çok mafya konulu film ve dizi izlemiş, kitap okumuştum. El öptürmek, bu işin doğasında vardı. Patronun, liderin, babanın ya da hangi sıfata sahip olursa olsun büyük olan kişinin kim olduğunun ayırt edici özelliğiydi. Baktığım manzarada, neredeyse Godfather'ın ilk filminin son sahnesini görüyordum.

Gürbüz Biçkin, Bora'nın elini öptükten sonra, masada oturan herkes teker teker kalkmış ve Bora'nın elini öpmeye başlamışlardı. Özür ve af dileyerek,

kendilerince açıklamalar yaparak... Kafamın içinde tam olarak oturmayan ve şu anda anlamlandıramadığım tek bir şey vardı: Bu işin doğasında olan hiçbir şey Bora'nın doğasında yokken, neden ve ne zaman oyunu gerçek, klişeleşmiş kurallara uygun oynamaya karar vermişti?

"Asla yapmam dediğim bir şeyi yaptım bugün," dedi Bora, bakışları herkesin üzerinde dolaşırken. "Sizler... Asla yapmayacağınızı söylediğiniz şeyi yaptığınız için. Ailemi yalnız bıraktığınız için. Kiminiz doğrudan Mehmet Şahindağ'a paye verdiğiniz, kiminiz ise çekimser kalmayı seçerek paye vermiş kadar olduğunuz için."

"Senin yokluğunu kimse dolduramazdı ve dolduramadı..." Bu cümleler, masadaki insanlar içinde, Bora'dan özür ve af dilemesine gerek olmayan tek insana, Çınar Akbulut'a aitti ve zaten bir tek o ayağa kalkmamıştı. En azından şu an'a kadar. "Ben, bu masadaki herkesten farklı olduğumu düşünüyorum..." dedi, Bora'ya yaklaşırken. "Senin ailen, benim ailem." Bora, Çınar Akbulut'un gözlerinin içine bakarken, ağır ağır başını salladı. "Bugüne kadar, uzaktan veya yakından, hep ailemin yanında oldum. Bundan sonra da bu, hiç değişmeyecek Kara." Çınar Akbulut, Bora'nın eline uzandığında şaşkınlıktan neredeyse küçük dilimi yutacaktım. "Emrin, daima başım üstüne. Ne zaman, ne emredersen."

Masadaki kalan yirmi kişi de aynı şeyi yapmıştı ve fakat Çınar Akbulut onlardan farklıydı. O, sadece Çınar Akbulut değildi; Sergio Morris'ti, Fox'tu, Bora'nın kuzeniydi. Bora'nın, Bora'dan

büyük

kuzeniydi hatta. Kibirliydi bir kere. Birçok şeydi ve Bora'nın elini öpmemesi için onlarca sebebi vardı, olmalıydı. "Var ol." Ama bütün sebepler yok olmuştu sanki ve Çınar Akbulut, kendi dışında biri gibi davranıyordu. Bora'nın, Çınar'ı durdurmasını beklemiştim ama hiçbir şey yapmadı ve Çınar da tıpkı masadaki diğer insanlar gibi Bora'nın elini öptü.

Gökhan, biyolojik abisinin Bora'nın elini öpmesini henüz sindirememişken, özden daha öz hissettiği abisinin ayaklandığını görünce nefes almaktan dahi çekinir bir tavra bürünmüştü. Aynı benim gibi. Aydın Demir, büyük ve hevesli adımlarla Bora'ya doğru yürüdüğünde, bu an'ı nicedir beklediğini

saklama gereği duymadığı açıktı. Fakat Selim, Aydın Demir'den de evvel davranmıştı ve yepyeni bir kurala derhal adapte olmuşçasına Bora'nın elini çoktan öpmüştü. Ardından da aynı şeyi Aydın Demir yaptı. Bunun üzerine, sıra kendisine gelmişçesine Eren de ayağa kalktığında, artık ne düşüneceğimi bilemediğimi hissetmiştim. Eren, süslü salondaki diğer herkes gibi Bora'nın yanına ulaştı ve yapılması gereken bir şeyi yapıyor olmanın doğallığında, Bora'nın elini öptü.

Süslü salondaki bütün gözlerin Gökhan'a çevrildiği onuncu saniyede, masadaki simasını tanıdığım ama ismini bilmediğim yüzlerden biri, "Sen, Kara'nın elini öpmeyecek misin Gökhan?" diye sormuştu. Öpmeyeceği gayet barizdi aslında. Yalnız öpmeyeceği değil, bunu onların neden yaptığını ya da Bora'nın neden buna izin verdiğini tam olarak anlayamadığı da.

Herkes Gökhan'ın bir cevap vermesini bekliyor olsa da cevap hiç gecikmeden bir başkasından gelmişti: "Öpecek tabii ki."

Bu cevabı veren kişi, cevabı vermek haddi olmamasına, söylediği şeyden emin olmamasına ve de zaten söylediği şeye gerek olmadığını düşünmesine rağmen, geleceği görüyormuşçasına kesinkes konuşmuştu. Gökhan, kendisi yerine cevap veren kişiye döndüğünde, bakışlarına tehlikeli bir ifadenin yerleştiğini görebiliyordum çünkü bana bakıyordu. Bana ne oluyordu bilmiyordum. Zaten ben, bana bir şey olsun olmasın, bir şeylere yersizce karışan biriydim. Çınar Akbulut'un bile Bora'nın elini öptüğü bir dünyada, Gökhan'ın da nazlanmaması gerekiyordu. Sonuçta bu bir racondu ve bunun yapılması gerekiyorsa Gökhan'ın da bazı fedakârlıklarda bulunması şarttı.

"Tabii ki," dedi Gökhan, beni taklit edercesine ve samimiyetten oldukça uzak bir ifadeyle. Ayağa kalktığında kasıldığı belliydi. "Nihayetinde..." dedi, gülümsemeye çalışarak. "Kara'nın elini öpmek, bir şereftir."

Gökhan, istemeye istemeye olduğunu benim anladığım fakat başka kimin anlayıp anlamadığını bilemediğim bir şekilde Bora'nın eline uzandığında, Bora ona izin vermedi ve ayağa kalktı. "Gökhan Demir," dedi, masadakilere. "Benim elimi öper. Tabii ki." Bu

tabii ki

beni taklit edercesine miydi Gökhan'ı taklit edercesine miydi emin olamamıştım. "Ama o, ne bugün ne de yarın, elimi öptürmeyeceğim tek adamdır." Gökhan'ın rahatladığını ve yüz hatlarının gevşediğini anbean görmüştüm. "Çünkü o, başlangıç noktasında bile benimleydi." Ellerini ceplerine sokarken, bakışları masadaki herkesin üzerinde dolaşıyor, kimseyle göz teması kurmaktan kaçınmıyordu. "Sizler emirlerime uymadığınız takdirde zarar görecekken, Gökhan Demir ise size o emirleri bizzat iletecek olan adamdır. Bu hep böyleydi, bundan sonra da böyle olacak."

"Ama sen yokken, kumarhanelerin başında Aydın Demir vardı?" dedi Ümit.

"Evet..." dedi Bora, derin bir nefes verirken. "Referansını Ahmet Karabey vermişti. Pişman da olmadım kumarhaneleri Aydın Demir'e bıraktığıma." Gülümserken bakışları iki saniyeliğine Aydın'ın acı kahve gözlerine değip daha sonra yeniden Ümit'i bulmuştu. "Eğer hayatta kalmayı başarırsan, sana bir gün, kiminle nasıl bir ilişki kurduğumu uzun uzun anlatırım. Belki kafan açılır."

"Hayatta kalmak mı?" diye sordu Ümit kaygıyla. "Elini öptürdüğüne göre... Bizi bağışladığını düşünüyordum Kara."

Bora'nın kaşları havalanırken, boğazından alaylı bir kahkaha dökülmüştü. "O, o kadar kolay değil takdir edersin ki." Bakışları yine masada oturan insanların üzerinde dolaşmaya başladı. "Takdir edersiniz ki..."

"Bizden istediğin nedir?" diye sordu Mesut Saklıkaya.

"

Emirlerin

, demek istedin sanırım..." dedi Gökhan lafa girerek.

"Evet," dedi Mesut Saklıkaya, hoşnutsuzlukla. "

Emirlerin

demek istedim."

"İçinizde, eli boş gelen var mı?" diye sordu Bora, meraksız bir tavırla. Yalnızca beş saniye süren sessizlikte, insanlar birbirlerine bakmışlardı. "Ben de öyle tahmin etmiştim..." diye devam etti Bora. Yine sandalyesine oturduğunda, Gökhan da tam arkasında konum almıştı. "Her ne getirdiyseniz, umarım işe yarar şeylerdir. Hepiniz farkındasınız değil mi? Getirdiğiniz şeyler, birbirinizin ipini çekmeye yarayan kozlar olacak. Kimin elinde kimi bitirecek bilgi, belge, dekont artık her ne varsa, göreceğiz. Masanın üzerine bırakın." İnsanlar gergin bir şekilde, ceketlerinin ceplerinden flashbellek çıkardıklarında, Bora başını iki yana sallayarak gülümsemişti. "Topla Selim... Zannediyorum ki herkes adını soyadını yazmıştır." Selim, duvarın önündeki konsolun sağ köşesinden küçük bir kutu çıkarttı ve flashbellekleri kutunun içine koymak üzere, insanların sandalyelerinin arkasından, masanın etrafında dolaşmaya başladı.

Bu sırada Çınar boğazını temizlemiş ve ardından konuşmaya başlamıştı. "Elbette ki yazmışlardır. Herkes hayatta kalmaya çalışır. Ama mesele sadece hayatta kalmak da değil ki... İçeri girmek de bir mesele, bence." Masada oturan insanların gergin bakışları tümden Çınar'a çevrilmişti. "Haksızlık etmek istemediğimiz bazı insanlar var Kara." Çınar ise bakışlarını bir an olsun Bora'nın gözlerinden çekmiyordu. "Yani, en azından Şahindağ'ın mekanına uğramayan... Bize ellerinden geldiğince yardım etmeye çalışan, bizi arayıp soran, hâlimizi hatrımızı sorgulayan ve bugün buraya, bu salona kabul etmediğimiz...Senden özür dilemesi gerekmeyen, seni

hoş geldin

demek için bekleyen... O insanlarla, bu masada oturan insanları eşit kılmayacaksın, değil mi?"

"Eşitlik..." dedi Bora, düşünür gibi. Bakışları Gökhan'a çevrildiğinde, Gökhan cebinden chipler çıkarmış ve hepsini seri bir şekilde üst üste dizerek Bora'nın önüne koymuştu. "Dağıt Selim," dedi Bora. Selim, kutuyu Bora'nın önüne koyarken, chipleri aldı ve masada oturan herkese birer tane chip verdi. "Bu chipler maalesef ki eşitliği bozuyor..."

"Nasıl yani?" diye sordu bir adam. Selim'in kendisine verdiği chip'e merakla bakarken, "Ne demek istiyorsun Kara?" diye sormuştu.

"İçeridekiler de gelsin," dedi Bora, kendisine soru soran adamı duymazdan gelerek.

Aydın yerinden kalkıp hızlı adımlarla süslü salondan çıkarken Çınar, Selim'e, "Benim neden chip'im yok?" diye sormuştu.

"Yalnızca yirmi tane chip yaptırdım Çınar," dedi Bora, bir bilgi verir gibi.

Aydın salona önden girerken, arkasından da yedi kişi yürüyordu. Nagihan Akbulut, Zeki Akbulut, Nahit Akasya, Avanak Ayhan, Halil Yücesoy, babam ve Ahmet Karabey arasındaki ilişkiyi bize anlatan Veysel Amca ve daha evvel hiç görmediğim bir adam. "Hoş geldin Kara," dedi Avanak Ayhan. "Seni gördüğüme sevindim."

"Dünya gözüyle gördük bir kere daha seni..." dedi Halil Yücesoy, gülümseyerek. "Ne mutlu."

"Kara, artık el öptürüyor baba!" dedi Gürbüz Biçkin.

Halil Yücesoy'un bakışları, masada oturan damadına çevrilip, ardından yine Bora'yı buldu. Gürbüz Biçkin, kayınpederinin Bora'yı kınayacağını mı düşünmüştü bilinmez, Halil Yücesoy bunu duyar duymaz Bora'ya doğru yaklaştı ve eline uzandı. "Öpeyim," dedi Halil Yücesoy, bu durumu asla yadırgamadan. Daha sonra da onu Nahit Akasya, Avanak Ayhan, Veysel Amca, diğer adam ve Zeki Akbulut takip etti.

Bora, Zeki Akbulut da dahil olmak üzere herkese elini öptürürken, Nagihan Akbulut büyük bir kıvançla onu izlemişti. "Olması gereken her şey, çok geç oluyor..." diye mırıldanırken, üç adım atarak torununa yaklaştı. Bora'nın ifadesiz bakışları Nagihan Akbulut'un gözlerine mühürlenmişti. Nagihan Akbulut gülümsedi ve Bora'nın eline uzandı ve fakat Bora, sadece anneannesinin elini avuçları arasına alarak biraz eğilmiş, elini öpmesine izin vermemişti. Nagihan Akbulut gülümsedi. "Hoş geldin," dedi içtenlikle. Bu öyle bir

hoş geldin

'di ki, sanki Türkiye'ye değil,

bu dünyaya hoş geldin

demek istiyordu.

"Eşitlik hakkında konuşuyorduk," dedi Bora, karşısındaki yedi kişiye bir eliyle oturma grubunu gösterirken. "Artık yeni bir sistem kuruyoruz," dedi ayağa kalkarken. "Bunu bir çeşit...

Mafyalar birliği

gibi düşünebilirsiniz."

Mafyalar birliği

tanımlaması bana aitti. Bora'nın bunu ilk duyduğunda ne kadar şaşırdığını hatırlayınca, dudaklarımda varla yok arası bir tebessüm belirmişti. "Yirmi kişilik bir birlik olacak. Her aileden tek bir kişinin katıldığı ve herkesin ailesini de temsil ettiği..." Bakışları, masadaki insanlara çevrildi. "Bu chipleri yanınızdan ayırmayacaksınız," dedi, otoriter bir tonlamayla. "Tuvalete bile size verilen bu chip'le gidecek, uyurken bile bu chip'i üzerinizde tutacaksınız. Bu chip sizin bu dünyadaki biletiniz. Chip'i yok olanın, chip'ini kaybedenin vadesi dolmak üzere demektir. Tek bir hatanızda o chip'i sizden alıyor olacağımı da söylemeden geçmeyeyim."

"Benim chip'im yok?" dedi Çınar, kaşlarını çatarak. "Benim neden chip'im yok?!"

"Zannediyorum ki bizim de yok?" dedi Nahit Akasya, meraklı bir tavırla.

"Artık sizin de aranızda hiyerarşi var..." dedi Bora, ellerini ceplerine sokarken. "Eşitlik demiştik ya..." Bakışları oturma grubunda oturan insanlara çevrildi. "Sizi, ailemi yalnız bırakmadığınız için diğerlerinden ayıran şey şu... Bu masada oturan istediğiniz birinin chip'ini alabilirsiniz." Gülümsedi. "Sen de tabii Çınar Akbulut. Soyadını temsil eden kişi sensin."

Bu, Nagihan Akbulut ve Zeki Akbulut'un chip sahibi olmaktan tenzih edildiği ve bir nevi onur konukları olarak burada bulundukları anlamına geliyordu. Bu durumda, masadaki altı kişinin ölüm emri verilecekti. Ve kimlerin

öleceğine Bora değil, bizim yokluğumuzda ailesine yardım eden insanlar karar verecekti.

"Öyleyse ilk ben başlayayım," dedi Halil Yücesoy rahatça arkasına yaslanırken. "Gürbüz'ün chip'ini istiyorum! Dünya gözüyle, geberip gittiğini görmeye ihtiyacım var da!"

"Baba!" dedi Gürbüz Biçkin panikle. "İrem'i düşün!"

"İrem, babasız yaşayabilecek kadar büyüdü," dedi Halil Yücesoy, aksi bir tavırla. "Evlenip, çoluk çocuğa karıştı. Ben senin öleceğin günü, kırk senedir bekliyorum, bundan haberin var mı senin?! Kızım, senin elini tuttuğu günden beri yani!" Selim, Gürbüz Biçkin'in önündeki chip'i alıp Halil Yücesoy'a vermişti.

"Benim de bir chip'im olacak mı?" diye sordu Aydın, Bora'ya.

Bora, "Hayır?" dedi. Kaşlarını çattı. "Senin neden chip'in olsun Aydın Demir? Sen bu ailenin bir ferdisin ya hani?!"

"Ben de istiyorum. Adil olmak lazım," dedi Aydın, ısrarcı bir tavırla.

"Belli ki ölmesini istediğin biri var Aydın," dedi Nahit Akasya, merakla.

"Evet," dedi Aydın, Nahit Akasya'ya dönerek.

"İyi," dedi Nahit Akasya. "Her kimse, onun chip'ini verin bana."

"Ümit," dedi Aydın, Selim'e. Kindar ses tonunun kaynağının, daha evvel katıldığımız mafyalar birliği toplantısında, Ümit'in Beyza'ya ettiği laflar olduğuna yemin edebilirdim. "Al chip'ini, ver Nahit Akasya'ya."

Selim, Aydın'ın dediğini yaparken, "Orhan," dedi Veysel Amca. Selim, Orhan denen adamın da chip'ini aldı.

"Mesut," dedi tanımadığım adam.

"Bahri," dedi Avanak Ayhan.

"Haldun," dedi Çınar. Selim'i beklemeden chip'i direkt kendi Haldun denen adamın elinden aldı ve avucunda sıkarken zafer kazanmışçasına gülümsedi.

Chipler, yeni sahiplerini bulduklarında Bora birkaç adım atarak herkesi görebileceği bir yere yürüdü. "Chip'ini kaybedenler..." dedi, üzüntü duyuyormuş gibi. "Umarım hayatta kalabilmek için ekstra bir mücadeleniz olur. Maalesef ki sizin daha çok çalışmanız, önemli kazanımlar gerçekleştirmeniz ve bu kazanımların da işime yaraması gerekiyor. Bi' tik tak başladı sizler için, o tik tak durana kadar, süreyi uzatmak sizin elinizde." Yalnızca ölüm emri verilen insanlar değil masadaki yirmi kişinin tamamını büyük bir endişe kaplamıştı. "Ve buradaki herkes..." dedi Bora, ifadesiz bir tavırla. "Birbirinden sorumlu. Yirmi adet chip var. Eğer bu chip sayısı on beşe düşerse, kalan bütün chipler de anlamını yitirecek. Yani bundan böyle bana ihanet etmemeniz yetmez, içinizden kimsenin ihanet etmemesi için de mücadele vereceksiniz!"

"Ama bu çok ağır!" dedi Avanak Ayhan. Bora'nın bakışları ona çevrildi. "Biz nasıl herkesi zapt edeceğiz ki Kara?"

"Bilmem," dedi Bora, yanağını kaşırken. "Orası da size kalmış artık." Derin bir nefes alıp verdi. "Ayrıca... Hukuki bütün işlerinizle, Eren Erdal ilgilenecek."

Eren'in burada bulunma amacı nihayet benim için bir anlam kazanırken, masadaki adamlardan biri, "Şirketlerimizle alakalı bütün işlerimizi de kontrol altında tutacaksın yani," dedi.

"Evet," dedi Bora, başını sallarken. "Öyle yapacağım." Bakışları herkesin üzerinde dolaşıyordu. "Yakında yeni bir kumarhane açıyorum.

Başlangıç Noktası

. Ahmet Karabey'in ilk kumarhanesi, içinizde hatırlayanlarınız vardır mutlaka. Aynı yerde, yeniden hayata geçecek Başlangıç Noktası."

"Bu, hayatımızda da ciddi değişiklikler olacağı anlamına mı geliyor?" diye sordu bir adam.

"Evet," dedi Bora, büyük bir özgüvenle. "Sizler bu değişiklikleri zaman içinde öğreniyor olacaksınız." Bakışları, bir talimat verircesine Selim'e çevrildi. "Görüşme bitmiştir." Gözleri gözlerimi bulduğunda, başıyla,

hadi

dercesine bir işaret yaptı. Ayağa kalktım.

Ben önde, Bora arkamda süslü salondan çıktık ve aşağıya inen merdivenlere ilerledik. Bora, aşağıya iner inmez banyoya girmiş, lavaboya ilerlemiş ve ellerini yıkamaya başlamıştı. Özellikle, insanların öptüğü sağ elini öyle bir sabunluyordu ki, imkânı olsa elini kesip atabilecek kadar bu yaşanan şeyden tiksindiği belliydi. Merdivenlerden gelen adım seslerini duyduğumda, havluyu aldım ve ellerini kurulaması için Bora'ya uzattım. "Biri bana baksın!" diye seslendi Bora, merdivenden gelen her kimse, ona.

Selim, başını banyonun girişinden uzatırken, "Buyur abi," dedi.

Bora, "Süslü salon-" dedi ve derin bir nefes verdi. "Yukarısı," dedi, düzeltir gibi. "Temizlensin. Havalansın. Herkes ayakkabısıyla girdi içeriye."

"Halledecek çocuklar, merak etme abi..." dedi Selim. Bora, elini kuruladığı havluyu kirli sepetine attı. "Nagihan Hanım ve Zeki Akbulut, Ada'yı görmek istiyorlar. Aşağı indirsin mi Yeşim?"

Bora derin bir nefes verdi ve bakışlarını bunu bana danışması gerekirmiş gibi gözlerime çevirdi. Başımı olumlu anlamda salladığımda, Selim'e döndü. "Her ne yapıyorlarsa onu bölmesinler, devam etsinler. Yaptıkları şey bittiğinde, indirsin."

Selim başını salladığında, merdivenden yine ayak sesleri duyulmuştu. Gökhan'ın, "Kes sesini Akbulut!" diye hırladığını duydum. "Senin malca tavrın yüzünden oldu bu! Sana ne oluyor?!" Banyodan çıktık. Nagihan Akbulut ve Zeki Akbulut, pencerenin kenarındaki karşılıklı berjerlere, Çınar ve Eren de L koltuğun birer uçlarına geçerlerken; Aydın ise masada oturuyordu ve hepsi salonun ortasında söylenen Gökhan'ı izliyorlardı. "Herkes zaten senin, o masada oturan kalan yirmi heriften farklı olduğunun farkında değil mi?! Senin gözlerinin içine bakan oldu mu, sana

Kara'nın elini öp

diyen oldu mu?! Selim'le Aydın'ı da gaza getirdin!"

"Racon," dedi Çınar. Bora, ellerini ceplerine sokup verandaya açılan kapıya ilerlerken, ben Çınar Akbulut'a şaşkınlıkla bakıyordum.

Racon

derken haklıydı fakat benim garipsediğim, bunu söyleyenin o olmasıydı. "Ben o masada soyadımı temsil ettim sonuçta. Ve benim soyadımın bir ağırlığı var. Yapmam gerekeni yaptım. O masada oturuyorsam, herkesle aynı şeyi yapıyor olmalıydım."

"Ya siktir git, siktirtme bana şimdi soyadını!" dedi Gökhan, ters bir tavırla.

"Gökhan!" dedi Nagihan Hanım, uyarıcı bir tınıyla. "Lütfen soyadımız hakkında düzgün konuş!"

Gökhan, sabır çeker gibi derin bir nefes alırken, yeniden Çınar'a dönmüştü. "Sen, Kara'nın emrine amade falan değilsin amına koyayım, paso yalan sıktın!" Nagihan Akbulut'a baktı. "Küfrü soyadınıza etmediğim için sorun olmaz diye düşünüyorum!"

"Eğer bir birlik varsa, ben de bu birliğin bir parçasıysam, Kara'nın emrine amade olurum," dedi Çınar, kaşlarını kaldırarak. "Eğer Kara bana ve soyadıma saygı duyuyorsa, ben de ona saygı duyarım!"

"Bir şeyi düzeltmek isterim," dedi Aydın, söze girerek. "Beni gaza getiren Çınar falan değil. Ben yapmam gerekeni yaptım, gayet de bundan keyif duyarak."

"Sana ne demeli peki?!" dedi Gökhan, Eren'e. Eren'in kaşları çatılmıştı. "Her gün birinin elini öpüyormuşsun gibi, o ne rahatlıktı öyle?!"

"Bana bulaşmasan Gökhan?" dedi Eren, sıkıntıyla. "Sonuçta Kara'nın avukatı olarak oradaydım. Eğer ben de bunu yapmasaydım, Kara'nın otoritesini sarsmış olurdum. Sen öpmedin işte elini, neyi uzatıyorsun?!"

"Laflara bak amına koyayım!" dedi Gökhan öfkeyle. Bakışları bana çevrildiğinde sıranın bana geldiğini anlamıştım. "En merak ettiğim de sana ne oluyor Naz?!"

"Onu ben de sonradan sordum ya kendime," dedim, Eren'in yanına otururken. "Cevabı ben de bilmiyorum. Gaza geldim o an." Kaşlarımı çatarak hızla devam ettim: "Çınar'ın gazına gelmedim ama. Ben kendi kendimi gaza getirebiliyorum, kimseye ihtiyacım yok."

"Bu kadar gaza geldiysen, sen de öpseydin kocanın elini!" dedi Gökhan, kızgın bir tonlamayla. "El öpmek ne ya?!" dedi, burnundan solurken. "Bunu yapacağını bize nasıl önden söylemezsin Kara?!"

"Buna niye bu kadar takıldın?!" diye sordu Aydın çıkışarak. "Yani ne bu kadar zoruna giden anlamadım?"

"Mafya gibi olduk çünkü!" dedi Gökhan, bundan hiç hazzetmediği belli bir tavırla.

"Anlamadım?" dedi Çınar, kaşları çatılırken. "Mafya

gibi

mi olduk?"

"Evet!" dedi Gökhan terslenerek. "Nesini anlamıyorsun?!"

"Yani daha evvel hiç mafya gibi değildik de... Kara el öptürünce mi mafya gibi olduk, bunu anlamıyorum." Bakışları Aydın'a çevrildi. "Anlamıyor olmam normal değil mi? Sen anlıyor musun?"

"Gökhan zaten genel olarak anlaşılmaz biri," dedi Aydın, başını iki yana sallayarak. "Geldik gidiyoruz, mafya olduğumuzu kabul etmekte hâlâ zorlanıyor."

"Sen mafya olabilirsin Aydın Demir!" dedi Gökhan nefret dolu bir hırsla. "Nagihan Akbulut da mafya olabilir! Çınar Akbulut da mafya olabilir! Hepiniz mafya olabilirsiniz! Ama ben değilim! İnanmayacaksınız ama Kara da değil aslında! Yani değildi! Böyle salak saçma raconlar kesmezdi!"

"Onlar benim dilimi anlamadılar," dedi Bora, bakışları Gökhan'la buluşurken. "Çünkü kendi bildikleri bir dil var. Benim ısrarla kaçtığım bir dil. Sırf babamın da bildiği, konuştuğu bir dil diye. Ben babama benzemeyeceğim diye kendimce bir dil yaratırken, onların beni anlamadığını unutmuşum." Gökhan'ın gözleri kısıldı. "Ve en doğrusunun, onların bildiği dilden konuşmak olduğunu artık anladım."

"Peki Kara, sadece soruyorum..." dedi Gökhan, derin bir nefes alıp verirken. "Babanın yolundan yönteminden nefret ediyorsun ya hani... Şimdi ondan ne farkın kaldı?!"

"Kendimi Ahmet Karabey'le kıyaslamayı bıraktım," dedi Bora, hafifçe tebessüm ederken. "Eğer bilmedikleri bir dilden konuşursan seni anlamıyorlar. Sadece senden korkuyorlar. Ve sen olmadığında yine kendi bildiklerini okuyorlar... Ama bildikleri dilden konuştuğunda sadece senden korkmuyorlar, seni gerçekten anlıyorlar da. Bak Mehmet Şahindağ'a. Öyle ya da böyle, o da bildikleri dilden konuşuyor yıllardır bu insanlarla. Günün sonunda birçoğunu kendi kumarhanesine sokacak kadar, aynı dili konuşuyor onlarla."

"Kara haklı," dedi Zeki Akbulut içtenlikle. "Elini öptüğün adama duyduğun saygı bir başkadır. Onu koruyup kollamak istersin. Bunun belki onlarca sebebi vardır ama en önemlisi de, sürekli bir başkasının elini öpmek istemeyişindendir." Gökhan'ın küçümseyici bakışları Zeki Akbulut'a çevrilmişti. "

Niye

, diye soracaksın.

El öpmek mi lazım illa

, diye soracaksın. Ama lazım evlat. Bu adamların somut şeylere ihtiyaçları var ve el öpmek de bunlardan biri." Zeki Akbulut, Bora'ya baktı. "Chip gibi. Dahiyane bir fikirdi Kara, bravo. Ona baktıkları müddetçe, sana ihanet etmemeleri gerektiğini hatırlayacaklar."

Çınar elindeki chip'e bakarken, "Bunun içinde GPS var, değil mi?" diye sordu.

"Ve dinleyici," dedi Bora.

Çınar'ın yüzü buruştu. "Chip'imi kim emaneten taşımak ister?" Aydın'a baktı. "Aydın? Hevesliydin, al?"

Aydın kaşları çatılırken, "Yok," dedi.

"Babaanne?" dedi Çınar, Nagihan Akbulut'a bakarken. "Senin dinlenmen veya dinlenmemen arasında hiçbir fark yok bence. İster misin?"

Nagihan Hanım gülümsedi. "Teşekkür ederim, çok zarifsin ama istemem."

Çınar, Zeki Akbulut'a baktığında aldığı tek cevap, Zeki Akbulut'un başını iki yana sallamasıydı. "Neyse," dedi Çınar, chip'i cebine koyarken. "Zaten Falcon dinliyor. Evde, sinyal kırıcı bir odam var. Orada tutarım olmadı."

Merdivenlerden önce Ada'nın sesi, sonra da Yeşim'in adım sesleri duyulmuştu. Ada, kendi bilmediğimiz dilinde Yeşim'e bir şeyler anlatırken, görüş hizasına biz girdiğimizde heyecanla, "Ani! Ba!" dedi.

Kollarını babasına doğru uzattığında, Bora onu gülümseyerek kucağına almıştı. "Gel bakalım babacığım..." dedi Bora, Ada'nın saçlarından öperken. "Nasılsın? Neler yaptınız Yeşim Abla'yla?" Ada neler yaptıklarını bir çırpıda babasına anlatmaya başlarken, Yeşim yanımızdan ayrılmıştı. Ada, parmaklarını birleştirip elini salladığında, resim yaptıklarını anlamıştık. "Ne çizdin?" diye sordu Bora, merakla. Ada, her ne çizdiyse bunu da kendi dilinde anlattı. Zaten muhtemelen çizdiği resim de yalnızca kendisinin anlayabileceği, soyut bir sanat olmalıydı. "Sonra bana gösterirsin resmini..." dedi Bora, kızının sanat aşkını desteklercesine.

"Jüjim!" dedi Ada gülümseyerek. İşaret parmağını Gökhan'a doğru çevirdiğinde, Gökhan ona göz kırpmıştı. "Yeo ba!" dedi ardından, Aydın'a. Çınar'a döndü. "Tiki!"

Eren'e baktığında kaşları çatıldı. "Demir'in babası," dedim, açıklar gibi.

"Bebe?" dedi Ada, etrafına bakarken.

"Demir gitti ya babacığım," dedi Bora. Ada'nın kaşları çatıldı. "Hani el salladın sen de ona?"

"İşte Demir'in babası Eren," dedim, ona yine açıklar gibi. "Eren, benim arkadaşım. Senin dayın oluyor."

"Aaağğğğ?" dedi Ada ama ne anladığı muammaydı.

Nagihan Akbulut ve Zeki Akbulut'a baktığı sırada, "Onlar da senin babaannenin, annesi ve amcası oluyorlar," dedim.

"Aaaağğğ!" dedi Ada yine, çok anlamış gibi.

Nagihan Hanım ayağa kalktı ve Bora'ya yaklaştı. "Maşallah," dedi içtenlikle. "Sen ne kadar güzel bir kızsın öyle." Ada, ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Keşke ömrü vefa etseydi de seni Betül de görseydi."

"Beti," dedi Ada.

Bora, Ada'nın saçlarını öptüğü sırada, Nagihan Hanım çantasından küçük bir kutu çıkarttı. "Annenin doğumunda babaannesi takmıştı bu bileziği ona..." dedi, kutuyu Bora'ya uzatırken. "Dört yaşına kadar falan taktı herhalde bunu... Çok severdi. Bütün çocukluk resimlerinde bu bilezik vardır, sen de mutlaka görmüşsündür." Bora kutuyu açtı ve bileziğe baktı. "Beyza'nın doğumunda yoktum, o zamanlar öyle kolay görüşemezdik ama Begüm doğduğunda bir aradaydık. O zaman Betül'e vermek istedim bu bileziği. Kabul etmedi. Demedi açık açık ama anladım ben, Beyza'yla Begüm'ü birbirinden ayırmak istemedi.

'Sakla anne bunu benim için... Çocuklarım büyüsün... Evlenip çoluk çocuğa karışsınlar... İlk kızı olan kim olursa, ona hediye edersin...'

dedi. Bu bileziği benden değil, annenden bir hediye olarak kabul et Bora. Umarım Ada da çok sever. Babaannesinden yadigâr."

"Ada, bak..." dedi Bora, kutunun içindeki bileziği göstererek.

"Aaağğğğ!" dedi Ada. Bileziği almak istediğinde, Nagihan Hanım bileziği kutudan çıkarttı ve Ada'ya takmak üzere bir hamle yaptı ama Ada derhal kaşlarını çatmıştı. "Ayı! Veğ!" Nagihan Hanım bileziği Ada'ya verdi. "Ani!" dedi Ada. Bana döndü. "Ani! Ge!" Yerimden kalktım ve Ada'nın yanına gittim. Ada, bileziği bana verdi. "Ani!" dedi, işaret parmağıyla bileğini gösterdi. Bileziği Ada'nın bileğine taktım fakat bilezik Ada'ya büyüktü ve kolunu aşağı indirdiği anda bileğinden düşmüştü. "Ani!" dedi Ada, telaşla. "Ani! Ani! Ani! Ani! Ani!"

"Dur kızım dur," dedim, eğilip bileziği yerden alırken. "Sirene bağladın yine." Yeniden işaret parmağıyla bileğini gösterdiğinde, bileziğin büyük olduğunu anlamadığını ve benim takamadığımı düşündüğünü fark etmiştim. "Anneciğim, bu büyük sana..." dedim. Kaşları çatıldı. "Bunu biraz daha büyüdüğünde kullanabilirsin ancak."

"Ayı!" dedi Ada.

"Bozuk bu bozuk. Kırık yani," dedim, anlaması için. "Takılamıyor."

Ada babasına baktı. "Evet babacığım," dedi Bora, beni onaylayarak. "Bunu da yaptıracağım ben."

Ada, babasına kızgın bir tavırla anlamadığımız bir şeyler söylediğinde,

sen de yaptıracaksan yaptır, oyalayıp durma beni

dediğini düşünmeden edememiştim.

"Babaya bağırılmaz," dedim, Ada'yı kucağıma alırken. Ada, bu kez de bana söylenircesine bir şeyler dediğinde, "Anneye hiç bağırılmaz," diye ekledim.

"Biz gidelim artık," dedi Nagihan Hanım. Zeki Akbulut da ayaklandı. Nagihan Hanım, gözleri beni bulduğunda gülümsedi. "Sağlık ve huzurla büyütün kızınızı..." dedi.

"Teşekkürler, inşallah..." dedim.

"Ben sizi geçireyim," dedi Çınar. Nagihan Hanım, Zeki Akbulut ve Çınar merdivenlerden çıkarken, Selim aşağı inmişti. "Abi," dedi yanımıza

geldiğinde.

"Abi!" diye tekrarladı Ada. Güldü ve Gökhan'a bakıp babasını işaret etti. "Ba, abi!"

"...Misafirin var. İstihbarat'tan. Mehmet Bey ve Emre Bey."

"Geliyorum," dedi Bora. "Kızım," dedi içtenlikle. "Bizim biraz işimiz var, tamam mı? Yukarı çıkıyoruz. Ama sonra geleceğim ben, birlikte yemek yiyeceğiz."

"Hığğğ," dedi Ada.

"Jüjim! Mama!" dedi Ada. Zannediyorum ki kendince Gökhan'ı yemeğe davet etmişti.

"Yeriz güzelim!" dedi Gökhan. Yanımıza yaklaştı ve Ada'nın yanağından makas aldı. "Ama şimdi ben de babayla yukarı çıkıyorum."

Bora gözlerimin içine baktığında, usulca gözlerimi yumdum. Selim, Aydın ve Gökhan'la beraber merdivenlere ilerledi. Ada, salonda Eren'le yalnız kaldığımızda ona dönmüş ve kaşlarını çatmıştı. "Bebe, men, aba, vınnn vınnn!" dedi Eren'e fakat yüz ifadesi bir şey anlatır gibi değil, Eren'i tehdit eder gibiydi. "Bebe, fi... Aba, men..."

"Sen sevdin mi Demir'i?" dedi Eren, ayağa kalktığında.

"Ayı!" dedi Ada yekten.

"A-aa?" dedi Eren şaşkınlıkla. "Niye sevmedin benim oğlumu?"

"Yürüyor çünkü," diye mırıldandım.

Eren minik bir kahkaha atarken, "Demir seni çok sevmiş," dedi. Ada'nın yanağını sevdi. "Ben de seni çok sevdim ve halandan aldığım tüyolarla, sana bir hediye getirdim. Arabamda. Bekle, getireyim."

"Ben de sana bir şey vereceğim," dedim Eren'e. Bakışları gözlerimi buldu. "Benimki de yukarıda. Ben de alıp geleyim. Sonra birlikte kahve içelim, eğer

vaktin varsa."

Eren gülümseyerek, "Senin için her zaman vaktim var Naz," dediğinde, ben de gülümsemiştim.

♠

Eren, Ada'ya sapsarı bir bez bebek almıştı. Ada, yanında Yeşim'le, ada tezgahın üzerinde yeni bez bebeğiyle oynarken, biz de Eren'le kış bahçesinde kahve içiyorduk. Ada, elimdeki sigarayı görmesin diye ona arkamı dönmüştüm ama Eren'in bakışları sık sık Ada'ya takılıyordu. Göz ucuyla baktığımda, Ada'nın göz göze geldiklerinde, ona bez bebeğini göstererek gülümsediğini görmüştüm. "Tam senin kızın!" dedi Eren, kahvesinden bir yudum aldıktan sonra. "Senin gibi, hediyeleri çok seviyor."

"Yeni başladı aslında bu huyu," dedim, kaşlarım çatılırken. "Bu ara resmen kendisine hediye alan insanları kayırıyor. Hoş, çocuk bu kadar insanı ilk defa görüyor. Yani evine girip çıkan, kendisiyle aşırı ilgilenmeye çalışan insanı... Her gün yeni bir akrabayla, eş dostla tanışıyor."

Eren sevinse mi üzülse mi bilemez bir şekilde Ada'ya bakarken, "Kalabalık iyidir demek isterdim ama... Biz bir süredir, o kadar çok kalabalığa maruz kaldık ki. Yalnızlık gibisi yok diye düşünmeye başladım ben bu ara," dedi.

Ben de gülsem mi ağlasam mı bilememiştim. "Siz de komün hâlinde yaşamışsınız... Dağıldı mı bari sizinki de diğeri gibi?"

"Bizim düzen çok karışık ya," dedi, çenesini hafifçe yukarı kaldırırken. "Nurcan Teyze, Osman Amca ve Esin kendi evlerine geçtiler. Ama aslında Bodrum'a dönmek istiyorlar. Esin'in evlenmesini bekliyorlar. Bu yaz olacaktı ama bu olanlardan ertelediler düğünü. Buradaki evi satılığa çıkartacaklar herhalde daha sonra. Ama Bodrum'da nereye yerleşirler, ne yaparlar bilmiyorum."

"E ben yengeme, onların kendi evlerine geçmesini... Yengeme de bizim eve geçmesini söylemiştim?" dedim, kaşlarımı çatarken.

"Kabul etmediler o zaman," dedi sıkıntıyla. "Yani en nihayetinde evi Bora değil de bir başkası satın alsaydı, yeni ev sahibi bize böyle bir şey diyecek miydi diye düşündüklerinde, sizin ölüm haberleriniz falan, hak yemek istemediler bence. Vesile Hala senin yasal mirasçın sıfatıyla da konuştu,

gerekirse evleri takas yapalım, bu Naz'ın isteğiydi

dedi ama ikna edemedi."

"Yengem bizim eve geçti mi peki?" diye sordum, merakla.

"Geçti. Geçen yaz, Vesile Hala'yla beraber orada kaldılar. Kışın da beraber döndüler. Bu yaz başında yine gitmişlerdi ama hemen dönmek zorunda kaldılar işte olaylardan sonra. Özcan da geçen yaz oteli işletmeye başlamıştı. İyi bir ekip kurdu. Kışın sık sık gitti geldi. Bazen Canan'la Can yanına gittiler onun. Nazlı Butik Otel, bu felaketlere kadar gayet emin ellerdeydi yani. O da aklında kalmasın."

"Seninkiler ne durumda?" diye sordum, merakla.

"Annemle babamın dönesi yok kendi evlerine. Yani Bodrum'a dönmek istemiyorlar henüz, olanlar onları da bayağı korkuttu. Abimlerdeler hâlâ," dedi. Kahvesinden bir yudum aldı. "Ben geçtim kendi evime ama sürekli beni de çağırıp duracak gibiler yanlarına."

"Melis de seninle, senin evine mi geçti?" diye sordum.

"Kendi evi var," dedi.

Derin bir nefes alıp verdim. "Nasılsın Eren?" diye sordum merakla. "Mutlu musun?"

"Mutsuz değilim," dedi, samimi bir tavırla. "Daha mutlu olduğum günlerim olmuştu ama... Yine de iyiyim." Gülümsedi. "Melis'i kastederek soruyorsan... Birlikte vakit geçirmeyi çok sevdiğim, dertleşebildiğim, konuşabildiğim, beni anlayan, yalnız hissetmememi sağlayan biri. Aşk değil bu ama bence aşktan daha değerli ve hatta daha zor bulunan bir duygu."

"Begüm'e karşı olan hislerin peki?" dedim, sorar gibi.

"Duruyor mu durmuyor mu emin değilim," dedi. Kaşlarım çatıldı. "Düşünmemeye çalışıyorum diyebiliriz. Biz onunla arkadaş olduk. Zor oldu benim bu arkadaşlığa adapte olmam ama Demir, benim hissettiğim şeylerden çok ama çok daha önemli. Oğlumuzu sağlıklı koşullarda büyütebilmek için gerekli olan neyse, bunu sağladık Begüm'le."

"Nasıl bir arkadaşlık yani bu?" diye sordum merakla. "Aranızdaki konu, yalnızca Demir'le mi kısıtlı?"

"Başlangıçta öyleydi," dedi Eren gülerek. "Ama zamanla Begüm sınırlarını genişletti. Şimdi normal, bildiğin arkadaşız işte. Aramızdaki konular kısıtlanmış değil. Sam dışında hemen her şeyi konuşuyoruz. Melis dahil."

"Melis'le ilgili bir şeyler sormaktan çekinmiyor ama senin Bat'le ilgili herhangi bir şey dinlemeyeceğini biliyor?" dedim, sorar gibi.

"Aynen," dedi Eren, başını sallayarak.

"Kıskanıyor musun?" diye sordum.

"Kıskanmıyorum..." dedi doğrudan. Bu soruyu onun da kendine sorduğu ve cevabını çoktan bulduğu açıktı. "Varlığından rahatsız oluyorum. O adam beni kendi aptallıklarımla yüzleştiriyor. Elimdeki en güzel, en değerli şeyi nasıl kırıp döktüğümü hatırlatıyor..."

"Onları yakıştırıyor olmam, seni üzer mi?" diye sordum merakla.

"Onları, abim bile yakıştırıyor bence," dedi, derin bir nefes verirken. "Geçenlerde, annem ve babamla konuşurlarken duydum. Tarabya'ya sık sık geçerdi o da, Çınar'larla Gökhan'larla falan konuşmaya. Artık annemler mi bir şey sordu, bilmiyorum.

İyi bir adam, Begüm'ü seviyor, Begüm de onu seviyor belli

falan diyordu hakkında. Ne gördü ne duydu, bilmem." Bakışlarım şaşkınlıkla açılırken Eren güldü. "Bu arada inanır mısın bilmem, Begüm'ün annemlerle arası çok iyi. Demir her şeyi değiştirdi, her iki taraf için de. Begüm sık sık

Demir'i kendi getiriyor babaannesiyle dedesine. Masal'la falan da düzeldi arası. Benden başka herkes gayet iyi anlayacağın."

"Yine de bu anlattıkların çok güzel şeyler," dedim. Her ne kadar buruk da olsa yüzümde içtenlikle dolu bir gülümseme vardı. "Kimsenin birbirinin yüzüne bakmadığı bir ayrılık hikâyesinden çok çok iyi bütün bunlar. Sadece Demir için katlanılan şeyler de değil belli ki. Demir'i, Esin'in nişanına götürmek istediğin günkü Begüm'ün tavrını düşününce, epey yol katetmişsiniz."

"Öyle," dedi Eren. Bir eliyle elimi tuttu. "Sen anlat... Sen nasılsın?"

"İyiyim," dedim gülümserken. Sigaramı söndürdüm ve dönüp Ada'ya baktım. "Her yeni gün, yepyeni bir macera şeklinde geçiyor işte... Çocuk büyütmek keşif dolu bir yolculukmuş, sen benden daha tecrübelisin." Eren başını sallarken gülümsedi. "Anne olduğumu ilk ne zaman anladım bilmiyorum ama... Ada'nın beni gerçekten tanıdığını ve bir şekilde gözleriyle beni aradığını fark edince, içimi biricik bir duygu kapladı. Sonra fark ettim ki benim yanımda da aynı hisleri babasına karşı besliyor. Arka gözler gibi. Bana da babasına da muhtaç içten içe ve ikimiz de olmak zorundayız. Bu da Bora'yla eşit olduğumuz ve birbirimizi dengelediğimiz bambaşka ve en güzel şey..." Eren'in elini hafifçe sıktım. "Demem o ki... Bir çocuğun ebeveynliğini bölüşmek, çok özel bir şey. Bat ve Begüm'ü yakıştırıyorum. Yarın ayrılabilirler veya yarın, onların da bir çocuğu olabilir. Ama seninle Begüm arasındaki Demir özelinde paylaştığınız o bağ eşsiz. Hayatınız boyunca değişmeyecek olan şey bu. Sırf bu yüzden, kaybettiklerine değil kazandıklarına odaklanmalısın. Hayatınız boyunca Demir'le ilgili ne yaşanırsa, ilk birbirinizi arayacaksınız. Siz de birbirinize bir yerde muhtaçsınız işte."

Eren söylediklerimi düşünürcesine on saniye boyunca sessiz kalırken, derin bir nefes alıp vermişti. Ardından bakışları yeniden gözlerime çevrildi. "Sen bana ne verecektin?" dediğinde, sehpanın üzerindeki bez keseyi ona uzattım. Eren keseyi elimden aldı ve içindeki beş taşı avucuna döktü.

"Bunları 2 Haziran 2018'den itibaren topluyorum," dedim. Gözleri gözlerime çevrildi. "Her sene... Doğduğu gün... Her neredeysem bir taş alacağım. Denizden, yerden, nereden olduğu önemli değil, rastgele bir taş..."

Yutkunmaya çalıştı. "Bana ağırlık yapıyor. Bunları benim için sen saklar mısın? Misketleri sakladığın gibi." Başını salladı. "Bir gün, belki bu taşları bir şekilde değerlendiririz. Ne bileyim, bir şekilde, bir şeye dönüştürürüz." Gözleri dolmuştu. "Sözünü tuttun mu?"

"Tuttum," dedi Eren. Gözlerinden akan yaşları sildi. "Her sene 2 Haziran'da ve 25 Ağustos'ta yine üçümüzdük... Peki sen üç kişi olduğumuzu, yani çok kalabalık olduğumuzu hissettin mi?"

"Hissettim," dedim, başımı sallarken. Ben de gözlerimden akan bir damla yaşı silmiştim. "Hayatımız boyunca da en azından yılda iki kez öyle hissedelim, olur mu?" Gülümsemeye çalıştım. "Ne fark ettim biliyor musun?" İçime derin bir nefes çektim. "25 Ağustos 2017'den beri... Hiç kimseyle konuşurken... Anıl'ın deniz gözlerine benzeyen deniz mavisi gözlere sahip arkadaşımla ya da Nurcan Teyze'yle bile konuşurken, seninle konuştuğumda olduğu kadar Anıl'a yakın olamadım hiç. Bunu galiba sana olan bütün öfkem ve bütün kırgınlığım geçtiğinde, seni affedebildiğimde anladım."

"Ben de," dedi Eren doğrudan. "Anıl'ın bir parçası senin içinde sanki ve sen, ona dokunabilmemi sağlıyorsun."

"İşte ben de tam böyle hissediyorum," dedim, başımı sallarken. "O yüzden... İstesen de istemesen de benimle sık sık görüşmek zorundasın."

Eren başını iki yana sallarken gülmüştü. "Sen benim en iyi arkadaşımsın Naz. Ben senin yerine kimseyi koymadım, koyamadım, koyamam da." Gözleri her ne kadar yaşla dolu olsa da göz bebeklerine yerleşen mutluluğu fark ediyordum. "Biz çocuklarımızı birlikte büyüteceğiz. Onlar, her evrende birbirlerinin kardeşi olurlardı, bizim gibi, ben buna eminim ama ne mutlu ki kuzenler. Birbirlerinden hiç ayrılmayacaklar. Birbirlerini çok sevecekler, koruyup kollayacaklar, arkadaş olacaklar." Gözlerinden akan yaşları bir kez daha sildi. "Senin kız, benim oğlana çektireceğe benziyor, senin gibi nazlı çünkü ama olsun."

Güldüm. "Ona bir

bebe

deyişi var valla, aşağılar gibi, azarlar gibi..." Ellerimi teslim olur gibi kaldırırken, "Ben minik kurbağayı gerçekten çok seviyorum, konunun benimle alakası yok," diye eklemiştim. Eren de güldü. "O kadar asil bir çocuk ki... Gerçekten hayran kaldım, maşallah! Aşırı cool. Muhteşem bir karakter."

"Bazı hareketleri öyle Bora'yı andırıyor ki, hayret ediyorum!" dedi Eren, başını iki yana sallarken. "Çocuk kaç ay gördü ki yani dayısını, nasıl olabilir bu aklım almıyor?!"

"O da bir şey mi?!" dedim gülerken. "Leo dayısını hiç görmemişken bile Bora'yı andırıyordu! Artık nasıl bir gense adamdaki, anlamadım gitti..."

"Ani!" dedi Ada, cama avucuyla vururken. Yeşim onu yere indirmişti ve o da kış bahçesinin camekan kapısına kadar emeklemiş, dizlerinin üzerinde durarak bana bakıyordu. "Men? Ani? Men?"

"Gel, içeri geçelim..." dedim Eren'e. Mutfağa girdiğimde Ada'yı kucağıma aldım. Ada kollarını boynuma sararken, Selim de mutfağa gelmişti. "Yenge," dedi. Bakışlarım gözlerini buldu. "Abim seni bekliyor, yukarıda, küçük odada."

"Anneciğim," dedim yumuşacık bir sesle. "Ben babanın yanına çıkacağım bi'. Sen Yeşim Abla'yla oyun oynamaya devam eder misin?"

"Hııığğğğ!" dedi Ada. Selim'e bebeğini gösterdi. "Abi! Bebe!" Sonra da Eren'i gösterdi.

"Çok güzelmiş Ada!" dedi Selim, gülümseyerek.

Ada da gülümsedi. "Oağ?"

"Noir bahçede. Yeşim Abla'n senin üzerine mont giydirsin, istersen biraz bahçede oynayalım seninle. İster misin?"

"Hııığğğ!" dedi Ada, kollarını Selim'e doğru uzatırken. "Bebe?"

Selim, Ada'yı kucağına alırken, "Tamam bebeğin de gelir tabii," dedi.

"Ben montunu getireyim," dedi Yeşim.

"Ben de çıkayım," dedi Eren, kolundaki saate bakarken. "Konuşuruz yine sonra."

"Tamam," dedim. Eren bana sıkıca sarıldı. "Dikkat et kendine, haberleşiriz."

"Sen de dikkat et," dedi. Ada'nın yanağını hafifçe okşadı. "Bye bye Ada'cığım."

Ada, Eren'e el salladıktan sonra Eren'le birlikte yukarı çıktık. O kapıya ilerlerken ben de süslü salonun önünden geçerek koridorda ilerledim ve koridorun sonundaki odanın önüne geldim. Kapıyı üç kez tıklatıp açtım. Toplantı masasından hallice masanın baş köşesinde Bora, karşısında hiç kimse, iki yanında da Gökhan, Çınar, Aydın ve Emre oturuyorlardı. "Gel Nazlı," dedi Bora. İçeri girdiğimde Gökhan ayağa kalkmış ve oturmam için bana Bora'nın sağ tarafında kalan yerini vermişti. "Mehmet Bey seninle konuşmak istiyor."

"Nasılsınız Nazlı Hanım?" dedi hiç kimse, ben sandalyeye otururken.

"İyiyim, sağ olun..." dedim. Bakışlarımı gözlerine diktim. "Konu nedir?"

"Konu, Emre Bey'in size yaptığı teklif..." dedi hiç kimse. Bakışlarım Emre'ye çevrildiğinde bana mahcup bir şekilde gülümsemişti. Hâlâ Bora'nın bana kızıp Ada'yı benden kaçırdığını mı düşünüyordu acaba? "Bu, bizden habersiz yapılan bir teklifti."

"Evet, biliyorum..." dedim, devam etmesine izin vermeden. Bu konuyu bir daha açmasa da olurdu, benimle çalışmak istemediklerini yüzüme söylemesine gerek var mıydı gerçekten? "Sorun değil," diye ekledim.

"Bu durumu kendi aramızda değerlendirdik," dedi hiç kimse. Sıkıntı dolu bir nefes alıp verdim. "Ve biz de sizinle resmi olarak çalışmak istiyoruz."

Gözlerim şaşkınlıkla açılırken, "Ne?!" dedim. Kaşlarım havalandı. "Ciddi misiniz siz?"

"Evet," dedi hiç kimse. Bakışları Emre'ye değip yeniden yüzümü buldu. "Emre Bey'in ekibinde olmanızı istiyoruz. Eminim ki bize çok büyük katkılar

sağlayacaksınızdır."

"Evet," dedim, başımı sallarken. "Ben de bundan eminim." Emre gülümsedi. "Çok teşekkür ederim. Bu teklif, benim için çok değerli."

"Detayları kendi aramızda konuşmalıyız," dedi Emre. Bakışları hiç kimseyle benim aramda dolaşıyordu. "Sizi İstihbarat'a davet edelim. Çalışma alanımız yalnızca Kara'nın operasyonları olmayacağı için özel ve kapalı bir görüşme yapmalıyız."

Hiç kimse, Emre'yi onaylamadan bakışlarını Bora'ya değdirmişti. "Evet," dedi ardından. "Yarın gelebilirseniz, yarın görüşelim."

"Aslında ben, üzülerek teklifinizi reddetmek zorundayım..." dedim. Emre'nin kaşları çatılırken, hiç kimse de şaşırmıştı. "Ama Kara'nın operasyonları özelinde, size danışmanlık verebilirim." Aydın bıyık altından gülümserken, Gökhan alt dudağını ısırmış, Çınar ise başını iki yana sallamıştı. "Tabii bu Kara için de uygunsa..." dediğimde, Bora'ya baktım. O da en az hiç kimse kadar şaşkındı. "Şimdi şöyle..." dedim, yeniden hiç kimse'ye döndüğümde. "Benim hayatımın Kara'yla paylaştığım kısmı... Yani büyük bir kısmı, yeterince aksiyonlu biliyorsunuz ki... Bir de araya haricinde aksiyon almak istemiyorum. Akademik kariyer olarak teklifinizin bana elbette ki katkıları olacaktır fakat ben akademik alanda, gelebileceğim en iyi yerdeyim zaten. Gizli değil açık açık ve dünyayla paylaşmamda sakınca olmayan akademik kariyeri tercih ederim ayrıca." Hiç kimse, cümlelerimi kafasında tarttığı belli bir şekilde başını aşağı ve yukarı sallarken, bakışlarımı Emre'ye çevirdim. "Ne zaman istersen bana istediğini danışabilirsin ama. Yani seninle iletişimi kesmem. Gizli de tutabilirim bunu. Zaten emin ol, Kara fazlasıyla meraksız biri ve kendisini ilgilendirmeyen hiçbir şeyi sormaz ya da öğrenmek istemez. Anlatsam da

bitse de sussa

diye dinler, o derece."

"Çok büyük bir fırsatı kaçırdığınızın umarım farkındasınızdır," dedi Emre. Bana kızdığı ve aldığım kararı yargıladığı belliydi. "Yine de bence, bir kez daha düşünün."

"Bence, kendisi için en doğru kararı verdi," dedi Çınar, ben dudaklarımı oynatamadan. "

Kara'nın operasyonları

dediğimiz şey de bu ülke özelinde yeterince geniş bir skala neticede. Dahası doz aşımı olacak ve Nazlı'yı kalan bütün hayatından soyutlayacaktır. Arzu ettiği akademik kariyeri de engelleyecektir aslında. Çünkü sizinle resmi olarak çalıştığında, Harvard'la kurduğu bağlantının dahi sekteye uğratılması muhtemel. Neyse, Kara'nın operasyonları özelinde var olursa da dolaylı olarak yine sizin için çalışmış olacak."

"Siz ne diyorsunuz Bora Bey?" dedi hiç kimse.

"Nazlı'nın zaten verdiği kararın üzerine benim bir yorumda bulunmam gereksiz olur," dedi Bora, düz bir sesle.

"Peki, sizin operasyonlarınızda çalışmasıyla alakalı ne düşünüyorsunuz?" diye sordu hiç kimse, merakla. "Sonuçta bu, sizin onayınız olmadan gerçekleşemez. Ayrıca, sizin operasyonlarınız her zaman masa başı veya uzaktan, teknik destek içerikli operasyonlar değil. Emre Bey, operasyonların çoğunda sahada da bulunuyor."

"Saha da çok başarılı olduğum başka bir alan," dedim, hiç kimse'ye. Gülümsedim. "Ölmemek konusunda epey başarılıyım. Bunu, Kara'nın karısı olarak bugüne kadar hayatta kalmış olmamdan da anlayabilirsiniz. CIA'den de bilgi alabileceğiniz üzere, sahada batırdığım herhangi bir şey olmadı şimdiye kadar. Bazen beni disiplinsiz buldukları oldu, çünkü ben doğaçlama şeyleri seviyorum. Ama önemli olan sonuçtur diye düşünüyorum."

"Kara'nın sizi sahaya çıkartacağını sanmıyorum," dedi Emre çıkışarak.

"Sen neden benim bir tasmam varmış gibi bir algıya sahipsin, ben o kısmı gerçekten hiç anlamıyorum!" dedim sertçe. "Velev ki dediğin gibi, Kara beni sahaya çıkartmaz... E o zaman senin ekibinde İstihbarat için çalışırsam da çıkartmaması gerekmez mi? Ne yapacaksın,

resmi belgemiz var, sahaya çıkmazsa karını hapse atarız mı diyeceksin?!

Ayrıca sizin için, seninle beraber sahaya çıktığımda ve Kara'nın operasyonları dışındaki bir konu özelinde bunu yaptığımda, yani Kara yanımda olmadığında, asıl o zaman sahaya çıkmam onun açısından bir soruna dönüşecektir. Bak, ben zaten sürekli sahaya da çıkamam. Zannetmiyorum ki Kara da her gün sahada olsun. Ben biraz canım ne isterse onu yapan biriyim, anlatabiliyor muyum bilmiyorum. Canım o gün sahada olmak isterse olurum, olmak istemezse olmam. Bu kadar basit. Ben varsam daha şanslı olursunuz, yoksam da zaten Kara var, gözüm arkada kalmaz."

"Her neyse," dedi hiç kimse, Emre'ye yandan bir bakış atarken. "Sanırım bunu Nazlı Hanım ve Bora Bey kendi aralarında konuşsalar daha iyi olur."

"Bence de," dedi Bora, net bir ifadeyle. "Eğer başka bir şey yoksa, toplantıyı bitirebiliriz."

Hiç kimse ve Emre ayağa kalkarken, "Görüşmek üzere," diyerek odadan çıktım. Merdivenlere ilerledim ve yatak odamıza çıktım. Giyinme odasına geçtim ve açılmayı bekleyen bavulların birinden laptop'ımı aldım. Yeniden salona indim.

Yeşim, Ada ve Noir'yla salondaydı. "Bebeğine bir ad verelim ister misin peki?" diye sordu Yeşim, Ada'ya. "Hani senin adın Ada... Benim adım Yeşim... Öyle bir ad..."

"Bebe," dedi Ada.

"Tamam, bebek... Ama her bebeğin bir adı vardır."

"Aaağğğğ!" dedi Ada.

"Ne olsun adı?"

"Bebe."

"

Sarı

bebek

olsun bari," dedim gülümserken. Ada'nın bakışları bana çevrildi. "

Sarı bebek

de bakayım anneciğim."

"Bebe," dedi Ada.

Yeşim'le aynı anda küçük bir kahkaha atmıştık. Koltuğa oturdum ve arkama yaslandım. "Köfte yaptım. Izgarada kızartacağım," dedi Yeşim. Bakışlarım gözlerini buldu. "Yanına da püre ve ızgara sebze düşündüm. Hazırlamaya başlayayım mı?"

"Olur," dedim, derin bir nefes verdikten sonra. "Bize yardımcı lazım. En kötü, aşçı. Ama gerçekten yardımcı biri de lazım. Bu ev çok büyük ve en azından bir düzen kurabilene kadar, birinin bizi çekip çevirmesi gerek."

"Bize kayınvalidem lazım," dedi Yeşim, gülerken.

"İşte senin kayınvalideni Begüm elimizden aldı," dedim somurtarak. "Onu, Begüm'den nasıl çalabiliriz acaba?" Yüzüm düştü. "Öğretmenliğe dönecek misin? Bora, size ormanın içinde bir ev yaptırabileceğimizi söyledi. Yani eğer bizimle kalmak isterseniz ve sen Ada'yla ilgilenmek istersen..."

Yeşim gülümsedi. "Ben Ada'yla ilgilenmeyi her zaman isterim," dedi. Ada hiçbir şey anlamasa da kendisi hakkında çok güzel bir şey duyduğunu hissettiği için olsa gerek Yeşim'e gülümsemişti. "Eğer Bora Abi de sen de bunu isterseniz, seve seve kabul ederim bunu." Gülümsemesi büyüdü. "Selim'in zaten canına minnet bence. Çünkü bizim başka yerde, başka bir evimiz olduğunda, eve uğramayı unuttuğu zamanlarımız olmuştu."

İç çekerken, "Şimdi farklı mı sanki?" diye sordum. "İstanbul daha yorucu. Yani sizin ormanda bir eviniz de olsa, oraya da uğramayı unutacağı zamanları olacaktır."

"İllaki," dedi Yeşim, bunu kabullenmiş bir tavırla. "Ama en azından uyumaya gelir. Çünkü öbür türlü,

zaten bir iki saat uyuyacağım, müştemilatta veya misafir odasında yatarım

da

diyebiliyordu."

Güldüm. "O zaman, madem sen burada olacaksın, sabah gelip akşam giden aşçı ve temizlik görevlileriyle idare edebiliriz gibi. Yani aslında bir çeşit adadaki gibi bir düzenimiz olur. Sadece burada yatıya kalmazlar."

"Olur," dedi Yeşim, başını sallayarak. "Ben birkaç gün idare ederim, merak etme sen. Bavulları falan da hallederim."

"Ben yarın bir mimarla görüşeceğim," dedim. Yeşim, Ada'nın ona uzattığı bebeği aldı ve dikkatini benden çekmeden, bebeği uyutuyormuş gibi koltuğa yatırdı. "Sen de nasıl bir ev istiyorsan, bunu görüşürsün. Biraz sürer, o zamana kadar misafir odasında idare edersiniz değil mi?"

Merdivenlerden adım sesleri duyulurken, "Ederiz, sorun yok," dedi Yeşim.

"Sana teşekkür edemedim," dedi Bora, telefonda konuştuğu kişiye. "Yaptığının çok büyük bir fedakârlık olduğunun farkındayım ama başka birine güvenemezdim Eren."

Ada, "Ba!" dedi, işaret parmağını dudaklarına götürerek. "Bebe eee eee."

"Pardon kızım," dedi Bora ve verandaya ilerledi.

Yeşim ayağa kalkarken, "Ben yemeği hazırlayayım," diye fısıldamıştı.

Uyuyan Sarı Bebek'in saçlarını okşadığımda, Ada merakla bana bakıyordu. Fısıltıyla, "Sen uyurken seni de böyle seviyorum..." dedim.

"Aaağğğğ!" Maşallah, o fısıldama ihtiyacı hissetmiyordu, sanıyordum ki bebek sadece bizim sesimizle uyanabiliyordu.

"Saçlarını okşuyorum. Ellerini okşuyorum. Seni öpüyorum," dedim.

"Şu anda en ihtiyacım olan şey," dedi Bora da fısıldayarak. Yanıma oturdu ve başını koltuğun arkasına dayayıp gözlerini yumdu. "Çok yoruldum."

"Ba!" dedi Ada. Bora derin bir nefes aldı ve başını kaldırıp Ada'ya baktı. "Bebe..."

"Evet bebeğim, dayın almış onu sana... Söyledi bana da," dedi Bora, gülümseyerek. "Hadi sessiz olalım da uyusun o da." Başını yeniden koltuğun arkasına yaslarken, "Lütfen ben de yemek hazır olana kadar kestireyim," dedi.

"Çok uykusuz kaldın bugün..." diye fısıldadım. Saçlarını okşamaya başladığımda, hafifçe gülümsemişti. Fakat bu sırada Ada, babasının dinlenmesine asla izin vermeyecekmişçesine koltuğa tırmandı ve bebeği alıp kucağımdan atlayarak babasıyla aramıza geçti. "Ba!" dedi, Bora'nın göğsüne tutunurken. "Bebe... Eee eee."

"Ama zaten uyuyordu babacığım, niye yeniden uyutayım ki?" diye sordu Bora, gözlerini açmadan.

"Ayı," dedi Ada.

"Uyanmış mı?" diye sordu Bora, hoşnutsuzlukla.

"Hıığğğğ!" dedi Ada. Bebeği babasının kucağına bıraktı. "Bebe, eee eee, nini!"

Bora bebeği alırken iç çekti. Yüzündeki gülümseme samimiyetten uzaktı ama Ada'nın bunu anladığını sanmıyordum. L koltuğun daha kısa olan ucuna geçti ve uzandı. Bebeği de yanına yatırdı. "Şimdi seninle uyuyoruz," dedi, bebeğe. "Kapat sen de gözlerini. Ben de kapatacağım. Yemeğe kadar birlikte uyuyacağız. Bizi kimse rahatsız etmeyecek. Ada sessiz olacak."

"Ani?" dedi Ada, sorar gibi.

"Anne de sessiz olacak."

"Oağ?" dedi Ada, bu kez de.

"Noir da sessiz olacak."

"Bebe?" dedi Ada.

"Bebek zaten uyuduğu için sessiz olacak. Herkes sessiz olacak kızım. Uyuyoruz biz."

"Oağ!" dedi Ada, yavaşça. İşaret parmağını dudağına götürdü. "Ba, eee eee! Bebe eee eee!" Bana döndü. "Ani! Bebe eee eee! Baba eee eee!"

Dudaklarım bir parça açılırken, Bora da dan diye gözlerini açmıştı. "Ne dedin?" diye sordu, Ada'ya bakarken. "

Baba

mı dedin bebeğim sen?"

"Hııığğğ," dedi Ada, gülümseyerek. "Ba."

"Hayır,

baba

dedin." Ada babasına gülümseyerek başını salladı. "Desene bir daha."

"Ba!"

"Baba," diye tekrarladı Bora.

"Ba!"

"Tamam, onu iki kez üst üste söyler misin?" dedi Bora.

"Aaağğğğ!" dedi Ada, heyecanla. Çünkü babasının ne dediğini anlamamıştı ama anlamış gibi yapması lazımdı.

"Gel anneciğim," dedim, Ada'yı kucağıma alırken. İçim büyük bir hazla dolmuştu. "Artık seninle sayı saymayı öğrenmemizin zamanı geldi. O kutsal gün, bugündür nihayet! Çünkü baban da

iki

nedir öğrenmen gerektiğini kabul etti artık." Bora zannediyorum ki bize küsmüştü çünkü Sarı Bebek'i de alarak arkasını döndü. "Sana sayı sayan animasyon ördekleri açayım mı anneciğim?"

"Hayır," diye mırıldandı Bora, son heceyi uzatarak. "Kendin say."

"Saydım ben birkaç kere, ilgilenmiyor.

Aaağğğ aaağğğ

deyip geçiyor," diye homurdandım.

"Öğrenme zamanı gelmemiş demek ki," dedi Bora. Neyse ki arkası dönüktü ve göz devirdiğimi görmemişti. "Daha

baba

diyemiyor, ne sayı sayması ya?!"

"Anne de diyemiyor ona bakarsan ama ben buna bu kadar takılmıyorum," dedim, kaşlarımı çatıp.

"

Anne

, zor.

Baba,

kolay.

Bebe

diyen çocuk, nasıl

baba

diyemez aklım almıyor," dedi Bora, nefesini sıkıntıyla verirken. "Sadece yanlışlıkla veya hızlı hızlı

ba

diye seslendiğinde

baba

diyebiliyor ya!"

"Bir," dedim. Gülümsedim. "İki... Üç... Dört... Beş... Altı... Yedi... Sekiz-"

"Aaağğğğ!" dedi Ada, gülümseyerek bana bakıp.

"Al bak," dedim,

ben demiştim

der gibi. "Diyorum sana! Animasyon ördek şart!"

"Anne de sessiz olacak demiştim kızımıza. Beni mahcup etmesene sevgilim," dedi Bora, varla yok arası çıkan bir sesle.

Ofladım ve kucağımda Ada'yla beraber kalktım. Laptop'ımı da elime aldım ve hızlı adımlarla merdivene ilerledim. "Yukarı çıkıyoruz anneciğim." Noir da peşimize takılmıştı. Umarım Bora ona küstüğümüzü anlar, çok pişman olur ve sayı sayan animasyon ördekleri bize kendi açardı.

♠

Bora'nın yemekten önceki kestirmesi, on beş dakika bile sürememişti çünkü Ada yukarı çıktığımızda, bebeğini uyandırmak istemişti. Yeniden salona inip, Bora'nın manasızca sarıldığı bez bebeği almaya çalıştığımızda, Bora gözlerini açmıştı. Bora'nın gözlerinin açıldığını gören Ada, babasına, yeniden bebeği uyutmasını söylemişti. Sonra yeniden uyutmasını, yeniden uyutmasını, yeniden uyutmasını... Sarı Bebek uyku nedir bilmeyen, devamlı uyanan, devamlı uyutulan, ama sonra yine uyanan tuhaf bir bebekti galiba.

Daha sonra da yemek hazır olduğu için sofraya oturmuştuk. Gökhan da Ada'ya söz verdiği için gelmişti fakat Ada'nın gözü pek Gökhan görecek gibi değildi. Çünkü sofrada olduğumuz süre boyunca kendi yemeğini Sarı Bebek'e de yedirmeye çalışmıştı ama Ada'nın, oyuncak bir bez bebeğin yemek yemediğini kabul etmekle alakalı sorunları vardı. Bebeğin ağzına götürdüğü her şey yere düşüyordu ve Ada buna çok sinirleniyordu. Onun oyuncak bir bebek olduğunu çeşitli şekillerde anlatmaya çalıştığımız için yemek faslımız uzun sürmüştü.

Yemekten sonra Gökhan gitmişti. Bora, Ada'ya banyo yaptıracağım süre boyunca en azından biraz uyumak istemişti fakat bu da pek mümkün olamamıştı. Çünkü Ada, Sarı Bebek'in de yıkanması gerektiği konusunda ısrarcı tutumlar sergilemişti ve Bora'yla ben, Eren'den nefret etme raddesine gelmiştik. Sarı Bebek'in yıkanmasında bir sakınca yoktu fakat o bez bir bebekti ve Ada, onun hemen kuruyamayacağını anlamak istemiyordu. Bora, bez bebeğe kurutma makinesini yirmi dakika boyunca tutmuştu ve bunu yaparken neredeyse ayakta uyuyacaktı. Bir saat on dört dakikalık uykuyla günü bu kadar gürültülü geçirmek, Bora için çok fazlaydı. Sarı Bebek kurumuyordu ama Ada onu uyutup öyle uyumak istiyordu. En sonunda Bora'ya, bebeği kurutma makinesine atmasını söylediğimde, çamaşır odasına inmek zorunda kalmıştı.

Bu sırada ben de Ada'yı, Gökhan'ın bugün ben uyurken ona aldığı kazakla beraber getirdiği, Tarabya'daki garajda çekilmiş ikisinin fotoğrafının olduğu çerçeveyle oyalamaya çalışmıştım. Çerçeveyi komodinin üzerine koymuş, ona yarın bir mimarla görüşeceğimi anlatmış, odasının nasıl olmasını istediğini falan sormuştum. Ada, İstanbul'a geldiğimiz üç gündür daha seyrek kullandığı emziği ağzında, uyumamaya direnircesine ama boş boş beni dinlerken, hâlâ Sarı Bebek'in kurumasını beklemişti ve bir noktada dayanamamış ve kucağımda sızıp kalmıştı.

Bora'nın neredeyse çamaşır odasında uyuyakaldığını düşündüğümde, Ada'nın monitörünü alarak aşağıya indim. Çamaşır odasına girdiğimde gördüğüm manzara korkunçtu. Bebeğin saçları yolunmuştu, dudaklarındaki ruj bozulmuştu ve hatta bebek küçülmüştü ve neredeyse tanınmayacak hâle gelmişti. Bora, nerede nasıl bir hata yaptığını anlamak istercesine yere oturmuş, bir dizini karnına çekmiş, bir ayağını öne doğru uzatmış ve elindeki

bebeğe bakıyor, belki de hayatını sorguluyordu. Beni fark ettiğinde gözlerini gözlerimle buluşturdu ve üzücü bir haber verircesine, "Kurutma makinesine atmamak lazımmış," dedi.

"Ben de fark ettim şu anda onu," dedim. Kaşlarım çatılırken Bora'nın yanına oturdum. "Aslında bunu düşünebilmem gerekirdi ama... Beynim durmuş olmalı."

"Benimki artık hiç yok," dedi, derin bir nefes koyuverirken. Bebeği bana verdi. "Yazık oldu. Aynısından bulamazsak, çekeceğimiz var."

"Buluruz herhalde ya," dedim, elimdeki bebeğe bakarken. "Yani Eren'e söyleriz. Yine alır."

"Uyandığında bunu görmek isteyecek," dedi. Başımı

maalesef

bunu

biliyorum

dercesine salladım. "Sence şu an açık oyuncakçı var mıdır?"

Telefonumun ekranından saate baktım. Saat, 22:17'ydi. "Yoktur," dedim. Sarı bebeği yere bırakırken bağdaş kurdum ve Bora'ya döndüm. "Oyuncak mafyası tanıdıkların var mı?"

Bora,

bilmem

dercesine dudaklarını büzerken, cebinden telefonunu çıkardı. Eren'i arıyordu. "Eren," dedi, beş saniye sonra. "Bu bez bebeği nereden aldın?"

"Oyuncakçıdan?" dedi Eren'in kulağıma ulaşan sesi. "N'oldu ki, bir sorun mu var? Gözlerinde boncuk, taş falan olan bir şey almadım özellikle. İpten dikiş gözlü olan bebeği aldım, hani Allah korusun koparıp yutmasın falan diye.

Sorun ne? Çocuklara zararlı olmadığını söylemişlerdi. Begüm de teyit etmişti."

"Eren bir susarsan ben de konuşacağım," dedi Bora, sıkıntı dolu bir nefes verirken.

"Telaşlandım birden," dedi Eren.

"Nereden aldın?" diye sordu Bora, bir kez daha.

"Oyuncakçıdan diyorum ya," dedi Eren.

"Amına koyayım hangisinden, onu soruyorum?!" dedi Bora öfkeyle. "Bu şehirde kaç tane oyuncakçı var haberin var mı senin?!"

"Haa..." dedi Eren hızlıca. "İstinye'den aldım. Dur atayım sana."

Eren'den mesaj geldiğinde, Bora mesajı Selim'e iletti ve devamında da kendi bir mesaj yazdı:

"Yarın sabah 10'da, oyuncakçı açılır açılmaz, Ada'ya Eren'in aldığı bez bebekten alsana Selim. Bizdekinin başına çok yanlış şeyler geldi. Yarın bebek bebek diye tutturacak."

"Selim'in bebeği alıp gelmesi 10 buçuk, bilemedin 11. O saate kadar Ada'yı oyalarsak, sorun olmaz..." dedim, kendi kendime düşünür gibi.

"10'da Beyza'nın doktor randevusu var," dedi Bora. Sıkıntılı bir nefes alıp verdi. "Yarın ben de gideceğim. O yüzden sabah evde olmayacağım. Geç yattı, kalkması 9'u bulur gibi. İlk uyandığında evde olmayabilirim. Yani, Ada'yı oyalama işi sana düşüyor sevgilim."

"Hallederim." Bu dediğime benim bile inanmadığım ortadaydı. "Yani elimden geleni yaparım diyelim."

Bora başını omzuma koydu. "Allah yardımcın olsun..." dedi, üzüntülü bir sesle.

"Çamaşır odasında uyumayacaksın değil mi?" diye sordum, gülerek. "Hadi kalk da odamıza gidelim. Seni uyutayım ben... Sonrasında, mimarla görüşme için bazı araştırmalar yapmam gerekiyor."

"Duş almam gerek," dedi, zar zor duyduğum bir sesle.

"Seni yıkamamı mı istiyorsun?" diye sordum, yapay ve abartılı bir şaşkınlıkla.

Boğazından çok güzel bir ezgi döküldü. "Hayır, demem."

"Jakuziye girmek ister misin?" diye sordum.

"I-ıhh," dedi. Yüzünü görmüyordum ama kaşlarının çatıldığına emindim. "Çok ses. Başım ağrıyor zaten."

"Ama küveti doldurmamda sakınca yoktur herhalde?" dedim.

"I-ıhh," dedi.

"Koku ve banyo köpüğü-"

"Hayır, n'olur..." dedi, yalvarır gibi bir tonlamayla. "Çok berbat kokuyorlar Nazlı," diye sızlandı, banyo köpüklerini bana şikayet ediyormuş gibi.

Bora'yı iki elimle birden sararken, "Seni çok seviyorum ya!" dedim, coşkuyla.

Başını omzumdan kaldırdı ve ancak tek gözünü açmayı başararak bana baktı. "Uyanayım diye mi böyle yaptın?" Yüzünde saf ve çocuksu bir eda vardı. İki elimi birden yanaklarına yerleştirdiğimde, diğer gözünü de açmıştı. Yanaklarını parmaklarımın arasında sıkıştıra sıkıştıra ve bağıra bağıra şu an onu sevmek, içime sokmak istiyordum ama Bora bana, ben tanımlamakta zorlandığı bir cisimmişim gibi, tedirgin bir şekilde baktığı için bunu yapamıyordum.

"Sadece içimden geldi," dedim.

"Hani küvete gidiyorduk?" diye sordu, sitem eder gibi. "Bir vaatte bulunuyorsan, yerine getirmelisin."

Yanağından öptükten sonra, "Hadi gidelim," dedim.

Geri çekildiğim sırada bileğimden tuttu ve beni yeniden kendine çekti. Dudakları dudaklarımı buldu ve beni arzuyla öptü. "Şimdi..." dedi, dudakları dudaklarıma çarparken. "Gidebiliriz."

Gülümserken ayağa kalktım. Bir elimi kalkması için ona uzattım. Elimi tuttu ve ayağa kalktıktan sonra da elimi bırakmadı. Ben önde, Bora arkada, ama ellerimiz birbirinden asla ayrılmadan yatak odamıza çıktık. Adımlarımız, duraksamadan banyoya ilerledi. Hırkamın cebinden Ada'nın monitörünü ve telefonumu çıkarıp tezgahın üzerine koydum. Ormanın ışıklarını açıp, banyonun ışıklarını kıstım. Bora, gömleğinin düğmelerini açarken, ben de suyun sıcaklığını ayarlamış ve küveti doldurmaya başlamıştım. Suyun içine en kokusuz olduğuna inandığım vücut şampuanından karıştırdım. Su tamamen dolduğunda, Bora da üzerindekilerden kurtulmuştu. O küvete girerken ben banyodan çıktım.

"Nereye gidiyorsun?!" diye seslendi arkamdan.

"Ben girmeyecektim ki şaka yapmıştım sana!" diye bağırdım.

"Dalga mı geçiyorsun ya?!" diye bağırdığında, minik bir kahkaha attım.

Yatak odamızdan çıktım ve süslü salona indim. Bora'nın en çok içtiği viskilerden biriyle, iki tane de bardak aldım ve yeniden yatak odamıza çıktım. Banyoya girdiğim sırada, Bora gözlerini açıp bana baktı. Yüzündeki ifade oldukça tersti, sanki onu beş çocuğuyla ortada bırakmıştım. "Viski getirdim bize sevgilim?" dedim, gülümseyerek.

"Niye benimle dalga geçiyorsun?" diye sordu, viskiyi falan önemsemeden. Ben de bu sırada bardaklarımıza viski dolduruyordum. "Aşağıya inip geleceğim desene. Niye,

ben girmeyecektim falan

deyip de beni üzüyorsun?"

Bardakları, balıklarımızın yanına koyması için ona uzatırken, şaşkınlıkla, "Üzüyor muyum?" diye sordum.

"Evet!" dedi, aynı ters ifadesiyle. Bir bardağı balıklarımızın yanına koyarken, kendi bardağındaki viskiyi fondip yaptı. "Şişeyi de verir misin?" Şişeyi uzattım. "Ayrıca yine en sert viskiyi getirmişsin. Kabullenmeye niyetin yok ama sen içemezsin bunu."

Yeniden banyodan çıktım. Balkondaki sigaramızı ve küllüğü alıp, banyoya döndüm. Onları da Bora'ya verdiğimde, "Uykum var diye mi bunca keyif?" diye sordu.

"Ay ne aksisin!" dedim çemkirir gibi. "Yorgunsun diye sana hizmet ediyorum şu anda. Bunun tadını çıkarır mısın?!"

"Ben viski ve sigara değil, seni istiyorum!" diye çıkıştı o da. "Buraya gelir misin artık?! Benim yorgunluğum ancak öyle diner!"

Üzerimdeki hırkayı ve terliklerimi çıkarttım. Sonra yüzücü atletimi, pantolonumu ve iç çamaşırlarımı da. Ayağımdaki çoraplardan da kurtulup küvete girdim. "Geldim kocacığım, sakin ol..." dedim, işveli bir tavırla, yanına geçerken.

Güldü. "Hah şöyle..." dedi. Bir eli saçlarıma ulaştı ve saçlarımı yüzümden çekti. "Şimdi dinlenebilirim."

Elinin ıslak olmasını önemsemeden kendisine bir sigara yaktı ve başını arkasındaki yastığa yaslayıp gözlerini kapattı. Hafifçe doğruldum ve parmaklarımın tersiyle sakallarını okşamaya başladım. "Nasılsın?" diye sordum, kısık bir sesle.

"İyiyim," dedi. Gözlerini açmadan dudaklarımı nasıl buldu bilmiyorum ama sigarayı içime bir duman çekmem için bana uzatmıştı. "Sen de iyisindir umarım."

"İyiyim," dedim, gülümseyerek. Gözlerini açtığında, gülümsediğimi hissetmiş ve bunu kaçırmak istememişti diye düşünmüştüm. Kapkara gözleri, ona Maçahel'i andıran gözlerime değerken gamzeleri huzuruma serilmişti. "Eee?" Yüzüme şakacı bir ifade yerleşmişti. "Özlüyor musun bakalım tuvallerini, boyalarını, sörf tahtanı falan?" Küçük, neşesiz ama samimi bir kahkaha attı. "Al işte döndük. Hadi itiraf et, mafyalar birliği toplantısı sırasında aklından bir ara muhakkak,

'Ben n'apıyorum burada amına koyayım?'

diye bir düşünce geçmiştir. Bir an için bile olsa, pişman oldun değil mi döndüğümüze? Ayrıca,

mafyalar birliği

ile alakalı telif ödemesi isterim!"

"Sor hadi," dedi iç çekerken.

"Ne sormamı istersin?" diye sordum, kastettiğini anlamamışım gibi.

"Bunca prodüksiyon boşuna değil tabii ki sevgilim, farkındayım..." dedi. Sigarayı küllüğe bıraktı. Bir eliyle elimi tuttu ve köpüklü olup olmamasını önemsemeden, nabzımın attığı yerden öptü. "Sor hadi. Ne merak ediyorsan." Parmakları nabzımdan elime kaydı ve elimi avucunun arasına aldı.

Sigarasını yeniden aldığı sırada, "Ne hissettin?" diye sordum. İçine çektiği dumanı üflerken kısılan gözleri balıklarımıza çevrilmişti. "Yani... Elini öptürürken."

"Bazı şeylere anlamlar yüklemeyi bırakmak gerek," dedi, o an'ları yeniden belleğinde oynatıyormuş gibi. "O sırada birçok şey hissettim. Utanç en baskınıydı herhalde..." Üç saniyeliğine alt dudağını ısırırken, gözlerimin içine baktı. "Utandım ama bir yandan da buna mecbur olduğumu düşünerek, bu duyguyu bastırmaya çalıştım." Göğsü sıkıntıyla şişip indi. "Sonra da hissetmeyi bıraktım. Takılı kalırsam, ilerleyemem. Bunu biliyorum. Yani olması gerekiyordu ve oldu, bu kadar basit. Ama Çınar da kalkıp elimi öptüğünde, o basit şey beni yeniden zorladı. O masaya otururken ve bunu

yaparken, böyle bir amacım yoktu. Yani onu da Aydın'ı, Selim'i, Eren'i de bu eylemin dışında tutacaktım. Gökhan gibi. Ama onlar kalkıp bunu yaptıklarında hissettiğim utanç, en ağırı oldu..." Omuzları kalkıp inerken, "Ama yapacak bir şey yok..." dedi. Yüzüne kekremsi bir ifade yerleşmişti. "Bazı şeyler için bazı şeylerden ödün vermek gerekir. Ben, bu ellerle cinayet de işledim. El öptürmek, cinayet işlemekten daha iyi değil midir? Eğer ailemi korumak için yapmam gereken buysa, bugüne kadar yaptıklarım içinde belki de en masumu kalıyor." Gözlerimde bir şeyin cevabını aradı ama daha sonra da bulamamış gibi gözlerini kıstı. "Asıl sen ne hissettin, beni öyle gördüğünde?"

"Bu zaten benim, senin kadar büyüteceğim bir şey değil tahmin edersin ki..." dedim, saçlarını okşarken. Sigarasını söndürdü ve viskisinden bir yudum aldı. "Daha evvel Michael Corleone'yi de öyle görmüşlüğüm var."

"Anladım," dedi başını iki yana sallarken.

"Gül diye söylemiştim ama..." dedim, kaşlarımı kaldırırken.

"Kurgusal bir karaktere olan aşkın, beni güldürmüyor," dedi.

"Kurgusal bir karakter olmasaydı, gülerdin yani?" dedim.

"Nazlı!" dedi, son heceyi beni mestedercesine, uyarıcı bir tınıyla uzatarak.

Dudaklarım iki yana kıvrılırken, elimi avucundan çektim. Bakışlarım köprücük kemiğine çevrilirken, işaret parmağım da bakışlarımı takip etmişti. "Babana yazdıkların..." dedim yavaşça. Mektubunu bavulunda bulup, okumamla alakalı ne düşündüğünü bilmiyordum. "Hayatın içinde bulduğun cevaplar yani... Bence öyle doğru bir yerde duruyorsun ki... Seni takdir ediyorum." Bakışlarımı gece kadar karanlık gözlerine çevirdim. "Düzeltmem gereken bir şey var. Benim de hayatın içinde bulduğum bazı cevaplar oldu."

Merakla, "Dinliyorum," dedi.

"Benim istemediğim Kara..." dediğimde yutkundu. "...öfkesinden gözü hiçbir şey görmeyen, tozu dumana katarak kendini dipsiz bir kuyuya sürükleyen, nefretini artık en yakınındakilere yöneltmeye başlamış, Bora'nın önüne

geçerek Bora'nın bütün değerlerini alaşağı eden bir Kara'ydı. Özündeki denge yok olmuştu onca yaşanan şeyin içinde. Aklında öldürmek ve ölmekten başka hiçbir şey yoktu. Artık düşünmeyi, düşünerek hareket etmeyi bırakmış gibiydin. Kontrolünü kaybetmiştin. Ve her şey öyle üst üste gelmişti ki... Bana veda edip ölüme gitmenle ve beni aslında sevdiğini öğrenmemle başlayan o süreç... Benim boşu boşuna yaşadığımızı düşündüğüm acılar bir yanda, sen de hayatının son on senesinin nasıl büyük bir yalanla örtülü olduğu gerçeğiyle yüzleşmiştin. İstihbarat bir yandan, Mehmet Şahindağ bir yandan... Her şey öyle karmaşıktı ki ve hormonların beni değiştirmeye başlamasını da atlamamak lazım. Korktum. Çok korktum. Zaten hamile olma fikri yeterince bütün duygularımı baskılıyordu ve Begüm'le Eren'in nişanını ne yapsam da unutamıyordum. Üstelik bu nişandaki bütün hissettiklerimin bir yalan olduğunu ama yaşanan her şeyin gerçek olduğunu, bu gerçeğin de ben hamile kaldığım için olduğunu düşünürsek... Kurtulmak istedim Kara'dan. Senden vazgeçemedim ama Kara'yı arkamızda bırakmak istedim. Belki o zaman sana kurduğum cümleler serttir, canını yakmıştır, sana haksızlık etmiş de olabilirim ama haksız olduğumu düşünmüyorum."

Kapkara gözleri dumanlanırken, "Yoo," dedi, düz bir ifadeyle. "Haklıydın." Zorlukla gülümsediği belliydi. "Düzeltmek istediğin şey ne, anlamadım." Viskisini kafasına dikti ve bitirdi.

"Sonra işte, adada, Mehmet Şahindağ'ın çıktığını ve bütün bu olanları öğrendiğimizde yani... Yine kaldığın yerden devam ediyorsun diye düşündüm," dedim. Elini tuttum. "Bu yüzden direndim, bu yüzden korktum. Ama sen bana bütün bunları geride bıraktığını kanıtladın Bora. Yine ilk gördüğüm, bildiğim, zekâsına hayran kaldığım ve öfkesini de, nefretini de ve hatta bütün duygularını...dizginleyebilen, ifadesizlik maskesiyle kuşanabilen, sağduyulu ve adaletli bir adam olabileceğini kanıtladın."

"Hani örümcek adam da anlatmıştı ya biz ilk OCTO'ya gittiğimizde, babamın üst üste yaptığı hataları..." dedi, derin bir nefes verirken. "Hayatı boyunca stratejik hamlelerle ilerlemiş belki bir şekilde ama sonra zaaflarına yenildi. Sadri denen herifi öldürmesi, kızını kurtarma içgüdüsüyle düşünülmemiş bir eylemdi ve felâketin başlangıcı oldu." Kaşları havalandı. "Her şey üst üste gelince, insan hata yapmaya ve başka birine dönüşmeye daha açık biri hâline geliyor işte. Ben de öyle bir hâldeydim. Sana uçaktayken yazdığım mektupla,

evlilik yıldönümümüz arasındaki iki buçuk aylık süreçte gerçekten kendimi kaybettim." Gülümsedi. "Senden bir şans istemiştim," dedi yumuşacık bir sesle. "Eğer benden ayrılmazsan, bebeğimizi dünyaya getirmeye karar verirsen... İçime bir inanç doğacağını söylemiştim.

Babam gibi olmadığımın, olmayacağımın inancı

, demiştim. Bugünüme senin sayende geldim Nazlı."

"Hani yatta,

'Ben kim olduğumu biliyorum. Ama eğer sen bana inanırsan... Yaşamak için, babam gibi olmadığımı kendime, hayata, sana ve bebeğimize ispatlamaya ihtiyacım var,'

da demiştin ya... Babana yazdıklarınla da işte, aslında bunu da ispatlamış oldun," dedim. Gülümsemesi içten ve sıcacıktı. "Aslında mektubu okuduğumda da açıkçası biraz gerilmiştim. Kendi varlığını yaşayacak olmanın ne demek olduğunu anlamamıştım. Ama şimdi anlıyorum. Ve sana güveniyorum. Senin de içinde, Kara'ya olan bakış açımla alakalı bir tereddüt kalsın istemem."

"Seni seviyorum," dedi, gözleri gözlerimi bir kurşun misali delip geçerken. Beni kendine doğru çekti ve dudaklarıma küçük ama sevgi dolu bir öpücük bıraktı. "Varlığına, nefes aldığım her an şükrediyorum Nazlı."

Viskimden bir yudum aldığımda yüzüm buruşmuştu. "İğrenç gerçekten!" dedim, hoşnutsuzlukla.

"E dinlemiyorsun beni," dedi gülerken. "İçme bırak. Mideni mahvedecek." Bardağı elimden aldı ve kendi dudaklarına götürdü.

"Biraz da iş konuşalım," dedim, kocaman ve dolu dolu gülümseyerek. Kendime bir sigara yaktım. "Kara'nın operasyonlarında çalışmamla alakalı, hayranı olduğum sevgili Kara ne düşünüyor?"

Nefesini sesli bir şekilde verirken, "Kafası karışık bu konuyla alakalı..." dedi.

Kaşlarım çatılırken, "Laf olsun diye sormuştum," dedim. Elimden aldığı bardağı yudumlamaya devam ediyordu. "Yani bundan çok mutlu olacağını, bununla gurur duyacağını söylemeni falan bekleyerek?"

"Nazlı," dedi sıkıntıyla. "Zaman zaman sana fikir danışmam başka bir şey... Bunlarda aktif rol alman başka bir şey." Sigaramdan bir duman çektiğim sırada, araştırmacı bakışları yüzümde dolaşıyordu ve bozulduğumun farkındaydı. "Bak, şifreli bir dil kullanmak istediğimizde ya da teknik, yazılımsal konularda-"

"Benim tek yeteneğim bunlar değil," diye mırıldandığımda, cümlesi yarıda kesilmişti. "Sen planlarını kendi kendine kuruyor olabilirsin. Ama

akıl akıldan üstündür

demişler."

"

Saha

dediğin şey-"

"Bak şu konuda anlaşalım," dedim, yeniden lafını keserek. "Ben seninle mafyacılık oynamak istemiyorum Bora. Silahlar, kurşunlar, çatışmalar, aksiyon... Benim de artık bayıldığım bir şey değil. Tamam, sen nefret ediyorsun. Ben belki senin kadar bundan nefret etmiyor olabilirim. Seviyorum ben ajancılık oynamayı, ne yapayım?! İçimde var yani. Ama bunu isteme sebebim bu değil. Dahası, bu bir istek değil. Sadece ben, çöpü kocamın atıp gelmesini bekleyecek o kadın değilim. Her zaman bunu yapamam. Bunu senin de anlamış olman gerekiyor."

"Tabii ki bunu biliyorum," dedi, kendine yeniden viski doldururken. "Fakat..." Gözleri gözlerimi bulduğunda, duyacaklarımdan hoşlanmayacağımı anlamıştım. "Sizi korumak için oluşturduğum o kozayı delmek istemiyorum Nazlı. Seninle her şeyi paylaşırım, her şeyi sana anlatırım, seni her şeyden haberdar ederim. Hiçbir şeyin dışında bırakmam seni, sana söz veriyorum. Ama bu kadar içine de almak istemem.

dediğin şey ne olursa olsun tehlikeli ve ben seni tehlikeye atmam."

"Sana daha önce de söyledim, ben, hiçbir zaman bütün bu işlerin dışında kalamam çünkü sen içindesin," dedim, kaşlarım havalanırken. "Tehlikeliyse sen de içinde olmamalısın zaten!"

"Her zaman bir tehlike mutlaka vardır," dedi, başını iki yana sallayarak. "Kendimi koruyabilirim. Ama sen de yanımda olduğunda, öncelikle seni korumam gerekir ve bu, var olan durumun tehlikesini arttırır."

"Ben kendimi koruyabilirim," dedim, itiraz dolu bir tavırla. "Hani oksijen maskesini önce kendimize takıyorduk?!"

"Nazlı yapma," dedi, kabul etmez bir tonlamayla. "Benim kastettiğim şeyin senin kendini koruyamayacağın olmadığını biliyorsun. Ne bekliyorsun benden, seni gözetmememi mi? Sen de beni gözeteceksin, bilmiyor muyum?"

"Öyleyse gayet de eşitiz ve ben herhangi bir sorun göremiyorum?" Bora, kendisine meydan okuduğumun farkındaydı ve bundan nefret ediyordu. "Sürekli bir çatışmadan başka bir çatışmaya koşmayacağını düşünüyorum ayrıca? Çünkü eğer öyleyse, zaten bu başlı başına majör bir problemdir ve bunu ayrıca konuşmamız gerekir."

"Elbette öyle bir şey olmayacak," dedi sıkıntılı bir nefes verirken. Küllüğe bıraktığım ve kendi kendine biten sigaramı söndürdü. "Zaten esas istediğim, o orospu çocuğu geberip gittikten sonra sağlam bir düzenek oluşturmak ve yapabildiğim ölçütte her şeyin gerisinde kalmak. Kumarhanelerle Gökhan ilgilenecek. Her an, her toplantıya katılmayı bile düşünmüyorum. Sürekli bu insanlarla yan yana gelip el öptürmeyeceğim yani. Ulaşılmaz olmak iyidir. Var olduğunu, yerini yurdunu bilirler ama sana devamlı yaklaşamazlar. Ancak sen istediğinde. Benim de tam olarak istediğim bu. İstihbarat'ın işlerini de yapabildiğim kadar uzaktan, arka plandan hallediyor olacağım. Holdinge gideceğim mesela yarın. Kendi hayatıma döneceğim yani. Eve her gece geç gelen, sürekli bir işi olan bir adam olmayacağım. Bu önceliğim ve temel şartım. İstihbarat da bunu biliyor."

"Çok güzel," dedim, gülümseyerek. Başımı aşağı ve yukarı salladım. "O zaman, seninle çalışmam konusunda hiçbir sıkıntı zaten yok."

"Var," dediğinde, bezgin bir nefes vermiştim. "Sevgilim bak, seni kırmak istemiyorum. Ama bugün, hiç kimse'ye kurduğun cümleler bile, senin Kara'yla çalışabilecek biri olmadığını destekler nitelikteydi." Gözlerim merakla kısıldığında, "Doğaçlama ve disiplinsizlikle alakalı söylediklerin," diye ekledi.

"Kibarlaştırmana gerek yok!" dedim, gözlerim fal taşı gibi açılırken. "Kara benimle çalışmaz yani?!"

"O herifin evine gittiğinde de konuştuğumuzun dışında davrandın Nazlı. Ya da bugün toplantıda yaptığın? Lafa atladın ve Gökhan'ın

tabii ki

elimi öpeceğini söyledin. Neye sebep olacağını bilmeden. Belki ben seneler evvel bir racon kestim ve bu konuyla alakalı bambaşka bir söylemde bulundum, nereden biliyorsun? Bilmiyorsun. Sen hep kafana göre davranıyorsun," dedi, kendini savunur gibi. "Ayrıca... Bak nasıl ifade edebileceğimi bilmiyorum, bunu egosantrik bir yerden alabilir ve hatta kibirli bir söylem olarak bulabilirsin ama... Ne OCTO ne CIA ne İstihbarat... Hiçbirinin izlediği yol umurumda değil. Benim kendi yolum, bambaşka. Aldığın ajan eğitimi, benim adamlarımın eğitiminin yanında ne kadar muhteşem kalır tartışılır. Tecrübelerine saygı duyuyorum fakat buna gözüm kapalı güvenmemi bekleme benden çünkü aldığın nefes, kendi nefesimle eş değer."

"Başarılı olacağıma inanmıyorsun," dedim, bir tespitte bulunur gibi. "Çünkü belki de aslında, hiçbir zaman bu konuda ne kadar iyi olduğumu görmedin."

"Hayır gördüm," dedi, samimi olduğunu sandığım bir ifadeyle. "Üzerime atlayarak hayatımı kurtardığında da Natalya Agapova olarak karşıma geçtiğinde de. Birçok an sayabilirim böyle. İyi olduğunu gördüm. Ama yetmez. En iyisi olmadığın müddetçe yetmez. Benimle çalışan insanlar, psikolojik ve fiziksel öyle testlerden geçiyorlar ki en iyisini ancak öyle bulabiliyorum."

"Üzülerek söylüyorum ki, Selim'den de Aydın'dan da Gökhan'dan da daha iyiyim Bora..." dediğimde, yüzünde bana inanmadığı belli bir ifade vardı. "Ve senin beni hem fiziken hem de psikolojik olarak zayıf biri olarak görmenin, kalbimi kırdığını senden saklamayacağım."

"Bak çarpıtıyorsun," diye kızdı. "Güçlüsün. Sana adadayken de dedim bunu, değil mi? Ruhsal olarak benden daha güçlü olduğunu?" Derin bir nefes verdi. "Belki Selim'den, Aydın'dan ve Gökhan'dan da psikolojik açıdan daha güçlüsündür, önemli olan bu değil. Fizyoloji gereği zaten, kadın ve erkek fizyolojisinden bahsediyorum, onlardan daha güçlü olabilmen, mantıken mümkün değil. Mutlaka fiziksel olarak daha güçlü olduğun erkekler vardır elbette ama onlardan daha güçlü olman mümkün değil. Ve onlar, fiziksel olarak en güçlü adamlar zaten değiller. En güvendiklerim olmaları, en güçlü oldukları anlamına gelmez. Forsları onları her zaman daha güçlü biri hâline getiriyor, o başka."

"Kimsenin gücünü küçümsemiyorum ve onların güçsüz olduklarını da söylemiyorum. Sadece, onlardan daha iyi olduğumu söylüyorum, hepsi bu!" dedim, ters bir tavırla. "Ama sana bunu ispatlayabileceğimi sanmıyorum." Derin bir nefes alıp verdim. "Neyse... Sen kaybedersin. Bil ki, o ördüğün kozada kalmayacağım. O kozayı delip çıkacağım. Buna tahammül edemediğin yerde, ya da sınırlarını geçtiğimi düşündüğün yerde bana söylersin. O gün geldiğinde, yine konuşuruz."

Küvetten çıktım ve üzerimden sular damlaya damlaya duşakabine ilerledim. Duşakabine gireceğim sırada Bora, "Geçen yılbaşında... Konuştuklarımızı hatırlıyor musun Nazlı?" diye sormuştu fakat ona verdiğim tek cevap, duşakabinin kapısını kapatmak oldu.

♠

Ada'nın ağlama sesi kulağıma dolarken gözlerim aralandı. Bora da zar zor açtığı gözleriyle bana bakıp neler olduğunu algılamaya çalışmıştı. Geceydi. Saat dördü on yedi geçiyordu. Uyuyalı henüz yarım saat ya olmuştu ya da olmamıştı. Ben en azından öğleden sonra 4'e 9 kalaya kadar, kesintisiz sekiz saat otuz sekiz dakika uyumuştum ama Bora, bir saat on dört dakikalık uykuyla, yirmi saat elli iki dakika boyunca ayakta kalmıştı ve üzerine de şu

an, yani uyuyalı yarım saat ya olmuş ya da olmamışken Ada'nın ağlaması, onun açısından korkunç bir şakadan farksız olsa gerekti.

Duştan çıktıktan sonra laptop'ımı da alıp Bora'nın çalışma odasına inmiştim. Çeşitli internet sitelerinde bebek odasıyla alakalı daha evvel kaydettiğim fikirler vardı ve bunları evimize uyarlayıp, Ada'nın bir yaş hâliyle şekillendirmem gerekiyordu. Çalışma odasına, benim arkamdan da Bora'nın gelmesi beklemediğim bir şeydi ve ben üçlü koltuğa oturup bacaklarımı da uzattığım için olsa gerek, onun masasına oturması gerekmişti. Uykusuzluk çekerken bunu yapması çok mu şarttı bilmiyordum ama Selim'in insanlardan topladığı kutunun içindeki flashbellekleri teker teker laptop'ına takarak incelemeye başlamıştı.

Aramızda geçen tek konuşma, kendisine kahve alacağı iki seferde, bana da isteyip istemediğimi sormasından ve benim de başımı iki yana sallamamdan ibaretti. Ama ben odadan çıkıp, kendime bir sandviç hazırlayıp, bir de çay koyarak odaya geriye geldikten sonra, o da bana kahve isteyip istemediğimi sormayı bırakmış ve üzerine iki fincan daha kahve içmişti. Ben artık gözlerim görmeyecek kadar çok yorulduğumda ve saatin üç buçuk olduğunu fark ettiğimde, toparladığım her şeyi Bora'ya mail atmıştım. Sonuçta o Ada'nın babasıydı ve incelemesi gerekirdi. Daha sonra da laptop'ımı kapatmış ve çalışma odasından çıkmadan evvel nezaketen,

"Ben yatacağım. İyi geceler,"

demiştim ama o bana cevap vermemişti.

Bora, dişlerimi fırçalayıp da yatağa girdiğim esnada odaya gelmişti. O da doğrudan banyoya girmişti. Tişörtünü çıkartıp yatağa girdiğinde de

"İyi geceler,"

demişti. Olsun olsun yarım saat önce.

Buna rağmen, "Ben bakarım," dedi ve güçlükle de olsa yataktan kalkıp odadan çıktı. Aslında onun değil benim bakmam gerekirdi çünkü günü on iki saat bile yaşamadan kapatan bendim ve Bora'ya nazaran daha az uykusuzluk çekiyor olmam lazımdı. Ben de çok yorulmuştum, benim de uykum vardı ama

Bora kadar olamazdı. Çok geçmeden monitörden gelen sesini duymuştum. "Babacığım... Geldim." Ada, nedenini henüz bilmediğim bir şekilde ağlamaya devam ederken Bora, "Buradayım babacığım... Niye ağlıyorsun?" diye sordu. Fakat Bora konuştukça Ada'nın boğazından çıkan sesler daha isyankar hâle bürünüyordu. "Hişt!" dedi Bora yavaşça. "Sakin ol kızım, ne olduğunu söylemezsen seni anlayamam ki..." Eğer bebeğini istiyorsa, ne yapacaktık? "Süt ısıtayım mı sana? Süt içmek ister misin?"

"Ayı!" Ada, avazı çıktığı kadar bağırdığında gözlerimi açamasam da yataktan kalktım. Işığı açmadan yürümeye çalıştığım için -aslında hâlâ uyuduğum için de olabilirdi- kapıya çarpmıştım. Alnımı ovalarken kapıyı açtım ve odadan çıktım. Koridorda hızlı adımlarla yürürken, Ada'nın çığlık kıyamet bağırtısına gitgide daha çok yaklaşıyordum.

"N'oluyor?" diye sordum odaya girdiğimde. Ada'nın gözleri gözlerimi bulduğunda babasının kucağında çırpındı. "Gel, anneciğim..." dedim, ona yaklaşırken.

Ada'yı kucağıma alırken Bora hiçbir şey anlamadığını belli edercesine bir mimik yapmıştı. "Çamaşır odasında bıraktığımız

şey

için ağlamıyor galiba..." dedi.

Bebek

kelimesini kullanarak, Ada'nın dikkatini oraya çekmek istemiyordu. "Onu söylerdi yoksa direkt."

"Dünyanın en güzel zeytini," dedim, yumuşacık bir sesle. "N'oldu sana?" Ada, ne olduğunu söylemek yerine sadece ağlıyordu.

"Altı temiz," dedi Bora, yanıma otururken. "Karnının acıktığını da sanmıyorum. Kâbus gördü herhalde."

"Anneciğim kâbus mu gördün?" diye sordum. Ada daha çok bağırınca, Noir da havlamıştı. Bora, dirseğini dizinin üzerine koydu, kafasını eline yasladı.

Ada, Noir'ya kendi dilinde bağırırken, Noir da altta kalmıyor ve Ada'ya havlıyordu. Noir'nın havlaması Ada'yı sinirlendiriyor, Ada'nın sinirlenmesi de Noir'yı delirtiyordu.

"Noir!" dedi Bora, uyarıcı bir tonlamayla. Elini kafasından çekip başını kaldırmaya bile tenezzül etmemişti fakat Noir yine de susmuştu. Ama Ada susmamıştı. Bora'nın aynı ses tonuyla Ada'yı da uyarmasına ihtiyacımız vardı aslında ama kendisi böyle bir şeye yeltenmiyorsa, onu ben yönlendiremezdim.

"Anneciğim," dedim yumuşacık bir sesle. "Lütfen derdini söyler misin? Bir yerin mi ağrıyor? Bir yerin mi acıyor? Ha? Söyle bebeğim derdini."

"Nazlı!" dedi Bora,

ah

der gibi ve evi barkı yanmışçasına bir ifadeyle bana baktı.

"Bebe?" dedi Ada, etrafına bakarak ağlarken. "Bebe?"

Nefesimi hızla içime çekerken, boğazımdan endişe dolu bir ses çıkmıştı. "Özür dilerim," dedim, mahcup bir tavırla. "Alışkanlıktan."

"Ani! Bebe! Ba! Bebe! Veğ! Ba bebe veğ! Ani bebe veğ!"

"Bebek yarın gelecek," dediğimde Ada benden bıkmış olmalı ki beni ittirdi ve babasına gitmek istedi.

Bora, derin bir nefes alıp Ada'yı kucağına aldı. "Evet," dedi, bezgin bir tonlamayla. "Yeni bir döngüye başladık sanırım."

Gerçekten de Bora'nın dediği gibiydi. Ada, babasının kucağında dört dakika kırk saniye kadar kalıp benim kucağıma gelmek istemişti. Benim kucağımda ise iki dakika on dört saniye kadar kalıp, yeniden babasının kucağına geçmişti. Bir dakika otuz yedi saniye sonra yeniden benim kucağıma gelmek istemiş, üç dakika dört saniye sonra da benim kucağımdan yere inmek istemişti. Bütün bu zamanlarda çığlık çığlığa ağlıyor olması beynimi yine durma noktasına getirmişti. Emekleyerek çalışma masasına doğru ilerlemiş

ve bir dakika altı saniye boyunca da orada ağlamıştı. Daha sonra yine emekleyerek yatağa doğru gelmişti ve babasına kızar gibi, onu neden kucağına almadığını sorar gibi bağırarak ağlamaya başlamıştı. Bora, Ada'yı kucağına alarak bu kez ayağa kalkmış ve odanın içinde volta atmaya başlamıştı ama Ada, ikinci dakika dördüncü saniyede bana seslenerek, bu kez de benim kucağıma geçmişti. Onu kucağımda hoplatıp zıplatmanın fayda etmediğini anladığım için yataktan kalkmaya gerek duymamıştım.

Ta ki Ada,

bebe

dışında, anlayabildiğimiz tek bir kelimeyi daha zikredene kadar: "Jüjim!"

Bora gözleri kısılırken, "O nereden çıktı ya şimdi?" diye sordu. Derken bakışları komodinin üzerindeki çerçeveyi ancak fark etmiş gibi oraya çevrildi. "Bunu buraya kim koydu?"

"Ben," dedim, zorlukla yutkunarak.

"Jüjim!" dedi Ada yine.

"Gökhan'ı mı istiyorsun?" diye sordu Bora, tereddütle.

"Ayı!" diye bağırdı Ada, ağlamaya devam ederken. "Jüjim!"

"Anneciğim..." dedim yavaşça. "

Güzelim

mi gelsin?"

"Jüjim..." dedi Ada, başını sallarken. "Jüjim ge!"

Bora fal taşı gibi açılan gözleriyle Ada'ya bakıyordu. "Pes!" dedi, inanamaz gibi. "Şu saatte, uğraştığımız şeye bak gerçekten! Niye koyuyorsun Nazlı çerçeveyi çocuğun görüş alanına?"

"Ne yapayım?" dedim, kendimi savunmak ister gibi. "Bebeğin kurumasını beklerken, oyalansın diye..."

"Bebe!" dedi Ada bu kez de ağlarken. "Jüjim ge!" dedi sonra da.

"Bebek sabahtan önce gelemez ama Gökhan gelebilir," dedim Bora'ya.

"Saçmalama Nazlı. Saatin farkında mısın?" dedi Bora, başını iki yana sallarken. "Düne kadar Gökhan yoktu değil mi? Hem her ağladığı şeyi elde edemeyeceğini öğrenmesi-"

Ada öyle bir çığlık attı ki, Bora desibeli yüksek sesten hoşlanmayan hassas kulakları buna katlanamadığı için olsa gerek, yüzünü buruşturmak zorunda kalmıştı. "Ara Gökhan'ı. Boş ver şimdi öğrenmeyiversin hiçbir şey. Susacak gibi değil," dedim. Bora, benim gözlerime de aynı Ada'ya baktığı gibi teessüfle bakmıştı. "Bak sen haklısın," dedim, onunla uzlaşmaya çalışır gibi. "Düne kadar Gökhan yoktu, evet... Ama bunu ağlamaktan katılmak üzere olan kızına da anlatmak ister misin?!"

Bora sıkıntı dolu bir nefes verip odadan çıktığında, ben de kucağımda ağlamaya devam eden Ada'yla peşinden ilerledim. Yatak odamıza girdiğimizde, Bora kulağında telefonla Gökhan'ı arıyordu ama belli ki telefon açılmıyordu.

"Jüjim!"

"Anneciğim... Eğer böyle ağlarsan-" Ada'nın çığlığıyla susmak zorunda kaldım ve derin, çok derin bir nefes alıp verdim. "Ada!" dedim, hafif kızgın bir tavırla. "Eğer yüksek sesten hoşlanmıyorsan, senin de böyle bağırmaman gerekir!"

Ada beni ittirdi ve babasının kucağına geçmek istedi. Bora kulağında telefon, kucağında Ada, odanın içinde volta atarken, benimle tanıştığı güne lanet ediyor olabilirdi. "Açmıyor," dedi, sıkıntıyla gözlerime bakarak. "Babacığım..." dedi, daha yumuşacık bir sesle. "Gökhan da sabah gelecek."

Ada babasının kucağından inmek istedi ve ağlamasına asla ara vermeden, giyinme odasının kapısının önüne kadar emekledi. Kapıya avuç içiyle vurup,

"Jüjim!" dedi. "Jüjim ge. Bebe gidi. Jüjim gidi. Jüjim ge."

"Gidi?" dedim Bora'ya, sorar gibi.

"Gitti?" dedi Bora da, bir tahminde bulunur gibi.

"Ge jüjim," dedi Ada, burnunu çekerken ve kapıya vurmaya devam ederken. "Ge." Ada öyle üzgün, öyle kırgın, öyle kötü görünüyordu ki... Resmen acı çekiyordu. "Ge jüjim. Gidi ayı!"

"Hay ben böyle işin," diye mırıldandı Bora, zar zor duyabildiğim bir sesle. Yorgun bir nefes koyuverdi ve Ada'nın yanına yaklaşıp, onu kucağına aldı. Kapıyı açtı, giyinme odasının ışığını açtı. "Burada kimse yok," dedi, Ada'ya da göstererek. "Sen gitmek ister misin Gökhan'a?"

"Ayı! Jüjim..."

"

Güzelim,

evet!" dedi Bora, sahte bir gülümsemeyle. "Sen gitmek ister misin? Seni götüreyim mi

güzelim

'e?"

"Ani?" dedi Ada.

"Ne yârdan ne serden..." dedi Bora, mırıltıyla. "Anne de gelecek, evet..." dedi ardından, yumuşacık çıkmasına uğraştığı bir sesle. "Ben de geleceğim. Sen sormadan söyleyeyim Noir gelmeyecek. Gidelim mi?"

"Nini!" dedi Ada. Hâlâ gözlerinden yaşlar akıyordu ama neyse ki sesinin desibeli biraz olsun düşmüştü. "Ba! Nini!" Bileğini gösterdi. "Cici!"

"Ha bir de süsleneceksin?!" dedi Bora, duyduğuna da gördüğüne de inanamadığı belli bir tavırla. "Çok güzel Ada ya! Harikasın kızım!"

Ada, babasının güzel bir şey söylediğini düşündüğü için gözlerinde yaşlar olmasına rağmen sonunda gülümsemişti.

♠

Pijamalarımın üzerine paltomu giydim ve hızlıca Ada'ya içine ne koyup ne koymadığımı çok da bilmediğim bir çanta hazırladım. Bu sırada Bora ise üzerine tişörtünü bile giyememişti ve sabrının son sınırlarında olduğunu sadece benim anladığım bir ifadeyle, Ada'nın çorabının tekini arıyordu. Çünkü Ada, elbette ki iğrenç sarı çoraba dönüşecek çoraplarını giyecekti ve ben, o çorapları, Ada uyuduktan sonra kirliye atmıştım. Tekini bulmuştuk, teki ise muhtemelen karadeliğe çekilmişti çünkü yoktu. Hiçbir yerde yoktu. Ben bir tur aramıştım, Bora ikinci tura dönüyordu.

"Ada..." dedi Bora, en sonunda. "Eğer başka çorap giymezsen, gidemiyoruz maalesef." Ada buna da üzüldü ve yine ağlamaya başladı. "Ada, kesinlikle bu sen değilsin..." dedi Bora ve bu gecenin belki de en kederli nefesini verdi. "Gerçekten çok yoruldum."

"Tamam şimdi bir çorap giyip çıkacağız!

Güzelim

bizi bekliyor!" dedim, neşeli çıkması için uğraştığım bir sesle. "Ada,

güzelim

'e gidiyor."

Elime gelen rastgele bir çorabı Bora'ya verdiğimde, Ada'ya giydirdi. Giydiği çorabın, civcivli bileziğiyle alakası neydi bilmiyordum ama babasına sinirli bir şekilde bileğini işaret etti. "Çıkartayım mı?" diye sordu Bora. Ada başını sallayınca da bileziği çıkarttı ve eşofmanının cebine koydu. "Ayakkabıları versene Nazlı."

"Sen giyin sevgilim," dedim, Ada'nın ayakkabılarını elime alırken. "Kalanı ben hallederim." Bora, üzerinde sadece siyah bir eşofman altı olduğunu ancak idrak etmişti. "Spor ayakkabılarımı da indirir misin aşağıya?" Ağır

ağır başını salladı ve yataktan kalkıp odadan çıktı. "Babanın çok uykusu vardı," dedim Ada'ya, bilgi verir gibi. Ayakkabısının tekini giydirdim. "Çok yanlış bir gecede krize girdin. Yolda uslu bir çocuk ol, olur mu?" Ayakkabısının diğer tekini de giydirdikten sonra, montunu elime aldım. "Hadi bakalım, gidiyoruz..." dedim, çantasını omzuma asarken.

"Jüjim!" dedi Ada.

Biz merdivenlerden inerken, Bora da odadan çıkmıştı. Hızlı adımlarla bize yetişti ve omzumdan çantayı alıp, kendi omzuna astı. Kapının önünde, Bora'nın uzattığı beyaz spor ayakkabılarımı giyerken, Ada'yı da kucağına almıştı. Daha sonra Ada'yı ben tuttum ve Bora da spor ayakkabılarını giydi. Ada'ya montunu giydirdim. Evden çıktık. Arabaya ilerledik. Ada'yı otokoltuğuna yerleştirdiğim sırada, Bora direksiyona geçmiş ve arabayı çalıştırmıştı. Ön koltuğa oturduğumda, kemerimi bağlamamı bile beklemeden gaza bastı.

Ada, "Jüjim?" dedi, yine.

"Evet anneciğim," dedim, ona dönerek. "

Güzelim'

e

gidiyoruz."

"Nini!" dedi Ada.

"Kusura bakma kızım," dedi Bora, dikiz aynasından Ada'ya bakarken. "Şehir içi hız kuralları var da."

Ada kıpkırmızı olmuş gözleriyle etrafını izlerken, karanlıktan hiç hoşlanmadığını belli edercesine kaşlarını çatmıştı. Tavan lambasını yaktım. Ada'nın biraz olsun rahatladığını fark edince yeniden önüme döndüm. "Jüjim?" dedi Ada, yine yine yine.

"Yedi dakika sonra oradayız," dedi Bora. Dikiz aynasından sürekli olarak Ada'yı kontrol ediyordu. "Artık gerçekten büyümen lazım. Sayıları öğrenme

zamanın geldi. Hatta saatleri de. Böylece sabahın beşinde bunu yapmaman gerektiğini de anlarsın. Bugüne kadar seni çizimi berbat, sesi ucuz korku filmlerini andıran, kalitesiz animasyon ördeklerden korumak için her şeyi yaptım ama maalesef ki annen haklıymış. En azından onu izleyip ağladığında, haklı bulurum seni ve mantıklı bir şey için ağlıyor olursun."

"Aaağğğ!" dedi Ada, babasına.

Bora siniri bozulmuş gibi bir kahkaha attığında Ada da gülmüştü. "Jüjim!" dedi, kahkahalarının arasında.

Bora inkâr edecek bile olsa yüzü gevşemişti ve Ada'nın nihayet kahkaha atmasının onu yumuşattığı belliydi. Elini tuttuğumda bakışları bir anlığına bana çevrildi. "Sana daha önce, dünyanın en sabırlı babası olduğunu söylemiş miydim?"

"Bir ara... Gerçekten avazım çıktığı kadar bağırsam, ne olur diye düşündüm," dedi, bana katılmadığını söylercesine. Bakışları yolla benim aramda gidip gelirken, o da parmaklarıma karşılık vererek elimi tuttu.

"Sonuçta bağırmadın," dedim, önemli olanın bu olduğunun altını çizer gibi.

"Sen de bağırmadın. O zaman sen de dünyanın en sabırlı annesi oluyorsun," dedi.

"Evet ama ona kıyamayan sensin, bu yüzden bu arabadayız," dedim.

Gülümsedi. "Gökhan'ı aramamı söyleyen de ilk sendin sonuçta," dedi.

"Uykusuzluktan ölmene rağmen, yataktan ilk kalkan sendin..." dedim.

"Tamam, ikimiz de birbirimizden harikayız," dedi.

"Birlikte harikayız," dedim. Bakışları gözlerime takıldı. "Tek tek değil. Birlikte. Eğer birlikte olmazsak, ortada harika diye bir şey kalmaz. Çünkü eşitlik bozulur."

Bora bakışlarını yola çevirdiğinde, ima ettiğim şeyi gayet iyi anlamıştı. Ada'nın dakikada üç kez "Jüjim," diye tekrarlamasıyla dört dakika, kırk bir

saniye daha ilerledik ve en sonunda Bora arabayı, genişçe bir bahçesi olan evin önünde durdurdu.

Arkamızda bize eskortluk eden arabadan adamlar henüz inmeden, Gökhan'ın evinin önünde bekleyen iki adamdan biri kapılarımızı açmıştı. "Bora Abi?" dedi, onun kapısını açan adam. "Bir sorun mu var?"

"Yok," dedi Bora, Ada'nın kapısını açarken. "Bagajda çanta var, alın onu."

Bora, Ada'yı kucağına aldı. "Geldik babacığım," dedi, yumuşacık bir sesle. Adamdan aldığı çantayı yeniden omzuna astı. "Gökhan yalnız mı?"

"Evet abi," dedi adam.

"Anahtarla açın kapıyı. Duymuyor telefonunu," dedi Bora. Adamlardan biri siyah, küçük, ferforje kapıyı açtığında bahçeye girdik. Aynı adam, beyaz çelik kapıyı da anahtarla açtı. İçeri girdiğimizde sensörlü ışık direkt yanmış ve kulağı uğuldatan bir alarm evin içinde çalmaya başlamıştı. Ada, gözleri fal taşı gibi açılırken korkup babasının omzuna sıkı sıkı tutunarak ağlamaya başlarken; Bora, "Yok bir şey kızım," dedi. "Sadece güvenlik için." Kapının girişindeki alarma parmak izini girerek,

2606

olan şifreyi kendi koymuş gibi tuşladı ve alarmı devre dışı bıraktı. Ada, bir şey olmadığını elbette ki anlamamıştı ve öyle çok korkmuştu ki susacağa benzemiyordu.

"Bora?" dedi Gökhan, uyku dolu bir sesle, gözlerini ovuştururken.

"Bak şimdi kızım..." dedi Bora, Ada'ya. Kapıyı kapattı ve yeniden açtı. Yine alarm çalmaya başlamıştı ve Ada ağlamayı bırakıp şaşkın gözlerle bana baktı. Bora alarmı yine susturdu. "Bak, ben yapıyorum o sesi. Bora yeniden kapıyı kapatıp kapıyı açtığında, Ada çıkan sesten rahatsız olsa da gülmüştü. "Gördün mü? Korkulacak hiçbir şey yok."

"Nini!" dedi Ada, babasına,

bir daha yap

der gibi.

"Aaağğğ!" dedi Bora, Gökhan'ı yeni fark etmiş gibi. "Bak burada kim varmış!"

Ada, Gökhan'ı fark ettiğinde, "Jüjim!" diye haykırdı ve kollarını Gökhan'a doğru uzattı.

Bora, Ada'yı Gökhan'ın kucağına tutuşturarak ayakkabılarını ayaklarıyla çıkarttı ve elimi tuttu. "İyi eğlenceler size," dedi. Ben de hızlıca ayakkabılarımı çıkartırken, omzundaki çantayı yere bıraktı. "Bizi asla rahatsız etmeyin." Beni adeta çekiştirerek merdivenlere yürümeye başladı.

"Dur dur!" dedim, telaşla durarak. Ada, ağlamayı bırakmış ve gülümseyerek Gökhan'a bakıyordu. "Sen bebek altı değiştirmeyi falan biliyor musun Gökhan?"

"Yürü sevgilim," dedi Bora, Gökhan'ın bana bir cevap vermesine izin vermeden. "Doktor o."

Karanlığın içinde merdivenleri çıkıyorduk, Bora ışık yakmaya bile tenezzül etmeden, evin içini ezbere biliyormuşçasına bir yere doğru gidiyor ve beni de peşinden sürüklüyordu. En sonunda bir odaya girdik. Bora yatağa doğru ilerledi ve gece lambasını yaktı. Paltosunu çıkarttığında, çıplak üstüne doğrudan paltosunu giydiğini görünce şaşkınlıktan gözlerim açılmıştı. Çoraplarını çıkarttı. Sonra da cebinden telefonunu çıkartıp 8:30'a alarm kurdu. Ben de paltomu ve çoraplarımı çıkarttım, telefonumu komodinin üzerine bıraktım ve ardından yatağa girdim.

Bora gece lambasını kapattı ve bana sokuldu. Beni göğsüne çektiğinde, "İyi geceler sevgilim," demişti. İçime denizden esen tuzlu melteme karışan bergamot kokusunu çekerek, kolumu karnına sardım. Ada'nın bu krizi hiç de fena olmamış olabilirdi çünkü sayesinde yine, birbirimize sımsıkı sarılarak uyuyabiliyorduk. "İyi geceler sevgilim," dedim mutlu bir sesle.

♠

Bora, Kara'nın benimle çalışmayacağını söyleyerek beni ezdiği için miydi bilmiyordum ama beynimin içinde geriye ittiğim ne varsa gün yüzüne çıkmıştı. Berbat bir gece geçirmiş ve doğru düzgün uyuyamamıştım. Bora'nın aksine. Bunda daha evvel hiç gelmediğim bir evde olmamızın da muhtemelen payı vardı ve yabancı olduğunu düşündüğüm her sesi beynim tetikte beklemişti. Dışarıdan gelen rüzgar sesinden, pencerenin baktığı yönden geçen arabanın egzozuna kadar her şeyi duymuştum. Bora'nın yatağın içinde dönmesi bile beni uyandırmıştı ki bu başıma en son gelecek şey olabilirdi. Hatta alarmını belki de ondan evvel duymuştum. Yataktan kalktığını, odadan çıktığını, odaya geri geldiğini, giyindiğini, mesaj yazdığını, her şeyi.

Gözlerimi açmamıştım. Aslında uyumaya da ara vermemiştim ama sesleri algıladığım için beynim uyanıktı, zaten bir türlü uykumu alamama sebebim de buydu. Bu seslerin hiçbiri herhangi bir tehdit içermediği için kendimi uyanmaya zorlama gereği duymamıştım. Bora'nın beni öptüğünü de hissetmiştim ama karşılık vermeye mecalim yoktu. Zaten uyumama sebebim de dolaylı olarak onun yüzündendi. Ada'nın ağladığını da duymuştum, ardından uzaktan gelen Gökhan'ın sesiyle ağlamasının kesildiğini de. Muhtemelen o sırada yeni uyanmıştı. Bana ihtiyaçları olsa beni kaldırırlardı diye düşünerek uyumaya devam etmiştim. Beynimi, artık ajan olmadığım, kapıda bir sürü adamın olduğu, deli gibi öten bir alarmla bu evin korunduğu konusunda ikna etmeye çalışsam da başarılı olamamıştım. Gökhan'ın bu katta attığı adımların sesinden, iki kez çalan zile; odaların kapı seslerinden, Ada'nın arada bir desibeli yükselen ve çok yakından gelen gülüş seslerine kadar hepsini duymuştum.

Bu kadar tetikte uyuyorken, Gökhan odamın kapısını açtığı gibi benim de gözlerimi açmam normaldi.

"Selim bebeği bulamamış,"

demişti, kucağında,

"Ani!"

diye bağıran Ada'yla birlikte.

"Biz gidip alacağız. Nişantaşı'ndan."

Ada'yı hasar tespiti yaparcasına baştan aşağı süzüp gülümsemiş ve

"Anneciğim! Günaydın!"

demiştim. Her şey yolunda görünüyordu. Ardından da Gökhan'a,

"Saat kaç?"

diye sormuştum.

"12 buçuğa geliyor,"

dediğinde, yeniden gözlerimi kapatmıştım.

"Ada, kahvaltı, öğle yemeği falan."

Gökhan, cümlelere dökülemeyen direktiflerimi havada kapmış olacaktı ki,

"Hallettik biz, merak etme. Yeşim geldi zaten burada. O da bizimle geliyor Nişantaşı'na. Sana kıyafet de getirdi. Çanta burada,"

demişti ve odadan çıkmışlardı.

Tam derin bir uykunun kollarına kendimi bırakmışken dışarıdan geçen bir araba kornaya basmıştı. Tam uyumayı başaracakken parkeler çıt etmişti. Tam dalacakken Bora,

"Mimarla görüşmeyi yarına erteledim evde olmadığın için. Haberin olsun sevgilim,"

diye mesaj attı. Tam uykuya çekilirken Yeşim'in bana kıyafet getirdiği çantanın sapı yere düşmüştü. Tam bu kez uyuyorum diye düşünürken Eren,

"Buldunuz mu bebeği?"

diye mesaj atmıştı. Sürekli uyuyor ve sürekli uyanıyordum, aynı kurutma makinesinde başına yanlış şeyler gelen Sarı Bebek gibi. Ve maalesefti ki, beni sürekli uyutan bir Bora da yanımda yoktu.

Aslında esasen içimdeki bir ses beni uyumaktan alıkoyuyor, eski alışkanlıklarımı hatırlamamı istiyor, herkesten iyi olduğumu Kara'ya ispatlamam için beni tahrik ediyordu. Bu sesin sahibini tanıyordum: Nina Adams'tı. Uykunun en tatlı yerinde bile tatsız bir ruh hâline bürünmeme sebep oluyordu. Uykuyla uyanıklık arasında, saçma sapan rüyalar görmüştüm. Birinde, Tarantula'nın yaptığı matematik sınavında Bay Ortiz'le yarışmıştım. Birinde, Taylor ve ben CIA binasından içeri girerken, OCTO'nun asil üyeleri dışarı çıkıyordu ve bana, kendileriyle gelmemi söyledikleri için Taylor, OCTO'yu öğreniyordu. Birinde yakışıklı dövüş dersi hocam Harry, Kilyos'taki evimizin bahçesine geliyor ve Özgür'le dövüşüyorlardı. Bu düşüncelerin hepsi Nina Adams'ın bilincinin altıyla mı yoksa dışıyla mı ilgiliydi bilmiyordum ama doğrudan ona aitti. Hele birinde, karanlık bir odadaydım ve eğer o odadan çıkmayı başarırsam alkolle ödüllendirileceğim söylenmişti ve ben bir damla alkol için canhıraş bir mücadele vermiştim. Odadan çıkmıştım ama bana verdikleri alkol, dün gece içtiğim tadı iğrenç olan viskiydi ve moralim bozulduğu için odaya geri girmiştim. Böyle saçma sapan rüyalar. Belki de kâbuslar demeliydim.

Bir kez daha uykuya dalacakken yine mesaj geldi. Bu sefer üç tane, üst üste. Bıkmıştım. Gerçekten bıkmıştım. Nefesimi sesli bir şekilde verirken, "Yeter!" diye söylendim. Oflayıp puflarken komodinin üzerindeki telefonuma uzanmaya çalıştım. Telefon yere düştüğünde ise okkalı bir küfür savurarak ama asla yataktan kalkmaya yeltenmeden eğildim ve elimle telefonumu aradım. Telefonu nihayet bulduğumda ilk saati fark etmiştim. Bana, Bora beni saniyeler önce öpmüş, Gökhan saniyeler evvel Ada'yla beraber evden çıkmış, Eren saniyeler evvel mesaj göndermiş gibi gelse de saat ikiyi yirmi geçiyordu.

Mesajı açtım.

Tanımadığım bir numaradandı.

Bir fotoğraf, iki ses kaydı.

Ada'nın fotoğrafı.

Ses kayıtlarının birinde, Ada çığlık çığlığa ağlıyordu.

Diğerinde ise kulaklarım Mehmet Şahindağ'ın sesiyle dolup taşıyordu.

"Ada çok korktu Nazlı Hanım. Sanırım karanlık ona göre değil. Siz gelmeden durmayacak gibi. Sokağın sonunda sizi bekleyen minibüse binin. Hiç kimseye haber vermemeniz gerek, tabii kızınızın yaşamasını istiyorsanız. Sizi bekliyoruz."

N'B'A

Sevgili yol arkadaşlarım,

Yedinci kez, Maça Kızı 8 yazarak gireceğim yeni bir yıla. Ve içinizde yedinci kez onları okuyarak yeni bir yılı karşılayanlarınız var, biliyorum. Ne mutlu. Çok şükür. Yedi de olsa, ilk de olsa bu, benim için olağanüstü özel bir his. Yan yanaymışız gibi. Aynı satırlarda, bambaşka hislerle kucaklaşıyormuşuz gibi.

🫶

Sağlıkla, huzurla, mutlulukla, bereketle, aşkla geçireceğiniz bir yıl olsun 2024. Hayal kurmaktan vazgeçmeyin. Hayaller, her şeyin başlangıcıdır çünkü.

2023'te hayallerim ellerime avuçlarıma konarken, bana yol arkadaşlığı ettiğiniz için minnettarım. Sizi çok ama çok seviyorum. Var olun. Daima. Hep, hep beraber!

Bu bölüm, yılbaşı akşamınıza eşlikçi olsun...

🤍✨🎄✨□✨🎄✨😘✨🎄✨🤍

♠

31 Aralık 2021, ada...

"Ada,

Bugün, senin hayattaki kırkıncı günün. Açıkçası zamanın nasıl bu kadar hızlı geçtiğine anlam verebildiğim söylenemez. Seni kucağımıza aldığım günden bu yana bir şeyler karalama fikri aklımda ama buna zaman bulamadım. Hem seninle geçen günler çok dolu dolu ve çok yoğun. Hem de senden arta kalan bütün zamanlarımızı da seninle geçirmeliymişiz gibi.

Sen her ne kadar sürekli uyuyor olsan da. Ama seni uyurken izlemenin bile bu süreçte annen ve bana hissettirdiklerini kelimelere dökebilmemin bir yolu yok. Sanki seni devamlı izlesek, dikkatlice ve gözümüzü dahi kırpmadan devamlı sana baksak, anbean, annenin deyimiyle milim milim arttığını görececeğiz.

Hissettiğim her şey karmakarışık. Böyle bir şey yaşayacağımı söyleseler inanır mıydım, emin değilim. Kaldı ki galiba bunu yaşamadan hiç kimse bilemez de. Öyle küçüksün ki. Tertemizsin. Hiçbir şeye dair herhangi bir fikrin yok. Tek derdin karnının doyması, altının temizlenmesi, gazının çıkması ve konforlu bir şekilde uyumak. Ama bütün bunlar olup biterken, tek bir şeyden çokça eminsin: Annenin kokusundan. Annenin kucağında olduğunu, garip bir şekilde anlıyorsun Ada. Yüzünün yeni yeni şekillenen hatları, annenin kucağında ne kadar mutlu olduğunu ortaya koyuyor. Benim de sağ işaret parmağımı çok seviyorsun ama bence bu refleksif bir eylem ve annenin kokusuyla kıyaslanamaz bile. Yine de bu refleksif olduğunu düşündüğüm eylemini çok ama çok seviyorum, orası ayrı.

Yazmaya devam edemedim çünkü ağladın. Altını kirletmişsin. Annenin uyuması gerektiği için seninle ben ilgileniyorum şu anda. Karşımda, ana kucağında yatıyorsun. Sen hareket ettikçe ana kucağı sallanıyor ve bu çok hoşuna gidiyor. Şimdi kalemi bırakıp seni kucağıma alacağım. Seni çok sevdiğimi şimdi yüzüne söyleyeceğim, zaten hep söylüyorum da. Sevdiğini söylemek gerek ve bu benden sana en önemli nasihat olsun bebeğim. Sakınma sakın bu cümleyi. Yine yazacağım. Daha sakin bir zamanda.

Baban,

31 Aralık 2021, 08.42."

Bora'nın cümleleri kalbimi yumuşacık bir hâle getirirken, onu deli gibi özlediğimi hissettim. Belki de onca zaman sonra ilk kez bu kadar ayrı kaldığımız içindi. Ada'nın sesine uyanalı iki saat, elli dokuz dakika, dört saniye olmuştu ve Bora hâla yoktu. Başucumda, "

Biraz işim var sevgilim. Ben çıkıyorum. Çok geç kalmayacağım,"

yazılı notunu bulmuştum ama çok geç kalmayacak olmasının ne demek olduğunu anlayamamıştım. Mesela beş dakika gelmese bile çok geç kalmış olabilirdi, kime göre ve neye göre çok geç kalmayacaktı? Ada birazdan yine uyanır ve emmek isterdi ama Bora hâlâ yoktu. Çok geç kalmıştı işte. Acaba, şakayık bulmasını istediğim için mi bu kadar oyalanmıştı?

"Aşk olsun sevgilim!"

"Hani çok geç kalmayacaktın?!"

"Kaldın işte!"

"Geç kaldın."

"Çok geç kaldın."

"Neredesin Allah aşkına?!"

"Nereye kayboldun yani bu önemli günde?!"

"Hani çok geç kalmayacaktın?!"

Bora

yazıyor

görünüyordu fakat beş saniye beklememe rağmen bir türlü bir cevap veremediği için, yeniden ben yazmak zorunda kalıyordum.

"Yok di mi verecek cevabın?!"

"Değil mi?*"

"Saat kaç oldu?!"

"14.41!"

"Ne zaman geleceksin?!"

"Geliyorum sevgilim,"

yazdı, nihayet.

"Ne zaman?"

"Gel ama artık!"

"Zaten nereye gittin ki yani bugün?!"

"Ne zaman geleceksin?"

"On beş dakikaya kadar evdeyim."

"Ohooo!"

"Şakayık buldun mu bu arada?"

"Bulamadın değil mi?"

"Buldum sevgilim."

"Çüş!"

"Gerçekten mi?????"

"Bulamazsın sanıyordum!"

"Yaaaaa!!!!"

Gözlerinden kalpler çıkan emojiden tam kırk tane attım.

"Çooooook teşekkür ederim sevgilim. Çok teşekkür ederim. Affettim seni."

"Nereden buldun?"

"Bordo ve krem mi?????"

"Evet."

"Nereden buldun?"

"Sevgilim neden hep en son soruma cevap veriyorsun?"

"Üstteki sorularımın neden bir önemi olmuyor?"

"Tek bir soruya mı cevap verme hakkın var anlamıyorum ki!"

"Neyse nereden buldun?"

"Sevgilim zaten sen benden şakayık istemesen de ben bugün için sana bordo şakayık getirtmiştim. Sabah sabah rüyanda şakayık mı gördün, neden şakayık isteyesin tuttu anlamadım ama aldım işte. Çiçekçinin adını versem, bilecek misin neresi olduğunu?"

"Tabii ki de bileceğim!"

"Google Earth'de tüm Lima'yı gezdim ben."

"Krem rengi şakayık yok muymuş?!"

"Varmış Nazlı o da. Aldım."

"İstemeye geldiğinizdeki gibi yani değil mi?"

"Evet."

"Şahanesin sevgilim şahanesin!!!!"

"Çok heyecanlıyım!"

"Hadiiiii gel artık!"

"Kızım ve ben seni çok özledik!"

"Ama en çok ben özledim."

"Zaten nereye gittiysen sabah sabah?!"

Ada'nın uyandığını belli eden sesler kulaklarıma dolarken,

"Ada uyandı..." y

azdım ve telefonu yatağın üzerine bıraktım.

"Geldim anneciğim..." diye seslenirken, hızlıca Ada'nın odasına ilerlemiştim. "Uyandın demek..." dedim gülümseyerek ve Ada'yı kucağıma aldım.

Ada kucağımda kokumu duyarken, hafifçe dans eder gibi vücudumu hareket ettirerek volta atmam, onu garip bir şekilde ehlileştiriyordu. Bu sırada Noir da ayaklarımın dibinde oluyor ve bu oyuna kendince eşlik ediyordu. Ada'nın uyandıktan sonra bu şekilde geçireceği iki dakikaya ihtiyacı vardı. Özellikle bazı geceler, çok yorgun hissettiğimde ve bu aşamayı ihmal ettiğimde kesinlikle mutsuz oluyor, huysuzlanıyordu. Anneliğin en zor tarafı da zaten bence, uykudan uyanmak zorunda kalmak olabilirdi. Ada, üç saatte bir emiyordu ve bu da en uzun uykumun iki saat elli dokuz dakika, elli dokuz saniye olması demekti. Ada

genellikle

üç saatten evvel acıkmadığı için açlıktan ağlamıyor, bu yüzden de beni ağlayarak uyandıramıyordu ama babası kurulu bir saat gibi kızı ağlamasa da her üç saatte bir beni uyandırıyordu.

Kızının acıktığı için ağlamaması, doğumdan sonra karşılaştığımız ilk sınavımızdı. Bir bebeğin acıktığını ağlayarak anlatması ve açlıktan ağlamıyorken de annesinin memesini gördüğünde veya kokusunu aldığında heyecanlanmayıp emmeyi reddettiği bilinen yaygın bir gerçekti. Ve bize tavsiye edilen, bebeğimizi emzirmek için o acıkana ve huzursuzca ağlayarak bunu belli edene kadar beklememizdi. Ama ilk doğduğu günlerde, Ada'nın ağlamasını dört saat on iki dakika kadar bekleyince, bir sorun olduğunu anlamıştık. Altını kirlettiğinde, gazı olduğunda, yani herhangi bir derdi varken ağlıyordu, acıkınca ağlamıyordu ki bu da gerçekten gelse gelse benim başıma gelebilecek bir şeydi. Dördüncü saat on ikinci dakikada Ada hâlâ ağlamadığı gibi onu emzirmek istediğimde heyecanlanmış ve kıtlıktan

çıkmışçasına karnını doyurmuştu da. Ve böylece, uykuyu açlığa tercih ettiğini öğrenmiş bulunmuştuk. Bir bebeğin nasıl uykuyu açlığa tercih edebildiğini epeyce sorgulamış, daha sonra da bir bebeğin acıktığını belli etmeyecek kadar uykuya ihtiyacının olmasının sebeplerine kafa yormuştum. Fakat bunların aslında herhangi bir cevabı yoktu ve

öyle de olabilirdi

kadar basit bir durumdu. Ve tabii ki Lima'daki doktorumuzun ve adada bizimle birlikte kalan doktorumuz Liana'nın bunun basit olabildiği konusunda beni ikna etmeleri de zaman almıştı.

Bunu çözebilmemiz ve bir düzene sokabilmemiz ilk haftamızda gerçekleşmişti. Önce onu iki saatte bir emzirmeye çalışmıştım ama emmek istememişti. Sonra iki buçuk saatte bir emzirmeye çalışmıştım, yine olmamıştı. En sonunda, üç saat olmadan asla emmediğini ama üç saat sonra bayıla bayıla karnını doyurmaya hevesli olduğunu çeşitli denemelerin ardından anlamıştık. Ve doktorumuzla, her ne kadar yenidoğanlara çok önerilmese de emzirme aralığı oluşturup, bunu korumak üzerine bir yol izlemeye karar vermiştik. Kilosunda da herhangi bir sorun olmaması aç kalmadığını, doyduğunu, sütümden faydalandığını gösteriyordu ve endişelenecek bir şey yoktu. Zaten, endişelenecek bir şey olmadığını kavradıktan sonra bu duruma sevinmediğimi söyleyemezdim de. Çünkü ben spontane gelişen durumları değil, bir yasaymışçasına kesinleşmiş şeyleri seviyordum ve üç saatte bir emzirmem gerektiğini, Ada'nın da bunu seve seve kabul edeceğini bilmek benim için mükemmel bir olaydı. En uzun uykumun iki saat, elli dokuz dakika, elli dokuz saniye sürmesi haricinde.

Ve fakat neyse ki babası, üç saatte bir beni uyandırmasının haricinde, dünyanın en mükemmel babasıydı ve uykusuzluğa dayanamadığım zamanlarda, ben Ada'yı emzirdikten sonra diğer ihtiyaçlarıyla o ilgilenebiliyordu. Uyumadığım zamanlarda hiçbir sorun yoktu ve fakat ben, ne yazık ki, eğer uyuyorsam, uyanmak konusunda Bora kadar başarılı değildim.

"Bezini değiştirelim mi anneciğim?" Onu, altını değiştirdiğimiz yere yatırdığımda, zeytin gözleriyle gözlerime bakmaya başlamıştı. "Acıktın mı bakalım sen? Eğer uyanmasaydın ben seni uyandırırdım ki on beş dakika

sonra!" Artık bana daha dikkatli baktığını gözlemleyebiliyordum ve bu inanılmaz bir hisse bürünmeme sebep oluyordu. "Rüya gördün mü peki? Ben senin altını temizlerken anlat bana... Ne gördün rüyanda?"

Boğazından çıkan tuhaf sesler, benimle konuştuğunu düşünmeme sebep oluyordu. "Aaağğğ?!" dedim, çok şaşırmış gibi. "Demek rüyanda, annen ve babanla yılbaşı kutluyordun! İnanılmaz! Ne kadar da haberci bir rüya!" Ada artık bana her ne demeye çalıştıysa, ayıp olmasın diye onu dinledim. "Evet bebeğim... Bugün yılbaşını kutlayacağız beraber!" Beni anlamadığını bilsem de onunla sohbet edilmesinden keyif aldığını içgüdüsel bir şekilde anlıyordum. "Hem bugünkü sürprizlerimiz yılbaşıyla sınırlı değil! Bugün kırkımız da uçacak! Yaaa!"

Ada'yı yeniden kucağıma aldım ve birlikte sallanan sandalyeye doğru ilerledik. Bir eli, iki göğsümün ortasına yerleşirken, bu hayatta en çok sevdiği şeyi yapacak olmanın bilincinde olduğunu hissetmiştim. Onunla sohbet edilmesinden ne kadar keyif alıyor olsa da bu keyif emdiği zamanlarda geçerli değildi. Karnını doyurmaya çalışırken çıt sesi dahi duysa bundan pek hoşlanmıyor ve huzursuzluğunu doğrudan belli ediyordu. Acıkınca ağlamadığı gibi beslenmek konusunda da bazı hassasiyetleri vardı yani. Yalnızca kırk günlüktü ama tuhaf bir biçimde onun dahi belirli prensipleri vardı işte. Belki de herkes bazı prensiplerle doğuyordu ama kimi bunlara sadık kalıyor, kimi ise zamanla bunları bırakıyordu. Betül Hanım'ın günlükleri, Bora'nın bebekliğindeki prensiplerini bugün bile koruduğunu gösteriyordu ve fakat ben, kendi bebekliğimdeki prensiplerimlerinden bi'haberdim. Keşke benim annemin de günlükleri olsaydı.

Doğumdan sonra adaya geçmemiz, buradaki evimize adapte olmamız, Ada'yı tanımamız, onun prensiplerini öğrenmemiz ve bundan sonraki rutinimizi kavramamız biraz zaman almıştı. İlk bir ay, son on güne göre nispeten daha zordu. Elbette ki hamilelikten de doğum yapmaktan da kolaydı, o yüzden buna söylenecek değildim. Ama yine de Ada'nın acıkma acıkmama meselesiyle başlayarak ardı ardına gelen ve bebeklerle alakalı yaptığım bütün araştırmaları çöpe attıracak cinsten güncellemelerle nasıl geçtiğini gerçekten de bilmediğim o ilk bir ay, benim için her şeyiyle tam olarak bir bocalama süreciydi.

Ada'nın doğduğunu ve artık benim bedenimin bir parçası olmadığını idrak edebilmem de biraz zaman almıştı. Yaklaşık üç gün kadar hamile olmadığımı sık sık unutmuş ve refleksif olarak karnımda bir bebek varmış gibi hareket etmiştim. Hatta bazı anlarda dalıp, neden Ada'nın hareket etmediğini sorgularken kendimi bulduğum olmuştu. Her ne kadar bu soruyu sorup, Ada'nın zaten doğduğu cevabına ulaşmam bir saniye dahi sürmese de, yaşadığım bu şey beni beşincisinde artık telaşlandırmıştı. Liana'ya göre deliksiz ve uzun bir uyku uyuyamadığım, tam olarak dinlemediğim ve uykuyla uyanıklık arasında çok fazla vakit geçirdiğim için bu tarz dalgınlıklar yaşamam gayet normaldi. Zaten Allah'tan çok geçmeden ve Ada'yla daha sık vakit geçirdikçe bu histen kurtulmuştum.

İlk günlerde, sık sık ve hiç özlemediğim kadar annemi özlediğimi hissetmiştim. Ada'nın boğazından çıkardığı sesleri fazlasıyla garipsemiş, canının yandığını düşünmüş ve bunun normal olup olmadığını anneme sormak istemiştim. En çok güvendiğim

anne

, benim annemdi ve o da yanımda değildi. Kendimi Ada kadar korunmasız, Ada kadar anneme muhtaç, Ada kadar annemin kokusuna hasret hissederken, ben de Ada'yla beraber ağlamıştım. Bir şeyleri yanlış yapmaktan, ona yarar sağlayacağım derken zarar vermekten, iyi gelememekten ölesiye korkmuştum. Ada'nın derdini anlamakta zorlanmıştım ve anneme ihtiyacım vardı. Öldüğünü hiç bu kadar anlamamıştım ve belki de annemin arkasından bu zamana kadar, Ada doğduktan sonraki ilk günlerde döktüğüm kadar gözyaşı dökmemiştim de.

Annem yanımda olamasa da Bora yanımdaydı ve beni sımsıkı sarmalamıştı.

"Her anne biriciktir,"

demişti şefkatle.

"Sen de biricik olacaksın. Doğru veya yanlış diye bir şey yok. Sen, sen olacaksın. Ada'nın annesi olan sen."

Lohusalık depresyonu denen şey neydi, onca şey okuyup izlemiştim hâlâ tam olarak anlayabildiğim söylenemezdi ama belli ki her anne, bunu başka bir yerden yaşıyordu ve ben de özellikle ilk günlerde, bunun eşiğinde bir hâyli dolaşmıştım.

Ada'nın odasını, yatak odamızla ayıran bir sürgü kapı vardı. O sürgü kapıyı genellikle açık tutuyorduk ve bu şekilde, kocaman bir odanın içindeymişçesine, o bir uçta biz bir uçta olsak da beraber uyuyorduk. İlk üç haftanın sonunda, rutinimiz yavaş yavaş belirgin hâle gelmeye başlamıştı. Ada en erken sabah saat altı, en geç ise yedi gibi güne başlıyordu. İlk on beş gün, ben de Ada uyanıkken uyanık kalma çabasındaydım fakat Bora, buna gerek olmadığı konusunda beni zor da olsa ikna etmişti. On altıncı günden itibaren, ben Ada'yla iki dakika gezindikten ve onu emzirdikten sonra derhal geri yatıyordum. Bora'ya göre, her uyandığında onu iki dakika gezdirmek zorunda da değildim ve bu alışkanlığından Ada'yı vazgeçirebilirdik. Açıkçası bu özellikle geceleri beni çok zorladığı için, ara ara bu mümkün mü diye bunu deneyecektim çünkü her ne kadar Ada, Bora'nın da ilk bebeği olsa da ona güvenim sonsuzdu.

Ben yattıktan sonra Bora onun altını değiştiriyor, gazını çıkartıyor, bütün bunları yaparken de onunla sohbet ediyordu. Sabahları karnı doyduktan, bezi değiştikten, gazı çıktıktan sonra

genellikle

kırk beş dakikayı geçmeyecek kadar uyanık kalıyordu. Kesinlikle, aynı babası gibi sabah insanı olacağa benziyordu ve bu hoş bir şey değildi. O yüzden Bora onu da alıp aşağı iniyordu. Geceleri Ada'nın uykusunda çıkardığı seslere bile uyansak da en azından

genellikle

sabahları daha çok dinlenebiliyordum.

Bora, ben uyurken, Ada'yla dolaşmaya çıkıyordu. Bazen Ada kucağında, bazen de arabasında, adayı tavaf ediyorlardı. Bazen de Ada'yı ana kucağına yatırıyor, spor yapıyor, koşuya çıkacaksa da Ada'nın başına Selim'i veya Yeşim'i dikiyordu. Daha sonra da kahvaltısını yapıyordu ve Ada uyuyor olsa

da babasına eşlik ediyordu. Ada ara ara uyanırsa onu oyalıyor, emzirmemin üzerinden iki saat, elli dokuz dakika geçmeden beni asla kaldırmıyordu. Bu uyanışımda da

genellikle

saat on olmadığı için Ada'yı emzirdikten sonra yeniden yatıyordum. Bora da çalışma odasına kapanıyor, bazen kitap okuyor, bazen klasik müzik dinliyor, bazen de her ne yapıyorsa yapıyordu ve Ada bütün bu anlarda, babasıyla birlikte oluyordu.

Ben ise ancak, bir sonraki emzirmek üzere uyanışımda,

genellikle

on iki ilâ bir civarı tamamen güne başlamaya hazır olabiliyordum. Yeniden bir emzirme, altını değiştirme, gazını çıkarma faslının ardından, bu kez de ben Ada'yla ilgileniyordum. Günün yarısı olduğu için miydi bilinmez, yine

genellikle

kırk beş dakikayı geçtiğini asla göremediğimiz bir şekilde, en uzun uyanık kaldığı zaman dilimlerinden birinde oluyordu. Benim, uzun uzun yürüyüş yapacak enerjiyi pek kendimde bulabildiğim söylenemezdi, o yüzden ben Bora'ya kıyasla Ada'yla daha sakin zaman geçiriyordum. Onu yanıma yatırıyor, yüzünü seviyor, ona kendimi ve babasını anlatıyordum. İlk bir ay, o uyuduktan sonra ne yapacağımı pek bilemediğim için yanında kalmak istemiştim fakat daha sonra Bora, buna gerek olmadığı konusunda beni ikna etmişti ve özellikle son on gündür, o uyuduktan sonra,

genellikle

Bora'yla yüzüyor ya da plajda vakit geçiriyorduk.

Bora'nın benim de bir hayatım olduğunu bana asla unutturmamaya çalışması bana öyle iyi gelmişti ki, sayesinde ayaklarımın yere daha sağlam bastığını hissediyordum.

"Anne olmak, seni Nazlı olmaktan alıkoymasın..."

demişti, hamileyken çalıştığım bir formülün olduğu dosyayı bana uzatırken.

"Kendi işlerine zaman ayırmayı ihmal etme sevgilim. Yirmi günlük tatil yetmez mi?"

O yüzden, Ada'nın yeniden emme vakti geldikten ve akabindeki bütün fasıllardan sonra, Bora

genellikle

akşam yemeğine kadar dinlenmek üzere odaya çıkıyordu ve ben de formüllerime çalışıyordum.

Ada'yı yeniden emzirip uyuttuktan sonra, akşam yemeğimizi yiyorduk ve sonrası daha çok Bora'yla ikimize kalıyordu. Birlikte bazen plajda uzanıyor, bazen salonumuzdaki genişçe koltuğa kuruluyor, bazen de yatak odamızın terasında vakit geçiriyorduk ama her nerede olursak olalım,

genellikle

uzun uzun sohbet ediyorduk. Konu bazen kendimiz, bazen geçmiş ve geçmişimiz, bazen okuduğumuz bir kitap, bazen izlediğimiz bir film, bazen de hayatın ta kendisi oluyordu. Özellikle ben, Ada'ya dair kurduğum hayalleri onunla paylaşmayı seviyordum. Çünkü Bora'ya anlattığım bir hayalim, bir dilek dilemek gibiydi. En önemlisi de ona anlattığımda, dileğimin muhakkak gerçekleşeceğini biliyordum.

"Sevgilim..."

Bakışlarımı kapıya çevirdiğimde, Bora ile göz göze gelmiştik. Altına deniz şortu giymişti, üzeri çıplaktı. Ellerinde tam da istediğim şekilde bir şakayık buketi vardı. Ada iki dakika, on üç saniye evvel emmeyi bırakmıştı, yavaşça sırtına masaj yaparak gazını çıkarttığım için yerimden kıpırdayamamış, koşup çiçeklerime sarılamamıştım.

Kaşlarımı çattım. "Hani on beş dakikaya kadar geliyordun?!"

Benim kaşlarımı çatmam Bora'nın umurunda bile olmamış, aksine bu eylemim onu gülümsetmişti. "Geldim," dedi yumuşacık bir sesle. "Ama

Ada'yı emziriyordun. Kızımızı rahatsız etmeyeyim dedim. Elimi yüzümü yıkadım, üzerimi değiştirdim." Kaşları havalandı. "Bu an'ı sadece seninle ve sessizce paylaşmayı seviyor malum."

Gülümserken Ada'nın başından öptüm. "Çok işimiz var babası..."

"Ne işimiz var?" diye sordu, çiçekleri Ada'nın komodininin üzerine bırakırken. Yanımıza geldi ve Ada'yı kucağına aldı. "Kızım..." dedi ve Ada'nın örtüsünü omzuna serip, Ada'nın başını omzuna yatırdı ve gaz çıkarma eylemine kendi devam etmeye başladı. "Özledin mi bakalım beni?"

"Aaa!" dedim şaşkınlıkla. Ayağa kalktım. "N'oldu senin parmağına?" Sağ eline uzandım ve parmağına dikkatlice baktım. İşaret parmağı streç filmle sarılmıştı. "A-aaa?!" dedim, bir kez daha ve daha büyük bir şaşkınlıkla. "Bora?!"

8.4.8

Bora, sağ işaret parmağının sol yanına, özel alfabemle, kızımızın adını yazdırmıştı.

"İlk kontağımız Ada'yla..." dedi, yavaşça. Kapkara gözleri gözlerimi bulduğunda, derinlikleri ışıl ışıl parlıyordu. "Ve ısrarcı da... Sağ işaret parmağımı tutmak konusunda. Kendime, küçük bir yeni yıl hediyesi."

Kaşlarım havalanırken, ona hayranlıkla bakıyordum. "Aslında bu, Ada için bir hediye daha çok. Muhteşem bir hediye hatta." Bakışlarına

yok canım daha neler

der gibi bir ifade yerleşirken, "Öyle öyle," dedim. Gülümsedim. "Kendimden biliyorum. Geçen yılbaşında da bana hediye olmuştu çünkü..." İşaret parmağım, köprücük kemiğinin altındaki dövmesine dokundu. "Bu dövmen..."

"Kendim için yaptırdım her ikisini de..." dedi. Sağ eliyle elimi kavradı ve avucumdan öptü. "Ama iki yılbaşı üst üste... İyi bir denk geliş tabii."

"Öyle..." dedim, kollarımı beline sararken. "Geçen seneyi düşünüyorum da... Bir sene sonra, böyle bir resmin içinde olacağımızı söyleseler, hayatta

inanmazdım!" Başımı hafifçe kaldırdım ve yüzüne baktım. "Niye söylemedin bana dövme yaptıracağını?"

"Sürpriz olsun dedim," dedi, göz kırparak.

"Ben Ada mıyım, bana niye sürpriz oluyor?" dedim, burun kıvırarak.

"Sen de annesisin sonuçta sevgilim," derken gülüyordu. "Şaka bir yana, emin değildim. Yani saçma bir şey mi değil mi, ondan emin değildim. Ve düşünüyordum. Bugün yaptırmak aklımda yoktu. Zaten çıkmam gerekiyordu, başka bir işim vardı. Çıkmışken de bir bakayım, iyi bir dövmeci soruşturayım derken... On dakika sürmedi karar verip yaptırmam."

"Çok yakışmış," dedim içtenlikle. Kollarımı Bora'dan ayırmadan evvel, köprücük kemiğine küçük bir öpücük kondurdum. "Şimdi sen kızımızla ilgilen... Benim acil organizasyon yapmam gerekiyor."

"Organizasyon mu?" derken, yüzüme merakla bakmıştı. "Akşam için mi?"

"Hayır sevgilim!" dedim sitemkâr bir tavırla. "Yılbaşına daha var. Bütün özel günler bugünü buldu. Akşamdan önce kızımızın ve benim kırkımız uçacak ya, onun organizasyonu!"

♠

"Otuz yedi... Otuz sekiz... Otuz dokuz... Kırk..."

Ben yüzüne gülümseyerek bakınca, Bora'nın da kaşları hafifçe havalanmış ve dudakları iki yana kıvrılmıştı. Fakat gülümsemesinin sahte olduğu gayet de belliydi, zaten bunu saklamaya çalıştığından şüpheliydim. "Gerek var mıydı gerçekten buna?" diye sorduğunda, sorusunu duymazdan gelmeyi tercih ettim ve kırk kaşık saydığım suyun içine termometreyi koydum. "Yani bu adetin bir dayanağı yok, biliyorsun değil mi?"

"Mitolojide bile var!" dedim, sıkıntılı bir nefes verirken.

"Yani?" dedi, bu dediğimin bir karşılığı yokmuşçasına. "Anadolu'da çok eskiden beri uygulandığı söylenir kırklamanın. Şaman kültüründen izler taşıdığına inanılır. Bana kalırsa altı boş bir hurafeden ibaret."

"Bora, her şeyi biliyor olabilirsin ama bilmezden gel..." Ada'nın banyo küvetine önceden hazırladığım kırk kaşık tuzu boca ettim. "Lütfen inanmayarak bu seremoniyi bozma!" Kırk kaşık da şeker.

"Tuz ve şeker ne şimdi?" diye sordu, baştan aşağı huysuz bir tavırla.

"Tuz, böyle ömrü bereketli olsun diye... Şeker, ağzının tadı bozulmasın diye..." Elimdeki kırk adet taşa kaşlarını çatarak baktığında, "Bunları okyanustan topladım dün. Normalde dere kenarından çakıl taşı toplarlarmış ama ben, okyanustan taş toplamayı tercih ettim. Babası gibi derin biri olsun diye..." dedim.

Başını hafifçe iki yana sallarken, "Sevgilim sen bilim insanı değil miydin?" diye sordu. Küvete kırk adet fasulye attığımı gördüğünde, "Neden bahsediyorum ki ben?" diye mırıldandı kendi kendine. "Hayatta en sevdiğin şey, küvetlerin içine garip garip şeyler atmak."

"Fasulyeler de zeki olsun diye..." dedim. Ardından kırk adet nazar boncuğunu da küvete koydum. "Aslında bunların hiçbirini kırk adet koymak zorunda değiliz ama ben garantiye almak istedim." Kırk damla gül suyunu küvete damlattım ve kenardaki şakayık buketinden yirmi krem rengi yirmi bordo yaprak olacak şekilde tek tek koparmaya ve kopardıklarımı da küvetin üzerine yaymaya başladım.

Bora alayla, "Şakayık da mı konurmuş kırk banyosuna?" diye sordu.

"Hayır," dedim, şakayık yaprağı sayma işine ara vermeden. "Aslında gül yaprakları koyuyorlardı. Ama ben şakayık'ı daha çok seviyorum sonuçta. Bordo şakayık aşkı bulsun diye. Krem rengi şakayık da bizim gibi güzel bir evlilik yapsın diye."

"Çocuğu bu suya sokmayacağız değil mi Nazlı?" diye sordu, teessüf eder gibi. "Leş gibi oldu çünkü bu su."

"Hayır," dedim. Suyun içindeki şakayık yapraklarını düzelttim. "Bazıları bu suyu bebeğin üzerine döküyorlar ama bence de hijyenik değil. Gerçi ben bütün malzemeleri yıkadım ama... Şakayık hariç. Yine de biz temiz su dökeceğiz. Alyansını çıkart."

"Alyansımı niye çıkarıyorum ya?" dediğinde, ben çoktan alyansımı çıkartmış ve küvetin içine atmıştım.

"Annesiyle babasıyız biz. Altın iyidir. Güneşi simgeler. Zenginlik getirir," dedim.

"Bizim kızımız yeterince zengin Nazlı," dedi. Kaşlarımı çatarak, yüzüne dik dik bakmaya başladım. "Değil mi?" diye sordu ama benden herhangi bir cevap alamadı. Sıkıntılı bir nefes verdi ve alyansını çıkarıp küvetin içine attı. "Al... Attım," dedi, memnuniyetsiz bir ifadeyle. Yatak odamızda bıraktığım sepeti alıp geldiğim sırada, "Bu ne?" diye sordu, elimdeki şey tehlikeli bir cisimmiş gibi.

Sepetin içinden Gülsüm Babaanne'nin isteme merasimimizde taktığı sekiz sıra Trabzon hasır bileziği çıkardım ve onu da küvetin içine attım. Bora, bana, ben bir deliymişim gibi baktığı için gerilmiştim ve küvete koymayı unuttuğum bir şey olup olmadığından emin olamamıştım. "Şimdi..." dedim, dikkatimi toplamaya çalışarak. "Sepet de yanımızda duracak." Aslında Bora'yla muhatap olmayı normal şartlarda bırakırdım ve fakat ne yazık ki Ada'nın babası olduğu için bu seremoninin bir parçasıydı. "Sepetin içinde neler var söylüyorum. Kalem, çalışkan olsun diye. Bilerek dedemden kalma kalemi koydum. Sen Oxford'da okudun sonuçta. Başarılı bir çalışma. Pamuk, pamuk gibi bir kalbi olsun diye. Yumurta, sağlıklı ve sağlam olsun diye. İp var, uzun ve sağlıklı saçları olsun diye." Sepetteki bozuk paraları fark edince, onları da küvete attım. "Bu bozuk paralar başka başka ülkelerden. Bizim ceplerimizde kalanları topladım. Kültürlü olsun, ülke ülke gezsin diye. Sepetin içine formül dosyamı da koydum, benim gibi matematikçi olsun diye. Dolar var, Euro var bu da zenginlik için. Biraz çay var, dostluğu pekişsin, hatırlı dostlukları olsun diye."

Beni dinlediğinden pek de emin değildim ama şaşkınlıkla, "Kahvenin hatırı yok muydu?" diye sordu.

"Aslında öyle ama ben genelde samimi olduğum insanlarla çay içiyorum," dedim. Kaşları çatıldı. "Ama zaten kahve de var. Hem çay var, hem kahve. Sen kahveyi daha çok seviyorsun neticede. Ben bazen çayı bazen kahveyi ya çok değişiyor. Nitekim sonuç aynı, hatırlı dostluklar için..."

"E rakı masası dostlukları da fena değildir, rakı da damlatsaydık suya?!" dedi, dalga geçer gibi.

"Bora!" dedim, kızgın bir tonlamayla. "Kırk uçurmamızı sabote ediyorsun şu anda!"

"Yıkayalım mı artık Ada'yı?" dedi, konuyu değiştirmek ister gibi. "İlk banyosu değil sonuçta. Kaçıncı olacak bu? Sayıyorsundur sen."

"On altı," dedim. Sepeti karıştırdım. "Hah! Sabun da var! Tertemiz bir ömrü olsun diye." Bakışlarım yeniden Bora'nın bakışlarıyla birleşti. "Suyun derecesi gayet iyi şu anda. Getirelim Ada'yı. Bir şey unutmamışımdır değil mi?"

"Sevgilim, unutsan ne unutmasan ne?" dedi, elimi tutarken. Bakışlarımdaki küskün ifadeyi silmek istercesine gülümsedi. "Eskiden, kırk gün olmadan, bebek de anne de dışarı çıkmazmış... Bebek kırk gün olmadan yıkanmazmış... O vakitlerden kalma şeyler işte," dedi, derin bir nefes verdikten sonra. "Bizim bebeğimiz ise doğdu ve Arjantin'den Peru'ya uçtu. Sonra tekneye bindi, adaya geldi. Birinci ayında hastaneye, Lima'ya, tekneyle gitti geldi. Gün içinde paso adayı turluyor. Okyanusa bile soktuk onu hatırlarsan, ne kırk uçurması acaba? Gel, kızımızı bildiğin ve inanmayı seçtiğin şekilde yıkayalım. Sonra hatıra kalması için fotoğrafını çekelim. Olur mu?"

Başımı onu onaylarcasına salladım. "

40

da yazacağım ama küplerden, başucuna onu koyacağız."

"Tamam," dedi gülerken. "Getireyim mi Ada'yı?"

"Tamam tamam, getir hemen," dedim. Saate baktım. "16.53 olmuş zaten. Çoktan doldurdu bu hayattaki kırkıncı gününü."

Suyun otuz sekiz santigrat derece olduğundan emin olduktan sonra, bakışlarım kucağında Ada'yla beraber banyoya gelen Bora'ya çevrilmişti. Bora, Ada'yı küvetin üzerine taktığım file mindere sırt üsü yatırıp,

kıyafetlerini ve bezini çıkarttı. Ada uyumuyordu ama uyanık olduğunu da söyleyemezdik. Neyse ki suyu seviyordu ve banyo esnasında uyanacak, bundan da rahatsız olmayacaktı. "Anneciğim..." dedim yumuşacık bir sesle. Bu sırada Bora da Ada'nın üzerine doğru eğileceği için boynundaki üzerinde yalnızca

N

harfi olan uzun zincire takılı pusula kolyesini çıkartmış ve cebine koymuştu. "Kırk banyona hoş geldin," dedim ve Ada'nın boynundan aşağıya doğru suyu döktüm. "Nice kırk günlerin olsun bebeğim! Güneş gibi ışılda, ay gibi parla! Aaaa! Ay! Ay'ı unuttum Bora! Gümüş! Gümüş lazım!"

"Ne gümüşü?" dedi Bora, şaşkınlıkla.

"Kolyen!" dedim heyecanla. "Kolyen gümüş mü?"

"Bilmem?" dedi. Kaşlarını çattı. "Hadi üşeyecek Nazlı, ıslattın çocuğu."

"Gümüş rengi sonuçta. Suyun içine at kolyeni hemen!"

"Ya sabır!" diye mırıldanırken, cebinden kolyesini çıkardı ve file minderin kenarından suya bıraktı. "Hadi dök, su dök. Üşüyecek."

Ada'nın ellerine, kollarına, karnına, bacaklarına, ve ayaklarına su dökerken, Bora da Ada'nın yarı gözü açık bir şekilde boğazından çıkardığı seslere cevap veriyordu. "Evet. Su çok güzel bir şey babacığım." Ada, Bora'nın streç filme sarılı parmağını kavradı. "Sen şimdi uyuyup dinleneceksin. Sonra, biz sana yılbaşı hediyelerimizi vereceğiz." Köpürttüğüm süngerle boynundan itibaren onu ovalamaya başladım. "Evet ya. Kırkını çıkarıp giriyorsun yeni yıla. Kocaman oldun bir anda."

"Yeni yıl konsepti de yapacağım ben kızıma!" dedim, tatlı bir sesle.

"Evet," dedi Bora, Ada'yı köpüklerden arındırırken. "Yarın da kırk bir kere maşallah konsepti yapar anne sana. Annede konsept çok."

"Acaba Ada'nın babası, yeni yıla Ada'nın annesi olmadan mı girmek istiyormuş ya?!" dedim, sesimdeki tatlı kinayeyi Bora'nın anladığından emin

olduğum bir şekilde. Bu sırada Bora kolunu Ada'nın koltuk altlarından geçirerek, onu yüzükoyun çevirmişti. "Çünkü bugün babası, birazcık fazla konuşuyormuş da!"

Ada, küvetin içinde yüzükoyun durmaktan hoşlanmadığı için boğazından ağladığına dair sesler çıkarırken, Bora, "Yok kızım yok... Şaka yaptı anne sana! Tabii ki de yeni yıla beraber gireceğiz," demişti. Ben ise o hiçbir şey dememiş gibi Ada'nın sırtına su dökmüş ve sırtını köpürtmeye başlamıştım. "Değil mi annesi?"

"

Di

falan değil," dedim, ters bir tavırla. "Lafını sok sok, sonra

di mi

de. Yok öyle!"

"Şimdi çıkacağız babacığım," dedi Bora, ağlamaya devam eden Ada'ya. Hızlıca sırtını duruladım. "Biliyorum, hiçbir şey görememekten nefret ediyorsun, birazcık sabret." Ada'nın azıcık olan saçını şampuanladığım sırada, Bora hafifçe destek vererek kafasını kaldırmıştı. "Saçlarına dokunulmasından bu kadar nefret edemezsin kızım ya..." dedi Bora, Ada hepten yaygarayı kopardığında. "Hemen durulayacak şimdi anne seni. Söz veriyorum, sadece iki dakika sürecek."

"Bir dakika on beş saniye hatta," dedim, saçlarını durularken. "Hemen bitecek hemen."

"Tertemiz oluyorsun babacığım..." dedi Bora, yumuşacık bir sesle. "Yeni yıla tertemiz gireceksin. Aferin sana."

"Evet. Birazcık daha su dökelim ki saçın şampuanlı kalmasın..." dedim. Ensesini hafifçe parmaklarımla ovaladım. "Yeni yıla şampuanlı şampuanlı giremeyiz. Nasıl girersek öyle geçer. Ya bütün yıl saçımız şampuanlı kalırsa?! Allah korusun!" Ada'nın ağlaması ne söylersem söyleyeyim

kesilmiyordu. "Bana inanmıyor musun? Biz geçen sene, yeni yıla girerken babanla öpüşüyorduk. Bir arada olmamız mümkün bile değildi ama bak sen şu işe... Bir aradayız ve bütün sene boyunca da öpüştük! Değil mi babası?"

"Di..." Bora'nın tonlamasını duyduğumda bakışlarım yüzüne çevrildi. Sırıtıyordu ve bu ifadesi, sinir bozucu derecede güzeldi. "Evet..." dedi, bakışlarını yeniden Ada'ya çevirirken. Ada'yı yeniden sırtüstü yatırdı. "İşte bu kadar! Yeni yıla şampuanlı girmekten kurtuldun!"

"Kırk suyunu da dökeyim kızımın," dedim ve otuz yedi santigrat dereceye kadar düşmüş, kenara ayırdığım kırk kaşık suyu yavaşça Ada'nın gövdesine döktüm. "Seni çok seviyoruz bebeğim..." Ardından teninde kalan suyla, aynı bir losyon sürermiş gibi narince vücudunu okşadım. "Kırkımız uçtu gitti!"

Bora, Ada'nın bornozunu aldı. Ada'yı kucağına verdiğimde, bornozla her yerini sardı. "Kırklandın mı kızım sen?" dedi, bornozunun üstünden Ada'nın kafasını öperken. "Su gibi ömrün olsun..." Bakışları gözlerimle birleşti. "Çekelim mi fotoğraf?"

"Giydirip süsleyeceğiz, ondan sonra..." dedim.

"Ama kırk banyosu bu... Böyle bornozla çekilse, daha sevimli değil mi?" diye sordu, yeniden Ada'ya bakarken. "Baksana şuna... Dünyalar güzeli!"

Bakışlarım Ada'ya çevrilirken Bora'ya hak vermiştim. "Tamam. Hemen çekelim o zaman," dedim.

Bora, küvetin file minderini çekiştirdi ve köpüklü suyun içinde eliyle bir şey aradı. Küvetin içi envaiçeşit şeyle dolu olduğu için her ne arıyorsa, bu onu on dört saniye kadar oyalamıştı. Köpükle kaplanmış sudan alyansını çıkardı, parmağına taktı, sonra da köpüklü suyun içinde kolyesini buldu; kolyeyi kenardaki havluyla kurulayıp yeniden cebine koydu. Yatak odamıza geçti ve Ada'yı yatağımıza yatırdı. Ben, Ada'nın odasına gidip yan yana geldiğinde

olan iki küpü ve fotoğraf makinesini alırken, o da Ada'nın nemlendirici losyonunu sürmüş ve altını bezlemişti. Küpleri Ada'nın başucuna koydum.

Bora fotoğraf makinesini elimden aldı ve Ada'nın fotoğraflarını çekti. "

Kırklama annesi,

" dedi bana, takılırcasına bir ifadeyle. Bakışlarım şaşkınlıkla gözlerine çevrildiğinde, aklına her ne geldiyse gülmüştü. "Hadi geç sen de kızımızın yanına, ikinizi çekeyim." Kaşlarım çatıldı. "Ne?" dedi, sorar gibi. "Sonuçta senin de kırkın uçtu gitti."

Gülümsedim. "Evet," dedim ve Ada'nın yanına yüzükoyunla yan arası bir şekilde uzandım. Dirseğimi yatağa koyarak, başımı avucuma yasladım. Bir elimle Ada'nın elini tutarken, ayaklarımı da havaya kaldırmıştım. "Gül bakayım anneciğim!" dedim, kameraya bakarken. "Babaya bakıp gül."

Bora fotoğraflarımızı çektikten sonra yanımıza geldi ve Ada'nın bir diğer tarafına geçti. "Benim de babalığımın kırkıncı günü sonuçta!" dedi, kendi kendine mırıldanır gibi. Bu esnada kadraja üçümüzü birden sığdırmıştı. Bakışlarım gamzesine takıldığında, "Kameraya da bak sevgilim," dedi.

Kameraya da baktım. Üst üste, sayamadığım kadar fotoğraf çekti. Hafifçe doğruldum ve "Hadi bakalım anneciğim, giyinelim!" dedim. Ada çoktan yeniden uyumuştu fakat otuz sekiz dakika sonra emmesi için onu uyandırmak zorunda kalacaktım. O sanki uyumuyormuş gibi kısa kollu tulumunu giydirdim. "Kolumuzu da geçirelim..." Gündüzleri, o uyurken de konuşabiliyorduk fakat geceleri mümkün mertebe sessiz olmaya özen gösteriyorduk, bunu da gece ile gündüzün farkını anlaması için yapıyorduk. "Bu kolumuz da var..."

Bora, uzandığı yerde çektiği fotoğraflara bakarken, "Bir şey söyleyeceğim..." dedi ve derin bir nefes aldı. Kapkara gözleri gözlerimle buluşurken, "Söylememeliyim aslında ama... Söylemek istiyorum," diye ekledi. Düşünürcesine gözleri kısılmıştı. "Söylemezsem bir şey kaybetmeyeceğiz. Söylersem de bir şey kazanmayacağız. Söyleyeyim mi söylemeyeyim mi?"

"Söyle?" dedim, merakla.

"Bu kırk uçurma muhabbeti var ya..." Başımı

evet, var

anlamında salladım. "Bunu sen epey araştırdın değil mi?" Başımı yeniden

evet, araştırdım

anlamında salladım. "Sadece merak ettiğim için soruyorum..." dedikten sonra alt dudağını ısırmıştı. Bir kez daha başımı salladım,

evet, sor

diye. "Annenin, bebeğinin kırkını çıkaramayacağını hiç mi bir yerde okumadın?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Nasıl yani?"

"Yani..." dedi ve boğazını temizledi. "

Kırklama annesi

diye bir şey vardır." Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Aile büyüğü ya da aile dostu olan herhangi büyük, veya büyükmüşçesine sayılan sevilen biri işte her neyse, o yıkar bebeği. Hayır, ben inanmıyorum bu kırk uçurma işine de... Eğer sen gerçekten inanıyorsan, bunu nasıl atladın, onu anlamadım. Söyleyeyim dedim. Yani. Hurafelerle alakalı bir genel kültür bilgisi olsun diye."

"Söyle tabii!" dedim kaşlarım havalanırken. "Ama şimdi söyle tamam mı?! İş işten geçtikten sonra! Genel kültürmüş! Aferin Bora! Gerçekten aferin! Senin yüzünden kızımızın kırkı uçamadı! Kanat çırptı çırptı düştü! Pes ya! Valla pes!"

"Düşmedi düşmedi, uçtu. Bu dediğim çok önemli değil, bir şey olmaz!" dese de ona aldırmadım.

Ada'yı onun yanında bırakarak hızlı, öfkeli ve sert adımlarla banyoya ilerledim. Ben de kırklanacaktım. Ve fakat kırklanmadan önce, kırklanmaya dair internette her ne bilgi varsa okuyacak ve bu konuda bir kez daha Bora'ya madara olmayacaktım!

♠

Banyo yapmış, vücudumu nemlendirmiş, sırtıma doğru uzanan saçlarımı taramış ve kurutmuş fakat şile bezi bornozumu henüz çıkaramamışken Ada'yı emzirme vaktim gelmişti. Yalnızca iç çamaşırlarımı giyerek ve üzerime yeniden bornozumu geçirerek Ada'nın odasına gitmem gerekmişti. Keşke her şey emzirme vaktim gibi net ve sabit olaylar doğrultusunda ilerleyebilseydi. Fakat bu pek mümkün değildi ve özellikle söz konusu bir bebek olduğu zaman insan, her an her şeyin olabileceği konusunda hazırlıklı olmak zorunda kalıyordu.

Genellikle

kavramı, ki bu kavramdan asla hoşlanmıyordum, burada devreye giriyordu. Bir günün bir gününe, bir saatin diğer bir saatine uymayabiliyordu.

Mesela Ada

genellikle

bir göğsümü sonuna kadar emiyor, diğer göğsümü teklif ettiğimde onu da alıyor ama ikinci göğsü kısmen daha az emiyor ve bir noktada doyduğunu belli ediyordu. Fakat bazen de sadece bir göğsümü emiyor ve bununla yetiniyor, ona diğer göğsümü teklif ettiğimde burun kıvırıyordu. Bazen de diğer göğsümü de son yudumuna kadar tüketebiliyordu. Ben tabii ki de bunu da bir zaman aralığı ile netleştirmek, on beş dakika bir göğsümü on beş dakika diğer göğsümü kendisine vermek istemiştim ve fakat ben kimdim ki, benim isteklerimin ne önemi vardı ki, Ada'ya neydi ki benden? Bunu yapabildiğim de oluyordu, yapamadığım da. O yüzden emzirmemin kesinkes ne kadar süreceğini de bilemiyordum mesela.

Genellikle

yarım saati geçmediğini biliyordum sadece.

Yapabildiğimin de olduğu, yapamadığımın da olduğu onlarca şey vardı ve her defasında Bora, bana, bir bebek de olsa onun bir birey olduğunu hatırlatarak içimi rahatlatmaya çalışıyordu.

Ağlamıyorsa sorun yoktur,

düşüncesi Bora'nın neredeyse hayat mottosuydu. Elbette ki karşı argümanım vardı,

"Acıkıyor ama ağlamıyor işte,"

diyerek üste çıkmaya çalışıyordum ama o zaman da bana,

"Çok aşırı acıktığında illaki ağlardı sevgilim, onun da bir dur noktası vardır illaki. Biz o dur noktasına gelmeden fark ettik bunu,"

diyordu.

Bora zaten hep bir şey diyordu. Birçok konuda benden daha bilgili ve daha soğukkanlıydı. Annelik içgüdülerime güvendiğini söylüyordu ama bunda bile bir koşulu vardı:

"Neyin içgüdüsel bir his olduğuyla; neyin korkularının ve kaygılarının ürettiği kötücül bir düşünce olduğunu ayırman gerek."

Söylemesi kolaydı ama pratikte hiçbir şey o kadar kolay olmuyordu. Panik bir anne değildim. Hatta gayet aklıselim davranıyordum ki bunu Bora da onaylıyordu. Sadece her şeyin kusursuz olmasını istiyordum. Fakat Bora buna da elbette ki karşı çıkıyor,

"Kusursuz olmasını istediğin kişi bir insan Nazlı ve herkesin bir kusuru vardır, kendini boşuna şartlama,"

diyordu.

Bir ebeveynin, çocuğunun henüz kusursuz olup olmayacağı belli bile değilken, onun kusurlu olabileceğini kabul etmesini de benim aklım almıyordu. Kusurlarıyla onu sevmeyeceğimi söylemiyordum, kusurlu olmasını istemiyordum sadece. Erkenden konuşmaya başlasın, erkenden emeklemeye başlasın, erkenden yürümeye başlasın, erkenden tuvalet eğitimi alsın, erkenden sayıları saysın, erkenden okumayı öğrensin istiyordum. Ama Bora'ya göre zaten bunlar

kusursuzluk

değil gelişim süreciydi ve geç gelişmek de bir kusur değildi. Çok zeki olsun istiyordum ama Bora'ya göre zaten zekâ da geliştirilebilen bir şeydi ve Ada'nın zekâ gelişimine katkı sağlayabilecek kadar zeki olduğumuzu düşünüyordu. Bu konudaki son konuşmamız,

"Sevgilim biraz sakin olur musun? Kızımız daha on iki günlük..."

dediğinde kapanmıştı. On iki aylık olacağı zamanları da görecek ve o güne kadar da bu konuyu Bora'yla tartışmayacaktım.

"Pişt!"

Bora ellerini şortunun ceplerine sokmuş, ayak bileğini çapraz bir şekilde bağlayarak duvara yaslanmış ve biraz uzaktan bize bakıyordu. Ona kırgın ve küskün bir bakış atıp, gazını biraz evvel çıkardığım Ada'yı bacaklarıma yatırdım ve gözlerimi babasından aldığı gözlerine çevirdim. "Sen karnını doyururken hava kararda ama uykuya yatma vaktimiz gelmedi... Bir kez daha süt içeceksin, ondan sonra gece olacak senin için..." Gözlerinin kapandığını görünce, "Hemen uyuma ya..." dedim. "Keyif yapalım biraz seninle..." Ada ellerini ve bacaklarını oynatarak bana karşılık verirken gülmüştü. "Evet! Benim kızım keyfine çok düşkün, bilmez miyim?"

"Acaba Ada bu keyfi, biz yılbaşı ağacını süslerken yapmak istemez mi?" diye sordu Bora, birkaç adımla bize doğru gelirken. Ben bir cevap vermediğimde bir dizini yere koyarak sallanan koltuğun önünde eğilmişti. "Hı?"

"Ada'cığım baban sana bir şey sordu," dediğimde de utanmadan güldü.

"Küs müyüz?" dedi yumuşacık bir sesle. Başparmaklarımın Ada'nın avucunda olmasını önemsemeden bir elime uzandı ve elimi kendi avucuna alarak, Ada'nın karnının üzerine koydu. "Peki... Çok mu küsüz yoksa az mı? En azından onu söyle."

Aklıma üç gece önce geldiğinde dudaklarım istemsizce iki yana kıvrılmıştı. Bora, Arjantin'deyken dört tane tişört sipariş etmişti. Ben böyle bir siparişi olduğunu, Selim tişörtleri eve getirdiğinde ancak fark etmiştim. Hep olduğu

gibi. Bora'nın giyimine düşkün biri olduğunu açık açık bilmesem de giydiklerinden zaten anlıyordum. Hiçbir kıyafeti eskimiyordu çünkü eskitecek kadar giymiyordu. Bunun için de dolabının sürekli yenileniyor olması gerekiyordu. Düşününce bütün bunlar çok mantıklıydı ama ben üzerine hiç düşünmemiştim. 21 Mayıs'tan sonra baş başa kaldığımızda ise bunu açık açık gözlemleme şansım olmuştu. Özellikle Avrupa'dayken ünlü modacıların özel dikimevlerine falan beraber gitmiştik fakat yat patladıktan sonra pek uluorta takılmayı tercih etmediğimiz için beğendiği bir gömleği, takım elbiseyi, şortu, ayakkabıyı, kol düğmesini falan sipariş üzerine halletmeye başlamıştı. Neyi nereden gördüğünü ya da neyi ne zaman almaya karar verdiğini asla anlamamakla birlikte, ara ara birileri,

"Bunlar Bora Bey'in siparişleri..."

diyerek bir şeyler getirmeye başlamışlardı.

Arjantin'deyken de bir şeyler almaya devam etmişti ve orada, artık bu siparişleri takip eden Selim olmuştu. Üstelik Arjantin'de biz de dışarı çıkıyor, ağırlıklı olarak Ada için de olsa alışverişe gidiyorduk. Ben de kendime bir şeyler alıyordum, almıyor değildim. Ama kesinlikle Bora daha çok alıyordu, ben onunla yarışamazdım. Alışverişe gidiyor da olabilmemize rağmen o gün, sipariş etme gereği duyduğu ve bunun üzerine de Selim'in getirdiği dört tane tişörtün fiyatını gördüğümde neredeyse dudağım uçuklayacaktı. Adaya geldiğimizden beri üstü çıplak gezdiğini gördükçe, o tişörtlere boşu boşuna para akıttığı ara ara aklıma gelip durmuştu.

O yüzden ben de üç gece önce, banyodan çıktıktan sonra, o tişörtlerden birini giymeye karar vermiştim. Henüz hiç giymediklerinden en güzel ve en pahalı olanını. Laciverti.

"Bora sana bir şey diyeceğim ama Ada'ya çok küsme tamam mı?"

demiştim, salona indiğimde.

"Çok küsmeyeyim mi?"

diye sormuştu şaşkınlıkla.

"Evet. Küseceğini biliyorum ama çok küsme,"

demiştim yavaşça.

Gözleri kısılırken,

"Az küsmek nasıl oluyor?"

diye sormuştu.

"Yani sana soru sorarsa cevap ver, kızım bebeğim falan diyerek ama,"

demiştim elini tutarken.

Kaşları havalanmıştı.

"Soru sorarsa? Bana?"

Başımı sallamıştım,

evet

der gibi.

"E o zaman küsmüş olmuyorum sevgilim?"

"Yoo küsmüş oluyorsun,"

dedim, açıklayıcı bir tavırla.

"Sen konuşmuyorsun kendin. Onun sorularını cevaplıyorsun sadece. Azıcık küssün çünkü. Çok küsünce, sorularını bile cevaplamaman gerekir."

Derin bir nefes alıp vermiş, sonra da

"N'olduğunu söyleyecek misin Nazlı?"

diye sormuştu.

"Ada senin şu en pahalı tişörtüne kustu,"

dediğimde, gözleri yeniden kısılmıştı.

"Hani Arjantin'den almıştın dört tane tişört birden. Selim getirmişti eve. En güzeliydi onların. Lacivert olan var ya, ona."

"Öyle mi?"

Ne tepki vereceğini bilemez ve hayatta böyle bir ihtimale karşı hiçbir hazırlığı yokmuş gibi sakalını kaşırken üç saniye boyunca sessiz kalmış ve sadece gözlerimin içine bakmıştı. "

Peki tişörtümü nereden bulmuş, bir şey dedi mi sana?"

"Demedi ama ben biliyorum. Benim üstümdeydi."

Kaşlarımı çatmıştım. "

İnsan bir tişörte bu kadar para verip de turşusunu kuracak kadar gardıropta bekletmez ki canım! Çocuk da ne bilsin, pahalı ne ucuz ne, kustu işte! Kızma hiç ona! Üstünde görmediği için demek ki senin olduğunu düşünmemiş bile ne yapsın!"

"Az küsüz!" dedim omuz silkerek. "O da yani Ada'nın ilk yeni yılı diye. Yani ona ayıp olsun istemediğim için. Yoksa çok küserdim."

"Gerçekten üzüldün mü?" diye sordu, meraklı bir ifadeyle.

"Hayır," dedim, gözlerimi kocaman açarak. "Sadece sinir oldum."

"Kırk uçurmayı bu kadar önemseyeceğin aklımın ucundan geçmezdi. Hiç konuşmadık da," dedi sıkıntıyla.

"Eksik mi kalsın bizim kızımız, kırkının çıkmasından?" dedim kaşlarımı çatarken. "Ya büyüyünce benim kırkımı nasıl çıkardınız diye sorarsa? Ne diyeceğiz o zaman ona?

Biz böyle hurafelere inanmıyoruz

mu diyeceğiz?" Başımı iki yana salladım. "Geleceği hiç düşünmüyorsun, hiç!"

"E evet böyle diyeceğiz ama sevgilim," dedi. Ada'ya baktı ve gülümsedi. "Sen hurafelere inanan bir kızımız olsa zaten bundan hoşlanmazsın ki."

Kaşlarım daha da çatıldı, haklı olabilir miydi? Derin bir nefes aldım, sonra da yavaşça verdim. "Ne var heves ettiysem?" dedim. Bakışlarımı Ada'nın yarı kapalı gözlerine çevirdim. "Ada, gündaşlarından eksik mi kalsın? Onun gündaşlarının anneleri neler neler yapmışlar da her yerde afişe etmişler. YouTube bunlarla dolu, haberin var mı senin?"

"Gündaş..." dedi gözlerini kısarken. "

Aynı gün doğan

mı demek?"

"Her şeyi biliyorsun da bunu mu bilmiyorsun?" diye sordum, kısık bir sesle. "Öyle demek, evet."

"Özür dilerim, hevesini kırdıysam..." dedi yumuşacık bir sesle. Başparmağıyla elimi belli belirsiz okşuyordu. "Söz veriyorum, diş buğdayı töreninde, seremonisinde veya partisinde her neyse artık, daha dikkatli davranacağım."

"Ona da mı inanmıyorsun?" diye sordum, yorgun bir nefes verirken. "Ben de artık neye inanıyorum neye inanmıyorum bilmiyorum gerçekten. Çok fazla özel gün kutlaması var! Hepsine nasıl yetişeceğimizi gerçekten bilmiyorum. Her şeyi kutluyorlar ya her şeyi! Biz de Ada'nın hiçbir şeyini eksik etmemeliyiz. Yaşıtlarından geri kalmamalı asla. Bütün özel gün ve özel an'larında fotoğraflarını çekmeliyiz. İleride hepsine bakacak çünkü."

"Yani Türk adetlerini yerine getirmiş yaşıtları olmayabilir," dediğinde duraksadım, bunda da haklıydı. Ada'nın belki de hiç Türk arkadaşı olmayacaktı ki, biz Türkiye'ye dönmeyecektik ki. "Ha ama kendi adetlerinden eksik kalmasın gibi bir düşüncedeysen, o ayrı. Yine de bütün bunların hangileri harbiden bizim adetlerimiz, hangileri ise sadece şov maksadıyla

yapılıyor ayrıştırmak gerek." Haklı olduğunu bilmesine gerek yoktu. İnsanlar utanmasalar

çocuğumun ilk uçağa bindiği an

diye kutlama yapacaklardı ve benim çocuğum muhtemelen tüm gündaşlarından daha evvel uçağa binmiş olabilirdi. Eğer uçakta doğan bir gündaşı yoksa tabii. "Eee? Yılbaşı konseptine geçmeyelim mi? Ağacı kurdum. Beraber süsleriz diye konuşmuştuk. İnsek mi aşağı yavaştan? Ancak süsleriz, sonra da yemeğe geçeriz?"

Elimi elinden çektim ve Ada'yı tutması için ona uzattım. "Konsept monsept yok," dedim. Ayağa kalktım ve Ada'nın şifonyerini açıp, ona ne giydireceğimi düşünmeye başladım.

"Nasıl konsept monsept yok ya?" dedi Bora, Ada'nın, etrafı izleyebileceği şekilde, sırtını göğsüne yaslarken. "Yılbaşından âlâ konsept mi olur?"

"Konsept yapamadık senin yüzünden!" dedim, aksi bir tavırla. Kaşlarını çattı. "Bu ilk yılbaşında takım takım giyinmemiz gerekiyordu. Öyle fotoğraf çektirmemiz gerekiyordu! Ama aynı renk giymekten bahsetmiyorum, aynı desenli şeyleri giymemiz gerekiyordu. Anne, baba ve çocuk olarak." Başımı onu esefle kınadığımı belli etmekten kaçınmayarak iki yana salladım. "Ama yok! Gelmiyor paşamıza öyle şeyler!

Couple couple

şeyleri bile sevmiyorsun ki sen, anne baba çocuk şeylerini sevesin! Ya senin-" Ben sesimin yükselmemesi için derin bir nefes alırken, onun gözleri kısılmıştı. "Ya senin... Ben bazen senin ne giydiğine bakıp, seninle aynı renk bir şey giymeye çalıştığımda bile bakışların değişiyor. Böyle

ne gerek vardı ki şimdi buna

der gibi oluyorsun. Gösterdim ben sana on gün önce değil mi? Çok güzel pijamalar gösterdim internetten değil mi? Sadece baktın... Baktın böyle,

bu ne daha neler

der gibi.

Alalım mı, alsam giyer misin

bile diye soramadım o bakışlarını gördüğümde. O yüzden, yani senin yüzünden, şimdi ne giyeceğimize karar vermem gerek. Çünkü ben kızımla takım giyineceğim. Sonra ağaç süsleyeceğiz. Ki onda da sen bunu teklif ettiğin için seni reddetmek istemedim, yoksa ben ağaç süslemekten nefret ederim."

"Ben de," dedi.

"O zaman niye süslüyoruz?" dedim, ters bir tavırla. "Süslesin biri, onca adam var aşağıda. Ada'nın fotoğrafını çekelim ağacın altında yeter. Noel şapkası aldım Ada'ya. Konseptimize uygun tek yaptığım şey bu. Kırkına kafa yormaktan, yılbaşına o kadar da odaklanamadım. Onu kafasına geçirip fotoğraf çekmemiz lazım. Beraber ağaç süslemeyi, Ada'nın aklı erip de ne yaptığımızı fark edene kadar erteleyebiliriz. 2025'e girene kadar falan!"

"Erteleyemeyiz," dedi iç çekerken. "Yılbaşı ağacını beraber süslememiz gerek. Senin ve benim."

"Niye?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Anısı var da ondan," dedi. Kaşlarım çatıldı. "İnsan bazen nefret ettiği şeyleri yapabilir."

"Evet. Ama sen nefret ettiğin şeyleri yapan biri değilsin ki?" dedim, alayla gülerken. "Aynı pijamaları giymek istemedin bizimle mesela."

Derin bir nefes alıp verdi. "Kızım," dedi Ada'nın başından öperken. "İlk yılbaşı hediyeni ister misin?" Ada'nın, şu an hiç kullanmadığımız gardırobuna ilerledi ve kapağını açtı. İçinden büyükçe bir kutu çıkarttı ve kutuyu, Ada'nın altını değiştirdiğimiz yere koydu. Kutunun kapağını açtı. Siyah, kısa kollu bir zıbını çıkarıp kenara koydu. "Bak babacığım..." dedi. Ardından kutudan, siyah ağırlıklı, ince bordo ve yeşil ekose çizgileri olan, kalın askılı şort tulumu çıkardı. "Nasıl?" diye sordu, tulumu Ada'ya gösterir gibi tutarken. "Beğendin mi?" Kutudan, siyah, ince askılı atleti aldı ve onu da

Ada'nın kıyafetlerinin yanına koydu. "Evet..." dedi yavaşça. Aynı şekilde siyah ağırlıklı, ince bordo ve yeşil ekose çizgileri olan bir pijamayı da gördüğümde dudaklarım şaşkınlıkla açılmıştı. "Bu da annenin..." Ada'nın yine başından öptü. Benimkisi ve Ada'nınkisiyle birebir takım olan bir diğer pijamayı da gördüğümde yutkunmaya çalışmıştım. "Bak bu da benim! Ama ben üzerime bir şey giymesem olur mu babacığım? Var ama siyah tişörtüm benim de. Çok gerekliyse giyerim."

"Bora?" Sesim, hayrete düşmüşüm gibi çıkmıştı. Bana döndüğünde önce onunla, sonra da Ada'yla göz göze gelmiştim. "Sen ciddi misin?" diye sordum.

"Benim pijama giydiğimi kaç kez gördün?" diye sordu. Kaşlarım çatıldı. "Pijama giymeyi sevmiyorum, takım olmasını geçtim... Ha takım giyinmenin de mantığını gerçekten anlamam bu arada, yalan ya da yanlış bir bilgi değil bu. Ama gerekliyse giyerim, ne olacak? Fakat senin sandığının aksine,

bu ne daha neler

falan der gibi bakmadım senin gösterdiklerine. Çirkindi, kabul et. Ayrıca polardı ve biz yaz mevsimindeyiz. Gerekli olduğunu gerçekten düşünmemiştim, sadece sen bunu arzu ediyorsun diye aldım. Bir de benimle aynı renk giyindiğinde sana

ne gerek vardı ki şimdi buna

der gibi falan baktığımı asla kabul etmiyorum. Benimle aynı renk giyinmeye çalıştığını bile anlamamış olabilirim hatta şu zamana kadar. Ben

couple couple

dediğin şeyi, buradan almıyormuşum demek ki." Sol elini havaya kaldırıp yüzüğünü gösterdi. "Benim için

couple

olmanın önem verdiğim tek simgesi bu ve sen alyansını hâlâ takmadın."

"Takacaktım..." dedim, suç içlemiş yaramaz bir çocuk edasıyla. "Ada'nın emzirme vakti geldiği için takamadım. Tam saçımı kuruttum, alyansımı köpüklü sudan alacaktım ki... Saçımı da sen saçımı kurutmam konusunda çok hassassın diye kuruttum bu arada. Yoksa saçımı kurutmayıp alyansımı alırdım küvetten." Yalan söylediğimin farkındaydı ama bunu umursamadan gülümsedim. "Gidip alayım hemen. Sonra da pijamalarımızı giyelim, akşam oldu sonuçta. Ve inip yılbaşı ağacımızı süsleyelim madem!"

Başını hafifçe eğip göz ucuyla Ada'ya baktı. Gözlerinin hepten kapandığını görünce birkaç adımla yatağına ulaştı ve Ada'yı yatağına yatırdı. Ardından adımları bana doğru yaklaştı. Şortunun cebinden alyansımı çıkardı, sol elime uzandı ve alyansımı parmağıma taktı. Dudakları yüzüğümle parmağıma değerken, "Barıştık mı?" diye sordu.

"Küs müydük ki sevgilim?" dedim, kollarımı boynuna dolarken. Denizden esen tuzlu melteme karışan bergamot kokusu ciğerlerime nüfuz ederken, elleri belimi bulmuştu. Kolyesi göğsüme değiyordu ama gün içinde ona sarılırken bunu hissetmeye çoktan alışmıştım. "Çok teşekkür ederim. Kırk uçurmamız biraz

şey

oldu ama önemli değil. Ada'nın ebeveynleri olarak ilk özel gün deneyimimizdi sonuçta. Sana hiç bahsetmemek de benim hatam olabilir aslında. Ben de aslında tam olarak dün gece karar vermiş olabilirim buna. Emzirmeye kalktığımda söylemeyi unuttum, aklım başımda uyandığımda da sen evde yoktun."

"Şakayık isterken, kızımızın kırkını uçuracağız diyemezdin çünkü..." dedi, dudakları saçlarımın arasındayken.

"Diyebilirdim. Neden demedim bilmiyorum," dedim kısık bir sesle. "Diyorum ya ilk deneyimimizdi ikimizin de. Eminim ki bundan sonra daha tecrübeli davranacağız. Doğum gününü falan şimdiden konuşalım hatta. Ne giyecek, nasıl süsleyeceğiz, pastası nasıl ola-"

"Sevgilim, dur..." dedi, kolları benden ayrılırken. Parmak uçlarımla gamzesine dokundum. "Diş buğdayı daha evvel..."

Gözlerimi kısarken, kuşkulu bir ifadeyle, "Bu diş buğdayı konusunda, benimle dalga geçiyor olma ihtimalin var mı?" diye sordum.

"Aşk olsun Nazlı... Ben seninle dalga geçer miyim hiç?" dedi.

"Evet," dedim, başımı sallayarak. "O yüzden emin olamıyorum zaten. Şimdi heveslenirim, sonra bir şey çıkarsa..."

"Heveslerine saygı duyacağım," dedi. Burnuma bir öpücük kondurdu. "Saçma bulup bulmamayı asla önemsemeyeceğim." Dudakları yanağıma ulaştı ve oradan bir yol çizerek şakağıma doğru ilerledi. "Mantıklı olup olmadığıyla ilgilenmeyeceğim. Sorgulamayacağım. Neye heves ediyorsan, o çok mühimdir, bundan sonra sadece böyle düşüneceğim." Gözleri gözlerimle buluştuğunda, bir eliyle yanağımı kavramıştı. "Ama ben

bazı

gerekli şeyleri

senin kadar iyi bilemeyebilirim. Gerekli olan ne ise, onu bana önceden söylemelisin. Bana bir pijama gösterip geçmemelisin, üçümüzün de aynı pijamayı giymesi gerektiğini söylemelisin. Anlaştık mı?"

"Tamam..." dedim. Ellerimi belimde sabitledi. "Ama sen de bana sakın

neden gerekli

diye sorma tamam mı? Bu konuda da anlaşalım. Çünkü ben de bazen bazı şeylerin neden gerekli olduğunu anlamıyorum." Kendini tutamayıp güldü. "Yani anlayamayabilirim," diye düzelttim. Boğazımı temizledim, gülmesin diye. Özür diler gibi bir mimik yaptı ve derin bir nefes alarak gülmeyi bıraktı. "Sonuçta ben bir anne olarak, başka annelere özenebilirim. Bunu anlayışla karşılamalısın."

"Anlaştık," dedi. Bir elimi bıraktı ama diğer elim hâlâ avucundaydı. "Gel bakalım şimdi..." derken, beni de peşinden önce kıyafetlerimizin olduğu yere, sonra da giyinme odamıza sürüklemişti. Şortunu çıkarttı ve pijamasını giydi. Ben de bornozumu çıkarttım. Önce siyah askılı atleti giydim, ardından

pijamamı. Kumaşı öyle tiril tirildi ki, çok beğenmiştim. Benimkinin gömlek şeklinde üstü de vardı ama hava çok sıcaktı, onu şimdi giymek istememiştim. Boy aynasının karşısına geçtiğimde, Bora biraz geride, vücudunun bir kısmı arkamda bir kısmı ise yanımda kalacak şekilde durdu. Ben bize bakıyordum ama o bana. "Sevdin mi?" diye sordu, nefesi kulağımı yalarken.

"Çok..." dedim.

"Gel," dedi ve yeniden elime uzandı. Birlikte terasa çıktığımızda boğazımdan bir kıkırtı dökülmesine engel olamamıştım. "Plânımızda bir değişiklik yok değil mi?" diye sordu, merakla. "Süt sağdın gün içinde?"

"Evet," dedim, çok önemli bir şey yapmışım gibi. "Ama kendimi şarap içmeye şartlandırmıştım. Şampanya hesapta yoktu."

Güldü. "Bu müesseseden..." dedi. Elimi bıraktı ve biraz ilerideki sehpanın üzerine hazırladığı iki kadehi bana uzattı. Şampanyayı salladı salladı salladı ve patlattı. Nedenini bilmesem de kahkaha atmıştım. Kadehlerimizi doldurdu ve şampanyayı bırakıp, kendi kadehini eline aldı. "Anneliğinin ve babalığımın kırkıncı günü kutlu olsun sevgilim," dedi, kadehini kadehime çarparken. "Kırkıncı senemize!"

"Bence iyi iş çıkarıyoruz!" dedim, şampanyamdan bir yudum alırken. Gözlerimi kapattım ve tadını iliklerime kadar hissetmeye çalıştım. "18 Ağustos'tan... 31 Aralık'a..." Gözlerimi açtığımda kapkara gözlerinin içine kadar gülümsüyordu. "Hayır hayır. En son ne zaman şarap içtiğimi hesaplamayacağım. Yapmayacağım bunu." Şampanyamdan bir yudum daha aldım. "Ya sence de çok uzun süredir hamile değil miydim Bora?! Doğurdum bak. Artık aynı bedeni paylaşmıyoruz. Ama hâlâ özgürlüğüm kısıtlanıyor. Sence emmeyi ne zaman bırakır?" Hızla başımı iki yana salladım. "Emdiği kadar emsin! Asla kötü bir şey demek istemedim! Sütümün kesilmesini falan istemiyorum asla!" Gözlerimin dolmaması için derin bir nefes aldım. "Niye isteyeyim bunu ya?! Manyak mıyım ben?!"

"Hişt!" dedi, bir eliyle elime uzanırken. Şampanya kadehini sehpanın üzerine bıraktı. "Bak aylar sonra ilk defa bu gece bir keyif yapacaksın... Bunu zehir etme kendine..." dedi, otoriter bir tonlamayla. "Şu anda alkol alman seni kötü ya da düşüncesiz bir anne yapmıyor. Alkol istemek de seni kötü ya da

düşüncesiz bir anne yapmıyor, yok öyle bir şey. Sen kendinin farkında mısın? Muhteşem bir anne oldun!" Başımı onu onaylarcasına salladım. "Sütünü sağdın. On iki saat emzirmeyeceksin ama kendi sütünü biberonla vereceksin. Daha evvel denedik de bunu, itiraz etmedi. Bu gecenin keyfini süreceksin, sonra yine süt sağacaksın ve sütün temizlenecek... Bu kadar." Cebinden Djarrum Cherry çıkardığında gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. "Nikotin, sütte sadece üç saat gibi bir süre kalıyor Nazlı ve sen, bu sütü sağacaksın," dedi,

panik olma

der gibi. "Abartmadığın sürece bir şey olmaz... Lütfen... Bu gecenin... Tadını çıkart... Lütfen..." Vişneli sigaramı elime aldığımda önce kokusunu içime çekmiştim. Bora, cebinden çıkarttığı ona hediye ettiğim çakmakla sigaramı yakarken ne hissedeceğimi şaşırmış durumdaydım. Hem ağlayasım vardı hem de saatlerce gülesim. Aylar olmuştu. Asla ne kadar olduğunu saymayacaktım ama aylar olmuştu. Çok olmuştu. "Ya bir daha bırakamazsam?!" dedim korkuyla.

"Sen?" dedi Bora, inanamaz gibi. "Ada'nın zekâ gelişimini etkileyecek bir şey yapacaksın? Hayatta inanmam!"

"Evet," dedim başımı sallarken. "Sayısal zekâ, evet!" Sigaramdan bir dumanı içime çektim. "Matematik! Evet!"

Bora, dudaklarını dudaklarımla birleştirdi ve beni usul usul öptü. "Ben de özlemişim..." dedi, yeniden göz göze geldiğimizde. "Vişnenin dudaklarındaki bu tadını." Sigaramdan bir nefes daha çektim, şampanyamdan bir yudum içtim. "Güzel bir gece olsun..." dedi göz kırparak. "Bu gece, en güzel yılbaşımız olsun. Ve gelecek yılbaşları, bundan da güzel olsun sevgilim."

♠

Uyuyan Ada'yı da alıp salona inmiş, onu ağacın yanına koyduğumuz ana kucağına yatırmıştık. Bora, çam ağacını verandaya açılan kapının hemen önüne kurdurmuştu. En son ne zaman ağaç süslediğimi hatırlamıyordum ve fakat her ne kadar Bodrum'da da büyüsem, hayatımın hiçbir döneminde yılbaşı ağacı süslerken havanın bu kadar sıcak olmadığını biliyordum. Güney Yarım Küre'de yeni yıla girecek olmak benim için garip bir deneyimdi. Bora,

süslerin olduğu büyükçe kutuyu açtığında şaşkınlığımı gizleyememiştim. Rakamlar...

N

,

B

ve

A

harfleri... Güneş, maça, chip, vişne, şakayık, dümen, üzerinde

Nazlı

yazan ahşap bir tekne ve Noel Baba şeklinde süsler... Artı, eksi, çarpma, bölme işaretleri ve pi sayısı şeklinde süsler...

"Geçen sene sadece A harfi yoktu,"

dediğinde ise şaşkınlığım daha da büyümüştü. Küçük bir zarfın içinden, polaroid baskı yaptırdığı iki adet fotoğrafı ve iki küçük mandalı da çıkardığında,

"Bir de bunlar tabii..."

diye eklemişti. Evlendiğimiz gün Ada'ya verdiğimiz poz ile Ada doğduktan sonra çektirdiğimiz, üç kişilik ailemizin ilk karesi.

Birbirimizden üç yıl, bir ay, bir gün ayrı olduğumuz zamanın birinde, yılbaşına az bir zaman kala, trafiğe takılmıştı. Önünden geçtiği evlerden birinde, yılbaşı ağacı süsleyen bir çift görmüş ve o çifte bakakalmıştı. Onların birbirlerine yaptıkları şeye öyle gıpta etmişti ki bunu benimle mutlaka yapmak istemişti. Beni bulmak için kafasında adeta nedenler maddeliyordu ve beraber yılbaşı ağacı süslemek de bu nedenlerden sadece biriydi. Hem bunun imkânsız olduğunu düşünüyor, hem de yine de

belki

diye kafasının içindeki bir ihtimale tutanarak bizi, ama en çok beni anlatan objelerden süsler yaptırıyordu. Karşısına nerede bir yılbaşı süsü çıksa alıyordu da. Özellikle bordo tonlarında olanlarını. Yeşil ve siyah bulduğunda da kaçırmıyordu. Yılbaşının tematik renginin yeşil, siyah ve koyu kırmızı, ki o tam tonu olmasa da bordo demeyi tercih ederdi, renklerinden oluşmasını ayrıca seviyordu zaten. Beni bulacağından emindi, bulmak zorundaydı ama birlikte yılbaşı ağacı süslemek fikri, mahkûmu olduğu hayat için biraz fazla romantikti. Geçen sene de işte, belki gelirim diye, beklerken ne yapacağını bilemediği ve canı sıkıldığı için, canı zaten inanılmaz sıkkın olduğu ve onu sevmediğimi düşünerek nefesi kursağına dizilirken yılbaşı ağacı süslemişti. Beni, o zamana dek hiç anlamadıysa da o yılbaşı arifesinde çok iyi anlamıştı. Yani, sevdiğin kişinin seni sevmediğini düşünmenin ne demek olduğunu. Öyle demişti.

Bütün bunları anlatırken, bir yandan da ağacı süslüyordu ve aralarda es verip,

"Bunu nereye asayım?"

diye sorarak, fikrimi alıyordu. Bir yandan bahsettiği geçmişten ötürü buruktu, farkındaydım, ama öte yandan da içinde duru bir heyecan vardı. Bu ağacı benimle beraber süsleme işi onun için öyle önemliydi ki, her sene, ne olursa olsun her sene, birlikte yılbaşı ağacı süsleme işini bir geleneğe çevireceğime içimden yemin etmiştim. Baş harflerimizi ağacın en güzel yerine yerleştirirken,

"Yakıştı mı buraya?"

diye sorduğunda, bakışlarında gördüğüm saf ve çocuksu ifadeyi tanıdığımı düşünmüştüm. Aile olma özlemi. Kendimden tanıyordum. Aslında Bora'ya sarılıp hüngür hüngür ağlamak isterdim ama bunun ne ona ne de bana bir faydası vardı. O yüzden ben de ağaca asmadığı süsleri elime alarak, bu dünyada en sevdiğim şey bir yılbaşı ağacı süslemekmiş gibi davrandım. Bu bir rol değildi, gerçekten de artık yılbaşı ağacı süslemeyi seviyordum. Dünyada en sevdiğim şey değildi belki ama yine de çok seviyordum.

Yılbaşı ağacını süslediğimizde iki adet fotoğrafı da mandalla ağacın iki ayrı dalına tutturmuştuk, birlikte.

Cebimden çıkardığım telefonla, ağacın önünde selfie çektiğimde, bana arkadan sarılmış ve eğilerek, çenesini omzuma yerleştirmişti. Pijamalarımızı kadraja sığdırmayı başaramadığım için tripod kullanmamız gerekmişti. Pozların bazılarına Ada'yı ve Noir'yı da sığdırmıştık. Bu pozları yıllar sonra bakalım veya an'ı ölümsüzleştirelim diye vermemiştik. Ada'ya da vermemiştik. Bu pozlar geleceğe değil, geçmişimizeydi.

Geçmişimizdeki herhangi bir an'a dönmek ve Nazlı'ya,

"2022'ye girerken, dünyanın en mutlu insanı olacaksın. Senin, babası Bora olan bir kızın oldu. Ada,"

demek isterdim.

♠

"Peki böyle geçmişinden... En unutamadığın yılbaşı anın ne peki? İyi veya kötü?" diye sordum, merakla.

Bora'yla birlikte yılbaşı soframıza kurulmuştuk. Benim ısrarla masanın başköşesine geçmemi istemiş, kendi de solumda kalan sandalyeye oturmuştu. Ada'nın ana kucağı ise Bora'nın sandalyesinin karşısındaydı ve Ada ara ara gözlerini açıyor, tuhaf sesler çıkarıyor, gülücükler saçıyor sonra yeniden uyuyordu. Bir kez de ağlayarak uyanmıştı ve bu

bezimin değişmesi gerek

demekti. Bora benim kalkmama izin vermemiş ve kendi halletmişti. Ayrıca yemekleri servis etmeleri için bile olsa evde kimsenin olmasını istememişti ve servisle de doğrudan kendi ilgileniyordu. Bu gece, benim için, gerçekten de keyif gecesi oluyordu. Yemeğimi ağır ağır yiyor, şarabımı ağır ağır içiyor ve dibine kadar her şeyin tadını çıkarıyordum.

"Yılbaşına aşırı büyük anlamlar yüklemem aslında," dedi, salatasından bir çatal alırken. "O yüzden, öyle unutamadığım bir anım yok. Ama tabii

düşününce, herkes kadar, iyi geçen ya da kötü geçen yılbaşlarım vardır." Kaşları havalandı. "31 Aralık'ı özel kabul etmeyince, o gün yaşadıkların da ayrıca unutulmaz şeyler olmuyordur belki."

"Aşırı büyük anlamlar yüklediğin günler var mı acaba sevgilim?" dedim, şakacı bir alayla.

Güldü ve şarabından bir yudum aldı. "Olmaz mı sevgilim?" dedi, alaylı tavrıma aldırmadan. "Bana geldiğin gün. Evlendiğimiz gün. Doğduğun gün. Kızımızın doğum günü."

"Kronolojik saydın," dedim, gözlerimi kısarken. "En önemlisi hangisi peki bu günlerin?"

"Doğduğun gün," dedi. Gülümsedim. "Sen doğmasaydın, kalan diğer günler hiç yaşanamazdı çünkü."

"Ada büyüyünce, ona da bunu söyleyecek cesaretin var mı peki?" diye sordum merakla.

Bakışları Ada'ya çevrildi. "Anlar o beni," dedi, bundan emin bir şekilde. Kapkara gözlerinin içine kırk gündür her gördüğümde içimin gittiği, daha evvel rastlamadığım türden bir içtenlikle dolu ifadesi yerleşmişti. Sanki Ada'ya bakarken, onun da içi gidiyormuş gibi. "Bu bir ayrımcılık değil çünkü. Gerçek." Gözleri yeniden gözlerimi bulduğunda yüzünde hin bir ifade vardı. "Sen doğmasaydın, o da doğamazdı."

"Bazen böyle kendimi bir döngüye girmiş gibi hissediyorum," dedim, göz ucuyla Ada'ya bakıp. "Emiyor, gaz çıkarıyor, tuvaletini yapıyor, uyuyor, emiyor, gaz çıkarıyor, tuvaletini yapıyor uyuyor. Keza ben de uyanıyorum, emziriyorum, gazını çıkarıyorum, bezini değiştiriyorum... Bitmek bilmez bir döngü gibi. Hem bütün günler birbirinin aynısı gibi hem de her gün yepyeni bir gün gibi. Ama bugünler de geçecek değil mi? Seneye mesela... Bu sofrada otururken... 1 yaşına çoktan basmış olacak, düşünsene."

"Geçecek tabii..." dedi, elimi tutarken. "Hani geçen hafta, gaz sancısı yaşadığı bir gece vardı ya... Asla uyumadı, susmadı..." Başımı salladım. "Biraz önce gibi geliyor bana. Ama üzerinden çoktan bir hafta geçti. Kaldı ki

doğumu bile biraz önce gibi." Dudakları buruk bir şekilde iki yana kıvrılmıştı. "Nasıl ki ilk kutladığımız yılbaşı da biraz önce gibi ezberimizde... Kaldı ki ben 2022'yi göreceğime bile inanmıyordum." Derin bir nefes alıp verirken hafifçe elimi okşamıştı. "Ama üstünden bir koca sene geçti bile sevgilim. O yüzden evet, 1 yaşına basmış kızımızla yılbaşı kutlarken de şimdiden itibaren zamanın nasıl geçtiğini hiç anlamayacağız."

"Sence önce

anne

mi der, yoksa

baba

mı?" diye sordum heyecanla. "Hadi gel iddiaya girelim."

Bana teessüfle bakarken elini elimden çekmişti. "Kızım üzerinden herhangi bir iddiaya girmem." Kaşlarını çattı. "Ayrıca ben iddia sevmem."

Omuz silktim. "

Baba

der bence. Fonetik olarak daha kolay. İki tane

ba

diyorsun, bitiyor.

Anne

zor." Gülümsedim. "Eğer ilk

baba

derse, istediğim bir şeyi yapacaksın. Girdik iddiaya."

"Sevgilim sen zorba mısın?" diye sordu gülerken. "Sevmiyorum diyorum iddia, girmiyorum, girmem."

"Üff!" dedim kızgın bir tavırla. "Hani heveslerime saygı duyacaktın?!"

"Abartma ama..." dedi. Bakışlarına şakayla karışık da olsa uyarıcı bir ifade yerleşmişti. "Çekme benim sözlerimi öyle istediğin her yere."

Ada boğazından birtakım sesler çıkarınca, "Al işte bak, uyandırdın kızımızı..." dedim.

Bora başını iki yana sallarken, "Kızım!" dedi yumuşacık bir sesle. "Sen de bu yılbaşını kaçırmak istemiyorsun değil mi? Ama bünyen bir rahat bırakmıyor seni."

"Daha süt içmene on bir dakika, on yedi saniye var anneciğim," dedim Ada'ya. "Altı dakika üç saniye sonra kalkıp sütünü hazırlayacağım." Sofradaki bordo şakayık buketine gözlerini dikmiş, ayaklarını ve ellerini sallamaya başlamıştı. Bu gece, her uyandığında yaptığı gibi. "Yedin bitirdin gözlerinle çiçeğimi," dedim, gülerken. "Büyüdüğünde sana da alacak baban çiçek. Bir büyü de. Büyümene daha çok var. On sekiz yaşına geldiğinde alır."

"Ona çiçek almamı niye on sekiz sene beklesin?" dedi Bora, şaşkınlıkla gülümserken. "Daha önce alırım ben kızıma." Ada babasına karşılık verirken bile gözlerini çiçeğimden çekmemişti. "Bak bak, bakışlara bak."

"Noel şapkasıyla fotoğrafını çekelim mi artık?" diye sordum, Bora'ya dönüp. "Unutacağız ve o da uyuyacak diye korkuyorum."

"Olur," dedi. Sevinçle ayağa kalkarken ellerimi birbirine çarpmıştım. Sehpanın üzerine bıraktığım noel şapkasını aldım ve Ada'nın başına taktım. Gözüme öyle komik görünmüştü ki kocaman bir kahkaha attım. "Gülmesene Nazlı çocuğa," dedi Bora, uyarıcı bir tınıyla. "Hem çocuğu şekilden şekle sokuyorsun, hem de gülüyorsun."

"Sevimliliğine gülüyorum," desem de Bora bunu yememişti. Önce Ada'nın fotoğrafını çekti, sonra da kucağımda Ada'yla benim. O da yanımıza geldi, selfie de çekildik. Yılbaşı ağacının önüne Bora'nın adamlarından, Selim'den

ve Yeşim'den gelen hediyeleri yerleştirmiştik. Hediyelerin arasına Ada'yı yatırdık ve noel şapkasıyla orada da fotoğrafını çektik. Noel şapkasıyla gözlerini kapatarak fotoğraf çekmeye çalıştığımda Ada bundan pek hoşlanmamıştı ve Bora, da bana kızar gibi, "Yapmasana Nazlı..." demişti ama aldırmamıştım.

Ada'nın sütünü hazırlamadan dişlerimi fırçalamıştım. Genellikle sabahları giydiğim sabahlığı üzerime geçirdim, en iyi onun kokusunu biliyordu. Koltuğa uzandım, yanıma Ada'yı yatırdım ve üzerinde

Nazlı Alaca Karabey x Second Mom

yazan biberonundan yavaşça sütünü içirdim. Bu an'ın sanki göğsümü emiyormuş gibi olmasına özen göstermiştim. Ben Ada'nın karnını doyururken, Bora da verandadan içeri giren Noir'yla ayak ucumuza oturmuştu. Daha sonra Ada'nın gazını çıkarttım. Noir'yı hazır yakalamışken de yeniden Ada'ya noel şapkasını taktım ve onunla da bir karesini alabilmeyi başardım. Ada'yı, Bora'nın kucağına verdim ve koltuğun ortasına oturmasını istedim. Noir'yla da Bora'nın birer yanına geçip tripodla çekebildiğim kadar çok fotoğraf çektim. Birinde Bora'yı öptüm, birinde Ada'yı, birinde Noir'nın patisine uzandım. Birinde Noir patisini Ada'nın karnına koydu, ki bu sık sık yaptığı bir şeydi. Ada yeniden uykuya dalana kadar ve benim fotoğraf çekme hevesim bitene kadar Bora sakince durmuştu. Gerçekten de sadece durmuştu, hemen hemen bütün fotoğraflarda.

"Niye sen de poz vermiyorsun?"

diye sorduğumda ise,

"Ne yapabilirim ki başka kucağımda çocuk varken?"

diye, soruma soruyla karşılık vermişti.

Ada uyuduğunda, bu artık gece uykusu olacağı için, salonun ışıklarını hafifçe azalttık ve Ada'nın ana kucağını yemek masasının ve koltukların biraz uzağında kalacak bir yere koyduk. Telsizi de yanına bıraktık. Balıklarımıza akşam yemlerini verdik. Kadehlerimizi de alarak verandaya çıktık. İkinci sigaramızı yavaşça içerken, şezlongta yan yana oturmuştuk. Aslında normal

bir zamanda olsa Bora kim bilir kaçıncı sigarasını içerdi ama bu akşam, bir an olsun yanımdan ayrılmadığı için, bana benim dilimden eşlik ediyordu.

"Yılbaşında okyanusa girmeye ne dersin?" diye sordum, bacağımla bacağını hafifçe dürterken.

Dumanı üflerken gülümsedi. "Marifet, kışın kuzeydeydi hani?"

"Bazen de işte yazın güneyde?" dedim.

"Kapanışı yapalım okyanusta..." dedi, başını hafifçe eğerken. "Şimdi pijamamla gayet iyiyim."

Minik bir kahkaha attım. "Sevdin bakıyorum da!"

"Cık," dedi, sigarasını söndürürken. "Hiç sevmedim." Gülümserken tümden yüzünü bana dönmüştü. "Çıkaracağım an'ı sabırsızlıkla bekliyorum hatta. Diyorum ki... Yeni yıla girelim... Ondan sonra pijamalarımızı çıkarıp okyanusa girelim... Hazır pijamalarımızı çıkarmışken, öylece devam eder zaten gece. Ne dersin?"

"Hmmm," dedim düşünür gibi. "Bu bayağı bir ahlaksız teklif oldu sanki ha?"

"Aaa?" dedi bana inanamaz gibi. "Hiç yakıştıramadım, bunu da nereden çıkardın? Ben temiz aile babasıyım artık."

Kocaman bir kahkaha attığım sırada beni kendine doğru çekince, kolları arasına uzanmak zorunda kaldım. Bitmek üzere olan sigaramı elimden aldı ve söndürdü. Gözleri gözlerime mühürlenirken, bir eli saçlarımın arasında dolaşıyordu.

"Ne kadar uzun zaman sonra kendin gibisin, haberin var mı?" dedi. Bir an için yutkunamadım. "Bu doğallığını çok özledim... Kendini kasma artık. Serbest bırak," dedi. İçime derin bir nefes çekmeye çalıştım. "Anlıyorum seni. Kafan çok dolu. Kafanın içinde onlarca, belki de yüzlerce düşünce var. Uykusuz kalıyorsun. Adamakıllı dinlenemiyorsun. Hep bir telaş içindesin, hep bir zaman hesap kitabı... Gerçekten anlıyorum. Ama senin özün bu. Ve bu öz'ü kaybetmemen için elimden ne geliyorsa yapacağım."

"Başka zamanlarda kendim gibi değil miyim artık?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Gevşedin ikinci kadeh şarapla beraber," dedi gülümserken. "Ama başka zamanlarda sıkı sıkıya bir ipi tutmaya çalışıyor gibisin. Sana kırk gün verdim, artık yeter. Kahkahalarını özledim. Eğlenmeni de beni eğlendirmeni de. Hani o noel şapkasıyla Ada'yı saçma sapan bir şekle sokuşun var ya... İşte o sensin. O senin bebeğin, onunla eğlen. Kuralları siktir et. Kimin ne yaptığını da. Gereklilikleri de. Gerekliyse yine yaparız ama eğlenerek. Telaşla değil. Panikle değil. Çabucak değil, tadını çıkararak."

"Ada'yı şekilden şekle soktum diye kızıyordun ama?" dedim, kaşlarımı kaldırırken.

"Ben yine kızarım ama sen bildiğini oku," dedi. Dudakları dudaklarımı buldu ve dudaklarıma, küçücük ama tutku dolu bir öpücük kondurdu. "Benim tanıdığım Nazlı, o küvete Ada'yı sokar, evet. Çünkü benim tanıdığım Nazlı,

I said yes

fotoğrafından da hoşlanan biri." Kaşlarımı çattım. "Ama benim tanıdığım Nazlı, o küveti hazırlarken bununla dalga geçer. Hatta ben dalga geçmemesini söylerim ona ama o omuz silker ve yine bildiğini okur."

"Dediklerini anlıyorum..." dedim, düşünceli bir ifadeyle. "Haklısın da..." Bir elimi omzuna koydum. "Ama yarın sabah uyandığımda hemen o senin bildiğin kendim olamam. Biraz zamana ihtiyacım var. Sonrasında eğer yine çizgiyi kaçırırsam ve kendim değilmişim gibi davranırsam bana söyle, tamam mı?" Başını usul usul

tamam

dercesine salladı. "Ama dalga geçmeden. Çünkü sen benimle dalga geçersen üzülürüm."

"Tamam," dedi. Omzundaki elime uzandı ve elimin üzerine minicik bir öpücük kondurdu. Ardından doğrulmama yardımcı oldu ve ayağa kalktı. "Bekle burada..." dedi. Gülümsedi. "Hemen geliyorum." Başımı salladığımda salona girmiş ve çok geçmeden gözden kaybolmuştu.

Verandanın en ucuna ilerledim ve okyanusu izlemeye başladım. İçim yazla dolup taşarken karşılamak üzere olduğumuz yıla kollarımı açmıştım. Tam bir yıl önce 2021, 2020'den farklı olacağını asla düşünmediğim bir yılken, hayatımın en farklı yılı olup çıkmıştı. Aynısını 2022'den de bekliyor değildim, hatta aksine, hayatımın aynı şimdiki gibi kalmasını istiyordum. Bora'yla ve Ada'yla birlikte huzur içinde bir yıl geçirmeyi. Ve bu beklentim gelecek bütün yıllara karşı aynıydı.

"Nazlı..."

Bora'ya döndüm. Elinde bir kutu vardı. Dudaklarım iki yana kıvrılırken, "Yılbaşı hediyem mi?!" diye sordum.

Onun dudakları ise

bilmem

dercesine büzülmüştü. "Doğum hediyen de olabilir."

"Aaa!" dedim heyecanla. "Bana doğum hediyesi mi aldın?!"

"Yaptırdım," dedi. Kutuyu elinden aldım ve açtım. "Dünya üzerinde sadece sende olan bir şey olmasını istedim." Dudaklarım şaşkınlıkla açılırken, kutunun içinden çıkan ve kaç karat olduğunu ya da kaç milyon dolar olduğunu asla bilemediğim gerdanlığa bakıyordum. "Maalesef, bundan başka bir özelliği yok bu gerdanlığın." Bu, bugüne kadar gördüğüm en güzel gerdanlık olabilirdi! "Ben, herhangi bir mücevher mağazasından, parası olan herhangi birinin, herhangi birine satın alabileceği özel olmayan takılara hediye gözüyle bakabilen biri değilim." Acaba pijamam üzerimdeyken bu gerdanlığı takmamı görgüsüzlük olarak görür müydü? "Ama Vegas'ta... O gerdanlığı gördüğünde, hoşuna gitmişti... Ve ne bileyim, annemden kalan takıları falan da beğendiğinin farkındayım. Daha önce de... Eskiden yani... O mücevherleri alırken nasıl beğendiğini görüyordum. Her ne kadar akabinde tanımadığın birilerine hediye etsen de... Yani sana kendim de böyle bir şey hediye etmek istedim. Bir anlam katamasam da... Sadece kendimce bir şeyler tarif edip, tasarımcıya güvenmem gerekiyordu çünkü dediğim gibi, sana böyle bir şey hediye etmek istedim. Hatıra kalsın diye. Seviyorsun yani mücevheri diye."

"Evet, takayım mı?" diye sordum. Gözleri kısılırken hafifçe gülümsedi. "Yani ne zaman takayım? Yani bunu takabileceğim konseptte bir şey ne zaman yaparız? Yarın yapalım mı?"

"Beğendin mi?" diye sordu.

"Deli misin sen, bayıldım!" dedim, gerdanlığa bakarken. "Çok teşekkür ederim."

"Sana ara sıra böyle şeyler hediye edersem..." dediğinde, gözlerimiz birleşmişti. "Bu seni rahatsız etmez değil mi?" Kaşlarım şaşkınlıkla çatılırken, neyden bahsettiğini anlamamıştım. "Yani ben kendi düşüncemden dolayı sana böyle şeyler yaptıramıyordum işte ama eğer rahatsız olmazsan..."

"Olmam," dedim, başımı iki yana sallarken. "Çünkü çok güzel. Ben... Senin bana yaptırdığın, dövmenin aynısı olan kolyeyi de çok seviyorum, sakın yanlış anlama, ama bu çok güzel!"

Rahatlamışçasına derin bir nefes aldı. "Ne zaman istersen tak sevgilim. İstersen şimdi tak, umurumda değil." Gülümsemesi büyüdü. "Beğenmene çok sevindim. Özel, düşünülmüş ve anlamı olmayan bir şey olduğunu düşüneceksin diye ödüm kopmuştu!"

Gerdanlığımın kutusunu kapattım ve iki adımla Bora'ya yaklaşıp, "Çok teşekkür ederim..." dedim. Dudaklarından öptüm. "Ada'ya gururla göstereceğim büyüdüğünde.

Baban, sen doğduğunda, bana bunu yaptırdı

diye. Çok teşekkür ederim."

"Düğün haberimiz, o saçma sapan gerdanlıkla basına çıktığında... Bunu kendim akıl edemediğim için mahcup hissetmiştim," dedi, elleri belime yerleşirken. "Benim harbiden mücevher alma refleksim yok. Aklıma bile gelmiyor." Kaşları havalandı. "Cimri olduğum için değil."

Gülerken, "Anladım onu," dedim. Gözlerimi kocaman açtım. "O gün... Basında... Hamile olduğuma dair yalan haber de yapılmıştı bak. Nereden

nereye... Şimdi bana doğum hediyesi olarak, o gerdanlıktan kat be kat güzel bir gerdanlık hediye ettin."

İçine derin bir nefes çekti. "Hayatımızda o orospu çocuğu olmasaydı... Her şey çok daha başka, çok daha güzel olabilirdi..."

Dudaklarımı dudaklarıyla birleştirip, devam etmesine engel oldum. "Bırak. Bir kibrit çöpünün yerini bile değiştirmeyi düşünme..." dedim. Bir elini belimden çekti ve yanağımı sevdi. "Sen dememiş miydin, o zaman her şeyin de değişeceğini. Şu an'ımızın asla değişmemesi için, geçmişimize de razıyım." Alnını alnıma yasladı. "Her şey geride kaldı sevgilim... O yok artık. Bundan sonra da olmayacak. Bizim bundan sonraki hayatımızda, geçmişimizin esamesi okunmayacak. Biz bundan sonra, sadece üçümüzüz. Bunu çok sevdim. Üçümüz olmayı. Sakinliği. Sükûneti. Şu anki huzurumuzu... Öyle yorulmuşum ki kavgadan, gürültüden, kaostan ve keşmekeşten... Şimdi böyle, öyle güzel ki... Şimdi bakıyorum da eskiye... Yani... Onca mücadele, onca savaş, onca aksiyon... Ne gerek varmış gibi hissetmiyorum asla ama...

Çok zormuş, nasıl dayanmışım

diye soruyorum kendime. Çok şükür geride kaldı. Çok şükür."

"Söz veriyorum, bu hissettiğin şeyin hep aynı kalmasını sağlayacağım," dedi, başparmağı alt dudağımda gezerken. "Ne yaşarsak yaşayalım, şu an'da hissettiğin huzurun bozulmaması için ne gerekiyorsa yapacağım. Seni ve Ada'yı karşılaşabileceğimiz her kötü şeyden uzakta tutacağım ve daima koruyacağım. Söz veriyorum."

"Kötü hiçbir şey olmayacak ki..." dedim gülümserken. "Artık olamaz."

Elinden tuttum ve birlikte salona yürüdük, öncelikle 2022 olmak üzere, geleceğimize yürür gibi.

"Uzanalım mı beraber?" diye sorduğumda, başını

hay hay

der gibi salladı. O koltuğa uzanırken, ben de ana kucağına yürüdüm ve Ada'yı yavaşça kucağıma aldım. "Gel bakalım uykuyu açlığa tercih eden güzel..." dedim, tatlı bir tavırla. "Seni dünyanın en yakışıklı prensinin göğsüne yatıracağım şimdi. Ama baştan anlaşalım, kendisi benim prensim olur, ona göre." Bora'nın boğazından dökülen melodi içime yayılırken, Ada'yı onun göğsüne dikkatlice yatırmıştım. "İlk kez yeni bir yıla gireceğin için sana torpil geçiyorum ve bu mükemmel ötesi kaslı göğsü seninle paylaşıyorum." Ben de Bora'nın yanına uzandım ve Ada'dan yer bulduğum ölçütte, ben de göğsüne başımı yasladım. Bora'nın bir eli Ada'nın sırtındayken, bir eli de benim omzumdaydı. "Zaten o göğsün bana ait olduğu, dövmeden de belli, sen de bunu anlarsın diye düşünüyorum. Üzülme ama... Senin de işaret parmağın var artık. Onunla yetinirsin." Bora, saçlarımın arasından öperken, işaret parmağı nabzıma yerleşmişti. "Yani işaret parmağını arada seninle paylaşabileceğimi söylemek istedim. Yoksa o da benim."

"Nazlı..." dedi, son heceyi uzatmak suretiyle, tutkunu olduğum uyarıcı ses tonuyla. "Kışkırtma bak kızımızı, sonra ağlamaya başlarsa gecemiz mahvolur."

"Tamam tamam," dedim gülerek. Başımı göğsünden kaldırdım ve gözlerinin içine baktım. "Sadece benimsin ama değil mi?"

"Sen sadece benimsin, ben sadece seninim..." dedi tok bir sesle. "Ada ise bizim. Biz de sadece Ada'ya aidiz. Ama

biz

olarak. Tekil hâlde."

"On," dedim.

"Dokuz," dedi.

"Sekiz," dedim.

"Yedi," dedi.

"Altı," dedim.

"Beş," dedi.

"Dört," dedim.

"Üç," dedi.

"İki," dedim.

"Bir," dedi.

Dudaklarından öperken, elimi Ada'nın sırtındaki elinin üzerine koymuştum. "Sıfır," dedim, nefesim dudaklarına çarparken.

"2021'e haksızlık etmek istemem ama daha önce, hiçbir yılı, 2021'i bile, böylesine mutlu karşılamamıştım," dedi.

"Ben de," dedim.

"Seni seviyorum," dedi.

"Seni seviyorum," dedim.

191.Bölüm

Sevgili yol arkadaşlarım,

Bu bölümün şarkısı yok, olamadı, ne yazdığımda ne de düzenlemelerini yaparken. Çok sessiz bir bölüm benim için, bazen oluyor öyle. Kulağımda sadece derin bir uğultu... :') Şarkı aradım, birkaç koldan aradık hatta epey, ama bütün şarkılar çok zorlamasyon geldi bana. Ama bir şarkı var ki bölümün final part'ında çalmaya başlıyor kafamın içinde. Onu da en sona yazacağım, belki siz de bölümü bitirdikten sonra dinlemek istersiniz...^^

Çok büyük bir özlemle geldim, heyecanla da bölüm yorumlarını okumaya başlayacağım. Sizi çok seviyorum, iyi ki varsınız. Var olun.

✨🤍

♠

Mesajı açtım.

Tanımadığım bir numaradandı.

Bir fotoğraf, iki ses kaydı.

Ada'nın fotoğrafı.

Ses kayıtlarının birinde, Ada çığlık çığlığa ağlıyordu.

Diğerinde ise kulaklarım Mehmet Şahindağ'ın sesiyle dolup taşıyordu.

"Ada çok korktu Nazlı Hanım. Sanırım karanlık ona göre değil. Siz gelmeden durmayacak gibi. Sokağın sonunda sizi bekleyen minibüse binin. Hiç kimseye haber vermemeniz gerek, tabii kızınızın yaşamasını istiyorsanız. Sizi bekliyoruz."

Derin, çok derin bir nefes alıp yataktan çıktım. Odadaki banyoya ilerledim. Gözaltlarımdaki yeşil halkalar, uykusuzluğumun yüzümden de anlaşılmasına olanak sağlıyordu. Suyu açtım. En soğuğa getirdim ve yüzüme buz gibi su çarptım. İçimdeki Nina Adams kendini bu şekilde belli ederken yeniden odaya döndüm ve bana getirilen kıyafet çantasını açtım. Siyah tayt üzerine, geniş balıkçı yaka, yumuşacık, salaş bir yeşil kazak giydim. Telefonumu elime alıp odadan çıktım. Geniş ve geldiğimiz yöne doğru uzanan çeşitli tablolarla süslenmiş koridora şöyle bir göz atıp evin içinde dolaşmaya başladım. Uyuduğumuz odanın yanındaki odanın kapısını açtım. Bizim uyuduğumuz odaya benzer ama o kadar büyük olmayan, kendi banyosu olmayan, çift kişilik bir yatak ve küçükçe bir gardırobu olan,

misafir odası

denebilecek türden başka bir odaya benziyordu.

Koridorun karşısındaki kapıyı açtım. Burası da eğer yanılmıyorsam Gökhan'ın yatak odası olmalıydı çünkü bizim uyuduğumuz odadan dahi çok büyüktü. Odanın bir tarafı giyinme alanı olarak saten, antrasit bir perdeyle yatağın bulunduğu alandan ayrılmıştı. Giyinme odası raflardan ve askılardan oluşuyordu. Muntazam diyebileceğim titizlikle yerleştirilmemiş olsa da yine de düzenliydi. Askıdaki takım elbiselerin arkasında tam da tahmin ettiğim gibi büyükçe bir kasa vardı. Kasanın şifresi neydi bilmiyordum, çözebilir miydim onu da bilmiyordum ama başkalarının eşyalarını karıştırmak ayıp olduğu için ellememiştim.

Köşede küçük, çekmeceli, dosya dolabı gibi bir şey vardı. Dolabın üzerinde minik bir kar küresi; küçük bir cam kavanoz; cam kavanozun içinde çeşitli ülkelerin madeni paraları; siyah, minik mandal bir toka ve bir de anahtar vardı. Çekmeceyi açtım. Çekmeceyi açamadım. Kilitliydi. Kavanozun içindeki anahtarı aldım ve çekmecenin kilidini açmayı denedim. Açıldı. Hayatım boyunca, bir çekmeceyi veya dolabı kilitleyip, anahtarı da gözün gördüğü en kolay yere koyan insanları anlamayacaktım. Ucuz Amerikan filmini andıran bu eylemin Gökhan'a ait olması, bekleyeceğim son şey bile değildi. Çekmecenin içinde çeşitli dosyalar ve defterler vardı. Dosyaların birini elime aldım. Beyza'nın raporlarının birer kopyasından oluşuyordu. Bir diğer dosya mimari bir saha araştırmasıydı. Bir diğer dosya da bazı adamlarla alakalı, detaylı bir özgeçmişi andıran araştırmalardan oluşuyordu.

Defterlerden birini açtım. Bakkal defterinden hallice çeşitli isimler, bazı isimlerin yanında da sayılar yazıyordu. En ilginci defterin başlarında benim de adım yazıyordu fakat yanımda sayı yazmıyordu, soru işareti konulmuştu. Bu defterin, Bora'nın yaptığı senetlerin bir dökümü olma ihtimali vardı.

Başka bir defteri açtım. İlk sayfasında,

"İyi ki doğdun sevgilim..."

yazıyordu. Her bir sayfasında, Gökhan ve Ceren'in çeşitli fotoğrafları vardı. Altlarında ise, o fotoğrafla alakalı bazı cümleler yazılıydı.

"Seninle gülmeyi çok seviyorum. Bence sen, dünyanın en komik cerrahı olacaksın!"

İç çeke çeke sayfaları çevirirken, bilmediğim bir zamanın hiç şahit olmadığım an'ları arasında bir yolculuğa çıkmış gibi hissetmiştim.

"Son nefesimizi verirken de birbirimize böyle bakalım olur mu? Bir de biz, hiç ayrılmayalım."

Bir aşkın içine düştüğünde dilediğin her şey, bir şey yaşayana kadardı. Bir şey yaşadığında insan, kurduğu bütün cümleleri unutuveriyordu. Unutmasa da cümleler hükmünü yitiriyordu. Bu defter, bir insan ömrü için çok eskiye dayanmıyordu aslında. On iki yıl, ortalama bir insan ömrüne göre hiçbir şey değildi ama bir yandan da öyle eskiydi ki. Gökhan'ın gençliğinin en temiz, en güzel günlerinden kalma belki. Defteri tekrar yerine kaldırırken, altında bir fotoğraf olduğunu fark ettim. Gökhan, Bora ve Ceren'in, Begüm'le Eren'in nişanında çekilmiş son fotoğrafları. Bu fotoğrafın çekildiği an'ın bile üzerinden dolu dolu beş yıl geçmiş gitmişti. Beş yıl, üç ay, iki gün olmuştu. Bir yandan üçünün de bu hâli dün gibi aklımdaydı bir yandan da çok eskide kalmış gibiydi.

Fotoğrafın arkasına, Gökhan'ın el yazısıyla bir şeyler karalanmıştı:

"Seni bir gün affedip affedemeyeceğimi gerçekten bilmiyorum. Ama eğer seneler sonra bunu söylememi, üstelik hayatımda biri olduğu hâlde bunu

söylememi hadsizlik olarak algılamazsan, ben de seni özlüyorum... Fakat bu sana umut vermesin. Çünkü bu, bana bile umut vermiyor."

Bu cümleler neydi, bilmiyordum. Ceren'e ait oldukları muhakkaktı fakat hayatlarının hangi an'ında, neden ve nasıl bir konuşmanın içinde geçmişti; ya da geçmiş miydi herhangi bir konuşmanın içinde yoksa Gökhan'ın duymak istedikleri miydi, hiçbir fikrim yoktu. Fotoğrafı ve defteri yerine koydum.

Alt çekmeceyi açtım. Eski, aile fotoğrafları vardı. Küçük çocuğun acı kahve gözlerini nerede görsem tanırdım, bu Aydın'dı. Kucağında bir bebek vardı. O da Gökhan olmalıydı. Aydın, her ne kadar Gökhan'a sempatik bir şekilde baktığını söyleyemeyecek olsam da küçücük ve tertemiz bir erkek çocuğu olarak, geleceğinin karanlığından habersizce vermişti bu pozu. Bir başka fotoğrafta, yine Aydın vardı, daha da küçüktü ve annesi olduğunu sandığım bir kadının kucağında, onun yüzünde hiç görmediğim muhteşem bir gülümsemeyle objektife bakıyordu. Bir başka fotoğrafta ise Aydın'la Beyza vardı. Henüz ikisi de küçücük birer çocuktu, Tarabya'daki merdivenlerde yan yana oturmuşlardı. Aydın, kolunu Beyza'nın omzuna atarak, aynı annesinin kucağındaki gibi gülümsemişti.

Fotoğraflar birbirlerinden güzel olmalarının yanı sıra, buram buram yaşanmışlık kokuyorlardı. Gökhan olduğunu sandığım bebek, Filiz Hala'nın kucağındaydı. Kemal Bey olduğunu sandığım adam, bir kolunu Aydın'ın omzuna atmış, bir bacağına da Gökhan'ı oturtmuştu. Betül Hanım ve Ahmet Bey'in ortasına henüz bir yaşında bile olmadığı belli Gökhan, küçük Beyza ve Aydın oturmuşlardı. Beyza ve Aydın, bu fotoğrafta da yan yanaydılar. Karabey Ailesi'nin Asya'sız ve Sevim'siz tanıdığım bütün üyelerinden oluşan bir fotoğraf vardı. Aydın bu fotoğrafta yine Beyza'nın yanında kendine yer bulmuşken Gökhan, Filiz Hanım'ın önünde, Bora ve Bahar'ın ortasındaydı. Başka bir fotoğrafta ise Bora, henüz sadece bir yaşında var ya da yoktu, Gökhan onu kendi küçücük boyuna bakmadan kucağına almıştı ama zar zor taşıdığı belliydi. Begüm'le de Gökhan'ın öyle bir fotoğrafı vardı ama Begüm doğduğunda artık Gökhan, Bora'nın bebekliğine kıyasla daha büyük bir adamdı. Bora'nın olsun olsun üç, Gökhan'ın da olsun olsun beş yaşında bir fotoğrafında kafa kafaya vermişlerdi ve önlerinde birbirinin aynısı olan kamyonları vardı.

Ne alakaydı bilmiyordum ama fotoğrafların biri, Çınar, annesi ve babasının mutlu bir fotoğrafıydı ve fotoğrafta, Aydan Hanım hamileydi. Bu fotoğrafı Gökhan'a kim vermişti, nereden bulmuştu, neden saklamıştı gibi soruları dile getirecek olsam da bir cevap alamayacağıma emindim. En hüzünlü fotoğraf bu muydu, yoksa Leo'nun doğduğu ilk zamanlarda Gökhan'ın kucağında çekilmiş fotoğrafı mıydı emin değildim. Bu fotoğraf da uzunca bir zaman, ekseriyetle bir sır gibi saklanmış olmalıydı çünkü.

Gökhan'ın odasından çıktım ve alt kata indim. Mutfağa girdim. Etrafıma bakındım, dolapları açtım kapattım, çaydanlık yoktu. Sıkıntı dolu bir nefes verdim ve çay makinesini çalıştırdım. Buzdolabını açtım. Kendime kahvaltılık bir şeyler çıkardım. Ekmek yoktu. Mutfaktan çıktım ve kapıya ilerledim. Kapıyı açtığımda iki adam hazır ola geçmiş gibi pozisyon almıştı ve içlerinden biri de, "Buyurun Nazlı Hanım..." demişti.

Alarmı susturdum. Ardından, "Ekmek aldırır mısınız bana?" dedim. Adam başını

emriniz olur

der gibi salladı. Yeniden kapıyı kapattım. Çay demlenirken salonu gezmeye koyuldum. Gri ve turuncu tonlarında dizayn edilmiş salon dağınıktı. Minderler yere inmiş, oyuncaklar her yere saçılmış, boya kalemleri ve kağıtlar her bir yana dağılmıştı. Bir duvarda turuncu, lacivert ve koyu gri tonlarındaki fırça darbelerinden oluşan kocaman bir tablo vardı. Duvarlardan biri ise zevkli ve modern çerçevelere ayrılmıştı.

Gökhan'ın fotoğraflarla kurduğu ilişki, birçok insanın fotoğraflarla kurduğu ilişkiden farklı mıydı bilmiyordum fakat ondan bu kadarını da beklemediğim aşikârdı. Çınar'dan beklerdim mesela. O, duygusal, aile bağlarına önem veren ve senelerce de ailesine hasret çeken biriydi. Bu sebeple, evinin merdivenlerinin kenarını bir galeri gibi kullanmasını yadırgamamıştım. Tarabya'daki evde de çok fazla fotoğraf vardı ama orası en nihayetinde bir aile eviydi, o evdeki fotoğraf alışkanlığı Betül Hanım ve Ahmet Bey'den de geliyor olabilirdi. Ama Gökhan'ın kendi evinin salonunun duvarlarından birini çerçevelere ayırması garibime gitmişti. Hemen her yaştan, sevdiği ve önemsediği kim varsa, resmen bir anılar köşesi oluşturmuştu. Bu anılar köşesinde Leo'yla, Asya'yla, Demir'le ve...

Ve muhteşem görünen bir bebekle de fotoğrafı vardı.

Güldüm.

Bir de aile olmak öyle özel bir şeydi ki, zannediyorum ki ertelemeyecek ve bugün halamlara gidecektim. Bora'yı aradım. Üçüncü çalışında telefonumu açmış, açar açmaz da "Nazlı?" demişti.

"Sevgilim," dedim sabırsız bir tavırla. "Ben halamlara gitmeye karar verdim. Sen de zaten bana İstanbul'u gezme görevi vermiştin. Haberin olsun." Telefonu hoparlöre aldım. "Kahvaltımı yapar çıkarım buradan." Bir yandan da bir kâseye kırdığım üç yumurtaya, çay kaşığının onda biri kadar tuz ekleyip çırpmaya başlamıştım. "Çok geç saate kalmak istemiyorum. Benim arabamı getirebilirler mi? Kendi arabamı kullanmak istiyorum."

"Sen n'apıyorsun?" diye sordu, şaşkın bir tonlamayla.

"Omlet," dedim. Yeniden buzdolabını açtım. "Peynirli mi yapsam, sebzeli mi karar veremiyorum. Canım sebzeli istiyor." Gökhan'ın sebzeliğini açtım. "Aslında sebze de var. Ama yıkanmamışlar galiba. Uğraşamayacağım şimdi onları yıkamakla, eşit eşit doğramakla falan. Peynirli yapacağım."

"Afiyet olsun," dedi.

Zil çaldığında, "Hah! Ekmek de geldi," dedim. Telefonu elime alıp antreye ilerledim. Kapıyı açtım, alarmı susturdum, ekmeği aldım. "Teşekkürler," dedim ve kapıyı kapattım. Yeniden mutfağa geçecekken, bir tıkırtı sesi duymuştum. "Bu evde hırsız olabilir mi?" diye sordum.

"Hırsız mı?!" dedi Bora, anlamamış gibi.

"Bence de olamaz," dedim. Kapının diğer tarafına doğru ilerledim ve kapıyı açtım. İki tane kedi, ben kapıyı açar açmaz odadan fırlayarak salona doğru koşmuşlardı. "Kediler çıkartmış o sesi," dedim.

"Haa," dedi Bora, derin bir nefes alıp verdikten sonra. "Kediler, evet."

"Tamam mı?" diye sordum ve telefonu tekrar hoparlöre alıp tezgâhın üzerine bıraktım.

"Ne tamam mı?" diye sordu.

Çırptığım yumurtaya çay kaşığının onda biriyle karabiber, çay bardağının onda ikisiyle süt ekledim. "Benim arabamı getirebilirler mi?" diye sordum, peyniri de eklerken.

"Tamam," dedi. Yumurtayı, tereyağı erittiğim tavaya döktüğüm sırada, "Eee..." dedi. Derin bir nefes alıp verdi. "Ben çok yakınlardayım. Geleyim oraya, öyle konuşalım," diye ekledi.

"Tamam sevgilim. O zaman senin için de bir tabak koyuyorum sofraya," dedim.

"Tamam," dedi.

"Sen kapatsana. Elim kirli," dedim.

"Tamam," dedi yine ve telefonu kapattı. Omlet pişerken, mutfak masasına kahvaltılıkları koydum. Domates ve salatalıkları yıkadım. Salatalığı soyarken kapı çaldı. Antreye ilerledim. Kapıyı açtım. Parmak uçlarımda yükselip, Bora'nın dudaklarına küçücük bir öpücük kondurdum. O alarmı sustururken ben de mutfağa doğru koştum. Peşimden mutfağa geldi. Siyah takım elbisesinin üzerine, kaşe kabanını giymişti. Bakışlarıyla beni tepeden tırnağa süzerken, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Hı hı," dedim. Salatalıkları, boyutları eşit olacak şekilde doğrarken, "Sen de üstünü çıkarıp domatesleri doğrar mısın?" diye sordum. Kaşlarını çattı ama yine de kabanını çıkardı. Ellerini yıkadı ve domateslerin kabuğunu soymaya başladı. Aslında kendisi kabuğuyla domates yiyebiliyordu ama benim bundan hoşlanmadığımı biliyordu. "Gökhan'ın bi' evi ve iki tane de kedisi olması, hiç gerçek gelmiyor..." dedim. Bakışları domateslerle benim aramda mekik dokurken, yüzüne yalandan olduğu belli yarım bir gülüş yayılmıştı. "Kedileri tam göremedim gerçi. Fırlayıp gittiler salona. Adları ne? Biliyor musun sen?"

"Maia, kül rengi olan..." dedi. Kaşlarım hayretle havalanmıştı. "Yağmurlu bir günde, bahçesine sığınmıştı. Yaralıydı. Sahibini aradı ama bulamadı.

Maia

, Yunan mitolojisinde yağmur perisinin adıdır."

"Diğeri? Beyaz olan?" dedim merakla.

"O

Asya

. Asya, kendi ismini koydu ona. Öyle de kaldı."

"Tanışacağım kahvaltıdan sonra onlarla," dedim gülümseyerek. Çay bardaklarını çıkarttım. "O kadar berbat bir geceydi ki benim için... Neredeyse bütün sesleri duydum, sürekli uyandım, doğru düzgün uyuyamadım. Ama kedileri duymadım bak. Hiç ses çıkartmadılar herhalde."

"Uysallar," dedi Bora, asla eşit doğramadığı domatesleri masaya götürürken. Doldurduğum çay bardaklarından birini eline aldı ve kaynar olup olmamasını önemsemeden kocaman bir yudum çay içti. Muhtemelen yanmıştı ama buna pek de aldırmışa benzemiyordu. Masanın arkasındaki büyükçe camlardan birini açtı, kabanının cebinden sigara paketini ve çakmağını çıkarıp, kendine bir sigara yaktı. Çaresiz görünmüyordu ve fakat ne yapacağını bilemediği belli bir ifadesi vardı. Köşeye sıkışmış gibi değildi, aksine önünde belki de onlarca yol varmış ve hangisini seçeceğine bir türlü karar veremezmiş gibiydi.

Bora hangi yoldan giderdi kendi bilirdi, ben masaya oturdum ve iştahla kahvaltımı yapmaya başladım. "Omlet çok güzel olmuş. Tadına bakmak ister misin?" diye de sordum ama o, başını iki yana sallayarak istemediğini beyan etmişti. Kahvaltımı sessizlik içinde yapacağımı ve Bora'nın konuşmayacağını anladığımda, telefonumdan, fi tarihinden kalma tamamlayamadığım bir diziyi açtım. Telefonu masanın üzerindeki saksıya dayadım ve diziyi izlemeye koyuldum. Bora, kahvaltı yaparken dizi izleyen kimse görmemiş miydi, nasıl görmemişti, beni de mi görmemişti bilinmez, bana hayrete düşmüş gibi bakıyordu. Aldırış etmeden, on dört dakika kırk bir saniye boyunca, kahvaltım bitene kadar dizimi izledim. Bora da bu süre zarfında, aralıklı

olarak biriyle mesajlaşmış, hatta üç dakika on saniyeliğine de mutfaktan çıkıp evin en arka odalarına giderek sanırım, telefonla konuşmuştu.

Kendime bir sigara yaktığımda, yeni doldurduğum ve iyicene oturan, fakat çaydanlık çayı olmadığı için ne kadar otururşa otursun bana yaranamayan çayımdan bir yudum aldım. "Nazlı..." dedi karşımda oturan Bora, günün en güzel an'ını katletmek istercesine. Bir elimi kaldırarak onu susturdum ve çayımla sigaramın eşsiz tadına erişmeye devam ettim.

Altı dakika sonra, bana sanki şimdi seslenmişçesine, "Efendim?" dediğimde ise yüzü kireç gibiydi. "İyi misin sen?" diye sordum, gözlerimi kısarak.

"Ben iyiyim de..." dedi sıkıntıyla. "Sen iyi değilsin."

"Yoo?" dedim hafif şaşkınlıkla. "Çok iyiyim? Niye öyle düşündün ki?"

"Ada'nın

A

'sından bahsetmiyorsun..." dedi.

Kaşlarımı çatarken hızlıca etrafıma baktım ve hafifçe Bora'ya doğru yaklaştım. "Sevgilim?!" dedim, ikaz dolu bir ifadeyle. "Bu bir sır değil miydi?" Yüzüne anlamsızlıkla dolup taşan bir ifade yayıldı. "Ada? Adada olduğumuz? Ya dinleyici falan varsa evin bir yerlerinde?"

"Onu demiyorum," dedi, kafasının karışmış olduğu belli bir ifadeyle. "Ada'dan bahsediyorum." Nefesi tükenmiş de boğuluyormuşçasına derin bir nefes aldı. "Kızımızdan?" Bu muhabbete daha fazla dayanamıyormuş gibi ayağa kalktım ve salona ilerledim. Bora da peşimden geliyordu. Çerçevelerin olduğu duvarın önünde durdum ve Gökhan'ın muhteşem görünen bebekle olan fotoğrafına baktım. Bora da gözünü kırpmadan beni izliyordu. "Nazlı?" dedi, zar zor çıkan bir sesle. "Bana bak..."

"Kızımız?" dedim, sorar gibi.

"Yüzüme bak," dedi, beni kendine çevirmeye çalışırken ama benim bakışlarım çerçeveden ayrılmıyordu. "Nazlı!" dedi, kendime gelmemi ister

gibi.

Gökhan'ın Ada'yla olan fotoğrafı, bir kopyasını bize de hediye ettiği, benim de Ada'ya başına yanlış şeyler gelen Sarı Bebek'i unutturmak için komodinin üzerine koyduğum, daha sonra da Ada'nın bunu görerek

"Jüjim"

diye tutturduğu ve en sonunda da bizi buraya sürüklediği fotoğraftı. Acaba bebeğin aynısından bulmuşlar mıydı?

"Sevgilim... Çok özür dilerim," dedi.

"Asıl ben özür dilerim," dedim, gözlerim acı içindeki kapkara gözlere değerken. Başımı önüme eğerken, düşünürcesine alt dudağımı dişledim. "Senin de haberin olduğunu bilmiyordum. Mehmet'ten öğrendim ben de... Bana mesaj atmış. Sokağın başında beni bekleyen bir minibüs olduğunu ve o minibüse binmemi söylemiş..." Baş parmağıyla çenemi kaldırdı ve göz göze gelmemizi sağladı. "O minibüse binemezdim Bora! Yapamazdım bunu!" Başını bana hak verir gibi sallarken gülümsedi. Bir elimi yanağına yerleştirdim. "Böylesi daha iyi oldu çünkü..." Yutkunmakta zorlandığını anbean izlemiştim. "Sen de o iyi tarafından bak," dediğimde, gözleri kısıldı. "Artık geceleri daha rahat ve deliksiz bir uyku çekebileceğiz." Ne demek istediğimi anlamadığına, afalladığına emindim. "Bebek bakmayı özlersek eğer, ki hiç sanmıyorum, yenisini yaparız. Hatta madem ismini çok benimsedin, onun adını da

Ada

koyarız. Böylece yokluğunu hiç hissetmeyiz." Kaşları çatılırken, dudakları açıldı. "Hem sana bir şey diyeyim mi? Mehmet Şahindağ başına çok ciddi bir iş aldı Ada'yı kaçırarak. Böylece ondan asrın intikamını almış olduk!"

"Sen dalga mı geçiyorsun?!" diye bağırırken, elimi yüzünden iteklemişti. "Anladın değil mi?!" dedi, başını iki yana sallarken. "Alacağın olsun Nazlı! Delirdiğini düşündüm!" diye isyan ettiğinde ise, kendimi artık tutamayıp kocaman bir kahkaha atmıştım. "Delirdiğini, unuttuğunu... Sana çok kötü bir şey olduğunu düşündüm! Ödüm koptu ya! Ödüm koptu!"

"Ben, senin bana oynayacağın oyunları yiyeceğim yeri geçtim Bora Karabey!" dedim böbürlenerek. "Sen ava giderken, seni böyle avlarlar işte!"

Kapkara gözleri, ona Maçahel'i andıran gözlerime mühürlenirken, "Nasıl anladın?" diye sordu.

Gülümsemem alay doluydu. "Nerede, ne açık verdiğini, otur da sen düşün."

Cebinden telefonunu çıkarttı ve hızlıca bir mesaj yazmaya başladı. "Ciddiyim," dedi, bir yandan da. Telefonunu yeniden cebine koyarken gözleri bir kez daha gözlerimle buluşmuştu. "Nasıl anladın?"

"Önce sen..." dedim, kollarımı bağlarken. "Neden bana böyle bir oyun oynadın?"

İçine derin bir nefes çekti. "Oyun değil test. O minibüse binip binmeyeceğini görmek istedim," dedi.

"Onu anladım," dedim. Kaşlarımı kaldırırken, "Niye?" diye sordum. "Benim merak ettiğim, bunu niye görmek istediğin," diye ekledim.

Ellerini ceplerine sokarken, "Seninle çalışıp çalışmamaya karar vermek için..." dedi.

Zil sesinin duyulmasıyla birlikte kapıya ilerledim. Kapıyı açtığım sırada Bora da peşimden gelmiş ve alarmı susturmuştu. "Anneciğim!" dedim gülümseyerek. Ada, Gökhan'ın kucağından benim kucağıma geçerken, elinde

vardı. "N'apıyorsun sen ya?" dedim, Ada'ya sımsıkı sarılırken. "Özledim ben seni. Sen de özledin mi bakayım beni?"

"Hığğğ," dedi Ada gülerken. Montunu çıkarttım. "Ani eee eee. Men, jüjim, aba, vınn vınnn... Aaağğğğ! Bebe! Ba ge! Kağu! Aba! Jüjim! Tita!"

"Babanla ve Jüjim'le arabada mı oturdunuz siz?" diye sordum merakla. "Kavun yedin arabada? Kitap okudular sana demek..."

"Hığğğ," dedi Ada.

"Seni nasıl oyalayacaklarını biliyorlar tabii," dedim, imalı bir tavırla. Ada güldü. Ayakkabılarını da çıkartıp, salona doğru yürümeye başladım. "Bir daha bebeğine banyo yaptırmayalım tamam mı bebeğim? Eğer yaptırırsak da lütfen hemen kurumasını bekleme."

Ada, kedileri gördüğünde kaşlarını çattı. Sesini inceltti ve "Miii..." dedi. Galiba miyavlamıştı. Heyecanla bana döndü. Boğazından,

ssss

sesi çıkarttı ve "Oiyyy!" dedi.

"Korktun mu sen onlardan?" diye sordum şaşkınlıkla. "Niye?"

"Sss..."

"Sss ne?" diye sordum anlamayarak. "Yılan mı anneciğim bu? Ssss ne?"

"Gece," dedi Gökhan, esneyerek koltuğa otururken. "Kuyruklarından tutmaya çalışınca onlar da tısladılar Ada'ya. Onu söylüyor galiba. Ben odaya koymuştum onları, anlaşamayacaklarını gördüğümde."

"Ama kediler, kuyruklarından tutulmaz ki..." dedi Bora, sanki ben bunu bilmiyormuşum gibi. Ada'nın montunu koltuğun üzerine bıraktı, Asya'yı kucağına aldı ve koltuğa, Gökhan'ın yanına oturdu. "Bak babacığım," dedi, Asya'nın başını okşarken. "Böyle seveceksin onları... Yavaş yavaş... Korkutmadan."

Ada yere inmek isteyince onu bıraktım. Bebeğini yere koydu, emekleyerek babasına doğru ilerledi, bu sırada da önüne çıkan bir boya kalemini ittirmişti. Babasının yanına vardığında ise Asya'nın kuyruğundan çekti. Asya dişlerini göstererek Ada'ya tıslayınca, Ada "Oiyyy!" dedi ve korkuyla, hızlıca bana doğru emekledi.

"Hayır hayır," dedim, onu kucağıma alarak. "Seveceksin... Kuyruklarına dokunmak yok."

Ada işaret parmağını Asya'ya kaldırdı ve "Ayı!" diye kızdı. "Sss ayı!"

"Eğer onu seversen, sana tıslamaz ki..." dedim. Ada kaşlarını çattı. "Gel, sevelim..." Bora'nın yanına oturdum. Bir elimi Asya'nın başına koyduğumda Maia da ayak ucumuza gelmişti. "Beraber sevelim mi anneciğim?" dedim Ada'ya.

Ada elini korka korka Asya'nın başına koydu. Asya tetikte beklese de Ada'dan kötü bir hamle görmediği için sakinliğini korudu. Ada güldü. Eğildi ve aynı şekilde Maia'yı da sevdi. "Ani! Miii! Jüje! Ba! Miii! Jüje! Jüjim! Miii! Jüje!"

"İnşallah eve giderken onları da götürmek istemez," diye mırıldandı Gökhan.

"İnşallah eve gider," dedi Bora da.

"Anneciğim!" dedim içtenlikle. Ada, bir Asya'nın bir de Maia'nın başını seviyordu. "Bugün biz, seninle, benim halama gideceğiz..."

"Biz bi' konuşalım da önce..." dedi Bora.

"Konuşacak bir şeyimiz yok," dedim, gayet tavırlı olduğu belli bir şekilde.

Maia sıkılmış olsa gerek, salonun bir ucuna doğru yürüdü gitti. Asya da bunu görünce, onun peşinden gitmişti. Ada, arkalarından üzgün bir şekilde bakarken, "Gidi! Ayı! Miii! Ge!" diye serzenişte bulundu. Kolunu öne doğru uzatarak bir elini açtı, kedileri çağırır gibi. "Ge! Miii! Miii! Ge!" Kedilerin gelmeyeceğini anladığında Gökhan'a döndü. "Ge! Jüjim miii ge!"

"Gel," dedi Gökhan, yerinden kalkarken. "Biz gidelim onlara."

Ada yere inmeye yeltenirken Gökhan bir çırpıda onu kucağına almıştı. "Maia! Asya! Ada sizinle oynamak istiyor..." dedi, kedilere yaklaşırken. Gökhan'ın Ada'yı kedileriyle yalnız bırakmayı uygun bulmadığı belliydi. Artık Ada'yı mı kedilerinden koruyordu, kedilerini mi Ada'dan koruyordu bilinmez, Ada biraz yabaniydi. Issız bir adada büyümüş gibi.

"Nasıl konuşacak bir şeyimiz yok?" diye sordu Bora, kaldığı yerden devam ederek.

"Basbayağı yok işte." Arkama yaslandım. "Sen kendince beni test ettin. O minibüse binmez ve seni ararsam, iyi bir puan verecektin. Yok seni aramaz ve minibüse binersem, ki bir minibüs var mıydı, o da muamma... Belki de o minibüs, sizin içinde olduğunuz minibüstü... Ada'yı arabada üçünüz birden tutmanız zor, kesin minibüsteydiniz... O minibüse binersem de sınavdan kalacaktım. İki ihtimal vardı. Ve ben... Nina Adams... Her iki ihtimali de çürüttüm ve asla beklemediğin, ihtimal bile vermediğin, üzerine düşünmeye gerek bile duymadığın o şeyi yaptım. Şimdi senin kanaatin nedir bilemem ama benim kanaatim şu: Zaaflarına yenik düşen sensin!"

"Nasıl yani?" diye sordu Bora, anlamadığı belli bir ifadeyle.

"Kıyamadın kızına, onu diyorum..." dedim alayla. Gözleri kısıldı. "Bi' kere... Mehmet Şahindağ Ada'nın o kadar masum bir fotoğrafını atmaz. Daha evvel de deneyimlediğimiz üzere kan man bir şey bulaşması gerekmez miydi o fotoğrafa?! Eğer bu oyunu ben sana oynasaydım-"

"Az evvel de dediğin gibi,

sınav, test

..." dedi beni düzeltmek için. "Ama asla oyun değil."

"Neyse ne," dedim omuz silkerek. "Ben daha sert bir fotoğraf atardım. En kötü shop yapardım çünkü-"

"Dedim sana değil mi?!" diye çıkıştı Gökhan, cümlemi keserek. Ada, Asya'nın göbeğini severken, Gökhan başını sallayarak Bora'ya bakmıştı. "Kıyafetine boya sürmeliydik en azından!"

Bora, Gökhan'a bir cevap veremeden yeniden ben lafa girdim: "Kızı üzerinden böyle şeyler yapamaz o. Eminim ki zaten

kaçırıldı

süsü vermeyi bile kendince büyük ve ahlaksızca buluyordur."

"Zaten öyle!" dedi Bora, araya girerek. "Ama nerede durduğunu anlamam gerekiyordu. Benimle çalışmak istediğini söyledin. Ve buna

evet

ya da

hayır

demeden evvel, kriz anlarında nasıl davrandığını görmem gerekiyordu." Kaşlarını çattı. "Buradan mı anladın yani sen? Bu mudur? Masum bir fotoğraf diye mi bunun bir test olduğunu düşündün?"

Başımı iki yana sallarken güldüm. "Bir," dedim yavaşça. "Gökhan ve Ada evden çıkarken, Begüm'ün aldığı bileklik Ada'nın kolunda değildi." Bora'nın kaşları havalandı. "Ve o bileklik zaten sendeydi. Eşofmanının cebine koymuştun dün gece. Demek ki buluştunuz. Ayrıca, o fotoğrafi çekenin sen olduğu belliydi."

"Onu nasıl anladın ya?" diye sordu Gökhan hayretle.

"Ada'nın babasına olan bakışlarını tanıyorum," dedim,

ne var bunda

der gibi. "Mehmet Şahindağ'ın üslubuna da çalışmalısınız bence. Gündüz gündüz, Ada'nın karanlık korkusunu nasıl keşfetti Allah aşkına? Yani bir insan, kaçırdığı bir bebeği, gündüz gündüz neden karanlık bir yere koysun ki? Bunu yapması için manyak olması gerekir. Tamam, Mehmet Şahindağ üst düzey manyağın teki. Ama sonuçta Ada rehinesi ve ona nispeten düzgün davranması gerekir. Bizi parmağında oynatmak için bile olsa, bunu yapması gerekir."

"Doğru..." dedi Gökhan, kafası karışmış gibi. "Ama yani çok hızlı yapılan bir plandı. Bu kadar detaylı düşünmedik biz. Amacımız sadece seni harekete geçirmekti o kadar."

"Ağlama kaydının, dikkatimi vererek dinlediğimde derinden gelen bir ses olduğunu anladım," dedim. Gökhan'ın bakışları Bora'ya çevrildi ama Bora bana bakıyordu. "Bu da demek oluyor ki o ağlama sesi, bebek telsizinin ya da Ada'nın baş ucu kamerasının kayıtlarından alınmış. Muhtemelen dün gece.

Ayrıca hemen bana mesaj atması akıl kârı değil, bizi süründürmeye çalışmak varken. Üzerinden biraz zaman geçmesi gerekir. Doğrudan bana mesaj atar mı, emin değilim. Begüm kaçırıldığında Frantz aracılığıyla konum göndermişti, o zaman numaramı bilmiyor muydu?"

"Seninle direkt iletişim kurduğu da oldu ama?" dedi Bora, itiraz dolu bir tonlamayla.

"Sen İstanbul'a gittiğinde de direkt aramıştı mesela beni, evet," dedim Bora'yı onaylar gibi. Dudaklarım

bilmem

dercesine kıvrıldı. "Ama yine de ses kaydı atması saçma olmamakla birlikte, çok onun tarzı değil bence. İçgüdüsel bir yerden söylüyorum bunu. Sezgisel bir yerden. Ama velev ki ses kaydı attı... Bunun keyfini çıkarması gerekirdi ama sesi dümdüz, ruhsuz ve böylesi büyük bir hamle yapmış birine göre çok sıradan geliyordu. Sanki konuşan o değil gibi. Muhtemelen oradaki buradaki kayıtları değerlendirip, adamın harflerini ve kelimelerini Falcon'a kırptırarak o cümlelere çevirdiğiniz için. Ada'yı kaçırıp, bana mesaj atıp, beni minibüse bindirmeye çalışması, ki beni ne yapacak, Beyza'yı minibüse bindirmemi istemesi daha mantıklı olurdu, çok yersiz geldi bana. Sanki bir çekmeceyi kilitlemişsin ve anahtarını da o çekmeceli dolabın üstündeki cam kavanozun içine koymuşsun kadar kör göze parmak sokmak gibi geldi."

"Bütün bunları..." dedi Bora, derin bir nefes vererek. "Kaç dakikada anladın?"

Bakışlarına yerleşen şaşkın ama hayranlık dolu ifadeyi yok saymaya çalışırken, "

Saniye

demek daha doğru olur," dedim.

"Bir an için bile olsa,

acaba

demedin mi?" diye sordu, bana inanamaz gibi.

"Hayır," dedim, kendimden emin bir tavırla. "Ada kaçırılamaz Bora. Bu mümkün değil. Ada kaçırılabiliyorsa zaten, biz dükkânı kapatıp gidelim yani. Mesaja baktım. Banyoya girip elimi yüzümü yıkadım. Sonra da-"

"Sonra da evi kurcaladın herhalde?" dedi Gökhan, kaşlarını çatarak.

"Ne münasebet?" dedim, ben de kaşlarımı çatarak.

"Çekmece, anahtar, kavanoz, kör göze parmak?" dedi, sorar gibi.

"Cık cık cık," dedim teessüfle. "Kurcalamak, ayan beyan ortada olmayan ve bir çaba sarf ederek yapılan bir eylemdir. Ama senin de altını çizdiğin gibi... Her şey ortadaydı zaten! Anahtar ortadaydı! Gözümün önünde, kavanozun içindeydi!"

"Yatak odamda, giyinme bölümünde, en köşede kalmış dolabın üstündeydi, evet. Bence hiç ortada değildi yani," dedi. Onun da bakışları teessüfle dolup taşmıştı. "Neyse. Senden özel bir şey yoktu o dolapta. Ama yine de bu yaptığın ayıp."

"Senin de defterlerine benim adımı yazman ayıp?" dedim, üste çıkmaya çalışırcasına. "Ben, belirsiz bir kimseymişim gibi yanıma soru işareti koyman hele çok ayıp! Ama ben sana bir şey diyor muyum? Hayır." Ayağa kalktım. "Anneciğim..." diye seslendim Ada'ya. Kocaman gülümsedim. "Hadi, gidelim mi artık? Gökhan'a doyduk bence yeteri kadar!"

"Hııığğğğ!" dedi Ada, karnını tokmuş gibi gösterirken.

"Evet anneciğim," dedim, onu kucağıma alırken. "Tokuz çok." Yanağından öptüm. "Nerede çantamız?"

"Arabada," dedi Bora. O da ayağa kalktı. Ada'nın montunu uzattı. Ada'yı masaya oturttum. "Montumuzu giyiyoruz."

Ada bir kolunu monta geçirirken, "Peki..." dedi Bora, düşünür gibi. "Saniyeler içinde anladın ve karşıt plan mı yaptın? Yani sen de bana bir oyunla mı cevap vermeye karar verdin?"

"Yoo," dedim. Ada'nın montunun fermuarını çekerken. "Yani o an'da karar vermedim. Salona indiğimde, Ada'yla Gökhan'ın şu fotoğrafına bakarken birden düşündüm bunu.

Nasıl ki sen benim korkumla nasıl baş edeceğimi test ettin... Ben de senin, başka türlü bir korku yaşadığında nasıl davranacağını görmek istedim.

" Ada'yı kucağıma aldım. "Demek isterdim ama dürüst olmak gerekirse, sadece biraz eğlenmek istedim. Çünkü sen Nina Adams'ı uyandırdığın için, ben bütün gece uyuyamadım ve bu biraz can sıkıcıydı... OCTO'nun da CIA'in de İstihbarat'ın da umurunda olmadığını söylemiştin. Senin yolunun bambaşka olduğunu söylemiştin. Kara'nın yolunun... Ama maalesef ki Kara'nın izlediği yol da benim kapasitemin epey altında kaldı." Arkamı döndüm, Sarı Bebek 2'yi elime alırken, "Babaya el salla kızım," demeyi de ihmal etmemiştim.

Ayakkabılarını giydirmek için Ada'yı antredeki banka oturttum ve bebeğini ona verdim. Bora da yanımıza gelmişti. Ada ayakkabılarını giyerken, "Ba ge," dedi babasına.

"Benim işlerim var babacığım," dedi Bora. Bir dizini yere koyarak, bankın önünde eğildi. "Siz, nedenini anlamadığım bir şekilde, annenle, onun halasına gideceksiniz. Akşam görüşürüz seninle."

"Jüjim ge."

"Belki halamda kalırız ve görüşemezsiniz," dediğimde, ben de ayakkabılarımı giyiyordum.

"Benim de işim var güzelim. Siz, annenle ikiniz gidiyorsunuz. Ben bu oyuncakları, boya kalemlerini saklayacağım. Sen geldiğinde yine oynayacağız onlarla."

"Neden halanda kalasınız?" diye sordu Bora, şaşkınlıkla bana bakarken.

"Neden kalmayalım?" diye sordum ben de, gözlerimi kocaman açarak. "Kocasına küsen bir kadın, gayet de halasında kalabilir!"

"Ne alaka?" diye sordu Bora, dünyanın en saçma şeyini ona söylemişim gibi. Ada'yı kucağına alarak doğruldu. "Küsmek ne demek?"

"Bu yaptığına gülüp geçeceğimi falan mı sandın?!" dedim,

daha neler

der gibi. Ada'yı kucağından aldım. "Her eylemimizin bir bedeli olmalıdır takdir edersin ki." Yeniden arkamı döndüm. Kapıyı açtığımda ötmeye başlayan alarmı Gökhan susturmuştu. "Düşüneceğim..." dedim, evden çıkarken. Kapının önünde bekleyen Selim'e yandan ters bir bakış attım. "Yukarıda çantam var. Onu getirin."

Bora ona küsmemişim gibi hâlâ peşimizden geliyordu. Bahçe kapısının önüne park edilmiş, Bora'nın nişan hediyesi olan arabama gülümseyerek bakarken Ada'ya döndüm. "Bebeğim bak..." dedim, arabamı işaret ederken. "Bu benim."

"Aaağğğğ?!" dedi Ada gülümserken.

Bora arka kapıyı açtı. Ada için oto koltuğunu çoktan yerleştirmişlerdi. Ada'yı kucağımdan aldı ve oto koltuğuna oturttu. "İyi gezmeler babacığım," dedi içtenlikle. Ada da babasına kendince karşılık veriyordu. "Evet..." dedi Bora gülerek. "Sarı arabalar, kırmızı arabalardan daha güzeldir." Selim, odada bıraktığım çantayı bagaja, montumu da yan koltuğa koyarken, Bora'nın bir adamı da Ada'nın çantasını oto koltuğunun diğer yanına bırakmıştı. "Su içer misin babacığım?" diye sordu Bora, ben şoför koltuğuna geçerken. Ada babasını başını sallayarak onaylayınca, Bora ona biberonunu uzattı. Koltuğumu düzelttim. Dikiz aynasını ayarladığım sırada Bora ile göz göze gelmiştik. "Dikkatli ol..." dedi, yumuşacık bir sesle. "Navigasyon aç istersen."

"İlk kez araba kullanmayacağım?" dedim, kaşlarımı kaldırırken. "İstersem açarım navigasyonu zaten, istemezsem de açmam."

"Ada'yla ilk kez kullanacaksın," dedi.

"Senin yapabildiğin bir şeyi ben niye yapamayayım?" diye sordum, aksi bir ifadeyle.

Bora sıkıntı dolu bir nefes verirken, "Yapamazsın, demedim Nazlı.

Dikkatli ol

dedim sadece. Bir buçuk yıldır araba kullanmıyorsun," dedi.

"Kapat kapıyı üşüdük," dedim ve arabayı çalıştırdım.

Bora, Ada'nın biberonunu yeniden çantaya koydu. "Görüşürüz bi'tanem..." dedi, Ada'nın başından öperken.

"Ada!" diye seslendim. "Bak şimdi ben ne yapacağım?"

Arabanın içine

Gasolina

yayılırken, Ada keyifle gülümseyerek yerinde kıpırdanmaya ve şarkıya eşlik etmeye başlamıştı. "Nana nana!"

"Benimle yolculuk yapmak, babanla yolculuk yapmak kadar sıkıcı değildir siyah zeytin! Arkana yaslan ve eğlencenin tadını çıkart!" dediğimde, Bora'nın birkaç saniyeliğine de olsa Ada'yı arabadan indirip indirmemeyi düşündüğüne emindim. "Benim arabam, onunkisi gibi son model bir araba olmayabilir ama ben çok daha iyi bir şoförüm, bana güven! Gidiyoruz!" Bora, istemeye istemeye de olsa kapıyı kapattı. Şarkının sesini daha da açarken gaza bastım. "İyi yolculuklar bize!"

♠

Gasolina, on beşinci kez çalmaya başlamıştı. Halamın evine bu şekilde gidildiğini biliyordum fakat köşedeki caminin önünden üçüncü kez geçiyorduk. Caminin elli metre ilerisinde bir sokak olduğuna ve o sokağın beni halamın evine bağladığına emindim fakat sokağı bulamıyordum. Hatırlamadığım için falan değildi, sokak artık yoktu. Vardı ama sokağın başına açılmış bir kafe, sokak arasına masa ve sandalye koyarak sokağı

kapatmıştı. Ondan bir sonraki sokaktan girdiğimde de her nasıl oluyorsa yine caminin olduğu yola bağlanıyordum. Bora'ya inat açmadığım navigasyonu mecburen de olsa açtım. Ada, şarkının arasına giren kadının sesini yadırgamış ve kimin konuştuğunu anlamak için kaşlarını çatarak etrafına bakmıştı. "Telefondan geldi anneciğim o ses," dedim. Ada bundan çok hoşlanmadığını mimikleriyle belli ediyordu.

Yola çıktığımda halamı aramıştım. Ada, bu esnada şarkının kesilmesinden de hoşlanmamıştı. Halama ona geldiğimizi söylerken beni deyim yerindeyse hiç konuşturmamış, "Nini! Ani nini! Nini! Nana nini!" diyerek, hatta bağırarak, sarf ettiğim iki kelimeyi burnumdan getirmişti. Aile bağlarımı güçlendirmek için halama gidiyordum ama gitmişken de Nurcan Teyzelerin, eski evlerine taşınmaları için yaptığım plânla alakalı da konuşacaktım. Eren'in de orada olması gerekiyordu ama Ada'dan korkuma Eren'i arayamamış ve sadece, kısaca, halama gelmesi gerektiğine dair bir mesaj atmıştım.

Ada için navigasyondan gelen sesin de halamın sesinden bir farkı yoktu. Kadının sesini her duyuşunda kaşlarını çatıyordu. Kadın da zaten çok konuşuyordu. Beni sağa döndürdü, sola döndürdü, sonra yine sağa döndürdü, sonra yine sola döndürdü ve yeniden kendimizi caminin önünde bulduk. Dördüncü kez. Demek ki navigasyon açmak da o kadar mantıklı bir şey değildi. Dördüncü kez de caminin önünden geçtiğimde, arkamda bana eskortluk eden Selim'in ne düşündüğünü merak etmiştim. Navigasyondan başka bir yol seçtim fakat bu yol da inşaat yüzünden kapalıydı. Bezgin bir nefes vererek camiyi baz almayı bıraktım ve halamın evine yakın olduğunu bildiğim hastaneye doğru ilerledim.

Gasolina

hastaneye ulaşana kadar iki buçuk, hastaneyi başlangıç noktası kabul ederek halamın evine ulaşana kadar da üç kez çalmıştı. En sonunda halamın evinin önüne gelmiştim. Eğer neden bu kadar saçma sapan bir şekilde yolu uzattığımı soran olursa, bunu gezmek için yaptığımı söyleyecektim.

Ben arabadan inip montumu giydiğimde, Selim de Ada'nın kapısını açmıştı. "Abi," dedi Ada, Selim onu kucağına alırken. "Ani. Aba. Vınnn vınnn. Nana."

"Öyle mi?" dedi Selim gülümserken. "Ne çok eğlenmişsinizdir." Sarı Bebek 2'yi Ada'nın çantasına koyup, çantayı da omzuma astım ve Ada'yı kucağıma aldım. "Geleyim mi yenge seninle yukarıya?"

"Hayır," dedim. İki adım attım ve durup yeniden Selim'e döndüm. "Gezdik az önce," dedim. Selim'in kaşları çatıldı. "Ada arabadan inmek istemedi. O yüzden yolu uzatıp, caminin etrafında tur attım. Aklına başka bir şey gelmesin."

"Tamam yenge," dedi Selim.

Apartmana doğru ilerleyip, halamın ziline bastım. Çok geçmeden yengemin sesini duymuştuk: "Kim o?"

Ada, görmediği birinin konuşmasından belli ki hoşlanmıyordu ve yine belliydi ki bu, onun karakter özelliğiydi. "Oiyyy!"

"Konuşan yengem..." dedim. Ada bana baktı. "Biz zile bastık ya. O da kim olduğumuzu soruyor. Bizi görmediği için. Hani senin telsizin var ya..."

"Geldiler! Vesile! Geldiler!"

Ada, yengemin yüksek çıkan sesine kaşlarını çatarken, cümlemi, "...öyle düşünebilirsin," diye tamamladım. Bu sırada yengem otomatiğe bastı ve kapı açıldı. Kapı açılırken de gereksiz yüksek bir ses çıkınca Ada hepten irkilmiş ve kollarını boynuma sarmıştı. "Sadece kapı açıldı," dedim. Apartmana girdik. "Bu kadar çok korkmak, iyi bir şey değil." Asansöre doğru ilerlediğimde, Ada da etrafına bakıyordu. "Birazcık cesur olmalısın bebeğim." Asansöre bindik. Ada, asansörün çalışırken çıkardığı sesten de irkilmiş ve bana bakmıştı. "Asansör eski olduğu için böyle sesler çıkabilir. Zengin bebesi gibisin. Herkes lüks villalarda, malikânelerde falan oturmak zorunda değil. Benim halam da burada oturuyor işte."

Asansör halamın katında sarsılarak durunca, "Oiiyyy!" dedi Ada, boynuma sarılarak. "Ani!"

Asansörden indik. Halam ve yengem kapıyı açmış, bizi kapıda bekliyorlardı. "Hoş geldiniz!" dedi ikisi de, birbirini takip eden saniyelerde. "Ne sevindik

geleceğinize, geçin geçin!" diye devam etti halam.

"Merhaba," dedim. Ada, kaşlarını çatarak halamla yengeme bakıyordu. "Ada'cığım..." dedim, tatlı bir ifadeyle. "Halam..."

"Ayı!" dedi Ada. Bilekliğini gösterdi. "Aya! Bebe! Ani!"

Güldüm. "Demir'in annesi, senin halan..." Halamı işaret ettim. "O ise benim halam." Yengemi işaret ettim. "O da yengem."

"Hadi girin içeriye," dedi yengem. Kapının önünden çekildiklerinde içeri girdik. Burnuma harika kokular gelirken halam, Ada'nın çantasını omzumdan almıştı. Yengem de ayakkabılarımı çıkarabilmem için Ada'yı kucağımdan almak istedi ama Ada, "Ayı!" diyerek boynuma daha çok yapışmıştı.

Bir elimle Ada'nın beline destek olarak ayakkabılarımı çıkardım. "Şimdi sıra seninkilerde anneciğim." Ada'nın da ayakkabılarını çıkardım. "Montumuzu da..."

Ada, montunu portmantoya asmak istediğimde de "Ayı! Men!" diye tutturdu. Hatta gözümden kaçmasını istemiyor olsa gerek, halamın omzuna astığı çantasını da işaret etti. "Men!"

"Senin, evet..." dedi halam gülümseyerek. "Maşallah sana!"

"Veğ!" dedi Ada halama, kızgın bir tavırla. "Ani!" diye kızdı ve ayakkabılarını da bana işaret etti.

"Ayakkabılarımız ve montumuz burada çok güvende," dedim. Ada memnuniyetsiz bir şekilde yüzüme baktı. "Bak..." dedim, kendi ayakkabılarımı göstererek. "Benimkiler de burada." Halamdan Ada'nın çantasını aldım. "Şimdi bizim azıcık işimiz var Ada'yla. Arkadaki odayı kullanabilir miyiz?" diye sordum halama.

"Tabii tabii," dedi halam.

Arka odaya doğru ilerlediğimde, Ada bir kolunu boynuma dolayarak benden destek almaya çabalıyordu. Yeni keşifler konusunda öyle isteksizdi ki, muhtemelen burada olduğu için hiç hoşnut değildi. Odanın kapısını açtım.

"Bak bebeğim... Burası özel bir oda," dedim, içeri girerken. Kırmızı avizeyi işaret ettim. "Bu avize de özel bir avize..."

"Aaağğğğ!" dedi Ada.

"Yaaağğğğ!" dedim.

"Yaaaağğğğ!" dedi.

Ada'yı yatağın üzerine bırakıp, çantasını açtım. Montumu çıkardım. "Şimdi bezimizi değiştirelim. Tertemiz olalım. Sonra da çok güzel mamalar yiyeceğiz!" Alt değiştirme örtüsünü çıkardım. "Nereden mi biliyorum? Kokusundan! Burnumuz koku alıyor. Nerede burnumuz?" Ada burnunu gösterdi. "Burada mıymış burnumuz?!" dedim, dişlerim kamaşır gibi.

Burnunu parmaklarımla sıkıştırdığımda, "Ani!" diye kızdı. "Ayı!"

Güldüm. Cebimden telefonumu çıkardım ve ona civciv videosu açtım. Telefonu Ada'ya uzattım. O videoyu izlerken ben de onun altını değiştirdim. "Mis gibi oldu benim kızım!" Bezini, çantadan çıkardığım torbaya koydum. "Evet... Artık keşfe hazırız." Ada'nın izlediği videonun bitmesini bir dakika üç saniye boyunca sabırla bekledim. Sonrasında da, "Şimdi kalkıyoruz hadi..." dedim, telefonumu yeniden elime alırken.

"Nini!" dedi Ada, kollarını bana doğru uzatırken.

Ada'yı kucakladım. "Bak... Ne kadar yüksekteyiz..." dedim, pencereye yaklaşırken. Perdeyi çekmeden altından geçtik. Ada, alnını pencereye yasladı ve gözlerini kocaman açarak aşağıya bakmaya çalıştı. Fotoğrafını çekerken kıkırdadım. "Çok komik çocuksun sen!" Perdenin diğer tarafına geçtim. "Neredeymiş Ada?" Ada perdeyi avuçlayarak beni taklit etmeye çalıştı. "Ce-eee!" dediğimde ise kocaman bir kahkaha attı.

"Ceeğğğ!"

Bir kez daha. Bir kez daha. Bir kez daha. Bir kez daha.

"Ani ceeğğğ!"

Mesaj sesi duyduğumda ekrana baktım:

"Barıştık mı?"

Ada perdeyle oynamaya devam ederken, hızlıca cevap yazdım.

"Yoo."

"Barışalım hadi."

"Hayır."

"Lütfen."

"Hayır dedim."

"N'apıyorsun peki?"

"Ada kaçırıldı. Onu arıyorum."

"Beni dinlemedin. Konuşamadık doğru düzgün. Özür dilerim Nazlı."

"Niye özür diliyorsun? Beni böyle bir teste tabii tuttuğun için mi?"

"Evet."

"Benden, zekamı hafife aldığın için özür dilemen gerekiyor!!!!"

"Ani ceeğğğ!"

"Aaağğğğ!" dedim Ada'ya gülerek.

"Ben senin zekânı hafife almadım. Ada'yı çirkin bir resmin içinde hayal edemeyeceğim doğru. Ama ona kıyamadım, kıyafetine kana benzer boya süremedim falan gibi bir şey söz konusu değil. Çok zekisin ama yanlış okuyorsun. Sana kıyamadım. Seni daha çok korkutmaya içim el veremezdi. Bu yüzden daha sert bir kurgu yapamazdım. Ki ben bunu bile yeterince sert buluyorum."

Perde olduğu gibi aşağı inerken Ada şaşkınlıkla bana bakmış, benim yüzümdeki şaşkınlığı görünce de yanlış bir şey yaptığını anlamış ve ağlamaya başlamıştı. "Yok bebeğim bir şey..." dedim, onu kucağımda hafifçe zıplatırken. Bora'dan bir mesaj daha gelmişti ama telefonuma bakamıyordum. "Korkma... Bozulmadı, o takılır geri, korkma." Sırtını hafifçe okşadım. "Korkma anneciğim." Halam odaya girdiğinde, Ada saklanır gibi başını hemen diğer tarafa çevirdi. "Yok bir şey Ada'cığım."

Halam önce perdeye, ardından da kucağımda ağlayan Ada'ya baktı. "Aaa oyun mu oynadınız?" dedi. Yanımıza geldiğinde Ada kollarını beni boğmak istercesine hepten boynuma sarmıştı. "Bakın şimdi ben ne yapacağım?" dedi halam. Ada ağlamaya devam ederken, sinsi sinsi de halama bakıyordu. Halam perdenin diğer tarafını da tutup aşağı çektiğinde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ardından halam -hep mi böyle deliydi yoksa zaman içinde daha mı delirmişti bilinmez- kocaman bir kahkaha attı.

Sağlam olan kornişler de pıt pıt yere düşerken Ada başını omzumdan kaldırdı ve gözleri yaşlı yaşlı gülmeye başladı. "Ani," dedi gülerken. Halamı işaret etti ve kendi dilinde halamın ne yaptığını ben sanki görmemişim gibi bana anlatmaya koyuldu. Halam perdeyi kafasına geçirip Ada'yı güldürürken, Ada da aynını yapmak istedi. Bora'dan bir mesaj daha gelince, Ada'yı yere bıraktım.

"Sen bunun adını biliyor musun?" dedi halam. "Perde. Per-de. Perde."

"Peğğde!"

"Aferin sana Ada!" dedi halam sevinçle.

"Sen belli ki bu konu hakkında konuşmaya hazır değilsin. Zaten mesajlaşmak istemem ben de. Yüz yüze konuşuruz. İstediğinde."

"Beyza'nın kontrolü çok iyi geçti bu arada. Yarın veya öbür gün, Frantz'le yaptığımız planı devreye sokacağım. Beraber tasarlarız. İstersen."

"Ceeğğğ!"

"Ada..." diye seslendim. Ada perdeyi kafasından indirip gülerek bana baktı. "Ben balkona çıkıyorum. Hemen şuradayım. Tamam mı?"

Ada ne dediğimi anlama gereği bile duymadan, perdeyi yeniden başına geçirdi. "Nerede Ada? Nerede Ada?" dedi halam.

"Ceeğğğ!"

Ada'nın kirli bezini ve montumu alarak odadan çıktım. Bezi banyodaki çöp kutusuna atıp, mutfağa girdim. Yengem sarmaları tabağa dizerken beni gördüğünde yaptığı işi bıraktı ve bana sımsıkı, kokumu içine çeke çeke sarıldı. "Canım kızım benim..." dedi.

"Yengeciğim..." dedim ben de ona sımsıkı sarılırken. Birbirimizden ayrıldığımızda gülümsedim. O da bana gülümsedi. Balkona çıktım. Halamın sigarasından bir tane yaktığımda, Bora'dan bir mesaj daha gelmişti.

"Yılbaşında sana söz vermiştim. Seni ve Ada'yı her şeyin dışında tutacağıma... Çünkü sen bana, kavgadan, keşmekeşten, gürültüden, kaostan yorulduğunu... Daha da önemlisi, bütün bunlara nasıl dayandığını kendine sorduğunu söylemiştin. Geride kaldığı için şükrediyordun. Sakinliği, sükûneti ve huzuru çok sevdiğini söylemiştin. Ben de sana söz vermiştim. Verdiğim sözleri tutmak konusundaki ısrarımı sana anlatacak değilim. Benimle çalışma isteğin, bir şeylerden haberdar olmandan çok daha fazlasıydı. Ama sen kararlıysan, yani istediğin gerçekten buysa, bu sözden yine senin için vazgeçebilirim Nazlı."

"Kızın halamın perdesini kopardı."

"Onunla uğraşıyordum."

"Ağladı korkudan sonra da."

"Ce-eee oynuyorduk."

"Ne bileyim bu kadar güçlü perdeye asılacağını."

"Halam bir şey demedi Allah'tan. Hatta gitti, Ada'nın koparmadığı kısmı da o kopardı. Şu an yerde, kafalarına perde geçirip oyun oynuyorlar. Ben de kendimi balkona attım."

"Bu arada kızımıza kırmızı avizeyi de gösterdim."

"Sevdi mi?"

"Niye sarı değil diye sordu."

"O, çok istiyorsa, kendi odasında sarı avize kullansın. Bizde kırmızının hatırası var."

"Aynen öyle dedim ben de."

":)"

"Mimarla görüşme de yarına kaldı. Evdeki işler bitsin uzamadan. Ondan sonra full konsantre yeni ek işime adapte olacağım."

"Yeni ek işin mi var?"

"Evet. Kara'yla çalışacağım."

"Hadi ya!"

"Kaçırdım seni desene."

"Ne diyeyim. Şanslı adammış."

"Bence de. Ve umarım bu şansı iyi değerlendirir."

"Ve yine umarım, bana gelip de Gökhan'mış, Aydın'mış, Selim'miş falan, bunların benden daha iyi olduğunu iddia etmez."

"Sanmıyorum."

"Ama duyduğuma göre, kiminle çalışırsa çalışsın, sağlam testlerden ve eğitimlerden geçiriyormuş."

"Sağlam mı bilmiyorum. Çünkü sabah bir tanesini gördüm, çocuk oyuncağı gibiydi."

"Kaç oldu bu saymadım. Kaşınma."

"Sen de sakın seninle barıştığıma beni pişman etme."

"Takdir edersin ki bu yaptığın şeye çok başka tepkiler de verebilirdim."

"Kızmak? Bağırıp çağırmak?"

"Evet."

"Keşke böyle tepkiler verseydin, normal olurdu be sevgilim. Beklediğim yerden gelirdi yani. Sen benimle dalga geçtin!"

"Çok daha fazlasını hak ettin."

"Keşke eğer beş dakika içinde Ada'yı bulmazsan kendimi öldürürüm deseydim ve sen de dört dakika elli dokuz saniye bile olmadan kucağında Ada'yla gelseydin. Ve ben de Ada'yı nasıl bu kadar çabuk buldun diye carlasaydım. Sonra da bana nasıl oyun oynarsın diye ağlamaya başlasaydım ve elimdeki silahı asla bırakmasaydım ve sen de korksaydın, çok korksaydın keşke. Keşke bunu yapsaydım."

"Oyun değil test."

"Silah yoktu."

"Buna mı takıldın cidden? Bıçak vardı????"

"Keşke senden boşanmaya karar verseydim!!!!!!!!"

"Halanda kalmayacaksın değil mi?"

Kalmayacaktım ama bunu Bora'nın bilmesine gerek yoktu.

"Bilemezsin."

"Annesi..." dedi Eren, balkon camına parmaklarını tıklatırken. O ne ara gelmişti? Çok şükürdü ki sigara elimde değildi, küllüğü derhal yere koydum.

Ada gülümseyerek bir elini açıp kapamıştı ve diğer elinde de Sarı Bebek 2 vardı. "Ani!"

"Geliyorum anneciğim," dedim.

Eren, kucağında Ada'yla yeniden uzaklaştı. Sigarayı söndürdüm ve ben de içeri girdim. "Hadi Naz gel, bir şeyler ye..." diye seslendi halam. Salona geçtim.

"Asıl ziyafet akşama," dedi yengem çayları getirirken. Salondaki masanın üzerinde vişneli yaprak sarma, kısır, patates salatası ve peynirli börek vardı.

Eren, Ada'yı benim kucağıma verdi. "Ayy neler yiyecekmişiz biz ya!" dedim, Ada'yla beraber sofraya otururken.

"Canan'la Özcan, bütün gün Can'ın okulunun etrafında dolanıp durdular. Çocuk onca zaman sonra ilk kez okula gitti ya bugün. Onu da alıp geleceklerdi. Birazdan gelirler herhalde," dedi halam.

"Bu sandalye sana alçak... O yüzden benim kucağımda oturacaksın zeytincik!"

"Sen Bora'yı da çağırsana yemeğe," dedi yengem.

Ada'nın eline peynirli börekten bir parça verirken, "Bora'yı niye çağırayım ya?" dedim.

"Kocan ya kızım," dedi yengem, hayretle.

"İlahi!" dedi halam gülerek.

"Immhh!" dedi Ada, parmaklarını birleştirirken.

Lokmasının bitmesini bekledim ve vişneli sarmadan ısırttırdım. Kaşlarını çattı ve yüzünü buruşturdu. Ağzındaki çıkaracağını anladığımda peçeteyi

aldım ve ona yardımcı oldum. "Anasının kızı olmadığı konular da var demek..." dedi halam daha çok gülerken.

"Patates salatasını da ekşi bulacaksın sen," dedim, gözlerimi devirerek. "Peynirli börekten devam o zaman. Kusura bakma ben ekşi şeyleri çok severim."

"Ara bak Naz, Bora'yı," dedi yengem.

"Mesaj atarım," dedim. Cebimden telefonumu çıkardım ve derin bir of çekerek mesaj yazdım:

"Seni yemeğe çağırıyorlar. Ben çağırmıyorum, yengemler çağırıyor. Bana kalsa ben çağırmazdım zaten. Hatta yengem seni çağırmamı söylediğinde, niye diye sordum. Kocam olduğun içinmiş. Ne alaka anlamadım. Neyse umurumda değil. İster gel ister gelme. Bu davetimden de sakın ama sakın, eve seninle döneceğim anlamını çıkarma. Zaten burada kalmayacaksam da eve seninle dönmem. Kendi arabam var."

"Sarmadan fazla fazla pişirdik," dedi halam. Bunun

eve de götürebilirsin

anlamına geldiğini bildiğim için başımı salladım. "Asya'yla Begüm de çok seviyor vişneli sarmayı. Giderken onlara da götür bari de onlar da yesin." Eren'e döndü. "Veya sen götürürsün."

"Olur," dedi Eren.

"Alışmışız onlarla da bir arada yaşamaya," dedi yengem iç çekerken. "Özledim o evin kalabalığını."

"Ben hiç özlemedim vallahi," dedi halam, elini hızlıca sallarken. "Gerim gerim gergin bir ev orası." Patates salatasından bir çatal aldım ve Ada'ya peynirli börekten bir parça daha verdim. "Naz! Senin o büyük görümcen! Ne soğuk nevale ayol!"

"Vesile Hala!" dedi Eren, uyarıcı bir tavırla.

"Ay ne Vesile Hala?!" dedi halam, omuz silkerek. "Tamam onca şey yaşamış... Da bir o mu yaşamış? O evin bütün halkı etrafında pervane oldu da kadını bir güldüremediler. Hele o çocuk yok mu, yanıyor aşkından be! Ama kadın oralı bile değil. Onca zaman o evde beraber kaldık, sor ne kadar gördünüz Beyza'nın yüzünü diye, sayılıdır. Gördüğümüz zamanlarda da buz gibi bir surat. Sanırsın ki o adi herif, bizim eski fan fin fonumuz!"

"Ya ne ayıp!" dedi Eren, kulaklarına inanamaz gibi. "Allah aşkına sus."

"Beyza'nın mizacı biraz Bora'nın mizacına benzer," dedim, araya girerek. Halamın bakışları bana çevrildi. "Ciddidir o da biraz. Başka şartlar altında tanışsaydınız, aslında severdiniz."

"Sizin oteldeki yıldönümü kutlamanızda da gördük, yazın onlar Bodrum'dayken de gördük. Hep aynıydı hep. Bora en azından saygılı, gördüğü yerde el öpmesini, hâl hatır sormasını, el üstünde tutmasını biliyor. Ama ablası böyle üstten üstten bir tavır.

Merhaba

deyip, kabuğuna çekiliyor. Begüm'ün tırnağı olamaz tırnağı! Herkese zindan etmiş bu hayatı. İyi alttan alıyorlar valla."

"Tamam hala sen de sevmeyiver Beyza'yı," dedim sıkıntılı bir nefes verirken. "Ben seviyorum. Hakkında konuşmanızı da doğru bulmuyorum. Özellikle de Ada'nın yanında. Ha bir de... O benim görümcem değil, ablam."

Halam, her ne kadar çıkışmamış bile olsam, söylediklerimden hoşlanmamış, memnuniyetsizlikle başını başka bir tarafa çevirmişti. Gerçekten halamın da Beyza'yı eleştirmesi eksik kalsa hayatımdan hiçbir şey eksilmezdi. Bir yandan kendime halamın da böyle biri olduğunu hatırlatıyor, bir yandan da aile bağlarımı güçlendirme arzumu sorguluyordum. Belki de halamla sadece bayramdan bayrama görüşsem de olurdu. Neyse, sakin olmalıydım. Aile olmak güzel bir şeydi. Ada'nın da kalabalık bir ailesi olacaktı ve annesinin avuç içi kadar akrabalarıyla da sosyalleşecek, onlarla da fotoğraflar biriktirecekti. Büyük halasının, öz halasını çekiştirmediği; kimsenin kimseyi çekiştirmediği, herkesin birbirini sevdiği, gerçekten sevdiği bir evrende. Her şey bittiğinde, Mehmet Şahindağ öldüğünde, belki Beyza'yı da alıp halama

gelirdim. Bu kızıma olan borcumdu. Belki o da büyüyünce kendi evinde, Gökhan gibi fotoğraflarla bir aile köşesi yapardı. Bizim evimizde yapmasa da olurdu, gerçekten gerek yoktu.

"Biraz daha ister misin anneciğim?" dedim, yumuşacık bir sesle.

"Peyi!" dedi Ada. Yine parmaklarını birleştirdi. "Immhhh!"

Telefonumdan mesaj sesi geldiğinde, ekrana düşen mesaja baktım:

"Ben de seni çok seviyorum sevgilim. Gelirim tabii. Madem bu kadar çok istiyorsun."

Gülümsedim ve Bora'ya,

"Hiç de istemiyorum!"

yazdım.

♠

Yemeğimi yemeye devam ederken halam, yengem ve Eren'le, Nurcan Teyze ile Osman Amca'nın Bodrum'a taşınmak istemesi ama eski evlerine geçmeyi bir türlü uygun bulmamalarıyla alakalı konuşmuştuk. Plânım, Bora'nın yaptığı Ada'nın kaçırılması plânından kötü olmasın, ahım şahım bir plân değildi ama bunun bir önemi de yoktu. Beylikdüzü'ndeki evi madem satmak istiyorlardı, o evi bana satacak ve bizden, kendi evlerini yeniden satın alacaklardı. Yengem, Bodrum'daki evimde kaldığı için, halam da sık sık onunla olduğu için bu onları da ilgilendiriyordu ama zaten onların canına minnetti. Biz konuşurken Canan'lar da gelmişti. Özcan Abi otel için Bodrum'da olduğu zamanlarda o evde kaldığından, yazın Canan ve Can da oraya geçtiğinden ve benim de artık Bodrum'a daha sık gideceğimi düşündüklerinden, onlar da kendilerine bir ev tutabileceklerini söylemişlerdi.

Kimsenin başka bir ev tutmasına gerek olmadığını dakikalarca, farklı farklı şekillerde açıklamak zorunda kalmıştım. Ada'nın, doğup büyüdüğüm evi tanımasını, oraya da alışık olmasını istiyordum fakat o evin ıssızlaşmasını istemiyordum. Orası benim aile evimdi ve buradaki insanlar da benim

ailemdi. Birkaç gün bir arada kalabilirdik. Ben her Bodrum'a gittiğimde orada kalmak zorunda değildim, artık Nazlı Butik Otel de vardı. Kaldı ki Cananlar veya halamlar da arada otelde kalabilirlerdi. Yatımız da olurdu, orada da kalabilirdik. Begüm'le Beyza'nın da yatı vardı. Eren'in de Bodrum'da evi vardı. Hiç olmazsa ben ev tutardım ama kimsenin düzenini bozmasını istemiyordum. Özcan Abi, otelle ben ilgilenmek istersem, bunu anlayışla karşılayabileceğini de söylemişti ama bunu da istemiyordum. Böyle iyiydi, gayet iyiydi.

Yengem yavaştan yemeği hazırlamaya başlayacaklarını söylediğinde, daha nereme ne yiyeceğimi gerçekten bilemiyordum. Beş çayı kisvesi altında o kadar çok doymuştum ki, akşam yemeğini bensiz yemek zorunda kalabilirlerdi. Ada, Can'dan da pek hoşlanmamıştı ama artık şaşırmıyordum bile. Can'ın

teyze teyze

diye etrafımda dolaşmasına kaşlarını çatmış, ona,

"Teze ayı!"

diye çıkışmıştı. Teyzelik müessesesiyle de hayattaki diğer birçok şey gibi ne derdi vardı bilmiyordum ama ben de bu sırada ona, Canan'ın onun teyzesi olduğunu öğretmeye çalışıyordum. Canan'a sahip çıkması gerekiyordu çünkü maalesef ki bu hayatta başka bir teyzesi yoktu.

Zil çalınca Can koşarak diyafona bastı ve "Kim o?" diye sordu.

"Bora."

Ada, babasının sesini duyunca gülümsedi ve sevinçle bana döndü. "Ba! Ani ba! Ba ge!"

"Evet," dedim, kucağımda onunla birlikte ayağa kalkarken. "Gel, babaya kapıyı açalım."

Hole ilerledik ve Can'ın yanına gidip kapıyı açtık. Asansörün yukarı çıkmasını beklerken Ada, "Ba ge. Ba ge nini," diye sayıklıyordu.

Asansör nihayet katta durdu. Bora asansörden indiğinde Ada, ellerini kollarını oynatarak, babasını sanki senelerdir görmüyormuş gibi bir hâle bürünmüştü. "Babacığım..." dedi Bora, gülümserken. "Sen beni mi karşılıyorsun?"

Bora, içinde tatlı olduğunu sandığım poşeti Can'a uzatırken, "N'aber?" diye sormuş ve göz kırpmıştı.

"İyidir enişte," dedi Can.

Ada bir babasına bir de Can'a bakınca Bora derin bir nefes verdi. Beni yanağımdan öperken kulağıma, "Can'ı da mı sevmedi?" diye sormuştu.

Can'a konunun ne olduğunu çaktırmadan kafamı iki yana salladım. Bora eğildi ve Ada'nın başına küçük bir öpücük kondurdu. Ada, kucağına gitmek istediğinde ise, "Ellerimi yıkayayım önce bebeğim..." demişti.

Bora, ayakkabılarını çıkarırken yengem de mutfaktan çıkmış ve "Hoş geldin oğlum..." demişti.

"Hoş buldum," dedi Bora. Banyoya doğru ilerlediğinde, biz de peşinden gittik. Ellerini yıkadı, kuruladı ve Ada'yı kucağına aldı. Ada babasının kucağına geçer geçmez, ona bütün gününü anlatmaya başlamıştı. Arabada dinlediğimiz

Gasolina'

dan başlayarak. Konu perdeye de elbette ki gelmişti ve babasına işaret parmağıyla önce odayı göstermiş, o odaya babasıyla beraber girmiş ve kendi dilinde, perdenin nasıl koptuğunu anlatırken, olay mahalinde olmayı tercih etmişti. Bora, Ada'yı sabırla dinledi ve onun verdiği küçük eslerde, bunun bir karşılıklı konuşma olması için, cevap vermeyi de ihmal etmedi. Ada, peynirli böreğin çok güzel olduğunu da belirtmekten geri durmamış ve peynirli börek yemesi konusunda kendince babasını teşvik etmişti. Nihayetinde babasının, hamur işi yemekten hoşlanmayan bir kas yığını olduğunu anlamayacak kadar yaşı küçüktü. Can'ın bana teyze dediğini bile kelimelerinin arasına sıkıştırdığında, altıncı dakika yedinci saniyedeydik.

"Ada," dedim kuşkuyla. "Gökhan'ın evine geri geldiğinizde, bana bu kadar uzun anlatmadın yaptıklarını. İlk kez. Yoksa seni tembih mi etmişlerdi?!"

"Aynen!" dedi Bora sitemle. "Annene sakın anlatma," dedik.

"Beklerim sizden," dedim, kaşlarımı kaldırarak.

"Sıkılmıştı bence," dedi Bora, Ada'ya bakarken. "İki saat bizimle minibüste oturmak zorunda kalınca, bahsetmeye değer yaşanmışlıklar olarak görmedi o zaman dilimini."

"Niye geldin sen?!" diye kızdım. Bora kaşlarını çattı. "Seni istemediğimi açıkça belli ettim sanıyordum."

Küçük bir kahkaha atarken iç çekti. Bakışları kırmızı avizeye çevrildi. "Emin misin?" diye sordu, gözleri gözlerimi bulurken. "Çünkü bu söylediğine ben inansam, bu avize inanmaz da."

Gülümsememek için büyük bir çaba sarf etmiştim. "Avizenin neye inanıp neye inanmadığı umurumda değil. Senin de keza."

"Ada..." dedi Bora, boğazını temizlerken. "Sen ne zaman yürümeye başlayacaksın kızım? Ne zaman,

hadi babacığım sen bi' salona git,

dediğimde; bana,

tamam babacığım

diyeceksin?"

Bu kez kendimi tutamayıp gülmüştüm. "Kesin

tamam babacığım

der ha! Bir baksana şu sevimli surata..." dedim Ada'nın yanaklarını sıkıştırırken. "Sence

tamam

diyecek bir tipi var mı? Ona da

hayır

der."

Bora, dediğimin doğruluğunu tartmak istercesine Ada'ya bakarken, "Sadece 0-3 yaş arasında

hayır

kelimesini kabul ediyorum, ona göre..." dedi. Ada da babasına bakıyor ve ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu. "

Hayır

de tabii istemediğin şeylere.

Hayır

, güzeldir. Ama öyle her şeye

hayır

denmez. Konuştuk ya bunları. Yani salona gitmeni rica ettiğimizde

tamam

denir. Birazcık da annenin babanın huyuna gitmelisin."

"Ayı," dedi Ada, bence babasının bakışlarından hoşlanmadığı için.

"Ben bilmem," dedi Bora, rest çeker gibi. "Üç yaşını doldurduğun gün, söz dinlemeye başlamak zorundasın." Yeniden iç çekti. "Madem sen salona gitmiyorsun, beraber gidelim bari de insanlara selam vereyim." Huysuz bakışları bana çevrildi. "Sen kal istersen burada. Avizeyle istişare et beni ne

kadar istediğini. Evimize gittiğimizde bana da söylersin sonucu. Uygulamalı olarak, mümkünse."

"Ada kaçırılmazsa bakarız sevgilim ya," dedim, sahte bir şekilde dudaklarımı iki yana kıvırarak.

Bora yüzüme bakakaldığında -ama bu şaşkınlıktan mıydı yoksa

pes

dercesine bir tavır mıydı emin değildim- ona arkamı dönerek odadan çıktım. Portmantodan montumu aldım. İstikametim balkondu ki Bora'nın salona gidip, insanlarla merhabalaşıp, hâllerini hatırlarını sorup, sonra da benim yanıma geleceğine emindim. Akşamın kendini göstermesiyle beraber hava iyice soğumuştu. Kendime bir sigara yakarken, özlediğim bu balkonun tadını çıkarmaya çalıştım. İsteme merasimimizde, bu balkonda, anneme itiraf ettiğim bir hayalimi gerçekleştirmiş olmanın gururuyla gülümserken, bakışları sevdiğim adama benzeyen bir çocuğum olduğu için ne kadar şanslı olduğumu düşünmeden edememiştim. Buraya daha sık gelmeliydim. Hatta Ada da buradaki diğer çocuklar gibi sokağa çıkıp top oynayarak büyümeliydi. Kimsenin topunu kesmesine, hatta bunu dile getirmesene dahi asla izin vermezdim. Asla. Acaba o çocukları bulup özür dilemeli miydim?

"Balkon güzeli..." Bora'nın sesini duyduğumda, gülümseyerek ona döndüm. "Karnını doyurmuşsun tabii sen..."

"Off ne yedim hem de var ya!" dedim, Bora da kendisine bir sigara yakarken. "Daha sık halamlara gelmem lazım."

"Gece, bu kadar çok yediğine pişman olma da..." dedi gülümserken.

Gözlerim kısılırken, "Sen niye bugün bu kadar edepsizsin?" diye sordum.

"Edepsiz mi?" dedi, bana katılmaz gibi. "Kurduğum cümlede beni edepsiz yapan ne var?" Güldü. "Artık ne anladıysan... Kişi, kendinden mi biliyordu işi? Gerçekten de öyle!"

"Hıı... Ondan," dedim, bakışlarımı balkondan aşağı çevirerek.

"Ne var aşağıda?" diye sordu.

"Normal, sokak işte..." dedim.

Yanıma geldi ve benimle birlikte aşağı baktı. "Araban nerede senin?" diye sordu.

"Bilmem," dedim. Ben de dikkatlice baktım. "Selim'ler otoparka mı koydular acaba?"

"Hah," dedi, işaret parmağıyla bir arabayı gösterirken. "Şuradaymış."

"Yoo?" dedim, kaşlarımı çatarken. Kırmızı başka bir arabayı işaret ediyordu. O arabayı biliyordum, o da kırmızıydı, o da Range Rover'dı ve hatta benimkisi gibi spordu ama o, en son çıkan modeliydi. "O benim değil ki. Baksana plakası bile başka."

"Plakasını okuyamıyorum buradan," dedi.

"

34 NB 848,

" derken kaşlarım da çatılmıştı. "Nazlı, Bora ve Ada mı?!"

"Dikkatli ve bilinçli kullan," dediğinde, şaşkınlıkla ona döndüm. Gözlerinin içi parlıyordu ve ruhum zamanı algılamakta güçlük çekiyordu. Dudaklarımın bir parça açılması bundandı ve fakat Bora, dudaklarım dudakları için açılmışçasına bulduğu boşluğu değerlendirmişti. Tutkuyla öpücüklerine karşılık verirken, montumun cebine bir şey koyduğunu fark ettim ki bu anahtarım olmalıydı.

"Teşekkür ederim," dedim, dudaklarımız ayrıldığında. "Çok şaşırdım. Hiç beklemiyordum."

"Niye?" diye sordu, yanağını kaşırken. "Seni hiç öpmüyor muyum?"

Güldüm. "O zaman da böyle yapmıştın!" Alt dudağını ısırırken kaşları havalandı. "Gerek yoktu. Gerçekten."

"Ama o zaman da söylemiş olmalıyım... Dudaklarının tadı hoşuma gidiyor," dedi.

Başımı iki yana sallarken, "Benim de," dedim. Gülümsedim. "O zaman söyleyememiştim. Niye bilmiyorum, herhalde şaşkınlıktan. İçimde kalmıştı... Benim de dudaklarının tadı hoşuma gidiyor. Hem de çok."

"Bunu duymak güzel," dedi ve alt dudağını yaladı.

"Seni seviyorum," dedim.

Gözleri yıldızlı bir geceyi andırırken, "Ben de seni seviyorum," dedi. Elime uzandı ve avucuma küçük bir öpücük kondurdu. "Ben de bunu o zaman söyleyememiştim. Niye, ben de bilmiyorum. İnan bana, bu da benim içimde kalmıştı."

"Sizinle bi' selfie çektirmemiz mümkün müdür?" diye sordum, cilveli bir tavırla.

"Hay hay," dedi, cebinden telefonunu çıkarırken. Kamerasını açtı. Kollarımı beline sardım. Tam gülümseyecektim ki yukarıdan bir çağrı düştü.

Mehmet Şahindağ.

Mehmet Şahindağ, Bora'yı ararken, Bora, bana, Mehmet Şahindağ onu aramıyormuş gibi, "Gülümsesene sevgilim," dedi.

"Niye arıyor?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Nereden bileyim açmadan. Boş ver. Gülümse sen hadi, kolum ağrıdı," dedi. Derin bir nefes aldım ve gülümsedim. Bora fotoğrafımızı çekti. Ardından kapanan çağrıya tıklayıp, Mehmet Şahindağ'ı geri aradı. "Pardon," dedi, normal bir tonlamayla. "Karımla selfie çekiyorduk da açamadım."

"Keyfin yerinde bakıyorum da..." dedi Mehmet Şahindağ. Parmak uçlarımda yükselerek, kulağımı neredeyse telefona dayamıştım. Bora, bir diğer koluyla belime destek olmasa dengemi kaybetmem an meselesiydi. "Alemdeki herkesi toplamışsın da dün... Aldım haberlerini."

"Bu bir tebrik telefonu mu? Çok sağ ol Mehmet. Çok incesin," dedi Bora, eğlenir gibi.

"Buluşalım," dedi Mehmet Şahindağ. Güçlükle yutkundum. "Yarım kalan bir görüşmemiz olmuştu hatırlarsan. Ne güzel bizi patlatacaktın ama Beyza bölmüştü. Bir buçuk yıldan fazla oldu, bi' tamamlayamadık onu... Artık tamamlayalım. Sana bir adres atacağım. Al bombalı yeleğini, oraya gel. Tek başına."

"Bu kadar mı köşeye sıkıştın?" dedi Bora, tatminle gülerken. "Eyvah eyvah!" Derin bir nefes alıp verdi. "Geleceğim Şahindağ. Ama sen istediğinde değil, kendim istediğimde. Ben gelmeyi isteyene kadar sen, her an ben gelecekmişim gibi tetikte bekle. İlle de zaman ver dersen, geri sayım başladı. Üç... İki... Bir... Booom!"

Bora, Mehmet Şahindağ'ın cevabını beklemeden telefonu kapattığında, yüzünde kazandığı zaferin hazzı vardı. Mesajlara girdi ve bir numaraya mesaj yazmaya başladı.

"Mesajımı asansöre ilet:

Tarabya'ya geçeceğiz. Haberi uçur. Ben sinyal verdiğimde Nazlı'yı ara, kendisini ziyaret etmek istediğini söyle. Seni Tarabya'ya davet edecek. Şov, bu gece başlasın. Mehmet Şahindağ'ın kazandığını zannettiği son gece olacak."

"Köşeye mi sıkıştı gerçekten?" diye sordum merakla.

"Evet," dedi Bora. Gözleri gözlerimin en içine değdi. "Dünkü toplantı..." dedi. Gülümsedi. "Mafyalar Birliği Toplantısı yani... Sıradan bir şey değildi, farkındasın değil mi?"

"Hem farkındayım hem de değilim," dedim. Bora,

o nasıl oluyor

der gibi gözlerimin içine bakıyordu. "Yani sonuçta, öyle ya da böyle, bu benim ilk mafya deneyimim. Başka mafyalarla bu kadar yakın olmadım.

Nereden bilebilirim?!" Kollarımı bağladım. "Aşırı güçlüsün değil mi şu an? En güçlüsüsün?" Bora derin bir nefes verirken beni kendine çekti. "Kimse seni deviremez değil mi?" diye sordum, kollarımı beline dolarken. Saçlarımın arasından öptü. "Hiç kimse ama değil mi? O chip'ler de aşırı havalıydı ayrıca, durup durup aklıma geliyor!"

"Naz..." dedi halamın sesi. Bora'dan ayrılıp halama döndüm. "Ada, patates püresi sever mi?"

"Sever," dedim.

"Vesile Hanım," dedi Bora, halam yeniden içeri girecekken. "Bu diyafonu, görüntülüsüyle değiştirteceğim sizin için de uygunsa..." Halam

neden uygun olmasın ki

ile

buna ne gerek var ki

arasında gidip gelen ifadesiyle bakarken, Bora devam etti: "Sesi duyunca kapıyı açmak mantıklı değil. Bizim çocuklar da buralarda olacaklar hep ama... Ses, taklit edilmeye çok müsait bir şey. Görüntülü diyafon daha güvenli olur."

"Yap ne yapıyorsan oğlum..." dedi halam.

O içeri girerken Eren de balkona çıkıyordu. "Yemeği mi hazırlıyorsunuz?" diye sordu.

"Evet," dedi yengem, balkona çıkarken. Başını kızar gibi iki yana salladı. "Acıktın değil mi? Sana o kadar dedim

Naz'la otur, bir şeyler atıştır,

diye. Daha patatesler haşlanıyor, püre yapacağız."

"Dayanırım merak etmeyin," dedi Eren gülerek. "Hem Osman Amcalar da ancak gelir zaten."

"Osman Amcalar mı?" diye sordu Bora, ciddi bir tavırla. Eren, bakışları Bora'ya çevrildiğinde, başını hafifçe

evet

der gibi salladı. "Yemeğe çağırdık."

Bora'nın yıldızları bir bir sönerek katran karası geceye dönmüş bakışları bana çevrildi. "Haberin var mıydı senin bundan Nazlı?!"

Eğer haberim olsaydı, çok kötü şeyler olacağı öyle belliydi ki zorlukla yutkunmak zorunda kaldım. "Yoktu," dedi yengem, Bora'nın sorusuna benim yerime cevap vererek. "Bilerek söylemedik. Sana söylemesin diye."

"Bizim gitmemiz gerekiyor," dedi Bora hızlıca. Bana döndü. "Yani benim gitmem gerekiyor. Sen istersen kal. Kalın."

Bora balkondan içeri gireceği sırada, Eren onu kolundan tutarak durdurmak istedi ama Bora kolunu Eren'in elinden öyle bir çekti ki ben bile ürkmüştüm. "Sakın..." dedi, uyarıcı bir tonlamayla. Öfkesi somut bir şekilde elle tutulabilir olsa, dokunduğu yeri yakıp kül edebilecek gibiydi. "Sonra konuşacağız seninle!"

"Onlarla bir araya gelmen gerekiyor artık!" dedi Eren, çekip giden Bora'nın arkasından koştururken. "Çok uzadı bu mevzu!"

"Çekil!" dedi Bora, portmantoya kaldırılan ayakkabılarına ulaşmaya çalışırken.

"Çekilmeyeceğim!" dedi Eren, hafif yüksek çıkan bir sesle. "Bu yaptığın şey mantıklı değil!" Yengem, halam, Canan ve Özcan Abi hole dizilmişler, ne tepki vereceklerini bilemez gibi şaşkınca Eren ve Bora'yı izliyorlardı. "Kaç yıl oldu ya?! Bıkmadın mı, usanmadın mı kendine çektirmekten?!"

"Sana ne lan sana ne?!" diye bağırdı Bora, en sonunda. Ada, babasının çok yüksek çıkan sesi karşısında ağlamaya başlayınca, insanların arasından hızlı adımlarla geçerek salona ilerledim. "Sen, benim adıma herhangi bir şeye karar veremezsin! Bu düpedüz saygısızlık!"

Can, Ada'ya, "Korkma korkma, konuşuyorlar..." dese de Ada bunun normal bir konuşma olmadığının farkındaydı.

"Saygısızlık ya da değil. En doğrusunun bu olduğu açık!" dedi yengem, sertçe.

Ada'yı kucağıma alırken, yumuşacık bir sesle, "Bebeğim..." dedim. Gülümsüyordum ama Ada gerginliğimi de hissediyor olmalıydı. O kucağımdayken bir o yana bir bu yana sallanırken, başka ne diyeceğimi bilebildiğim de söylenemezdi. Aslında derhal, onunla birlikte bu evden çıkmam gerekirdi, bu kavgadan uzakta olmadığı sürece sakinleşemezdi ama şu anda elim kolum bağlanmış gibi hissediyordum. Bu evden çıkıp gitmek bir konuydu. Montu, ayakkabıları portmantodaydı, çantası neredeydi bilmiyordum, hol ana baba günü gibi bir araya toplanmış insanlarla doluydu.

"Melek Hanım!" dedi Bora, daha alçak ama tınısından taşan öfkenin gayet seçildiği bir tonlamayla. "Siz karışmayın!"

"Ben mi karışmayayım?!" dedi yengem, duyduklarına inanamaz gibi. "Sen söylesene bana bir oğlum, ben nasıl karışmayayım?! Senin bu konuda ne hissettiğini bilmiyor muyum ben?! Biz gecelerce konuşmadık mı seninle bu konuyu?!"

"O zaman da ben konuşmadım!" dedi Bora, itiraz dolu bir tonlamayla. "Siz konuştunuz, ben dinledim!"

"Sen gözlerinin nasıl konuştuğunu bilmiyorsun herhalde?!" dedi yengem,

hadi be oradan

der gibi. "Dolan gözlerinden bahsediyorum! Kanayan ellerinden! Utançla kararan yüzünden! Anıl'ın mezarını arkadaş belleyişinden!"

"Melek Hanım önümden çekilir misiniz?!" dedi Bora, hafifçe yükselen sesiyle. "Çıkacağım!"

Yengem ise Bora hiç konuşmamış gibi devam ediyordu: "Sözler çok mu mühim?! Sen kendini suçluyorsun yok yere! Anıl'ın ölümünden senelerdir

kendini suçluyorsun! Ama senin yüzünden değil! Kendini suçladığında katlanması daha kolaydır belki senin için, ama o adamla o kadın için değil işte! Onlar seninle helalleşmek istiyorlar işte! Yalvardılar ya yalvardılar!

Bora ile görüştürün bizi

diye yalvardılar! Ne yapsaydık, sen söyle!"

"

İstemiyor

deseydiniz!" diye bağırdı Bora. Ada'nın çığlığı, babasının sesinin üzerine binmişti. "En iyi siz biliyor olmalıydınız, bunun benim için ne kadar hassas bir konu olduğunu! Siz,

kendini suçlama

dediğinizde geçmiyor benim yaşadıklarım da hissettiklerim de! Ve benim hissettiklerim, kendini suçlamak kadar basit şeyler değil! Söylediniz mi o insanlara, Anıl'ı bir hafta önce neredeyse benim öldüreceğimi?! Ölmesini gerçekten istediğimi söylediniz mi?!" Oluşan sessizlikte sadece Ada'nın ağlama sesleri duyulmuştu. "Madem öyle, niye söyleyemediniz bunca sene?! Cevap versenize!"

"Öldürmedin sonuçta!" diye bağırdı Eren.

"Siktir git amına koyayım!" diye bağırdı Bora. "İstemiyorum onlarla karşılaşmak da görüşmek de tamam mı?! İstemiyorum, bu kadar basit! Zorla mı görüştüreceksiniz?! Çekilir misiniz artık önümden Melek Hanım, gitmek istiyorum!"

Hayatımın hiçbir an'ında Bora'nın bir şeyden korktuğunu, kaçtığını, saklandığını görmemiş, duymamıştım. Osman Amca ve Nurcan Teyze ile karşılaşmak istemediğini biliyordum, yüzlerine bakacak yüzü olmadığını düşündüğünü de. Fakat yine de şimdiye kadar, bu meselenin onun için bu denli ciddi bir mesele olduğunu anlamamıştım. Sesine dahi yansıyan paniğin sebebi, her an Osman Amca ve Nurcan Teyze'nin gelme ihtimali olduğu için

olmalıydı ve bu panik gözünü kör, kulağını sağır etmiyorsa da öyleymiş gibi davranmasına sebep oluyordu. Telefonu çalıyordu ama duymazdan geliyordu, aynı Ada'nın ağladığını duymazdan geldiği gibi. Telefonu açarsa ya da Ada'yı kucağına alıp sakinleştirirse kaybettiği vakit, onun felaketiyle sonuçlanırdı sanki. Bu öyle bir panikti ki, yengem biraz daha kapının önünden çekilmezse, yengemi de yıkıp geçebilirmiş gibiydi.

Kapının açıldığını duydum. Ardından da Osman Amca'nın sesini: "İyi akşamlar."

Bora maalesef ki yakalanmıştı.

Geçmişimize.

Tarih, onun için, artık 25 Ağustos 2017'ydi.

♠

Can Bonomo / Hikayem Bitmedi

192.Bölüm

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,

Nasipse, 4 Şubat Pazar günü, Kocaeli, 41 Burda D&R mağazasında kavuşuyoruz. Orada olan herkesi bekliyorum, kitabınızın olup olmamasının bir önemi yok. Tanışsak, sarılsak ve birkaç satır konuşsak yeter benim için.

Uzunca bir bölümle geldim, yorumlarda görüşürüz.

✨🤍

Sizi çok seviyorum! İyi ki, iyi ki, iyi ki varsınız! Var olun!

♠

Hayatımın hiçbir an'ında Bora'nın bir şeyden korktuğunu, kaçtığını, saklandığını görmemiş, duymamıştım. Osman Amca ve Nurcan Teyze ile karşılaşmak istemediğini biliyordum, yüzlerine bakacak yüzü olmadığını düşündüğünü de. Fakat yine de şimdiye kadar, bu meselenin onun için bu denli ciddi bir mesele olduğunu anlamamıştım. Sesine dahi yansıyan paniğin sebebi, her an Osman Amca ve Nurcan Teyze'nin gelme ihtimali olduğu için olmalıydı ve bu panik gözünü kör, kulağını sağır etmiyorsa da öyleymiş gibi davranmasına sebep oluyordu. Telefonu çalıyordu ama duymazdan geliyordu, aynı Ada'nın ağladığını duymazdan geldiği gibi. Telefonu açarsa ya da Ada'yı kucağına alıp sakinleştirirse kaybettiği vakit, onun felaketiyle sonuçlanırdı sanki. Bu öyle bir panikti ki, yengem biraz daha kapının önünden çekilmezse, yengemi de yıkıp geçebilirmiş gibiydi.

Kapının açıldığını duydum. Ardından da Osman Amca'nın sesini: "İyi akşamlar."

Bora maalesef ki yakalanmıştı.

Geçmişimize.

Tarih, onun için, artık 25 Ağustos 2017'ydi.

Osman Amca ve Nurcan Teyze, Bora'nın kendileriyle görüşmek istemediklerini bile bile hoş gelmiş olamazlardı. Buna rağmen hoş geldilerse bile hoş bulmadıkları kesindi. Yine de halam onlara "Hoş geldiniz," demişti ve Nurcan Teyze de "Hoş bulduk," diye karşılık vermişti. Bazen insanlar hissetmedikleri şeyleri ezberden, sırf âdet diye dile getiriyorlardı ve cümleler boşlukta öylece asılı kalıyor, kalplere değemiyor, gerçekten uzak oluşlarının ruhları nasıl da tırmaladığı önemsenmiyordu.

"Umarım rahatsızlık vermedik," dedi Osman Amca. Bu da öyle cümlelerden biriydi çünkü hiçbirimize olmasa da Bora'ya rahatsızlık verdikleri de aslında ayan beyan ortadaydı.

"Ben de çıkıyordum," dedi Bora.

"Bora... Lütfen... Seninle konuşmak istiyoruz..." Osman Amca'nın gitgide yükselen tonlamasının bir seslenişe dönüştüğü açıktı. Bora'nın çekip gittiği de.

"Tahmin ettiğimiz gibi olmadı..." dedi yengem. Sesi mahcubiyetle dolup taşıyordu ve bu mahcubiyet Bora'ya karşı değil, Osman Amca ve Nurcan Teyze'ye karşıydı. "Kusura bakmayın. Emrivaki yaparsak, bu kez görüşebilirsiniz sandık."

"Emrivaki yapılacak bir şey değildi bu," dedi halam.

"Tamam anneciğim," dedim, susmadan ağlayan Ada'ya. Zaten başka ne denirdi, gerçekten de bilmiyordum. Babasının sesinin tınısına dikkat etmediğine şahit olması onu afallatmıştı. Tıpkı adadayken çekip gittiğim gece yaşadığı şeyin bir benzerini yaşıyordu. "Tamam... Geçti..." Ada'nın susmayacağını anladığımda kapıya doğru ilerledim. "Merhaba," dedim Osman Amca ve Nurcan Teyze'ye. Bakışları hüzünle dolu olsa da içtenlikle bana çevrilmişti. "Bizim de çıkmamız lazım yoksa Ada durmayacak." Ada'nın montuna uzandım. Onu portmantonun köşesine oturttum ve montunu giydirmeye çalıştım. "Hadi giy bakalım bebeğim. Gidiyoruz."

"Ba!" dedi Ada, gözyaşlarının arasında. "Ba ge!"

"Giy anneciğim... Hadi," dedim. Canan'a döndüm. "Ada'nın çantasını getirir misin? Misafir odasında sanırım. Salona da bir göz atar mısın, eşyası falan kalmış mı? Bebeği salonda olmalı."

Canan başını sallayıp holden uzaklaşırken, "Kız da huzursuz oldu..." dedi yengem. Ada'nın neden huzursuz olduğu aslında gayet de belliydi ama bununla alakalı herhangi bir yorumda bulunmadım. "Hay Allah!"

"Al teyze," dedi Can, Sarı Bebek 2'yi bana uzatırken.

"Sağ ol Can'cığım," dedim, yumuşacık bir sesle. Ada'ya bebeğini uzattığımda ona sarılıp ağlamaya devam etmişti.

"Maşallah," dedi Nurcan Teyze, Ada'ya hasretle bakarken. Ada'nın ayakkabılarını giydirdim. "Dünyalar güzeli... Aynı annesi gibi."

Varla yok arası gülümserken, Canan'ın getirdiği çantayı omzuma astım. "Kusura bakmayın," dedim, Nurcan Teyze'yle Osman Amca'ya. "Daha sonra ziyaretinize geliriz."

"Kızım dur," dedi halam, ayakkabılarımı ayağıma geçirirken. "Gitme böyle."

"Hala gerçekten Ada'yı zaptedemem şu an," dedim hızlıca. Ada'yı kucağıma aldım ve kapıyı açtım. "Gitmemiz en doğrusu. Görüşürüz."

Asansöre ilerledim. Asansör hâlâ katta olduğuna göre, Bora onu beklemeye dahi tahammül edemeyip merdivenlerden inmiş olmalıydı. Asansöre bindiğimizde, "Babanın yanına gidiyoruz anneciğim," dedim. Bora'yı aramak üzere cebimden telefonumu çıkardım. Ekranda, Bora'nın iki dakika evvel attığı bir mesaj vardı.

"Biraz yalnız kalmam gerek. Acil bir şey olursa ararsın."

Acil bir şey olursa aramamı söylemesi, acil bir şey olmazsa aramamamı istediği anlamına geliyordu. Acil bir şeyin ne olduğunu bilmiyordum, Ada'nın kaçırılması mı mesela? Susmadan ağlaması yeterince acil bir şey değil

miydi? Ya da benim şu an onun yanında olmak isteyip, ona sarılmayı arzulamam?

Asansörden indik. Kapıya doğru yürüdüğümüzde, Selim'le göz göze geldim. "Nereye gitti?" diye sordum.

"Bilmiyorum yenge," dedi.

Başımı anladığımı belli edercesine salladım ve cebimden çıkardığım yeni arabamın anahtarını Selim'e uzattım. "Sen kullansana. Ben Ada'yı yalnız bırakmayayım." Selim anahtarı elimden aldı. "Gel bakalım anneciğim," dedim, yumuşacık bir sesle. Selim arabanın kilidini açtı. Oto koltuğu, tam da tahmin ettiğim gibi arka koltuğa çoktan yerleştirilmişti. "Ama ne var bu kadar ağlayacak ya?" dedim, tatlı olduğunu sandığım bir sesle, Ada'yı koltuğuna oturturken. "Biz şimdi yolda şarkılar dinleyeceğiz." Gözlerinden akan yaşları sildim. "Dans da edeceğiz, yan yana da oturuyoruz zaten!"

"Ba?!" dedi Ada, gözlerimin içine merakla bakarken.

Babası burada değildi. Bugünümüzde değildi. Geçmişimizdeydi. 25 Ağustos 2017'de. O tarih, Ada'nın var olmadığı bir tarih olduğu için şu an olup biteni kişisel algılamaması gerekiyordu.

"Gelecek anneciğim..." dedim, bütün bunları ona anlatamayacağım için. "Azıcık işi var, sonra hemen gelecek."

"Naz!" dedi Eren, nefes nefese bir şekilde yanımıza ulaştığında. "Nereye gidiyorsun? Ben de geleyim sizinle."

♠

Sevim Hanım bizi gördüğünde yüzünde güller açmıştı. "Hoş geldiniz," dedi içtenlikle. Ada, yola çıktığımız yedi dakika üç saniye boyunca daha ağlamaya devam etmiş; daha sonra kısık sesle çalan Gasolina'nın üzerinde bıraktığı neşeli etkiye teslim olmuş; on bir dakika dört saniye boyunca, Gasolina eşliğinde,

istemem yan cebime koy

havalarında başını sallamış ve en sonunda bitap düşüp uyuyakalmıştı. Pusetini taşıyan Eren'le ve çantasını taşıyan Selim'le birlikte Tarabya'daki köşkün antresini geçip salona ulaştık.

Begüm, Yeşim'e, elindeki tabletten bir şeyler gösterirken; Leo, Asya ve Çınar,

Scrabble

oynuyorlardı. Aydın'la Gökhan masanın bir diğer ucunda oturmuş, onların oyununu izlerken; Beyza da tekerlekli sandalyesinde, havuza doğru bakıyordu. Bizi gördüklerinde hepsinin dikkati bizim üzerimizde yoğunlaşmıştı fakat parmağımı dudaklarıma götürerek sessiz olmalarını işaret ettim. Yeşim, yolda kendisini aradığım ve Tarabya'ya gelmesini söylediğim için buradaydı. Onu neden çağırdığımı hemen anlamış gibi yanımıza geldi ve Ada'nın pusetini Eren'in elinden aldı. Gözleri gözlerimi bulduğunda gerisiyle kendisinin ilgileneceğini sessizce söylemiş ve Selim'e başıyla onunla gelmesini işaret etmişti.

Ada, sesimizden etkilenmeyecek kadar uzaklaştığında Leo derhal oturduğu sandalyeden fırladı ve "Nina!" diyerek, bana doğru koştu. "Bugün uzun zaman sonra ilk kez okula gittim!"

"Ben de okulda neler olduğunu dinlemeye geldim zaten minik aslan," dedim, Leo'ya sımsıkı sarılırken.

"Çok sıkıcıydı. Anlatacak bir şey yok ki," dedi Leo.

"Ben çok eğlendim. Bütün arkadaşlarımı çok özlemişim," dedi Asya. Yerinden kalktı ve yanıma gelip o da bana sarıldı. Leo'dan farklı olarak, benden ayrıldıktan sonra Eren'e de sarılmıştı. "Dayım nerede yenge?" diye sordu, yeniden bana bakarken.

"Gelecek," dedim. Gülümsedim. "Hadi siz gidin, Ada'nın uyurken fotoğraflarını çekin, olur mu? Sessiz olun ama."

"Niye ki? Ben seni özledim," dedi Leo, kaşlarını çatarken.

"Özel bir şey konuşacaklar demek ki," dedi Asya, omuz silkerek.

"Nina'nın benden özel bir şeyi yok ama?" dedi Leo, bana sorarcasına bakarken.

"Evet, yok," dedim, Leo'yu onaylayarak. Daha çok gülümsedim. "Fotoğraf çekmenizi istiyorum sadece."

"Hadi birazcık," dedi Sevim Hanım, araya girerek. Leo her ne kadar bundan hoşlanmasa da başını

tamam

dercesine salladı ve çoktan Bora'nın odasının yolunu tutan Asya'nın peşine takıldı. Sevim Hanım'a teşekkür edercesine baktım, daha sonra o da Leo'nun peşinden ilerledi.

"N'oluyor?" diye sordu Gökhan, ben Begüm'ün yanına otururken. "Bir sorun mu var? Bora nerede?"

"Plandan haberdar mısınız?" diye sordum merakla. "Hani... Beyza düşük yapacak... Gıda zehirlenmesi?"

Beyza sıkıntılı bir nefes verirken Çınar, "Evet," dedi.

"Yolda asansörle konuştum," dedim. Herkes pür dikkat beni dinliyordu. "Durumunun nasıl olduğunu, hastaneye gidip gitmediğini, doktorun ne dediğini sorma bahanesiyle... Bana teşekkür etmek için gelecek... Eli boş gelmeyecek, kurabiye getirecek. Ben, ona Tarabya'da olduğumu söylediğim için buraya gelecek. Kurabiyeleri alacağım, kapıda ayaküstü konuşacağız, sonra gidecek. Kurabiyeleri sabah yiyeceksiniz. Beyza, Asya ve Sevim Hanım yemiş olsunlar kurabiyelerden diye düşündüm. Üçü gıda zehirlenmesinden hastaneye kaldırılmış gibi yapacağız. Asya'nın ve Sevim Hanım'ın durumu nispeten iyi olacak ama Beyza düşük yapacak."

"İyi bir plan, zaten bunu konuşmuştuk Bora'yla," dedi Gökhan, başını olumlu anlamda sallarken. "Sadece, planın bu akşam devreye gireceğini bilmiyorduk. Söylememişti Bora."

"Mehmet Şahindağ bugün Bora'yı aradı," dedim. Salondaki insanlarla birlikte, yanımıza yeni gelmiş Selim'in de yüzüne meraklı bir ifade yayılırken, ben de derin bir nefes almıştım. "Bora'nın dediğine göre köşeye sıkışmış. Bora, bu gece, onun kazandığını zannettiği son gece olacağını söyledi."

"Ne dedi?" diye sordu Aydın.

"Bora'yı çağırdı," dedim kısaca. Gülümsedim. "Dünkü Mafyalar Birliği Toplantısı'ndan bahsetti. Belli ki bundan hiç hoşlanmamış."

"Bora niye seninle gelmedi peki buraya?" diye sordu Beyza, kaşlarını çatarken. "O, bu planın neresinde olacak?"

"Planı zaten o yapmıştı," dedim. Arkama yaslandım. "Nina Adams ise devreye girerek, planı harekete geçiriyor. Kara'yla çalışmaya başladım da..." Gökhan, Aydın ve Çınar anlaşmış gibi birbirlerine bakarlarken, Begüm de neler olup bittiğini anlamak ister gibi onlara bakmıştı. Beyza'nın ise kaşları havalanmıştı ve kimse ne diyeceğini bilemez gibiydi. "Yani!" dedim, hafif baskın bir tavırla. "Tüm yetkiyi ben alıyorum. Sorusu olan varsa, sorabilir."

"Aslında benim bir sorum var," dedi Gökhan, boğazını temizledikten sonra. "Bora nerede?"

"O da burada olacaktı," dedim, iç çekerken. "Yani planı buydu... Ama birtakım öngörülemeyen şeyler yaşanınca..."

"Ne gibi yenge?" diye sordu Aydın, sabırsız bir tavırla.

"Vesile Hala'daydık," dedi Eren, lafa girerek. Herkesin bakışları Eren'i hedef aldı. "Osman Amca ve Nurcan Teyze'yi de çağırdım. Bora ile görüşmek istiyorlardı çünkü-"

"Ne?!" dedi Gökhan, Eren'in lafını keserek. Hızla ayağa kalkmıştı. "Ne yaptım dedin?!"

"Bu kadar büyük bir tepki vermesini beklemiyordum," dedi Eren, kendini savunmak ister gibi.

"Ne diyorsun lan sen?!" dedi Gökhan sertçe.

"Yavaş ol!" dedi Aydın. Her ne kadar Gökhan'ı uyarıyor da olsa, onun da Eren'e olan bakışları öfkeyle dolup taşmıştı.

"Eren..." dedi Begüm. Onun bakışları öfkeyle değil dehşetle kaplıydı ve bu daha iyi miydi emin değildim. "Bunun, abim için ne kadar hassas bir konu olduğunun farkında mısın? Nasıl, bu kadar büyük bir tepki vermesini beklemiyor olabilirsin Allah aşkına?!"

"Bununla yüzleşmesi gerekiyordu," dedi Eren.

"Sana mı kaldı lan?!" diye bağırdı Gökhan.

"Gökhan!" dedi Beyza, ikaz dolu bir tavırla. "Sakin ol! Çocuklar duyacak!"

"Nerede Kara?" diye sordu Çınar. Muhatabı Selim'di. "Nereye gitti?"

"Bilmiyorum," dedi Selim.

Gökhan, yaydan çıkan bir ok misali Selim'in yanına vardı ve yakasına yapıştı. "Yalan söyleme lan!" dedi, yavaş fakat tehditkâr bir tonlamayla. "O siktiğimin yatının içinde ne olduğunu da bilmiyordun sözüm ona!"

Begüm çoktan telefonunu kulağına götürmüş, muhtemelen abisini ararken; Çınar ise Falcon'la konuşuyordu: "Kara'yı bul! Hemen!"

"Abi valla bir şey demedi," dedi Selim, çaresizce. Aydın araya girmiş ve Gökhan'ı, Selim'den uzaklaştırmıştı. "Yengem ve Ada'yla kalmamı söyledi.

Peşimden kimse gelmesin

dedi ve basıp gitti."

"Niye yalnız bırakıyorsun, niye?!" diye sordu Gökhan. Burnundan soluyordu. "Ne dediyse dedi! Yalnız kalmasının ölmesi anlamına geldiğini bilmiyor musun amına koyayım?!"

"Açmıyor!" dedi Begüm telaşla.

Aydın, Selim'e ulaşmasında bir bariyer görevi gördüğü için Gökhan hırsını alamamıştı ve bu kez de Eren'e yöneldi. "Senin yüzünden lan!"

"Yeter!" dedi Aydın, Gökhan'ı bu kez de Eren'in üstünden alarak. Sertçe omzundan ittirdi. "Birilerine saldırdığında düzelmeyecek hiçbir şey! Yeter!"

"Abla, bir de sen ara!" dedi Begüm, ayağa kalktığında. "Belki senin telefonunu açar."

"Nazlı'nın ve senin telefonunu açmayıp, benimkini açar mı Begüm?" diye sordu Beyza,

daha neler

der gibi.

"Ya sen bir ara!" diye kızdı Begüm.

Beyza sıkıntılı bir nefes verdi ve telefonunda bir şeyler yapıp kulağına götürdü. Onuncu saniyede ise başını iki yana sallayarak telefonu kapatmıştı. "Tam olarak n'oldu?" diye sordu Eren'e doğru sandalyesini yaklaştırırken. "Karşılaştı mı onlarla? Ne konuştular?"

"Ben geleceklerini söylediğim an zaten,

gitmem gerekiyor

dedi. Melek Yenge'yle ben biraz üzerine gittik, tartıştık. O çıkarken de Osman Amcalar geldi.

Ben de çıkıyordum

dedi onlara da ve çıkıp gitti."

"Dost musun düşman mı belli değil amına koyayım!" dedi Gökhan, telefon kulağında Bora'yı ararken. "Bunun Bora'ya katıksız bir kötülük olduğunu bildiğin hâlde bunu nasıl yapabilirsin sen ya?!"

"Bunu Bora'yı düşündüğüm için yaptım asıl!" dedi Eren, itiraz dolu bir tavırla. "Sizin görüp de görmezden geldiğinizi yaptım!"

"Ne demek konumuna ulaşamıyorum ya?!" diye bağırdı Çınar, telefonun ucundaki Falcon'a. "Açık telefonu. Konumuna ulaşamamak ne demek?!"

"İyi bok yedin!" dedi Gökhan, Eren'e. "Ya Mehmet Şahindağ kapana kıstırırsa Bora'yı ne olacak?! Bununla ilgili bir planın var mı?! Yok! Yok açmıyor!"

"Tamam art arda aramanın bir manası yok şu an!" dedi Beyza sıkıntıyla. "Biraz sakin olmaya çalışalım. Şu an hiçbirimizi açmayacak. Açsa en başta Nazlı'nın telefonunu açardı zaten. Sakin olmaya çalışıp, yerini öğrenmenin bir yolunu bulalım."

"Yenge," dedi Aydın, bana dönerek. "Sen bir daha mı arasan?"

Osman Amca ve Nurcan Teyze'yle karşılaşmasının ne denli ciddi bir mesele olduğunu Bora'yı ilk kez gördüğüm ruh hâlinden, duyduğu korkudan, kaçma ve saklanma arzusundan, kapıldığı panikten anladığımı sanıyordum ve fakat Gökhan'ın, Aydın'ın, Begüm'ün, Beyza'nın ve Çınar'ın ifadesi, beni, anladığımı sandığım şeyleri aslında o kadar da anlamadığımla yüzleştiriyordu. Bu yüzden, "Ben Bora'yı aramadım," dediğimde, sanırım herkes bana delirmişim gibi bakmıştı.

"Ne demek aramadım?!" Bu çıkışı yapan Gökhan, Aydın, Begüm ve hatta Beyza bile olsa kabul edebilirdim ama Çınar'a ne oluyordu, bilmiyordum. "Nasıl aramazsın Nazlı?!"

"Yalnız kalmak istediğini söyledi?" dedim,

ne var bunda

der gibi. "Acil bir şey olursa aramamı söyledi ve acil bir şey olmadı."

Gökhan bana inanamaz gibi bir kahkaha patlatınca ona bakakalmıştım. "Bravo Naz!"

"Yalnız olmadığından eminim!" dedim sertçe. "Muhakkak birileri koruyordur onu, uzaktan da olsa! Kendini tehlikeye atacak değil ya!"

"Belki de yanılıyorsundur ve

niye Anıl yerine ben ölmedim

diye ölüme yürümeye karar vermiştir?!" dedi Gökhan, kaşlarını kaldırarak.

"Gökhan!" dedi Aydın, kızar gibi.

"O zaman ona bol şans!" dedim öfkeyle. Ayağa kalktım. "Ölüme yürümesi bu kadar kolaysa, geride beni ve kızımızı bırakması bu kadar kolaysa, zaten iyi ki aramamışım!"

"Lütfen!" dedi Beyza, derin bir nefes verirken. "Lütfen kimse, kimsenin ölümünden bahsetmesin!"

"Bütün bunları niye yaşıyor Bora?" diye sordu Gökhan, gözlerini gözlerimden çekmeden. "Dürüst ol Naz. Amacım seni suçlamak değil. Artık bir önemi de yok zaten. Ama lütfen, sen bana dürüst ol. Bora, Anıl'ın ölümünden niye kendini suçluyor? O nişanda onca insan ölmüşken, niye bir tek Anıl'ın ölümünden kendini suçluyor?"

"Sen söyle Gökhan," dedim. Dudaklarımın kenarına buruk bir tebessüm yayılırken, içime derin bir nefes daha çektim. "Belli ki cevabı sen, benden daha iyi biliyorsun."

"Sen onu suçladığın için," dedi Gökhan, hiç düşünmeden. "İlk an. O ilk an, sen onu suçladığın için."

Dudaklarım

bilmem

dercesine büzülürken, "Olabilir," dedim. Ona doğru bir adım attım. "Fakat benim çok daha iyi tahminlerim var ve bütün bu tahminlerimin ucu... Senin, Beyza'nın yaşadığını ondan saklamana çıkıyor Gökhan!" Zorlukla yutkunduğunu gördüm. "Bak,

şöyle olsaydı, böyle olsaydı, şu şunu yapmasaydı, bu bunu yaptığı için

falan demeyi seven biri değilim ben. Bana böyle cümleler kurdurup, benimle aranı bozmak istemezsin!"

"Belki de gerçekten sadece yalnız kalmak istiyordur," dedi Beyza, kendini de herkesle beraber telkin eder gibi. "Kendini suçlayıp suçlamaması önemli değil. Sadece üzgün de olabilir. Tutamadığı bir yas var. Yas, öyle ya da böyle, bir şekilde yaşanmak zorunda. Belki de onun o yası yaşaması gereken zaman gelmiştir. Biraz sabırlı olalım."

Telefonum çaldığında, ekranda

Frantz

yazıyordu.

"Kendini mi suçluyor, yas mı tutuyor bilemem," dedim, net bir tavırla. "Tek bildiğim bulunmak istemediği. Ve o bunu yaşarken de yaptığı planın devam etmesi gerektiği. Bana destek olacak olan burada kalsın, köstek olacak olan da gidip ötede Bora'yı arayabilir." Telefonu açtım. "Frantz," dedim, tok bir sesle. "Geliyorum."

Çınar'ın bakışları şaşkınlıkla bana çevrildiğinde, asansörün Frantz olmasının onun için de beklenmedik olduğunu anlamıştım. Arkamı döndüm ve antreye ilerledim. Kapıyı açtığımda, Selim de hızlı adımlarla bana yetişmişti. "İyi akşamlar Nina," dedi Frantz, samimi bir tavırla. Ben merdivenlerden inerken, Selim'e de başıyla selam vermişti. "Nasılsın?"

"İdare eder," dedim, ellerimi montumun ceplerine sokarken. "Maalesef seni içeri davet edemeyeceğim. Bir aile dramasının ortasındayız da..." Frantz'in bakışları kapıya çevrildiğinde, ben de dönüp arkama baktım. Çınar, Aydın ve Gökhan, daha evvel hiç asansör görmemişçesine bir tavırla ip gibi merdivenlere dizilmişler ve bize bakıyorlardı. "Lütfen Mehmet Şahindağ'a da bir aile dramamızın olduğunu iletmeyi ihmal etme," dedim, yeniden Frantz'in deniz mavisi gözlerine bakarken. "Bu da bonus olsun hadi benden!"

Frantz gülümserken, "Kara, yok sanırım?" dedi.

"Yok," dedim. Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Ama bu sorun değil çünkü gördüğün gibi, Nina Adams burada."

"Bir ihtimal..." dedi Çınar, iki basamak inerken. "Kara'nın nerede olduğunu biliyor olabilir misin?"

Frantz, Çınar'a bakarken gülümsedi. "Mehmet Şahindağ'ın asansör sisteminin bir parçasıyım. Kara'nın değil." Kaşları havalandı. "Aslında Mehmet Şahindağ'ın nerede olduğu daha önemli bir bilgidir ama... Anladığım kadarıyla bu akşam Kara, piyasanın dengesini bozmuş." Deniz mavisi gözleri gözlerime çevrildi. "Sana tatlı getirip teşekkür etme, akabinde de Beyza Karabey'i zehirleme fikrini Şahindağ'a ben sundum biliyorsun ki... Ama bu plana pek güvenmiyor. Sana getirdiğim bir tatlının Beyza'ya ulaşma ihtimaline inanmıyor daha doğrusu.

'Kurabiye olsun,'

dedi. Beyza zencefili severmiş. Zencefilli kurabiye."

Beyza'nın zencefil sevip sevmediğini bilmiyordum ve fakat Aydın homurdanınca ona bakmıştım. Başını usulca salladığında, Beyza'nın zencefil sevdiğini onaylamıştı. Gökhan da Aydın zaten onaylamamış gibi, "Sever evet," dedi.

Frantz de başını salladı ve bakışlarını yeniden bana çevirdi. "Senin beni Tarabya'ya davet etmen bir şanstı... Şans açıklığı Şahindağ'ı şüphelendirirse diye korkuyorum. Bu ara paranoyası arttı bence. Beyza Karabey'le birlikte, bir iki kişinin daha zehirlenmesini sağlamayı ihmal etmeyin."

"Merak etme," dedim, başımı sallarken.

"Ben gideyim," dedi Frantz, elindeki poşeti bana uzatırken. "İyi akşamlar."

"İyi akşamlar," dediğimde, bir adam Frantz'in bineceği arabanın kapısını açmıştı. Arabanın bahçeden uzaklaşmasını bekledim, ardından elimdeki poşeti Selim'e teslim ettim. "Bu kurabiyelerin gerçekten zehirli olduğunu sanmam. Ama yine de kimse yemesin tabii ki."

"Tamam yenge atarız," dedi Selim.

"Lizard'a götürün," dedim, başımı sallarken. "İncelesin bir... Ne olur ne olmaz, Frantz'i de göz hapsinde tutmak zorundayız."

Selim, bunun nasıl kendi aklına gelmediğini sorgularcasına bana bakarken, "Doğru valla. Haklısın yenge..." dedi.

"Sevim Hanım'a çay demlemesini söyler misin?" dedim Selim'e. Selim eve girmek üzere merdivenlerden çıkarken, bakışlarım Gökhan'a çevrildi. "Konyak var mı?"

"Çay seansı havamda değilim maalesef," dedi Gökhan, sıkıntılı bir nefes verirken.

"Seninle çay seansı yapacağımı da kim söyledi?" diye sordum, kaşlarımı çatarken. "Konyak var mı, yok mu?"

"Var yenge," dedi Aydın. Kapının önündeki adamlardan birine seslendi. "Konyak getirsenize benim evden."

Gökhan, Aydın'a hayretle bakıp bana döndü. "Naz, nasıl bu kadar rahatsın?!" dedi, sitem dolu bir ifadeyle. "Bora'nın nerede olduğunu hiç mi merak etmiyorsun?!"

"Etmiyorum," dedim, gelişigüzel bir tavırla.

"Sen," dedi SerFoxÇın. Yüzüne ve sesine kuşku dolu bir ifade yayılmıştı. "Bora'nın nerede olduğunu biliyor olabilir misin?"

"Elbette!" dedim ve göz kırptım. "Nina Adams'ın nerede olduğunu kimse bilemez ama o, herkesin nerede olduğunu bilir." Gülümsedim. "Selamını iletirim."

"Nerede?!" dedi Gökhan, heyecanla. Merdivenleri hızlıca inip yanıma geldi. "Niye söylemiyorsun kızım yerini bildiğini?!"

"Bilmediğimi söyledim mi?" diye sordum, ellerimi montumun ceplerinden çıkarıp kollarımı bağlarken. "Nerede olduğu da seni hiç ilgilendirmez ayrıca.

Bulunmak istemiyor, yalnız kalmak istiyor, bu kadar basit."

"Yanına mı gideceksin?" diye sordu Gökhan merakla.

"Evet?" dedim, ters bir tavırla.

"Arabamı hazırlayın!" diye seslendi Gökhan, adamlardan birine. "Beraber gidelim."

"Oldu canım, başka?" dedim alayla. Başımı iki yana salladım. "Yalnız gideceğim. Çok istersen beni takip edebilirsin." Merdivenlere ilerlerken güldüm. "Edebilirsen tabii..."

♠

Sevim Hanım çayı demlerken, Ada'nın yanına gitmiş ve deliksiz bir uyku uyuduğundan emin olmak istemiştim. Yanağına tüy kadar hafif bir öpücük kondurduktan sonra kulağına,

"Babanın yanına gidiyorum anneciğim... Onu da alıp geleceğim,"

diye fısıldamayı da ihmal etmemiştim. Daha sonra da mutfağa geçmiş ve çayı doldurduğum termosu, iki fincanı ve konyağı büyükçe bir çantaya koymuştum. Eren, Beyza, Begüm, Çınar ve Aydın sessizliklerini korurken, Gökhan ille de benimle gelmek istediğini söyleyip durmuştu ama kabul etmemiştim. Çınar, sessizliğini burada bozmuş ve Gökhan'ı, peşimden gelmemesi konusunda ikaz etmişti fakat Gökhan, karışmamasını söyleyerek onu terslemekle kalmamış, bir de ona küfretmişti. Çınar, eğer Gökhan benim peşimden gelirse hız yapacağımı, onu atlatmaya çalışacağımı ve Gökhan'ın beni gerçekten tehlikeye atacağını savunuyordu, ki bunda da çok haklıydı. Ama Gökhan'ı bu da durdurmamıştı ve peşime takılmıştı. Peşime takılan sadece Gökhan da değildi, Selim de dahil olmak üzere üç araba dolusu adam beni takip ediyordu. Üç araba dolusu adamla bir derdim yoktu ama Gökhan'a gıcık olmuştum.

"Efendim yenge?"

Tarabya'daki otele inene kadar ara sokaklarda gereksizce hız ve yersiz manevralar yaparak Gökhan'ı atlatmaya çalışıyormuş gibi yapmış ve her defasında da beni yakalamasına izin vermiştim. Zaten bir noktada da sahil şeridine indiğim için istesem de hız yapamazdım çünkü saat daha erkendi, yol boş değildi ve trafik lambalarıyla birlikte, karşıdan karşıya geçmeye çalışan yayalar da vardı. Ki bu işime geliyordu.

"Soluma yanaş," dedim Selim'e, hızımı biraz yavaşlatırken. Selim aldığı emirle birlikte yan şeritte benimle aynı hizaya geldi. "Solumdan asla ayrılma ve telefonda kal."

Falcon'u aradım. Telefon açılır açılmaz Selim'i de konferansa aldım. "Dinliyorum Nina," dedi Falcon.

"Sarıyer'de, yaya şeridinin oradaki ışıkları takip etmen gerek..." dedim ciddiyetle. Görmesem de kaşlarını çatıp, işaret parmağıyla gözlüğünü ittirdiğini tahmin edebiliyordum. Ardından klavyeden gelen sesleri duydum. "Gökhan arkamda," dedim, dikiz aynasından bakarken. "Takip mesafesini koruyor. Kireçburnu'na gelmek üzereyim, konumumu görüyorsundur. Sarıyer'deki ışıklara öyle bir zamanda varmalıyım ki, ben yeşil ışıkta geçmeliyim ama Gökhan kırmızı ışığa takılmalı."

"Anladım," dedi Falcon, derin bir nefes verirken. "Sanırım Gökhan'dan intikam alıyorsun."

Küçük bir kahkaha attım. "İşte, bu yüzden seni seviyorum Falcon!"

"Yenge, Gökhan Abi ışıkları takmazsa ne olacak?" diye sordu Selim kaygıyla. "Kırmızı ışıkta neden geçmesin ki yolda yaya yoksa?"

Falcon, "Yavaşla biraz, şu an yayalar için yeşil yandı..." dediğinde, Selim'e cevap verememiştim. "Kaç saniyede bir yeşil ışık yandığını anlayalım, hızlanman gereken zamanı söyleyeceğim."

"Gökhan Abi çok kızacak," dedi Selim.

"Seni de atlatmamı istemiyorsan sus Selim!" dedim, kızgın bir tonlamayla. "Peşime takılmak konusunda diretmeseydi o da!"

Falcon'un verdiği talimatları dinleye dinleye, Büyükdere Çay Bahçesi'ne gelmeden evvelki son ışıklara yaklaştık. Hızım yavaş olduğu için Gökhan birden hızlanacağımı tahmin edememişti fakat ben yeşilin son saniyelerinde gaza daha da yüklendim. Gökhan, Selim'in dediği gibi eğer yayalar olmasaydı kırmızı ışık falan takmaz peşimden gelirdi. Ama Bat'le Bear, bizden sonra evden çıkmalarına rağmen motorlarına atlayarak talimatımı yerine getirip bizden evvel buraya varmışlardı ve onlar için yeşil ışık yanar yanmaz da kendilerini yola atmışlardı. Gökhan'ın korna sesini duyduğumda neşeli bir kahkaha attım ve gaza daha da yüklendim.

"Eve dönüp Ada'nın başında beklemen için seni atlatmam lazımdı Gökhan. Kaçırılmasın diye bunu yaptığımı tahmin etmişsindir. Öptüm."

Gökhan'a ses kaydı gönderdikten sonra derin bir nefes aldım ve bir şarkı açtım.

"Beni üzgün görmezsin, çünkü buna değmezsin

Aşk önünde beklenilmez, yâr

Hızlı geçer görmezsin, toz dumandan ölmezsin

Bir gider ki fark edilmez, yâr"

Biraz önceye kadar varlığını bile hatırlamadığım şarkı,

Garipçe

yazısını görmemle yeniden kafamın içinde çalmaya başlamıştı. Şarkılarla zamanda yolculuk yapmak mümkündü ama çoğu zaman, o zaman'a sadece uzaktan, bir yabancı olarak bakıyordu insan. Geçince. Artık hiçbir şey hissetmeyecek kadar geçince.

"Âlemsin, işte böyle beklersin

Bir de bebek istersin, oldu, hoşça kal

Bendensin, yak bi' acı, iyi gelsin

Bitti süren çoktandır, doldu, hoşça kal"

Zamanın birinde, 14 Şubat 2017'de, Anıl'la buluşmak için Garipçe'ye giderken, onunla buluşamayacağımdan ve kaza yapacağından habersiz, evleneceği için canım inanılmaz yanarken, kendi acımı dindirmek için dinlediğim giderli bir şarkı, ansızın bu yolda yine aklıma geliyordu gelmesine ama o günkü acımın, hiç geçmeyeceğini sandığım o acımın, bugün tam olarak da hatırlamayacağım kadar geçmişe gömülmesi, zaman yolculuğunu anlamsız kılıyordu.

"Başka türlü biri olsan olurdu ancak

Ben gidiyorum, sen lütfen eğlenmene bak

Ner'den bileyim bu kalbimi kim dolduracak?

Rahatsız olma, başkasıyla evlenmene bak

Ben gidiyorum, hadi sen evlenmene bak."

Evlenen o değil, ben olmuştum. Kalbimin dolacağına o gün asla inanamazdım belki ama hayat, insana inanmadıklarını yaşatan ve geçmişe değil geleceğe akan bir yolculuktu. Anıl'la o gün Garipçe'de buluşamasak da o günden aylar sonra birlikte Garipçe'ye, her zamanki ve bize özel yerimize gelebilmeyi başarmıştık. 2 Haziran 2017'de. O gün, ölümün kıyısından döndüğü Garipçe'de, ben de görmediğim ve hissetmediğim bir şekilde ölümün kıyısından dönmüştüm. Bu nasıl bir ironiydi?

Arabayı, çay bahçesinin yakınında durdurduğumda, yüzüne yansıyan farın ışıklarından Bora'nın gözleri kısılmıştı. Arabadan indim. Yan koltuktaki çantayı aldım ve Bora'nın yanına ilerledim. Çay bahçesi kapalı olmasına rağmen Bora tam da tahmin ettiğim gibi orada oturuyordu. Rüzgar saçlarını dağıtarak birkaç tutamını alnına doğru düşürmüş, elmacık kemikleri de soğuktan kırmızılaşmıştı. Muhtemelen çok üşümüştü ama yine de denize atlamaya kalkmadığı için şükretmem gerekirdi. Çantayı masanın üzerine bıraktığımda, çatılmış kaşlarının altındaki sisle kaplı kısılmış kara gözleri, gözlerimi esir aldı. "Beni nasıl buldun?" diye sordu.

"Bunca yolu, bana hakaret et diye gelmedim yalnız!" dediğimde, gözleri mümkünmüş gibi daha da kısılmıştı. "Bugüne kadar ekibinde bir Nina Adams olmadığı için sen de haklısın tabii şaşırmakta..." Karşısına değil yanına oturdum ve hafifçe ona döndüm. "Çay getirdim sana." Çantayı açtım ve iki yarım fincan çay doldurup, içine de konyak ekledim. "Afiyet olsun."

Fincanı elimden alırken, "Ciddiyim Nazlı," dedi. Sanki birinin gelip ona çay ikram etmesini bekliyormuş gibi çayından büyük bir yudum alırken, gözlerini gözlerimden çekmemişti. "Nasıl buldun beni?"

İçime derin bir nefes doldururken, bakışlarımı etrafta dolaştırdım. Yalnız değildi. Görebildiğim kadarıyla on iki adam çay bahçesinin yakınlarına konumlanmış bir şekilde çevreyi kolluyorlardı. Balıkçı teknelerinin bağlı olduğu Bora'nın gözleri kadar karanlık denize baktım. Sonra da gökyüzüne. Görebildiğim bir gemi yoktu ya da tepemizde uçan bir helikopterin sesini duyamıyordum. "Mektubunu okurken..." dedim, gözlerim gözleriyle birleştiğinde. "İlk düşündüğüm şeylerden biri... Bize yaklaşan bir gemi olduğunu ya da tepemizde bir helikopterin uçtuğunu nasıl fark etmediğimdi..."

"Dikkatin başka bir yerdeydi," dedi, bunun çok normal olduğunu ima eder gibi.

"Mektubu okurken başka biriydim," dedim. Kendisine bir sigara yakma bahanesiyle, benimle göz temasını kesmişti. "O gün, bu masada oturan insan değildim. Büyümüştüm. Dahası artık çok daha dikkatli biriydim. O gün, bu masada oturan insana hem çok yakın hem de çok uzaktım, mektubunu okurken... İnsan, geçmişe dönüp bakarken bugünkü hâlini yok sayamadığı için, o zamanki hâlini anlamakta güçlük çekiyor." Gözleri yeniden gözlerimle buluştuğunda, dumanını kara geceye üflemişti. "Tepende bir helikopter uçuyorsa, bunu duyarsın. Bunun altında bir şey ararsın. Bu çünkü her şartta ve her durumda anormaldir. Filmlerde de mesela kullanılır bu, insanlar evlerinden çıkarlar ve havadaki o helikoptere bakarlar. Ben ise o gün bakmadım. Bırak bakmamayı, fark etmedim bile. Bu çok acayip geliyor işte şimdi."

"O gün..." dedi, zorlukla yutkunarak. "Anıl'ın aranızdaki ilişkiyi bitirmesi, senin kendi hayatının dönüm noktalarından biriydi. Ve insan, bir dönüm

noktasındayken, değil helikopter, kendisine yaklaşan savaş uçağını bile fark etmeyebilir."

"En çok neye üzülüyorum biliyor musun?" diye sordum, üzüntüyle. Bora

neye

diye sorar gibi göz kırptı. "Yanında olamadığıma..." Dudaklarının kenarına varla yok arası, keder dolu bir tebessüm yerleşmişti. "

Hayatının dönüm noktalarından biri

diyorsun ya o gün Anıl'la yaşadığım şeye... Sen ölüyormuşsun ve ben seninle bu acıyı paylaşamadım." Güçlükle yutkundu. "Bana çok acımasızca bir oyun oynadın ama bunu, senin perspektifinden bakınca, ben hayatta kalayım diye yaptığın için... İster istemez daha anlayışlı olabiliyorum sana karşı... Zaten öyle olmasa yan yana olamazdık bugün. Ama ben bütün o acıları çekerken, sen bir şekilde benim yanımda olmaya çalıştın... Ama ben... Ben, senin yaşadığın her şeyden bi'haberdim... Sen kendini büyük bir yalnızlığa mahkum ettin ve ne yaşadıysan, kendi kendine yaşadın maalesef."

"Hak edilmiş bir yalnızlıktı," dedi, yüzündeki kederli tebessüm büyürken.

"Belki," dedim, omuzlarım kalkıp inerken. "Ama bir yandan da değildi işte." Çayından büyük bir yudum daha aldı. "Hiçbir zaman... Bizi, Mehmet Şahindağ'ın telefon ekranında gördüğünde... Sırtımdaki kırmızı noktayı gördüğünde... Anıl gittikten sonra o kırmızı noktayı alnımda gördüğünde ne hissettiğini, tam olarak anlayamayacağım." Kaşlarım havalandı. "Buradaydım. Bu masada. Anıl'ın yaptığı konuşmaya hem üzülüyor hem sinirleniyordum ve sen o dakikalarda, celladımız olmaya çalışan biriyle, hayatımız için bir pazarlık yapıyormuşsun." Yarısını rüzgarın içtiği sigarasını söndürürken iç çekmişti. "Benimkisi romantik bir hikayenin dönüm noktalarından biriyken; seninkisi aksiyon dolu bir hikayenin, en önemli dönüm noktasıydı." Eline uzandım, parmak uçları buz gibiydi. "Bugüne kadar, tek başına yaşadığın her şey yetmedi mi?"

Elinin üzerindeki elimi öperken, içine büyükçe bir nefes çekmişti. "Bu, benimle ilgili..." dedi, onu yanlış anlamamı istemez gibi.

"Seninle ilgili olan bir şey, nasıl benimle de ilgili olamaz?" diye sordum, sitemden çok uzak, samimi bir ifadeyle.

"O, senin biriciğindi..." dedi, bundan nefret ettiğini belli etmekten kaçınmadan. "Ona artık aşık olmaman, artık beni seviyor olman, onun senin için çok özel biri olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Üstelik, son zamanlarda, daha da yakındınız... Annenden, babandan, anneannenin kaybından sonra, sana kalan tek şeydi o-"

"Daha da yakın değildik," dedim, lafını keserek. "O kazadan sonra benim hayatım değişmişti ve ben, yeni hayatıma adapte olurken biraz uzaklaşmıştık. Önce ben aramıza mesafe koymak istemiştim. Sonra o beni hayatından çıkarmaya çalışmıştı. Ama işte bir şekilde, yeniden eskisi gibi olmuştuk. Her zamanki gibiydik yani."

"Neyse ne," dedi, dediklerimi umursamaz gibi. "Senin için böylesine önemli olan biriyle ilgili benim hissettiklerim, sadece beni ilgilendirir."

"Beni de ilgilendirir," dedim direterek. "Artık, senin yüzünden olmayan şeyler için kendini suçlamayı bırakmak zorundasın. Onu neredeyse öldürecektin, doğru. Ama öldürmedin. Bu dediklerim sana çok

ilk akla gelen

gibi gelebilir, ilk kez de duymuyorsun bunları, biliyorum. Ama gerçek olan bu." Kaşlarım bir kez daha havalandı. "Birinin, aşık olduğun birine aşık olması sinir bozucu, bunu da biliyorum. Ve sinirini bozan biri için böylesine derin bir acıyı sen, hele ki tek başına, asla sırtlanmamalısın."

"Bugüne dek çok ölüm gördüm," dedi, aynı parmak uçları gibi soğuk bir sesle. "Çok kez, ölümlerin ardında kalan insanların acılarını da..." Alt dudağını dişlerken üç saniyeliğine duraksamıştı. "Anıl öldüğünde senin gözlerinde ne gördüm biliyor musun?" Derin bir nefes aldı. "Ablası kollarında ölen Bora'yı. O an anladım, o an'ın senden hiçbir zaman geçmeyeceğini."

Ablası kollarında ölen Bora'yı birebir tanımıyordum fakat canının nasıl yandığını anlamakta pek de zorluk çekmiyordum. Deniz gözlü çocuğu

kaybeden Naz'ın canının nasıl yandığını düşününce, haksız sayılmazdı. Hayatın içinde daha gerilere atmaya çalıştığın, daha derinlere gömmek istediğin bir acı, seninle beraber sürükleniyordu ve hiç geçmiyordu. Bazen çalan bir şarkının sözleri, bazen dolapta fazla beklemiş açık bir çikolatanın kesif kokusu, bazen kızına okuduğun hikaye kitabında gözleri mavi olan sarışın bir erkek çocuğu, ansızın bütün acını sanki biraz evvel yaşamışsın gibi suratına çarpıyordu. Ben bununla yaşamaya maalesef ki alışmıştım. Anıl, kaybettiğim ne ilk insandı ne de son. Onu hayatım boyunca hatırlayacak ve içimde yaşatacaktım. İleride Ada'ya anlatacağım bütün çocukluğumun, en güzel hatırasıydı Anıl.

"Ablamın ölümünden sonra, annemle babamın ölümüne üzülmeyi bırakmıştım ben," diye devam etti Bora. Yutkundu. "Ablamın öldüğünü görmemelerinin daha iyi olduğunu düşünmüştüm.

Allah'ın bir bildiği varmış

, demiştim. Sen böyleyken, Anıl'ın annesiyle babasını düşünemiyorum. Hele bugün Nazlı, hiç düşünemiyorum."

"21 Mayıs'taki veda kutlamamıza onları çağırmak istemediğinde konuşmuştuk... Babaannenin çok güçlü bir kadın olduğunu söylemiştin. Kalan tek bir kişi için bile hayata tutunabileceğini söylemiştin. Belki Nurcan Teyze ve Osman Amca da onun kadar dirayetlidirler?"

"Neden onlarla görüşmek zorundayım ya?!" diye sordu, itiraz dolu bir tonlamayla.

"Değilsin," dedim, yumuşacık bir sesle. "O zaman da onlarla yüz yüze gelmek isteyip istememen umurumda olmadı, bugün de değil. Sen bilirsin. Nasıl daha iyi hissedeceksen onu yap. Bu yüzden 21 Mayıs'ta da gelmeleri için ısrar etmedim zaten. Benim umurumda olan tek şey kendine yaptığın haksızlık. Onlarla görüş ya da görüşme, içinde hissettiklerinle kendine korkunç bir haksızlık yapıyorsun."

"Haksızlık ne biliyor musun?" dedi öfkeyle. "Hissettiğim şeye hiç kimsenin saygı duymaması."

"Hissettiğin her şeye ben saygı duyuyorum kendi adıma, ama Bora..." dedim içten bir ifadeyle. "Yanlış şeyler hissediyorsan, seni bu cendereden çekip almamak, daha büyük bir saygısızlık olmaz mı?"

"Mesele hisler değil..." dedi. Gözlerim merakla kısıldı. "Bak, Anıl'ı ben öldürmedim. Sence bunun farkında değil miyim?" Cevap verecektim ama o devam edince dudaklarımı kıpırdatmadım. "Benim yüzümden öldüğünü de düşünmüyorum. Hatta sen, Anıl'ın ölümünden kendini suçladın, ama senin yüzünden de ölmedi. O nişan, her ne kadar sen hamilesin diye taranmış olsa da..." Üç saniyeliğine sessiz kaldığında, doğmamış bebeğini düşündüğünü düşünmüştüm. "Sen hamilesin diye taranmadı aslında. Bana gözdağı vermek için tarandı. Ben celladımızla hayatımızın pazarlığını yaptım diye. Ama biliyorum ki Anıl'ın ölümünün bunlarla hiçbir alakası yok. Vadesi doldu ve öldü, bu kadar basit aslında. Ve yine biliyorum ki Anıl'la beraber, birçok insan öldü o nişanda. Kendimi suçlamıyorum. Suçlarımın farkındayım ama doğrudan Anıl'ın ölümüyle alakalı kendimi suçladığım falan yok."

"E o zaman?!" dedim anlamaz bir tavırla.

"Sadece..." dedi, düşünceli bir şekilde. "Kötü hissediyorum ölümünü düşününce, ondan nefret ediyordum, onu neredeyse öldürecektim ama yine de kötü hissediyorum. Yaşasaydı eğer çok büyük bir sorun olarak hayatımızın merkezinde olurdu. Çünkü Anıl benim meselem olmamakla birlikte, sana aşık olduğunu bana söyleyecek kadar haddini bilmez, seni öpmeye cüret edecek kadar da densizdi. Yaşasaydı, nasıl bir senaryonun içinde olurdunuz, onu hayatında tutar mıydın bilemem. Ama muhtemelen tutardın. Çünkü zaten... Neyse-"

"Çünkü zaten ne?" diye sordum, konuyu kapatmasını istemez gibi.

"Nazlı, bununla ilgili konuşmak istemiyorum," dedi. Elimi tuttu ve buz gibi parmak uçları, buz gibi olmaya yakın parmak uçlarımı okşamaya başladı. "Sadece şunu söyleyebilirim, benimle olduğun bir evrende, sana ilan-ı aşk edip de seni öpen bir insanı hayatında tutamazdın. Ben bunu, bana yapılmış bir saygısızlık olarak görürdüm çünkü. Benim için aşması pek mümkün olmayan bir durumdu bu. Ama öldü ve bir insan öldüğünde, yarım kalan kavgalar da kapanıyor. Tamamlanmıyor, öylece kapanıyor."

Eğilip parmak uçlarımı ısıtmak ister gibi öptüğünde, bir elimi saçlarının arasına geçirdim. Naz'ın bütün çocukluğu olan deniz gözlü çocuk başka biriydi, Bora'nın bahsettiği kişi başka biriydi sanki. Benim anılarımdan Anıl'ın beni öptüğü o talihsiz an, daha o zaman silinmişti. Bana hiçbir şey hissettirmeyen o öpücük, hatırlanmaya değmeyecek kadar zaten yaşanmaması gereken bir şeydi. Deniz gözlü çocukla bizim hikayemiz, ben ona hep hayalini kurduğu Range Rover'ın anahtarını verdiğimde aslında bitmişti. O anahtarı almış, o arabayla dünya turuna çıkmış ve hiç dönmemiş de olabilirdi. Belki de

Begonvil

dinliyordu yolda durmaksızın. Aklına ben düştükçe, çocukluğumuz düştükçe, o nevi şahsına münhasır gülümsemesi de yerleşiyordu yüzüne. Kesin. Ölmüştü ama içimde istediği gibi yaşamakta özgürdü.

"Ölen insanların içinde en büyük haksızlığı ona yaptım hep," diye devam etti Bora. "Bir tek onun mezarında dürüst oldum. Ne varsa gidip ona anlattım. Onunla ayrı bir frekansta buluştuk yani, bazı sırlarımız bile var. Ondan nefret ediyorum, hâlâ, ama keşke yaşasaydı. Sen, onunla görüşmek için diretseydin, biz sürekli bu konuyla alakalı sorun yaşasaydık, ama keşke yaşasaydı. Yılbaşında, Boston'da sorduğunda, Anıl'ı yaşatmak isteyeceğimi söylemiştim. Sense ablamı... Ablam zaten yaşıyormuş. Bunu biliyormuşsun ve belki de o yüzden bu cevabı verdin. İşte keşke Anıl da yaşıyor olsaydı."

"Keşke ama öldü," dedim. Derin bir nefes alıp verirken, masanın karşısına baktım. "Burada oturuyordu mesela günün birinde ama artık oturamaz. Yapacak bir şey yok. Ölüm diye bir gerçek var. O yaşasın diye her şeyi yaptım ben. Onu o nişana çağırmasaydım, seni dinleseydim, belki o gün ölmezdi. Ama bugün hayatta olabilir miydi bilmiyorum, illa ölecekti belki de. Çünkü ben artık kadere inanıyorum ve senin de az evvel dediğin gibi,

vade

denen bir şey var."

"Boston'a gittiğimde..." dedi, boştaki eliyle kendine bir sigara yakarken. "Ailesinin gözlerinde minnet gördüm. Ne dualar ettiler... Çok utandım. Çünkü

onların

iyilik

olarak gördüğü şey, aslında bir anlaşmaydı benim için. Anıl'ın tedavi masraflarını ödedim ama bunun bir bedeli vardı. Yine de o insanların gözlerinde gördüğüm umudu hiçbir zaman unutmam mümkün değil. Evlatları yaşıyordu, ölmeyecekti, iyi olacaktı ve bu onların nezdinde, benim sayemdeydi. Bodrum'dayken, Anıl'la aramızdaki gerginliği fark ediyor olmalarına rağmen, öyle el üstünde tuttular ki beni... Hürmet ettiler resmen. Bir kurtarıcıydım ben onlar için. Oğullarını kurtarmıştım..." Sigarasından uzunca bir duman çekerken, diğer eli hâlâ benim elimdeydi. "Sonrasındaysa oğulları öldü. Benim yüzümden değil. Ama benim düşmanımın kurşunuyla. Ne kadar sürdü sevinçleri? Kaç ay daha beraber olabildiler oğullarıyla? Yüzlerine bakacak yüzüm yok. Gözlerindeki acıyı görmeye tahammülüm yok. Tesellilerine de ihtiyacım yok. Çünkü oğullarını zaten öldürebilirdim. Yapabilirdim bunu. Öyle dönmüştü gözüm. Sadece seni düşündüğümden yapmadım, o insanları değil. Yemeklerini yediğim, çaylarını içtiğim, oturup sohbet ettiğim insanları değil. Senin yüzüne bakabiliyor oluşum bundan, ama onların yüzüne bakamam. Yapamam bunu."

"Osman Amca ya da Nurcan Teyze, Anıl'ın beni öptüğünü bilseydi-"

"Yapma," dedi, cümlemi bölerek. "Medeniyet diye bir şey var. Tabii ki yaptığı kabul edilemez ama sırf belimde bir silah var diye, hoşuma gitmeyen her durumda silahıma sarılamam. Bu da kabul edilemez. Yaptığı şeyin cezası ölmek olamazdı, olmamalıydı, ben böyle biri değildim, bir zamanlar... Caner'le Anıl bir mi amına koyayım?! Mehmet'in adamlarıyla?! Yola çıkarken kendine koyduğun kurallara ne oldu mesela?! Yalnızca canını, ailenin ve sevdiklerinin canını tehdit eden insanlarla mücadele etme ilkeni nasıl unuttun o an?! Ama alışıyorsun, pisliğe batınca pislik oluyorsun..." Sigarasını söndürdü ve yeniden gözlerime baktı. "Sana, ömür boyu borçlu kalacağım Nazlı. Gökhan'ı da Aydın'ı da ve o ara önüme kim çıkarsa onu öldürecektim. Engel olduğun için, beni o pislikten kurtardığın için. Aklım başıma geldiği için. Babamla yüzleşmemi sağladığın için. Ömür boyu sana hep bunun için teşekkür edeceğim."

Dudaklarım dudaklarına ulaştı. Beş yıl, beş ay, yirmi altı gün sonra yine buradaydım, Garipçe'de. Bodrum'dan kalkıp da İstanbul'a geldiğim günden bu yana, Anıl'ı günden güne daha çok severken Garipçe, bir sır gibi varlığımızı sakladığına inandığım bir yer olmuştu. Ama burası artık Anıl'la bana özel değildi. Sondan bir önceki gelişimizde Anıl için, son gelişimizdeyse benim için büyük bir tehlike arz etmişti ve şimdi buradaki bütün anılarımı sıfırlamak, burayı Bora'yla kendime özel kılmak, hiç bilmediğim bir yerden bana iyi geliyordu. Belki de ölümü hiç hatırlamadığım en güvenli yer, Bora'nın kalp atışlarını duyduğum yakınlığımız olduğu içindi. Sanki burası biraz önceye kadar lanetliydi ve bütün lanetler ancak dudaklarım, Bora'nın nefesini hissettiğinde son bulabilirdi. Soğuğun kokusu, denizden esen tuzlu meltemle bütünleşen bergamot kokusuna karışıyordu fakat Bora'nın dudakları bütün vücudumu incecik bir ateş gibi yakıyordu.

"Aylardan Kasım," dedim, dudaklarım dudaklarına çarparken. "Hava 7 derece. Soğuk yani..." Sıcacık nefesi içime doluyordu. "Ama öyle günlük güneşlik ki içim... Benim güneş olduğumu söylüyorsun ama sen öyle sıcacıksın ki asıl! Öyle seviyorum ki seni..."

Yüzüne, bu akşam ilk defa sıcacık bir gülümseme yayılırken, "Benden aldığın sıcaklık, güneşin yansıması..." dedi. Gülümsemesi de güneşin sıcaklığı gibi bulaşıcıydı, ben de gülümsedim. "Gitsek mi artık?" dedi.

Ciddi bir ifadeyle boğazımı temizledikten sonra gözlerinin içine baktım. "Bu konuda söylemek istediklerim bitmedi," dedim.

"Önce şunu omuzlarına al," derken, kaşe kabanını çıkarıyordu.

"Saçmalama!" dedim, gözlerim kocaman açılırken. "Burnun bile buz gibi! Donarsın!"

"Bir şey olmaz," dedi ve montumun üzerinden, omuzlarıma kabanını yerleştirdi. "Gideriz zaten birazdan."

"Centilmenliğin sırası mı, hasta olursun valla!" diye kızdım.

"Olayım," dedi,

ne olacak

der gibi. "Bakmaz mısın bana?"

"Bakarım," dedim gülümserken. "Adada nasıl hasta olmuştun..." Gülümsemem soldu. "Bakmamış mıydım o zaman? Yine bakarım."

"Kucağında uyumuştum," dedi, sevecen bir ifadeyle. "İlgili bir karakterin var zaten ama, o zaman, hiç olmadığın kadar anaçtın. Sigara içmek istedim diye beni azarlamıştın."

Küçük bir kahkaha attım. "Sen beni bir zamanlar, her aç karnına sigara içtiğimde azarlıyordun. Allah'tan saldın artık bu konuyu."

Gülerken başını salladı. "Çay için de teşekkür ederim bu arada... Çok iyi geldi," dedi, termosa uzanırken. Kendine çeyrek fincan çay doldurup, fincanın kalanına konyak boca etti. "Bir gün, biri,

çayın içine konyak karıştırıp içeceksin

dese,

siktir lan

derdim herhalde. Ağzımın tadı ne ara bu kadar bozuldu bilmiyorum."

"Hiç de bile!" dedim gülümsemeye devam ederken. "Çay ve konyak çok güzeldir." Derin bir sessizlik oldu. "Bir dakika, bir dakika!" dedim büyük bir aydınlanmayla. "Sen! Sen konuyu değiştirdin!"

"Ya da değiştiremedim," dedi, nefesini sesli bir şekilde verirken. "Olsun. En azından denedim."

"Değiştirme," dedim, yumuşacık bir sesle. "Değiştirme çünkü söylemek istediğim bir şey var." Buna bayılmasa da beni dinlediğini söylemek istercesine başını salladı. "Şu saatten sonra, benim için öncelikli bir konu var bu hayatta, o da şu: Yardım alman gerek. Terapi görmelisin." Bir tepki vermesini bekledim ama vermedi. Söylediğim şeyden hoşlanmış mıydı hoşlanmamış mıydı anlamamıştım. "Babanla yüzleştin ama ruhunda kalan

izlerin sana ne yaptığını bilmiyoruz. İyi ol, istiyorum. Özgür ol. Ama sen adada da özgür değildin ve aksine, kendini bir hapishanede gibi hissediyormuşsun. Mehmet Şahindağ'ı öldüreceksin ve her şey bittiğinde ne hissedeceğini de bilmiyoruz."

"Doğru," dedi, beni başıyla onaylarken. "Terapi güzel şey... Artık arkamda İstihbarat olduğu için, tam olarak illegal bir şey yaptığımı da söyleyemeyiz. İsterim bunu, iyi gelir mutlaka. Hem zaten daha iyi bir ebeveyn olmak için de çok faydalı bir eylem. Bugün Ada'ya yaşattığım şeyi düşünürsek..."

"Ne yaşattın bugün Ada'ya?" diye sordum, kabul etmez bir tavırla. "Ben de bir benzerini, istemeden, adadayken yaşatmıştım. Ne var bunda?"

"Zaten ben, sana da tavsiye edecektim destek almanı," dedi. Gülümsedi. "İkimiz de ayrı ayrı terapiye gitmeliyiz bana kalırsa."

"Tamam ama bugün Ada'ya yaşattığın şey için de kendini suçlayamazsın!" dedim, kızgın bir ifadeyle. "Bora, ne kadar daha kendini suçlamaya devam edeceksin?! Bazı şeyler senin kontrolünde değil, bunu anladığını sanıyordum!"

"Ada'yı düşünmeden çıkışmam sağlıklı bir tepki değildi," dedi. Sesli bir nefes verdi. "Sen bir cinnet an'ındaydın adadayken. Ama ben cinnet an'ında falan değildim. Öfkemi kontrol edip Ada'yı düşünmem ve onu korkutmamam gerekiyordu."

"Sevgilim," dedim, baskın bir tonlamayla. "Sadece insansın ve insanlık hâli diye bir şey var!"

"Bu da doğru ama Ada ağlarken, ben bağırdığım için ağlarken, ne olursa olsun onu kucağıma almam ve sakinleştirmem gerekirdi..." dedi, kendine kızar gibi. "Ama ne var biliyor musun, eğer Ada'yı kucağıma alırsam vakit kaybedeceğimi ve onlarla karşılaşacağımı düşündüm. Karşılaşmadan oradan çıkabilmek için neler vermezdim. Ada'nın yanında nasılsa sen varsın diye düşünüp, oradan kaçmak istedim." Başını sertçe iki yana salladı. "Bunu bir daha yapamam. Ne olursa olsun, yapamam. Eğer onu bir daha korkutursam, kendimi bu konuda affedemem." Bakışlarına yerleşen salt korkuyu seçebiliyordum. "Belki de tek bir kredim vardı ve ben, onu, bugün tükettim."

"Saçmalama," dedim, bileğini hafifçe sıkarken. "Sen babasısın onun. Bir şeye, birine ya da birilerine kızdığın, öfkelendiğin an'lara tanıklık edebilir."

"Evet, ama korkamaz," dedi, aksi mümkün değilmiş gibi. "Ada keşke hiç korkmasa ama... Her şeyden korkabilir ama benden korkamaz. Benden herkes korktu bugüne kadar Nazlı ama kızımız korkamaz."

"Senden korkmaması mükemmel bir şey ama hayat, keskin yargılardan ibaret değildir!" dedim sitemle. Sıkıntı dolu bir nefes verdim. "Olasılıklara yer açmak zorundasın, kaldı ki bahsettiğimiz bir çocuksa eğer..."

"Olasılıkları görüyorum ama reddediyorum," dedi, tavizsiz bir tonlamayla. "Korkusuz bir baba-kız ilişkisi kurmak mümkün. Seslerin hiç yükselmediği tartışmalar yaşamak da... Ama işte... Hiç beklemediğim bir yerden geldi gol, geçmişten geldi. Hazırlıksız yakalandım. Çok üzerime geldiler bi' de. Yoksa zaten ben, sessizce çıkıp gidecektim oradan. Ama insanlar... Öyle hadsizler ki..." Başını iki yana salladı. "Neyse. Bunun için de kimseye kızamam. Benim de hadsizliklerim oldu onlara karşı. Eren'in, Begüm'le yaşadığı ilişkinin, ki en başından sonuna kadar aynı şeyi söyledim yanlıştı, içine eden benim. Sana oynadığım oyuna onu dahil ettim. Sonra da yengeni evinden edip, o evi kendi mabedim hâline getirdim. Metazori şeyler yapınca, insanlar da sana emrivaki yapabilme hakkını bulabilirler kendilerinde, kızamazsın. Belki de kefaretiydi bu, onlara yaşattıklarımın..."

"Canın çok yandı değil mi?" diye sordum merakla. "Gökhanlar da çok korktu, Eren'in seni Osman Amcalarla bir araya getirmeye çalıştığını, üstüne karşılaştığını öğrendiklerinde..."

"Herkes arayınca anladım onu," dedi. Araştırmacı bir edayla yüzümü taradı. "Bi' sen aramadın."

"Acil bir şey olmadı," dedim, herhangi bir şey söyler gibi.

"Gökhan'ı atlatmışsın," dedi. Kaşlarım çatıldı. "Selim'in bunu benden saklayacağını düşünmedin umarım."

"Yerini biliyor muydu?" diye sordum.

"Bilmiyordu," dedi. Güldü. "Mesaj attı.

'Yengem yerini biliyormuş. Geliyoruz abi,'

diye. Ama ben hakikaten bildiğine inanmamıştım açıkçası. Yolda da sağ olsun, aldığın aksiyonlardan bahsetti." Bir eli saçlarıma ulaştı. "Planı gerçekleştirdiğinden de... Teşekkür ederim. Bunu da beklemiyordum. İyi ki benimle çalışmak istedin."

"Rica ederim," dedim kıvançla. "Beni memnun etmek için, elinden gelenin en iyisini yapacağına eminim."

Küçük, iç ısıtan bir kahkaha attı. "Öyle bir şey yapmayacağım."

"Bozmasana beni," dedim, küskün bir şekilde. Çayını fondip yaptı. "

Evet

, desen ölür müsün?"

Bir eli yanağıma yerleşirken, "Üzgünüm," dedi. Baş parmağıyla yanağımı okşadı. "Yalan söyleyemem." Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. "Kalkalım mı? Buz gibi oldu yanakların."

"Kalkalım," dedim başımı sallarken. "Zaten kızımız da bizi bekler."

Ayağa kalktık, elime uzandı ve birlikte onun değil, benim arabama doğru ilerledik. Dönüp son kez Garipçe'ye baktım. Artık sevdiğim adamla, burada da anımız olmuştu. Dünya bizle dolsun taşsın istedim. Dünyanın her yerine, birlikte bir an bırakmayı diledim. Hayat uzundu. Arabaya binmeden gökyüzüne baktım. Hayatı uzun olamayanların yerine de yaşamak gerekiyordu. "

Bekletme hayatı."

Bekletmeden.

"...yaşa gitsin-"

Ölmeyenlerin en çok, ölenler için yaşaması gerekiyordu. İşaret ve orta parmağımı birleştirerek kaşlarımın yanına kaldırdım. Biliyordum, deniz gözlü çocuk selamımı almıştı.

♠

"Sevgilim..." Bora'nın sakalları yanağımda dolaşıyordu. "Hadi, kalk..." Öpücüklerini hissetmek çok güzeldi ama bunu konuşmadan da yapabilirdi. "Sevgilim, hadi." Gözlerimin açılması için büyük bir mücadele verdim. "Günaydın." Hâlâ karanlıktı ve gecenin kör bir vaktinde neden kalkıyordum bilmiyordum.

"Gün aymamış ki?" dedim, sorar gibi. Etrafıma bakınıp olanı biteni kavramaya çalıştım. "N'oldu? Ada mı uyandı? N'olur sen uyut, çok uykum var!"

"Ada uyuyor..." dedi, ellerimden tutup beni çekiştirerek. Bedenim onun zoruyla doğruldu. "Hadi kalk sevgilim."

"Niye kalkıyorum ya?!" diye sordum huysuzlukla. "Saat kaç?!"

"Üçü çeyrek geçiyor," dedi. Uyumadan önce en son saate baktığımda saat gece yarısını on geçiyordu, henüz çok az olmuştu, o yüzden geri yattım.

Biz, Garipçe'den direkt Kilyos'a geçmiştik. Ada'yı, Bat, Bear ve Gökhan'ın eşliğinde Yeşim Tarabya'ya getirmişti. Bora, kimseyle karşılaşmadan doğruca banyoya girmişti. Ada'yı henüz tam olarak onun olamamış odasına götürüp yatırmış, altını kontrol etmiş, üzerini değiştirerek pijamalarını giydirmiştim. Uyanır gibi olsa da neyse ki uyanmamıştı. O da yorgundu, benim gibi. Bir gece önce o kadar ağlamış, uykusunu tam olarak alamamış ve oradan oraya dolaştığı bir gün yaşamış, bir gece önceki kadar olmasa da yine ağlamış ve ağlarken de uyuyakalmıştı. Bütün bunlar minicik bünyesi için oldukça fazlaydı. Bora yanımıza gelir diye beklesem de gelmemişti. Yatak odamıza gittiğimde de yatağa girip yattığını görmüştüm. Ben de hızlıca bir duş almış, üzerimi değiştirip yanına ilişmiştim ve ona sarılarak uykunun tatlı kollarına sığınmıştım. Uyuyalı henüz çok az olmuştu, o yüzden gecenin bu saatinde uyanamazdım.

"Nazlı," dedi gülerek. Dudakları şakağıma değdi. "Geri yatmak yok, kalk hadi. İşimiz var."

"Sonra sevişiriz," dedim, arkamı dönerken. "Çok uykum var." Bora'nın attığı kocaman kahkaha kulaklarımın içinde yankılanırken, "Hişt!" diye kızdım. "Kahkahanın tınısı uyumama engel oluyor!"

"Sevgilim," dedi, bir eliyle omzumu hafifçe sıkarken. "Seninle sevişmeyi ben de çok isterdim ama başka bir işimiz var." Dudakları, tişörtümün üzerinden omzuma değdi. "Spor yapacaksın, hadi kalk." Bunun bir kabus olup olmadığından emin olmak için Bora'nın kolunu çimdikledim. Galiba bir kabustu çünkü Bora yüksek sesli bir kahkaha daha atmıştı. Kalkmayacağımı anladığında beni resmen kucakladı. Başımı omzuna koyarak uyumaya devam ettim fakat lavabodan akan buz gibi suyla yüzümü yıkadığında gözlerim yeniden açılmıştı. "Uyan..." dedi, dikte eder gibi ve beni yere bıraktı.

"Hasta mısın ya sen?!" dedim çemkirerek. "Ne sporu gecenin bu saatinde?!"

"Evet," dedi başını sallarken. "Hatta bu akşam karım, terapi görmem gerektiğini söyledi." Bana inat olsun diye mi yapıyordu? Bir şey söylemek üzere dudaklarım aralanmıştı ki, konuşmama izin vermez gibi kendi devam etti: "Gece yapılan spor iyidir sevgilim. Üzerine kalın bir şeyler giy, dışarısı soğuk," dedi.

"Şaka yapıyorsun değil mi?" dedim, yüzüm düşerken. "Şaka yapıyorsan gerçekten kızmayacağım. Hemen gidip uyumaya devam edeceğim." Dudaklarım büzüldü. "Uyuyayım mı?"

Avuç içleriyle yanaklarımı kavrarken, "Spor yapman gerekiyor," dedi.

Yanağımdaki sol elini öptüm. Sonra da parmak uçlarımda yükselip dudaklarını. "Tamam. Sevişebiliriz. O da spor sayılır," dedim. Bir avucumu göğsüne yerleştirirken gözlerimi kapadım ve bütün ağırlığımı ona vererek ona yaslandım. "Hadi beni kucağına al ve yatağımıza götür sevgilim."

"I-ıhh," dedi, benden uzaklaşırken. "Hiç sırnaşma." Bora geri çekildiğinde dengemi koruyabilmem için kolumdan tutmuştu. "Ah!" dedi, derin bir nefes verirken. "

Nina Adams

der bir de! Yok,

herkesten iyiyim

falan... Şuna bak, uyanamıyorsun bile!"

Uyandım. Hem de öyle bir uyandım ki, üzerimdeki ölü toprağını silkeleye silkeleye. Kaşlarım havalandığı gibi, gözlerimin içine de rahatsız edici derecede sert bir ifade yerleşmişti ve Bora da bunu gayet görüyor olmalıydı. Yeniden suyu açtım, ılık akması hoşuma gitmedi, suyu en soğuğa ayarladım ve üstümü başımı ıslata ıslata çivi gibi suyla yüzümü yıkadım. Ada'nın şu an uyanması ve bu spor saçmalığına son verilmesi lazımdı. Suyu kapattım. Büyük ve sert adımlarla giyinme odasına ilerledim. Tayt üzerine crop giydim, fermuarlı sweatshirtümü de üstüme aldım. Çoraplarımı giyerken, Bora da odaya gelmişti. Kısa kollu bir tişörtünü askıdan aldığında, beyaz spor ayakkabılarımı elime alıp odadan çıktım. Sessizce Ada'nın odasına ilerledim, içeri girdim. Uyuyordu. Çorabının tekini çıkartmıştı ama giydirmeye kalkarsam uyanacağını bildiğim için hiç ellemedim. Üzerini örttüm ve saçlarının arasına küçücük bir öpücük kondurdum. Uyanması işime gelirdi fakat o kadar da delirmemiştim. Aslında delirmiştim ama bu delirmişliğin acısını kızımdan değil, sebep olan babasından çıkaracaktım.

Odadan çıktığımda Bora'yla göz göze geldik. Omzunda bir spor çantası vardı ve aşağı inmek için beni beklediği belliydi. Öfkeli adımlarla merdivenlere ilerledim ve önünden geçerken de saçlarımı savurdum. Aşağı indik, ayakkabılarımızı giydik ve evden çıktık. "Evet," dedim, Bora kapıyı kapatırken. "Nedir, ne oluyor?"

"Madem sahada olmak istiyorsun, kondisyonunun sağlam olması gerekiyor," dedi. Gözlerimi devirirken garaja doğru yürüdüm fakat Bora bana yetişerek elimi tuttu ve "Ormana gidiyoruz," dedi.

Öfkeyle, "İrmini gidiyiriz!" diye onu taklit ettim. Gülerken adımlarını hızlandırdı. Elbette ki ben de hızlı yürüyebilirdim ama onun bacak boyu benimkisinden hâliyle uzundu ve onun kadar hızlı yürümem teknik olarak mümkün değildi. Mümkünse de umurumda değildi. "Benim kondisyonum

zaten iyi ayrıca," dedim. Herhangi bir cevap vermedi. "Seninle çalışıyorum diye senin kölen sanma sakın beni! Ben bütün gün neler yedim, senin haberin var mı?!"

"Ama ben sana demiştim," dediğinde, bakışlarım yüzüne çevrildi. "Halandayken...

Gece, bu kadar çok yediğine pişman olma

, demiştim. Sense, edepsiz olmakla suçladın beni!"

"Keşke edepsiz olsan!" diye kızdım. "Keşke edepsiz olsan ama sen... Sen... Kötü kalplisin, uyuyan güzellerin katilisin! Kara bir prenssin sen, kara bir prens! Ne prensi! Avcısın sen! Uyuyan insanları avlayan bir avcısın!" Komik olan neydi bilmiyordum ama gülmüştü. "Zaten dün gece senin yüzünden uyuyamamıştım ben, benden ne istedin?!"

"Kara'yla çalışmanın belli kuralları var ve o da bunlardan biri," dedi. Ormanın içinde yeteri kadar ilerlediğimize inanmış olacak ki durdu. O durduğu için ben de durmak zorunda kalmıştım. "Düzenli spor yapmayı bıraktın... Eğer bir kozanın içinde yaşayacaksan, sorun yok... Ama sahada olacaksan, bırakamazsın. Yeniden, küçük küçük karın kasların olması gerekiyor."

Yüzüme

yazıklar olsun

dercesine bir ifade yerleşirken, "Bence sen, kaslı kadınlardan hoşlandığın için, bu sahada olma işini bahane eden manipülatör bir kocasın!" diye söylendim. İfadesiz bir şekilde, sabır dilenir gibi, başını iki yana salladı. "Mekik mi çekeceğim yani?!" Öfkeye bulanmış alayla güldüm. "Hiç işim yok çünkü!"

"Mekik de çekeceksin, şınav da..." dedi, beni tepeden tırnağa süzerken. "Koşacaksın, hızlı tempo yürüyüşler yapacaksın. Yüzeceksin. Ağırlık da çalışacaksın."

"Kızın kaç kilo, senin haberin var mı?!" dedim, ellerimi saçlarımın arasından geçirirken. "Ben onu taşıya taşıya ağırlık çalışmış kadar oluyorum zaten! Kendisi yürümüyor da çünkü!"

"Leo'yu taşırken tıkandın," dedi. İstanbul'a döndüğümüz geceden bahsediyordu. "Ağırlık derken, gerçekten

ağırlık

. Kaslarını güçlendirmemiz lazım."

"Bunu her gece, bu saatte mi yapacağız gerçekten?!" dedim, kaşlarımı çatarken. "Benim bir çocuğum var ve gün içinde onunla ilgilenmem gerek de!"

"Her gece değil," dedi ciddiyetle. "Ama bazı geceler bunu yapacağız, evet. Bazı sabahlar, bazı akşamüzerileri ve bazı geceler. Düzensiz bir düzen kuracağız."

"İyi," dedim, çaresizce. "Yapalım ve bitsin. Sonra da uyumak istiyorum!"

Çantayı yere bıraktı. Çantanın içinden çıkardığı Ada'nın monitörünü çantanın üzerine koydu. Arkama geçti. Elleri saçlarıma ulaştığında, bir an için ne yaptığını anlayamamıştım. Özenle saçımı topladı ve nereden bulduğunu asla bilmediğim bir tokayı saçıma geçirdi. "Kural bir," diye fısıldadı, nefesi kulağıma çarparken. "Kolunda, cebinde, yastığının altında, artık nerede saklayacaksan, her zaman bir tokan olacak ve saçını her an toplamaya hazır olacaksın."

"Niye?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Saçların..." dedi yavaşça. "Kimsenin hedefinde olmamalı." Dudakları boynuma ulaştığında vücudumun yandığını hissettim. "Özür dilerim."

Kaşlarım çatılırken, ben daha neden özür dilediğini anlamazken, bir anda kolunu boğazıma dayadı ve bana nefes alma payı bırakmayı ihmal etmeden, boynumu sardı. Refleksif bir şekilde boynumu daha da içime çekerken, topuğumla dizine sert bir tekme attım. Bacağının acıdığını kolunun

gevşemesinden anlamıştım. Bir tekme daha attığımda kolu tamamen açıldı ve fakat beni bırakmadan saçımdan yakaladı. Saçımı çekmiyordu ve sadece atkuyruğumu elinde tutuyordu. Atkuyruğum, öyle bir açıyla elindeydi ki çekse tüm dengem altüst olacaktı, bir adım atarak ondan uzaklaşmaya çalışsam da yine aynı şey geçerliydi. Yavaşça ona doğru döndüğümde, gözlerimiz birbirlerini buldu. Zift karası gözlerinde herhangi bir ifade yoktu. Dizimi, kasıklarına geçirecekken bir eliyle dizimi yakaladı ve saçımı bıraktı. Birbirimize bakmaya devam ettik. Benden mi bir hamle bekliyordu yoksa o mu bir hamle yapacaktı bilmiyordum ama beklediğim spor bu değildi. Ve fakat şu an yaptığımız şey, kesinlikle ama kesinlikle, spor yapmaktan daha eğlenceliydi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, birbirimize baktığımız on beşinci saniyede.

"Buna hazır değildim ama o büyük günün geldiğini düşünüyorum," dedim.

"Hangi büyük gün?" diye sorduğunda, bir bacağını tekme atmak suretiyle kaldırmıştı ama bunu kaçırmadım ve derhal iki büyük adım kırk beş derecelik açıyla geri gittim.

"Hiçbir zaman tanışmak istemediğin Nina Adams'ı gerçekten merak ediyorsun," dedim. Başını

evet

der gibi sallarken, aramızdaki boşluğu kapatmaya çalıştı ama ona izin vermeden açımı değiştirdim ve tekrar iki büyük adım geri gittim. "Ne kadar serbestiz?" diye sorduğumda, gözleri kısıldı. "Gerçekten seni dövebilir miyim?"

Kaşları havalandı. "Yapabilirsen... Neden olmasın Nazlı?" Gülümsedi. "Merak etme, ben senin canını yakmayacağım."

Alayla güldüm. "N'olur yak!" dedim,

sen kimsin

der gibi. Saçımın atkuyruğunu bozdum ve saçımı tepeden topuz yaptım. "Saçlarımı topladıktan sonra içi dolu bir silahım ben! Saçlarımı çekmediğin sürece... Bana hiçbir şey yapamazsın!"

Bana doğru bir adım attı. Ben de geriye doğru bir adım attım. Bir adım daha. Bir adım daha. Bir adım daha. Sırtım bir ağaca çarpacakken yön değiştirdim. Ve geriye doğru bir adım daha attım. Bana doğru bir adım daha atacağı sırada ayağına çelme taktım. Düşmesin diye onu tutmak istediğim sırada, öyle bir manevrayla beni tutup çekti ki, sırtım yere kapaklanacakken son anda benimle yer değiştirmiş ve onun sırtı yere çarpmış, ben de kendime üstünde yer bulmuştum.

"Kural iki," dedi, gözleri dehşetle açılmış gözlerimden ayrılmazken. "Düşman kim olursa olsun... Düşmana acıma."

"İyi de sen düşman değilsin ki!" dedim, isyan ederek. "Senin düşmene nasıl göz yumabilirim?!"

"Bunu benim herhangi bir adamımla yapabilirsin," dedi, benimle yer değiştirirken. Başım toprağa değerken, dizi açılan bacaklarımın arasına yerleşmişti. "Ve ben de ondan rapor alırım. O ne derse, onu kabul ederim. Ve Nina Adams'ı hiç tanıyamam. Bunu ister misin?"

"Ne yapayım yani, şu an sana kafa mı atayım?!" diye sordum merakla.

"Sen, atabiliyorsan at. Eğer, ben kendimi koruyamıyorsam, bu da benim eksiğimdir," dedi.

"Savunma sporları diye boşuna demiyorlar," dediğimde, onu omuzlarından ittirerek hızlıca altından kalkmaya çalıştım ama ne kadar sendelese de bir bacağımı tutarak bana engel olmuştu.

"Reflekslerin sağlam," dedi. Gözlerimi fal taşı gibi açıp bunu gerçekten yeni mi anladığını sorguladım fakat mimiklerinden herhangi bir cevap alabilmek mümkün değildi. "Ama her şeyin bir üst seviyesi vardır. Madem sen içi dolu bir silahsın, en güçlü silah olana kadar, gidecek daha çok yolun var." Derin bir nefes alıp verdi. "Bir de sen manuelsin ama benimkisi otomatik."

Ne demek istediğini anlamaya çalışırken, belinden çıkardığı silahı şakağıma dayadı. Kocaman bir kahkaha atarken, "Özür dilerim, kocamla spor yapmaya giderken yanıma silah almadığım için!" dedim. Ama Bora gülmüyor ve biraz sonra beni öldürecekmiş gibi bir ciddiyetle, gözlerimin içine bakıyordu. "Ne?" dedim, sorar gibi. "Ne yapayım yani, öldüm şu anda, evet? Silahsızım ve eğer sen düşman olsaydın, beni öldürebilirdin."

"Ölme ihtimalin yüzde kaç?" diye sordu.

"Yüzde doksan sekiz," dedim.

"Yüzde iki ihtimalle nasıl hayatta kalıyorsun?" diye sordu.

"Şanslıysam, silahın tutukluk yapabilir," dedim.

"Buna yüzde birlik bir ihtimal veremezsin," dedi.

"Neyse ne," dedim, omuz silkerek. "Bir de rağmen seninle boğuşmayı seçebilirim ve silahını düşürtüp düşürtemeyeceğimi ya da kurşunun beni es geçip geçmeyeceğini denemeye çalışırım. Sonuçta öleceksem de mücade ederek ölmeyi tercih ederim."

"Dene," dedi.

"Öp beni," dedim.

Kaşlarını çatarken, "Ne?" dedi.

Afallamasının verdiği rahatlığa dayanarak silah olan eline yapıştım ve Bora içi boş silahın tetiğini çektiğinde, namlunun ucu boşluğa bakıyordu. "Vay amına koyayım!" dedi, inanamaz gibi.

Açıkçası gururla gülümserken ben de kendime inanamıyordum. "Çok iyi değil mi?!" dedim, yüksek çıkan bir sesle. "Düşünsene! Mehmet Şahindağ beni tam öldürecek... Ona,

öp beni

diyorum. Herifin yüzünün alacağı şekli düşünsene!" Bora'nın yüzünün aldığı şekil ise pek hoş değildi. "Kendi kocam bile afallıyorsa, onun ifadesini hayal edemiyorum! Helal olsun bana! Çok zekiyim!"

"Çok zekisin," dedi, başını sallarken. "Ama bana saçma sapan hayaller kurdurtmazsan sevinirim."

Küçük bir kahkaha atarken ayağa kalktım. Çorabımın içinden çıkardığım hayali bir çakıyı Bora'nın boynuna fırlattım. "Kan kaybediyorsun şu anda, öldün," dedim. Yüzüme ciddi olup olmadığımı anlamak ister gibi bakmıştı. "Bana ne?! Sen içi boş bir silahla beni öldürebiliyorsan, ben de çorabımın içinde çakı varmış gibi davranabilirim!"

"İyi," dedi, işaret parmağını havaya kaldırıp bir daire çizerken. "Ölmeden evvel helikopterden bomba yağdırayım o zaman, tek başıma ölmek istemem."

"Ne senin bu bomba aşkın?!" diye sordum, kaşlarım çatılırken. "Şehirlere bombalar yağarken sevişmek makbuldur ayrıca ama sen... Spor yapmayı, sevişmeye yeğleyen bir kimsesin!" Gülümsemem içtenlikle doluydu. "Gerçi hakkını yemeyeyim. Şu an yaptığımız şeyi ben de çok seviyorum. Hadi, kalk da devam edelim."

"Aslında merak ettiğim iki şey var," dedi ayağa kalkarken. Çantaya ilerledi ve çantanın içini açıp, içinden kalınca bir ip çıkardı. "Birincisi şu..." dedi, ipi görebileceğim bir yükseklikte tutarken. "Çınar, eğer istersen bu iplerden kurtulabileceğini söylemişti. Bağlı elleri çözmenin çeşitli yöntemleri var, bunu ben de biliyorum, ben de çözebiliyorum. Ama senin kullandığın yöntemi merak ediyorum."

"Göstereyim," dedim, üç adımla ona doğru yaklaşırken. "Bağla ellerimi, göstereyim." Bora rahatlamış gibi derin bir nefes aldığında, kendimi bağlatmak istemeyeceğimi düşündüğünü düşünmüştüm. "Tabii sandalyeye mi bağlanıyorum, ağaca mı, yoksa x bir eşyaya mı... Nasıl bir ip, halat mı, plastik mi, kablo mu değişir aslında. Hepsinde farklı yöntemlere başvurulur ama temelde mantık aynıdır." Derin bir nefes aldım ve beş saniyeliğine gözlerimi kapadım. "Şimdi beni gerçekten kaçırdığını düşün ve bağlamaya çalış," dediğimde, gözlerimi yeniden açmıştım.

Bora bana doğru üç adım atarak yanıma geldi ve arkama geçti. Ellerimi bel hizamda birleştirdi. İpin tenime değdiğini fark edince, ipin bir kısmını avucuma aldım. Peşi sıra saniyelerde, ipi elimden hiç bırakmadan ve çekiştirerek ona doğru döndüm. Boyunun uzun olması dezavantajdı ama zıpladım ve ipi, iki sıra boynuna doladım. Refleksif bir şekilde ipin kendinde olan ucunu bırakarak, ipin baskısını engellemeye çalıştı fakat bu benim için daha iyiydi. İpin diğer ucunu da tuttuğumda, boğazını sıkarak nefesini kesmem an meselesiydi.

"İplerden kurtulmak bir mesele değil... Ama eğer karşımda tek bir kişi varsa, kendimi bağlatmamak için de yapabileceğim onlarca şey var," dedim. Yüzünde öyle bir ifade vardı ki hem şaşkına dönmüştü hem de yaptığım şeyden gerçekten de etkilenmişti. "İki kişi, üç kişi, dört kişi... Başarılı olma ihtimalim ne kadar azalırsa azalsın, kimseye öyle kolayca teslim olmam." İpleri, canını yakmayacak şekilde çekiştirerek, başının hafifçe eğilmesini sağladım ve parmak uçlarımda yükselerek dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum. "Sana bir sır vereyim," dedim, adeta fısıldayarak. "İçimde bir şey var ve bu

şey

, hayatta kalmak için her şeyi yapabilecek kadar gözü dönmüş, kontrolsüz bi' güce sahip."

İpi dikkatle boynundan çektiğimde yutkundu. "Peki..." dedi, başını ağır ağır sallarken. "Bana bir an söyle. O gün seni etkisiz hâle getirebilirdim ama getirmedim dediğin, bir an söyle bana."

"Hımm," dedim, düşünürmüş gibi. "Mesela beni bağladığın o gün... Okyanus kenarından içeri taşımıştın beni... Bacaklarımdan kaldırıp, beni omzuna almıştın. Hatırladın mı?"

"Evet," dedi duraksamadan.

"O gün, seni yere serebilirdim. Çünkü buna çok müsait bir alan açmıştın bana," dedim.

Bora hiç beklemeden, yine bacaklarımdan tutup beni omzuna aldı. "Göster," dedi, emreder gibi.

Sırtındaki bir bölgeye hafifçe elimi bastırdım. "Buraya dirseğimi geçirebilirim. Bu öldürücü darbe olabilir, omuriliğin zarar görür." İki elimle birden bacağını tuttum. "Bacağını çekersem de dengeni kaybeder düşersin. Öldürücü darbe yapamazsam da kurtulabilirim kucağından."

"Bütün bunların eğitimini mi aldın yoksa tatbikat yaptın mı?" diye sordu, beni yere indirirken.

"Tatbikat yaptığım da oldu tabii." Gülümsedim. "Beni temelde Tarantula çalıştırdı. Herkesle çalıştım, herkesten bir şeyler öğrendim ama temel eğitimi Tarantula'dan aldım."

İki elini omuz hizamda havaya kaldırırken, "Atabildiğin en güçlü yumruğu at," dedi.

"Canın yanar," dedim.

"At!" dedi,

sana ne

diye kızarcasına. "En güçlüsünü." Duruşumu ayarladım ve sağ yumruğumla, sol avuç içine, atabildiğim en güçlü yumruğu attım. Canı yanmış mıydı bilmiyordum ama yüz ifadesinde herhangi bir değişiklik olmamıştı. "Bu yumruğun vücudun hangi bölgesine atıldığı çok önemli. Bunları zaten bildiğini biliyorum, oralarda sıkıntı yok. Duruşun düzgün. Kasların güç kaybetse de bedenin artık doğru duruşa alışmış bir hâlde," dedi, kendi kendine konuşur gibi. "Fakat yumruğun daha güçlü olmalı. Tekmen de."

Sol bacağımı alttan tutarak havaya doğru kaldırdığında, refleksif olarak vücudum geriye doğru gitmiş ve böyle bir şeyi beklemediğim için olsa gerek, dudaklarımın arasından, "Ayy!" diye bir ses çıkmıştı. Bora, sağ kolumdan tutmasaydı dengemi kaybeder ve düşerdim de.

"Geriye doğru uzan," dedi, sol bacağımı ve sağ kolumu bırakmadan. Bedenimi geriye doğru yatırdım. "Düşme," dedi. Sağ kolumu dikkatli bir şekilde bıraktı. Sol bacağımı biraz daha havaya kaldırdığında yine düşecektim ki bu kez sol kolumdan tutarak beni kendine çekmiş ve bacağımı bırakmıştı. "Denge, öyle bir şey ki..." dedi, gözlerimin içine bakarak. "Durmaksızın çalışmak gerek."

"Çalışırım," dedim. Uykumdan uyanmak zorunda kaldığım için ne kadar söylensem de beni hafife almaması, takdir etmesi ve her şeyden evvel Nina Adams'ı tanımaya çalışması hoşuma gitmiş ve beni motive etmişti. "İyiyim zaten. Ama daha iyi olurum."

Gülümsediğinde ben de gülümsedim. Bir elini yumruk yaparak havaya kaldırdığında doğrudan kollarımla gardımı aldım ve yumruğunun dışına doğru, geriye bir adım atarak eğildim. "Reflekslerin muhteşem," dedi, beğeni dolu bir sesle. "Savunmasız olduğun tek bir an yok."

Beni övmesi inanılmaz derecede hoşuma gidiyordu! Bana doğru yeniden bir adım daha attı ve beni kolumdan yakalayarak kendine çekti. Kendi eksenim etrafımda beni döndürdü ve sırtımı göğsüne yasladı. Bir kolu yeniden boynumu sardığında, elimi kolunun altına yerleştirip, kendi nefes alma alanımı kendim sağladım. "Düşmana şans vermemek lazım," dedim, büyük bir özgüvenle. "Bunlar çok basit seviye benim için. Ama pratik oluyor." Kolunu boynumdan çekti ve iki eliyle sıkmadan boğazıma sarıldı. Tırnaklarımı ellerinin üzerine getirdiğimde, "En büyük avantajım..." dedim. Beni kendine çevirdi ve hafifçe ittirdi. Bir büyük adım geriye gittim. Yeniden bir tekme denemesi yapacağını anladığım sırada, yeniden kırk beş derecelik açıyla, geriye doğru iki büyük adım atmıştım.

"Bacağımı tutabilmen gerek, kaçmak yerine!" dedi, uyarıcı bir ifadeyle. "Bacağımı tutup, karnıma tekme savurman gerek. Mümkünse ayak tabanıyla, beni ittirerek. Bunu dene."

"Tekmenden korkuyorum," dedim, bir itirafı gerçekleştirir gibi. Gözleri kısıldı. "Yani daha önce, Şahindağ'ın adamlarıyla dövüşürken tekme engelledim. Engelleyemiyor değilim. Tekmeyle bir derdim yok. Ama senin tekmenden korkuyorum. Mesela yumruğu kontrollü atıyorsundur, tekmeyi de öyle atarsın, ama ayak öyle bir şey değil ki. Ya ben bacağını tutmaya

çalışırken, refleksif bir şekilde, asla istemeden, yanlışlıkla bana tekme atarsan? Tekmeyi kontrol etmek zor. Ben, bir keresinde, yaptım bunu. Kontrol edemedim yani. Çınar'ın burnunu kırıyordum neredeyse. Ya sen de benim burnumu kırarsan?"

"Saçmalama Nazlı," dedi gülerek. "Yanlışlıkla tekme atmak ne demek?"

"Bacakların çok güçlü," dedim hoşnutsuz bir şekilde. "Bazen, yatağın içinde, ayağım bacağına çarptığında bile hissediyorum bunu. Acıyor yani ayağım."

"Kontrolsüzce ayağını oraya buraya savurduğun için oluyor o," dedi, şaşkınlığını saklamadan.

"Yatağımın içinde, ayağımı oraya buraya savurabilmeliyim ama Bora!" dedim, bunun benim suçum olduğunu reddederek.

"Sana yanlışlıkla tekme atmayacağım," dedi, beni telkin eder gibi. "Hem canını yakamayacağımı söylemiyor muydun?" Bir kez daha tekme atar gibi hamle yaptığında bacağını yakalamaya çalıştım ama nasıl olduysa bunu yapamadım. "Nazlı?" dedi gülerek. "Geri giderek ayağımı nasıl tutmayı planlıyorsun?!"

"Tekme dışında bir şey çalışmalıyız," dedim sızlanır gibi. "Seninle tekme çalışamam."

"Sen attığın tekmeyi kontrol edemedin diye, benim de edemeyeceğimi düşünüyorsun sadece ama öyle bir şey yok," dedi, tekme çalışacağımızı ima ederek. "Atmaya çalış bana bir tekme," dedi. Ona tekme atacağım sırada bacağımı kavradı. "Bak, bu kadar basit!" dedi, bacağımı geri bırakırken. Ve fakat tekmem, yarım kaldığı işi tamamlarcasına, her ne kadar şiddeti düşük de olsa, sertçe dizine çarpıvermişti.

Boğazından çarpışmanın etkisiyle çıkan acı dolu sesi duyduğumda, "Çok özür dilerim sevgilim!" diye bağırdım. Bana inanamaz gibi bakıyordu. "Böyle oluyor işte! Bacağımı tekme atmaya komutladığımda, o tekmeyi atmak istiyor bacağım! Engel olamıyorum!"

Bora, tekme atar gibi bir pozisyon alınca, yine açımı kırk beş dereceye ayarlayarak geri kaçtım. Bora da sürekli açısını değiştirerek, tekme atacakmış gibi üzerime üzerime geliyordu. Bir sağa, bir sola derken açılar beynimin içinde birbirine girdi ve en sonunda sırtım bir ağacın gövdesine yaslanıverdi. Burası yolun sonuydu, artık tekmesinden kaçamazdım. Tekme atmak üzere bir hamle yaptığında bacağını korka korka iki elimde birden tuttum. "Çok şükür!" dedi, kızarcasına.

"Tamam, sen şimdi geri git..." dedim.

"Bacağımı bırakırsan, gideceğim..." dedi.

"Ya bacağını bıraktığımda bana tekme atarsan?" dedim, korkuyla. Yüzüme öyle bir baktı ki bacağını bırakmak zorunda kaldım. Kaçınılmaz sonu beklerken gözlerimi de yummuştum.

"N'apıyorsun Nazlı?!" dedi, hayrete düşmüş gibi. "Tekmemi niye kontrol edemeyeyim ve zaten sen nasıl kontrol edemiyorsun onu hiç anlamadım!"

Gözlerimi araladım. İki bacağının üzerinde durduğuna göre, onun bacağı aldığı komuttan bağımsız hareket edebiliyordu. "Aaa?" dedim şaşkınlıkla. "Ben neden kontrol edemiyorum?"

"Ne bileyim?!" dedi, kızgın bir tavırla.

"Ne kızıyorsun ya bir tekme attım diye," dediğimde, kabahatini bilen çocuklar gibi başımı öne eğmiştim. İyi ki de başımı öne eğmiştim çünkü bir tekme daha atmaya yeltendi ve onu da hemen iki elimle tuttum. Bu sırada yumruk atmaya çalıştı, bacağını bıraktım ve kollarımla yüzümü koruyarak eğildim ve yumruğundan kaçtım. Tekme atacağını anladığımda, iki elimle bacağını tutmaya yeltendim ama saniyeler içinde yumruk da atacağını anlamıştım ve yalnızca bir elimle bacağını tutup, diğer elimle yüzümü koruyarak eğilmiştim. Tekrar. Tekrar. Tekrar. Tekmesiyle yumruğunun sıraları değişiyor, bazen sağ tekmeyle sol yumruk, bazen sağ yumrukla sağ tekme denemeleri yapıyordu ve ben köstebek vurma oyunu oynar gibi hepsini bertaraf etmeye çalışıyordum.

En sonunda bana yaptığı bu şeyden çok sıkıldım ve ben bir yumruk atmaya çalıştım fakat Bora da sonuçta üç beş bir şey biliyordu ki, yumruğumdan kendini korumuştu. O, iki adım geriye çekilince ben de ona doğru yaklaştım ve sırtım ağaç gövdesinden kurtuldu. Birbirimize karşı tekme ve yumruk denemeleri yapıyor, ikimiz de kendimizi kolluyorduk ve ben, hayatımda hiç eğlenmediğim kadar çok eğleniyordum.

Öyle ki Ada'nın ağlama sesini duyduğumda, Bora'nın tekmesinden kaçmak yerine tekmesini tek elimle yakalamış ve ona yumruk atmaya çalışmıştım. "Dur kızım ya!" dedim, isyan eder gibi. "Oyun oynuyoruz babanla!"

Bora küçük bir kahkaha atarken bileğimden tutarak beni kendine doğru çekti ve alnımda, saçlarımın başladığı yere, kocaman bir öpücük kondurdu. "İnanılmaz!" dedi, mest olmuş gibi. "Ada ağlamıyor. Ses kaydı o. Ve bu senin dikkatini dağıtmadı. Bravo."

İçime derin bir nefes çekerken, imayla, "Beni sınamayı ne zaman bırakacaksın?" diye sordum.

Ada'nın ağlama sesi, Bora'nın birine gönderdiği mesajla kesilirken, "En iyisi olduğuna ikna olduğumda," dedi.

"Ada artık benim zaafım değil," dedim, dürüst bir şekilde.

"Nasıl,

artık

değil?" diye sordu, kafası karışmış gibi.

Kolları arasından ayrıldım ve spor çantasına ilerledim. Ada'nın monitörüne baktım, huzurla uyuyordu. Çantanın içinden su çıkardım ve sudan birkaç yudum alarak, sigara paketini aradım. Kendime bir sigara yakarken, bir ağacın dibine oturmuştum. Bora da yanıma geldi. Yüzüme cevapsız sorulara sahip olduğunu saklamadan bakıyordu.

"Zaafım olmaya çok yakındı," dedim, içime bir duman çekerken. "İyi bir anne olamamaktan, yanlış bir şey yapmaktan çok korktum ilk başta." Gülümsedim.

"Ama sen bana çok yardımcı oldun ve beni manyak olmaktan korudun." Başımı ağaca yaslarken bakışlarımı gözlerinden çekmiştim. "Ama Ada saçımı çekti ve benim canım yandı ya... Ona,

hayır

demek benim aklıma gelmedi ya... Sonra o gece, biz hamaktayken ağladığında, ben koşup ona yetişeceğim diye dizimi parçaladım ya... Sen de beni uyardın hatta... İşte oralarda, manyak derecesinde değilse bile yine de yanlış bir şeyler olduğunu düşünmeye başlamıştım."

"Ve artık

zaafım olmasın

dedin ve zaafın olmadı mı yani?" diye sordu, bunu kafasında oturtamaz gibi.

Bakışlarım kapkara gözlerini buldu. "İstanbul'a dönerken bir bilinmezliğe dönüyorduk. Ve bilinmezlerle dolu bir hayatın içinde, onu ancak, o benim zaafım olmadığında koruyabileceğimi biliyordum. Dönüş için hazırlanırken, elimden annenin broşu düştü yatağın altına. Dizlerimin üzerine çöktüğümde, dizimdeki yara çok acıdı. O zaman oturdum ve düşündüm bu zaaf işini. Ağlaya ağlaya..." Kaşları çatılırken, muhtemelen içinden ben ağlarken nerede, ne yaptığını sorgulamıştı. "Bir gün, birilerinin, Ada'nın yaşaması için beni parmağında oynatmasını istemiyorum. Çünkü maalesef bunu sen yaşadın ve bu berbat bir şey. Bunu kendime her zaman hatırlatacağım." Söylediklerimi kafasında tarttığı belli bir ifadeyle bana bakarken gülümsedim. "Zaafın olmadan da sevebilirsin... Sağduyunu kaybetmeden. Ben seni öyle sevemedim ama kızımızı öyle seveceğim. Çünkü daha sağlıklı olan bu bence."

"O yüzden kaçırılmadığını derhal anladın?" dedi, sorar gibi.

"Evet," dedim, gururla gülümserken. "Aklım ve mantığımın devre dışı kalmasına izin vermiyorum. Umarım da vermem." Bir duman daha çekip, sigaramı ona uzattım. "Bana yıllar önce demiştin ki... '

Söz konusu senin bebeğin de olsa... Sen fedailik yapamazsın anladın mı?! Sen bana söz verdin! Sen bana önce kendini düşünme sözü verdin!'

Ada doğduğundan beri bazen kafamda yankılanır bu cümlelerin. Belki normal bir hayatımız olsa seni anlamazdım ama bu hayatın içinde anlıyorum. Fedailik yapmak demek, kurtarma ihtimalini çöpe atmak demek. Bunu öğrenecek kadar çok şey yaşadım. Begüm'ü kurtarmaya gitmem de aptallıktı aslında, biliyorum. Yani... Senin bana o testi neden yaptığını anlıyorum. Ve tüm dürüstlüğümle söylüyorum, Ada gerçekten o herif tarafından kaçırılmış olsaydı da binmezdim o minibüse. Seni arardım. Seninle beraber hareket etmek isterdim. Tek başına kahramanlık yapmak, öyle ya da böyle, acı veriyor çünkü."

Bora, gözlerimin içine, belki de hayatının en değerli, en güzel, en harika cümlelerini duymuş gibi büyük bir mutlulukla bakıyordu. "Ölsem de gam yemem herhalde ya," dedi, bana takılır gibi. "Yani şunları da duydum ya..."

Küçük bir kahkaha attım. "Darısı senin başına!" dedim, şakayla karışık ama iğneleyici bir tavırla. "Sen o minibüse binersin çünkü."

"Kafanın nasıl çalıştığına akıl sır erdiremiyorum," dedi, iç çekerken. Sigarayı boş kutunun içinde söndürdü. "Çoğu zaman beklemediğim tepkiler veriyorsun. Beni şaşırtıyorsun. Her gün, kendine biraz daha aşık ediyorsun."

"Sen o minibüse binersin değil mi?" diye sordum, konuyu değiştirmesine izin vermeden.

"Ada'yı kurtaracağımdan eminsem, evet." Bakışlarına, ruhunu görebildiğim, oldukça saydam bir ifade yerleşmişti. "Ada'yı kurtarırken benim de hayatta kalmam gerekir. Geride sevdiğim kadını ve kızımızı bırakıp ölüme koşacak değilim." Gözlerim, söylediklerinin doğruluğundan emin olmak istercesine bir dikkatle gözlerine pelesenk olmuştu. "Yaşamak istiyorum Nazlı. Uzun zamandır, yaşamak istiyorum. Sen, o mektubu okuduğundan ve benden nefret etmediğinden beri... Ben yaşamak istiyorum, bunu bilmiyor olamazsın. Bana hamile olduğunu söylediğinde, o operasyonu terk ettiğimde de söylemiştim sana bunu. Hamile olduğun için değil, dikkatim dağıldığı için dönmüştüm. Sana, bir şey olmayacağına söz verdiğim için. Ölmek istemediğim için."

"Sen de beni kendine her gün aşık ediyorsun," dediğimde, sesimin şuh bir tonlamayla çıkmasına engel olamamıştım.

"Ne mutlu," dedi, elimi tutarken. "Öyle ya da böyle bir şekilde, aynı dili konuşmaya başladık." Güldü. "Kaç senemizi aldı bu?"

"Tanışmamızın üzerinden beş yıl, sekiz ay, yirmi sekiz gün geçti," dedim.

"Sekizinci yıl, sekizinci ay, sekizinci gün hangi tarihe denk geliyor?" diye sordu.

"9 Kasım 2025," dedim.

"Demek ki 16 Kasım 2025," dedi. Kaşlarım çatılırken, "1 Mart'ı baz almışsındır kesin. Ben 8 Mart'ı baz alıyorum," dedi. Gözlerimi devirdim. Bu konuda kavga etmeyi çoktan bırakmıştım ama bu ona hak verdiğim anlamına gelmezdi, zaten haklı da değildi çünkü biz 1 Mart'ta tanışmıştık. "O gün burada buluşalım mı seninle? Bu ağacın altında? Saat..."

"Beşe on var," dedim.

"Beşe on kala buluşalım," dedi.

"Tamam ama unutma," dedim.

Güldü. "Sen unutma asıl."

Başımı omzuna yaslarken, "Gidip uyuyalım, çok yoruldum," dedim. Dudakları saçlarıma değerken tokamı yavaşça saçlarımdan çekti ve saçlarım omuzlarıma döküldü.

"Kalk o zaman," dedi. Gözlerimi kapattım. "Hareket ederken anlamıyorduk da bayağı soğuk."

Boğazımdan sızlanma dolu bir mırıltı döküldü. "Beni kucağına alıp taşımaya ne dersin? Hem kolların çok kaslı ve çok güçlü... Bence,

tamam

dersin..."

"Niye? Senin de bacakların çok güçlüydü hani?" dedi.

"I-ıhh," dedim. "Çok güçsüz."

"Güçlü güçlü. Nazlanma da kalk," dedi.

"Tabiatıma aykırı davranamam," dedim, iki elimle boynuna sarılırken. "Taşı beni, n'olur. Ayağım ağrıyor sana tekme attığım için."

"Tekmeyi ben yediğime göre taşıyamam," dedi gülerken.

"Ama dizine yedin tekmeyi, koluna değil. Sen beni kollarınla taşıyacaksın... Bense ayaklarımla yürümek zorundayım... Hem ağrıyorlar hem yoruldular. Yorulduk çok..."

"Yorulmak yok," dedi gaddarca. Omuz silktim ve boynunu bırakmadım. Beni bırakıp kalkamazdı, kalkacaksa da beni de kucaklamak zorundaydı. "Kalkar mısın Nazlı?" dedi. Yine omuz silkecektim ki, "Kalk artık bebeğim, hadi," diye ekledi. Gözlerim açılırken kalbimin hızlandığını hissettim. "Bu akşam kaçıncı

kalk

deyişim, hadi," dedi.

Boynunu serbest bıraktım ve bir çırpıda ayağa kalktım. "Kalktım," dedim, o sanki kalktığımı görmemiş gibi. Bakışları gözlerimden ayrılmadan, on bir saniye boyunca daha oturmaya devam etti ve ardından o da ayağa kalktı. Biraz ilerideki çantayı omzuma astım ve Ada'nın monitörünü elime aldım. Yine öyle heyecanlanmıştım ki utanmasam Bora'yı ben kucağıma alıp taşımaya kalkacaktım. Bunu yapmamak için ona arkamı döndüm ve yürümeye başladım. Adımları bana yetiştiğinde çantayı omzumdan aldı. Ona döneceğim sırada beni kucağına aldı. "Gerek yok gerek yok," dedim hızlıca. "Ben kendim yürürüm. Zaten yorulmadım o kadar. Ağrımıyor da çok. Kucağına almana gerek yok."

"Niye?" diye sordu, kara gözlerini gözlerime değdirirken. "Bebeğim değil misin?"

"Her şeyinim," dedim, ellerimi omuzlarına yerleştirirken. "Bebeğinim de o yüzden." Gülümsedim. "Değil mi?"

"Öylesin," dedi gülümserken. Yürümeye başladığında aslında Ada'yla empati yapmamak işten bile değildi. Havada uçuyormuş gibi hissetmek çok ama çok kıymetliydi. Başımı omzuna koydum ve tenimde rüzgarı hissettim. Bora'nın, birine, "Önemli bir şey yok. Ayağı incindi sadece," dediğini duyduğumda da gözümü açmamıştım.

♠

Noir'nın havlaması kulaklarıma dolarken Bora'nın, uyarıcı bir tınıyla, "Ada, bekle!" dediğini duydum.

"Ayı!" diye kızdı Ada. Gözlerim aralandığında, Bora odanın kapısını kapatmıştı. "Oağ! Hav ayı!" Komodinin üzerindeki monitörü elime aldım. Ada, yatağın en ucuna kadar emeklemişti. Noir bir kez daha havladığında, işaret parmağını havaya kaldırarak Noir'ya kızdı. "Ayı!" Bakışları kapıya çevrildi. "Ba!"

"Günaydın babacığım..." dedi Bora, kadraja girerken. "Senin kendi yatağına kavuşmanın zamanı geldi demek..." Ada'yı kucağına aldı. "Yatağın ucuna kadar emeklersen düşersin babacığım... Sen uyandığın zaman, uyandığın yerde bekleyip, annenle bana seslenirdin. N'oldu bu sabah?" Hava hâlâ karanlık olduğu için Bora'nın telefonundan saate baktım. Altıyı on dört geçiyordu. "Aferin oğlum! Teşekkür ederim!" dedi, Noir'ya.

Yeniden yattım. Monitörü, Bora'nın yastığının üzerine koydum ve onları izlemeye başladım. Ada, babasına olanları anlatmaya başlamıştı. "Eee eee ayı! Ani! Ba! Bebe! Oağ! Hav! Hav! Hav!"

"Noir seni korumak istemiş," dedi Bora, kucağında Ada'yla yatağa otururken. "Sana

düşersin, daha fazla ilerleme

demek istemiş. Ben de sana

bekle

dedim ya... O da sana, beni ya da anneni beklemeni söylemiş. Biraz bekleseydin, ben sana bebeğini verirdim." Ada ne anlıyordu bilmiyordum. "Neyse. Bugün yatağın gelecek demek ki, başka bir ihtimal yok. Mimar da yatağın dışındaki şeylerle ilgilenir. Yeni mobilya kokusu seni rahatsız edecek gibiyse, bu akşam bizimle yatarsın. Belli ki sabah alışkanlıkların da şekillenip değişiyor." Ada'nın saçlarından öptü. "Ha ama yürümeye karar verdiysen o başka. Yine de belli bir yaşa kadar, biz yanında değilken, kendi kendine yataktan kalkamazsın. Biraz bekleyeceksin."

"Ba!" Ada, babasının bir yanağına elini koyarken, diğer yanağından öptü. İçim sıcacık olurken gözlerimi kapattım.

"Ben de seni özledim bebeğim," dedi Bora, benim içim kadar sıcacık bir sesle. "Daha hava karanlık... Biraz beraber uzanalım mı? Ne dersin?" Aslında ben de onların yanına gidebilirdim ve beraber uzanabilirdik. Ya da onlar buraya gelebilirlerdi. "Dün akşamı hatırlıyor musun? Seni korkutup ağlamana sebep olduğum için özür dilerim."

"Ani?" dedi Ada, sorar gibi.

"Uyuyor," dedi Bora. Çok uykumun olduğu doğruydu ama bunu önemsemeden yataktan kalktım. Yastığımı alarak, eskiden, çok eskiden benim olan odanın yolunu tuttum. Kapıdan içeriye girdiğim sırada Bora, "Süt mü içmek istersin yoksa kahvaltı yapmak mı? Ne yiyeceksin?" diye soruyordu.

"Günaydın!" dedim, neşeli çıkmasına çalıştığım bir sesle.

Ada, bakışlarını bana çevirdiğinde sevinçle dolup taştı ve bacaklarıyla yatağa vurdu. "Ani! Ge!"

Bora yatağın soluna uzanmıştı. Bir elini ensesinin altına yerleştirmiş, bir elini de Ada'nın saçlarında dolaştırıyordu. Göz göze geldiğimizde gülümsedi. Yastığımı yatağın kenarına koydum. Yatağa oturdum ve Ada'nın

yanağına kocaman bir öpücük kondurdum. "Sakın uyandım zannetme, çünkü yine uyuyacağım!" dedim, gülümserken.

"Aaağğğ?!" dedi Ada, ona güzel bir şey söylediğimi sandığı için.

Ayaklarına baktım. Bora, Ada'nın dün akşam uyurken çıkardığı çorabı giydirmişti. Ada'nın diğer tarafına uzandım, üzerimi örttüm ve iki elimi yanağımın altına yerleştirerek onlara döndüm. "Anlat bakayım zeytin, rüyanda ne gördün?"

"Ayı! Peyi! Pati! Kağu!" dedi Ada. Güldüm. Babasına baktı. "Ba! Mama! Peyi! Pati! Kağu!"

"Tamam babacığım, yine çok zevkli bir menü seçtin kendine..." dedi Bora, gülümserken. "Yumurta peki?"

"Ayı," dedi Ada.

"Bak bak şimdi," dedim. "Ada," diye seslendim. Ada bana döndü. "Omlet ister misin peki anneciğim?"

Ada gülümsedi. "Hığğğ."

"Yumurta?" diye sordum.

"Ayı," dedi.

Bora küçük bir kahkaha attığında, "Omlet?" diye sordum.

"Hığğğ," dedi, Ada da kahkaha atarken. "Immhh."

"Yazık," diye mırıldandı Bora. Ada'nın alnına küçücük bir öpücük kondurdu. "Dalga geçtiğinden habersiz, ciddi ciddi cevap da veriyor." O da bize doğru döndü ve benim gibi, bir elini yanağının altına koydu. "Babacığım..." dedi, yumuşacık bir sesle. "Omlet, yumurtayla yapılıyor."

"Civcivin de yumurtadan çıktığını söyle bir de, tam olsun!" dedim gülerken.

"Cici?!" dedi Ada heyecanla. "Ani, cici." Babasına döndü. "Ba, cici."

"Telefonum burada değil," dedi Bora. Bana baktı. "Anneninki de içeride. Önce karnımızı doyuralım, sonra civciv izleyelim babacığım, olur mu?"

"Cici," dedi Ada. Ellerini birbirine çarptı. "Nini." Yataktan kalktı ve emekleme pozisyonuna geçti. "Nini! Cici!"

Emekleyerek yatağın ucuna yaklaştığında Bora hafifçe doğrulmuş ve "Düşersin," demişti. Ada döndü ve babasına baktı. "Düşersin babacığım. Gel buraya."

"Cici?" dedi Ada, sorar gibi.

"Önce karnımızı doyuracağız. Acıkmadın mı sen?" dedi Bora. Ada, muhtemelen karnına bakmak için badisini kaldırmaya çalıştı ama çıtçıtlı olduğu için bunu yapamadı. Bora güldü. "Gel, ben bakayım karnına..." dedi. Ada da güldü ve hızlıca babasına doğru emekledi. Babasının karnına çıktı. İki eliyle kendi karnına dokunurken, boğazından tuhaf ve eğlenceli sesler çıkarmıştı.

Bora, Ada'nın pijamasını indirdi, badisinin çıtçıtını açtı ve pijamasını yeniden giydirip karnını gıdıklamaya başladı. Ada kendinden geçerek, kendini boşluğa bırakmış, başı benim karnıma çarpmıştı. Attığı kahkahalar, bir zamanlar böyle anlara şahitlik edeceğini bilmeyen odamın duvarlarına sinerken keyifle iç çektim.

"Ani!" dedi, bana doğru kaçarken. Ellerini boynuma sardı. Bacaklarımı karnıma doğru çekerken, onu Bora'dan saklamaya çalıştım. "Yakalayamazsın Ada'yı!"

Ada kahkahalar atarken, çaktırmadığını sandığı bir şekilde babasına baktı ve ellerini boynumdan çekip, kendini babasına bile isteye yakalattı. Bora onu yeniden gıdıklamaya başladı. Ada, oyunbaz bir tavırla kendini oradan oraya atarken, ayağı dizime çaptı. Kahkahaları dan diye kesilince, "Hah!" dedi Bora, başını iki yana sallayarak. "Anasına bak..." dedi, a'yı uzatarak. "Kızını al."

Ada ağlamaya başladığında yattığım yerden doğruldum. "Anneciğim çok mu acıdı?" diye sordum merakla.

"Ani!" diye kızdı bana, ağlarken.

"Ama sen çarptın Ada, ben öylece yatıyordum. Kontrolsüzce ayağını oraya buraya savurmamalısın bebeğim," dedim.

"Uuuf," dedi, ayağını tutarken. Çorabını çıkardı ve parmaklarını kontrol etti. "Ba! Uuuf! Ani uuuf!"

"Benim hiçbir suçum yok," dedim, küskün bir tavırla. Bora'ya baktım. "Sen de gördün. Bak her şeyi benden biliyor ve bu hoşuma gitmiyor. Sürekli bir itham."

"Haklısın sevgilim," dedi Bora, Ada'nın neredeyse ağzının içine kadar soktuğu ayağını, öperek tedavi ederken. "Kime çektiyse artık..."

"Benim dizim de acıdı ayrıca, ama ben böyle yapmıyorum," dedim Ada'ya. Babasının öpücüğüyle ne hikmetse acısı geçmiş, ağlaması kesilmişti. Dizimi gösterdim. "Acıdı," dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Bir çarpışma yaşadıysak, ikimiz birden uf olmuşuzdur." Ada bana doğru emekledi. Yatağa oturdu ve pijamamı küçücük elleriyle sıvamaya çalıştı. Ona yardımcı oldum. Dizimi öptü ve beklentiyle bana baktı. "Hâlâ acıyor," dedim.

Babasına döndü. "Ba!" dedi, dizimi gösterirken.

Bora gülümsedi ve o da eğilip dizimden öptü. Ada, bir kez daha beklentiyle bana bakmıştı. "Bir kez daha öpersen belki geçer," dedim. Yine dizimi öptü.

Gülümsedim ve onu kendime çekerek kucağıma aldım. "Teşekkür ederim, geçti..." dedim. Ayağını avucuma aldım ve şefkatle okşadım. "Ben de senin ayağını öpeyim mi?" Gülümseyerek başını salladı. Ayak parmaklarını öptüm. "Geçti mi seninki de?"

"Hıığğğ!" dedi.

"Evet bakalım. Biz şimdi kızımla aşağı inip kahvaltı yapalım," dedi Bora, Ada'yı kucağımdan alırken. "Hastaneye gidene kadar sen de uyu annesi... Üç saat sonra falan kalkman gerekecek." Başımı sallarken teşekkür eder gibi

gülümsedim. "Biz de kahvaltıdan sonra kızımla civciv videosu izler, oyun oynarız. Değil mi babacığım?"

"Bebe," dedi Ada, Sarı Bebek 2'yi gösterirken.

"Alalım bebeğimizi de..." dedi Bora, bebeği alırken. "Noir nereye gitmiş, onu da bulalım. Hadi."

"Nini!"

♠

Bora beni dokuz buçukta uyandırmıştı. Ben uyandığımda Ada da hazırdı, o da bizimle gelecekti. Bunun, normal koşullarda Beyza'nın, Asya'nın ve Sevim Hanım'ın başına bir şey geldiği için biz de onların yanına hastaneye giderken, herhangi bir ikinci tehlikeye karşı Ada'yı evde bırakmayacağımız için olduğunu söylediğinde, Bora'ya hak vermiştim. Sonuçta bu zehirlenme aslında bizim planımız olmasa tam da böyle davranırdık. Ben giyinirken Bora bana sandviç hazırlamıştı. Hastaneye giderken, yolda, sandviç yemiş ve çayımı içmiştim.

Operasyonu SerFoxÇın yürütüyordu. Asya, doktor kontrolü olduğunu zannediyordu ve biz, Mehmet Şahindağ'a aktarılmak üzere bir şov yapacakken, Asya muayene olacak, onun başında da Samet, Begüm ve Lizard, kapıda ise Bora'nın dört adamı duracaktı. Eren, Bahar, Sevim Hanım ve Yeşim, hastanenin oyun odasında, Leo'yu, Demir'i ve Ada'yı oyalamakla görevliydi. Oyun odasında onlardan başka kimse olmayacaktı ama kapıda Bora'nın adamları duracak, Selim sık sık yanlarına gidip her şeyin yolunda olduğundan emin olacaktı. Beyza gerçekten de müdahale odasında yatacaktı ve esas operasyon onun üzerinden gerçekleşecekti, çünkü en ağır durumda olan o olacaktı. Gökhan, Aydın, Çınar, Bora ve ben, Beyza'yı beklerken hastanenin güvenlik kameralarına görüntü verecektik ve Frantz, bizim yardımımızla buna erişebilecekti. Frantz'i ise, Bora'nın emriyle, Bat ve Bear yakalayarak hastaneye getirmiş olacaktı. Hastanenin bir katı Beyza, Asya ve Sevim Hanım için boşaltılmıştı ama bu katta aslında sadece Beyza olacaktı. Asya'nın muayenesi bir alt katta, oyun odası ise en alt kattaydı ama Mehmet Şahindağ, hepimizin tek bir katta olduğunu zannedecekti. Falcon ve Alp de

hastanenin yakınlarındaki bir minibüsün içinde giriş ve çıkışlar da dahil olmak üzere, tüm bu operasyonu koordine edeceklerdi.

Aydın'ın deli danalar gibi bir o yana, bir bu yana yürüdüğü; Gökhan'ın ona oturmasını söylediği fakat Aydın'ın ona çıkıştığı; daha sonra Gökhan'ın yanımızdan çekip gittiği; Çınar'ın bir oturup bir kalktığı; Nagihan Hanım ve Zeki Bey'in bir görünerek Aydın'a bir şeyler söyleyip sonra da kayboldukları; Bahar'ın bize bir şey isteyip istemediğimizi sorduğu ve sonra da Asya'ya bakacağını söyleyerek yanımızdan ayrıldığı; Selim'in bir köşede beklediği ama sık sık bir yerlere gidip geldiği; Bora'yla benim ise koltukta öylece oturduğumuz ama Bora'nın sürekli telefondan birileriyle iletişim kurduğu; en sonunda da Gökhan'ın geri geldiği; üç kez üç farklı sahte doktorun bize yalandan bilgiler verdiği ve Mehmet Şahindağ'ın yalnızca kameraya yansıyan yüzlerin dudaklarını okumak zorunda kalacağı kırk bir dakikalık gösterinin ardından, Bat ve Bear, Frantz'i yanımıza getirmişlerdi.

"Sen yaptın lan!" diye bağırdı Aydın, Frantz'in üzerine yürürken. Güvenlik kameraları aslında ses almıyordu ama Frantz'in üzerinde, bizim gözümüzden kaçan bir ses kayıt cihazı da vardı. Bunu fark etmemiş olmak bizim zekâmızdan yese de, başımıza beklenmedik bir şey gelmişken bazı şeyleri gözden kaçırabilmemiz normaldi.

Hızla ayağa kalktım ve uyarı dolu bir ifadeyle, "Aydın!" dedim.

"Ne var yenge?!" diye bağırdı Aydın, hışımla bana dönerken.

"Sakin!" dedi Bora, tehditkâr bir ifadeyle Aydın'a. Bana döndü. "Karışma Nazlı!"

"Nina," dedi Frantz, deniz mavisi gözleri gözlerimle birleşirken. "Ben neler olup bittiğini anlamıyorum."

"Ortada büyük bir yanlış anlaşılma olduğuna eminim," dedim, çaresizce Bora'ya bakarken ve İngilizce konuşarak.

"Ne yanlış anlaşılması?" diye sordu Gökhan da İngilizce konuşarak. "Sen, dün gece bu adamı eve çağırdın ve bu adamın getirdiği kurabiyelerden yiyen hastaneye kaldırıldı! Yanlış anlaşılacak ne var?!"

"Frantz'in bizi zehirlemek gibi bir amacı niye olsun ki?" dedim, korumacı bir tavırla. Frantz'e baktım. "Lütfen..." dedim, zorlukla yutkunarak. "Zaten hasta o..."

"Mehmet Şahindağ'la mı çalışıyorsun?" diye sordu Bora, Frantz'e doğru bir adım atarak.

Frantz'in kaşları çatıldı. "O kim?"

"Yalan söyleme!" dedi Aydın. Sonunda o da İngilizce konuşmuştu. "Sen yaptın! Senin yüzünden öldü bebeğim!"

Frantz dehşet içinde Aydın'a bakarken başını salladı. "Ben... Kaldığım otelin karşısındaki pastaneden aldım o kurabiyeleri. Taze olduğunu söylediler."

"Niye zencefil?!" diye sordu Bora, ifadesiz bir sesle. "Niye çikolata değil, niye elma değil, niye tarçın değil de zencefil?! Kaç kişi sever zencefili?! Nazlı sevmez mesela, niye zencefil?! Ama ablam sever! Bunu da herkes bilmez!"

"Nina da sever!" dedi Frantz panikle bana dönerek. "Zencefilli bir kokteyl içtiğini görmüştüm! Barda! Win Bar'da!"

Bu bir yalandı ama, "Evet," dedim. Bora, doğru söyleyip söylemediğimi anlamak ister gibi bana döndü. "İçtim. İçmişimdir. Nereden bilsin zencefili seviyor muyum, sevmiyor muyum? Frantz sadece bana teşekkür etmek istedi, hepsi bu Bora!"

Bora'nın bakışları Frantz'i buldu. "Sana inanmıyorum!" Onu tepeden tırnağa süzdü. "Bir anda çıkıp geldin... Daha evvel Mehmet Şahindağ'la bir şekilde bağlantın da vardı. Kız kardeşimi kaçırdığı yerin adresini, Nazlı'ya sen göndermiştin!"

"Neden bahsettiğini anlamıyorum," dedi Frantz. Bakışları kendisini buraya getiren Bat ile Bear'ın, sonra da Çınar'ın, Selim'in, Gökhan'ın, Aydın'ın ve Bora'nın üzerinde dolaşıp, son olarak da benim gözlerimde durdu. "Nina. Özür dilerim. Aldığım ürünler bayat mıydı bilmiyorum. Bana taze olduğunu söylediler."

"Götürün ve konuşturun!" dedi Aydın.

"Bora!" dedim, kolunu tutarken. "Hayır!" Aydın'a döndüm. "Kara dururken sana mı kaldı bu emri vermek?! Kendine gel Aydın Demir!"

"Kara sana karışmamanı söyledi yenge!" dedi Aydın.

Gökhan, Frantz'i götürmek için koluna yapışmıştı ki, bir kez daha, "Bora!" dedim. Bora'nın bakışları en sonunda bana çevrildi. "Frantz benim arkadaşım ve ona hiç kimse böyle davranamaz!"

"Ablam, bebeğini kaybetti Nazlı..." dedi. Yutkundum. "Senin haberi aldığında havalara uçtuğun bebeğini... Leo'nun bir kardeşi olacaktı... Asya ölebilirdi. Sevim Hanım da. Ve sen, Frantz için

arkadaşım

mı diyorsun gerçekten?"

"Kurabiyeleri laboratuvarda incelesinler," dedim, dediklerini duymamışım gibi. "Zaten doktorlar da

gıda zehirlenmesi

demedi mi? Herhangi bir kimyasal var mı, yok mu, yine de baksınlar kurabiyelere. Bir yanlış anlaşılma olmalı. Ne yaptı yani Frantz, kurabiyeleri bozulana kadar bekletip bana mı getirdi?!" Bora, sıkıntı dolu bir nefes verirken göz ucuyla Frantz'e bakmıştı. "Hem bana getirdi kurabiyeleri!" dedim, yeni aklıma gelmiş gibi. "Ben, seninle aramızdaki sorunu çözmek için peşinden gelirken, kurabiyeleri de alabilirdim! Almadım! O an düşünemedim! Nasıl bir amacı olacak Frantz'in?! Diyelim dediğin gibi, diyelim Mehmet Şahindağ'ın adamı?! Beyza'nın kurabiyelerden yiyeceğini nasıl hesaplayabilirler?! Asya'nın?! Sevim Hanım'ın?!"

"Zencefilli diyorum!" diye kükredi Bora. "Beyza da yesin diye zencefilliydi zaten!"

Sertçe, "Bana bağırma!" dedim.

"Götürün Frantz'i," dedi Bora, Bat'e bakarak. "Konuşturun!"

"Hayır!" dedim, Frantz'in yanına ulaşarak. "Hiç kimse Frantz'e dokunmayacak!"

"Nazlı!" dedi Bora, dişlerinin arasından tıslar gibi. "Şansını zorluyorsun!"

"Şansını zorlayan sensin!" dedim, öfkeyle. "O benim arkadaşım ve hasta! Ona dokunmayacaksınız! Bir yanlış anlaşılma var ve ben bunu çözeceğim!" Frantz'e döndüm. "Yürü."

"Eğer bir adım daha atarsan, arkadaşını öldüreceğim!" dedi Bora. Bir kez daha zorlukla yutkunurken ona döndüm. "Yerinde olsam, ona bu kötülüğü yapmazdım!" Bir adım atarak bize yaklaştı. "Madem arkadaşına bu kadar güveniyorsun, bırak biz de emin olalım senin haklılığından."

Frantz'le göz göze geldik. "Tamam Nina," dedi gülümsemeye çalışırken. "Benim bir suçum yok. Yemin ederim ki yok. Ben masumum. Bırak, emin olsunlar."

"Üzerini aradınız mı?" diye sordu Bora.

"Temiz," dedi Bear, başını sallarken. "Silahsızdı. Telefonunu da aldık. İnceleyeceğiz."

"Dedektörle de kontrol edin," dedi Bora, emredici bir sesle. "Eski asker... Kemer, saat... Her şeyine bakın."

Frantz bu noktada cebindeki ilaçtan kurtulacaktı çünkü dinleme cihazı ilacın içindeydi. Daha sonra Bora, onun serbest bırakılması talimatını verdiğinde, ilacı attığı yerden geri alacaktı. Bat ve Bear başlarını sallayarak, Frantz'i çekiştirdiler ve geldikleri yöne doğru yürüdüler. Bora kameraya arkasını döndü ve bana bakıp gülümsedi. "İyiydi," dedi, takdirle.

Gülümsememek için büyük bir uğraş verdim çünkü benim yüzüm hâlâ kamera açısındaydı. Beyza'nın odasından çıkan sahte doktor, Beyza'yı görebileceğimizi söylediğinde Aydın, Beyza'nın odasına girdi. Gökhan, Bat ve Bear'a bakacağını söyleyerek yanımızdan ayrılırken; Bora, Selim'e de

Gökhan'la gitmesi emrini verdi. Bora'ya öfkeliymişim gibi başımı sallayıp arkamı döndüm ve ben de o koridordan uzaklaştım. Bora da peşimden geldi. Elimi tuttuğunda, artık ben de kocaman gülümseyebilmiştim. Selim'in bize işaret vermek için kapısında beklediği, kattaki odalardan birine girdik. Frantz geniş koltuğa yerleşmiş, yanına da Gökhan geçmişti. Bear pencereye yaslanmış ve ellerini ceplerine sokmuşken; Bat de odadaki yatağın kenarına oturmuştu. Çınar, Bat'in yanına ilerlerken; Bora ve ben, Frantz'in karşısındaki koltuğa oturmuştuk.

"Senden şüphelenmiş ama Nazlı yüzünden pek de ileri gidememiş, herhangi bir şey de ispat edememiş olacağız," dedi Bora, Frantz'e bilgi verir gibi.

Frantz, Bora'ya bir cevap vermedi ve cebinden çıkardığı telefondan bir kayıt açtı.

"Beyza, Asya ve Selim'in annesini hastaneye kaldırmışlar,"

dedi Frantz, mutlu bir haberi verir gibi.

Mehmet Şahindağ'ın sesi ise mutluluktan çok uzaktı:

"Zehirlenme mi?"

"Öyle olmalı,"

dedi Frantz.

"Bozuk zencefilden yapıldı kurabiyeler. Bebek yaşıyor mu bilmiyorum henüz. Benden şüpheleneceklerdir. Bana geleceklerdir. Bu otele beni yerleştiren onlar."

"Beyza, zencefilli kurabiyeyi yemiş mi yani?"

diye sordu Mehmet Şahindağ.

Frantz üç saniyelik bir es verdi.

"Demek ki."

"Bu işte hoşuma gitmeyen bir şeyler var Frantz,"

dedi Mehmet Şahindağ, sıkıntılı bir sesle.

"Ne gibi?"

"Beyza zencefilli kurabiye yemez,"

dedi Mehmet Şahindağ. Bora yaslandığı yerden hafifçe doğrulurken, hepimizin dikkati sanki Mehmet Şahindağ oradaymış gibi Frantz'in telefonundaydı.

"Beyza ağzına zencefil sürmez."

"Sever demiştin?"

diye sordu Frantz'in şaşkın sesi.

"Severdi,"

dedi Mehmet Şahindağ iç çekerek.

"Ama sana söylemeyi atlamışım, eskiden severdi... Hamileyken, kusuncaya kadar zencefilli kurabiye yemek zorunda kalınca... O tiksintisini unutmam mümkün değil. Bir daha yemez."

"Hassiktir!" Bu tepki emindim ki bu odadaki herkesin içinden geçendi fakat Gökhan'ın dudakları arasından çıkmıştı. "Oyun oynamış!"

"Bora seni ne zaman satın aldı Frantz?"

diye sordu Mehmet Şahindağ, buz gibi bir sesle.

"Ne diyorsun Şahindağ? Öyle bir şey yok!"

dedi Frantz hızlıca. Bora alt dudağını dişlerken gözlerini yummuştu.

"Hem öyle olsa... Yani dediğin gibi olsa... Onlara çalışsam... Zencefilli kurabiyeyi yemezdi Beyza değil mi? Biri de çıkıp bana, Beyza'nın zencefil

sevmediğini söylerdi değil mi?! Yemiş işte. Geçmiş demek ki tiksintisi!"

"Yemez,"

dedi Mehmet Şahindağ, kendinden emin bir sesle.

"Hamileyken hele asla yemez. O benim ruh eşim. Onu herkesten iyi tanıyan benim. O yüzden, sana da benimle iddialaşmamanı tavsiye ederim."

"Bilmiyorum,"

dedi Frantz çaresizce.

"Hastaneye kaldırılmış işte. Tek bildiğim bu, şu an için."

"Ya benimle yaşadıklarını kimseye anlatmamış, anlatmıyor ve sen hainsin... Ya da senin, bana çalıştığını anladı ve başına gelene razı oldu. Belki de o çok güvendiği kardeşine söylemiştir ve bize oyun kurmuşlardır, aslında o kurabiyeleri yememiştir. Çok fazla ihtimal var. Hangisi bilmiyorum. Sadece tek biriyle ilgileniyorum, o da sen hain misin değil misin?"

"Değilim,"

dedi Frantz, keskin bir tonlamayla.

"İspatla,"

dedi Mehmet Şahindağ. Derin bir nefes alıp verdi.

"Bahar, Sultan, Harun, Emel, Samet, Sevim, Engin, Merve, Filiz, Gülsüm, Selim, Yeşim, Selim'in annesi Sevim, Aydın, Gökhan, Çınar, Nagihan, Zeki, Mila, Andrea, Stefan, Julia, Melis, Berkan, Vesile, Melek, Canan, Özcan, Osman, Nurcan, Esin, Onat, Semra, Ziya, Masal, Gürkan, Tuba, Eren, Hande... İçlerinde tanımadığın, bilmediğin biri var mı?"

"Yok,"

dedi Frantz.

"İki gün içinde, bu saydığım insanlardan birini öldüreceksin. Öldürmezsen hainsindir. Hainsen, Bora'ya benden selam söyle. Ona de ki, Mehmet Şahindağ ne kadar güç kaybederse kaybetsin, yine de Mehmet Şahindağ'dır."

♠

Bu bölümün kapanışını şöyle yapmazsam olmaz:

Çoktandır (altı sene sekiz aydır) uçuyorduk, şimdi ise inişe geçme vakti. Çok çok çok az kaldı, yolculuğumuz bitmek üzere.

Koltuklarınıza yaslanın, kemerlerinizi bağlayın ve benden size naçizane tavsiye, olası bütün sarsıntılara karşı, bir süre de kemerlerinizi çözmeyin.

193.Bölüm

"İspatla,"

dedi Mehmet Şahindağ. Derin bir nefes alıp verdi.

"Bahar, Sultan, Harun, Emel, Samet, Sevim, Engin, Merve, Filiz, Gülsüm, Selim, Yeşim, Selim'in annesi Sevim, Aydın, Gökhan, Çınar, Nagihan, Zeki, Mila, Andrea, Stefan, Julia, Melis, Berkan, Vesile, Melek, Canan, Özcan, Osman, Nurcan, Esin, Onat, Semra, Ziya, Masal, Gürkan, Tuba, Eren, Hande... İçlerinde tanımadığın, bilmediğin biri var mı?"

"Yok,"

dedi Frantz.

"İki gün içinde, bu saydığım insanlardan birini öldüreceksin. Öldürmezsen hainsindir. Hainsen, Bora'ya benden selam söyle. Ona de ki, Mehmet Şahindağ ne kadar güç kaybederse kaybetsin, yine de Mehmet Şahindağ'dır."

Bora ses kaydının bitmesiyle ayağa kalktı ve hiç duraksamadan odadan çıktı. Ben kaşlarımı çatıp nereye gittiğini anlamaya çalışırken Gökhan, "Koş!" dedi Çınar'a. Çınar, Gökhan'ın dudakları henüz kapanmadan Bora'nın arkasından koşunca, ben de hızlı adımlarla onu takip ettim. Selim neler olup bittiğini kavramaya çalışsa da beni de görünce, o da peşimizden gelmeye karar vermişti.

Bora, Beyza'nın sözde tedavi gördüğü odaya girmişti. "Anlamıyorum ki... Gerçekten. Gerçekten anlamıyorum. Ne yapmaya çalışıyorsun ya sen?!"

"Bora-"

"Karışma!" diye bağırdı Bora, Çınar'a. Biraz evvel Mehmet Şahindağ'a oynadığımız oyunun belki de çok daha cafcaflısı yaşanıyordu ve bu kez bu gerçekti de. "Kimse karışmasın!" diye ekledi Bora, bakışları odaya ancak

giren bana çevrilirken. Beyza'ya baktı. "Bıktım artık! Anladın mı, bıktım!" Beyza, tekerlekli sandalyesinde, kardeşinin gözlerine bakarken, dudakları şaşkınlıktan açıktı. "Amacın ne senin, söyle!"

"Lütfen sakin ol," dedi Beyza. Beyza'nın biraz ilerisindeki Aydın'ın bakışları kapıya çevrildiğinde, ben de göz ucuyla arkama baktım. Gökhan odanın önüne kadar gelmişti ama içeri girmiyordu. "Neye kızdığını anlamıyorum."

"Zencefilli kurabiye yemediğini bize nasıl söylemezsin?!" diye bağırdı Bora, Beyza'ya.

Beyza'nın dehşete düştüğü belli bir ifade yüzüne yayılmakla kalmayıp, sesinden de taşmıştı. "Kurabiye zencefilli miydi?!"

"Dalga mı geçiyorsun ya sen?!" diye bağırdı Bora.

"Haberi yoktu," dedi Çınar, bir kez daha araya girerek. Bora kaşlarını çatarken Çınar'a döndü. "Yanlış anladın... Daha doğrusu, suçu yanlış insanda arıyorsun."

"

Haberi yoktu

ne demek?!" diye sordu Bora, Çınar'a doğru öfkeyle bir adım atarken.

Çınar derin bir nefes alıp verdi. "Nazlı ve Frantz bahçede konuştular. Yanlarında da sadece biz vardık. Aydın, Gökhan ve ben. O sırada söyledi Frantz, kurabiyenin zencefilli olduğunu. Mehmet, Beyza sever diye zencefilli kurabiye getirmesini istemiş."

"Ben de Beyza'nın zencefil sevdiğini teyit ettim," dedi Aydın. Şaşkınlıkla Beyza'ya baktı. "Sevmiyor musun?" Bakışları odaya girmeyen Gökhan'a çevrildi. "Sen de sevdiğini söyledin?" Yeniden Beyza'ya döndü. "Yılbaşı kurabiyeleri zencefilli olmuyor muydu? Sen onları çok severdin?" En sonunda acı kahve bakışları Bora'yla birleşti. "Sorun ne Kara, ben anlamadım?"

"Bana kimse kurabiyenin zencefilli olduğunu söylemedi!" dedi Beyza. Sanki ağzında zencefilin korkunç bulduğu o tadı vardı.

Esas şaşkınlığı yaşayan ise Bora'ydı. "Sen niye evlendin oğlum ablamla?!" diye sordu Aydın'a. Sesinden ve yüzünden, yaşadığı hayal kırıklığı belliydi ve bunun yarattığı öfkeyle, Aydın'ın kalbini kırmaya teşebbüs ediyordu. "Madem hakkında bi' bok bilmiyorsun... Ne diye

kocası

sıfatıyla geziyorsun ortalıkta?!"

Aydın, Beyza'nın zencefil sevmediğini, artık sevmediğini bir şekilde anlamıştı. "Biz..." dedi zorlukla. "O kadar az konuşuyoruz ki... Konu zencefile hiç gelmemiş olabilir."

"Gelecekti!" dedi Bora sertçe.

"Gerçek bir evlilik olsaydı, belki gelirdi!" dedi Aydın, isyan eder gibi. "Ama değil!"

Beyza gözlerini yumarken Bora, Aydın'a doğru öfkeli bir adım attı. "Madem öyle, o zaman kumarhanelerin başında niye kalmadın?! Hatırladığım kadarıyla, karınla ilgilenmeyi seçtiğin için kumarhanelerden elini eteğini çektiğini söylemiştin! Niye kapandı lan o zaman kumarhaneler?!"

Aydın, verecek bir cevabı yokmuş gibi başını öne eğerken, Gökhan hedefe kendini koymak ister gibi, "Benim kabahatim," dedi. Odaya girdi. "Sordu bana Beyza.

Ne yiyeceğiz biz,

dedi. Ama gerçekten yemeyecekleri için geçiştirdim ben.

Kurabiye,

dedim geçtim yani. Zencefili sevdiğini düşündüğüm için..." Beyza'nın midesinin kalktığı belliydi fakat bunu herhangi birinin fark edip etmediğini bilmiyordum. "

Neli

falan diye de sordu ama sert çıktım,

ne önemi var, beğenmezsen yemeyecek misin

diye. Naz'ın peşinden gitmeye odaklanmıştım, dikkatim ondaydı." Belki de hedefe kendini değil, beni koyuyor da olabilirdi. "Sen yoktun ortada, telefonlarımızı açmıyordun. Naz da nerede olduğunu söylemeyince..."

Bora öfkeyle güldü. "O kadar sene... Hiçbirimizle konuşmazken seninle konuşuyordu halbuki ama... Sizin aranızda da mı konu zencefile gelemedi?"

"Ablan..." dedi Gökhan, kaçamak bakışlarıyla Beyza'ya bakarken. "Mehmet Şahindağ'ın yanında yaşadıkları hakkında konuşmazdı çok."

"Hepimizin hatası var," dedi Çınar, okları kendine çevirerek. "Biz de konuşmadık. Ve ben de mesela, g

ingerbread

yiyip yemediğine hiç dikkat etmemişim. Gerçekten etmemişim. Aydın ve Gökhan da zencefili sevdiğini söyleyince, üzerine düşünmedim."

Beyza'nın tekerlekli sandalyesini hızlıca banyoya doğru sürmesiyle peşinden ilerledim. Lavaboya doğru eğildi ve öğürmeye başladı. Yüzü kireç gibi olmuştu. Yaklaşmamı istemez gibi bir elini kaldırarak beni durdurdu. Kurtulmaya çalıştığı ama bir türlü kurtulamadığı geçmişi, bugün de önüne zencefilli kurabiye olarak pişirilip de koyulmuştu. Tekrar tekrar pişirilen her şey gibi zencefilli kurabiye de bozulmuş ve Beyza'yı fiziken değilse bile ruhen zehirlemişti. Bugüne kadar yaptıkları yetmemişçesine, Mehmet Şahindağ bugün de amacına ulaşmayı başarmıştı. Beyza'nın yaşadıkları ise zaten yeteri kadar travmatik değilmiş gibi bitmek de bilmiyordu.

"Biri karısıyla az konuşuyormuş... Diğeri ise ben yokum diye salak salak buhranlar geçiriyormuş..." dedi Bora'nın bize ulaşan sesi. "Peki sen Çınar? Sen niye planın detaylarını Beyza'ya anlatmadın?!"

"Gökhan'ı, Nazlı'nın peşine takılıp da Nazlı'yı riske atmasın diye uyarmaya çalışıyordum..." dedi Çınar, sıkıntıyla. "Nazlı, Gökhan'a gelmemesini söyledi. Onu atlatacağı belliydi. Gece gece heyecana, aksiyona gerek olmadığını anlatmaya çalışıyordum. Sonra da Bat'le Bear evden çıktılar, Falcon'un da işi vardı bilgisayar başında Nazlı'yla. Evde, güvenlik kısmıyla benim ve Aydın'ın ilgilenmesi gerekiyordu. Aydın'la da iş bölümü yaptık zaten."

Beyza gözlerinden akan yaşları, ona uzattığım kağıt havluyla kurulamaya çalışırken, sessiz olmaya çabaladığı ve içeridekilerin ağladığını duymalarını istemediği belliydi fakat zaten içeridekiler, maalesef, şu an onu düşünmüyorlardı.

"Bunların hepsi bahane! Ne yaparsanız yapın, ortada bir plan vardı!" diye bağırdı Bora öfkeyle. "Madem aynı anda iki işi yönetemeyecektiniz, niye ben yokken bu planı gerçekleştirmeye kalktınız?!"

"Karın öyle buyurdu!" dedi Gökhan hırsla. "Biz de sen yokken, kendi kendimize bir halt yemeye hevesli değiliz zaten! Karına da sorsana, niye söylememiş ablana, kurabiyelerin neli olduğunu! Ben, biz suçsuzuz demiyorum! Suçluyuz! Ama o da suçlu! Planı başlatan oydu!"

"Gökhan!" dedi Aydın, ikaz dolu bir tavırla. "Beyza'nın sevdiğini söyledik ikimiz de. Ne Çınar'ın ne de yengenin şüpheleneceği bir durum oluşturmadık! Bizim teyit etmemiz gerekiyordu, yengenin değil!"

Beyza'nın karşısında eğildim ve ellerini, ellerimin arasına aldım. "İstediğin kadar ağlayabilirsin..." dedim, güven verici bir sesle. "Ağlamaktan sıkıldığında söyle, Ada'ya götürürüm seni. Hemen güldürür seni, çok komik bir çocuk çünkü. Ben doğurdum." Elini hafifçe okşadım. "İhtiyacın olduğunda seslen."

"Ben teyit ederdim, Naz dikkatimi dağıtmasaydı eğer!" dedi Gökhan, üste çıkmaya çalışır gibi.

"Bana baksana sen!" dedim banyodan çıkarken. Herkesle beraber Gökhan'ın bakışları da bana çevrilmişti. "Eğer senin dikkatin bu kadar çabuk dağılıyorsa, sorunu kendinde ara!" Kaşlarım havalandı. "Kurabiyenin neli

olduğunu Beyza'ya söyleyecek vaktim mi vardı benim?! İçeri girdim, Ada'ya baktım, mutfağa geçtim ve sonra da evden çıktım! Pekâlâ geride bunu onunla paylaşacak da üç adam bıraktım! Evde kalmamak, senin kendi seçimin. Kaldı ki sen söyledin Beyza'nın sana sorduğunu ama senin onu geçiştirdiğini. Buna rağmen daha neyi uzatıyorsun?"

"Uzattığım falan yok," dedi Gökhan, yanlış anlaşılmak istemez gibi. "Adil olalım istiyorum sadece."

"Adil olmak mı?" diye sordum, kaşlarımı çatarak. "Ne bu, mahkemeye çıkacakmış da ille seninle beraber benim de yargılanmamı ister gibi tavırlar, anlamadım?! Ben de suçluyum, evet. Ben inkâr mı ediyorum suçumu?! Ben de suçluyum, evet. Ama Beyza'ya kurabiyenin neli olduğunu söylemediğim için değil. Bu senin, Çınar'ın, Aydın'ın ve hatta Selim'in işiydi. Bat'in işiydi. Bear'ın işiydi. Lizard'ın, Falcon'un işiydi. Dün gece hepiniz toplanıp da plan hakkında konuşmamış olamazsınız, sabah Bora'ya rapor geçtiniz. Beyza'yı da plana dahil etmek sizin işinizdi, ben yoktum yanınızda! Benim suçum ne biliyor musun?! Üç yıldan fazla vakit geçirdiğim insanın, adını duyunca bile kusmak istediği bir bitki, baharat, her ne haltsa, olduğunu bilmemek!"

Kapı açıldığında içeri Nagihan Akbulut ve Zeki Akbulut girmiş, muhtemelen sesim dışarıdan duyulduğu için şaşkınlıkla bana bakmışlardı. "Neler oluyor?" diye sordu Nagihan Hanım. Bakışları benden önce Bora'ya, ardından Aydın'a, sonra Gökhan'a ve en son da Çınar'a çevrildi. "Bir sorun mu var?"

"Var," dedi Çınar, kısaca. "Asansör düştü."

Nagihan Hanım'ın kaşları çatılırken Bat odaya girmişti. "Bora," dedi hızlıca. "Frantz, seni beklediğini söylememi istedi."

Bora usul usul başını sallarken derin bir nefes verdi. "Beyza iyi mi?" diye sordu, bakışları gözlerime çevrilirken.

"Değil," dedim dürüstçe.

"Frantz'in yanına gidin ve beni orada bekleyin," dedi Bora, odadakilere. Belki bunu bana da demiş olabilirdi ama ben üzerime alınmadım. Herkesin

odadan çıkmasını bekledikten sonra banyo kapısına yaklaştı ve kapıyı tıklattı. Beyza, içeri gelebileceğini söylemek yerine kendi dışarı çıkmıştı. Ruhu çekilmiş gibi duran yüzündeki kardeşine benzer gözlerinin çevresi kıpkırmızıydı. "Özür dilerim," dedi Bora, boğazını temizledikten sonra. "Arkamdan, kendi başına bir iş çevirdin sandım."

"Önemli değil," dedi Beyza, ruhsuz bir sesle. Sandalyesini odaya doğru sürdü ve çift kişilik kanepenin önünde durdurdu. "Oturur musunuz biraz?" Bora, içine derin bir nefes çektikten sonra güç almak ister gibi bana bakmış, ardından da küçük adımlarla ilerleyerek kanepeye geçmiş ve kapkara gözlerini, ablasının gözlerine sabitlemişti.

Beyza'nın bakışları ise neden oturmadığımı sorar gibi bana çevrildiğinde, "Sizi yalnız bırakayım..." dedim, nezaketen.

"Geç, otur Nazlı," dedi Beyza. Ruhsuzluk ona yakıştırdığım bir ifade olmadığı için tavrını ne kadar yadırgasam da dediğini yaptım. "Öncelikle..." dedi ciddiyetle. "Herkes... Tanıdığım herkes bu mücadelenin bir parçası oldu. Hatta hiçbir zaman tanıyamayacaklarım bile... Mesela dün gecenin konusu ve Mehmet'in bana olan aşkının kurbanlarından biri olan Anıl bile." Bakışları Bora'yla benim aramda mekik dokuyordu. "Herkese çok şey borçluyum. Ama en çok size. Teşekkür ederim, her şey için."

"Neyin konuşması bu şimdi abla?" diye sordu Bora, hafifçe öne doğru eğilirken.

"Sana güvenmemi söyledin. Ben de sana güvendim," dedi Beyza, istifini bozmadan.

"Ve ben de güvenini boşa mı çıkardım, asansör planı patlayınca?" diye sordu Bora, ifadesiz bir sesle.

Beyza sıkıntılı bir nefes verirken, "Hayır," dedi. Başını da iki yana sallamıştı. "Senin hiçbir zaman kabul etmediğin, etmeyeceğin ve zaten benim de beceremediğim için bir önemi olmayan tek bir şey vardı: O da zaten ben sana güvenmiyor değildim, sadece seni korumak istemiştim. Sen çok güçlüsün. Bunu biliyorum. Bunu görüyorum. Bunun farkındayım. Ama bu seninle ilgili değil, onunla ilgili. Mehmet'le." Kaşları çatıldı. "O, gerçek bir

canavar. Sen ne kadar güçlü olursan ol, onun kadar güçlü olman mümkün değil. Çünkü sen kötü biri değilsin. Yani o, senden hep en az bir adım önde olacak. Ne yaparsan yap değişmeyecek bu. Ne kadar onu bitirdiğini sansan da o yine de bir hamle yapacak ve hepimizi şoke edecek. Çünkü o Mehmet Şahindağ."

Bora, memnuniyetsiz bir tavırla, samimiyetten uzak bir şekilde gülümserken, "Onunla benzer cümleler kurmandan hoşlanmadım," dedi.

"Belki de tek ortak özelliğimiz, gerçeği görüyor olmamızdır!" dedi Beyza, baskın bir tonlamayla. "Niye biliyor musun? Çünkü yalnızca ikimiz, onun ne kadar ileri gidebileceğini biliyoruz." Kaşları uyarı dolu bir ifadeyle havalandı. "Yapabileceğimiz tek şey kendimizi korumak. Onu alt etmeye çalışmayı bırakmak zorundasın. Onun önünde olmaya çalışmayı bırakmak zorundasın. Olamazsın çünkü."

"Önündeyim ama, bunu ne yapacağız?" dedi Bora, göz kırparak.

Kurduğu cümleye belki yalan diyemezdik ama doğru olmadığı da aşikârdı. Bunu anlayan sadece ben miydim, Beyza da anlamış mıydı bilmiyordum ama Bora'nın kapana sıkışmak üzere olduğunu iliklerime kadar hissetmiştim. Belki de Beyza da hissetmişti çünkü bakışlarını gözlerime sabitledi. "Durdur kocanı," dedi, ürkütücü bir tonlamayla. Bora'ya baktım ama o kapkara gözlerini ablasından çekmemişti. "Eğer arkasından ağlamak istemiyorsan, onu durdur. Bunu bir tek sen yapabilirsin."

"Orayı geçtik ama..." dedim zorlukla. "Geri dönüşü yok artık girdiğimiz yolun, görmüyor musun?"

"Bugün o iğrenç şeyden tiksindiğimi bilmiyordunuz..." dedi Beyza, başını iki yana sallarken. Bora, çalan telefonunun ekranına baktı ve meşgule bastı. "Kim bilir yarın neyi bilmeyeceksiniz... O geri dönüşü olmadığını söylediğin yol, hepimizi felakate sürükleyecek Nazlı. Başta da Bora'yı. Geri dönüşü olmayan tek yol ölümdür."

"O kurabiyeleri eve getirdiğinde heyecanlıydı," dedi Bora. Beyza'nın da bakışları benim gibi Bora'ya çevrilmişti. "Sevinirsin sandı... Çünkü onları çok sevdiğini biliyordu. Sen ise yemek istemedin ve onun hevesini

kursağında bıraktın. Halbuki senin için ve bebeği için iyi bir şey yapmak istemişti." Beyza'nın zorlukla yutkunduğunu görünce, Bora'nın anlattığı şeyin doğru olduğunu anlamıştım. "Sonra seni karanlık bir odaya kapattı, o kurabiyelerle birlikte." Beyza'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bitirmeden, o odadan çıkamayacağını söyledi. Ve o odadan çıkmadan sana, ne yemen için başka bir şey ne de su verecekti. Yaklaşık on üç saat o odada kaldın. Yedin, kustun, yedin, kustun, yedin, kustun... Kurabiyeler bittiğinde de seni odadan çıkardı. Sen bağırıp çağırmaya başlayınca da her zaman yaptığı gibi seni cezalandırdı."

"Sen bütün bunları nereden biliyorsun?!" Beyza'nın cümlesi bitmesine rağmen dudakları kapanmamıştı.

"Sandığından çok daha fazla şey biliyorum," dedi Bora, soğukkanlılığını koruyarak. "Sadece bu hikayedeki şeyin bir kurabiye olduğunu... Ve o kurabiyelerin de zencefilli olduğunu bilmiyordum, o kadar."

"Nereden bilebilirsin ki?!" diye sordu Beyza, inanamaz gibi. "Mehmet mi anlattı?"

Bora öfkeli olduğu belli bir kahkaha attı. "Hayır," dedi, başını iki yana sallarken. "Sence o orospu çocuğu, sana verdiği zararı, bana anlatır mı?" Başını sağa ve sola yatırırken derin bir nefes almaya çalıştı. "Çok fazla insanı öldürdü, çok fazla insana zarar verdi ve hiçbir kayıp bir diğeriyle kıyaslanamaz... Ama sana yaşattıklarının ağırlığı altında yalnızca sen ezilmiyorsun, bunu aklından çıkarma." Bora'nın bakışları bir mızrak keskinliğindeydi. "Yaşadıklarını belki de ömür boyu atlatamayabilirsin, seni yargılayamam bu konuda... Ama etrafındaki herkese haksızlık ediyorsun. En çok da Aydın'a."

"Bunu, az evvel Aydın'la evlenmemizi bir kez daha yargılayan kardeşim mi söylüyor?" diye sordu Beyza, bir kez daha dumura uğramış gibi.

"Kardeşin olarak Aydın'ı sana yakıştırmadığım doğru," dedi Bora, alelade bir şey söyler gibi. "Bu ilişki, benim desteklediğim bir ilişki değil, bu da doğru. Onlarca sebebi var bunun. Ama..."

Bora susunca, devam etmesini istediğimi belli eden bir tonlamayla, "Ama?" dedim. Bakışları bana çevrilirken gözleri kısılmıştı. "Ama, çok seviyor değil mi Aydın, Beyza'yı? Beyza da Aydın'ı, değil mi? Birbirlerini çok seviyorlar çünkü, değil mi?"

"Bunlar tamamen senin düşüncelerin sevgilim," dedi Bora, kaşlarını çatarken. Güldü. "Bense şunu diyecektim..." Bakışları yeniden ablasına çevrildi. Beyza'nın da benden bir farkı yoktu, dikkatle Bora'ya bakıyordu. "Kumarhanelerin başına Aydın Demir'in geçmesini bir zemine oturtmak için, ben karşı çıkmama rağmen evlendiniz. Fakat bundan sonra, kumarhanelerin başında yine o bile olsa... Ki o değil Gökhan olacak çünkü Aydın koca ve baba olmayı seçti... Seninle evlenerek aileye alenen girdi ve boşansanız da ailede kalabilir. Eren'in de hâlâ benimle çalışması gibi. Yani istersen, siz de boşanabilirsiniz."

Ben sakinliğimi koruyamayarak, "Ne?!" diye yüksek sesli bir tepki verirken; Beyza, serinkanlı bir tavırla, "Boşanmamızı mı istiyorsun?" diye sormuştu.

"Ben sadece Aydın'a haksızlık yapma istiyorum," dedi Bora, ifadesiz bir şekilde.

"Evli kalmaları neden Aydın'a haksızlık olsun ki?!" diye sordum.

Bora sıkıntı dolu bir nefes vererek, konunun muhatabı olmamama rağmen yeniden bana dönmüştü. "Ya ona bir şans vermesi ya da boşanması gerekir, aksi hâlde bu araf hâlinin Aydın'a, dolaylı olarak da Beyza'ya zarar verdiği açık."

"Bora!" dedim, uyarıcı bir tonlamayla. "Başkalarıyla evlenmeyecek insanların boşanmalarının yersiz olduğuyla alakalı zamanında yaptığın tespitte bence çok haklıydın. Eşeğin aklına karpuz kabuğu kaçırmasan mı durup dururken ve bunca kaosun ortasında?"

"Aydın acı çekiyor Nazlı, görmüyor musun?" diye sordu Bora, içine derin bir nefes çekerken.

"Boşanınca acısı dinmeyecek," dedim, kaşlarımı kaldırarak. Ayağa kalktım. "Bence bu konuşmayı şu an yapmak çok ama çok saçma. Şu an tek odağımız

Mehmet Şahindağ olmalı. Beyza'yla Aydın'ın boşanma meselesini gündemimize alacak kadar müsait değiliz. Bu konuyu gündemimize almak için hiçbir zaman müsait değiliz biz, çünkü Mehmet Şahindağ öldükten sonra da çok işimiz var. Bu konuyu hiçbir zaman gündemimize alamayız." Beyza'nın bakışları gözlerime çevrilirken, tehditkâr bir ifadeyle, "Sakın bizi bu konuyla alakalı oyalama. Ne bugün ne yarın," dedim.

Beyza'nın dudaklarının kenarına buz gibi bir gülümseme yayılırken, "Bu ilişkiye Aydın senin kadar sahip çıkmadı," dedi.

"Frantz beklemeseydi sana bir cevap verirdim ama diyorum ya... Müsait değiliz," dedim. Bora'nın ayağa kalkmaya niyetinin olmadığını fark edince onu kolundan tutup çekiştirdim. "Hadi kalksana! Asansör düştü mü düşmedi mi ona bakmalıyız, odağı değiştirdin saçma sapan." Bora'nın yüzüne yayılan ifadenin anlamını sorgulamadan, bir kez daha, "Hadi!" dedim.

En sonunda ayağa kalkmak zorunda kaldı. "O orospu çocuğundan kurtulana kadar düşün abla..." dedi, benim tepkimi önemsemeden. "O gün geldiğinde, seninle bu konuyu son bir kez daha konuşacağım."

Beyza ağır ağır başını salladı ve Bora bir eliyle kapıyı gösterince, tekerlekli sandalyesini sürmeye başladı. Hızlı adımlarla önüne geçip kapıyı açtım. Odadan çıktık ve Frantz'in olduğu odaya ilerledik.

Çınar, Gökhan, Aydın, Selim, Bat, Bear, Nagihan Hanım, Zeki Akbulut ve Frantz'in yarattığı kakofoni, biz odaya girdiğimizde bıçakla kesilir gibi kesilmişti. Herkesin meraklı bakışları Bora'ya çevrilirken, bir tek Aydın'ın acı kahve gözleri önce Beyza'ya çevrilmişti. Bora derin bir nefes alıp yeniden Frantz'in karşısındaki koltuğa doğru yürüdü. "Evet..." dedi, odadaki herkesle göz kontağı kurabileceği şekilde otururken. "Şu kaydı açar mısın Frantz, isimleri tekrar dinlemek istiyorum."

Frantz, ses kaydını, Mehmet Şahindağ'ın isimleri saydığı kısma getirdi:

"Bahar, Sultan, Harun, Emel, Samet, Sevim, Engin, Merve, Filiz, Gülsüm, Selim, Yeşim, Selim'in annesi Sevim, Aydın, Gökhan, Çınar, Nagihan, Zeki, Mila, Andrea, Stefan, Julia, Melis, Berkan, Vesile, Melek, Canan, Özcan,

Osman, Nurcan, Esin, Onat, Semra, Ziya, Masal, Gürkan, Tuba, Eren, Hande... İçlerinde tanımadığın, bilmediğin biri var mı?"

Mehmet Şahindağ'ın sesini duymak Beyza'yı irite ederken, Bora kaşlarını çatıp, "Onat kim?" diye sormuştu.

Bora'nın bu soruyu sorduğu kişi Gökhan, Aydın, Çınar, Selim, Bat ve Bear'dı ama cevap Frantz'den gelmişti. "Anıl'ın kardeşi Esin'in nişanlısı."

"Onun adı Ogün," dedi Gökhan, Frantz'i düzelterek.

"Kimliğinde Onat yazıyor," dedi Frantz. Şaşkınlıkla yutkundum. "Bu çocuk doğmadan bir sene evvel, bir yaşındaki abisi ölüyor. Adı Onat. Onun adını bu çocuğa veriyorlar. Ama daha sonra da bunun yanlış olduğuna karar veriyorlar birkaç kişinin yorumuyla. Ve çocuğa Ogün demeye başlıyorlar."

Çınar'ın kaşları havalanmıştı. "Ve Mehmet Şahindağ da bunu biliyor, öyle mi?"

"Doğru soru şu... Siz neden bilmiyorsunuz?!" diye sordu Bora. Kahkahasının tınısına bulaşan sinir apaçık ortadaydı. Telefon melodisi duyulduğunda, konuşmasına ara vermeden cebinden telefonunu çıkardı ve arayan kişiyi meşgule attı. "Karşımızdaki herif bu kadar manasız bir detayı bile bilirken, siz muhtemelen koruduğunuz bu insan hakkında, bu bilgiye neden vakıf değilsiniz?!" Bakışları Gökhan'a çevrildi. "Esin'in nişanına sen de gittin. O nişana gelecek herkesi araştırmış olman gerekmez miydi Gökhan?!"

"Araştırdım..." dedi Gökhan, derin bir nefes alıp verdikten sonra. "Ama bu detaya dikkat ettim mi etmedim mi bilmiyorum. Ettiysem de aklımda kalmamış."

"Kalacak!" dedi Bora, buyurgan bir tonlamayla. "Kalması gerekiyor ve bunu sen de, en az benim kadar iyi biliyorsun!" Başını iki yana salladı. "Biz yokken neler yaşadığınızı en iyi siz bilirsiniz... İnsanın baskı altındayken kafasının nasıl zor çalıştığını biliyorum. Baş edemediğiniz, baş etmekte zorlandığınız her şeyin farkındayım. O yüzden şu an sabır çekip de bu konuşmayı yapabiliyorum ya zaten!" Sakinleşmek ister gibi derin bir nefes aldı. "Öfkeme teslim olmaya hakkım yok. Çünkü bu bana sadece hata

yaptırır." Bakışları Bat, Bear ve ikiye bölünmüş bilgisayar ekranındaki Falcon ve Lizard'ın üzerinde sırayla dolaşırken, "Sizden de beklentim bu... Kafanızın içini sıfırlamanız," diye ekledi. Gökhan'a baktı. "Saçma sapan şeylere takılıp, esas konuya odaklanmayı ihmal etmemeniz." Aydın'a döndü. "Hissettiğiniz her şeyi susturmanız." Gözleri Çınar'la birleşti. "Doğru olduğuna inandığınız şeyden bile şüphelenip, her şeyi defalarca teyit etmeniz." Son olarak da Beyza'yla göz göze gelmişti. "Zor biliyorum ama travmalarınızdan güç almanız..." İçine derin bir nefes daha çekti. "Hepinizin, zekâsının yüzde yüzünü kullanmanıza ihtiyacım var."

Herkes, Bora'nın cümlelerini özümseyip sindirmek ister gibi sessiz kalmıştı ama dokuzuncu saniyede Zeki Akbulut söze girdi. "Şimdi ne olacak peki Kara?" diye sordu kaygıyla. "Adamının," dedi başıyla Frantz'i göstererek. "Bu listedeki herhangi birini öldürmesine izin veremeyeceğine göre?"

"Öldü göstermekten başka bir çare yok," dedi Aydın.

Bora gülümsedi. "Zekânızın yüzde yüzü dedim Aydın Demir!" Başını iki yana salladı. "Sence bunu bir daha yer mi? Beyza'dan, benden ve Nazlı'dan sonra, bir daha mümkün mü bunu yemesi? Bunu bir kere artık, Türkiye'deki kimse yemez! Google'a

Karabey

yazsak, ilk çıkan şey ailecek ölüp ölüp dirilmemiz çünkü!"

"Ogün'ün aslında Onat olduğunu bilen adam, cesedi ister her şeyden evvel zaten!" dedi Çınar, öfkeyle karışık alayla.

Bora'nın bakışları Frantz'in deniz mavisi gözlerine çevrildi. "Senin herhangi bir fikrin var mı?" diye sordu merakla.

Frantz başını

evet

der gibi sallarken, "Birini gözden çıkarman gerek," dedi. Bora'nın kaşları çatıldı. "Bakma öyle Kara... Zayiat vermeyi kabul etmediğin savaş, savaş

değildir. Sen de iyi bilirsin bunu."

"Bizim zayiat verme lüksümüz yok!" dedi Beyza itiraz edercesine. "Kotamızı doldurduk!"

"Listede çocuklar yok," dedi Bat, düşünür gibi. "Ada, Demir, Asya, Leo ve Can yok... Begüm, Beyza, Nazlı yok. Sen yoksun. Ve biz yokuz, OCTO."

"Sizi tam olarak tanımıyor," dedi Frantz.

Aydın, "Bu nasıl mümkün?" diye sordu, şaşırdığı belli bir ifadeyle.

"Bat, Bear, Falcon ve Lizard görünmezdir," dedim. Aydın bana inanamaz gibi bakarken, "Hayvanlar alemini küçümsememek gerek," diye ekledim. Bakışlarım Bat'in lacivert gözlerine değerken gülümsedim. "Aferin! Begüm Karabey'le sevgili olup da görünmez kalmak büyük başarı!"

"Selfie koydu Begüm seninle daha önce?" dedi Gökhan, kaşlarını çatarken. "Beyza döndükten sonraki ilk davette..." Düşünürcesine gözleri kısıldı. "Yazın da koydu! Teknede!"

"Evet ama izini süremediler," dedi Frantz, Bat'e bakarken. "Kara'nın adamları olarak biliyor sizleri... Açıkçası ben de tam olarak kimsiniz, necisiniz bilmiyorum aslında. Begüm Karabey'in hayatında biri olduğunun farkında, içeriden çıktıktan sonra bu adamın kim olduğunun araştırılmasını istediğini duymuştum. Kara'nın bir adamı olduğu bilgisinden öteye geçememişlerdi ve yakın koruması olduğunu söylemişlerdi Mehmet Şahindağ'a. Siz kendinizi bir eve kapatıp, dış dünyayla iletişimi kestiğiniz için selfieler de kesildi. Ben oyuna girdikten, yani Kara döndükten sonra, onun talimatıyla Şahindağ'a verdiğim güncel bilgi de Begüm Karabey'le ayrıldığınız oldu."

"Umarım bu sübliminal bir mesaj değildir," diye mırıldandı Bat. Bora'nın sert bakışlarını kendisine çevirmesiyle ise, "Benim en azından simamı tanıyor ama Falcon, Lizard ve Bear tümden görünmez," diye hızlıca devam etti.

"Ben değilim," dedi Bear, araya girerek. "Leo kaçırıldığında beni vurmuşlardı. Philip tarafından bunun kayıt altına alınıp alınmadığını bilemeyiz. Önemli biri olduğumu düşünmüyorlardır ama belki de DNA'mı bile almışlardır." Gülümserken Çınar'a döndü. "OCTO'dan biri diyerek, alelade birini öldü gösterebiliriz. Hatta belki de Tarantula'yı?"

Merakla, "O nasıl olacak, listede yoksunuz?" dedim.

"Sen de listede yoksun ama Frantz seni öldürse;

niye Nazlı Karabey

diye mi soracak?" dedi Bat gülerek.

"Ben önemli biriyim," dedi Falcon, araya girerek. "Ama Şahindağ'a benim önemli biri olduğumu anlatmak zor. Bunun bir hikaye olduğunu, uydurmasyon olduğunu düşünür ve şu şartlar altında inanmaz." Aydın, Gökhan, Nagihan Hanım ve Zeki Akbulut gibi Bora da OCTO'nun paslaşmasını izliyordu ve fakat Bora, diğerlerinden farklı olarak, bu beyin fırtınasından haz duyuyordu. "O yüzden listede olmayan bir isim olmaz derim."

"Listede olan isimlere ulaşması imkansız Frantz'in," dedi Lizard, itiraz dolu bir tavırla. "Elde olanla yetinmesi gerekir. Üzerine düşünmeye değer yine de."

"Ama listede ulaşması kolay isimler de var," dedi Çınar, başını sallarken. "Mesela Ogün müdür Onat mıdır, her neyse... Bu çocuğu da Kara'nın en iyi adamları korumuyordur herhalde. Eğer Frantz bunu da yapamıyorsa, Frantz'le çalışmamalı zaten."

"Fox ve Falcon haklı," dedim, başımı sallarken. "Şu an zaten şüpheleniyor Frantz'den. Şüphesinin tümden geçeceği bir şey düşünülmeli... Listedeki isimlerden birini Frantz öldürmemeli, öldü de göstermemeliyiz ama Mehmet Şahindağ'ın dediği de olmalı, yani ölmeli de."

"Asansör hem birini öldürmeyecek, hem biz öldü göstermeyeceğiz, hem de biri ölecek... Bu nasıl oluyor ki yenge?" diye sordu Selim, Türkçe konuşarak.

"Eceliyle herhalde," dedi Gökhan, hadsizce, benimle dalga geçer gibi gülerek.

"Listede sizin de adınız var!" dedim tehditkar bir ifadeyle. Selim başını öne eğerken Gökhan daha çok gülmüştü. "Ben ikinizden birini öldürebilirim. Gerçekten ölmüş olursunuz. Frantz öldürmemiş de olur. Plan da Frantz'in sizi öldürmüş gibi yapması olur. Nasıl fikir?"

"Muhteşem!" dedi Gökhan, iğneleyici bir sesle.

"İşin içinden çıkamıyoruz yani," dedi Aydın, Gökhan'la aramdaki polemiğe son vermek ister gibi. Bakışları Bora'ya çevrildi. "Sen ne diyorsun Kara? Senin kafanda ne var?"

"Hiçbir şey..." dedi Bora, düşünceli bir ifadeyle. "Ve çok şey."

"Yani?" dedi Çınar, kaşlarını çatarken. "Bundan ne anlamalıyız?"

"Kafasını toplaması gerektiğini," dedi Gökhan. Tavrı ukalacaydı ve bunun da tek sebebi, suçlu hissediyor olmasıydı.

"Düşüneceğim," dedi Bora, Gökhan'a ters bir bakış atarken. "Bana biraz izin verin." Kapkara gözleri Frantz'e çevrildi. "İşin içinden nasıl bir yol izleyerek çıkarız bilmiyorum şu an. En kötü senaryoyu söylüyorum, sen oyundan çıkacaksın. Seni Şahindağ'ın bulamayacağı bir yerde saklarız, hayatından yana endişen olmasın."

"Tabii ki hayatta kalmak istiyorum ama tek endişem bu değil," dedi Frantz, hafifçe öne doğru eğilirken. "Eğer ben oyundan çıkarsam, sen geriye düşeceksin."

"Henüz geriye düşmedim, önemli olan bu..." dedi Bora, kendiyle birlikte bu odadaki herkesi telkin eder gibi. "Ve kırk sekiz saat, geriye düşmemek adına bir yol seçmek için yeteri kadar uzun bir süre."

Bora'nın aslında çaresiz kaldığını, bu odadaki herkes hissetmişti. Frantz gibi. "Açıkçası ben hedefe Onat'ı koyabileceğimizi düşünüyorum Kara," dedi ciddiyetle. "Merve de olurdu bana kalırsa ama Engin'le evlendikleri için ve

size daha yakın biri olduğu için öneremiyorum. Kalan herkes eski. Tuba'ya mesela,

alt tarafı Gürkan'ın karısı

diyemiyorum, kaç senedir evliler. Kaldı ki yeğenin Demir'in amcası Gürkan. Ama Onat... Hem dünkü insan, hem sizden değil, hem de Esin'le sadece nişanlılar."

"Saçmalama Frantz," dedim, hafif sert çıkan bir sesle. Bora ne kadar çaresiz olursa olsun, masum insanların canının yanmasını kabul edemezdim. "Sadece nişanlı olmaları ya da insanların hayatında Tuba kadar mesaisi olmaması neyi değiştirir? Bir insan sonuçta. Üstelik

size daha yakın biri

derken kastettiğin Karabey'lerse şayet, Esin'in soyadının Nacar olması, onu bana uzak yapmıyor! Tuba, Bora'nın yeğeninin yengesiyse; Esin de, Bora'nın bizzat kendi kızının ablası sayılır! Her şey kan bağı değil!"

"Onat'ın ölümü, sizin hayatta kalışınızın garantisi olacak Nina," dedi Frantz, aynı deniz mavisi gözlerinin soğukluğuna yakışır bir tonlamayla. "Duygusal davranmamalısın."

"Hayatta kalmanın garantisi yoktur!" dedim sertçe. Alayla güldüm. "Velev ki var... Masum, genç bir adamın ölümü

sayesinde

hayatta kalmak istemiyorum ben kendi adıma. Esin'in acısına acı eklemeyi göze alacak kadar vicdansız da değilim." Bakışlarımı herkesin üzerinde tek tek gezdirip en son Bora'nın gözlerinde durdum. "Hiçbirimiz değiliz, değil mi?"

"Bence de masum biri ölmemeli," dedi Gökhan, yine Bora yerine konuşarak. "Ama bir hata yaptık ve her hatanın bir bedeli vardır Naz."

"Hatanın bedelini sen kendi canınla ödeyebilirsin o zaman!" dedim öfkeyle.

Gökhan'ın kaşları havalandı. "Hayatında bir kez gördüğün Ogün'ü ölüme yollayamıyorsun ama beni yolluyorsun öyle mi?"

"Kimseyi ölüme yollamıyorum," dedim ters bir tavırla. "Ama en azından senin, bu odadaki herkes gibi, masum olmadığın aşikar. Ve hayattaki tek suçu, abisi benim arkadaşım olan bir kızla nişanlanmak olan Ogün'ün ölümüne kıyasla, seninkisi, vicdanımı nispeten daha az sızlatır."

Bora sıkıntı dolu bir nefes verirken ayağa kalkınca, Gökhan bana herhangi bir cevap verememişti. Bora, ellerini ceplerine sokarak pencerenin kenarına doğru ilerlerken, "Kendi içinizdeki didişmeyi bırakırsanız eğer, plana aynı şekilde devam ediyoruz," dedi, tüm bu konuşmalara nokta koyar gibi. "Ogün de dahil kimse ölmeyecek."

"Aynı şekilde devam etmek?" diye sordu Frantz.

Bora'nın bakışları Frantz'e çevrildi. "Beyza bugün düşük yaptı. Zencefilli kurabiyeyi öyle ya da böyle, bir şekilde yedi işte. Senin, Mehmet Şahindağ'ın adamı olduğunu anladığını söyleyeceksin. Bir şekilde numaranı buldu, muhtemelen Nazlı'dan aldı ve seni aradı. Sana, ondan da ailesinden de uzak durmanı söyledi.

'Düştü işte bebek, rahatlasın ve dursun artık!'

dedi.

'Eğer bu da yetmiyorsa, ben kendimi öldürmeye razıyım. Benim ölümüm umarım onu durdurmayı başarır,'

da dedi. Seni dinlediği telefondan arasın gerçekten Beyza seni. Kayıt da alırsın." Ablasına baktı. "İyi oynaman, isyan etmen gerek." Beyza başını salladığında, Bora'nın bakışları pencereden dışarı çevrilmişti. "Herkesin bir karakteri var," dedi düşünür gibi. "Kim, kiminle ne kadar anlaşırsa anlaşsın... Karakter çatışmaları bitmiyor, bitmeyecek de. Mesela Gökhan... Suçluyken hep başkalarına saldırmayı bırakmayacak..."

Gökhan içine derin bir nefes çekti. "Mehmet Şahindağ'ı arayıp, ağzıma gelen küfrü ederdim eğer bütün bunlar bir oyun olmasaydı..." dedi. Yutkunmaya

çalıştı. "Çünkü evin içine kadar giren zencefilli kurabiyeyi fark edememek... Kaldırabileceğim bir şey değil."

Bora başını sallarken Aydın lafa girdi. "Frantz'e işkence yapmamız gerekmez miydi?" diye sordu merakla. "Eğer benim bebeğime onun yüzünden bir şey olsaydı... Onu sağ bırakmazdım. Tamam yenge yüzünden onu öldürmeme izin vermezdin belki ama elimde kalmaya çok yakın olurdu."

Bora'nın dudaklarının kenarına hin bir tebessüm yayıldı. "Neyse ki zekânızı kullanmaya başladınız."

♠

Asya'nın, Sevim Hanım'ın ve Beyza'nın zehirlenip, bir de üzerine Beyza'nın bebek düşürmesiyle sonuçlanan kurmaca felaket gereği, Bora, korumaların sayısının arttırılması ve güvenlik önlemlerinin daha sıkı hâle gelmesi talimatını vermişti. Yani dışarıya -Mehmet Şahindağ'a- karşı öyle bir izlenim oluşturacaktık. Hastaneden belirli aralıklarla çıkılmasını istemişti ve ilk çıkan bizdik.

Yeşim, Ada'yı otoparka getirmişti. Ada heyecanla,

"Oğbe! Oğbe! Ani! Ba! Oğbe!"

diye anlatmaya başlamıştı ve fakat Yeşim, Asya ve Leo'nun ona saklambaç öğrettiğini söylemese, ne dediğini asla anlamazdım.

Sobe.

Bora'nın ise Ada'yı tam olarak dinlediği yoktu ve yol boyunca, bir kulağına kulaklık takarak, bütün dikkatini başka bir yere vermişti. Sıkıntılı hâli arabaya yayılsa da bunu görmezden gelmeye ve modumu düşürmemeye çalışmıştım. Arka planda ben de ne yapabileceğimizi düşünüyordum ama işin içinden çıkamıyordum. O listedeki insanlardan biri ölmezse Mehmet Şahindağ asla Frantz'e güvenmezdi. Kimse ölmeden bu işi nasıl halledecektik, bilmiyordum. Muhtemelen Bora da bilmiyordu. Belki de cevaba ulaşmak için, eve geldiğimizde kendini çalışma odasına kapatmış, beni mimar Elçin Hanım ve ekibiyle baş başa bırakmıştı.

Yeşim, Ada'yı bizim odamızda öğle uykusuna yatırırken, biz de Elçin Hanım ve ekibiyle, önce Ada'nın odasından başlamıştık. Hayal ettiğim ve Bora'yla da üzerine konuştuğumuz odayı kendimce Elçin Hanım'a anlatmış, ondan da fikirler almıştım. Yan taraftaki penceresi olan ama kapısı olmayan odaya bir kapı yapılacak ve orası Ada'nın oyun ve aktivite odası olacaktı. Duvarla kamufle edilmiş kapı ise gerçek bir kapıyla değişecek ve böylece oyun odasına hem Ada'nın yatak odasından hem de koridordan giriş olacaktı. Odayı mümkün mertebe sade ve şık döşeyecektik ama bir duvara civciv yapılacaktı. Mobilyaları da seçtikten sonra Ada'nın odasından çıkmıştık. Elçin Hanım, Bora'nın çalışma odası hariç bütün evi gezerek, pencerelerden dolap kapaklarına, merdivenlerden evdeki sivri mobilyalara kadar, bebek güvenliği için değişmesi ya da dönüştürülmesi gereken her şeyi not etmişti. Asansör isteğimizi de dile getirmiştim ve bunu da, evin içinde çok fazla iş çıkarmadan nasıl yapabileceklerine dair çalışıp, fikirlerini bizimle paylaşacağını söylemişti. Zaten Elçin Hanım, Bora'nın bu evi yaptırırken çalıştığı mimardı ve eve en az Bora kadar hakimdi. Alt kattaki misafir odalarından birini de benim için çalışma odası olarak tasarlayacaktı. Yeşim de bir noktada yanımıza gelmiş ve ormanın içinde onlara ait olacak olan müstakil evle ilgili düşüncelerini Elçin Hanım'a aktarmıştı.

Elçin Hanım'ı yolcu ettikten sonra Ada için gelen, Demir'in fazla yataklarından birini Bora'nın adamları yukarı taşımıştı. Hastaneden döndüğümüzde Bora'nın tek söylediği bugün, herhangi bir mağazadan, korunaklı bir yatak getirtmemizdi. Bunun üzerine de Yeşim, Demir'in fazladan birkaç farklı odada yatağı olduğunu söylemişti. Ada, yeni mobilyanın kokusu sebebiyle zaten bugün alacağımız yatakta yatamayacağı için, odası yapılana ve istediğimiz mobilyalar gelene kadar, idareten, Demir'in yataklarından birinin kullanılması en mantıklısıydı.

Yatak, odaya taşındıktan sonra Alp'in mühürlü bir zarf içinde eve gönderdiği, Ada'nın güvenliği ile alakalı olan dosyayı incelemeye koyuldum. Alp, Bora'nın dediği gibi istediğimizde aktif, istemediğimizde deaktif olan taslak bir sistem kurmuştu fakat sistemin henüz eksiklikleri vardı. Ayrıca bana Ada'nın rutinleriyle alakalı sorular da sormuştu. Sistemde bulduğum eksikleri not ederek, Ada hakkında sorduğu sorulara da cevap yazmıştım. Ben de aynı onun gibi, şifrelediğim flashbelleği zarfa koydum, zarfı mumla mühürledim

ve üst kata çıktım. Kapıyı açtım. Selim'e zarfı uzattığımda, bahçeye bir araba girmişti. "Kim geldi?" diye sordum, merakla.

"Yiğit Canoğlu yenge," dedi Selim. Ne alakaydı? Kaşlarım bu manasız ziyaretin sebebini bilmediğim için çatılırken, Yiğit Canoğlu arabasından inmiş, merdivenlerden de Bora'nın adım sesleri duyulmuştu.

"Merhaba," dedi Yiğit Canoğlu, tokalaşmak üzere elini bana uzatırken. Ardından Bora'nın elini sıktı. "Rahatsız ediyorum ama... Önemliydi."

"Onu, ısrarla aramandan fark ettim," dedi Bora, ifadesiz bir şekilde. Geçmesi için bir eliyle içeriyi işaret etti. Bora'nın adamlarından biri, Yiğit Canoğlu'nun peşinden eve girmiş ve ayakkabılarını çıkarmasını ima edercesine, giymesi için ona bir çift terlik vermişti. Yiğit Canoğlu bunu yadırgamadan ayakkabılarını çıkartırken, ne olduğunu sormak için Bora'ya baktım ama bilmediğini söylercesine bir mimik yaptı. Ardından onun yönlendirmesiyle süslü salona ilerledik. "Fazla vaktim yok," dedi, çift kişilik koltuğun köşesine otururken. Ben de Bora'nın yanına oturduğum sırada, Yiğit Canoğlu'nun bakışları bana kaymıştı. "Sorun yok," dedi Bora, benim yanımda konuşabileceğini söylercesine.

"Uzatmadan konuya gireyim o hâlde," dedi Yiğit Canoğlu. Derin bir nefes alıp verdi ve bakışlarını Bora'nın gözlerine dikti. "Kara..."

Bora başını hafifçe sola eğdi ve "Hayırdır?" diye sordu, alayla gülümserken. "Yine bana selam mı yolladı?"

Yiğit Canoğlu da gülümsedi ama onun gülümsemesi alaycılıktan çok uzak, aksine içtendi. "Kara sensin, değil mi?" Bora, hiçbir şey söylemeden Yiğit Canoğlu'na bakarken, yüzünde mimik oynamamıştı. Kara'nın kim olduğunu İstihbarat bile bilirken, ki aslında uzun zamandır bildiklerini ben sonradan öğrenmiştim, Yiğit Canoğlu bilse ne olurdu bilmese ne olurdu ama yine de gerilmiştim. "Mehmet Şahindağ senin baş düşmanın. Ortak tanıdıklarımız var iş dünyasından... Haluk Abi gibi. Halil Abi, Gürbüz Abi gibi, Nahit gibi. Mesut gibi... Onlarla az çok aynı ortama gire çıka, kulak misafiri oluyorum senelerdir. Kara'nın da baş düşmanı Mehmet Şahindağ. Seni içeri aldılar, sonra çıktın. Bir kez mi, iki kez mi, kaç kez? Öldüğünün haberleri çıktı ama döndün. Güçlüsün. İnkar edilemez bir gücün var. Kara, sen misin Bora?"

"Niye soruyorsun?" diye sordu Bora, meraksız bir tavırla.

"Bora Karabey, benim için öylesine biri. Güçlü bir rakip olduğu, iyi bir iş adamı olduğu doğru. Ama önemsiz biri," dedi Yiğit Canoğlu. Onun bu dürüstlüğü karşısında Bora, herhangi bir tepki vermeden devam etmesini beklemişti. "Kara'ya ise minnet borcum var. Kızımın hayatını kurtardığı için... Ben bugün, buraya, Kara'yla muhatap olmaya geldim. Kara, sen misin?"

"Benim," dedi Bora, net bir tavırla. "Peki sen... Kara'yı muhatap almak istediğine emin misin?"

Yiğit Canoğlu bir kez daha gülümserken keyifle arkasına yaslandı. Bu keyifli rahatlığı, zamanın birinde Bora'nın,

"Herhalde kızını kurtardık diye... Bizi böyle sevimli, şeker bir şey falan zannediyor. Kıyamam,"

demesini aklıma getirmişti. "Elimde," dedi kaşları havalanırken. "Kara'nın işine yarayacağına inandığım bir bilgi var. Bu bilgiyi karşılıksız vereceğim. Ama eminim ki Kara, kimseye borçlu kalmak istemez."

Bora'nın da kaşları havalanmıştı. "Ne istiyorsun?"

"Karanlık dünyada sayılmak," dedi Yiğit Canoğlu hiç düşünmeden. Gözlerimi devirmemek için çok zor duruyordum çünkü

karanlık dünyada

bir o eksikti.

Bora iç çekerken başını iki yana salladı. "Sana yıllar önce, pis işlere bulaşmamanı tavsiye ettiğimi hatırlıyorum Yiğit."

"Karanlık dünyada değilsen işler istediğin gibi yürümüyor," dedi Yiğit Canoğlu, isyan eder gibi. "İhalelere torpil bulaşıyor, birilerinin forsu birilerine geçiyor. Ve ben ne kadar temiz çalışırsam, o kadar bastırılıyorum. İnsanlar, birden on'a geçerken, benim birden ikiye geçmem zaman alıyor. Ve bundan çok sıkıldım." Aslında kendince haklıydı ve eğer devamında, "Ya

batacağım ya çıkacağım. Ben çıkmak istiyorum Kara," demeseydi, çok haklı olduğunu dile de getirebilirdim. "Sayılmak ve işimi yapabilmek istiyorum. Benim bütün çabam bu yüzden," diye devam etti. Kendince olan bütün haklılığı, seçtiği yol yüzünden alaşağı oluyordu, maalesef.

"Elindeki bilgi ne?" diye sordu Bora, duydukları hakkında bir yorumda bulunmadan.

Yiğit Canoğlu içine büyük bir nefes çekti. "Mesut Saklıkaya... Saklıkaya Okulları'nı devretmek istiyor."

Gözlerim şaşkınlıkla açılırken Bora, "Biliyorum," dedi. Güldü. "Kaçmaya çalışacak muhtemelen. Öldürülmekten korkuyor da..." Chip'i elinden alındığı için böyle davranıyor olmalıydı ama bunun Kara'nın kulağına geleceğinden hiç mi korkmuyordu? Kaldı ki gelmişti de işte. Mafyatik insanları da, aynı korku filmlerinde erkenden ölen insanlar gibi anlamıyordum. İnsanın, hayatıyla tehdit edildiği panik bir durumun içinde gerçekten de kafası çalışmıyor muydu acaba? "Bu muydu kozun?" diye sordu Bora.

"Hisselerini almayı düşünüp düşünmediğimle ilgili beni aradı," dedi Yiğit Canoğlu.

"Bunu da biliyorum Yiğit," dedi Bora, yüzünde ya da sesinde zerre şaşkınlık emaresi bulunmadan. "Mesut'u dinliyoruz, izliyoruz. Haberdarım."

"Peki, Saklıkaya Okulları'nın aslında ona ait olmadığından haberdar mısın?" diye sordu Yiğit Canoğlu. Bora'nın kaşları çatıldığında konunun artık ilgi alanına girdiğini anlamıştım. "Geçtiğimiz aylarda devretmiş hisselerinin yüzde doksanını. Hiç duyurmadan... Şimdi de eğer ben devralırsam, paranın yüzde doksanını büyük ortağa yatırmam gerekiyor."

"Büyük ortak kim?" diye sordum. Yiğit Canoğlu, bakışları bana çevrildiğinde gülümsemişti. Bora da üç saniyeliğine bana baktığında, lafı ağzından aldığımı fark etmiştim.

"Ölmüş bir iki gün önce," dedi Yiğit Canoğlu. Bora'nın kaşları daha da çatıldı. "Fevzi Alkalı diye bir adam..." Bahsettiği Fevzi, Mehmet Şahindağ'ın kumarhanesinde ölen Fevzi miydi? "Bir keresinde Mesut, beni bir

kumarhaneye götürmüştü. Ben de akabinde birkaç kez gittim. O kumarhanede gördüğüm adamdı Fevzi."

"Mehmet Şahindağ'ın adamı?" dedi Bora, emin olmak ister gibi.

"Evet," dedi Yiğit Canoğlu, başını sallayarak. "Karısı ve iki çocuğuna kalmış hissesi. Mesut'a vekalet vermiş kadın, satışı gerçekleştirebilmesi için. Para ise Niyazi denen bir adamın hesabına yatacakmış. Bana kalırsa Mesut Saklıkaya, Mehmet Şahindağ denen adamın finans kaynağı."

"Mesut'u oyala," dedi Bora, doğrudan. Yiğit Canoğlu bir emir almış gibi başını salladı. "Okulu alacağını ve bütçe ayarlamalarının yapıldığını söyle. En kötü, ay başını beklediğine inandır onu."

"Tamamdır," dedi Yiğit Canoğlu. Ayağa kalktı. "Ben gideyim. Seni bilgilendiririm."

Bora da başını sallarken ayağa kalkmıştı. "Şirketin, evin, araban dinleniyor olabilir. Bizim çocuklardan birilerini göndereceğim bu akşam. Dikkat çekmeden bir temizlik yapsınlar. Nerede, ne konuştuğuna dikkat et. Sana düşman olacak Mehmet Şahindağ, yapacağım hamleden sonra. Seni ve aileni korurum." Yiğit Canoğlu'yla tokalaştı. "Eyvallah. Kara'ya iyi bir bilgi getirdin. İstediğin şey gerçekleşecek. Vakti var, biraz bekle."

"Teşekkür ederim Kara," dedi Yiğit Canoğlu.

"Bora," dedi Bora, ellerini ceplerine sokarken. "Bana yanlış yapmadığın müddetçe, Bora."

"Eyvallah," dedi Yiğit Canoğlu da samimiyetle. Bakışları bana çevrildiğinde ayağa kalktım ve tokalaşmak üzere elimi uzattım. "Görüşmek üzere Nazlı Hanım," dedi.

Yiğit Canoğlu süslü salondan çıkarken Bora'ya baktım. "Mehmet Şahindağ'ın parası mı yok gerçekten?"

Bora gülümsedi. "Yani kaynaklarının tamamı içeri girdiğinde tükenmişti," dedi, cebinden telefonunu çıkarırken. "Kumarhanelerden kazandığını

kazanmıştır ama... Yeterli değildir muhtemelen. İlk kez kaçak değil, ilk kez aranmıyor fakat yurt dışı kaynaklı bütün bağlantılarını artık kaybettiği için, eli kolu bağlı. Rahat değil. Şehir bile değiştiremiyor ki bu onun için çok ciddi bir problem." Hem birine bir mesaj yazıyor hem de bana cevap veriyordu. "Ama ne kadar parası yok, tartışılır. Bu, ne yapacağına bağlı olarak değişir bir de. Bizi neyle öldürmeyi düşünüyor mesela? Taratacak mı, bomba mı yağdıracak... Bunlar hep para tabii."

"Mesut Saklıkaya canına mı susadı peki? Yani sen o kadar esip gürledin burada... Nasıl buna cesaret edebildi?" diye sordum merakla.

Bora gözlerini benimle buluşturdu. "Aslında onların chip'lerinin elinden alınması bir çeşit testti..." Bir an için kendi tükürüğümde boğulacağımı hissetmiştim. Bora, her zaman, her şeyi test eden bir adam mıydı yoksa bu ara hayata bir sınav gibi mi bakmaya başlamıştı, bir an için emin olamamıştım. Gözlerimin içine benim devam etmemi ister gibi bakıyordu. "Neyi test ettim sence?" diye sordu, beni test eder gibi.

"Ölmekten korkan birinin..." dedim, düşünür gibi. "Yani senin onu öldüreceğini düşünen birinin... Yani ölüm kararı çıktı resmen haklarında. Chip'lerini kaybettiler..." Alt dudağımı dişlerken, birkaç tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Mehmet Şahindağ'a sığınıp sığınmayacaklarını mı görmek istedin?" Bora'nın kapkara gözleri ışıldayınca, özgüvenli bir yerden devam ettim: "Sonuçta senin yanında haklarını kaybettiler. Mehmet Şahindağ'la iş birliği yapmak bir nebze olsun seçenek olabilir. Hayatta kalmak için."

"Budur!" dedi, göz kırparken. "Mesut Saklıkaya, zaten Mehmet Şahindağ'a kaynak sağlıyormuş orası ayrı... Taraf seçti. İşimize gelir bu."

"Peki bu okulu zaten devrettiğini nasıl bilmez bizden biri?" diye sordum, yine merakla.

"İşte biz yokken de böyle şeyler olmuş sevgilim..." dedi, gülümsemesi büyürken. "Kara olmayınca işler böyle karışmış." Telefon melodisi duyulduğunda, cebinden telefonunu çıkardı ve ekrana bakıp derin bir nefes aldı. "Efendim?" dedi, telefonu kulağına götürdüğünde.

"Nasılsın Bora?" Telefondan gelen ses Nagihan Akbulut'a aitti. "Merak ettim seni. Hastaneden çıkarken sıkıntılı görünüyordun. Biraz olsun rahatlayabildin mi, bir çıkış yolu düşünebildin mi?"

"İyiyim. Düşünüyorum," dedi Bora, iç çekerken. "Kaygılanılacak bir şey yok şu an için. Mutlaka bir yol bulacağım."

"Eminim," dedi Nagihan Hanım. "Sana güvenim sonsuz. Kendini fazla yıpratma. Öyle ya da böyle, her şey olacağına varır çünkü. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Yok, teşekkür ederim," dedi Bora. Gülümsedi. "Bir şey olursa ararım. Görüşmek üzere."

"Hoşça kal," dedi Nagihan Hanım.

"Gerçekten iyi misin?" diye sordum, Bora telefonu kulağından çekerken. Geceden daha karanlık gözleri gözlerimle buluşurken ellerini tuttum. "Tıkır tıkır işlemesi gereken bir plan mahvoldu ve bunda maalesef ki benim de etkim var. Özür dilerim."

Başını iki yana sallarken, avuç içlerime sırayla öpücük kondurdu. "Bazen, bazı planların mahvolması gerekir," dedi bilge bir tavırla. "Bu kötü bir şey gibi görünse de esasen iyidir. Plan daha da sağlam hâle gelir. Mehmet Şahindağ'ın yerini bildiğimi iki kez belli ettim, bilerek. Ona oynadığım oyunun bir parçasıydı bu. Frantz'den, Beyza'nın düşük yapmasına dair yaptığı planı ona söylemesini isteyen de bendim. O kadar normal ki Frantz'den şüphelenmesi... Bunun şu an olması iyi bir şey. Daha kritik, daha riskli bir an'da olmasındansa... O yüzden sen de tasalanma. Daha dikkatli olmalıydık, doğru... Bundan ders alacak ve yola öyle devam edeceğiz."

Dudaklarımın kenarına silik bir tebessüm yerleşirken, "Vegas'ta, balayındayken..." dedim. Gözleri kısıldı. "Aydın'la konuşuyordun... Demiştin ki,

'Yola tek ama sağlam planla çıkan, yolda başına gelen her engelle savaşacak kadar metin olur. Çünkü planının arkası sağlamdır, planına inanmıştır. Nasıl ki Mehmet ölmeyecekti ama şimdi ölmesine kanaat

getirdik... Mehmet öldükten sonrası için de bir şeyler bulmalıyım, bulurum. Boşuna Kara olmadık ya...'

Hatırlıyor musun?"

Onu sanki buradan alıp bambaşka bir diyara götürmüşüm gibi gülümserken, "Evet," dedi.

"Bu sözlerini hiç unutmam... Çünkü bana oynadığın oyunu düşünürken... Yani beni aslında sevmediğini düşünürken... Bana oynadığın oyunun, yola çıktığın tek ama sağlam planın olduğunu düşünmüştüm. Ama mesela bu oyunun içinde ben istediğim için benimle evlenmenin, sadece küçük bir engel teşkil ettiğini..." Bora'nın hâlâ avucumda olan ellerini hafifçe okşadım. "Şimdi de durum aynı... Boşuna Kara olmadın... Sen varken, her şey, herkes için daha kolay. Ben de sana güveniyorum. İstersen sana yardım da ederim. Elimden ne geliyorsa yaparım. Ama sen sakın çaresiz hissetme, olur mu?"

"Sen bana böyle güzel bakarken ben çaresiz hissetmem," dedi.

"Frantz'i kaybedersek ne olacak?" diye sordum endişeli bir tavırla.

Dudakları

bilmem

dercesine büzülürken, beni kendine çekti ve kollarını belime sardı. Denizden esen tuzlu melteme karışan bergamot kokusuyla içimi büyük bir huzur kaplamıştı. "Buraya kadar geldim, buradan dönemem. Mutlaka çözeceğim bu işi. Sen merak etme."

"Biliyorum," dedim. Gözlerimin içine onu teselli edip etmediğimi sorgularcasına baktığını fark edince, "Bunu bilmesem adadan da dönemezdim ki," diye ekledim. Parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarını öptüm. "Bunu bilmesem... Şimdi seni ve kızımı alır, kaçar giderdim. Nereye olursa. Burada durmaz, seni de burada bırakmazdım."

Saçlarımı sever gibi bir omzuma aldı ve açıkta bıraktığı boynumu, adının yazdığı yeri, uzun uzun öpmeye başladı. Islak dokunuşları ne zaman ona ait

olan tapınağı ziyaret etseler, hem dinlendiğini hem de düşündüğünü, bunları yaparken de ihtiyaç duyduğu bütün gücü şah damarımdan aldığını hissediyordum. Gözleri yeniden gözlerimle birleştiğinde yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı. Kollarımı beline sardım ve kulağımın altında, benim için atan kalp atışlarını saymaya başladım. Bense bütün gücümü ancak böyle toplayabilir, böyle şarj olabilir, böyle daha iyi hâle gelebilirdim. İçimde uyanan Nina Adams'a saygım sonsuzdu ama ben, ondan farklı olarak, aşkla hayatta kalıyordum.

Selim'in süslü salona girmek için izin istercesine, "Abi," diyen sesini duyduk. Bora benden ayrılırken bakışlarını Selim'e çevirmiş ve başını

gel

der gibi sallamıştı. "Mesut Saklıkaya'yı alacak mıyız?"

"Nazlı!" Yeşim'in panik dolu, ağladığını da belli eden yüksek sesi, merdivenlerden gelen gürültülü adım seslerine karışırken, Bora'nın Selim'e cevap vermek üzere aralanan dudakları kapanmıştı. "Bora Abi! Selim?!"

"N'oldu?!" dedim, hızla antreye ilerlerken.

"Ada yok!" dedi Yeşim.

"Nasıl yok?!" dedi Selim.

Bora, Yeşim'in bir cevap vermesini bile beklemeden saniyeler içinde merdivenlere yönelirken, ben de onu takip ettim. Selim ve Yeşim de peşimizden geliyordu, bir yandan da Yeşim ağlamaktan kesilen nefes molalarıyla, neler olduğunu anlatıyordu. "Uyandı. Onun odasına geçtik. Bezini değiştirdim. Bora Abi yataktan inmeye çalıştığını söylediği için yere bıraktım onu." Merdivenin ikişer ikişer çıktığım her basamağı, Yeşim'in sesine karışıyordu. "Önüne de sarı arabasıyla sarı bebeğini koydum. Onlarla oynuyordu. Tuvalete girdim. Bezini atıp ellerimi yıkadım. Çıktığımda odada yoktu."

Ada'nın odasına girdik. "Ada!" diye seslendi Bora. Ada'nın monitörünü eline aldı. "Kamera açık değil miydi?"

"Değildi," dedi Yeşim, başını iki yana sallarken. "Mimar vardı... Ada'yı zaten sizin odada uyuttum, burada olmadığımız için kamerayı hiç açmadık."

"Buraya geldiğinizde, odanın kapısını açık mı bıraktın?" diye sordum merakla.

"Bilmiyorum!" dedi Yeşim, dudakları titrerken. "Hatırlamıyorum!"

"

Hatırlamıyorum

ne demek Yeşim?!" diye bağırdı Selim.

Yeşim başını öne eğerken, "Özür dilerim," dedi.

"Bebek yok," dedi Bora, yerdeki sarı arabaya bakarken.

"Anneciğim neredesin?!" diye seslendim.

"Noir nerede?!" dedi Bora, pencereye yaklaşırken. Camı açtı. "Noir'yı getirin!"

Yatağın altına, dolapların içlerine, banyoya, mantıklı ya da mantıksız, her yere bakıyordum. "Ada, neredesin anneciğim?!"

"Tek yapman gereken çocuğun üzerinden gözünü ayırmamak!" dedi Selim, kızar gibi. "Nasıl böyle bir hata yapabilirsin Yeşim, aklım almıyor!"

"Aklını siktirtme bana şimdi!" dedi Bora, Selim'den daha da yüksek çıkan bir sesle. "Senin de tek konsantren Ada'yı bulmak olmalı şu an, bırak hesap sormayı!" Selim zorlukla yutkunduğunda, onun da gözlerinin içindeki korkuyu çok net bir şekilde görmüştüm. "Her yeri ara!" Selim aldığı emirle beraber hızla odadan çıkarken Bora da, "Bizim odaya bakacağım," diyerek odadan çıkmıştı.

Ben de odadan çıktım, koşar adımlarla koridorda ilerledim ve teras kapısı kapalı olmasına rağmen çıkıp terasa baktım. Yine içeri girdim. Yatak

odamıza gittim. Bora, giyinme odasındaki her yere bakıyor ve "Ada!" diye sesleniyordu. "Babacığım! Neredesin?! Bebeğim?!"

Noir, Bora'nın bir adamıyla beraber yatak odamıza geldiğinde, derhal onun yanına ulaştım. "Noir!" dedim çaresizce. "Ada nerede?! Ada'yı bul!"

Noir havladı ve yaydan çıkan bir ok gibi derhal yatak odamızdan çıkıp koridorda koşmaya başladı. Hedefini ıskalama lüksü yokmuş ve önüne çıkan her şeyi paramparça edecekmiş gibi bir hızla Ada'nın odasına doğru koştuğu için, Yeşim bir an'lığına irkilmiş ve Noir'nın önünden çekilmişti. Noir odaya girdi ve duvar görünümlü kapının önünde yüksek sesle havlamaya başladı.

Bora kaşlarını çatarken, duvara dokundu ve görünmez kapı derhal açıldı. Bomboş odada Ada, Sarı Bebek 2'yle beraber yerde oturuyordu; işaret parmağını dudağına götürmüştü ve bebeğine sessiz olmasını söylüyordu. Bizi fark ettiğinde gülümsedi ve coşkuyla bağırdı. "Oğbe!" İki eliyle birden yere vururken kendinden geçmiş gibi kahkaha atıyordu. "Ani oğbe! Ba oğbe! Oağ oğbe!"

Yeşim, sinirleri boşalmış gibi ayakta duramayıp, olduğu yere çökerken hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştı. Noir, Ada'nın yanına giderek yüzünü yalamıştı ve fakat Bora ve ben ise öylece, olduğumuz yerde kalakalmıştık. Gözlerimiz karanlık bir dehlizin içinde birbirlerini bulurken, sapsarı bir ışıkla kamaşmışlardı. Bu ışıktan asla şikayetçi değildik, aksine şükrediyorduk ama ömrümüzden ömür gitmesinin yorgunluğu üzerimize çöreklendiği için kıpırdayamıyorduk. Ne bekliyorduk, ikimiz de bilmiyorduk. Ne beklediğimizi düşünmeye bile vaktimizin olmadığı on iki dakika kırk altı saniyelik sürenin içinde, belki de fark etmeden onlarca şey düşünmüştük. Ama Ada'nın saklambaç oynuyor olması, her ebeveynin başına gelebilecek bu saçma olay, bizim hayatımız için öyle basit bir şeydi ki, olanı algılamakta belki de güçlük çekiyorduk.

"Ada..." dedi Bora, yumuşak ama ciddi bir sesle. Ona doğru adım attığında, Ada da gülümseyerek babasına doğru emeklemişti. "Büyüyorsun..." Ada, Bora'nın sesinin daha da ciddileşmesiyle başını kaldırdı ve muhtemelen kocaman gördüğü babasına dikkatle baktı. "Çok çabuk..." Bora hafifçe eğildi ve Ada'ya elini uzattı, ayağa kalkmasını ister gibi. Ada önce babasının eline,

sonra da gözlerinin içine baktı. "Hadi, tut elimi..." dedi Bora, taviz vermez gibi.

Ada'nın bakışlarına yayılan hoşnutsuzluk açıktı ama kendini babasının işaret parmağını tutmak zorunda hissetti ve ondan destek alarak ayağa kalktı. Bora, Ada'nın gözlerinin içine baktı, baktı, baktı... Ada da babasına kaygıyla bakıyor, o kendince oyun oynarken babasının neden ciddileştiğini muhtemelen anlamaya çalışıyor ama minicik kafasında bunu nereye koyacağını bilemiyordu. Bora aniden karar değiştirerek Ada'yı kucağına aldığında Ada rahatlamış gibi gülümsedi. Bora'yı anlıyordum. Ada'yı cezalandırmak istemişti.

Madem saklambaç oynayıp bizi peşinden koşturacak kadar büyüdün, o zaman yürümek de zorundasın

diye. Ama sonra da her ne düşündüyse, bu düşüncesinden vazgeçmişti. Bora'yı anlıyordum çünkü ben de Ada'ya, doğduğu an'dan itibaren ilk kez böylesine kızgın olduğumu hissediyordum. Korkmuştuk, çok korkmuştuk ve bize bunu yaşatmaya hakkı yoktu.

Bora, Ada'nın yanağına kocaman bir öpücük kondururken, "Bir daha saklambaç oynayacağın zaman bize haber ver," dedi.

"Oğbe!" dedi Ada gülerek. Noir'ya döndü. "Oağ! Bebe!" Noir, Ada'nın diğer odada kalan bebeğini ağzıyla alarak, onların peşinden geldi. Ada bana baktı ve güldü. "Ani! Oğbe!" Bakışları duyduğu sesle beraber, hâlâ çömeldiği kapının girişinde hıçkıra hıçkıra ağlayan Yeşim'e çevrilirken kaşları çatıldı. "Şim?" dedi merakla. Bana baktı, sonra babasına, en son da biraz evvel yeniden yanımıza gelmiş Selim'e baktı. "Şim?" dedi yeniden, babasının kucağından inmek için ayaklarını sallarken. Bora, Ada'yı yere bıraktı. Ada hızlıca Yeşim'e doğru emekledi. "Şim?"

Yeşim ıslak gözleriyle Ada'ya bakıp onu kucağına aldı ve ona sımsıkı sarıldı. "Çok korktum..." dedi, Ada'nın kokusunu içine çekerken. "Bir şey oldu sandım."

"Ayı," dedi Ada hızlıca. "Şim! Ayı!" Babasına döndü. "Ba!" Karnını gösterdi, babasının Yeşim'i gıdıklamasını ister gibi.

"Yeşim toparlan," dedi Bora, direktif verircesine bir tonlamayla. "Sonra da çalışma odasına gel." Birkaç adım atarak onlara yaklaştı ve Ada'yı, Yeşim'in kucağından aldı. "Yeşim Abla elini yüzünü yıkasın kızım, gel sen hadi..." Ada, ağlıyormuş gibi yaparak Yeşim'i taklit etti. Ellerini iki yana açtı, Adaca'nın bilmediğimiz dilinde bir şeyler söyledi. Bu sırada Selim, yavaşça Yeşim'i yerden kaldırmıştı. Yeşim, Selim'den destek alarak yürürken hâlâ ağlıyordu. "Korktu..." dedi Bora, Ada'ya bilgi verir gibi. "Annen gibi. Benim gibi. Korktu. Çünkü sen, bize haber vermeden saklandın."

"Oğbe!" dedi Ada, babasının ne dediğini muhtemelen anlamadan.

Bora, bir kez daha gözlerimin içine baktığında, kıpırdamam gerektiğini anladım ama bunu nasıl yapabileceğim hakkında sanki ufacık olsun bir fikrim yoktu. Bugüne kadar başıma onlarca felaket gelmişti ve ben her defasında, bütün felaketlerin bir kâbustan ibaret olmasını tüm gücümle dilemiştim. Her defasında da bütün felaketlerin gerçekliği kanımı dondurmuştu. Bir gün, birinin, bana gelip de

"Ada yok,"

diyebileceği asla düşünmediğim, düşünmek istemediğim bir şeyken, bu başıma geldiğinde, Ada'nın kendi kendine saklambaç oynuyor olması, ancak dilediğim ama gerçek olması pek de mümkün olmayan bir şey olurdu. En iyi ihtimalle, gördüğüm ve hiç uyanmak istemediğim bir rüya... Ama gerçekti ve gerçeklik algım şaşmıştı. Bora'nın bana yaptığı ve bir an için bile gerçek olacağına inanmadığım testte dahi, somut bir veri vardı: Ada kaçırılmıştı, Mehmet Şahindağ kaçırmıştı, bunu da fotoğraf ve ses kaydıyla doğrulamıştı. Fakat,

"Ada yok,"

belirsiz bir söylemdi. Evin içinde nereye gidebilirdi, onu bu evden kim alabilirdi, biz aşağıdayken bütün bunlar nasıl mümkün olabilirdi? Başına evin içinde, herhangi bir düşmana gerek duymadan da onlarca şey gelebilirdi ve insanın, hiçbir şey bilmediği bir durumla baş etmesi çok ama çok daha zordu.

Ama Ada'nın saklambaç oynaması...

Saklambaç oynamak bir suç değildi, ona kızamazdık, onu cezalandıramazdık, bir daha yapmamasını tembih etsek bunu bile anlamazdı ki. Bir saniyeliğine bile olsa ondan gözümüzü ayırmamak bizim sorumluluğumuzdu. Yedi gün, yirmi dört saat aralıksız yanında olamazdık, bu sağlıklı da değildi, ama ne yapıp ne edecek, hatalarımızdan ders çıkaracaktık. Ne Yeşim'in ne de bizim bir suçumuz vardı ama Ada tümden suçsuzdu. Bize bunu yaşatmaya hakkı yoktu fakat bugünümüzü şekillendiren travmalarımız onu ilgilendirmezdi.

"Ani?" dedi Ada, kucağıma gelmek istediğini belli edercesine.

Ada benim bebeğimdi, ona küsemezdim.

"Sen daha sayı saymayı bilmiyorsun, ne saklambacı?" Sesimi her ne kadar yumuşak tutmaya çalışsam da pek başarılı olamamıştım ve Ada sesimdeki tonlamadan hoşlanmadığı için kaşlarını çatmıştı. "Çatma o kaşlarını hemen, baban gibi..." dedim, onu kucağıma alırken. Ada kaşlarını babasına gösterirken, ben kokusunu içime çekip ona sımsıkı sarılmıştım. "Ödümü kopardın ve bunu yapamazsın küçük yaramaz!" Ada bana kendince cevaplar verirken aynı benim gibi ciddi bir ses tonu seçmişti. "Hı hı, tabii tabii!" dedim, omuz silkerek. Bora, duvarla kamufle edilmiş kapıyı kapatıp tekrar açarken, bir şeyleri anlamaya çalıştığı belliydi. "O kadar seslendik sana Ada. Umurunda bile olmadı!" diye ekledim.

"Kapı biraz ittirince açıldı hemen. Bu nasıl mümkün, onu anlamıyorum," dedi Bora, düşünceli bir şekilde.

"Elçin Hanım'la buraya girdik ya... Belki de tam kapatmayan bizizdir, emin değilim..." dedim, üzüntülü bir sesle.

Bora sıkıntı dolu bir nefes verdi ve Ada'ya baktı. "Sen orayı nasıl fark edebilirsin ki?" diye sordu, inanamaz gibi. "Gerçekten yapabileceklerinin sınırsızlığı beni biraz korkutuyor kızım." Ada'nın bileğindeki beni öptükten sonra, dudakları saçlarıma değdi. "İyi misin sevgilim?"

"İyiyim..." dedim, başımı sallarken. Kalbim ölesiye çarpıyordu ama Ada'ya sımsıkı sarıldıkça ritmini bulurdu. "O bir bebek ve böyle şeyler yaşayabiliriz."

"O bir bebek ve böyle şeyler yaşayabiliriz," dedi, beni tekrar ederek. "Aynanın karşısında bunu kaç kez söylersek, bu düşünceyi gerçekten benimseyebiliriz sence?"

"Bilmiyorum," dedim, sıkıntımı saklama gereği duymadan. "Kesinlikle iyi ki doğurdum, iyi ki doğdu, ama az önceyi önden izleme şansım olsaydı... Doğurup doğurmamayı bir daha düşünürdüm herhalde." Bora, Ada'ya bakınca utanmıştım. "Başına bir şey gelmesinden endişelendiğim için öyle dedim!" dedim, kendimi açıklamak ister gibi. "Daha dün gece babana, seni sağlıklı bir yerden sevdiğimi anlattım ben. Tamam, zaafım değilsin dedim de... Anayım ya ben de hani?! Bizim seni korumamız gereken çok daha büyük problemlerimiz varken, küçük şeylerle dikkat dağıtmamalısın. Sen Gökhan mısın?"

"Jüjim?" dedi Ada, gülerek. "Jüjim ge."

"Gelmesin, ben ona da kızgınım," dedim.

Ada kaşlarını çattı. "Ani ayı jüjim ge."

"Kaşlarını çatmamanı söyledim sana değil mi?" dedim, kaşlarının ortasında oluşan çukuru bozarken. "Anneye karşı gelinmez." Ada boynuma sarıldığında omzundan öptüm. "Acıktın mı?" diye sordum merakla.

"Hığğğ," dedi.

"Sen annenle yemek ye... Benim biraz işim var babacığım," dedi Bora.

"Bacımm," dedi Ada,

babacığım

demeye çalışırken.

Kendimi tutamayıp kocaman bir kahkaha attığımda Bora'yla göz göze gelmiştik. Tıpkı Ada'nın ona

abi

dediği günkü gibi bir yüz ifadesi vardı. Onun yüz ifadesi daha çok gülmeme sebep oluyordu, Bora bundan nefret ediyordu ama kendime engel olamıyordum.

"Ba-ba-cım" diye heceledi Bora.

Ada başını sallarken gülümsedi ve babasını tekrar etti: "Ba-cımm"

"Anneciğim," dedim, konuyu değiştirmek ister gibi.

"Anicimm," dedi Ada.

Bora başını iki yana sallarken bakışlarını benimle buluşturdu,

nihayet gülmeyi bıraktın

der gibi. "Ben Yeşim'le konuşacağım."

Derin, çok derin bir nefes alarak, "Ne konuşacaksın?" diye sordum.

"Merak etme," dedi, endişelenmemi istemez gibi. "Yeşim'in bir suçu olmadığının farkındayım. Aksine, kendisini suçlamamasını söyleyeceğim." Başımı sallarken gülümsedim. "Akşam da Gökhanlar gelecek. Toplantı yapacağız."

"Bora..." dedim, arkasını dönüp odadan çıkacakken. Durdu ve bana baktı. "Az evvel soramadım. Kurabiye hikâyesini, nereden biliyordun?"

"İzledim," dedi, çok normal bir şey söyler gibi. "Bazı videolar var. İstihbarat vermişti. O videolarda Mehmet Şahindağ'ın günah çıkarmaları var."

"Ne zaman izledin?" diye sordum, kucağımdan inmek isteyen Ada'yı yere bırakırken. "Bana niye söylemedin? Ne izledin tam olarak? Başka neler var?"

"İzlemek istemezsin," dedi Bora, net bir tavırla. "İzlemeni tavsiye de etmem. Boş ver. Harbiden boş ver, bunu unut gitsin Nazlı."

Kanımın çekildiğini hissederken, sanki Bora'nın kapkara gözleri bir ekrana dönüşmüş ve o izlemediğim, izlemek istemediğimi düşündüğü ve izlemememi tavsiye ettiği videolardaki dehşet, ayan beyan karalarına yerleşmişti. Sadece başımı salladım. "Alp'in kurduğu sistem özelindeki notlarım aşağıda, salonda..." dedim, konuyu değiştirmek için. "İncelemek istersen..." Bora da başını salladığında, videoların konusu hiç açılmadan tümüyle kapanmıştı.

♠

Ada'yla birlikte bir şeyler yemiş, akabinde biraz civciv videosu izleyip,

Gasolina

eşliğinde dans etmiş, ardından da salonda matematiksel şekillerden oluşan küpleriyle oynamıştık. Yeşim biz oyun oynarken yanımıza geldiğinde yüzü güldüğü için Bora'yla yaptığı konuşmanın iyi geçtiğini anlamıştım. Ada'yı bir yere saklanıp da saklambaç oynaması huyundan vazgeçirmek için, Begüm'ün yardım aldığı pedagogla görüşmem sonucunda, ona bir oyun oynamaya karar vermiştim. Yeşim'den, penceresi olan ama kapısı olmayan odanın panjurlarını kapatmasını istedim ve Ada artık matematiksel şekillerden sıkıldığında, ona, üzerini değiştirmek isteyip istemediğini sordum. Kendisi süslenmeyi her zaman pek bir sevdiği için tuzağa düştüğünde de onu alıp, birlikte odasına çıktık.

Önce bezini, sonra üzerini değiştirdim. Aynı Yeşim'in yaptığı gibi onu yere bıraktım ve banyoya gidip ellerimi yıkayacağımı söyledim. Gizli odanın kapısının hafif aralık olduğundan emin olduktan sonra, banyoya girdim. Banyoda biraz oyalanırken, çok geçmeden Ada'nın ağlama sesi kulaklarıma dolmuştu. "Ani! Ani! Oğbe! Ani! Ge! Ani! Oğbe! Ba! Ani! Ba!"

İçime derin bir nefes çektim ve aynadaki aksime takdir dolu bir bakış attım. Ardından odaya girdim. "Ada?" diye seslendim. "Neredesin bebeğim?"

"Ani!" diye bağırdı Ada. Panjurlar kapalı ve perdeler çekik olduğu ve hava da kararmaya yüz tuttuğu için saklandığı oda, artık korkacağı kadar karanlıktı. "Ani! Ge!"

"Neredesin?!"

"Anicimm!" Birinci dakikada odanın kapısını hafifçe ittirdim. Ada emekleyerek bacaklarıma kapanmıştı. "Anicimm!"

Onu kucağıma alırken, "Bebeğim..." dedim, şaşırmış gibi. "Ne yapıyordun sen orada?"

"Oğbe!" dedi Ada ağlarken.

"Ama yanında kimse yokken saklambaç oynamamalısın. Bak, orası karanlıktı. Ya seni bulamasaydım?" Ne dediğimi anlamadığının farkındaydım ama hissettikleri, yaptığı şeyin bir yanlış olduğunu öğrenmesine yarayacaktı. Tıpkı ancak ateşi elleyerek, onun yakıcı olduğunu anlaması gibi. "Bir daha bana haber ver saklambaç oynarken, tamam mı anneciğim?

Sobe

de... Birlikte oynayalım saklambaç." Gözlerinden akan yaşları sildim. "Oynayalım mı birlikte?"

"Hığğğ!" dedi.

"O zaman aşağı inelim hadi. Aşağıda oynayalım," dedim.

"Ba?" dedi.

"Baba da mı oynasın?" diye sordum.

"Hığğğ!" dedi, yine.

"Baba çalışıyor. Soralım bakalım, bize ayıracak bir yarım saati var mıymış?" dedim, onunla birlikte odadan çıkarken. Alt kata indik. Çalışma odasının yolunu tuttuk. Kapıya vurduğum sırada Bora'nın, "Gel," diyen sesini duyduk. Şifreyi tuşladım ve içeri girdik.

Bora siyah gömleğinin tüm düğmelerini açmış, bacaklarını önündeki pufa çapraz bir şekilde uzatarak berjere oturmuş, her tarafı dosya yığını bir

şekilde bize bakarken önce gülümsemiş, ardından da Ada'nın ağladığını fark ettiği için, "Her şey yolunda mı?" diye sormuştu.

"Yolunda," dedim, içeri girerken. "Ada artık tek başına saklambaç oynamayacak." Bora, söylediğim şeyin doğruluğundan emin olmak ister gibi Ada'ya baktı. "Eğer yarım saatin varsa, bizimle saklambaç oynayıp oynayamayacağını soracaktık."

"Var tabii," dedi, yeniden gülümserken. Ayağa kalktı ve başını sağa sola yatırıp boynunu esnetti. Bakışlarım gömleğinin açıkta bıraktığı kaslarına kaydığında gülümsemesi hepten büyüdü ve beni şakacı bir tavırla ayıplar gibi düğmelerini ilikledi. "Oynayalım bakalım..." dedi, bize doğru yaklaşırken. "Nerede oynuyoruz?" dedi, Ada'yı kucağımdan alırken.

"Salonda," dedim, başını

hay hay

dercesine salladı.

Birlikte çalışma odasından çıktık ve en alt kata indik. "İlk ben yumayım..." dedi Bora.

"Elliye kadar say," dedim, Ada'yı kucağından alırken.

Bora televizyonun yanındaki duvara ilerledi. Arkasını dönüp gözlerini kapattı. "Sayıyorum. Bir, iki, üç..." dedi.

"Gel anneciğim," diye fısıldadım, etrafıma bakarken. Masanın altına girebilirdik ama sandalyelerden ötürü buna üşenmiştim. Verandaya çıkamazdım, Ada'nın montu yoktu. Mutfağa girersek de çok açıkta olacaktık.

"On beş, on altı, on yedi, on sekiz." En mantıklısı L koltuğun arkasına geçmekti. "Yirmi dokuz, otuz, otuz bir, otuz iki..." L koltuğun arkasında yere oturdum ve Ada'yı kucağıma aldım. "Kırk üç, kırk dört, kırk beş, kırk altı..."

Ada, minicik işaret parmağını dudaklarına götürdü. "Evet..." diye fısıldadım gülümseyerek. "Sessiz oluyoruz."

"Kırk yedi, kırk sekiz, kırk dokuz, elli." Ada, ne kadar ürkek bir bebek olsa da kendi kendine boş bir odaya saklanmış ve dışarıdan duyduğu seslere tepki vermeden sessizce durabilmişti. "Neredesiniz bakalım?" Buna yeteri kadar şaşırmadığımı ancak fark ediyordum. Saklambaç oynamayı niye bu kadar çok sevmiş ve bu kadar ciddiye almıştı acaba? "Buradaymışsınız!"

"Oğbe!" dedi Ada, babasına gülerken.

"Saklana saklana buraya mı saklandınız?" dedi Bora da gülerken.

"Minimalist bir salonumuz var sevgilim," dedim gözlerimi devirerek. "Anca buraya saklanabildik o yüzden."

"Oğbe! Ba! Oğbe!"

"Ben seni bulduğumda, ben sobe yapmış oluyorum aslında Ada'cığım ama..." dedi Bora. Başını iki yana salladı. "Aslında duvara elini dokundurman gerekir sobe yapabilmek için. Benim de bunu yapmam lazımdı ama sen yapamayacağın için, ben de yapmıyorum." Güldü. "Hadi bakalım," dedi Ada'yı kucağına alırken. Kalkmam için bana elini uzattı. "Şimdi anne yumuyor."

Duvarın dibine ilerledim ve kollarımı duvara koyup, başımı kollarıma yasladım. "Bir," dedim bağırarak. "Ada saymamıza da odaklan anneciğim. İki! Üç! Dört! Beş!" Aslında Ada'ya saymayı saklambaçla da öğretebilirdim, madem bunu sevmişti... "Sevgilim, ben on'a kadar beş kez sayacağım. On'a kadar saymak aşılansın kulağına." Her gün, o sıkılana kadar saklambaç oynamalıydık. "Altı! Yedi! Sekiz! Dokuz! On!" Acaba on'a kadar saymayı tam olarak ne zaman öğrenirdi? "Önüm arkam sağım solum sobe... Saklanmayan ebe..." Gözlerimi açıp duvardan ayrıldım. "Neredeymiş bakalım Ada'yla babası?"

L koltuğun arkasında yoklardı. Masanın altında da. Banyoda ya da mutfakta da. Saklambaç oynamak böyle ciddi bir şey değildi, neredelerdi? Verandaya çıktım ve etrafıma bakındım. Hazır buraya kadar çıkmışken kendime bir sigara yaktım ve saklandıkları yerden sıkılıp da çıkarlar belki diye beklemeye başladım. Gerçekten sobe yapmakla alakalı bir hırsım yoktu. Sonuçta bu oyunu, Ada kendi kendine bir yere saklanmasın diye ona

kurduğum karanlık oda tuzağı sebebiyle, saklambaç oyunu onda travmatik bir etki yaratmasın diye oynuyorduk. Umarım Bora da bunun farkındaydı. Sigaramı bitirdim ve yeniden içeri girdim. Salonda oynuyorsak, salonda kalmalılardı, üst katlara mı saklanmışlardı? Bezgin bir nefes verdim ve bütün evi dolaşmaya başladım. Yeşim ve Selim'in kaldığı misafir odasının kapısını tıklattım ve içeri girdim. Yeşim'e, Bora ve Ada'yı görüp görmediğini sordum. Görmediğini söyledi. En üst kata da çıktım. Yatak odamıza, Ada'nın odasına, penceresi olan ama kapısı olmayan odaya da baktım. Bora ve Ada hiçbir yerde yoklardı.

Giriş kata inip kapıyı açtım. Sinan'a, "Bora'yla Ada dışarı çıktılar mı?" diye sorduğum sırada, telefonuma Bora'dan bir mesaj gelmişti:

"Evin içindeyiz."

Bakışlarım kapının girişindeki kameraya çevrildiğinde Bora'ya orta parmağımı göstermeyi çok istemiştim fakat dua etsin ki kapının önü adamlarıyla doluydu.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?!"

"1 yaşındaki kızımızla neden master degree derecesinde saklambaç oynuyoruz?!"

"Salon perdesinin arkasına falan saklanmanız gerekiyordu, neredesiniz?!"

"Salonda jaluzi olduğu için oraya saklanamadık işte."

"

Evet! Ne saçma! O yüzden kızın perdeyi tanımıyor bile! Halamın evinde perde görünce ne olduğunu anlamayıp koparıverdi!"

"Bul bizi."

"Sen yanlış anladın. Ada'yı eğliyoruz, seni değil. Bulamam. İllaki çıkacaksınız, her neredeyseniz!"

"Oyunbozanlık yapma. Sadece Ada'yı eğlemiyoruz, aynı zamanda seninle antrenman yapıyoruz. Bir taşla iki kuş misali."

"Labirent'te misiniz? Bir oraya bakmadım çünkü!"

Bora'nın cevap vermesini on beş saniye kadar bekledim ama cevap gelmeyeceğini fark edince oflayarak içeri girdim. Üst kata çıktım ve Bora'nın çalışma odasına ilerledim. Kitaplığa yöneldim ve labirent diye tabir ettiği tünele girdim. 25 Eylül 2017'den sonra, ilk kez. Aslında bir daha hiç girmesem de olurdu çünkü burası ruhumu sıkıştırıyor ve Bora'nın ödediği bedelle yüzleşmeme sebep oluyordu, üstelik bunda benim payım vardı. Burası ikimizin de haklılıkları ve haksızlıklarıyla çakışan, havalandırılıyor olmasına rağmen oksijensiz kalmama sebep olan bir yerdi. Burası bütün acıların en dibi, bütün intikamların en serti, bütün çaresizliklerin en sonu olan yerdi. Bora, burada, sevdiği kadına ölesiye güvenirken; sevdiği kadın, burada, Bora'dan ölesiye nefret ediyordu. Burası hiçlikti.

O odaya girdim. Kocaman bir boşluk. Bu odada artık ne belgeler, ne flashbellekler, ne kozlar ne de bilgisayar vardı. Eskimiş, amacını kaybetmiş, tarihe karışmış bu oda, vicdanımı sızlatırcasına karşımda dururken, zamanın birinde, bu odada hem çok sevdiği hem de çok nefret ettiği adamın hem geçmişini hem de geleceğini elinden almak için zekice ve beklenmedik bir hamle yapan Nazlı'yı düşünmeye çalıştım. Nasıl bu kararı almıştım, nasıl cesaret edebilmiştim, bugün hâlâ bilmiyordum. Bora beni sahiden sevmiyor olsaydı, oynadığı oyun gerçek olsaydı, bana ne olurdu? Kara'ya ihanet etmenin bedelini neyle öderdim, canımla mı? İnsanın canının hiçbir hükmü olmaması ne demekti? Nasıl bir acı çekiyordum da yaşamak ya da ölmek arasında benim için hiçbir fark yoktu?

Ne aptallık.

Yaşamak, her şeyin üstünde olmalıydı.

Bora, Nazlı'yı hiç sevmediyse de; seviyormuş gibi yapmasına rağmen hiç sevmediyse de; Nazlı'nın Bora'ya beddua edip, yaşamayı seçmesi gerekirdi. Anıl ölmüş olsa bile. Herkes ölmüş olsa bile. Nazlı nefes almaya devam ediyorsa, kendi için nefes almaya devam etmeyi istemeliydi. Sevilmek çok güzel bir şeydi ama sevilmemek de dünyanın sonu değildi. Kandırılmak,

ihanete uğramak, aldatılmak da. Nazlı'nın önce kendini sevmeyi başarmış olması gerekirdi. Çünkü o gün de küçük değildi, yeterince büyüktü, yirmi dört yaşındaydı.

Belki de bu hayatta edindiğim en önemli tecrübe, ya da Bora'nın amiyane tabirle başıma vura vura öğrettiği o şey, insanın kendine verdiği değerdi. Ben de Ada'ya bunu öğretecektim. Kimse için kendinden vazgeçmesin, kimseyi kendinden çok sevmesin, yaşamanın pamuk ipliğine bağlı olduğu bu dünyada nefes almaya devam etmenin, en büyük ödül olduğunu bilsin diye.

Kaşlarım çatıldı, Bora ve Ada neredelerdi?

"E labirentte de yoksunuz???"

"İstihbarat neyse de hayvanlar aleminin öğrendiği bir labirentten başka bir sığınağımız yokken bu eve döneceğimi düşünmedin herhalde, değil mi Nazlı?"

Gözlerim fal taşı gibi açılırken, kastettiği şeyi anladığımdan emin değildim.

"Ne?!"

"Bul bizi. 2017 ve öncesindeki Bora'yı düşün ve bul bizi."

2017 ve öncesindeki Bora'yı mı düşünecektim? İçime derin bir nefes çekerken, labirentten çıkmak için kapıya yöneldim. Kapının bu kez beni tanıması içimi burkmuştu. Gözlerimin dolmaması için büyük bir çaba harcarken gülümsemeye çalıştım ve odadan çıktım. Tuzaklı ve şaşırtmacalı kapıların önünden geçerek dar ve kıvrımlı koridorda ilerledim ve yeniden, Bora'nın çalışma odasına geçtim. 2017 ve öncesindeki Bora'yı düşünmek ne demekti? Çalışma odasından çıkarken, ne düşüneceğimi düşünmeye başlamıştım. Koridorda ilerleyip merdivenlere yönelecekken olduğum yerde durdum ve Begüm'ün odasına baktım. 2017 ve öncesindeki Bora bu evde, kız kardeşiyle birlikte yaşıyordu.

Sığınak

demişti. Eğer ortada bir sığınak varsa, bu sığınağa Begüm'ün de ulaşabilmesi gerekirdi.

Begüm'ün odasından gizli bir geçide, tünele, ya da artık her nereyeyse açılan gizli bir kapı olduğundan emin bir şekilde odaya girdim. Duvarları elledim, parkelere ayağımla dokunarak bir boşluk olup olmadığına baktım, banyoya girip çıktım. Mutlaka ama mutlaka, buralarda bir yerlerde, bir kapı olmalıydı. Begüm'ün en önemsediği şey neydi? Bakışlarım gardıroba çevrildiğinde, kapaklarını açtım. Begüm, son gelişinde, bu odada kendisinin, Demir'in ve Asya'nın bazı eşyalarını bırakmıştı. Askıdaki kıyafetleri kenara çektim. Gardırobun arkasını ittirdim. Herhangi bir hareket yoktu. Telefonumun flaşını açtım ve dolabın sağına soluna baktım. Menteşe yerlerini yokladım. Sağ üst köşedeki menteşe, çevrilen bir kol gibiydi ve bingo! Dolabın arkası aynı bir kapı gibi, dar bir koridora açıldı.

Koridora geçtim ve koridorda ilerlemeye başladım. Önüme çıkan bütün kapıları açmaya çalıştım fakat hepsinin ayrı ayrı şifreleri vardı. 2017 ve öncesindeki Bora, sığınak adını verdiği bir yere alelade bir şifre koymazdı muhtemelen. Herhangi bir şifre de koymazdı aslında. Bu kapıların parmak izi sistemiyle, belki de yüz tanıma sistemiyle falan korunuyor olması gerekirdi. Kapılara detaylı baktığımda, kolların alt kısmında parmak izi paneli olduğunu fark ettim. İlk kapıya geri döndüm ve bütün kapılara parmağımı okuttum. Hiçbiri kapı değildi, hepsi kapı gibiydi ama herhangi bir yere açılmıyorlardı. Kapıyı açtığımda karşılaştığım şey, dümdüz bir duvardan ibaretti. Koridor da hiçbir yere dönmüyordu, dümdüz gidince bir sonu vardı. Bora'nın çalışma odasıyla aynı katta olduğum için, her iki tünelin aslında birbirine bağlanması gerekirdi. Yeniden ilk kapıya döndüm ve kapıyı açtım. Karşıma çıkan duvarı ittirmeye çalıştım ama duvar hareket etmedi. İkinci kapı da. Üçüncü kapı.

Üç numara.

Üçüncü kapıyı açtığımda karşılaştığım duvarı, telefonumun flash'ının da yardımıyla daha dikkatli inceledim. Duvara vurduğumda, kapının açılma yönünün tersi tarafında, kapının boyunun orta hizasında duyduğum ses daha farklı, daha boş bir sesti. Oraya güç uygulayarak duvarı ittirdim.

Duvar, aynı bir kapı gibi açıldığında Ada, "Oğbe! Ani! Oğbe!" diye bağırmıştı.

Burası, genişçe bir oturma grubunun ve mini bir mutfağın olduğu, kocaman bir odaydı. Odanın bir kısmında bilgisayar sistemleri, bir kısmında ise büyük bir kasa vardı. Ada, oyun halısının üzerinde, nereden bulduğunu bilmediğim oyuncaklarla birlikte otururken; Bora, tek kişilik koltuğa oturmuş, bu odayı bulmamı takdir edercesine gülümseyerek bana bakıyordu. Ada, kendi dilinde buraya geliş yolculuklarını anlatmaya başladığında, onu hevesle dinleyip Bora'ya baktım. "İnanılmaz!" dedim, ne hissedeceğimi bilemez gibi. "Bu evle alakalı bilmediğim daha neler var?"

"Begüm'ün odasına, bizim odamızdan da ulaşmanın mümkün olduğundan bahsetmiş miydim?" diye sordu. Ada'nın, muhtemelen ilk kez gördüğü için dikkatini çeken oyuncaklarla oynamaya devam ettiğini görünce Bora'nın yanına ilerledim ve kolçağa oturarak ona döndüm. Bir elini bacağıma koyarken, "Yatağın altında..." dedi. Kaşlarım havalandı. "Yatağın yerini oynattığın an açılıyor. Begüm'ün odasına, bir tırmanma merdiveni iniyor. Oradan da buraya geçebiliyorsun işte."

"Bütün bunları... Bu eve geldiğim ilk gün, beni gezdirmene müsaade etmediğim için mi bilmiyordum acaba?"

Sesimdeki kinaye Bora'ya minik bir kahkaha attırırken Ada beni taklit etmiş ve kendi kendine "Abaja," demişti.

"Yatağı yerinden oynatmak için de, odadaki jaluziyi kontrol eden kumandadaki en üst tuşa dört kez hızlı basıp, bir kez uzun basman gerek," dedi. Hafifçe bacağımı sıktığında ona gönül koymamı istemediği belli bir tavrı vardı. "Yoksa yatak yerinden oynamaz. En üst kata çıkan merdivenlere yukarıdan kepenk mantığında, çelik bir duvar iniyor. Bu bir şaşırtmaca. Bizim kendimizi en üst kata kilitlediğimizi düşünüyorlar ama aslında biz sığınağa geçebiliyoruz."

"Bu evin krokisini ve bu evdeki bütün gizli oda, kapı, tünel, koridor, sığınak... Ne varsa... Bütün bilgileri istiyorum!" dedim, dikte eder gibi.

"E başladım ya anlatmaya işte sevgilim," dedi, alınmış gibi. "Daha evvel bunları anlatabileceğim bir alanımız oldu sanki. Aşk olsun. Bak, Ada'ya oyuncak bile aldırıp hazırlatmıştım burayı. Sana da gösterecektim. Dur, daha yeni girdin ekibime."

"Ekibine girmedim," dedim, bir yanlışı düzeltir gibi. "Beraber çalışıyoruz."

Gülümsedi. "Şu bilgisayarların arkasındaki duvar..." dedi, başıyla köşeyi gösterirken. "Bir kapı. Az evvel girdiğin labirente açılıyor orası. Giriş kattaki toplantı odasından, ya da en alt kattaki banyodan da aynı tünelin farklı katlarına ulaşabiliyorsun. Krokiyi gösteririm sana. Beş farklı kapı var, hepsi ormanın başka yerlerine açılıyor. Esas sığınak ormanın içinde."

"Gerçekten hayran olmamak elde değil," dedim.

Beni kucağına çekti ve yanağımdan öptü. "Bence de," dedi, dudakları burnuma değerken. "Hayran olmamak elde değil." Kıkırdadığım esnada dudakları şakağıma ulaşmıştı. "Biraz büyüsün... Begüm'ün odasını Ada için hazırlayacağız..." Dudaklarımı öptü.

Ada'nın sorarcasına "Men?" dediğini duyduğumuzda ikimiz de gülmüştük. Ada emekleyerek ayaklarımızın dibine geldi. "Ani! Ba! Men?!"

Güldüm ve Ada'yı kucağıma aldım. Ada, benim babasının, kendinin de benim kucağımda oturmasını komik bulmuş ve gülmüştü ama bundan keyif aldığı da belliydi. Bora bir yanağından, ben de bir yanağından, aynı anda öptük. Bu onu her defasında mest ediyordu. O da önce benim, sonra babasının yanağına bir öpücük kondurup, kendi dilinde bir şeyler anlatmaya başladı. Ne dediğini anlamıyordum ama bizi ne kadar sevdiğini anlattığını düşünmek hoşuma gidiyordu. Sanki anlattıkları çok ilginçmiş gibi mimikler yaparken, kendimi çok şanslı hissediyordum. Üçümüz yan yana olduğumuz her an bir sığınaktaymış gibi güvenle dolup taşıyordum ve fakat gerçeğinin de kenarda durmasının, hissettiğim huzuru katladığı da önemli bir detaydı.

"En güvenli sığınak, sevgiymiş..." dedim, müptelası olduğum kapkara gözlere bakarken.

Bora, bir elini Ada'nın sırtındaki elimin üzerine koyarken, diğer eliyle de elimi tuttu. "Seni seviyorum Nazlı," dedi.

♠

Bora'nın telefonuna sürekli mesaj gelen ve onun da sürekli mesaj yazdığı akşam yemeğimizin sonuna gelmiştik. Bütün sıkıntılar, oldukları gibi, öylece kenarda dururken, her şeyi Gökhan, Aydın ve Çınar gelene kadar boş vermiştik. Ben sigara içmek için verandaya çıkarken, Bora da Ada'nın ellerini ve ağzını yıkamak üzere, onu banyoya götürmüştü. Bat, Bear, Falcon ve Lizard Tarabya'da kalacaklar ve güvenlikten emin olacaklardı. Beyza, aynı Bora'nın dediği gibi Frantz'i; Gökhan da Mehmet Şahindağ'ı aramıştı. Bora, sofrada olduğumuz dakikalarda bana bunu anlatırken, aynı zamanda da Mesut Saklıkaya ile alakalı hamlesinden bahsetmişti. Devreye İstihbarat'ı sokmuştu ve okulun satışının gerçekleştirilmesine engel olacaklardı. Ve savcılıkla da iletişime geçilmişti. Mesut Saklıkaya, suçluya yardım ve yataklık sebebiyle -ve mutlaka başkaca suçları da vardı- tutuklanacaktı.

Yeniden içeriye girdiğim sırada duyduğum mesaj sesiyle, Bora'nın telefonunu masada bıraktığını fark etmiştim. Gelen mesajı açtım. Mesajın kimden olduğunu bilmiyordum, sadece numara vardı.

"Transfer emriniz gerçekleşti Bora Bey. Hesabınızdan 5 bin TL, Niyazi Kuruhan'ın hesabına aktarıldı."

Bu mesajı atan bankacı mıydı? Akşamın sekize çeyrek kalasında hangi bankacı çalışıyordu? Derken bir mesaj daha geldi, bu da bugüne kadar gördüğüm dekontlara çok da benzemeyen ama işlemin ispatı niteliğinde bir belgeydi.

Bora, kucağında Ada'yla salona geri geldiğinde, elimde telefonunun olduğunu görmüş ve sorarcasına bana bakmıştı. "Niyazi Kuruhan'a, 5 bin TL gönderilmiş," dedim, bilgi verir gibi.

Yanıma geldiğinde telefonu elimden aldı. "Bir saniye babacığım," dedi Ada'ya. "Civciv videosu açmadan bir mesaj göndermem gerek." Keyifle bir mesaj yazmaya başladığında, ne olduğunu anlamak için ekranına bakma gereği duymuştum.

"Duydum ki paraya ihtiyacın varmış Mehmet. Elimden geldiğince yardım ettim ben de sana. Lütfen utanıp sıkılma, borç kabul et. Tahsilatı hayatınla yapmama çok az kaldı."

Bora'nın yazdığı mesaj karşısında gözlerim fal taşı misali açılırken Ada, "Jüjim!" diye seslendi. Bakışlarım merdivenden inen Gökhan ve Aydın'a çevrilirken Ada, "Yeo ba!" diye devam etti.

"Güzelim benim..." dedi Gökhan, Ada'yı Bora'nın kucağından alırken. Dudaklarını saçlarına bastırdı. "Nasılsın? Özledin mi beni?"

"Hığğğ!" dedi Ada, cilveli bir tavırla. "Ba! Ani! Men! Oğbe!"

"Sobe," dedi Bora, Gökhan'ın bakışları kendisine çevrildiğinde.

"Aaa?" dedi Gökhan heyecanla. "Sen saklambaç mı oynadın?"

Ada başını salladı ve yalnızca saklambaç oynadığımızı değil, bütün gün neler yaptığını Gökhan'a anlatmaya koyuldu. Gökhan onu biraz anlıyor ama çoğunlukla anlamıyor fakat Ada'yı asla kırmadan, anlıyormuş gibi yapıyordu. Aydın da tebessüm ederek Ada'ya bakıyordu. Ada arada onunla da göz teması kuruyor ve onu dışlamamaya çalışıyordu. Bütün anlattıkları bittiğinde, bakışları tümden Aydın'ı buldu. "Yeo?" dedi, ellerini iki yana açarak.

"Leo evde," dedi Aydın.

"Aaağğğğ?!" dedi Ada heyecanla. Etrafına bakındı. "Oğbe! Leo! Oğbe!"

"Kendi evinde Leo," dedi Gökhan gülerek. "Burası senin evin ya... Leo'nun da evi var. Hani geldin ya sen de oraya..."

"Aaağğğğ?!" dedi Ada da gülerek.

Önce mutfağa gidip kendime bir bardak çay doldurdum, akabinde de kış bahçesine çıktım ve kendime bir sigara daha yaktım. Ada'nın kahkaha sesleri kulaklarıma dolarken, toplantı öncesinde kafamı toplamaya çalışıyordum. Bir de Bora'nın, Mehmet Şahindağ'a, hepi topu asgari ücret kadar bir para göndermesini sindirmeye...

"Küs müyüz?" Gökhan'ın sesini duyduğumda, kaşlarım çatılmıştı. "Bak sana ne getirdim..." Montunun cebinden vişneli kek çıkardı. "Senden özür dilemeye geldim ben..." Bakışları yarı mahcup yarı çekingendi ve vereceğim tepkiden korka korka yüzüme bakıyordu. "Oturabilir miyim?" Ben Gökhan'a bir cevap veremeden Bora kış bahçesine gelmiş, kendine bir sigara yakarak karşıma oturmuştu. Gökhan, "Hı?" diye sorunca, Bora ona baktı ama Gökhan'ın bakışları benim yüzümdeydi. "Oturayım mı? N'olur."

"Küs falan değilim ama çok kızgınım," dedim, kaşlarım havalanırken. "Oturuyor musun, oturmuyor musun, sen bilirsin. Ama bir süre konuşma."

"Ama bu küslük?!" dedi Gökhan, mızmızlanır gibi. Yanıma oturdu ve parmaklarımın ucunda bir sigara olup olmamasını önemsemeden var gücüyle bana sarıldı. "Barışalım. Barışalım. Lütfen barışalım."

"Çekilsene!"

Onu zar zor ittirmeye çalışsam da bana fırsat vermedi ve daha sıkı sarıldı. "Özür dilerim Naz. Lütfen barışalım." Bora, parmaklarımın ucundan sigarayı almamış olsaydı Gökhan'ı yakarak ondan kurtulabilirdim. "N'olur barışalım."

"Bırak ya beni!" dedim, oflayıp puflarken. "Çekil!"

"Çekilmem. Asla çekilmem," dediğinde, beni boğmak istediğine ikna olmuştum. "Barışalım önce! N'olur..."

"Canını yakarım ha!" dedim, tehditkâr bir tonlamayla. Fakat canını değil yakmak, onu ittiremiyordum bile çünkü havasızlıktan resmen nefesim sıkışıyor, kalbim deli gibi atıyor, sanki gücüm Gökhan tarafından sömürülüyordu.

"Bıraksana oğlum karımı," dedi Bora, en sonunda. Fakat Gökhan buna rağmen beni bırakmayınca ve ben de Gökhan'ı daha çok ittirince, Bora montunun şapkasından tutup onu çekiştirerek hayatımı kurtarmıştı. "Salak salak işler yapmasana amına koyayım!" diye kızdı Bora.

Sayesinde nefes alabildiğim için Bora'ya şükürle bakarken, "Ayy! Off!" diye söylendim. Saçlarımı yüzümden çektim ve elimle yüzüme rüzgâr yaptım.

"Ruh hastasısın sen! Nefes alamadım be!"

"Naz valla özür dilerim," dedi Gökhan, üzgün bir tavırla. Boynumdaki, Bora'nın kalbindeki dövmesinin aynısı olan kolyenin de nefes alabilmeme engel olduğunu hissettim. "Bora yüzünden oldu her şey. O ortadan yok olunca, sen de onu saklayınca... Ne yapayım, hassas olduğum bir konu..." Gökhan, Bora'ya ters bir bakış atıp yeniden bana dönerken, ben kolyemi çıkarmış ve üzerimdeki hırkanın cebine koymuştum. "Tamam senin kocan, anlıyorum... Ama sadece senin kocan değil ki."

"O ne demek ya?" dedim, aksi bir ifadeyle. "Senin de mi kocan, anlamadım?!"

"Hayır yani tek misyonu senin kocan olmak değil, ondan bahsediyorum..." dedi Gökhan, ellerimi tutarak. "Barıştık mı? Söz veriyorum, bir daha seninle kavga etmeyeceğim. Haklısın, ne desen. N'olur affet beni. Zencefil olayı beni çok gerdi, ondan oldu bütün bunlar. Ne istersen yaparım bak valla. Seni çok seviyorum...."

"Ay tamam sus!" dedim, asla içemediğim sigarayı söndürürken. Sehpanın üzerine bıraktığı keki alıp açtım ve yemeye başladım. "Barıştık! Üff! kavgan bir dert, özrün bir dert!"

Gökhan bana yeniden, bu kez coşkuyla sarıldı. "Bir tanesin sen Naz! Bir tanesin!"

"Sarılıp sarılıp durma bana!" diye kızdım. Kekimden son kalan parçayı ağzıma attım ve ayağa kalktım. "Uzak dur benden bir süre!" Çayımı fondip yaptım ve saçlarımı bile isteye savurarak, önce mutfağa sonra salona geçtim.

Çınar ve Bahar gelmişlerdi. Ada, Bahar'ın kucağına oturmuş ve kolyeleriyle oynarken, "Jüje!" diyordu.

"Hoş geldiniz," dedim.

Ada benim sesimi duymasıyla birlikte dönüp de, "Ani! Baya! Koye! Jüje!" demeye başlayınca ona gülümsedim. Bahar ve Çınar'ın hoş bulduklarını söylemeleri ve hâlimi hatırımı sormaları, o sırada benzer diyalogları salona

giren Bora ve Gökhan'la da yaşamaları -Gökhan sadece Bahar'ı muhatap almıştı- Ada'nın ben yanlarına ulaşıncaya kadar sirene bağlayarak, "Ani!" demesiyle bastırılmıştı.

"Aaağğğğ?!" dedim en sonunda, "Bahar'ın kolyesi ne kadar da güzelmiş!"

"Hığğğ," dedi Ada içi gider gibi. Minicik işaret parmağıyla kolyeyi gösterdi. "Baya." Benim boynuma baktığında şaşırdı ve alenen yüzü düştü. Resmen üzülür gibi olmuştu. Bahar'ın kolyesine baktı. Benim boş boynuma baktı. "Ani..." dedi, Bahar'a en sonunda. İşaret parmağıyla Bahar'ın kolyesini gösterdi. "Ani?"

"Kolyelerimi annene mi vereyim?" diye sordu Bahar.

"Hığğğ," dedi Ada. Gökhan küçük bir kahkaha atarken ben kaşlarımı çatmıştım. "Ani koye gidi."

"Anneciğim benim kolyem gitmedi," dedim, cebimden kolyemi çıkarıp göstererek. "Burada bak."

"Baya koye jüje," dedi Ada, bana bakarak.

"Bahar'ın kolyeleri çok güzel... Ama benimki de güzel değil mi?" diye sordum.

"Jüje," dedi Ada, elimdeki kolyeye bakarken. "Baya koye jüje."

"Anneninki bozulmadı," dedi Bora, gülerek. "Kırık falan sanıyor şu an Nazlı."

"Değil değil," dedim heyecanla. Kolyemi boynuma taktım. "Bak..." Kolye şu an boynumu gereğinden fazla sıkıyordu ama bir anne olduğum için buna katlanmam gerekiyordu. "Gördün mü bebeğim?" dedim, kolyemi tutarken.

"Aaaağğğğ?!" dedi heyecanla. "Ani! Ani koye jüje!"

Bahar güldü. "Ya sen bal küpü müsün?!"

"Ayı," dedi Ada. Bahar, Ada'nın yanağına kocaman bir öpücük kondurduğunda Ada bundan çok da hoşlanmadı ve Bahar'ın kucağından inerek, benim kucağıma geçti. Çınar güldüğünde ona ters bir şekilde baktı ve kızar gibi, "Tiki!" dedi. İşaret parmağını kendine gülündüğünü anlamış gibi havaya kaldırdı. "Ayı!"

"Babaannem seni öpmemi istedi," dedi Çınar gülümserken. "Bir kere öpebilir miyim?"

"Ayı!" dedi Ada, başını iki yana sallarken.

"Ama o sana, senin babaannenin bileziğini vermişti hani?" dedi Çınar.

Ada, Çınar'ı takmayıp bakışlarını Gökhan'a çevirdi. Gökhan ona öpücük atınca da utandı ve boynuma sarıldı. "Babaannemde yemekteydik," dedi Çınar, açıklama yapar gibi. Bakışları Bora'nın gözlerine çevrilmişti. "Yoktu hesapta. Son anda çağırdı. Ben de kıramadım. O yüzden geç kaldım."

"Benim de Ada'yı göresim vardı, doyamadım bugün hastanede..." dedi Bahar, uzanıp Ada'nın saçlarını severken. Ada, Bahar'a bakıp gülümsedi. "Ben de Çınar'la geleyim istedim. Siz konuşurken, biz de Ada'yla oyun oynarız belki, değil mi Ada?!"

"Hığğğ!" dedi Ada.

"İyi olmuş gelmen," dedi Bora. Kolundaki saate baktı. "Siz geçin yukarı, biz bir konuşalım... Ardından seninle de konuşmak istediğim bazı şeyler var. İstersen kal bu gece burada."

Bahar merakla Bora'ya bakarken, "Sorun yok değil mi kuzen?" diye sordu.

"Yok," dedi Bora.

Bahar gülümseyerek Ada'ya döndü. "Ada!" dedi heyecanla. "Yukarı çıkalım mı seninle? Bana oyuncaklarını göstermek ister misin?"

"Hığğğğ!" dedi Ada. Gözleri beni buldu. "Ani ge!" Babasına döndü. "Ba ge!" Gökhan'a baktı. Jüjim ge!"

"Babacığım, sen çık Bahar Hala'yla..." dedi Bora, yumuşacık bir sesle.

"Bayaya," dedi Ada,

Bahar Hala

demek istese de.

"Yeşim Abla neredeymiş, Noir neredeymiş, onlara bakın siz... Biz de birazdan geleceğiz," diye devam etti Bora.

"Uyur zaten az sonra," diye mırıldandım, Ada Bahar'ın kucağına geçerken. "Yeşim halleder."

Bahar başını sallarken, Ada bize el sallamıştı. Çınar ve ben L koltuğun uzun ucunda kalırken; Aydın, L koltuğun kısa ucuna geçmiş, Çınar ve benim rahatlığımın aksine her an kalkabilecekmiş gibi gergin bir şekilde oturmaya başlamıştı. Gökhan yemek masasından çekerek televizyonun önüne getirdiği sandalyeye tersten oturmuş, ellerini yumruk yaparak sandalyenin arkasına üst üste koymuş, çenesini de ellerine yaslamıştı. Bora ise ayaktaydı ve hepimizi görebileceği bir açıyla, televizyonun bittiği duvarın kenarına yaslanmış, ayak bileklerini çapraz bir şekilde bağlamış, ellerini de ceplerine sokmuştu. "Evet..." dedi, bir konuşmayı başlatır gibi. "Muhtemelen bugün hepiniz için zor bir gün olmuştur..."

"Düşünmekten beynim patladı," dedi Aydın, sıkıntıyla. "Kafamda onlarca soru var. Çözüm ararken, daha evvel sorgulamadığım birçok şeye takılırken buldum kendimi."

"Ne gibi?" diye sordu Bora, Aydın'a bakarken.

"En önemlisi şu," dedi Aydın merakla. "Sen şu an, tam şu an, bu pezevengin evladının nerede olduğunu, tam olarak nerede olduğunu biliyor musun, bilmiyor musun?"

"Biliyorum," dedi Bora yekten.

Aydın acı kahve bakışları öfkeyle parıldarken, "Peki niye şu an olduğu yeri basıp da herifi öldürmüyoruz Kara?!" diye sordu.

Bora'nın yüzüne

yok artık

der gibi bir ifade yayılırken, Gökhan ve Çınar da sanki bu daha evvel akıllarına gelmemiş gibi bir merakla Bora'ya bakmışlardı. "Bulunduğu yer kale gibi korunuyor," dedi Bora, gelişigüzel bir tavırla. "Daha evvel iki kere yerini açık etme sebebim, herifin şu an bulunduğu yere geçmesiydi zaten. Çünkü orada kendini güvende hissedeceğini biliyordum. Kendini güvende hissetmesini istiyordum."

"İnsanlar kendini güvende hissettiğinde, hata yapmaya daha açık olurlar diye herhalde?" dedi Çınar, sorar gibi.

"Aynen," dedi Bora, Çınar'a dönerken. "Bulunduğu yeri bilmediğimi düşünüyor. Çünkü onun baktığı perspektiften, orayı da bilemem artık. Tabii eğer Frantz hain değilse. Şu an Frantz'den şüphelendiği için, güvenlik duvarlarını daha da büyüttü. Nasıl ki o, şu an buraya giremez; biz de oraya giremeyiz. Gireriz de... Biz ona ulaşana kadar, o kayıplara karışır. Bu da asla olmaması gereken bir şey. İzini kaybetmemek zorundayız. Çünkü izini kaybettiğimizde, ona yenilmişiz demektir."

Gökhan bezgin bir nefes verirken, "Kaç adamı var?" diye sordu.

"Sadece kırk beş adam dışarıda," dedi Bora. Zorlukla yutkundum. "İçeriyi bilemiyorum."

"Bunların hepsi tetikçi ama değil mi?" diye sordum merakla. Bora'nın bakışları gözlerimi buldu. "Yani hiçbiri

beyin

olarak kullandığı adamlar değil?"

"Muhtemelen değil," dedi Bora, başını sallarken.

"Bir de zaten şöyle bir şey var," dedi Çınar, düşünceli bir tavırla. "Şu an gidip onu indirmeye kalkmak için, büyük bir operasyon kurmamız gerekir. Bu operasyonda yalnız olmamalıyız, yanımıza İstihbarat'ı almalıyız. Senin doğru

zaman düşüncen ne tabii herifi öldürmemizle alakalı, onu bilemiyorum ama... Şu anda zaten muhtemelen her an gelebilirmişiz gibi tetikte olması normal. Bu da doğru zamanda olmadığımızı gösterir. İstihbarat'tan yardım aldığımız senaryoda da..."

Çınar susup da derin bir nefes verdiğinde Bora alayla güldü. "Niye devam etmedin Akbulut?" diye sordu. Başını iki yana sallarken, o da içine derin bir nefes çekmişti. "

Onu bir kere aldılar ve sonucunda neler olduğunu hep birlikte gördük

mü diyecektin? N'oldu? Kanının son damlasına kadar savunuyordun onları?"

"Bak..." dedi Çınar, kaşları havalanırken. "Şahindağ'ı neden saldıklarını hepimiz biliyoruz. Kara yoktu. Bir amaç doğrultusunda yaptıkları şeyi anlamıyor değilim. Onlara güvenmiyor da değilim. Aldıkları her kararı, yaptıkları her şeyi savunmak zorunda da değilim. Sonuç dediğimiz şeyden ben de nasibimi aldım, alıyorum... Madem sana alan açtılar, mümkün olduğu kadar bizim operasyonumuz olmalı bu. Biz direkt öldürmeliyiz Şahindağ'ı, olabilecek herhangi bir şeye ihtimal bırakmadan."

"Sen istediğin kişi ve kuruma güvenmekte özgürsün ama huyum kurusun, ben kimseye güvenmiyorum," dedi Bora. Bakışları keskin, sesi pürüzsüzdü. "Sadece insanlarla ortak çıkarlar doğrultusunda buluşuyorum, o kadar." Üç saniyeliğine bir es verirken, alt dudağını dişlemişti. "Ve Mehmet Şahindağ'la alakalı yardım almakta beis görmeyeceğim insanlar, onunla kişisel meselesi olan insanlar daha çok. Yani kişisel meselelerdeki ortak çıkarları daha fazla önemsiyorum diyebiliriz."

Gözlerim kısılırken, "Kimden bahsediyorsun?" diye sordum.

"Yaşayan tek akrabasından," dedi Bora.

Kaşlarım çatıldı. "Caitlin Howard?"

"Evet," dedi Bora gülümserken. "Mehmet Şahindağ, teyzesinin Caitlin olduğunu bilmiyor hâlâ. Ne demişti Caitlin bize? Cindy, kız kardeşinin bir göreve gidip dönmediği bilgisine sahipti. Ya ölmüştü ya kaçmıştı...

Mehmet'te de bu bilgi vardı. Düşünsenize... Şu anda çaresiz ve kaynakları tükenmiş durumda. İstanbul'dan çıkamıyor. CIA'de üst düzey bir pozisyonda olan bir teyzenin varlığını öğrenmek, Şahindağ'ı mutlu etmez miydi?" Daha çok gülümsedi. "Caitlin, hayatının bir noktasında gerçek adını ve soyadını kullanarak onunla görüşme talebinde bulunup, onu öldürmek istediğini söylemişti. Ama işte bunu söylediğinde, nükleer silah formülü hâlâ Mehmet'teydi. Akabinde, artık Şahindağ onun için bir tehdit olmadığında, CIA de oyundan zaten komple çekildiğinde, ölüp ölmemesini umursadığını sanmam."

"Peki biz umursamasını mı sağlayacağız?" diye sordum merakla.

"CIA, Mehmet'in yani Caitlin'in ailesinin, nükleer silah formülünü çaldığından ve o formülün uzunca bir süre ortada dolaştığından, hiçbir zaman haberdar olmadı," dedi Bora. Sanki bütün gün buna çalışmış, parçaları birleştirmiş ve kafasının içinde bir sunum hazırlamıştı. "Caitlin'in en büyük korkusu zaten bu formül meselesinin ortaya çıkması, ailesinin suçunun büyüklüğünü hem üstlerinin, hem eşinin ve eşinin ailesinin, hem de çocuklarının öğrenmesiydi. O formülün yok olmasını en çok isteyen iki insan vardı zaten. Biri Tarantula'ydı, diğeri de Caitlin'di. Kaldı ki zaten Tarantula, kendini yok etme pahasına formülü yok etti." Bora yaslandığı yerden ayrılarak, bize doğru iki adım attı. "Bu formül meselesi bana çok fantastik geldiği ya da tam olarak somut bir şey göremediğimden dolayı kafamda oturmadığı için belki... Onların korkularıyla empati yapabildiğim söylenemez. Ama önemli değil. Önemli olan korkuları... Ve sonuçta, o formülün yok edilmesine giden yolda bütün yaptıkları, Caitlin'i Amerika için hain ilan ediyor mu, ediyor. Önemli olan bu."

Gökhan, çenesini ellerinden ayırıp, başını dikleştirirken, "Kadını tehdit mi edeceksin?" diye sordu.

"Cık," dedi Bora, sıkıntılı bir nefes verirken. "Edemem. Söz verdim. Onu satmayacağıma, etrafımdan biri onu satmaya kalkarsa da karşısında beni bulacağına dair bir söz. Onu satan birini ellerimle öldüreceğimi söyledim."

"İddialı bir söz," dedi Aydın, düşünceli bir ifadeyle. "Sana karşılığında ne verdi de bu sözü verdin ki Kara?"

"Nazlı, Ada ve benim yaşadığımız yere ilk gidişimde, izimi kaybettireceğim bir rota oluşturmamda yardım etti. Amerika'nın bazı lokasyonlarında hava sahasını kontrol edebiliyordu ve beni bir yere kadar ulaştırdı," dedi Bora, dürüstçe. Gözleri iki saniyeliğine gözlerimi bulup yeniden Aydın'a çevrildi. "Yat patladıktan sonra da bizi bir yerden bir yere güvenle ulaştırdı. Ömürlük bir anlaşmaydı bu. İstanbul'a dönmek yerine yer değiştirmek istesek de yardım edecekti."

Gökhan hoşnutsuzlukla kıpırdanırken, "Yani minnet borcun mu var, anlamadım?" dedi.

"Anlaşma," dedi Bora, itiraz eder gibi. "Anlaşmayı bozmam. Onu tehdit etmem. Ya da satmam. Kibarca, iş birliği ricasında bulunabilirim sadece."

"Reddeder ama denemeye değer," dedim, kendimden emin bir tavırla. "Neyi bekliyorsun peki?"

"Beni aramasını," dedi Bora.

"Mesaj mı attın?" diye sordu Çınar, merakla.

"Hayır," dedi Bora, başını sallarken. "Bugün, Patrick, siber güvenlik sisteminde birtakım değişiklikler yaptı. Sistemi daha güvenli hâle getirmeye çalıştı yani, başımıza gelen şu hastane işlerinden sonra..." Sarkastik tavrı gözlerimin kısılmasına sebep olmuştu. "İçimize Frantz gibi bir hain sızdı malum... Bu sistemi güvenli hâle getirirken saniyelik açıklar verilebiliyormuş. O sırada bir saldırı altındaysak, bazı verilerimiz sızabiliyormuş. Ve birkaç lüzumsuz dosyayla beraber,

King

adlı bir dosya da sızdı Mehmet Şahindağ'a. O dosyada da maalesef, Caitlin'in teyzesi olduğu bilgisi de yer alıyordu. Caitlin'in numarasıyla beraber."

"Kadını sattın mı yani?!" diye sordu Gökhan, duyduklarına inanamaz gibi.

"Hayır," dedi Bora, kaşlarını çatarken. "Mehmet Şahindağ'ın teyzesi olduğunu üstleri de, eşi de, eşinin ailesi de biliyor zaten. Ayrıca Mehmet Şahindağ'ın bilmesinin bazı zararları olabilir ama bu beni neden ilgilendirsin ki?"

"Sonuçta sen, onun teyzesi olduğunu Mehmet Şahindağ'a söylemeyeceğini söylemedin..." dedim, üzerimden atamadığım şaşkınlığımla. Bora başını sallarken gülümsedi. "Ve esasen bu Caitlin'i satma meselesi, onun adını, yani CIA'de bize yardım eden kişinin adını, Bay Ortiz'e vermeme temeline dayanıyordu. Dahası formül meselesine... Formül meselesi duyulmadığı müddetçe, sözünü çiğnemiş olmuyorsun."

"Kesinlikle," dedi Bora, ellerini ceplerinden çıkarırken. Bakışları hepimizin üzerinde mekik dokuyordu. "Mehmet Şahindağ teyzesini, teyzesi de beni arayacaktır. Caitlin beni aradığında, ona da asla onu satmayacağımı söyleyeceğim. Fakat işte şimdi..."

"Mehmet Şahindağ onun için bir tehdide dönüşecek," dedi Çınar, sözü devralarak. "Çünkü o, bu formül meselesini Caitlin'in bildiğini ve birilerinden sakladığını anlayıp, kendisine yardım etmesi için şantaj yapabilir."

"Caitlin de onun ölüp ölmemesini artık umursuyor olur," dedi Gökhan, hayranlıkla Bora'ya bakarken.

Aydın, afakanlar onu basmış gibi ayağa kalkarken, "Benim kafam yanıyor böyle konuşmalarda!" diye isyan etti. Yemek masasının arkasındaki konsola ilerledi. "Zekâmın yüzde yüzünü bunlara harcamak yerine, içeride bir hain var mı yok mu, bizi daha iyi nasıl koruyabiliriz, şu an evi bassalar nasıl sağ kalırız, çatışırken alacağım pozisyonlar gibi gibi konulara harcamalıyım..." Konsolun üzerindeki viski şişesinden kendine bir kadeh doldurdu. "Yoksa zekâ falan kalmıyor bende abi."

"Stratejik zekâ başka bir şey tabii!" dedi Gökhan, iğneleyici bir tonlamayla.

"Aynen, ondan da bende yok!" dedi Aydın, bundan zerre rahatsız olmadığı belli bir ifadeyle.

"O zaman biraz da senin zekâna hitap edelim," dedi Bora. Aydın'ın kalktığı yere oturdu, bir kolunu koltuğun arkasına dayarken, bacak bacak üzerine attı. "İçeride bir hain var mı yok mu, hiçbirimiz bilemeyiz... Ama

içeri

dediğimiz yerin, belirli katmanları var. İlk katman biziz: Buradaki insanlar, Selim, OCTO'nun diğer üyeleri, ablam ve kardeşim. İkinci katman: Geniş ailemiz. Üçüncü katman: En yakın çevremiz. Dördüncü katman: Kapıdaki ve Tarabya'daki adamlar. İlk iki katmandan yüzde yüz eminiz, en içerisi burası, burada bir hain yok. Üçüncü ve dördüncü katmanlardan, yüzde doksan dokuz eminiz. Daha sonraki katmanlarda da diğer adamlarımız var, orada bir hain olup olmaması bizi ilgilendirmiyor. Olabilir de olmayabilir de. Bugün yoksa, yarın olabilir. Her zaman olabilir, bunu engelleyemeyiz."

"Üçüncü katmandaki en yakın çevremiz kim?" diye sordu Aydın, meraklı bir ifadeyle.

Bora, Aydın'ın sorusunu yadırgamıştı. "Kan bağımız olmayan ama sevdiğimiz insanlar. Yani eş dost."

"Şimdi mantıken, yani

geniş aile

dendiği zaman... İşin içine akrabalar falan da giriyor ya... Bu bağlamda ben, Karabey'lerle ve Akbulut'larla zaten direkt akrabayım. Beyza ve Leo aracılığıyla... Hatta Eren ve ailesiyle de..." dedi Aydın, düşünür gibi. "Keza dıdısının dıdısı demezsen, yengemin akrabalarıyla da... Yani eş dost kavramına bir tek, Osman Bey, Nurcan Hanım falan giriyor. Bir tek onlarla bir akrabalık yok çünkü. Bu hepiniz için geçerli. Yani

en yakın çevre

dediğin, onlar mı?"

Çınar'ın kocaman bir OCTO'su, Gökhan'ın her şeyden evvel Bora'sı vardı ama Aydın'ın, gerçekten de hiç arkadaşı olmadığı gerçeğiyle yüzleşmek bir

an için canımı yakmıştı. Kaldı ki Gökhan, Bora'nın bütün arkadaşlarıyla ve en önemlisi, benimle de arkadaştı. Aydın ise her ne kadar belki Bora'yla, belki Gökhan'la, belki Çınar'la ve hatta kalan herkesle diyalog kuruyor olsa da özünde yalnız bir adamdı. Konu bu değildi biliyordum ve fakat Gökhan'ın ya da Çınar'ın, muhakkak kıyıda köşede kalmış eski bir ahbabı, işleri düştüğünde arayabilecekleri sıradan, bu dünyadan tümden uzak biri mutlaka varken; Aydın'ın bu dünyadan olmayan herhangi bir kimsesi yoktu, bu dünyadan olan kimseyle de yakın bir dostluk kurması pek mümkün değildi. İnsanın en iyi dostu, bazen sevdiği olurdu fakat Beyza ve Aydın'ın ilişkisinde, bunun da çok mümkün olamadığını, ne yazık ki bugün, bir zencefil meselesiyle tecrübe etmiştik. Aydın'ın acı kahve gözleri yine ansızın içimi kıymıştı.

"Öyle de diyebiliriz," dedi Bora, kısa süreli sessizliği bölerek. Onun da, tıpkı Gökhan ve Çınar gibi, Aydın'ın sorusu üzerine benim yüzleştiğim gerçekleri ucundan da olsa yakaladığı belliydi. "En içeride hain yok," diye devam etti. Derin bir nefes alıp verdi. "Milyon dolarlık soru şu... Eğer içeride bir hain olsaydı... Bugün, Mehmet Şahindağ'ın saydığı isimler içinde, kim hain olurdu?"

Gökhan, oturduğu sandalyeden kalkarken, "Kimse?" dedi.

"Bir hain yaratacağız," dedi Bora, baş parmağıyla çenesini kaşırken. "O kişi sizce kim?"

"Olamaz oğlum o listeden biri," dedi Gökhan, kaşlarını çatarken. "Senin kendi kuzenlerini, yeğenlerini, Filiz Abla'mı ya da babaanneni geçiyoruz zaten. Emel Yenge'yle Merve'yi de. Sırf senin ailen diye değil, o orospu çocuğundan birebir zarar gördükleri, tüm sevdiklerini onun yüzünden kaybettikleri için geçiyoruz, her şeyden önce. Anıl'ın ailesini de aynı şekilde. Ogün müdür Onat mıdır, o Anıl'ın ailesi sayılmaz belki. O olur zaten olsa olsa. Ne Eren'in ailesinden çıkar herhalde hain ne de Naz'ın ailesinden. E Berkan'ı ya da senin Oxford tayfayı da geçiyorum."

Çınar başını iki yana sallarken, "Herkesi patır patır geçseydin?" diye mırıldandı.

"Aaa bak bunları unuttum!" dedi Gökhan, bir anda sertleşen bir tavırla. "Akbulut'lardan biri olabilir hain. Zeki mesela? Niye olmasın? Ya da Nagihan Akbulut? Mimliler sonuçta, Şahindağ'la ortaklıkları var!" Aydın oflarken Gökhan, Bora'ya başıyla Çınar'ı işaret etti. "Bundan hain olur bak."

"Bence de herkesi hızlıca geçtin!" dedi Aydın, ikaz dolu bir tonlamayla. Gökhan'ın sert bakışları Aydın'a çevrildi. "Şahindağ'dan doğrudan zarar görenleri geçmeni anlarım da... Dolaylı olarak zarar görenleri niye geçtin?" Aydın yeniden yanımıza gelip Gökhan'ın kalktığı sandalyeye otururken, Bora ifadesiz bir şekilde onu dinliyordu. "Hadi Gürkan eski polis. Ne kadar şerefli ve idealist olduğu hepimizce malum. Ama babası, annesi ya da karısı neden hain olmasın?"

"

Berkan

veya

Oxford tayfa

diye direkt geçmek de mantıklı değil çünkü onlar da doğrudan değil dolaylı olarak zarar gördüler," dedi Çınar, araya girerek.

"Berkan, en iyi iki arkadaşından birini öldüren bir orospu çocuğunun safında olmaz!" dedi Gökhan hiddetle. "Ceren'e de Bora'ya da... Bana da ihanet etmez! Ne biliyorsun ki sen? Ne biliyorsun da konuşuyorsun?!"

"Tamam." Çınar'ın yüzündeki ve iki hecelik kelime sarf ettiği sesindeki ifadeyi tanıyordum, Gökhan'ı anladığı için, ölümün ne olduğunu bildiği için ve onun hissettiği öfkeye dahi saygı duyduğu için uzatmamayı tercih etmişti. Yüzündeki ifadeyi biraz da kendimden tanıyordum; Gökhan'ın sızlanmaları, kendi kendine yükselmeleri, kendince bağırıp çağırmaları artık hepimiz için maalesef ki normalleşmişti. Derdi de kavgası da en çok kendiyle, kendi hayatıyla, kendi geçmişiyleydi ve bunu biliyorduk. Ya onu bu şekilde sevip bağrımıza basacaktık ya da kapının önüne koyacaktık. Bu odadaki hiç kimse Gökhan'ı kapının önüne koyamazdı. Birinin, öz kardeşi gibi sevdiği bir adamdı; birinin, öz bellediği ve kendi hayatının önüne koyarak sevdiği bir

adamdı; birinin özbeöz kardeşi, senelerce umutla arayarak daha hiç tanımadan sevdiği bir adamdı. Benim ise atamadığım, satamadığım, bazen bir kaşık suda boğabileceğime inandığım, beni sevdiğini bildiğim ama sevme biçimine katlanamadığım, benim de çok sevdiğim, sevdiğim herkesin çok sevdiği, Bora'nın çok sevdiği, Ada'nın çok sevdiği bir adamdı. Hepimizin Gökhan'la iletişebilme dili farklıydı; ben, o bana çemkirdikçe ona daha çok çemkirirken, Aydın ve Çınar sessizliği tercih ediyorlardı.

Bora ise ne benim kadar çemkiriyor ne Aydın ve Çınar kadar sessiz kalıyor; ama en iyi o, Gökhan'ın hakkından gelebiliyordu. Belki de bu yüzden Gökhan'a döndü ve "Oxford'dakiler peki?" diye soran, kendisi oldu. "Onlar hain olamaz mı?"

"Olamaz," dedi Gökhan. Bora'nın tam karşısına geçerek sehpanın ucuna oturduğunda, bize tümden sırtını dönmüştü. "Arkadaş seçimlerinde iyisin."

"Arkadaş seçimlerinde iyi olsam, seninle arkadaş olmazdım," dedi Bora.

Gökhan güldü. "Benimle olan arkadaşlığın doğuştan mecburi..." Cama yansıyan görüntüsünden sırıttığı apaçık ortadaydı. "O yüzden, arkadaş seçimlerinde iyisin!"

"Mila, Andrea, Stefan, Julia, Melis," dedi Bora, tane tane konuşarak. "Aydın'ın ve Çınar'ın dediği gibi, doğrudan zarar görmediler. Evet, benim arkadaşlarım, doğru... Hepsine de ayrı ayrı kefil olabilirim. Ama neden Mehmet herhangi birini satın alamasın? Boyunduruğu altına alamasın?"

"Sana ihanet etmezler Bora," dedi Gökhan, kendinden emin bir tavırla.

"Sen ettin Gökhan, onlar neden etmesin?" diye sordu Bora.

"Ben o orospu çocuğuyla iş birliği yapmadım!" dedi Gökhan, hafif sert çıkan bir sesle. "Hatta, o orospu çocuğu yüzünden sana ihanet ettim!"

"Sen, ablamın yaşadığını benden saklamandan mı bahsediyorsun?" diye sordu Bora. Göremesem de Gökhan'ın kaşlarını çattığından emindim. "Ben, daha geçen gün... Ablamın kocasını alıp, o orospu çocuğuna götürmenden bahsediyordum aslında."

Gökhan oturduğu sehpadan kalkarken, Aydın başını iki yana sallamıştı. "Ne alakası var?!" diye çıkıştı Gökhan. "Sonuçta benim kendi abim. O orospu çocuğu da sadece senin düşmanın değil, benim de düşmanım. O salakça eylemimi de mi kişisel algılıyorsun amına koyayım?!"

"Ailesinden biriyle tehdit edilen, sevdiği kadın ya da adamla tehdit edilen herkes... Kara'dan çok sevdikleri herhangi biriyle tehdit edilen herkes aslında, potansiyel bir hain olabilir," dedi Aydın, konuyu değiştirerek. Gökhan'ın Aydın'a olan bakışları mahcubiyetle dolmuştu ama Aydın, acı kahve gözlerini Bora'nın kapkara gözlerinden ayırmıyordu. "Filiz Hanım, bu hayatta en çok Gökhan'ı seviyor değil mi? Onu Gökhan'la tehdit etse bu herif, o siktiri çekecek kadar güçlü. Çünkü bu aileden. Bahar'ı Sultan'la tehdit etseler de aynı şekilde. Harun... Engin... Hatta Sevim bile. Kimseye işlemez. Ama mesela Canan Hanım," dedi, bana dönerek. "Can'ı bir kere kaybediyordu, bir kez evlat acısıyla sınandı, oğluyla tehdit edilse bunu ne kadar göğüsleyebilir? Karabey'ler ve Akbulut'lar dışındaki herkes için aslında, mafyatik şantajlar, pek kaldırılabilir şeyler değil."

"Aydın haklı," dedi Çınar, bana bakarken. "Sakın yanlış anlama. Bu senin ailen diye değil. Bora'nın Oxford'daki arkadaşları da aynı şekilde, aileleriyle tehdit edilseler, nasıl davranacaklarını bilemeyiz."

"Sevgili Akbulut," dedi Gökhan, derin bir nefes alırken. "Diyelim ki Mila hain. O orospu çocuğu kızı tehdit etti, kız da boyun eğdi bu tehdide..." Yeniden sehpaya oturduğunda, bu kez bize tümden sırtını dönmemişti. "Ne işine yarayacak Mila'nın hainliği onun? Mila'ya planlarımızı mı anlatıyoruz biz?"

"İşin içine tehdit girdiğinde, herkesin değilse de birçok insanın ne yapacağını kestiremeyebiliriz, evet..." dedim. Bu konuda ilk kez konuştuğum için miydi bilmiyordum ama herkes merakla bana dönmüştü. "Eğer bu insanların içinden bir hain yaratacaksak..." dedim, Bora'ya bakarak. "Şu an hain olmak için, sebebi olan biri olmalı bu. Mehmet Şahindağ tehdit etmeyecek yani kimseyi. Muhtemelen biz, onu zarflayarak, yarattığımız haini ona sunacağız. Eğer bu bir plansa yani?"

"Evet," dedi Bora, dudakları belli belirsiz kıvrılırken.

"Tamam işte," dedi Gökhan,

ne konuşuyoruz

der gibi. "Bu listeden bir hain çıkmaz. Ben de en başta bunu dedim. Akbulut'la Aydın saptırdılar konuyu."

"Biz bir şeyi saptırmadık," dedi Aydın, kaşlarını kaldırarak. "Stefan'ı düşün mesela. Severim, kıyak çocuk. Maddi durumu iyi. Ama daha iyisini ona teklif etse o siktiğimin herifi,

hayır

der mi demez mi mesela? Al, bak, işin içinde tehdit yok."

"Yine de şu an kendiliğinden, durup dururken Mehmet Şahindağ'ın adamı olmaya yarayacak bir sebebi yok?!" dedi Gökhan, derdini anlatıyormuş ama kimse bir türlü onu anlamıyormuş gibi isyan ederek. "Bora'dan nefret etmiyor. Ona kızgın değil. Bora, sevdiği kadını falan elinden almadı. Ailesinden birine zarar vermedi. Garezi yok garezi! O listede, kimin garezi var bize şu anda? Kimsenin?"

"Aslında birinin, içimizden birine garezi olabilir..." dedi Bora, derin bir nefes verirken. Ayağa kalktı ve bakışlarını herkesin yüzünde tek tek dolaştırdı. "Yok. Ama olabilir. Bakış açısını değiştirmek gerek. Dolaylı olarak zarar görmüş biri, hatta Mehmet Şahindağ'dan değil de içimizden birinden zarar görmüş biri, şu an istese, Mehmet Şahindağ'a çalışabilir."

"Dolaylı zarar görenlerden?" dedi Aydın, kendi kendine tekrar eder gibi.

"Evet," dedi Bora, ellerini ceplerine sokarken. "Bu kişi şu an aslında içimizde değil. Ama eğer istersek, içimize girebilir."

"Hande mi?" diye sordum. Bora, gözleri benimle buluştuğunda gülümsemişti. "Evet," dedim, başımı sallayarak. "Hande!"

"Ne alaka?" diye sordu Gökhan, bir bana bir de Bora'ya bakarak.

Çok eski zamanların birinde, bakış açısını değiştirdiğin zaman bütün hikâyenin de beraberinde değiştiğini anlamış biri olarak kurabileceğim alaka, yalnız Gökhan'ı değil, herkesi şaşırtabilirdi. Ne yazık ki.

Bir elimi saçlarımın arasından geçirirken, "Mafyadan nefret ediyordu, onu mafyaya soktum..." dedim. Dünler kafamın içinde uçuşuyordu. "Sevgilisinin mafya olduğunu ona söylemedim." Takkeyi önüme ilk kez koymadığımın Bora da farkındaydı. "Yani kendimce sebeplerim vardı tabii ama bunlara girmeyeceğim çünkü sadece onun bakış açısıyla bakmaya çalışıyorum..." Bora bana cesaret vermek istercesine, daha da gülümsedi ve başını salladı. "Kandırdım bir dönem onu. Mafyadan nefret ettiğini bile bile. Korktuğunu bile bile. Tüm düşüncelerini bile bile." İçime derin bir nefes çekmeye çalışırken, evlendiğimiz gün, Bora'nın Hande'ye yalan söylemem konusunda beni uyardığı aklıma gelmişti. Kim bilir kaçıncı kez. "Söylediğimde de artık her şey için çok geçti. Zaten bilsin diye değil, canı yansın diye söylemiştim. Hande'yi düşündüğüm için değil, ben mutsuzken onun mutlu olmasına katlanamadığım için. Ama... Hamileymiş. Bebeğini aldırdı." Gökhan'ın gözlerine çöreklenen eski bir hüzünle çarpışırken aldığım nefes ciğerlerime yetemedi. "Sonra o, kendine yeni bir hayat kurmaya çabaladı. Her şeye rağmen. Tek istediği mutlu olmaktı... Ama mutsuzdu. Benim yüzümden sevgilisiyle sorun yaşayıp duruyo-"

"Umarım bunların gerçekleri yansıtmadığının farkındadır herkes," dedi Gökhan, lafımı keserek.

"Kesme!" dedi Bora sertçe. Bakışları yeniden gözlerimi buldu. "Devam et Nazlı," dedi, sakin bir tavırla. "Dinliyoruz."

Kolyemi yine boynumdan çıkarırken, "Gerçek tektir," dedim Gökhan'a. Yutkunmaya çalıştım. "Sadece gerçeği hepimiz kendimizce yorumlarız, o kadar. Onun bana kazık atması, benim ona kazık attığım gerçeğini değiştirmez. Benim ona kazık atmam da onun bana kazık attığı gerçeğini değiştirmez keza.

O haklı, ben haksızım

veya

ikimiz de kazık attık ödeştik

gibi bir şey söylemiyorum, yanlış anlama dediklerimi...

Hande böyle düşünüyordur

da demiyorum. Sadece, onun bakış açısından bakmaya çalışıyorum, o kadar." Gökhan başını anladığını söylercesine salladığında, derin bir nefes daha aldım. "Gittim, eski sevgilisiyle görüşmeye devam ettiğini, bile isteye sevgilisine açık ettim," dedim. Yutkunmaya çalıştım. "Aslında o sevgilisini aldatmıyordu. Yani Levent'le sadece konuşuyordu ve bu durumu, uygun bir zamanda Gökhan'la konuşacaktı... Okudum çünkü mesajları. Öyle diyordu. Ama... Onu ele verdim. Bilerek yaptım bunu. Üstelik eski sevgilisi olacak herif, kendi karısını öldürmüş bir caniydi! Bunu da saklamıştım ondan ben! Korkunç bir ilişki yaşadılar belki de... Canını zor kurtardı."

"Arttırıyorum," dedi Bora, cümlem biter bitmez. "Hamile kalamıyor artık. Hiçbir zaman çocuğu olmayacak. Anne olamayacak."

Dudaklarım şaşkınlıkla açılırken, "Üstelik benim bir çocuğum varken!" dedim.

Bora güldü. "Mehmet Şahindağ'la iş birliği yapması için sizce de çok fazla sebebi yok mu Hande'nin?"

"Anne olamama yalanı iyiymiş," dedi Aydın, başını sallarken. "Yengenin perspektifinden baktığımızda ne olursa olsun, Hande Hanım kendi perspektifinden baktığında, birçok şeyi abartabilir."

"Ya da Mehmet Şahindağ'ı istediğimiz birçok şeye inandırabilir," dedi Çınar, bu planı sevdiği belli bir tavırla.

Gökhan sıkıntı dolu bir nefes verdiğinde, Bora'nın bakışları onu bulmuştu. "İçine sinmeyen bir şey mi var?" diye sordu.

"Hande'yi oyuna sokmak istediğimize emin miyiz?" diye sordu Gökhan, bundan rahatsız olduğu belli bir şekilde. "Yani, anlıyorum, mecburuz... Frantz'i kaybedecek gibiyiz. O oyun dışı kalacak ve başka planlara

ihtiyacımız var da..." Üç saniyeliğine sustu ve ardından sadece, "Ne bileyim..." diye ekledi.

"Hande'yle görüşüyorsun da... Sorun ne?" diye sordu Bora.

Hayretle Gökhan'a baktığımda, o gözlerini devirerek Bora'ya bakmıştı. "Ara sıra konuşuyoruz, buna görüşmek denmez asla. Sizinle ilgili ölüm haberleri çıktığında, yat patladığında yani,

haber var mı yok mu

diyaloğa girdik. Kopmadı kontağımız. Sonrasında da olaylar olaylar... Ona da koruma verdik falan. Sadece konuşuyoruz. O kadar. Dahası yok. Olamaz da."

"Ona karşı bir şeyler hissediyor musun?" diye sordum merakla.

"Hayır," dedi Gökhan, hiç düşünmeden. Belki de bunu zaten kendi kendine çoktan düşünmüştü ve cevabı çok iyi biliyordu. "Güzel, çekici bir kadın olduğunu düşünüyorum sadece. Bir zamanlar eğlenceli bir şeyler yaşadık, bana kim olduğumdan tut da herkesten sakladığım bütün sırları unutturuyordu ve bu bana iyi geliyordu. Ama sonra senin tabirinle mafya olduğumu öğrendi ve bitti. Yaşadığım acıdan ve içimdeki, sana, ona, buna, şuna karşı bitmek bilmeyen öfkeden ötürü yeniden başladık ama hiçbir zaman başlayamadık. Hande'yi sevmiyorum. O da beni sevmiyor zaten. Biz dengiydik birbirimizin, bunu daha önce de söylemiştim sana. Hande'ye her şeyi anlattığın gün bizim dönüm noktamızdı ve o günden sonra, durum hep buydu benim için."

Bora derin bir nefes verirken, "Kaygılandığın şey ne o zaman?" diye sordu.

"Bir, yüz yüze gelmek istemiyorum..." dedi Gökhan dürüstçe. Kaçamak bakışları gözlerime değip yeniden Bora'yı buldu. "Utanıyorum ona yaşattıklarımdan. İki, ona güvenmiyorum. Ne olmuş olursa olsun, Hande bencil biri. Üç, onun da hayatı riske girecek ve hazır hepimizden kurtulmuşken... Niye yakıyoruz abi kızı?! İkinci kez?! Daha evvel de başka bir mecburiyetten ötürü... En yakın arkadaşıyla arasındaki ilişkinin amına koyduk ya zaten. Hayatı sikildi onun da. Bir kez daha aynı şeyi yapmak ağırıma gider."

Bora'nın kapkara ve soru soran bakışları bana çevrildiğinde, benden teyit almak istediğini anlamıştım. "Benim tarafımdan bir hain hiç çıkmadı, hiçbir zaman da çıkmaz..." dedim, özgüvenli bir tavırla. Bora usul usul başını sallarken beni sessizce onaylamıştı. "Eğer bir hain yaratacaksak, yaratmak zorundaysak, Hande en doğru kişi."

"Ondan nefret ettiğin için bu kadar katısın değil mi?" diye sordu Gökhan, bana inanamaz gibi. "Ogün ölmesin ama Hande'ye ne olursa olsun mu gerçekten Naz? Riske atacağız kızın hayatını. Hiç mi hatırı yok, eski günlerinizin?"

"Hande'den nefret etmiyorum," dedim sadece.

"Telefonunu ver Gökhan," dedi Bora. Gökhan sıkıntı dolu bir nefes daha koyuverirken Bora daha sert, tümden hükmedici bir tonlamayla, kendini tekrar etmişti. "Telefon!"

Gökhan cebinden çıkardığı telefonu Bora'ya uzattı. Bora, Gökhan'ın telefonunda bir şeyler yapıp telefonu kulağına götürdü. Bekledi, bekledi, bekledi. "Merhaba Hande," dedi, en sonunda. "Bora ben." Gökhan, oturduğu sandalyeden kalkıp pencerenin kenarına ilerlerken, Bora'nın bakışları kısa bir an'lığına ona kaymıştı. "Aklıma bir şey takıldı da... Sana daha önce, mafyaya bir kez bulaştığında bir daha asla kurtulamayacağını söyleyen olmuş muydu?"

Merdivenlerden duyulan adım sesleriyle birlikte bakışlarımız Selim'e çevrildi. Elinde bir zarf, Bora'nın iznini ya da onayını beklemeden, "Abi önemli olabilir," dedi.

Bora kaşlarını çatıp Selim'e bakarken, "Bekle Hande," dedi. Aramayı sessize aldı ve Selim'e ne olduğunu sorar gibi bir mimik yaptı.

"Bir kurye geldi abi," dedi Selim, ciddiyetle. "Bir zarf..." dedi, elindekini gösterirken. "Yengenin adı yazıyor üstünde. Ne var içinde ya da kimden bilmiyorum. Kuryeyi tutuyoruz yukarıda."

Kaşlarımı çatarken yerimden kalktım ve Selim'in yanına gidip, zarfı elinden aldım. Üzerinde güzelce bir yazıyla,

"Nazlı Karabey'e,"

yazan zarfa merakla baktım. Bir mektup arkadaşım olmadığına göre bu neydi, hiçbir fikrim yoktu. Zarfı açtım.

"Sevgili Nazlı...

Bu mektubun muhatabının neden sen olduğunu merak ettiğini tahmin edebiliyorum."

"Kimden?" diye sordu Bora.

"Zeki Dede müsait değilim, seni sonra arayayım mı?"

Uzun uzun yazılmış mektubun sonuna baktım, kimden diye.

"Babaannem mi?!"

"...Ancak böyle aydınlığa kavuşacaksınız."

"Ne diyorsun sen dede?! Biraz önce oradaydım ben, ne ölmesi, ne diyorsun?!"

"Lütfen, beni Frantz öldürmüş gibi yapın planı.

Nagihan Akbulut."

♠

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,

Son

yazısına ramak kala bile olsa, bir sevgililer gününde daha beraberiz. En çok sizin sevgililer gününüz kutlu olsun çünkü bu aşkın cefasını en çok siz çektiniz!

Sizi çok seviyorum. Var olun!

194.Bölüm

♠

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,

Öncelikle 1 Nisan'ın altını çizmek isterim. Bizim evrenimizde, Nazlı ile Bora yedi sene önce bugün -oynadıkları oyun yüzünden aceleyle- nişanlandılar.

□

Bir nişandan çok daha fazlasıydı tabii, çok büyük bir dönüm noktasıydı ikisinin de hayatında!

Geçmiş olsun dilekleriniz için çok teşekkür ederim. Ama maalesef geçmiyor.

□

Geçiyormuş gibi yapıyor ama sonra bir bakıyorsun, ilk günkü gibi yine hastasın. Benim üst solunum yolu enfeksiyonu olarak başladı ama sonra ciğerlere indi. Çok ciddi bir salgın varmış. Bende de aynısı oldu diyen kiminle konuşsam, bir buçuk ay falan yatırdığını söylüyor. Böylesine kafamın durduğu, hayattan koptuğum, devamlı ama devamlı uyuduğum bir hastalık daha evvel hiç yaşamamıştım. Çok sertti. Hâlâ da etkileri devam ediyor. Siz de kendinize çok dikkat edin.

□🙏

En son Kıbrıs'taydık, sonra bir baktım Nisan gelmiş, gerçekten Mart'ı birileri yedi ve bana kalmadı gibi falan hissediyorum. Bölümü bir türlü düzenleyip veremediğim gibi, 3.Kitap'la ilgili yapmam gereken son şeylerle ve Maça Kızı 8'in final bölümüyle de aynı şekilde bir aydır ilgilenemiyorum. Takvimim epey kaydı ve bu da beni çok üzdü bu

süreçte. Ama daha çok üzüldüğüm şey, Instagram'da açtığım kanalda, Mart ayında gerçekleştirmeyi istediğim çok güzel planlarım vardı. Ama işte ne demişler, hayat biz planlar yaparken başımıza gelenlerdir çoğu zaman. Oturup Mart bitiyor diye de ağladım, evet. Duygusal olarak da çökmüş durumdayım zaten.

Yine de bu süreçte attığınız mesajlar ve desteğiniz bana çok iyi geldi. Toparlayacağız inşallah, silkelenip kaldığımız yerden devam edeceğim. Mart'mış, Nisan'mış, Mayıs'mış demeden, planların hepsini birlikte gerçekleştireceğiz...

Instagram'da, kişisel hesabımın (

dilarapamuk

) bio'sunda kanalın linki var, dilerseniz katılabilirsiniz. İlk olarak Kıbrıs'tan sizler için aldığım birkaç minik hediyenin çekilişini yapacağım ilerleyen günlerde, tabii imzalı kitaplarla beraber. Sonra da yavaş yavaş ertelemek zorunda kaldığım şeyleri paylaşıyor olacağım zaten.

🙏

Sizlere x2 uzunluğunda bir bölümle geldim.

Bu bölümden sonraki son 4 bölümümüz de öyle olacak, hatta bazısı çok daha uzun. Son dört, evet. Kaçınılmaz duyuruyu da böylece araya sıkıştırmış oldum...

195.Bölüm'ü 8 Mayıs'ta,

196.Bölüm'ü 8 Haziran'da,

197.Bölüm'ü 8 Temmuz'da,

198.Bölüm'ü yani final bölümünü de 18 Ağustos'ta okuyacağız.

Sizi çok çok çok seviyorum!

Var olun, daima...

🙏🤍

♠

"Sevgili Nazlı...

Bu mektubun muhatabının neden sen olduğunu merak ettiğini tahmin edebiliyorum. Senin, bu mektubu okuyacak bütün insanların içinde en güçlü kişi olduğunu düşünüyorum. Çünkü seni kendime benzetiyorum. Bir kumarhane masasında ilk karşılaştığımızdan beri hem de.

Koca bir imparatorluğu sırtlanışım, kocamın ölümüyle başlıyor görünse de işin aslının öyle olmadığını kestirebileceğini biliyorum. Metin ve Betül büyürlerken ve Hüseyin henüz hayattayken de bana çok fazla iş düşüyordu. Bu dünyada olmaktan hiçbir zaman utanmadım ya da çocuklarımı bu dünyadan, insan algısına normal gelen bir biçimde korumaya çalışmadım. Benim çocuklarımı koruyabileceğim en iyi yol, sanılanın aksine, onları bu dünyaya hazırlamaktı. Öyle de yaptım. Anladığın üzere, bu dünyadan çıkmak gibi bir seçenek hiçbir zaman mevcut değil. Kötü bir anne olduğumu düşünenler oldu, belki bunlardan biri benim kendi kızımdır. Belki ahretliğim Gülsüm de öyle düşünüyordur. Belki Bora da. Fakat maalesef, hayat şartları diye bir şey vardı ve ben sadece, yapmam gerekeni yaptım. Betül'ün ailesine baş kaldırarak seçtiği yolun sonucu da aşikâr. O yol da bu dünyadan çıkılamayacağının ve hatta elini tuttuğun kim varsa, bodoslama, bu dünyaya çekeceğinin en mutlak kanıtı.

Denedim. İlk tanışmamızda şahit olduğun o konuşma, Çınar'ı bu dünyadan koruma girişimimdi. Benim bile ayakta uyuduğum zamanlar olmuş. Çınar da maalesef, bu dünyaya çoktan girmiş işte. Açık konuşmam gerekirse ben bundan hoşlanmıyor değilim ve hatta bununla gurur duyuyorum. Çünkü o konuşmayı yapma motivasyonum, onun bu dünyada hayatta kalabileceğine inanmıyor oluşumdandı. Kardeşi Umut olduğunu bilmediği Gökhan gibi,

Kara olmasına yardım ettiğim Bora gibi, Kara'nın kumarhanelerine gönderdiğim bütün adamlarla gocunmadan çalışan Aydın gibi, bu dünyayla yoğrulmadığını düşünüyordum. Eğer bugün gözüm arkada değilse eğer, o da Çınar'ın, Akbulut soyadını layığıyla taşıyacağına olan güvenim sonsuz olduğu için.

Çınar'a söyle lütfen. Gökhan Demir'in, Umut'un adını ve soyadını almayışı içinde ukde kalmasın. Samimiyetle söylüyorum ki bu dünyada Gökhan Demir olmak, Umut Akbulut olmaktan çokça önde. Çünkü biz oğlumuz Umut'a sahip çıkamadık fakat Kemal, yeğeni Gökhan'a sahip çıktı. Ad ve soyad değişikliği kaderi değiştirmeye yetmez. Gökhan Demir de olsa Umut Akbulut da olsa annesine kavuşamayan, babasızlığa mahkum bir çocuk oldu o. Filiz'e hayat boyu minnetim bitmeyecek, ona çok iyi bir anne olduğu için. Betül'e ve Ahmet'e de. Onu bir anne, bir baba olarak kolladıkları için. Aydın Demir'e de. Daima Gökhan'a bir abi olduğu için. Umut'un yaşıyor olması, öldüğü gerçeğini değiştirmez ve Gökhan'ın ne mutlu ki, Çınar'ın maalesef hiçbir zaman o şekilde sahip olamayacağı bir ailesi var. Metin'in de Aydan'ın da Umut'tan yana yüzlerinin güldüğüne eminim ben. Çınar'a hep anlatmaya çalıştım ama hiç anlamadı. Gökhan istese bile ölmüş iki insanla bağ kuramaz. Bu da çok normal. Onu hiç kimsenin buna zorlamaya hakkı yok. Çınar'ın bile. Vasiyetimdir, Çınar'ın da içi rahat etsin artık. Kendini, annesiyle babasına verdiği sözü tutmuş bellesin. Lütfen. Geçmişin tozlu raflarından kafasını kaldırsın ve geleceğe dönsün yüzünü."

Çınar, sırtında Bahar'ın eli, babaannesinin mezarına ıslak gözlerle bakarken, hiçbir zaman kardeşi olamayan Umut'un bakışları, biyolojik anne ve babasının mezar taşındaydı. Çınar, Bahar'ın yanından ayrılıp küreği eline alırken Gökhan ne hissediyordu bilmiyordum ama Metin Akbulut ve Aydan Akbulut'un, öyle veya böyle, oğullarına kavuştuğunu düşünmek istemiştim. Onlarla empati yapmak canımı yakıyordu ve Nagihan Hanım'ın, Umut'tan yana oğlunun da gelininin de yüzlerinin güldüğüne dair yazdığı satırlarına sığınıp inanmaktan başka çarem yoktu. Gökhan'ın hemen yanı başında, Nagihan Hanım'ın minnettar olduğunu dile getirdiği, manevi annesi Filiz Hala duruyordu. Abisi Aydın Demir ise küreği bir diğer abisi Çınar Akbulut'tan devralmış, Nagihan Akbulut'a son görevini yerine getiriyordu. Herkesin, herkesin hayatında bir şekilde sıfat edindiği bir cenaze töreni düzenleniyordu

ve belki de ilk kez, Nagihan Hanım'ın ne kadar çok seveni olduğuna şahit oluyordum. Kabul edip benimsediği dünyanın bütün isimleri, en temiz ve en karanlık kıyafetlerinin yakalarında Nagihan Hanım'ın fotoğrafı, bugün, uzun yıllar varlık sürdürdüğü İzmir'de, onun için yas tutuyorlardı.

"Gökhan, soyadı ne olursa olsun, benim canımdan, benim kanımdandır. Sahip olduğum her şeyin torunlarım arasında eşit bölüştürülmesini istiyorum ama lütfen, İzmir'deki evimiz Gökhan'ın olsun. Doğup gelemediği o evi hiçbir zaman sevip sahiplenemeyeceğini biliyorum ama bakarsın an gelir ve o ev, onun için varlık kazanır. Sırf bu ihtimal için bile o ev, ona ait olmayı hak ediyor. İster satar, ister kiraya verir, ister içine girer yaşar ama Akbulut'ları temsil eden o eve ne olacağına, bundan böyle, hiçbir zaman torunum diye bağrıma basamadığım Gökhan karar versin.

Aslında ben şartlar gereği Çınar'dan başka hiç kimseyi bağrıma basabilmiş değilim. Beyza'yla, henüz başına bunlar gelmeden evvel biraz olsun bir bağ kurabilmiştik ama Begüm'le de Bora'yla da daima mesafeliydik. Begüm, annesinin görse gurur duyacağı, genç bir kadın oldu. Bunu söyleyebilmek, annesinin annesi olarak hakkımdır diye düşünüyorum. Hiçbir zaman anneannesi olmadım biliyorum ama lütfen ona, gönlünce yaşamaya devam etmesini söyle Nazlı. Keşke Beyza da gönlünce yaşayabilse. Yıllar evvel başlayan bir hikâyenin, kötü bir talihsizlikle kendini tekrar ettiğini ve hiçbir şeyin esasen kendi suçu olmadığını... Betül'ün deyimiyle Beyza ve Mehmet'in arasındaki aşk, bir nevi kendini gerçekleştiren kehanetti. Sadri'nin Betül'e olan takıntılı aşkının, babadan oğula bir nevi ruhani aktarım gibi geçtiğini söylerdi. Ben Sadri'den ne kadar nefret ettiysem, Beyza da Mehmet'e o kadar aşık oldu, demişti. Betül, Mehmet Şahindağ'ın bütün kötülüklerini görmemesine rağmen demişti üstelik bunu. O öldükten sonra çokça düşündüm, ne kadar da haklı olabileceğini. Bana kalırsa Mehmet'in takıntısı, Sadri'nin takıntısının yanında hiçbir şeydi zaten."

Begüm ve Beyza, anneannelerinin cenazelerine gelmemişler, evde çocuklarla kalmaları uygun bulunmuştu. Nagihan Hanım'ın oğlunun ve gelininin de olduğu aile mezarlığına, kocasının hemen yanı başına defnedilmesi Çınar'ın kararıydı. Babaannesinin bunu istediğini söylemişti. Bu bir tahmin miydi, alenen bildiği bir şey mi vardı, bunu konuşmuşlar mıydı ya da hayatlarının

hangi noktasında konuşmuşlardı bilmiyordum. Çınar, Begüm'le Beyza'nın İzmir'e kadar gelmemesini anlayışla karşılamıştı. Belki ben de gelmeyeceğimi söylesem, beni de anlayışla karşılardı ve fakat ben, her ne kadar mezarlıklardan ve cenazelerden hoşlanmasam da, gelmek istemediğimi dile getirmeye utanmıştım. Çınar'ın, Nagihan Hanım'ın ölümünü öğrendiğindeki yüz ifadesi uzun süre gözümün önünden gitmeyecekti ve o yüz ifadesini gören Nina'nın, öz kardeşi bellediği Sergio'yu yalnız bırakabilmesi mümkün değildi. Çünkü ben de Sergio'nun varlığını benzer bir an'ın içinde, en çok John'u kaybettiğimde hissetmiştim. Nefesim mi daha çok sıkışıyordu ruhum mu daha çok çekiliyordu emin değildim ama Sergio Morris için, en çok Sergio Morris için buna katlanmam gerekiyordu.

"Bora doğduğunda yanında değildim ama Kara doğduğunda oradaydım. Beni şaşırtacak derecede herkesi karşısında tir tir titreterek gözü kara bir lidere dönüşen adamın, eminim ki bu son durum için de bir planı olurdu. İşine karıştığım için kızgındır bana. Ama bana kızgın olması, benim için yeni bir şey değil. Lütfen ona söyle ben bu kararı seve seve verdim Nazlı."

Bora, küreği Zeki Akbulut'tan alıp anneannesinin mezarına toprak atarken, Gökhan'ın bakışları burada neler olup bittiğini algılamakta zorlanırcasına Bora'ya takılmıştı. Aralarında her şeyden evvel kalp bağı oluşmuştu ama kan bağına da sahip oldukları yadsınamaz bir gerçekti ve bugün, o gerçekle en çok burun buruna geldikleri yerdeydiler. Ortak bir durumun iki parçası olarak burada bulunuyorlardı: Nagihan Akbulut'u sevip sevmediklerinin veya onunla ne yaşadıklarının önemi olmaksızın, öyle ya da böyle, ikisi de onun torunuydu.

"Geride kalan herkese varsa hakkım helaldir. Devirin artık Mehmet Şahindağ'ı. Dilerim, bu son kayıp olur sizler için. Kimse kararımı sorgulamasın. Böyle olması gerekiyordu. Ancak böyle aydınlığa kavuşacaksınız. Lütfen, beni Frantz öldürmüş gibi yapın planı.

Nagihan Akbulut."

♠

Eski ama bugün hâlâ zengin duran kocaman evin, Betül Karabey'in doğup büyüdüğü ev olduğunu düşündüğümde, içim garip bir duyguyla dolup

taşıyordu. Nagihan Hanım, bundan yıllar yıllar evvel kızını kucağına aldığında, hayatlarının böylesi bir noktaya geleceğini düşünmüyor olmalıydı. Bu şekilde bakınca, dünyaya bir çocuk getirme fikrinin ne kadar korkutucu olduğuyla bir kez daha yüzleşiyordum. Kolyem boynumda değildi ama sanki boynumdaymış ve biri boğazımı sıkıyormuşçasına daralmıştım. Bir gün, ben de öldüğümde, torunum ve eşi, Kilyos'taki evimizin koridorlarında dolaşırken, benim düşündüklerimi mi düşüneceklerdi?

"Bu evi hatırlıyor musun?" Çınar'ın dakikalar sonra dudaklarından dökülen kelimelerin muhatabı Bora'ydı. Bora, buraya ilk kez gelmiyordu fakat onun bakışları da benimkilerden farksızdı.

"Hayal meyal," dedi Bora, konsolun üzerindeki fotoğrafa bakarken. Fotoğraf, annesiyle babasının Tarabya'daki yatak odalarında da olan, Begüm doğduğunda çektirdikleri aile fotoğraflarının aynısıydı ve onu burada gördüğüne şaşırmış gibiydi.

"Sen çok gelmedun buraya tabii," dedi Gülsüm Hanım, bir tahtı andıran tek kişilik koltuğa otururken. "Beyza'yla Bahar iyi bilurlar bu evi. Onlar hep Betül'ün peşine takilup da celurlerdi."

Bu ev, Nagihan Hanım'ın isteği üzerine artık Gökhan'a aitti ve fakat Gökhan, mezarlıktan sonra bu eve gelmek istememişti. Bahar, Gülsüm Hanım, Zeki Akbulut, Bora ve ben; Çınar, bazı eşyaları alırken onu yalnız bırakmamak için buraya gelirken, diğerleri İstanbul'a dönmüşlerdi ve bu dönüşün başını Gökhan çekmişti. Açıkçası Bora buna izin vermez, nezaketen de olsa bu eve gelmeleri gerektiğini, en azından Gökhan'ın gelmesi gerektiğini dile getirir diye düşünsem de itiraz dahi etmemişti.

"İnsanlar var ve ben bu insanların hiçbirine karşı bir şey hissedemiyorum,"

demişti Gökhan, baş başa kalabildiğimiz iki dakikalık bir an'da.

"Gitmezsem, böyle hissederek daha büyük saygısızlık edecekmişim gibi,"

diye de eklemişti, belki ben de ağzımı açıp herhangi bir şey demeyeyim diye.

"Ne kadar zamandır boş burası?" diye sordu Bora, meraksız bir tavırla.

Çınar soluk almak zorunda hissetmişçesine Gülsüm Hanım'ın karşısındaki koltuğa yürüdü ve oturdu. Sanki cevabı Zeki Akbulut daha iyi biliyormuşçasına ona bakmıştı. "Sizin gittiğiniz yaz gelmişti yengem buraya, yatın patlama haberine kadar buradaydı. O gün İstanbul'a döndü. Sonra da onca hengamenin ortasında gelmedi bir daha."

"Eşyalarının çoğu İstanbul'da ama herhalde?" dedi Bahar, merakla.

"Evet," dedi Çınar, Bahar'ı onaylarcasına başını sallarken. "Buradaki eşyaların çoğu eski. Ama hepsi çok kıymetliler."

"Gıymetli olmaz mi?" dedi Gülsüm Hanım, buruk bir şekilde gülümserken. "Bütun bu emanetler, aha sağa yadigâr bundan böyle."

"Bölüşmemiz lazım bunları da," dedi Çınar, sanki onay ister gibi Zeki Akbulut'a bakarak. "Beyza, Begüm, Gökhan, Bora ve benim."

Bora derin bir nefes alıp verdikten sonra, "Ben bir şey istemiyorum," dedi. Çınar'ın bakışlarından açık açık kırgınlık seçiliyordu. "Gökhan'ın da isteyeceğini sanmıyorum açıkçası Çınar. Yine de sorarsın."

Bahar, duvarda asılı amatörce yapılmış yağlı boya tablosunun çerçevesinde işaret parmağını dolaştırırken, "Betül Yenge'm bu resmi çok severdi," dedi. Gülümsedi. "Saatlerce bunu izlerdi."

"Betül yaptı o resmi," dedi Zeki Akbulut. Bora şaşkınlıkla ona döndüğünde, Zeki Akbulut maziyi hatırlar gibi gülümsemişti. "Babasına yapmıştı, doğum günü için. Abim de baş köşeye astı bu resmi o gün, bir daha da kalkmadı oradan bu resim. En azından belki, bu resmi alabilirsin Bora."

"Annemin yeteri kadar eşyası var bende," dedi Bora. Boğazını temizledi. "Amacım saygısızlık etmek değil. Fakat ben bu evden, annemin bizden önceki hayatından... Herhangi bir şeye, herhangi bir anlam yüklemiyorum. Bu anıların içinde değilim, açıkçası bu anılarla barışık da değilim." İçine sıkıntı dolu bir nefes çekerken, kendisine hak verilmeyeceğinin farkında gibiydi. "Annem, zamanında, buna mecbur da olsa, bu evden bir çöp bile almadan

çıkmış. Geçenlerde zaten Nagihan Hanım, onun bebekliğinden kalma bileziği Ada'ya hediye etti. O bizim için yeteri kadar büyük ve anlamlı. Başka bir şey istemiyorum. Bu benim düşüncem. Begüm ya da Beyza farklı düşünebilirler, bilmiyorum."

"Ha boş verun bu uşaği, o zaten yadigârluk sevmiyi," dedi Gülsüm Hanım, Bora'yı kimsenin yanlış anlamasını istemez gibi. "Benim yuziği de, anam yillarca parmağunda taşidi demeden atti gittu." Karabey'lerin aile yadigârı olan yüzüğün, benim parmağımdan ikinci kez çıkmasının ardından büyük bir Kara harbine tutulması ne kadar üzücü olsa da, şimdi parmağımda olan ve bir zamanlar Bora'nın annesi için yaptırdığı yüzüğün daha özel olduğunu düşünmeden edememiştim. "Kizlar birer parça şey alurlar hatira olarak amma velakin, esasen bunlarin hepsu senindur Çınar. Hepsi senun kendi hatiralarindur." Gülsüm Hanım derin bir nefes verdi. "Ben burada da bir Yasin okuyayim, ölmüşlerinizin ruhuna değsun. Ha nere Nagihan'ın odasidur?"

"Buyurun," dedi Zeki Akbulut. "Ben göstereyim size."

"Bahar, sen de benumlen gel kizum. Bir amin diyen olsun..."

Bahar, Çınar'a baktığında Çınar usulca başını sallamıştı. Bahar, babaannesinin koluna girdi ve Zeki Akbulut'un yönlendirmesiyle salondan çıktılar. "Çınar," dedim, onların ardından. "Yardım etmemi istediğin bir şey var mı?"

Çınar zorlukla yutkunurken başını iki yana salladı. "İlk kez seni anlıyorum," dedi. Kaşlarım ne kastettiğini anlamadığım için çatıldığında, "Kardeşsiz olmanın ne kadar berbat olduğuyla alakalı," diye ekledi. Yutkunurken zaman kazanmaya çalıştım çünkü Çınar'a ne cevap vermem gerektiğini bilmiyordum. Onun aslında bir kardeşi vardı ama bir o kadar da yoktu işte. "Annem öldüğünde, babam öldüğünde, ya da hayatın içinde ne yaşarsam yaşayayım, başıma ne gelirse gelsin... Yalnız değildim. Biliyordum ki arkamda hükümet gibi bir kadın vardı. Babaannem. Ama şimdi çok yalnız hissediyorum. Sanki bütün ailemi şimdi kaybetmişim gibi."

Çınar'ın yanına ilerledim ve oturduğu koltuğun kolçağına oturup, bir elimi omzuna yerleştirdim. "Yalnız değilsin..." dedim, içten bir tavırla. "Bahar var.

Beyza... OCTO... Hiçbiri yoksa ben varım. Hep de olacağım."

Çınar, omzundaki elimi avuçlarının arasına aldı. "Babaannem Umut'u her yerde aramama onca zaman göz yumup, benden bütün umutlarımı alan kişi aslında..." İçine kederli bir nefes çekti. "Ama ona içten içe duyduğum bütün kızgınlığı, o toprağın altına gömdüm sanki. Kızgınlık, kırgınlık hiçbir şey kalmadı bir anda içimde. Sadece derin, çok derin bir üzüntü var, o kadar."

"Acın tarifsiz," dedi Bora, Gülsüm Hanım'ın kalktığı koltuğa otururken. Çınar, Bora'ya baktı. "Kırk seneni geçirdiğin, seni büyüten, her an'ında yanında olan kadını kaybettin. Talihsiz bir biçimde. Kendini feda etti. Hepimiz için. Diyorsun ya

hükümet gibi bir kadın

diye. Ona yakıştırdığın bu benzetmeye yaraşır bir hamleydi yaptığı. Hepimiz için beklenmedik..."

"Benim... Bizim onu korumamız gerekirken..." Çınar cümlesini bitiremezken, bir elini ellerimden çekti ve gözlerinden akmaya başlayan yaşları sildi. "İnsanın babaannesi ölebilir, tamam. Ölüm diye bir şey gerçek, var, tamam. Ama... Ama insan... Babaannesi öldüğünde biraz geri çekilmek istiyor... Ne bileyim, kafa tatili yapmak. Anılarında kaybolmak... Ben mesela, kendimi kapatayım bu eve istiyorum. Kendi kendime kalayım bir süre. Babaannem öldü, acımı yaşayayım istiyorum. Ama biraz sonra İstanbul'a dönmek zorundayız ve kaldığımız yerden devam etmek... Babaannemin ölmesine bile tamamım ama hayatın devam ediyor olması ağrıma gidiyor."

"Anlıyorum," dedi Bora, samimiyetle. "Bu dediğini defalarca yaşamış biri olarak, seni çok iyi anlıyorum." Yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Sana

hiçbir şey yapmak zorunda değilsin,

demek isterdim.

Kal burada, yaşa acını,

demek isterdim. Ama diyemem. Çünkü sana ihtiyacım var. Bunun için üzgünüm."

Çınar başını iki yana sallarken, "Burada olmanız benim için çok kıymetli..." dedi.

"Nagihan Akbulut, benim annemin annesiydi," dedi Bora, içine derin bir nefes çektikten sonra. "Benim hiçbir zaman anneannem olmaması, bu gerçeği değiştirmez. Hiç kimseye değilse bile anneme olan saygımdan buradayım. Çünkü nasıl ki annem benim için en özel yerdeyse, onun annesi de onun için en özel bir yerdeydi. Ne yaşanmış olursa olsun... Öyle ya da böyle, biz bir aileyiz. O yüzden tabii ki de burada olacağız, aksi düşünülemez."

"Ben de senin yerinde olsam, onu sevmezdim herhalde..." dedi Çınar, gözlerinden bir kez daha yaşlar boca olurken. "Herkesin hikayesi başka ve herkes, herkese karşı aynı değil. Maalesef." Alt dudağını dişledi. "Eskiden kızar, kırılırdım. Böyle düşünmene... Ama Umut'tan sonra, seni de anladım. Akbulut'lara bakış açını yani."

"Benim toz konduramadığım ablamdan, öz kardeşimiz bile nefret ederken ben de senin gibiydim," dedi Bora, kaşları havalanırken. "Ama sonra bir bakıyorsun, toz konduramadığın insan çamurun içine batmış... Büyüdükçe, ki büyümenin yaşı yok, senin sevdiğin insanları başkalarının sevmemesine de sike sike saygı duymaya başlıyorsun. Canını yaksa da."

"Gökhan..." dedi Çınar, zorlukla. "Bugün ilk kez geldi, annemle babamın mezarına." Elimi sıkması, ağlamak istemediği içindi. "Aslında gelecekti öncesinde, öyle konuşmuştuk. Ben ona, adını ve soyadını değiştirmemesini ama annemle babama verdiğim sözü tutmayı çok istediğimi söylemiştim. Oyaladı beni siz gittikten sonra bir süre. Ha yarın, ha öbür gün diye diye... Yat patlayınca, konu sizin ölüp ölmediğiniz olunca, ki o öldüğünüze inandı çok uzun bir süre, ben de bir daha ses edemedim."

Cebimden çıkarttığım mektubu Çınar'a uzatırken, "Bunu oku," dedim. Çınar mektubu elimden aldı. "Gökhan'ın durumunu çok iyi anlatıyor bu satırlarda Nagihan Hanım."

"Bu mektubu niye sana yazdı, onu da anlamıyorum," dedi Çınar, kaşlarını çatarak elindeki kağıda bakarken.

"Beni kendine benzetiyormuş," dedim. Çınar da şaşırmıştı ve fakat Bora'nın mektubu ilk okuduğu zamanki şaşkınlığı kesinlikle daha büyüktü. Buna katılmadığını da düşünüyordum ama bununla alakalı açıkça bir şey dememişti. "Hepiniz bunu okumalısınız. Çünkü bence ben, aranızda hak geçmesin diye seçilmiş kişiyim. Aslında bütün torunlarına son sözlerini söylüyor."

Çınar derin bir nefes alıp ayağa kalktı. "Ben alacaklarımı alayım..." dedi. Ben de ayağa kalktım ve ona var gücümle sarıldım. "İyi ki varsın N," dedi, yavaşça. "İyi ki buradasın."

Çınar salondan çıkarken kalktığı yere oturdum ve bakışlarımı Bora'nın kapkara gözlerine sabitledim. "Nasıl hissediyorsun?"

Dudakları

bilmem

der gibi bir şekil alırken, "Dün aradı ya beni... Kendimi yalnız hissetmedim," dedi. Bu dediğine inanamaz gibi güldü. "İlk kez, gerçekten, ben de arkamda onun olduğunu hissettim. Tamamen kendi iradesiyle. Bilmediğim, yabancı olduğum, bana iyi gelen bir histi." Büyük, sıkıntıyla kaplı bir nefes koyuverdi. "Zoruma giden, herkesin onu da Mehmet Şahindağ'ın öldürdüğünü düşünmesi... Bunu bizzat, onun böyle planlaması."

"Mafyanın ta kendisi dedikleri, böyle bir şey sanırım..." dedim, düşünceli bir tavırla.

"Herkes hata yapıyor ve herkes, bir şekilde, hatasını telafi etmeye çalışıyor..." dedi, düşünceli bir ifadeyle. "Hataya tutunup kin beslemek ya da telafi kısmını görüp affetmeyi seçmek bizim elimizde. Bugün benim anneannem öldü ve ben ondan nefret etmeye devam edebilirim veya bildiği dilden akıttığı pişmanlığı görmeyi seçip, ondan artık nefret etmeyebilirim. Ve sanırım ben olumlu, yapıcı olanı tercih ediyorum. Hataları oldu. Ama bu

hatalardan dönmek için de çok çaba sarf etti. Ölünceye kadar, dedikleri bu olsa gerek."

Duyduğumuz adım sesleriyle bakışlarımız salonun girişine çevrildiğinde Bora gülümsedi. "N'oldu?" diye sordu, muhtemelen biraz önce başında olan şalı boynuna dolamış Bahar'a. "

Amin

deyişini içten mi bulmadı da yolladı seni babaannem?"

"Ben oflayıp puflayınca kızdı, dikkatini dağıtıyormuşum," dedi Bahar, kendini genişçe koltuğun ucuna atarken. "

Cenazeler ruhumu emiyor babaanne, kişisel algılama,

dedim. Açtı bayramlık ağzını! Vay efendim, o bayılıyormuş sanki cenazelere, sürekli biri ölse de cenazeye gitsek diyormuş sanki! Kovaladı beni." Gözlerini devirdi. "Bir de laf soktu arada tabii. Bir nevi kayınvalidem sayılırmış Nagihan Hanım da, cenaze benim kendi cenazem sayılırmış yani ama ben soytarılık yapıyormuşum. Allah aşkına ne soytarılığı yapmış olabilirim?!"

"Aman be kuzen, boş ver," dedi Bora sıkıntıyla. "Yasin'le kalmaz zaten o. Tebareke, Amme, okur da okur o,

biz gidiyoruz hadi

diyene kadar."

"Çınar nerede?" diye sordu Bahar, merakla.

"Alacağı eşyaları toparlamaya gitti," dedim.

Bahar derin bir nefes aldı ve düşünceli bir şekilde yüzüme baktı. "Ben de gitmeli miyim?" diye sordu. Kaşları havalandı. "Yalnız bırakmalıyım ama değil mi?"

"İçinden ne geliyorsa, onu yapmalısın," dedim.

"İçimden geleni yapsaydım, burada olmazdım..." dedi Bahar, kafası karışmış gibi.

"Aslında ben de..." dedim, dürüstçe. "Vefa borcumdan ötürü geldim. Normalde mezarlıklara tahammülüm çok yoktur. Bu, hayatımda katıldığım ikinci cenazeydi."

"Yalnız bırakayım bence," dedi Bahar, kararını vermiş gibi. Başını koltuğun kenarına yasladı. "İnsan büyük bir acı yaşarken, insanlar bazen yardımcı olayım derken, aslında farkında olmadan kalabalık yaratıyorlar. Bazen teselli bile bir kabalığa dönüşebiliyor."

"Siz," dedi Bora, merakla. "Babaannemin yanında ilişkinizi alenen yaşıyor musunuz?"

"Tam değil," dedi Bahar, gözlerini devirerek. "Yani bugüne kadar tam değildi. Biliyor, zaten ondan ne kaçar, ama konu düğün dernek olmasın diye hep üstünü kapattım ben bir şekilde.

Bunca derdin arasında ne evliliği

falan diye geçiştirdim. Çünkü bir keresinde, Nagihan Hanım falan bir aradayken, dışarıda kıyamet kopuyormuş kopmuyormuş umursamadan, '

Ne zaman isteyeceksiniz Bahar'ı?'

diye sordu. Ay ne utanmıştım! Eve hapisiz, herkes ölüyor gerginlikten, babaannemin de derdi! O yüzden onun olduğu yerde özellikle mesafeliydik Çınar'la. Ama işte bugün de ne yapayım, yani ben de otuz beş yaşındayım ya... Erkek arkadaşımın babaannesinin cenazesinde ona sarılırken, kendi babaannemi gözetecek değildim herhalde."

"Ben de konuyu nasıl evliliğe getirmedi hiç, diye soracaktım zaten..." dedi Bora, başını iki yana sallarken.

"Yukarıda da

yazık günah, kimsesiz kaldı çocuk, evini barkını bilmeden, kimseye karım

diyemeden falan diyordu zaten duaya başlamadan. Gene gündem yapar onu yine bir iki güne, yapmadan durur mu hiç!" Doğrulurken hafifçe öne eğildi ve kaşlarını çattı. "Kalbini kırmak istemiyorum ama iş oraya gidecek gibi. İstanbul'da kalırlar mı sence, yoksa dönerler mi hemen Trabzon'a?"

"Kalırlar," dedi Bora, hiç düşünmeden. "Gideli daha kaç gün oldu.

Özledim torunlarımı

diyordu geçen konuştuğumuzda. Asya hep burnunda tütüyormuş, Leo'yla Demir'e de çok alışmış, Ada'ya zaten hiç doyamamış."

"Of!" dedi Bahar, bıkkın bir şekilde. "Neyse ki bu çocukların hiçbiri benim evimde değil. İnşallah bende kalmaz."

"Tarabya'da kalır herhalde," dedi Bora gülerek. "Ama Sultan'ı, Samet'i ve seni de her akşam,

niye beni görmeye gelmiyorsunuz

diye darlar. Yani bunların hiçbiri yeni şeyler değil."

"Artık kafam kaldırmıyor kuzen," dedi Bahar açıkça. "Evlilik muhabbeti üzerimde bir baskıya dönüşüyor ve babaannemin beni anlaması imkansız."

"Çınar'ın seni anladığına emin misin?" diye sordu Bora. Bahar duraksadı ve dikkatle Bora'ya baktı. "Yani evlilik teklifini reddetmişsin ya..."

"Anlamamış mı?" Bahar'ın yüzüne meraklı bir ifade yayılmıştı. "Yani... Anlamadıysa da çok şaşırmam. İnsanların geneli, bu konudaki açıklamalarıma uzaylı dilinde konuşuyormuşum gibi davranıyorlar." Kaşlarını çattı ve adeta isyan eder gibi, "Evlenmek istemiyorum. Hiçbir zaman istemedim," dedi. Öfkesi sesinden taşıyordu. "Bunu anlamak niye bu kadar zor?"

"İki insanın birbirini sevip sonra da evlenmesinin yaygın olduğu bir dünyada, birbirini seven insanlardan biri, bir diğerine evlenme teklifi etmişken... Diğeri, bu teklifi reddederse, genelde bir sorun olduğu düşünülür Bahar," dedi Bora, gelişigüzel bir tavırla. "Ama sen, yaygın olanın aksine daha

biricik bir düşünceyi savunuyorsun ve herkesin seni anlamasını bekliyorsun. Bu normal mi? Düşüncene lafım yok ama herkes tarafından anlaşılmayı beklemek, hayalperestçe."

"En azından Çınar'ın anlamasını beklemek, hiç de hayalperestçe değil!" dedi Bahar, buna karşı çıkar gibi.

"Sence Çınar, bunu anlayacak biri mi peki?" diye sordu Bora.

"Değil!" dedi Bahar, kızgın bir tavırla. "Tam olarak bunu anlamadığı için evlenmemeliyiz zaten." Derin bir nefes alıp verdi. "Çınar, ne kadar modern görünse de, eril düzenin bir parçası olan kalıplaşmış onca düşüncesi var. İşin kötüsü, ataerkil bir düzeni desteklemediğini söylüyor. Desteklemesin zaten bir zahmet! Ama farkında olmadığı şu, kurduğu cümlelerin bazısı, o düzene hizmet ediyor."

"Mesela?" diye sordum merakla.

"Evliliğe bakış açısı mesela," dedi Bahar, gözlerini kocaman açarak. "Evlenmeliyiz çünkü babaannem ve ailemin kalan üyeleri, aksi takdirde, beni kullandığını ya da oyaladığını düşünebilir. Çirkin bir görüntü yaratırız ona göre, evlenmeden aynı evde yaşamaya başlarsak. Onun hakkında yanlış düşünsünler istemez." Alayla gülerken Bora'ya döndü. "Sen de benzer şeyler demiştin, Nazlı'yla aynı evde yaşadığınız için nişanlandığına dair, hatırlıyor musun? Siz busunuz işte. Çınar da senin gibi. Modern görünümünüzün altında maalesef bağnaz bir kafa yapısı var."

"Modernliğin tersi gelenekselcilik. Bağnazlıksa bambaşka bir şey," dedi Bora, itiraz dolu bir tavırla. "İnsanların düşüncelerini analiz etmek için yanlış bir hayatın içindesin. Eminim ki Çınar'da ve bende gördüğün ve bağnazlık diye nitelendirdiğin şeyin çoğu, etrafımızın hınça hınç kurşunla dolu olmasıyla da alakalıdır. Çünkü yine eminim ki sen, kendin gidebileceğini söylemene rağmen karşındaki seni eve bırakmak için ısrar ettiğinde de, kafanın içinde erkek egemenlikten gelen bir otorite tınısı çınlıyordur."

"Çınlıyor," dedi Bahar, kaşlarını çatarak. "Korunmak zorunda oluşumla zaten bir derdim var. Bir de bu bir ilişkinin içinde olduğunda zaman zaman

boğuluyorum."

"Sevgilinin kim olduğunun farkında olduğuna emin misin?" diye sordu Bora alayla.

"Maalesef farkındayım kuzen," dedi Bahar, başını sallarken. "Bunun için de bizi, evlilikle ayrı ciddiyete sokmamak işime geliyor. Mesela Çınar, bayramda babaannemi ziyaret etmemiz gerektiği konusunda diretecek bir koca olurdu. Bunun görevimiz olduğunu söylerdi. Çünkü ne kadar modern görünse de gelenekselci. Ha sen bunu yapmayabilirsin, çünkü sen zaten genel olarak otoriter birisin ve bu otoriteyi herkesin üzerinde kurabiliyorsun. O ise

damat

ve babaannem onu pekâlâ yönetebilir ve karşı çıkmanın saygısızlık olarak algılanacağını düşünüp, bundan rahatsız olur. Bu rahatsızlık da bizden yer. Evlilik biraz da böyle, kendin için değil de birilerine bir şey kanıtlamak için yaptığın bir şey. Bana kalırsa, bir ilişkiyi bozup monoton bir sıkıcılığa sokmaktan başka bir şey değil. Çünkü o birilerinin talepleri bitmez! Yarın o monotonluktan sıkılıp yeni bir telaşe başlar, çocuk baskısı!"

"Konular çok birbirine karıştı sanki kuzen," dedi Bora, sıkıntıyla. "Dediklerinin doğruluk payı var elbette ama bunlar, herkes için geçerli olamaz. Benim için değil mesela. Ben kimseye bir şey kanıtlamak için evlenmedim Nazlı'yla. Bana öyle geliyor ki, asıl sen bu kalıplaşmış düşüncelere karşı çıkarken, savunma mekanizmasıyla cevap veriyorsun. Kaldı ki evlilik fikrini kafasında büyüten de esasen sensin, tam da o kalıplaşmış düşüncelere olan karşıtlığından. Ve esas bağnazlık bu. Çünkü sen de evlenmeye, körü körüne ve başkasının ne dediğini duymaya kapalı bir yerden itiraz ediyorsun."

"Ama nasıl toplumun kalıplaşmış evlilik fikrini görmezden geleyim? Çınar bana tam da bu yüzden, sırf çevremiz yüzünden evlenme teklifi etmişken?" diye sordu Bahar.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Bora, hayretle.

"Çünkü neden evlenmek istediğini sorduğumda,

'Neden istemeyeyim, seni seviyorum,'

dedi."

"Peki birini sevmek, evlenmek istemek için neden yeterli bir sebep değil, onu anlamıyorum..." dedi Bora, alayla gülümserken. "Sen nasıl ki evlenmek istemiyorsan, o da belli ki istiyor. Evlenmek, modern toplumda nahoş bir durum mu anlamadım." Başını iki yana salladı. "Beni, senin gözünde bağnaz ya da gelenekselci yapan şey, yaşadığım hayatın katı kurallarına uyum sağlamak zorunda oluşumsa da eyvallah."

"Bora!" dedi Bahar çıkışarak. "Sen, parmağındaki yüzüğün, kimin kime ait olduğunu gösteren bir simge olduğunu düşünüyorsun. Yanlış anlama, seni yargılamıyorum, ne düşündüğün beni değil karını ilgilendirir. Ama ben, hiç kimseyle, bir yüzük üzerinden aidiyet kurmak istemeyebilirim."

"Sen genel olarak aidiyet kurmak istemiyorsun," dedi Bora, gülümserken. "Yüzükmüş, kolyeymiş, küpeymiş bunlardan bağımsız. Sen, bir nikah cüzdanını da aidiyet olarak kodluyorsun."

"Evet," dedi Bahar, başını sallarken. "Bu çok ama çok büyük bir sorumluluk!"

"Ben bir ilişkinin, sıfatlarından bağımsız, sorumlulukları olduğunu zaten düşünüyorum. Evlisin ya da değilsin, hayatına biri girmişse, sen birinin hayatına girmişsen, bunu göze alman gerekir. Ayrıca bence aidiyet de kötü bir şey değil... Hatta aksine, muhteşem bir şey... Eğer Nazlı'dan, ona vermeyi reddettiğim şeyleri bekleseydim, dediğin gibi bu konuda eril bir kafa yapısına sahip olabilirdim. Ama hayat müşterektir. Hatta öyle müşterektir ki karımla mafyacılık işlerini dahi bölüşüyoruz. Oradan baktığında

en erkek işi

bulacağımı düşüneceğin şey diye bunu söyledim. Ha buna bayılmıyorum açık açık söyleyeyim ama neyden feragat bekliyorsam, aynı feragati göstermek zorundayım. Çünkü önemli olan, düşüncelerimiz karşısında nasıl davrandığımız."

"Ben evliliğe niye bu kadar karşı olduğunu anlamıyorum," dedim, araya girerek. "Yani bir insanla sevgili olmak ve evli olmak arasındaki farkı çok anlamadığım için... Benim mesela annem ve babamın çok mutlu bir evlilikleri vardı ve ben de onlar gibi bir aile kurmak istedim hep. Kahvaltıları babam hazırlardı, akşam yemeklerini annem. Akşam yemeğinden sonra biri bulaşığı yıkar, diğeri kurulardı. Sonra makine almıştık. Akşamları evdeki çöpleri hep babam atardı. Hafta sonları evde birlikte temizlik yaparlardı... Bunlar da bana hep çok romantik gelirdi. Annemin perdelere boyu uzanmazdı, perdeleri babam çıkarır ve asardı mesela. Vileda kovası çok ağır diye anneme taşıtmazdı. Ütü yapmayı da babam asla beceremezdi ve annem her defasında ona ütü öğretmeye çalışırdı, ben de bir köşede kıkır kıkır gülerdim. Annem ve babam, onca yıldır evli olmalarına rağmen hep sevgiliydiler mesela bence. Onların ilişkileri hiç monotonlaşıp sıkıcı bir hâl almadı."

"Bir evin içine girip yemek yapma fikri bile benim gözümü korkutuyor," dedi Bahar, büyük bir itirafta bulunur gibi. "Kimisi bundan çok hoşlanıp bunu romantik bulabilir. Ama ben bulmuyorum. Bu benim için çok kısıtlayıcı bir şey. Hayatım kısıtlansın, özgürlüğüm elimden alınsın istemiyorum."

"Yemek yapmak bence de romantik değil," dedim, başımı iki yana sallarken. "Ben de hiç yapmam. Temizlik de yapmam. Sabahın köründe kalkıp kahvaltı hazırlamak da korkunç bir şey. Bunlarla uğraşamam. Arada bazen, çok canım isterse, çok çok çok nadiren yapabilirim, o kadar." Bahar'ın kaşları çatıldı. "Romantik olan, sence de bunlar çok, evcilik oynuyormuş gibi hissettirmez mi? Bana hissettirir mesela. Zaten hayat arkadaşı olmak böyle bir şey. Birlikte gülüp eğlenmelisin. Çok sıkıcı olan bir şeyi yaparken de. Mesela ben de spor yapmayı sevmiyorum ama Bora'yla evli olmanın gerekli şartlarından biri bu. Ve spor yaparken ne kadar ondan boşanmayı çok istesem de eğleniyorum." Gülümsedim. "Ama tabii biz seninle muhtemelen taban tabana zıttız. Benim sahiplenilmekle alakalı bir derdim yok mesela, senin eminim ki vardır. Evcil hayvan değilim ben, bu sahiplenme öyle bir sahiplenme değil. Ben de Bora'yı sahipleniyorum, ne var bunda? Kelimelere takılmamak lazım, kimse kimsenin sahibi değil. Ama senin de karşı çıktığın şeylere bağnaz bir yerden karşı çıktığın, tam da kelimelere takıldığın için aslında. Bence önemli olan niyet. Ama samimiyetle söylüyorum, kocamın da

yüzü burada, evlilik benim hayatımı kısıtlayan bir şey değil. Evli olduğum için yapamayacağım herhangi bir şey yok benim."

"Gecenin 3'ünde kalkıp,

ben gece kulübüne gidiyorum

de ve olanları izle istersen?" dedi Bahar, bana inanmaz gibi bakarken.

"Gecenin 3'ünde canım gece kulübüne gitmek istediyse, ben kalkıp giderim işte Bahar," dedim, gülümseyerek. "Sadece sorun şu ki, umarım Bora da gecenin 3'ünde kalkıp bana,

ben gece kulübüne gidiyorum

demez. Çünkü bu absürt bence. Ha canım dans etmek isteyebilir. Beraber gideriz. Eğer beraber gitmek istemiyorsam, bu bir sorun değil midir? Ben neden sevdiğim adamı yatakta bırakıp da tek başıma gece kulübüne gitmek isteyeyim ki? Canım tek başıma dans etmek istediyse, başka kimseyi de istemiyor olmalıyım. Niye onun olmadığı bir yere gitmeyi özel olarak isteyeyim? Ha diyelim o gece istedim. Veya bir arkadaşımla gitmek istedim diyelim. Giderim. O da bununla alakalı ne düşünürse düşünsün, ki ben yanlış bir düşünceye kapılmamasını sağlamalıyım mantıken çünkü ilişki zaten bunu gerektirir, bir şey demez."

"Evlilik, özgürlüğü kısıtlasaydı, en önce benim evlilik karşıtı olmam gerekirdi," dedi Bora, ciddiyetle. "Çünkü kişisel alana verdiğim hassasiyeti biliyorsun. Evliliği nasıl kodluyorsun kafanda, ne hayal ediyorsun veya Çınar bu şekilde düşünmene sebep olacak bir şey mi söyledi, bir şey mi yaptı bilmiyorum ama... Evlilik, bir mahkumiyet değil."

"Doğru soru aslında, Bora'nın cümlelerinin içindeydi," dedim ben de ciddiyetle. "Böyle düşünmene sebep olan şey, seni bu yaşına getiren fikirlerin ve gözlemlerin mi; yoksa Çınar mı?"

"Bilmiyorum," dedi Bahar, başını iki yana sallarken. "Ben, babamı çok küçük yaşta kaybettim. Ve annem, babam seneler evvel ölmesine rağmen, hep babamın karısı olarak kaldı. Tamam, hiç kimse anneme bir dayatma yapmadı.

Ama öte yandan, kendine hayat kurabileceği bir düzenin içinde de değildi çünkü babaannemle aynı konakta yaşıyorduk. Hayatım boyunca hep bunu düşündüm.

Annem, babam ölmesine rağmen, nasıl hâlâ babamla evli kalabiliyor

diye...

Babamın ailesini, nasıl kendi ailesinin üzerinde tutabiliyor

diye.

Babaannemin ağzından çıkan bir kelime bile, nasıl annem için kanundan öte

diye. Belki de evliliği bu kadar ciddileştiren budur kafamda. Bilmiyorum."

"O, babaannenin ciddiliğinden de kaynaklanıyor olabilir," dedim, buruk bir şekilde gülümserken. "Çünkü Gülsüm Hanım da insanı, ister istemez, kendi otoritesinin altına alabiliyor. Bence manipülasyon konusunda başarılı biri. Bundan seneler evvel bana da aynısını yapmaya çalışmıştı. Bora, bu adam olmasaydı belki yapabilirdi de. Ben de Çınar gibi ayıp olmasın kısmına çok takıldığım zamanlardan geçtim. Çünkü sevdiğin insanın ailesi seni sevsin, bağrına bassın istemek çok içgüdüsel bir istek bence. Kendin gibi davranmıyorsun, olması gereken, sana öğretilen şekliyle davranıyorsun. Üstelik kendi ailene bile öyle davranmadığın hâlde. Ama işte yaşanmışlıklar bana tek bir şey öğretti: Kimsenin seni sevip sevmemesinin bir önemi yok. Bu, beraber olduğun insanın ailesi de olsa. Bana yapılmadığı sürece kimseye saygısızlık yapmam ama kendim gibi davranmaktan da vazgeçmem artık."

"Ha kim sevmiymiş senu?" diye sordu Gülsüm Hanım.

Şaşkınlıkla salonun girişine başımı çevirdiğimde, dudaklarım da bir parça açılmıştı. Hani biz gidiyoruz diyene kadar dua okumaya devam edecekti? Açık olan dudaklarımı kapatıp, iki yana kaymaları için onları zorlamam gerekirdi fakat ben dudaklarımı kapatmadan evvel, "Siz?" demiş bulundum.

"Ha kim deyiverdu oni?" dedi Gülsüm Hanım, kaşlarını çatarken. Aslında bu girmeyi istediğim bir polemik değildi, niye böyle olmuştu? "Benum senu ne kadar sevduğimi bu iki uşak da bilmiyse, ben ne diyeyum Nazli kiz?!"

Gülsüm Hanım da beni tabii ki, kendince, seviyor olabilirdi ama sevgi neydi, belki de oturup onunla bunu konuşmak gerekirdi. Bora'nın da dediği gibi herkes hata yapıyordu ve yine herkes, bir şekilde, hatasını telafi etmeye çalışıyordu... Hataya tutunup kin beslemek ya da telafi kısmını görüp affetmeyi seçmek de bizim elimizdeydi. Ben Gülsüm Hanım'ı affedeli çok uzun zaman olmuştu ama bu affediş, onu bağrıma basacağım bir affediş değildi. Bora'nın kıymet verdiği biricik babaannesi olarak hayatımın bir köşesinde duracak olması yeterdi ve hatta artardı bile. "Biz öyle genel konuşuyorduk. Sonuçta beni sevmediğiniz zamanlar olmadı değil," dedim, konu kapansın diye.

"Sen ne bakaysun bağa?" diye kızdı Gülsüm Hanım. "Ben, diğer torunlarimi da zaman zaman sevmiyim. Hislerum sağa has değil, sözümu dinlemeyen herkese böyleyum ben. Mis gibu celunsun dağ, neyuni sevmiycekmuşum? Bu Bahar'i sevmiyim bugün. Yarin onu da severum, ne olmiş? Sanki siz benu her gün seviysiniz de, bir de bağa laf ediysinuz!"

Hiçbir şey diyemedim, ne denirdi onu da bilmiyordum. Bahar da ne deneceğini düşünür gibi uzun uzun baktı ve en sonunda, "Haklısın valla babaanne," dedi. Gülsüm Hanım göz ucuyla Bahar'a bakmıştı. "Canımsın, canımdan da ötesin... Ha ama bazen ben de seni hiç sevemiyorum."

"Benu her gün her gece, bütün huysuzluklarima rağmen seven tek insani toprağun altinda tek başuna birakalu çok uzun zaman oldi," dedi Gülsüm Hanım, Bahar'ın yanına otururken. İç çekerken bir elini de Bahar'ın bacağına koymuştu. "İnsan, kendu evladuna bile fazla celiy bazen... Ha Filiz çok deyyi bana, 'Sikildum senden ana," diye. Cönül koycak hâlim yok, bilmeyi miyum ben kendumi? Ha ben de ondan sikilayrum, ne var?!" Bakışları Bora'ya çevrildi. "Ha bir dedenuz beni her gün seviydi. Usanmadan. Ben de oni..." Yeniden Bahar'a döndü. "Boşuna demiyim ya,

yarenlik başkadur

diye... Anandan, atandan, kendi doğurduğun uşaktan bile başkadur." Güldü ve bu kez bana baktı. "Ha sizunki de büyüycek.

'Git başumdan ana'

diyecek.

'Rahat birak benu baba'

diyecek. O zaman siz yine iki başinuza kalacağsunuz. Allah sizu birbirunize hasret bırakmasin dağ."

"Amin." Bora mı benden önce konuşmuştu, ben mi ondan önce konuşmuştum bilmiyordum ama kendimi Gülsüm Babaanne'ye üzülürken bulmuştum. Bunca sene yaşamak, hele ki sevdiğin insandan ayrı yaşamak, çok ama çok zor olmalıydı. Allah düşmanıma yaşatmasın diyecektim fakat bizim düşmanımızı da esasen delirten aslında tam da buydu. Düşmanımızı hatırlamak, bir an evvel İstanbul'a dönmemiz gerektiğini düşünmeme sebep olmuştu. Nagihan Hanım'ın yaptığı fedakârlığın hakkını vermeli ve kaldığımız yerden devam etmeliydik. Maalesef.

♠

"Bebe! Ayı! Mama!"

Sevim Hanım, Tarabya'daki evin kapısını bizim için açtıktan biraz sonra, Ada'nın kızgın ses tonu kulaklarımıza dolmuştu.

"Evet halacığım, çok haklısın. Yemek yerken konuşulmaz."

Ada, işaret parmağını susulması gerektiğini söyler gibi dudaklarına götürmüş, çatılmış kaşlarının altından Demir'e bakıyordu. Masada onlarla birlikte oturan Beyza, Aydın, Gökhan, Asya ve Begüm konuşuyorsa da Ada'nın susulması gerektiği konusunda uyardığı tek kişi belli ki Demir'di.

"Kimler gelmiş!" dedi Begüm, bizi fark eder etmez.

Demir annesine gülümsedi ve "Dayı gelmiş," dedi. Ben görünmez değildim ve Demir'in doğumunda dayısı bile yokken aslında ben vardım.

"Aaa! Öğretebilmişiz!" dedi Asya heyecanla. Açıkçası öğrete öğrete dayısını öğretmeleri çok da matah bir şey değildi. "Yaşasın! Aferin sana Demir!"

"Yenge de gelmiş!" dedi Begüm, Demir'e. Muhtemelen oğluna bir ömür boyu laf sokmamı istemiyordu ve hatasını fark etmesi için ona bir şans vermemi istiyordu.

"Yeğge de gelmiş!" dedi Demir, benimle hiçbir sorunu olmadığının altını çizer gibi.

"Ayı!" dedi Ada kızarak. "Ani! Ba!"

"Akrabalık ilişkilerini kavrayışın çok mükemmel anneciğim," dedim, yemek yiyip yememesini ve ellerinin yağlı olup olmamasını önemsemeden kucağıma alırken.

"Boş versene," dedi Bora, derin bir nefes verirken. "Bana

dayı

da diyebilirdi. Neyse ki dayısı olmadığımın bilincinde."

Ada babasına gülümserken, omuzlarıma sürmekten imtina ettiği elleri havadaydı. "Kiğğ! Ani, kiğğ, isss!"

Begüm masanın üzerindeki ıslak mendile uzanıp Ada'nın ellerini silerken, "Da!" dedi Demir, sinsi sinsi gülerek. "Hayıy. Mama bitmedi ki." Aynı Ada gibi işaret parmağını dudaklarına götürdü. "Şiiiiişttt!"

Ada kaşlarını birden çattı ve bacaklarını hızlıca sallayarak, bana mama sandalyesini işaret etti. "Ani!" dedi, insanlara aşılamaya çalıştığı prensiplerinin arkasında durmamak konusunda Demir tarafından itham edilmesine ben sebep olmuşum gibi. "Mama!" Onu yeniden mama sandalyesine oturttuğumda, sessizce yemeğini yemeye koyulmadan evvel Demir'e yandan bir bakış atmıştı. Bora güldü ve Ada'nın başına bir öpücük kondurdu fakat Ada, "Ba! Ayı! Mama!" diye kızdı, rahatsız edilmekten hoşlanmamış gibi.

"Küçükten büyüğe bir seremoni yapalım o hâlde..." dedi Bora, Ada'nın bu tutumu karşısında başını sallarken. Birkaç adımla Ada'nın mama sandalyesinin karşısındaki mama sandalyesine oturan Demir'in arkasına geçti ve onun da yanağına bir öpücük kondurdu. "Dayıcığım," dedi içtenlikle.

Demir kıkırdarken Ada başını kaldırmış ve işaret parmağını yeniden dudaklarına götürmüştü. "Bebe! Mama!"

Demir hemen sustu ve o da yemeğini yemeye koyuldu. Bora, Ada'yla Demir arasındaki bu tuhaf uyarı sirkülasyonuna şaşırsa da üzerinde çok durmamış ve "Prensesim?" diyerek, Asya'nın sandalyesine ilerlemişti. Onun da yanağından öptü ve "Senin bir boy büyüğün nerede?" diye sordu.

"Depresyonda," dedi Asya, üzgün bir ifadeyle.

"Nasıl yani?" diye sordum, kaşlarım çatılırken. Önce Beyza'ya, sonra da Aydın'a baktım. "Depresyonda derken?"

"Biz de kendi içimizde atarlı giderli ve olaylı bir gün geçirdik," dedi Begüm, iç çekerek. "Leo'nun geçmek bilmeyen yaraları bugün yeniden kanayıverdi de."

"O ne demek?" diye sordu Bora, merakla.

"Aşk acısı çekiyor galiba," dedi Begüm, düşünceli bir tavırla. "Tüm gün annesiyle, daha sonra da Aydın Abi ve Gökhan İzmir'den döndüklerinde teker teker onlarla kavga edip evi terk etmeye karar verdi."

Üzerimdeki paltoyu çıkartırken, hayretle, "Ne?!" dedim.

"Begüm de sağ olsun bu durumla çok eğlendi!" dedi Beyza, iğneleyici bir ifadeyle.

Begüm omuz silkerken, "Eğlenirim tabii ki!" dedi. Gülümsedi. "Bu tarz dramalar özlediğim cinsten!" Gülümsemesi büyüdü. "Çocuk evi terk ederken yanına annesiyle babasının fotoğrafını bile aldı."

Begüm kendini tutamayıp küçük bir kahkaha attığında Gökhan da gülmüştü. "Hayır, en komiği... Ada'nın cebine çaktırmadan koymaya çalıştığı notu

Ada'nın

hayır hayır

diye büyük bir reddedişle yere atması." Gökhan cebinden küçük bir kağıt çıkarıp bana uzattı. "Neyse ki ben varım ve notuna sahip çıktım!"

"Tamam," dedi Begüm, uyarıcı bir tavırla. "Yerin kulağı vardır," derken, başıyla Asya'yı işaret etmişti. "Duymasın Leo. Dalga geçtiğimizi düşünür sonra."

"Nina. İstanbul'a dönünce lütfen beni bul. Bahçedeki evde, Batlerin yanındayım."

"Zaten dalga geçiyorsunuz teyze?!" dedi Asya, kaşlarını kaldırırken. "Leo çok üzgün. Hiçbiriniz onu anlamıyorsunuz."

"Biri, konunun ne olduğunu söyleyecek mi?!" dedi Bora, sitem eder gibi.

"Sienna'yı İstanbul'a davet etmiş," dedi Beyza sıkıntıyla. "Annesi beni aradı da öğrendim. Bu hafta sonu gelebileceklerini söyledi. Ben de bu hafta sonu müsait olmadığımızı söyledim kadına. Doğal olarak! Kadın bozuldu, böyle bir davetten haberim olmayacağını düşünmemiş bile bence." Başını iki yana salladı. "Benim de bir açıklama yapmam gerekti ve aklıma gelen tek şey, anneannemi kaybettiğimizi söylemek oldu. Leo da bu konuşmayı duyunca kıyamet koptu."

"Sonra da bütün gün babası gelsin diye bekledi, onun izin vereceğine ve annesine karşı üstünlük sağlayacaklarına inanarak," dedi Begüm.

"Ve?" dedi Bora, bakışlarını Aydın'la birleştirirken.

"

Mümkün değil

demiş bulundum," dedi Aydın, sıkkın bir ifadeyle. "Amerika'dan İstanbul'a çağırdığı misafiri eve kapatamayacağımıza göre... Şu an İstanbul gezisi yapacak kadar müsait olmadığımızı anlatmaya çalıştım. Dinlemedi zaten

mümkün değil

'den sonrasını çok. Bağırıp çağırmaya başladı."

"Olay sana hangi noktada döndü?" diye sordum Gökhan'a.

"Ada ve Demir'in yanında bağırmaması gerektiği konusunda onu uyardığımda," dedi Gökhan, iki arada bir derede kalmış gibi. "Demir takmadı da Ada'yı sakinleştirmek için bizim bi' maymun olmadığımız kaldı. Yeşim'e gidebileceğini söylediğimiz için çok pişman oldum önce ama... Başardık valla. Bunu da atlattım ya ben, siz bu kızı bana bırakıp tatile falan çıkabilirsiniz. Şöyle temizinden birkaç ay. İdare ederiz biz. Ada? Değil mi güzelim?"

"Jüjim!" dedi Ada, hem gülümseyip hem de ciddi olabilme genini doğrudan babasından aldığını hepimize kanıtladığı bir ifadeyle. "Mama."

"Pardon da..." dedi Begüm, terslenerek. "Ekip başarısıydı bu, doğrudan kendine pay biçme."

"E nasıl sakinleşti?" diye sordu Bora.

"Gölgelerin gücüyle," dedi Gökhan gülerek. "Kucağımda ağlarken duvarda gölgesini gördü."

"Sam gösterdi," diye düzeltti Begüm.

"Sam göstermese kendi görmeyecekti çünkü!" dedi Gökhan, gözlerini devirirken.

"Görmezdi!" dedi Begüm, gözlerini kocaman açarak. "Bugüne kadar görmemiş, bugün mü görecek?"

"Bayağı şaşırdı valla," dedi Gökhan, bir Bora'ya bir de bana bakarak. "Ne yapsa aynısını yapıyor, duvarda bir siluet var falan bi' duraksadı önce, sonra bütün dikkati oraya çevrildi." Kaşları havalandı. "Korktu mu sevdi mi anlamadık ama... Bugüne kadar hiç gölgesini görmemiş olması çok garip. Aynadan farkı ne, onu da tam anladığım söylenemez."

"Anneciğim," dedim içtenlikle. "Gölgeyi mi öğrendin sen?"

"Mama," dedi Ada, bir elini kaldırıp onunla şu an muhatap olmamamı ister gibi.

"Peki..." dedim, yemek yediğini kabullenmiş bir şekilde. Elimdeki notu cebime koydum. "O hâlde ben gidip Leo'yu bulsam iyi olacak."

"Sienna buraya gelmeyecek Nazlı," dedi Beyza, bir direktif verir gibi. Bakışlarım kardeşine benzer gözlerini hedef aldı. "Lütfen, bu konuda fikir birliği içinde olalım."

Dudaklarım bir cevap vermek üzere aralandı fakat bana meraklı gözlerle bakan Asya'yı görünce susmak zorunda kaldım. Demir ve Ada beni anlamıyor olabilirlerdi ama Asya alenen anlayacaktı. "Gideyim mi?" diye sordu, aramızdaki bakışma altıncı saniyeye dek uzayınca. "Bitti zaten yemeğim."

"Yok," dedim gülümsemeye çalışarak. "Ben gidiyorum zaten. Cevap vermekten vazgeçtim."

"Buradan da vereceğin cevabın olumsuz olacağını gayet anlıyoruz," dedi Beyza endişeyle. Yardım dilenir gibi Bora'ya baktı. "Sen de Begüm ve Nazlı gibi düşünmüyorsun değil mi? Bari sen bir şey söyle!"

"Ben, Sienna'ya neden İstanbul'u gezdiremeyeceğinizi anlamadım," dedi Bora, bakışları Aydın ve Beyza arasında mekik dokurken. "Babaannemden rol çalmak gibi olmazsa eğer, benzin paranız mı yok?"

"Sahi babaannem nerede?" dedi Begüm, merakla abisine bakarken. "Hani buraya gelecekti?"

"Nagihan Hanım'ın vefat ettiği evde de dua okuyacakmış babaannem. Oraya geçti Bahar'la. Bir iki saate gelir," dedi Bora. Cebinden telefonunu çıkarttı. "Neyse. Biz Leo'yu görelim. Sonra eve geçmemiz lazım." Telefonu kulağına götürdü. "Patrick, Leo'ya geldiğimizi ve onu görmek istediğimizi söyler misin?"

"Biz gitseydik?" dedim, kaygıyla. "Onu bulmamı söylemiş. Niye ayağımıza çağırdık çocuğu? Ayrıca sen Falcon'ların yanında olduğunu nereden biliyorsun?"

"Nerede olacak başka Nazlı?" diye sordu Bora, bana inanamaz gibi. "Gerçekten evi terk etmesine izin vermeyeceklerine göre? Burada olmayan birilerinin yanında olduğu belli." Derin bir nefes alıp verdi. "Annesiyle babasının yanında konuşmamız daha uygun ayrıca, o yüzden onun gelmesini istedim."

"Annesinin yanında konuşabilirsiniz ama ben kalksam iyi olacak," dedi Aydın, ayağa kalkarken. "Zira sarf ettiği cümleleri kaldıramıyorum." Bora bir şey diyecekti ki Aydın devam edince konuşamadı. "Abi gerçekten. '

Sienna varken sen yoktun ki, sana niye sordum zaten?'

falan diye bağırdı. Bu konudaki öfkesi, içindeki başka öfkeleri tetikliyor. Çocuk haklı. Sienna varken ben yoktum, bu konuya da karışmamalıydım."

Duyduğumuz adım sesleri yüzünden, Bora Aydın'a yine bir cevap verememişti. Leo, fosforlu mavi montu üstünde, turuncu çantası sırtında, küçük küçük yürüyerek yanımıza geldiğinde kıpkırmızı olmuş bakışlarını doğrudan bana çevirdi. "Nina!" dedi hüzünlü bir tavırla. Ada, son lokmasını da ağzına attıktan sonra kaşlarını çatarak Leo'ya dönmüşken, Demir sevinçle "Abi!" diye bağırmıştı.

"N'aber minik aslan?" dedim, Leo'ya sımsıkı sarılırken.

"Senin evinde kalabilir miyim Nina?" diye sordu Leo, soruma cevap vermeden. İngilizce konuşuyordu. "Artık burada kalmayacağım ve para biriktirene kadar kalacak bir yerim yok."

"Para biriktirince ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu Beyza, ciddiyetle. "On bir yaşında, ayrı eve çıkmayı mı planlıyorsun?"

"Williamsburg'a döneceğim. Büyükannemin yanına," dedi Leo da benzer bir ciddiyetle. "Çünkü ben orada çok mutluydum. Burada hiç mutlu olamıyorum."

"Dayı kaydır beni," dedi Demir, Gökhan'a. Mama sandalyesinden kalkmak istiyordu.

Leo, bakışları Demir'in ellerini silen Gökhan'a çevrildiğinde zorlukla yutkundu. "Artık bebek değilim ama siz bana bebekmişim gibi davranıyorsunuz." Gökhan, Demir'i mama sandalyesinden indirince, Ada da inmek istedi ve ellerini talepkâr bir biçimde Begüm'e uzattı. "Bebekler her şeyi hemen unutuyorlar ama ben unutmuyorum," diye devam etti Leo.

Begüm, Ada'yı kucağına alınca, bakışlarını Asya'ya çevirdi. "Gel Asya," dedi, yumuşacık bir sesle. "Birlikte oyun oynayalım biz." Begüm, her ne kadar eğleniyor gibi görünse de eğlenmediği aşikârdı ve böylesi kasvetli bir muhabbetin içinde olmak yerine kaçıyordu. Aydın da öylece ayakta kalmıştı ve o da kaçmak için bir an kolluyordu ama o an'ı Begüm kadar rahat bulamıyordu. Demir yürüyerek annesinin yanına gelince, "Ver elini bebeğim," dedi Begüm. Demir, annesinin elini tuttu. "Şimdi saklambaç zamanı!" dedi, neşeli olması için çabaladığı bir sesle. "Sobe yapacağız!" Asya da masadan kalkarken Begüm, Leo'ya dönüp, "Siz konuşun... Sonra istersen, sen de bize katılırsın," dedi ama Leo başını belli belirsiz iki yana sallayarak, onu reddetti.

"Ani, ba, ge?" dedi Ada hevesle. "Oğbe!"

"Siz halanla biraz oynayın bebeğim," dedi Bora, durgun bir sesle. "Sonra eve gideceğiz. Tamam mı?"

"Hığğğ," dedi Ada gülümseyerek. "Aya! Oğbe!"

Leo derin bir nefes koyuverip başını kaldırdı ve bana baktı. "Ben de sizinle gelebilir miyim Nina? Sende kalmak istiyorum. Bana bir cevap vermedin."

Begüm'ler merdivenlere doğru ilerlerken, Leo'nun elini tuttum. "Benim evim senin evin minik aslan. İstediğin zaman gelebilirsin tabii ki. İstediğin kadar da kalabilirsin. Ama bu... Sorunlardan kaçmak olmaz mı?"

"Burada kalmak istemiyorum," dedi Leo, üzgün bir şekilde. "Annem artık başka biri gibi. Hep üzgün, hep mutsuz, hiç gülmüyor. Her şeye

hayır

diyor. Sonra babam da her şeye

hayır

diyor. Her şey yasak ama kimse nedenini açıklamıyor. Beni hep geçiştiriyorlar ve devamlı kendi aralarında gizli gizli konuşuyorlar. Bahçeye çıkıyorum, devamlı adamlar beni izliyorlar. Sanki ben bebekmişim gibi devamlı başımda duruyorlar."

"Anlıyorum," dedim güçlükle yutkunduktan sonra. "Ama... Annen henüz iyileşmedi, bunu biliyorsun."

"Yürüyemiyor olabilir ama onun dışında iyileşti!" dedi Leo, hırçın bir ifadeyle. Fizyolojik olarak haklı olabilirdi ama işin psikolojik boyutunu derin bir yerden göremeyecek kadar çocuktu. "Çok sıkıldım! Ben artık annemin ve babamın mutsuzluğunu görmek istemiyorum! Begüm hep gülüyor, hep çok mutlu, onu çok kıskanıyorum! Asya'yı da! Annesi ve babası ölmüş ama buna rağmen benden daha mutlu! Burası benim için güzel bir yer değil Nina! Amerika'yı özledim! Orada da yasaklar vardı, kurallar vardı, ama bu kadar çok değildi. Orada Gökhan da başka biriydi, Bat de Falcon da Lizard da Bear da Fox da. Orası çok güzeldi. Çünkü eskiden o yoktu, biz Amerika'dayken yoktu!"

"Kim?" diye sordum.

"Mehmet Şahindağ," dedi Leo. Kaşlarım hayretle havalanırken bakışlarım Beyza'nın gözlerini buldu. Yüzünde hiçbir mimik yoktu ve sadece Leo'yu izliyordu. Aydın ve Gökhan ise aynı benim gibi şaşkına dönmüşlerdi. Aslında neye şaşırdığımızı da bilmiyordum, tabii ki her ne kadar duymasından kaçınsalar da duyduğu şeyleri bildiği şeylerle bağlayacaktı. Mehmet Şahindağ bir zamanlar Leo'nun karşısına geçip, babası olduğunu söylemiş bir adam değil miydi? "Burada babam oldu, dayım oldu, teyzem oldu, bir sürü insan oldu ama... Ben yine de orada daha mutluydum. Amerika'ya döneceğim."

"Leo," dedi Bora, masanın etrafından dolanıp Begüm'ün kalktığı sandalyeye otururken. "Seninle, senin bir yetişkin olduğunu düşünerek konuşmamı ister misin?" Leo, oturduğu için göz teması kurmasının hepten kolaylaştığı Bora'ya dikkatle bakarken başını sallamıştı. "Ama söyleyeceklerim, normalde bir çocuğa söylenmemesi gereken şeyler. Korkabilirsin. Üzülebilirsin. Daha mutsuz da olabilirsin belki. Ama her şeyi bilir ve kararını ona göre verirsin. Bunu gerçekten istiyor musun?"

"Bora!" dedi Beyza, uyarıcı bir tavırla.

"Evet," dedi Leo, Bora gibi Türkçe konuşarak.

"Mehmet Şahindağ, siz Amerika'dayken de vardı..." dedi Bora, oldukça ciddi bir ifadeyle. Leo'nun kaşları çatılırken, dayısının doğru söyleyip söylemediğini anlamak istercesine bana bakmış ama Bora devam edince yeniden ona dönmüştü. "Sizin yıllarca Amerika'da kalmanızın... Bizden uzakta olmanızın... Senin babanı tanıyamamanın... Orada da olan yasakların, kuralların... Bütün bunların tek sebebi o. Yani bu, nerede olduğunla ilgili bir mesele değil."

"Anneme aşık, değil mi?" diye sordu Leo. Aydın gözlerini sımsıkı yumarken, Beyza'nınsa gözleri iri iri açılmıştı. Gökhan alt dudağını dişleyerek Bora'ya baktı, Bora'nın da bu soruyu beklemediği aşikârdı. Ben ise şaşırmamıştım. Leo'nun gördüğü, duyduğu ve öğrendiği her şeyi bir kenara yazıp da sonrasında parçaları birleştirme gücü, yaşının çok ötesindeydi. Bunda annesiyle kurduğu ikili ilişkinin, büyüdüğü ortamın, arkadaşlarının OCTO'nun asil üyeleri olmasının, belki her şeyin ötesinde genlerinin ve emindim ki benim bile payım vardı.

"Hayır," dedi Bora doğrudan. "Aşk, böyle bir şey değil. O hasta. Psikolojik sorunları var."

"Aşk nasıl bir şey?" diye sordu Leo.

"Bu değil," dedi Bora, içine derin bir nefes çekerken. "Aşkı anlatamam. Tarif edemem. O kadar yetenekli değilim. Ama bu soruyu kimse sorsan, sana bambaşka bir cevap verir zaten. Sen kendin bulacaksın bu sorunun cevabını.

Büyüdükçe. On bir yaşında olduğun için böyle söylemiyorum. Yaş aldıkça yepyeni cevaplar bulacaksın bu soruya, o yüzden

büyüdükçe

diyorum."

"Mehmet Şahindağ neden doğru cevabı bulamamış o zaman?" diye sordu Leo.

"Dedim ya... Hasta." Bora'nın bakışları kısıldı. "Ama merak etme. Yakında iyileşecek. O zaman, o seni endişelendiren biri olmayacak artık. O zaman, bütün bu sorunlar bitecek. Bana güven. Az kaldı."

"Ne kadar az?" diye sordu Leo, tek kaşını kaldırarak. "Bir saat mi? Bir gün mü? Bir hafta mı?" Başını iki yana salladı. "Uzun zamandır herkes, az kaldığını söylüyor. Polise niye gitmiyorsunuz?" İfadesi merakla kaplanmıştı. "Bizden uzak durmasını polis sağlamaz mı? OCTO niye bir şey yapamıyor? Siz güçlü değil misiniz? Hepinizin silahları yok mu? Niye onu yenemiyorsunuz?! Hep bize zarar mı verecek böyle? Biz hep hapis gibi mi yaşayacağız?! Hep etrafımızda bir sürü adam mı olacak?!"

Bora sıkıntılı bir nefes verirken, dudaklarının kenarında buruk bir gülümseme oluşmuştu. "Ben ne kadar zamandır Mehmet Şahindağ iyileşsin diye uğraşıyorum, biliyor musun?" Bora es verince, Leo sorarcasına ona bakmıştı. "Neredeyse on iki senedir."

"Ben doğmamış mıydım daha?" diye sordu Leo, nutku tutulmuş gibi.

"Cık," dedi Bora, gülümsemesi büyürken. "Kırk gün sonra, annemin mezarına gideceğim. 9 Ocak'ta. Sen de benimle gelmek ister misin? Ben anneme Mehmet Şahindağ'ın iyileştiğini, yani artık bittiğini müjdelerken, sen de yanımda olmak ister misin?"

Leo düşünceli bir ifadeyle Bora'ya üç saniye baktıktan sonra, "Annen, onun yüzünden mi öldü?" diye sordu.

Bora, "Evet," dediğinde Leo'nun içine yerleşen korku, gözlerini de doldurmuştu. "Ne yazık ki onun yüzünden çok fazla insan öldü. Sadece annem de değil."

Leo, sırt çantasının askılarına sıkı sıkıya tutunurken gözlerini kırpmadan Bora'ya bakıyordu. "Daha mı güçlü o sizden? Hepimizi öldürecek mi?"

"Kimseyi öldüremeyecek çünkü biz güvenlik tedbirlerimizi alıyoruz," dedi Bora. Gülümsedi. "Sen söylemedin mi bir sürü adam var etrafımızda diye..." Leo'nun çanta askılarında olan ellerini gevşemeleri için olsa gerek, okşamaya başladı. "Annen neredeyse ölüyordu, haklısın, ama ölmedi... Yaşıyor. Yaşayacak da. Çünkü gerçek güç, sevgiden gelir. Biz, kocaman bir aileyiz. O ise tek başına. Onu seven, sayan, önemseyen hiç kimse yok. O asla bizden güçlü değil. Hiçbir zaman olmadı."

"Korkmayayım mı yani?" diye sordu Leo, korktuğu her hâlinden belli bir şekilde.

"Korkma..." dedi Bora, güven verici bir tonlamayla. "Bizimle gelebilirsin. Bizde kalabilirsin. Ne kadar istersen... Ama ben senin yerinde olsam, korkmamak için canım ne zaman istese, annem ve babamla beraber uyurdum. Çünkü insanın annesi ve babasıyla birlikte uyuması, ona daha büyük bir güç verir. Bunu yapabilecek fırsatın varken, yapabildiğin kadar yap derim."

"Onlar birlikte uyumuyorlar ki," dedi Leo, ağlamamak için kendini kasarken.

"Sen söylersen uyurlar," dedi Bora.

"Söyledim daha önce. Uyumuyorlar. Babam itiraz ediyor. Annem ise sessiz kalıyor ve bu onun da itiraz ettiği anlamına geliyor," dedi Leo.

"Bir kez daha söyle..." dedi Bora.

"Söylemem," dedi Leo, gözlerinden patır patır yaşlar dökülürken. "Gurursuz muyum ben?"

Bora, Leo'nun gözlerinin içine bakarken acıyla gülümsemişti. "Allah kaderini benzetmesin."

"Kime?" diye sordu Leo merakla.

"Çok eskiden tanıdığım bir arkadaşıma," dedi Bora, Leo'nun saçlarını karıştırırken. Kastettiği kişinin kendisi olduğunu Leo dışında hepimiz anlamıştık. "Ben senin yerinde olsam, bir kez daha söylerdim," diye devam etti, içine derin bir nefes çekerken. "Gururun, annen ve babanla mutlu olmandan daha mı önemli?"

Leo, Bora'nın gözlerine düşünürcesine bakarken, elinin tersiyle gözlerinden akan yaşları sildi. "Annenin mezarına seninle gelirim," dedi, başını aşağı ve yukarı sallarken. "9 Ocak'a kadar iyileşeceğine emin misin ama? On iki senedir iyileşmemiş, kırk günde nasıl iyileşecek ki?"

"Çünkü işte ben, on iki senedir, bunun için uğraşıyorum..." dedi Bora. Cümleleri Leo'nun zihninde bir paradoks yaratıyordu, biliyordum, fakat Leo'nun aynı babası gibi acı kahve olan bakışları Bora'ya olan güvenini gösteriyordu. "Sienna'yı da ondan sonra davet edelim İstanbul'a istersen, ne dersin?" diye sordu Bora, neşeli olması için çabaladığı bir tavırla. "Ben sizi yatla da gezdiririm."

"Gerçekten mi?" diye sordu Leo heyecanla. "Bodrum'da, küçük bir yatımız bizim de vardı ama... İstanbul'da da yata binebilir miyim gerçekten?"

"Tabii ki," dedi Bora içtenlikle. "Sen iste, yeter!"

"Çok teşekkür ederim dayı," dedi Leo, kollarını Bora'nın boynuna dolarken. Bora da Leo'ya sımsıkı sarılırken, tanıştıkları ilk günü düşündüm. Bu akşam ben de Leo'yla konuşabilirdim. Benim konuşmam bu şekilde olmazdı muhtemelen ama ben de kendime göre başarılı olurdum kesin. En kötü ihtimalle, bana olan hayranlığını kullanır ve onu, bu evde kalmaya ikna ederdim. Fakat Leo'nun bu an'ı dayısıyla yaşaması aralarındaki bağı inanılmaz güçlendirmişti ve bunu görmek benim için çok özeldi. Leo, kollarını Bora'nın boynundan ayırdığında bana baktı ve sanki yüreğimden geçenleri duyuyormuş gibi gülümsedi. Ardından Gökhan'a yandan bir bakış atıp, annesiyle babasına döndü. "Bu akşam üçümüz birlikte uyuyabilir miyiz?" diye sordu, derin bir nefes aldıktan sonra.

Aydın başını

evet

anlamında sallarken; Beyza, "Uyuruz tabii," demişti. Leo onlara kocaman gülümserken, Amerika'ya gitmekten vazgeçtiği belliydi.

♠

Ada yol boyunca hiç susmadan konuşmuştu. Bütün günü bizden ayrı geçirdiği için anlatacak çok şeyi vardı. İster kabul etsin ister etmesin, Tarabya'daki insanlarla sosyalleşmek ona çok iyi gelmişti. Biz, dün gece, Nagihan Hanım'ın haberini aldıktan sonra Zeki Akbulut'la kaldıkları eve gitmiştik. Polislerin ve ambulansın eve gelmesi, Zeki Akbulut'un ifade vermesi, Nagihan Hanım'ın naaşının hastaneye taşınması falan derken neredeyse gece yarısı olmuştu. Begüm; Asya, Leo ve Demir'le kalmıştı ama Beyza; Bat, Falcon ve Bear'la hastaneye gelmişti. Lizard gelememişti çünkü birinin de Tarabya'da kalması gerekiyordu. Hatta Samet ve Eren de olası bir duruma karşı Begüm yalnız olmasın diye Tarabya'ya geçmişlerdi. Kilyos'ta ise Selim'i bırakmıştık. Çınar, sabaha kadar hastanede dururdu, istediği de buydu ve fakat Zeki Akbulut, zorla da olsa eve gitmesi konusunda ısrarcı davranmıştı. Çınar'ın yanında olmak istediğim için ben de onun evine geçmiştim. Yanımızda sadece Beyza, Aydın ve Bahar vardı. Bora ve Gökhan'la ise gelişmelerden ötürü hem Frantz'le hem de İstihbarat'la iletişim kurulması gerektiği için hastanede ayrılmıştık. Bu sırada Falcon Tarabya'ya; Bat ve Bear da Kilyos'a, Selim'in yanına geçmişlerdi.

Her şey bir konuydu, gözetilmesi gereken çok şey vardı, hepimiz aynı anda Çınar'ın yanında olamıyorduk. İzmir'e sadece Lizard gelebiliyordu. Bora; Falcon, Bear, Bat ve Selim'in İstanbul'da kalması gerektiği talimatını verdiğinde herhangi bir olumsuz karşılık almamıştı ama bu durumun OCTO'nun üç asil üyesi için de zor olduğunu biliyordum. Fox onların arkadaşlarıydı ve her ne kadar bunu dile getirmeseler de onlara göre, Gökhan'ın ya da Aydın'ın, hatta belki her ikisinin İstanbul'da kalması, ama onların İzmir'de, arkadaşlarının yanında olmaları daha doğru olabilirdi. Onlar yerine bunu dile getiren ben olmuştum fakat Bora da verdiği cevapta haksız değildi. Falcon, Bear ve Bat'e bütün içtenliğiyle, Nagihan Hanım'ı Mehmet Şahindağ'ın öldürttüğü bilinecekken, bütün gözler bu cenazede olacakken, Gökhan'ın ya da Aydın'ın orada bulunmamasının dikkat çekeceğini söylemişti.

"Sizi anlıyorum,"

da demişti, samimiyetle.

"İnanın bana, ben gitmesem bile olur. Sizin orada olmanız, benim orada olmamdan daha önemli, bunu biliyorum. Ama üzgünüm."

Beyza'nın, Begüm'ün ve çocukların bir arada olmasının daha güvenli olacağına karar veren de Bora'ydı. Falcon, Bear, Bat ve Selim'in bütün dikkatinin tek bir yerde olması gerektiğini söylemişti. O yüzden havaalanına giderken Ada'yı ve Yeşim'i, Tarabya'ya bırakmıştık.

Ada, biz sabaha karşı eve döndükten biraz sonra uyanmıştı ve onunla kahvaltı bile yapabildiğimiz için, onu Tarabya'ya bırakırken işimiz olduğunu ve akşam döneceğimizi söyleyerek, bugünü, zaten alışık olduğu bir gün gibi hissetmesini sağlamaya çalışmıştık. Yeşim de hazır biz evde yokken evin detaylıca temizlenmesi için talimat vermişti. Ayrıca bugün, daha evvel de bize gelen, Sevim Hanım'ın uzaktan akrabası Zerrin Hanım da gelecek, yemek yapacak ve temizlik sonrası evin genel düzenlemeleriyle ilgilenecekti. Biz Nagihan Hanım'ın evinden çıkıp, İstanbul'a dönmek üzere havaalanına giderken Yeşim, Gökhan'lar da artık İstanbul'a döndüğü için, evin durumuyla ilgilenmek istediğini ve Ada'yla eve dönmelerinin bir sakıncası olup olmadığını sormak üzere beni aradığında, benim de aynı soruyu Bora'ya sormam gerekmişti. Bora da Selim'i aramış, Gökhan'ın da yanlarında olması koşuluyla eve geçebileceklerini söylemişti. Fakat Ada, hepimizi şaşırtacak bir şey yapmış ve Yeşim'le eve dönmek istememişti.

Ada her ne kadar kendi kararları olan biri de olsa, anne ve babasının yanında olmadığı zamanlarda en güvenli bölgesi Yeşim'di ve biz yokken, Yeşim'in gittiği herhangi bir yere gitmek istemeyişi görülmüş ya da duyulmuş bir şey değildi. Selim'le de vakit geçirmeyi seviyordu fakat Yeşim'in ona sunduğu herhangi bir teklif olduğunda buna asla itiraz etmezdi. En fazla

"Abi?"

derdi,

o da gelsin, o da olsun

isterdi. Ben ya da Bora yokken ama Yeşim etrafındayken her yerde durabilirdi, Tarabya'da da durabilirdi, Yeşim'in yanında olduğunu bildiği müddetçe, saatlerce, her ne yapıyorsa yapabilirdi. Tarabya'daki herkese yavaş yavaş alıştığını görüyorduk ama yine de bizim olmadığımız yerdeki güvenli bölgesi Yeşim ona ısrarla,

"Peki ben gideyim mi eve? Sen burada kalır mısın ben yokken?"

diye sorduğunda, her defasında,

"Hığğğ!"

cevabı vermesi, bizim için hayret edilesi bir durumdu. Hem hayret edilesi hem de iç ısıtası. Bora bunu öğrendiğinde öyle güzel gülümsemişti ki, kızının ailesiyle kurduğu aidiyetin büyük bir hayali olduğunu ve o hayalin sonunda gerçekleştiğini düşünmüştüm.

Leo, annesiyle babasına nihayet sarıldıktan ve Begüm'ün önderliğindeki saklambaç oyunu da bittikten sonra, Ada'ya eve gideceğimizi söylemiştik. Bizimle eve dönmek konusunda bir derdi yoktu ama bu kez de Demir ağlamaya başlamış ve Ada'dan ayrılmak istememişti. Begüm'ün Demir'i, Ada'nın yine geleceğine ikna etmesini beklediğimiz dakikalarda Ada, Gökhan'a cilve yaparak onunla vedalaşmakla meşguldü.

"Jüjim ge,"

demişti; Demir,

"Da gitme!"

diye ağlarken. Gökhan, "

Hadi Ada'ya görüşürüz diyelim,"

diyerek, onu tek tek dolaştırıp, insanların onu öpmesini sağlamıştı. Nihayet annesinin kucağında sakinleşmiş Demir'in de yanına uğraşmışlardı ama Demir, Ada'ya fazla büyük bir hevesle sarılınca Ada bundan hoşlanmamış ve

"Ayı! Bebe ayı! Jüjim! Ayı!"

diyerek, tepkisini ortaya koymuştu. Yolda, Demir'den bahsettiği anlarda bile kaşlarını çatıyordu.

Eve gelir gelmez Ada'yı banyoya sokmuştuk. Zaten bütün günü çok hareketli geçirdiği için olsa gerek uykusu vardı. Biz de uykusuz oluşumuza bakmadan, sırf daha rahat uyusun diye uğraşıyorduk fakat o, bu çabamızı önemsemeden, banyodan çıkmamak için gereğinden fazla direnmişti. Bora, bizi çok özlediği için bizimle vakit geçirmek istediğini ve buna hakkı olduğunu söylediğinde ona hak vermiştim. İlk on beş dakika, her

"Çıkalım mı artık anneciğim?"

sorumu,

"Ayı!"

diye yanıtlamasına rağmen ona müsamaha göstermiştim. Fakat on beşinci dakika üçüncü saniyede, üşümesin diye omuzlarına sıcak su tuttuğum duş başlığını, bir anlık boşluğumdan yararlanarak elimden kapıp da bana çevirdiğinde, bir de üzerine kahkahalarla güldüğünde, babası da utanmadan bu kahkahalara eşlik ettiğinde, banyo faslının sona erdiğini gayet net bir dille belirtip, üzerimi değiştirmek için banyoyu terk etmiştim.

Zerrin Hanım, giyinme odamızın fazlasıyla karışık olan benim kısmımı da toparlamıştı fakat bu toparlama işi, benim düzenimi bozmuştu. Siyah bir tayt bulmuştum ama üzerime geçirecek bir kazak bulmam epey zamanımı almıştı. Kazaklarım, niye raflarda olmak yerine asılmışlardı; bir omzu düşük salaş beyaz kazağımın yanındaki askıda niye fi tarihinden kalma, yanılmıyorsam Eren'in 2015'teki doğum günü için aldığım ve yalnızca bir kez giydiğim, siyah, pullu, transparan kazak vardı; hırkalarım neredeydi; şallarım neredeydi; her şeyin yeri niye karışmıştı, gerçekten bilmiyordum. Bir omzu düşük salaş beyaz kazağı giydim ve yeniden Ada'nın odasının yolunu tuttum.

"Kurumadı ama daha saçların babacığım, dur." Ada, aynı benim gibi saç kurutma makinesinden nefret ediyordu. Üstelik onunkisi ona özel bir makineydi, korkunç bir ısı vermiyordu ve oldukça sessiz çalışıyordu. Banyo kapısının pervazına yaslandım ve onları izlemeye başladım. Bora makineyi Ada'nın azıcık olan saçlarına tutarken, Ada da dişlerini fırçalıyordu.

Dişlerinin fırçalanmasından nefret ediyor olabilirdi ama şu anda yaptığı şey, saçlarının kurutulma işinden bir kaçış olduğu için, bunu çok seviyormuş ve dünyadaki en önemli şey buymuş gibi davranıyordu. Tabii fırçayı ağzının içinde dolaştırmak için elini sağa sola, öne arkaya falan hareket ettirmesi gerekirken; elini sabit tutuyor ve kendisi hareket ediyordu, orası ayrı. "Ama sen yerinde durmazsan, ben saçlarını kurutamam Ada. Çünkü bunun kablosu, ancak bu kadar uzanıyor. Dişlerini birazdan fırçalasan olmaz mı?"

"Ayı." Tabii ki. Başka ne diyebilirdi ki? Bora kurutma makinesini kapatıp tezgahın üzerine koydu ve Ada'nın saç fırçasını alıp saçlarını düzeltmeye çalıştı. "Ba!"

"Ne kadar güzel oldun?!" dedi Bora, Ada'nın dikkatini dağıtmak için.

Ada kaşlarını çatarak arkasındaki aynaya bakmaya çalışırken beni görmüştü. "Ani!" Beni tepeden tırnağa süzdü. "Jüje!"

"Asıl sen çok güzelsin anneciğim," dedim gülümseyerek.

Bora, Ada'nın kremine uzandı ve parmağının ucuna birazcık krem aldı. "Yüzünü nemlendirirsek, daha da güzel olacak annesi..." Bora, bana bakan Ada'nın yüzüne kremi dokundurdu fakat süremedi çünkü Ada kremi fark ettiği anda, elinin tersiyle yüzünü silmişti. "Ama böyle yapmıyorduk?" dedi Bora, sorar gibi.

"Nini şüü," dedi Ada, bıkkın bir tavırla.

"Yeşim Abla yapıyor sütünü şu anda kızım," dedim.

Bora sabırla, parmağının ucuna biraz daha krem aldı. "Bak ben bunu senin yüzüne süreyim." Biraz da Ada'nın parmak ucuna krem sıktı. "Sen de bunu benim yüzüme sür. Olur mu?" Ada, parmağının ucunda olmasından hiç hoşlanmadığı kremi Bora'nın burnuna sürdü. Bora güldü ve Ada da Bora'nın burnundaki kreme gülerken, Ada'nın yüzünü nemlendirme işini bitirdi. "Aferin bi'tanem benim!" dedi Bora, Ada'yı kucağına alırken.

"Kiğğ," dedi Ada, parmağının krem sürülmüş ucunu göstererek. Bora içine sabır çekercesine derin bir nefes aldı ve Ada tatmin olana kadar, onun

parmağının ucunu yıkadı. Ada'nın parmağının temizlendiğini düşünesi yoktu, çünkü Bora suyu her kapatmak istediğinde, "Ba! Ayı!" diyordu.

"Su, böyle fuzuli bir şekilde musluktan akıtılmayacak kadar değerli bir şey ama babacığım! İstanbul'un suyunu bitiremeyiz değil mi?!" dedi Bora, musluğu üçüncü kez kapatmaya yeltenirken. Ada'nın hoşnutsuzca boğazından çıkardığı sesleri duymazdan gelerek, onu musluktan uzaklaştırdı. "Üzgünüm," dedi, ciddiyetini koruyarak. "Bunu gerçekten senin geleceğini düşündüğüm için yapıyorum."

Ada babasına kendince bir cevap verirken, -bence onunla kavga ediyordu- Yeşim ve Noir'nın odaya geldiğini fark edince konuşmasını yarım bıraktı ve heyecanla onlara döndü. "Şim..." dedi, elinin tersini saçlarının arasından geçirerek. "Oağ!"

"Sıhhatler olsun. Çok güzel olmuşsun," dedi Yeşim gülerek. "Uyuyacak mısın sen şimdi?"

"Ayı," dedi Ada.

"Evet, Yeşim Abla'sı," dedi Bora, kaşlarını çatarak. "Gece oldu. O yüzden uyuyacak Ada."

"İyi geceler Ada'cığım," dedi Yeşim ve biberonu bana verip odadan çıktı.

Noir, Bora'nın ayaklarının dibinde gezerken, Ada kollarını bana uzattı ve "Ani!" dedi.

Biberonu Bora'ya verip Ada'yı kucağıma aldım. Ada yanağıma bir öpücük kondurduğunda, "Bir daha beni ıslatma tamam mı?" dedim, onu tembihler gibi. "Oyun zamanı başka, banyo zamanı başka. İlle zamanları birbirine karıştıracaksan da babanı ıslat. Niye beni ıslatıyorsun ki?" Ada bana kendi dilinde cevap verirken, babası teessüfle bana bakmıştı. "Beni öptüğün için, özür dilediğini var sayıyorum. Bir daha yapmayacağın, uslu bir çocuk olduğun ve annenin sözünü dinleyeceğini bildiğim için, seni affettim." Ada bana bir şeyler derken esnedi. "Evet anneciğim uykun çok geldi. Kitap seçelim mi?"

"Ayı," dedi Ada, başını iki yana sallarken. "Eee eee."

"Tamam bebeğim," dedim ve onu beşiğe yatırmaya yeltendim fakat Ada bacaklarını sallayıp itiraz dolu bir nida çıkardı. "Uyumak istedin ya ama... N'oldu şimdi?"

"Eee eee," dedi Ada, işaret parmağıyla yatağı göstererek.

"Babacığım, dün akşam da burada yattın..." dedi Bora, Ada'nın saçları arasına bir öpücük kondururken. "Sevmedin mi beşiği? Bunu geçici olarak kullanıyorsun zaten. Eski evimizdekine benzer bir beşiğin gelecek yakında."

"Eee eee," dedi Ada, işaret parmağıyla yeniden yatağı gösterirken. "Ani eee eee, ba eee eee."

"Beraber mi uyumak istiyorsun?" diye sordum merakla.

"Hığğğ," dedi Ada, başını omzuma yaslarken. "Nini. Şüü. Eee eee."

"Bir şeyden mi korktu, yoksa sandığımdan daha çok mu özledi bizi?" diye sordum Bora'ya.

Bora derin bir nefes alırken, kafasındaki ihtimalleri tartarcasına Ada'ya bakmıştı. "Birkaç gündür beraber uyutmuyoruz ya... Bence canı biz olmayı çekti." Bora yatağa doğru ilerleyince, ben de kucağımda Ada'yla onu takip ettim. "Noir!" diye seslendi. "Gel oğlum." Ada'yı ortamıza alacak şekilde yatağa geçtiğimizde Noir da ayak ucumuza kurulmuştu. Ada elimden biberonunu aldı. "Burada, bizim aramızda uyuyabilirsin babacığım. Ama sen uyuduğunda seni beşiğine yatıracağız, tamam mı?"

Ada sütünden birkaç yudum aldığında yüz hatları gevşemiş, çok sevdiği bir şeye kavuşmanın verdiği mest oluşu tüm hücrelerinde hissediyor gibiydi. Kana kana sütünü içerken bir sağa döndü, bir sola döndü ama asla rahat edeceği bir pozisyonu bulamayıp, biberonu ağzından çekti ve yatağın içinde doğrulup Noir'ya baktı. Ardından da babasına döndü. Biberonu dikkatle yatak başlığına dayadı, sonra da babasının kucağına tırmandı. Yüzünü bana dönerek, yanağını babasının göğsüne dayadı. "Şüüü!" dedi emreder gibi. Biberonunu ona uzattım. Yeniden sütünü yudumlarken keyfi yerindeydi ama

neden sonra biberonu yeniden ağzından çektiğinde, birkaç damla süt Bora'nın siyah gömleğine dökülmüştü. Ada bunu önemsemeyip, uyarı dolu bir ifadeyle, "Ani!" dedi ve avucunu iki kez babasının omzuna vurdu. Ona dokunmamı istiyordu. Gülümsedim ve bir elimi Ada'nın sırtına koydum. Yeniden sütünü yudumlamaya başladığında gözlerini de kapatmıştı. Ada'nın sırtındaki elimin üzerine Bora'nın eli yerleşirken, odayı derin bir sessizlik sardı.

Ada'nın nefes alışverişleri derinleştiğinde, Bora komodinin üzerine bıraktığı telefonunu yavaş hareketlerle aldı ve bir şeylere baktı. Yüzünü bana çevirdiğinde, "Hande'nin uçağı inmiş, yoldaymış..." diye fısıldadı. Başımı anladığımı belli edercesine salladığımda bakışlarına yerleşen şefkat içime akmıştı. "Başka bir yerde görüşebilirim onunla istersen. Buraya gelmesin hiç."

"İyiyim ben sevgilim," dedim, yumuşacık bir sesle. "Sorun yok. Merak etme."

"Senin için zor olacağını biliyorum," dedi, bir elimi avucuna alırken. "Bunu yaşamak zorunda değilsin."

"Hande, karşılaşmaktan korktuğum bir insan değil..." dedim gülümseyerek. "Hem onunla yapacağımız görüşme, bizim için çok önemli."

"İstersen direkt sen konuş?" dedi. Başımı iki yana salladım. "Nazlı... Bir plan yaptık. Ama bu planın gerçekleşmesinin, seni üzen bir şeye dönüşmesinden hoşlanmam."

Dudaklarım iki yana kıvrılırken, "Dediğin gibi... Yaptık," dedim, çoğul ekinin altını çizmek istercesine. "Herhangi bir şeye zorunda kalmış gibi hissetmiyorum. Benim için kaygılanma. İyi bir plan yaptık, buna odaklanalım sadece."

Avucundaki elimi dudaklarına yaklaştırdı ve nabzımın attığı yerden uzun uzun öptü.

♠

Merdivenlerden gelen adım seslerini duyduğumda, kendimi biraz sonra yaşayacağım karşılaşma için hazırlamaya çalışmıştım. Hande, sapsarı saçlarını tepeden, gelişigüzel topuz yapmıştı ve masmavi gözlerinde keskin bir tedirginlik vardı. Aslında bu eve kadar topuklu ayakkabılarıyla geleceğini düşünsem de, siyah tayt üzerine giydiği spor bir montun altına spor ayakkabı tercih ettiğini tahmin etmem zor değildi fakat şaşırtıcıydı. İnsan yaş aldıkça tarzı da değişiyor muydu bilinmez, benim tanıdığım Hande bu şekilde değil Amerika'dan gelmek, en fazla evine yakın mesafede bir yere koşmaya kadar giderdi o kadar. Koşuyu dahi makyajsız yapmayacağını düşünürsek, şimdi yüzünde makyajın zerresi olmamasının ne anlama geldiğini de açıkçası kestiremiyordum.

"Hoş geldin Hande," dedi Bora. Hande başını varla yok arası sallarken bakışları benim gözlerimi bulmuştu. "Seni böyle aniden, apar topar getirttim ama..." Bora yeniden konuştuğunda, Hande'nin bakışları yeniden ona çevrildi. "Umarım kusura bakmamışsındır."

"Sen bir şeyden mi korktun?" diye sordum merakla.

Hande zorlukla yutkunurken, "Buraya getirileceğimi bilmiyordum," dedi. Kaşlarım çatıldı. "Adamlar biraz ketumlardı," dedi, derin bir nefes aldıktan sonra. "

Sus, hazırlan, çık, in, bin

demeleri dışında... Çok bir iletişim kuramadım kendileriyle."

"Sana bir zarar verdiler mi?!" diye sordum, kızgın bir tavırla.

"Hayır," dedi Hande, başını iki yana sallarken. "Ama hiç konuşmayan ve sürekli bana susmamı söyleyen tiplerle yaklaşık on saat yolculuk yapmak, başlı başına gerdi beni." Kaçamak bakışları Bora'ya değip yeniden benimle birleşti. "Telefonumu, pasaportumu, cüzdanımı... Her şeyimi aldılar."

"Genelde böyle oluyor," dedi Bora, ellerini ceplerine rahatça sokarken. "Mafya tarafından kaçırıldığında yani."

"Kaçırılmak mı?" diye sordu Hande. Kafasının içinde, tutunmak için bir yer aradığını ama bunu yapamadığını hissettiğimde, bir kez daha Bora'ya döndüm ama o, bana bakmıyordu.

"Sence de kaçırılmış olduğun çok açık değil mi?" diye sordu Hande'ye. Gülüşü sahteydi. "Kaçırıldığına, kaçırıldıktan sonra şaşıran da bir seni gördüm Hande."

"Abi," dedi, merdivenlerden inen Selim. Hande'nin pasaportunun, cüzdanının ve telefonunun içinde olduğu, kanıt torbasından hallice kilitli bir poşeti Bora'ya uzattı. "Gökhan Abi üç kez aramış. Bilgin olsun."

Hande'nin bakışları bana çevrilmiş, neler olduğuna dair bir aydınlanma beklercesine bir umutla gözlerimin içinde oyalanıyorlardı fakat benim de neler olduğuna dair bir fikrimin olduğu söylenemezdi. "Dışarı geçelim," dedi Bora. Ardından verandaya doğru yürüdü ve elindeki poşeti masanın üzerine koydu. "Selim, Yeşim'e söyler misin, bize kahve yapsın."

Selim başını sallayıp merdivenlere ilerlerken, Bora da verandaya çıktı. "Naz..." dedi Hande, yalnız kaldığımız ilk an'da. "N'oluyor?"

Nereden bulduğumu bilmediğim bir özgüvenle, "Sorun yok..." dedim. Gülümsemem gerçek değildi ve hatta kendimi gülümseyebilmek için epey zorlamam gerekmişti ama bu hâliyle bile güven teşkil ettiğinden emindim. "Bora'nın üslubunu görmezden gel ve sana seçenek sunduğunu düşün. İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin."

"Benden bir şey mi isteyecek?" diye sordu Hande merakla.

"Evet. Yardım isteyecek," dedim. Alt dudağımı dişlerken, yardım istediğimiz bir insanın karşısında, Bora'nın tavrından ötürü ekstra mahcup hissediyor olmamın anormalliğini sorgulamıştım. "Geçelim yanına. Anlarsın şimdi her şeyi kendin."

Hande başını sallarken kafasının daha da karıştığı açıktı ama sözümü ikiletmedi ve peşime takılarak verandaya yürüdü. Bora, ortasına ve kenarlarına ısıtıcı yerleştirilmiş oturma grubunun ikili olanına geçmiş, köşesine oturmuş, bir bacağını diğerinin üzerine atmış, bir kolunu kolçağa

dayamış, bir kolunu benim oturacağım yerin yaslanma yerine uzatmış, sigarasını içiyordu. Yanına geçerken yüzüne baktım ama gözlerine benimle temasa geçmemeleri konusunda direktif vermiş gibi davranıyordu. Hande ise karşımızdaki ikili koltuğun tam ortasına, Bora'nın rahatlığına oldukça tezat bir şekilde oturdu ve bakışlarını ikimiz arasında dolaştırmaya başladı.

"Evet," dedi Bora, derin bir nefes alıp verdikten sonra. "En son, mafyaya bir kez bulaştığında, bir daha asla kurtulamayacağın kısmında kalmıştık." Hande,

sen ne diyorsun kocan ne diyor

dercesine bana bakıp yeniden Bora'ya dönerken, ben yün şalı omuzlarıma almıştım. "Seni kaçırttım çünkü gerilmen gerekiyordu," diye devam etti Bora. Her ne kadar duruşu rahat olsa da sesinin tınısı ciddiyetini ortaya seriyordu. "Gerilmelisin çünkü çok büyük bir planın, bir parçası oldun."

Hande, sorulacak onlarca soru içinden, "Ne zaman?" diye sormayı uygun bulmuştu.

"Dün akşam," dedi Bora. Sigarasını söndürdü, bacağını diğerinin üzerinden indirdi, dirseklerini bacaklarına yaslayarak hafifçe eğildi ve Hande'nin gözlerinin içine baktı. "Sen, Mehmet Şahindağ'ın içimize yerleştirdiğini düşündüğü hain olacaksın." Hande yutkunmaya çabalarken masmavi gözlerini Bora'nın simsiyah gözlerinden çekememişti. "Onu buna inandıracaksın."

"Ama..." dedi Hande, allak bullak olduğunu saklama gereği duymadan. "Benim... Hain olmak için bir sebebim yok ki!"

"Bir değil, onlarca var..." dedi Bora, alayla gülerken. "Kendi içinde hepsini ayrı ayrı düşünebilirsin ama ben sana kısaca özetleyeyim. Nazlı, benimle birlikte olurken senden öncelikle bizim kim olduğumuzu saklayarak ve bir gün pat diye bunu sana söyleyerek, senin hayatının mahvediliş an'ını inşa etti. Gerisi de çorap söküğü gibi geldi."

"Ama..." dedi Hande, itiraz dolu bir tavırla. "Naz benim arkadaşım. Aramızda ne yaşanmış olursa olsun, bu gerçek hiçbir zaman değişmedi. Benim daha iyi, daha yakın bir arkadaşım olmadı. Ben, arkadaşıma ihanet edemem. Ediyormuş gibi de yapabilir miyim, bilmiyorum."

"Sen arkadaşına zaten ihanet ettin," dedi Bora, küçümseyici bir tavırla. "Buse olayını çok çabuk unutmuş gibisin."

Hande başına bir balyoz yemişçesine kalakalırken, bana bakmak istediğini ama buna cesaretinin olmadığını anlamıştım. "Bu konu... Yani Mehmet Şahindağ konusu... Bambaşka," dedi, gözlerini Bora'dan çekmeden. "Daha evvel de demiştim. Levent konusunda seni uyarırken. Mehmet Şahindağ'ın bu eve yerleştirdiği bir hain olmak için ben bile biraz fazla iyi biriyim."

"Mehmet bunu bilmek zorunda değil," dedim, araya girerek. Bu sırada Yeşim elinde kahve tepsisiyle verandaya çıkmıştı. "Bütün bunları sonuçta

mış gibi

düşün. Elbette ki sen, Mehmet Şahindağ'ın adamı olmak için fazla iyi birisin. Elbette ki ihanet dediğimiz şeyin dereceleri vardır. Elbette ki senin onunla normal şartlarda çalışmayacağını hepimiz biliyoruz. Ama yardımına ihtiyacımız var." Yeşim kahveleri servis ederken Hande'nin bakışları cebinden sarkan bebek monitörüne takılmıştı. "Durumu büyütebiliriz. Bu bizim elimizde. Senin, hiçbir zaman anne olamayacağın motivasyonunu ekledik mesela sahte hikâyemize."

"Sağ ol Yeşim," dedi Bora, Hande'yle konuşmasına tezat derecede sıcacık bir ifadeyle. "Çok uykun gelirse, monitörü bize getirip yat. Sen de çok yoruldun bugün."

"İyiyim ben Bora Abi merak etme. Odasında uzanıyorum zaten Ada'nın," dedi Yeşim gülümseyerek. "Afiyet olsun."

"Tebrik ederim bu arada," dedi Hande, Yeşim yanımızdan uzaklaşırken. "Fotoğrafını gördüm haberlerde. Maşallah. Çok güzel bir çocuk."

İnsan, bir zamanlar gece gündüz beraber olduğu ve fakat akabinde uzun, çok uzun süre görüşmediği insanlarla karşı karşıya geldiği bazı anlarda, bir an için tüm algısını kaybedebiliyordu. Evlendiğimiz gün Ada için çektirdiğimiz özel fotoğrafların birinde olan Hande'nin, ne hamileliğimin ne de doğumdan sonramızın hiçbir an'ına tanıklık etmediği gerçeği, bunu zaten yaşıyor olmamıza rağmen öyle garip gelmişti ki, ne tepki vereceğimi şaşırmıştım.

Gülümsedim ve teşekkür etmeye niyetlendim ama Bora konuşunca lafa giremedim.

"Bizi görmeye geldin," dedi motomot bir tavırla. "Nazlı ise seninle görüşmek istemedi ve seni kovmaktan beter hâle getirdi. Ben de sana,

yarın geldiğin yere dönmen gerektiğini

söyledim. Buradan çıkınca Gökhan'ın yanına götürecekler seni. O da sana pek sıcak davranmayacak. Kumarhanede, Gökhan'ın yanında, Mehmet'in bir adamı var. O konuşmalarınızı kayıt altına alacaktır. Gökhan sana

buraya hiç gelmemeliydin

minvalinde cümleler kuracak. Sinirleneceksin. Hiç kimsenin, senin kalacağın yere karışamayacağını söyleyeceksin. Sabah bizim seni otelinden aldırıp havaalanına göndereceğimizi ama buna hakkımız olmadığını söyleyeceksin. Gökhan bunların hiçbirini senin arzu ettiğin şekilde dinlemeyecek. Otele dönmek zorunda kalacaksın. Muhtemelen Mehmet Şahindağ o noktada seni arayacak ve olaylar gelişecek." Bora, Hande'nin onu anladığından emin olmak istercesine kısa bir es verirken, kahvesini yudumlamıştı. "Seni kendi tarafına çekmeye çalışmak için, ikinizin de bizim tarafımızdan mağdur edildiğinden bahsedecektir. Direnebilirsin onunla konuşurken. Bana nasıl ki onunla iş birliği yapmayacak kadar iyi olduğunu söylüyorsun, bunu ona da söylersin. Seni, seni öldürmekle tehdit edecektir. Ondan korkuyorsun. Ondan gerçekten korkuyorsun. Ve artık bize güvenmiyorsun ve kendini ortada kalmış gibi hissediyorsun. Mafyanın ortasına düşüverdin. Aşağı tükürsen sakal, yukarı tükürsen bıyık. Ama o senin bize olan nefretini kaşımaya çalıştığında, ona alan açacaksın. Ve seni ikna etmesine izin vereceksin."

"Ben... Size yardım etmeyi çok isterim... Ama benden istediğiniz şey..." dedi Hande.

Bora, ciddiyetinden ödün vermeden, "Öncelikle şunu düzeltmek isterim," diye Hande'nin sözünü kesti. "Senden yardım istemiyorum. Yapmak zorunda olduğun şeyi söylüyorum."

Hande bana döndü ve "Bana seçenek sunuyormuş gibi hissedemiyorum," dedi.

Bora da bakışlarını sorgulayıcı bir şekilde bana çevirdiğinde, "Böyle konuşmamıştık," dedim.

"Nasıl konuşmuştuk Nazlı?" diye sordu, meraktan uzak bir tavırla. "Ya da bununla ilgili, dün akşam dışında bir şey konuştuk mu zaten?"

Kendimi savunmak istercesine bir ifadeye büründüm. "Hayır konuşmadık ama ben... Dün akşam konuştuklarımızdan, böyle bir anlam çıkarmamıştım Bora. İstemediği bir şeyi yapmaya zorlayamayız onu."

"Peki ben, senin çıkardığın anlamdan sorumlu muyum?" diye sordu, cevabı ikimizin de bildiğini ima edercesine. Bakışlarını Hande'ye çevirdi. "En başa dön," dedi, tehditkâr bir tonlamayla. "İlk gün, genellikle, aradığın bütün cevapların saklı olduğu o gün'dür." Kaşlarımız Hande'yle aynı anda çatılmış olabilirdi. "Şu masada oturduğumuz güne..." dedi, verandadaki masayı gösterirken.

"Burada vampirlerden bahsetmiyoruz."

Hande'nin, seneler evvel kurduğu bir cümle önüne getirildiği için dudakları bir parça açılırken, benimse kaşlarım havalanmıştı. "İstemediğin bir şeyi yapmak zorunda tabii ki değilsin, eğer bedelini ödemeye hazırsan."

Hande korkuyla yutkundu. "Bedel mi?"

"Evet. Eğer bu dediklerimi yapmazsan, ölürsün," dedi Bora, alelade bir şey söyler gibi.

"Bora!" dedim sertçe. Bakışları gözlerime çevrildiğinde yüzüne sinen öfke açık seçikti. "Sence de biraz ileri gitmiyor musun?!" dedim, öfkesini görmezden gelerek. "Ölmek ne demek?!"

"Ölmek,

ölmek

demek Nazlı," dedi. Alayla gülümsedim. "Gökhan'ın neden bu kadar karşı çıktığını hiç düşünmedin mi gerçekten?" diye sordu, bana hayretle bakarken. "Bizim dünyamızda işlerin böyle yürüdüğünü yeni öğrenmiyorsun. Şimdi, bu tavrının sebebi ne?"

"Karşımızdaki insanın Hande olması?!" dedim,

bu ne biçim bir soru

der gibi.

"Eee?" dedi Bora, kurduğum cümle onda hiçbir yankı uyandırmamışçasına sert bir ifadeyle. "Yani?" dedi, daha da açık olmamı ister gibi.

"Bak ben yapmak istemiyor değilim," dedi Hande, telaşla araya girerek. "Ama yanlış bir şey yapmaktan korkuyorum. Batırabilirim de."

"Hande'nin ölmesine izin vermeyeceğimi bilmen gerekir!" dedim, Hande'nin dediklerini duymazdan gelerek. "Bu dünyanın yanı sıra, benim dünyamda işlerin nasıl yürüdüğünü en iyi sen bilirsin!"

"O zaman ona, herhangi bir hata yapmaması konusunda gerekli uyarılarda bulunmalısın," dedi Bora, ciddiyetini koruyarak. Yün şal beni sıcaktan boğduğu için biraz önünü açtım ve soğuk havanın boynuma ulaşmasını sağladım. "Çünkü yapacağı bir hata canına mal olacak." Bakışları Hande'yi buldu. "Yanlış anlama... Kafan karışır da, gerçekten korkarsın da, Mehmet Şahindağ'la iş birliği yaparsın falan gibi bir şeyden bahsetmiyorum. Bu zaten ihanettir ve ihanetin bedelinin benim dünyamdaki karşılığına, senin karşında bence değinmeme gerek bile yok. İnandırıcılıktan uzak kurduğun bir cümleden, yanlış bir yerde kekelemenden falan bahsediyorum. Tek bir hatanın dahi tavizi yok."

"Bu kız ajan eğitimi almadı!" dedim, hafif yüksek çıkan bir sesle. "Hata yapmamasını beklemek, sence de çok büyük bir aptallık değil mi?!"

"Eğer insan düşüp öleceğini bilirse, incecik bir ip üstünde bile bir cambaz kadar iyi yürüyebilir Nazlı ve buna

hayatta kalma içgüdüsü

diyoruz!" dedi Bora. Bağırmıyordu ama sesi benimkisi kadar sertti. "Ölmek istemiyorsa, ona verdiğimiz bu görevi layığıyla yerine getirecek! Bu kadar basit!" Bakışları yeniden Hande'ye çevrildi. "Levent'ten kurtulmak için bütün kozları toplarkenki cesaretin nerede?! Bu işe karışmayacağımı söylediğimde önüme anlaşma sunan, Levent'in beni sattığını söyleyerek dikkatimi çekmeyi başaran ve tüm bunları esir olduğu hayatta Levent'in ruhu bile duymadan yapan kadın nerede?! Hayatta kalması garanti bile değilken sadece bana güvenmeyi seçen Hande nerede?! O gün de yaptığın tek bir hata, seni ölüme götürürdü, bunu biliyordun!"

"Levent beni öldürebilirdi evet, ama sizin tarafınızdan öldürülmek, o günkü korkunç ihtimallerden biri değildi!" diye çıkıştı Hande.

Bora beklenmedik bir şekilde gülümsedi. "Sana dürüstçe bir şey itiraf edeyim. Normal koşullarda... Sen bizim kim olduğumuzu öğrendiğinde, zaten ölmen gerekirdi." Hande bakışlarını bir anlığına bana çevirip yeniden Bora'ya baktığında, Bora'nın dudaklarının kenarındaki gülümseme büyüdü. "Hadi ama!" dedi, inanamaz gibi. "Mafyanın tam da böyle bir çıkmaz olduğunu biliyordun! Masallar aleminde mi yaşıyoruz Hande?!

'Sonuçta katil, katildir.'

Bugüne dek kurduğun, belki de en doğru cümleydi bu." Hande içine kesik bir nefes çekti. "Neden senden yardım istemiyorum, biliyor musun? İnsanlar, kendilerinden yardım istendiğinde, kendilerine fazla bir anlam yüklerler. Bense senin kendine herhangi bir anlam yüklemeni istemiyorum. Sen, mafyaya bir şekilde bulaşmış ve mafyanın da işi düştüğünde, kendine kurduğu hayatı gözetmeksizin gidip aldığı ve ne derlerse onu yapmak zorunda kalan o kişisin."

"Baş başa konuşabilir miyiz?!" dedim, sesimdeki öfkeyi saklama gereği duymadan.

"Elbette," dedi Bora, ayağa kalkarken. Bakışları etraftaki adamlardan birine çevrildi ve başıyla Hande'yi işaret etti. Ardından bir elini önden geçmemi söylercesine verandanın kapısına doğru uzattı.

Yün şalı koltuğa bıraktım, sert adımlarla önüne geçtim ve salona girdim. Bora verandanın kapısını kapatır kapatmaz, "Ne oluyor?!" diye sordum. Yüzüme neyin ne olduğunu sorarcasına bakıyordu. "İçine dan diye düştüğüm Levent operasyonunda da bana, Hande'nin ölmesini istemememin normal olduğunu söylemiştin! Zalim olmayan birinin, hayatının bir noktasını beraber geçirdiği bir insanın ölmesini istememesinin normal olduğunu söylemiştin! Normal olmaktan korktuğumu söylemiştin! Hayatın beni denediğini söylemiştin! Şimdi ben normalken, normalliği kabul etmişken, ne oluyor?!"

"Bir şey olduğu yok," dedi, ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarken. "Hande'nin ölmesini istememen gayet normal."

Kaşlarım havalandı. "Ama bu... Hande'nin hata yaparsa ölmeyeceği anlamına mı gelmiyor?!"

"Evet," dedi.

Boğazımdan alaycı, küçük bir kahkaha koptu. "Ben Hande'nin ölmeyeceğini söyleyeceğim ve sen de Hande'yi öldüreceksin öyle mi?!" Ben bir kahkaha daha atarken Bora yüzünde mimik oynamadan bana bakıyordu. "Sen gerçekten bu kadar gözü kara biri misin? Beni karşına alacak kadar cesur musun? Benim ölmesini istemediğim birini öldürerek, bize olabilecek her şeyi göze alabilir misin gerçekten?"

"Ben Hande'yi öldürmekten bahsetmedim," dedi, gelişigüzel bir tavırla. "Bana ihanet etmediği sürece Hande'yi öldürmem. Hande'nin de bana ihanet edeceğini düşünsem, zaten burada olmazdı."

"Kıza, bir hata yaparsa öleceğini söyledin!" dedim, işaret parmağımı havaya kaldırırken. "Ha sen öldürmüşsün, ha öldürtmüşsün aynı şey!" Bora'nın bakışları havadaki işaret parmağımdaydı. "Kelime oyunu yapmanın yeri ve zamanı değil!" Gözleri gözlerimi bulduğunda yüzü hâlâ tüm ifadelerden yoksundu. "Madem ucunda ölmek gibi bir seçenek vardı... O zaman başka biriyle oynasaydık bu oyunu! Senin arkadaşlarından biriyle mesela?!"

"Listedeki en uygun kişinin Hande olduğunu, ben söylemeden sen söylemiştin Nazlı," dedi, derin bir nefes alıp verdikten sonra. "Zaten senin de aklına Hande gelmese, ben geçirmek istemezdim adını. Tam da bu şekilde

düşüneceğin için. Ben Hande'yi aramak için senden sessizce izin istedim ve sen de o izni verdin. Bir hata yaparsa... Mehmet Şahindağ, onun, kendisine yalan söylediğini anlarsa, sezerse, ondan şüphelenirse... Onu sağ bırakmaz. Bunu biliyor olman gerekirdi."

Kaşlarım çatılırken, "Nasıl yani?" diye sordum. Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. "Sen... Onun Mehmet Şahindağ tarafından öldürülmesinden mi söz ediyordun? Onu öldürmekle tehdit etmedin mi?"

"Onun böyle anlamasını anlarım ama..." dedi, kaşları havalanırken. "Senin böyle anlaman..." Durdu ve en uygun kelimeyi arar gibi düşündü. "Garip," dedi, ne diyeceğini bilemez gibi.

"Bora!" diye çıkıştım. Amacım üste çıkmak değildi, altın veya üstün hiçbir hükmü yoktu, fakat kafamın böylesine karışmış olmasını yadırgayamazdı. "Üslubun en başından beri sert. Kızı kaçırttığını söyledin alenen. Ne düşünmemi bekliyorsun? Verdiğin izlenim bu ve... Seni takip ettiğimde vardığım sonucun bu olması normal değil mi?"

"Yardım dilenmemi mi bekliyordun?" diye sordu, ellerini ceplerinden çıkarırken. "Daha evvel böyle bir üslubum olduğuna şahit olmuş muydun peki?" Bana teessüf edercesine güldü. "Senin, belli ki o rahatsız olduğun üslup, Hande'nin hayatını kurtarıyor. Gergin olmazsa, bu işin altından kalkamaz. Benden çekinmezse, ben onu rahatlatırsam, hata yapma ihtimali zaten artar!"

"Yine de ona bir seçenek sunmalıydın," dedim, itiraz edercesine. "Ya yapacaksın ya yapacaksın şeklinde bir tavır sergilemene gerek var mıydı gerçekten? Dediklerini yapmazsa öleceğini söyledin!"

"Benim seçenek sunacağım insan Hande değil, sensin," dedi, kaşları havalanırken. "Sana yukarıda, yarım saat önce sundum ben seçenek. Buraya hiç gelmemesi ve benim onunla başka bir yerde görüşme seçeneğini... Bunun senin için zor olacağını bildiğimi sana söyledim. Kabul etmedin. Onunla, senin konuşma seçeneğini sundum, bunu da kabul etmedin. Fakat ben buyum. Ben, Hande'yle sadece bu tonda konuşurum. Bunu da senin biliyor olman lazımdı."

"Tamam ama bu planın gerçekleşmesinin beni üzen bir şeye dönüşmesinden hoşlanmayacağını da söylemiştin," dedim, kollarımı bağlayarak. "Eğer bu işin bir yerinde, Hande'nin başına bir şey gelirse benim nasıl hissedeceğim hakkında da düşündün mü? Bunun vebalini almak istiyor muyum mesela ben? Ufacık bir hatasının sonu ölmek olan bir işe, onu emrivaki yaparak mı sokmalıyız gerçekten?!"

"Arkadaşını hiç tanımıyor olamazsın değil mi?" dedi, bana şaşkınlıkla bakarak. "Ben ona seçenek sunmuyor olabilirim ama benim tanıdığım Hande, o seçenek olmadığı hâlde onu yaratır! Eğer bunu yapmak istemiyorsa yapmaz zaten. Buradan çıktığında Gökhan'ın yanına gidecek. Bana söyleyemezse, ona söyler yapmak istemediğini. Kaldı ki istediğini de dile getirdi, korkularından bahsetti ama bunlar hakkında konuşmasına izin vermedin. Tek bir yere takılı kalıp onu geçemediğin için. Dediklerimi yapmazsa öleceğini sen düşünemiyor musun gerçekten? İstanbul'a geldiğini biz Mehmet'e haber uçurmasak da illaki duyacak ve açık hedef hâline gelecek. Herkes gibi! Hepimiz gibi!"

Şaşkınlıkla, "Onu mu kastettin?" diye sordum.

"Yapmasın Nazlı," dedi, sorumu es geçerek ve hiçbir şey umurunda değilmiş gibi. "Sokmayalım onu bu işe. Vebal falan oralara gireceksek... Oralara girecek kadar geniş bir vaktimiz, başka başka yollarımız, planlarımız, seçeneklerimiz varsa eğer... Siktir et, Hande dönsün Amerika'ya. Sonrasında yaşayacağın duygu karmaşaları bizi daha da geriye götürür zaten. Hande kendi iradesiyle

evet

der ama yine de ölürse, daha az mı üzüleceksin bilmiyorum ama şimdiden soğudum bu fikirden ben. Ölme ihtimali her zaman olduğu gibi yine var çünkü. Ve bunu senin değil, benim arkadaşlarımdan biriyle yaparız, olur. Ne düşünüyorsun acaba, onları daha çok koruyacağımı falan mı? Ama koruyamamak da önemli bir ihtimal. Yarın Frantz'e

Hande'yi öldürmezsen hainsindir

demeyeceği ne malum Mehmet Şahindağ'ın?! Ben, hiçbir şey hissetmediğim anneannemin ölümüne bile üzülüyorum ama Hande'nin ölümüne zerre üzülmeyecek kadar vicdansızım çünkü! Git konuş Hande'yle, ona vazgeçtiğimizi söyle."

Dudaklarım aralandı ama Bora bana arkasını dönüp de mutfağa ilerleyince, dudaklarım arasından tek bir kelime çıkamadı. Kısa bir an, ne yapacağımı düşünürcesine Bora'nın arkasından baktım. Verandanın kapısını açtım ve bahçeye çıktım. Hande, düşünceli bir hâlde sigara içiyordu. Beni fark ettiğinde bakışları endişeyle gözlerime çevrilmişti. "Tartıştınız mı?"

"Yanlış anlamışız," dedim, doğrudan karşısına otururken.

"Neyi?" diye sordu.

"Seni öldürmekten bahsetmemiş Bora. Artık İstanbul'a geldiğin için sen de açık hedefsin. Yani aslında Amerika'da da hedeftin, sana da koruma vermişlerdi. Ama burada hepten açık hedefsin. Eğer bunu yapmazsan, Mehmet Şahindağ'ın seni öldüreceğini kastetmiş..." Hande'nin Bora'yı doğru anlaması benim için neden önemliydi bilmiyordum ama önemliydi işte. Çünkü benim kocam, benim bir zamanlar arkadaşım olan bir insanla bile olsa, bu şekilde bir iletişim kursun istemiyordum herhalde. Ben de kendime sigara yaktım fakat henüz ilk dumanı içime çekerken boğulacak gibi olmuştum. "Eğer bunu yapar ama hata yaparsan da yine Mehmet Şahindağ'ın seni öldüreceğini kastetmiş. Seni öldürmeyi hiç kastetmemiş. Öldürmez de zaten seni. Sanırım şey demek istedi... Yani seni öldüreceği çok an olduğunu, ilk an'ın senin her şeyi öğrendiğin zaman olduğunu, ama bunu o gün de yapmadığını. Karmaşık cümleler kurar Bora. Anlamak için bütün dikkatini vermen gerekir. Ve sanırım seni karşımda görmek, benim biraz dikkatimi dağıttı."

"Beni öldüreceğini söylemiş olsaydı da öldürmeyeceğini biliyordum," dedi Hande. Şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Buna takılmadım. Altını çizme sebebim, buna gerek olmadığıydı aslında. Ben de kendimi iyi ifade edememiş olabilirim." Sigarasını söndürdü. "Aniden buraya getirildim ve açıkçası korkuyorum. Benden istediği şeyin büyüklüğünden. Bunu benden istemeye ya da onun tabiriyle bunu emretmeye mecbur kaldıysa, durum çok çok kötü

olmalı. Ve böylesine kritik bir noktada bir şey yapmak... Beceremezsem ne olur, bu beni daha da korkutuyor."

Kendimi, "Bora'nın seni öldürmeyeceğini nasıl bilebilirsin ki?" diye sorarken buldum.

"Bunu bilebilecek kadar vakit geçirdik diye düşünüyorum," dedi Hande, içine derin bir nefes çekerken. "Melek olduğunu iddia edemem elbette ama gösterdiği gibi şeytan olmadığının da bilincindeyim. Katil, katildir, evet. Herkesin bunu kabul etmesini ve ona o gözle bakmasını istiyor. Ama bir şeytanın bile bu kadar yakınına girersen, onun iyi taraflarını da görürsün bir şekilde."

Hande'nin söylediklerinin üstüne daha sonra düşünecektim, yalnız kaldığımda. "Kendine bir hayat kurduğunu farz ediyorum," dedim. Masmavi gözleri gözlerimin içine hapsolduğunda, bana içinden yeni hayatını anlatmaya başladığını düşünmüştüm. "Kurduğun hayata geri dön. Bu akşamı da unut. Bu planı seninle gerçekleştirmeyeceğiz."

"Nazo..." Çok uzun zamandır, bu hitabı duymuyordum. "Sana,

n'olur bu planı benimle yapın

diye yalvarmayacağım. Ama yine de soracağım." Bu hitap beni rahatsız mı etmişti yoksa aksine hoşuma mı gitmişti, bilmiyordum. "Sormazsam içim rahat etmeyecek çünkü. Başka bir seçeneğiniz var mı?"

"Bulunur." Bu söylediğime ben bile inanmamıştım. Sigaramdan art arda birkaç duman çektim. "Bak, çok rahat günlerden geçmiyoruz. Ama o kadar çaresiz de değiliz. Seni aradığımızda çaresizdik ama sonra Nagihan Hanım öldü ve..." Durdum ve derin bir nefes almaya çalıştım. "Böyle söylemek çok acı, ayıp ama Nagihan Hanım'ın ölümü, elimizi maalesef biraz rahatlattı. Tabii ki seni bu plana dahil ederken risklerin farkındaydım, hatta bununla alakalı Gökhan'la tartıştık da... Ama alt alta sıralayınca ya da Bora'dan duyunca diyelim, gerçekler taşıyamayacağım kadar ağır geldi bana." Hande'nin gözlerinin buğulanmasına takılmamaya çalıştım. "Sen, benim hayatımdan çıktın. Eğer sana bir şey olursa, dün hiç hatırlamadığım varlığın yarın benim için yeniden anlam kazanacak ve ben bunu istemiyorum. Seni,

bana yanlış yapan biri olarak hatırlamayı, bencilce bir yerden, kaybettiğim biri olarak hatırlamaya yeğliyorum. Çünkü şu an sen olmadığın için üzgün değilim. Zaten bıraktığın insan da değilim. Ama yarın, sen olmadığın için üzüleceğim bir noktada olmanı istemiyorum."

Hande gözlerinden akan bir damla yaşı silerken, "İyi misin?" diye sordu. Sorduğu soruyu anlamama rağmen bilmediğim bir dilde konuşuyormuş gibi yüzüne bakmıştım. "İyi misiniz? Genel olarak? Bütün bu şeylerin dışında? Bora'yla?" Gülümsemeye çalıştı ama yine gözlerinden yaşlar dökülmüştü. "Öldüğünüzü sandığımda çok korktum. Sonra... Çok uzun zaman sonra... Gökhan... Yaşadığınızı söyleyince... Öyle sevindim ki." Alt dudağını daha fazla ağlamamak için olsa gerek, üç saniye boyunca dişledi. "İyi olun diye çok dua ettim. Mutlu olun diye. Her şeyi, yaşadığınız bütün kötü şeyleri geride bırakın diye. Geçti değil mi hepsi?" Gözlerim kısıldı. "Yani... Canını acıtan her şey geçti değil mi? Artık bir kızınız da var. Geçmişte olan biten her şeyi konuştunuz değil mi?"

Hande, ağzımı arıyordu. Bora'nın beni aslında sevip sevmediğini öğrenip öğrenmediğimi anlamaya çalışıyordu. Neden peki? Bana söyleyecek miydi? Geçen onca zamana rağmen, hâlâ bilmiyorsam, gerçekleri ondan öğrenecek miydim? "Nispeten," dedim, oyununa eşlik etmek için. Merakla yüzüme baktı. "Zaman zaman beni eskiden sevmediği gerçeği içimi acıtsa da... Bugün, beni seviyor sonuçta."

Masmavi gözlerine yerleşen hayal kırıklığını an be an gördüm. "Anladım..." dedi, başını sallarken. "Geride bırakabilmeniz güzel yine de."

"Keşke bana bir oyun oynamasaydı," dedim, ona bir şans daha vermek için. "Keşke, beni o zamanlar da seviyor olsaydı. Kullanmasaydı. Keşke sen mesela... Bütün bunları öğrendiğinde bana saldırıp beni terk etmek yerine bana sarılsaydın ve yaşadıklarım için üzülseydin benimle. İlk anda değil. Senin için de zordu tabii duyduklarını sindirmek. Ama sonra gitmek yerine bana gelseydin ve biri tarafından daha sevilmediğim için, bir kez daha bana sarılsaydın."

Hande'nin dudakları açıldı, kapandı, açıldı, kapandı. Bana bütün gerçeği itiraf etmekle etmemek arasında sıkışıp kaldığı arafı görüyordum. "Göründüğü gibi olmayabiliyor bazen," dedi. Gözlerine boca olan yaşları

silerken, bakışlarını gözlerimden kaçırmıştı. "Keşke dediğin gibi olsaydı. Ama benim için de zordu. Kendimi aklamak değil niyetim de..." Gözleri tekrar gözlerimi buldu. "Dediğin gibiyse mesela... Seni o günlerde de seviyordu diyelim mesela. Aslında esas oyun buydu diyelim. Seni korumak için yaptı diyelim. Ne hissederdin bugün? Mesela bunu bugün öğrensen?"

"Mutlu olurdum," diye yalan söyledim, sırf Hande bana geç kalmış da olsa bu gerçeği itiraf etsin diye.

Başını anladığını söylercesine salladı. "Ben bu oyunu oynayacağım," dedi, konuyu dan diye değiştirerek. İçine derin bir nefes çekti. "Bora'yla konuşmam lazım. Planı detaylı öğreneyim." Ayağa kalktı ve adamlardan birine baktı. "Bora Bey'e onunla konuşmak istediğimi söyler misiniz?" Bana hayatım üzerine söylenen bir yalanın doğrusunu yine ve yine itiraf etmeyerek ihanet etti. Gözümün içine bakarak hâlâ yalan söylüyordu, onu en son gördüğüm gün affedilmekten bahsetmesine rağmen. "Gelecek misin?" diye sordu, göz ucuyla bana bakarken.

"Yok, sen konuş..." dedim.

Adamın, Bora'nın mutfakta olduğunu söylemesiyle birlikte, adamla beraber, salona girdi. Ne beklediğimi bilmiyordum ama bütün duygularım iç içe geçmişti. Birinin, sadece birinin, sadece beni düşünerek bana gerçeği söylemesini beklemek çok mu fazlaydı? Neden Hande'yi aramıştık ve neden bu oyunu Hande'yle oynamak istemiştim ki? Mehmet Şahindağ. Mehmet Şahindağ'ı yenmek için. Ayağa kalkarken derin bir nefes almaya çalıştım ama sanki aldığım hiçbir nefes, ciğerlerime ulaşmıyordu. İçeri girmem lazımdı. Plana, kaldığım yerden devam etmem lazımdı. Geçmişe saklanıp, bugünkü durumumuzu unutamazdım. Salona girdiğimde adam yanımdan geçti, yeniden bahçeye çıktı ve verandanın kapısını kapattı.

Mutfağa doğru bir adım attığım sırada, Bora'nın sesini duymuştum: "Şart koşacak durumda değilsin Hande. Zaten planı da iptal ettik, söylemedi mi Nazlı? Ama velev ki iptal etmedik, yine şart koşacak durumda olmazdın."

"Söyledi planın iptal olduğunu ama ben varım," dedi Hande, ısrarcı bir tavırla. Yanlarına gitmek için çıktığım bu yolda yanlarına gidemeyip, yemek masasının baş köşesine oturdum. "Korkuyorum. Ölme ihtimalim var. Ölme

ihtimalim zaten hep var. Sizin de var. Sana güveniyorum, beni bir şekilde koruyacağına inanıyorum. Elinden gelenin en iyisini yapacağına..." Hande'nin titreyen sesini duydukça, hayatımdan çoktan çıkmış bir insanla bu pozisyonda kalmak zorunda olduğum için Mehmet Şahindağ'dan bin kat daha fazla nefret ediyordum. "Bana ihtiyacınız var. Benim de sanırım, benim için bir şey yapmana."

"Neyden bahsediyorsun?" diye sordu Bora, bıkkın bir tonlamayla.

"Naz..." dedi Hande, zorlukla. "Onu sevdiğini... Yani o zamanlar, onu esasen sevdiğini... Hâlâ bilmiyor." Gözlerim fal taşı gibi açılırken nefesim kesildi. Bir saniye, iki saniye, üç saniye. Bora'nın cevap vermediği on beşinci saniyede yine Hande konuştu: "Sen ona her şeyi itiraf et. Ben de bu oyunu oynayayım. Lütfen."

"Konu buraya nasıl geldi?" diye sordu Bora, sahici bir merakla.

"Ağzını aradım," dedi Hande, ağlamaklı bir sesle. "Hâlâ bilmiyormuş. Ve bunun...acıttığını söyledi. Neden hâlâ söylemedin? Eğer tepki vermesiyse seni endişelendiren, sordum ben. Esas oyun, seni sevmediği olsaydı ne hissederdin diye sordum.

Mutlu olurdum

, dedi. Neredeyse söyleyecektim ben, kendimi çok zor tuttum. Bana düşmez diye. Senden öğrenmesi daha doğru olur diye. Lütfen ona söyle Bora. Ne kadar daha saklamayı düşünüyorsun ki, çoluğunuz çocuğunuz var artık sizin!"

Bora, "Hande..." dedi ama sustu, devam etmedi.

"Ben bu oyunu oynayacağım sizinle," dedi Hande, Bora susunca. "Mehmet Şahindağ yüzünden yaşandı bütün bunlar. Nasıl ki o zaman, Levent'in yanındayken de buna göz yumamadıysam... Nasıl ki o zaman Mehmet Şahindağ'la aynı safta olan birinin yanında olmak geçmişe, bildiğim her şeye ihanet etmek demektiyse..." Hıçkırıkları, kelimelerinin anlaşılmasını zorlaştırıyordu. "Onu alt etmeniz için bana ihtiyacınız varsa, buna kulaklarımı kapatamam. Siz bu uğurda çok bedel ödediniz. Ben de ödedim kendimce. Her şeyden uzaktayım şimdi ama hayat çok güzel devam etmiyor.

Benim de takılıp kaldığım onlarca şey var geçmişte. Mutsuzum. Mehmet Şahindağ geberip gidince de mutlu olmayacağım muhtemelen ama... Sizin yararınıza bir şey olsun yaparsam, sizin mutluluğunuzda ufacık olsun bir payım olursa, kendimi iyi hissedeceğim."

"Hande ağlama," dedi Bora, iç çekerken.

"Ben hep Naz'a söyleseydim ne olurdu diye düşündüm," dedi Hande. Gerisini duymak istemiyordum ama bir yandan da oturduğum yerden kalkacak gücü kendimde bulamıyordum. "Ama senin bana,

ölür anladın mı ölür

deyişin hiç kulaklarımdan silinmedi!" dedi, sesi hâlâ titrerken. "Bana dedin ki,

onu sevdiğim için hayatı tehlikede...

Sana o zaman da dedim,

sevmeseydin

diye. Ben Naz gittiğinde, sen onu bulamadığında gerçekten içten içe hep sevindim. İyi olması için dua ederken, bir yandan da onu bulamaman için dua ediyordum."

"Ne saçmalıyorsun ya sen?" dedi Bora.

"Ben senin Buse'yle olmanı gerçekten çok istedim Bora!" dedi Hande zorlukla. "Ona aşık olmanın imkansız olduğunu bile bile, Naz'ı ne kadar çok sevdiğini bile bile, Buse'ye aşık olmanı, Naz'ı unutmanı, Naz'ı rahat bırakmanı çok istedim. Çünkü o zaman benim arkadaşım topun ağzında olmayacaktı! Ben Gökhan'la kendimi mutluymuşçasına kandırdığım bir düzenin içindeyken, Buse ve senin de bize eşlik ettiğiniz bir düzeniniz olsun istedim. O ölsün mesela, bana ne?!"

Hande'nin sesinden taşan salt nefretin hedefi olmamama rağmen, bir zamanlar üzerine bıçakla yürüdüğüm mutfağın açık kapısından sel gibi taşıp benim üstüme dökülüyordu.

"Naz dönmeyecekti zaten ama senin onu bulmandan ve yeniden bunca şeyin içine çekmenden çok korktum. Çünkü ben lanet olsun ki içindeydim ve her şey felaketti. Bunu ilk kez sesli dile getiriyorum ve bu benim için çok zor! Daha evvel yaptığım şeye, Naz'ın karşısında

kahpelik

derken esas niyetimi, esas amacımı bas bas bağırmak istemiştim ama yapamadım! Bana demiştin ki,

öğrenmedi, öğrenmeyecek, bunu bildiğini sen de unut!

Ama çocuğunuz oldu ya sizin! Hâlâ mı?! Ben unutamıyorum, sen nasıl yok sayıyorsun?! Madem döndü, madem buldun onu, her ne haltsa, madem berabersiniz, hâlâ niye acı çekiyor?! Niye onu aslında sevdiğini bilmiyor?! Bu mu senin sevgin?! Sadist misin sen?!"

"Yeter!" diye bağırdı Bora, sertçe. "Bu akşam hakaret yeme kotam doldu! Daha fazla ileri gidersen vereceğim tepkiyi ben bile kestiremiyorum, yeter!" Oluşan sessizlik ürpermeme sebep olmuştu. "Tut bu kini içinde!" diye devam etti Bora, altı saniye sonra. "Mehmet Şahindağ seni aradığında, ona aynen böyle söylersin! Benim bir sadist olduğumu!"

"Özür dilerim-"

"Dileme!" Bora'nın öfkesi de benim üzerime boca oluyordu, aynı Hande'nin nefreti gibi. "Benden özür falan dileme! Bu planın içinde ister kal, ister kalma! Eğer kalırsan Gökhan sana detayları anlatır, yok kalmazsan da yolun açık olsun! Ölürsen, ki sorumluluk asla kabul etmiyorum, Allah taksiratını affetsin! Ölmezsen de Allah uzun ömürler versin! Kiminle, ne sorunun varsa da muhatabıyla çöz, benimle değil!"

Hızla ayağa kalktım ve yeniden verandaya ilerledim. Hande'yle de Bora'yla da karşılaşmasam daha iyiydi. İçeri hiç girmemiştim ve onların konuşmalarını hiç duymamıştım. Hande'nin esas niyetinin ne olduğu beni ilgilendirmediği gibi, duymadığım bir şeyle de zaten ilgilenemezdim. İyi sonuç doğuracağına inanarak yapılan kötü eylemler, bazı insanların hayat akışını tamamen değiştirecek kadar salt bir acıya dönüşebiliyordu. Acı yoktu,

hiçbir şey duymamıştım. Kendime bir sigara yaktım, tam da o konuşmaları duymayan birinin yapacağı şekilde. Soğumuş kahvemden büyük bir yudum aldım.

Kasım'ın son gününün bitmesine bir saat, on üç dakika, yirmi bir saniye kalmıştı. Tam on gün önce, ertesi gün biricik bebeğimin ilk yaş doğum günü için heyecanla planlar yaparken, on gün içinde bütün hayatımızın ters yüz olacağını söyleseler asla inanmazdım. Yeniden Mehmet Şahindağ'ın peşine düşmek, 21 Mayıs 2021'de bıraktığımız geçmişle ve hatta ondan daha da geride, 25 Eylül 2017'de bıraktığım geçmişimle iletişim içinde olmak aklımın alacağı, kalbimin kabul edeceği bir şey olmazdı. Gözlerimi kapatsam, on gün önceye,

"Uyuyacağız uyanacağız ve senin doğum günün olacak bebeğim..."

diye Ada'yı uyuttuğumuz an'a dönebilir miydik? Üçümüzden başka hiçbir şey düşünmediğim, şimdi günlük güneşlik olan adamızı özlemiştim. Kasım toparlanıp giderken, bu evde ilk kez bir Kasım'ın toparlanıp gidişini seyrederken, gelmekte olan Aralık'a hazır mıydım gerçekten bilmiyordum. Kışın sert ve çetin geçeceği, esmeye başlayan rüzgârdan bile belliydi.

Düşünmem gereken onlarca şeyi düşünmemek için Nagihan Akbulut'u düşündüm. Bu dünyada hayatta kalmanın zorluğuna rağmen büyük bir mücadele vermişti. Yaşadığı son trajik olsa da yaptığı fedakarlığı onun epik gördüğü tartışmasızdı. Ben ise bunu kafamın içinde sanırım herhangi bir yere koyamıyordum. Trajik veya epik; son, sondu işte. Tüm derdim kimin tetiği çektiğinin hiçbir önemi olmadığı, bir kurşunla son bulacak benzer bir sondan kendimi, ailemi, sevdiğim insanları veyahut bir zamanlar sevdiğim insanları korumaya çalışmaktı. Bu anlaşılırdı ama koruma içgüdüsüyle verdiğim tepkilerin anlaşılır bir tarafı yoktu. İçimde boy gösteren derin sızının sebebi, verdiğim tepkinin pişmanlığı mıydı? Biraz önceye kadar, Hande ile yeniden yüz yüze gelene kadar yani, güçlü biriydim. Sorunları çözme becerisi daha yüksek, daha sağduyulu, daha empatik biriydim. Şimdi bana ne olmuştu? Neden böylesine üzgün hissediyordum? Böylesine üzgün hissederken, sindiğim koltuktan bile kalkamazken, gücümü yeniden nasıl elime alacaktım? Neden geçmişin gölgesi peşimi bırakmıyordu ve ben, neden geçmişin gölgesi yüzünden, kendimden bile iyi tanıdığım adama yargısız infaz yapıyordum? Nagihan Akbulut'u düşünmem gerekiyordu. Sehpanın üzerindeki kumandaya

uzandım ve dibimdeki ısıtıcıyı kapattım. Hava soğuk olmasına rağmen, hatta üşümeme rağmen, nasıl sıcaktan böylesine bunalmıştım?

Telefonumu aldım ve Sergio'ya hızlıca bir mesaj yazdım:

"Nasılsın? Hâlâ bize gelmek istemediğine emin misin? İstersen ben de gelebilirim. N'apıyorsun?"

Verandanın kapısının açılmasıyla bakışlarım oraya çevrildi. Bora kapının önünde durmuş, ne zaman alt bahçeye indiğini bilmediğim Selim'i başıyla yanına çağırmıştı. Beni de birinin çağırmasına, buradan uzaklaşmaya, dahası Bora'nın öfkesi dinene kadar görünmez olmaya ihtiyacım vardı. Umarım Sergio beni çağırırdı ve ben de mesajı Bora'ya gösterip, kardeşimin yanında olmak zorunda olduğumu söyleyerek, evden çıkıp gidişim için bir bahane yaratırdım. "Buyur abi," dedi Selim, Bora'nın yanına varır varmaz.

"Sinan, Hande'ye yeni telefon verecek. Onunla iletişime geç. Patrick'le de haberleş, Hande'yi izlesinler ve dinlesinler," dedi Bora. Sesi pürüzsüz derecede net çıkmasına rağmen, gergin olduğu barizdi.

"Alp, otel odasına kamera yerleştirilip yerleştirilmeyeceğini sordu abi," dedi Selim.

"Gökhan'a sorsaydı?" dedi Bora alayla. Derin bir nefes aldı. "Hande'den şüphelenmiyoruz, sadece tedbir alıyoruz. Kamera, Hande için çok fazla." Selim başını tereddütle sallarken, sessizce Bora'nın emin olup olmadığını sormuştu. "Çok fazla Selim!" diye çıkıştı Bora, bir kez daha. "Odaya birini alıp, yazışarak iletişim kuracak değil ya!" Duraksadı ve başını iki yana salladı. "Yerleştirsinler kamera otel odasına da," dedi, aklına gelen ihtimalden hoşlanmadığı belli bir tavırla. "Ama görüntülere sadece Patrick erişecek. Alp bile erişmeyecek. Hatta bunu yaptığımızı hiç kimse bilmeyecek. Beni Gökhan'la papaz etmeyin."

"Eyvallah abi," dedi Selim. Saatine baktı. "Hande Hanım önce Gökhan Abi'yle buluşacak, ardından otele geçecek. Daha vaktimiz var. O sırada hazırlıkları yaptırırım. Mehmet Şahindağ'a bilgi uçurması için, asansör'e ne zaman start verelim?"

"Şimdi değil," dedi Bora, keskin bir ifadeyle. "Henüz Hande'nin bu planın içinde olup olmadığından bile emin değilim." Telefonu çaldığında cebinden telefonunu çıkarttı ve ekrana bakıp bakışlarını yeniden Selim'e çevirdi. "Bu izleme-dinleme meselesi, sadece genel tedbir için. Sen Sinan'la ve Patrick'le konuş şu an için sadece." Selim, yanından ayrılırken Bora telefonunu kulağına götürmüştü. "Niye açmadın aradığımda?" Birkaç büyük adımla yanıma geldi, eğilip sehpanın üzerindeki sigarasına uzandı ve kendine bir sigara yakıp, yeniden verandanın kapısına ilerleyerek benden uzaklaştı. "Bu herif oralarda mı?" diye sorduğunda, bana tümden arkasını dönmüştü. "İyi. Hande yolda, en fazla yirmi dakikaya orada olur. Ama o kumarhaneye geldiğinde plan direkt başlamayacak. Onu kapıdan alıp veya aldırıp, kimse onu görmeden güvenli alana geçirmen ve önce baş başa konuşman gerekiyor."

"Bahar bende. Sen gelmek istersen gel tabii, kapım sana hep açık. Ama sorun yok, merak etme. İyiyim diyemem ama kendimi iyi olmaya zorluyorum. Aklın bende kalmasın."

"Burada durumlar karıştı, overdose'um şu an," dedi Bora, Gökhan'ı biraz dinledikten sonra. "Anlatır zaten sana detaylıca. Ama ruh hâli kötü. Konu benden, bizden çıktı. Bu kez son sözü senin söylemen gerekiyor. Eğer sen, bu planı onunla yapmak konusunda olumlu düşünürsen, düşündüğümüz taslağı sen anlatırsın."

"Selam söyle. Bir şey olursa yaz."

"Zorlamaya gerek yok," dedi Bora, sıkıntıyla. "Onda beş verim alacağıma, beşte beş verim alacağım insanlarla plan kurmayı daha sağlıklı buluyorum. Eğer Hande patlarsa, ki bence yüzde doksan patladı, Melis'i düşünüyorum. Motivasyonu sağlam değil kafamda henüz, duruma göre paslaşırız."

"Yazarım. Sende her şey yolunda mı?"

"Bana bak, keyfimden böyle davranıyormuşum gibi konuşup canımı sıkma benim! Bilmiyorum şu an!" dedi Bora, ters bir tavırla. "Bakacağım. Bir ihtimal Yeşim de olabilir. Ondan şüphelenmişliğim bile var zaten. Ona motivasyon bulabiliyorum kendimce ama Yeşim, o kadar ikna edici olur mu emin değilim. Kocası işin içinde sonuçta. Başka da kimse çıkmaz o listeden."

"Evet."

"Oğlum sen kendi kendine bir motivasyon bul beni satmak için, o bile Oxford grubunun kalan üyelerinden daha inandırıcı olur, öyle diyeyim," dedi Bora, nefesini sesli verirken. "Melis'i de sadece gönül işlerinden bağlayabiliyorum, o da yersen. Dıdısının dıdısı bağlantısı. Amaç ne mesela? Takıldığı adamın eski karısına duyduğu kin mi? Ben de kardeşimi mi korudum, n'oldu? Eren bile daha makul. En kötü gider,

hayatımı siktiler

der. Ama işte safi saçmalık. Eğer kendi oğlunun bütün sülalesini katlettirecek kadar sayko değilse."

"Emin misin? Niye soğuk mesajların?"

"Neyse Gökhan," dedi Bora, içine bir duman daha çekerken. "Konuş Hande'yle, sonra haber ver bana. Ondan sonra konuşuruz bütün bunları."

"Ne alaka? Daha sıcak attığım mesajlar mı olmuştu?"

"İyi, dikkatli ol," dedi Bora ve telefonu kapattı.

"Birkaç kez galiba. Ama şimdi yastayım diye beni şımartırsın sanmıştım."

"Üff seni sevgilin şımartsın be, bana ne senden."

Ayağa kalktım. Küçük adımlarla Bora'nın yanına ilerlediğimde, sigarasının son dumanını içine çekmişti. "Bora..." dedim, usulca. Sigarasını küllüğe bastırdı. "Konuşmak... Daha doğrusu söylemek istediklerim var sana. Özür de dilemem gerekiyor." Gözleri nihayet gözlerimi bulduğunda, kapkara bakışlarının aramıza yerleştirdiği mesafe açıktı ama buna şaşıracak değildim. "Ama senin şu an, benimle muhatap olmak istemediğinin farkındayım. Biraz yalnız kalmak istediğinin..."

Yalnızca yüzüme bakıyordu. Kim olduğumu sorgular gibi, beni tanımak ister gibi, tanıdığı insan olup olmadığımı anlamak ister gibi. Bunda haksız

olduğunu söyleyemezdim, bizi birkaç dakika içinde birbirimize yabancı bir hâle getiren bizzat bendim.

"Yani pişkin pişkin oturduğumu-" Telefon melodisi duyulunca gözlerini gözlerimden çekti ve elindeki telefonun ekranına baktı. Ardından yeniden gözlerini gözlerime çevirip devam etmemi istercesine başını salladı. Cümlemi öylece dinlemeyi bırakıp, telefonu açıp, konuşarak içeri girmediği için nispeten iyi hissetmeliydim ve bu konuda oldukça samimiydim de. "...İşte bir adım atmadığımı falan düşünme diye bunu açıklamak istedim sana. Seni sıkıp bunaltmak yerine, sana alan açıyorum. Sen istediğinde konuşuruz diye." Yüzüme bakmaya devam ettiğinde, konuşmamın bitip bitmediğinden emin olamadığını düşündüm. "Bu kadar söyleyeceklerim. Aç istersen."

"Dinliyorum Patrick," dedi, cümlem biter bitmez telefonu açtığında. İçeri girdi ve arkasından ben de girer miyim girmez miyim umursamadan kapıyı kapattı.

Zaten benim de içeri giresim yoktu. Hiçbir şey yapasım yoktu. Oturup saatlerce ağlayasım vardı mesela, neden ağladığımı bile düşünmeden. Ne kadar eskiden bilmiyordum ama eskiden olsa, Bora'yla ille de şimdi konuşmak isterdim. Bir de sarılmak. Ama işte ona saygı duyuyordum ve ısrarcı davranmamın ona iyi gelmeyeceğini kabul etmiştim. Onun da beni şuursuzluklarımla kabul ettiğini varsayarsak, iyi bir alma verme dengesiydi. Yine de çok üzgündüm. Sarılmak, bütün kalp kırıklıklarına iyi gelmez miydi? Niye kalbi kırıldığı zaman hemen gelip benim göğüs kafesimi sıkıştırmak pahasına bana sarılmıyordu? Neyse, onu böyle kabul etmiştim. Bu da benim düşüncesizce davranışım karşısında ödediğim bedeldi. Onun da suçu vardı ama neyse.

"Nazlı." Bora'nın sesini duyduğumda bakışlarımı yeniden verandanın kapısına çevirmiştim. Gözlerimde her ne gördüyse, ifadesiz yüzünün en güzel ayrıntısı olan gözleri iki saniyeliğine kısıldı. Telefonu kulağından biraz uzaklaştırırken, "Patrick," dedi, bilgi verir gibi. "Hande'nin telefonuyla, ona verdiğimiz diğer telefon arasında bağlantı kurabilmesi için bir şey yapmamı istiyor." Falcon ne istiyordu bilmiyordum ama ben derhal konuşmak, içine benim yüzümden düştüğümüz bu saçmalığa son vermek ve yeniden iletişim kurabilmek istiyordum. "Ama istediği şey, anladığım kadarıyla, ki hiçbir halt anlamadım, kablonun bir ucunu telefona, diğer ucunu da bilgisayara

takmaktan çok daha fazla bir bilgi gerektiriyor. Uzaktan bağlantıyla yapamazmış. Köprü möprü diyor? Sen bi' bakar mısın?"

"Tabii," dedim. En azından benimle çalışmayı bırakmamıştı. "Bakarım." Sesi hoparlöre verdi. "Falcon selam," dedim, biraz Bora'nın yanına doğru yaklaşırken. "Hallediyorum."

"Upss!" dedi Falcon hızla. "Sen iyi misin Nina?"

"İyiyim," diye yalan söyledim.

"Değilsin?" dedi Falcon, nefesini sesli verirken. "Ben de iyi değilim. Kara inanılmaz agresif. Bu işlerle senin ilgilenmen gerek, neden ben anlattığım hiçbir şeyi anlamayan biriyle konuşmak zorunda kalıyorum? Ömrümden boşu boşuna on dört dakika harcandı. Şu telefon bağlantısını hallettikten sonra buluşmak ister misin?"

"Senin işin var Patrick!" dedi Bora sertçe.

"Hoparlör mü açık?!" dedi Falcon, bunu beklemiyormuş gibi. "Ben işimi her yerden yapabilirim ayrıca." Göremesem de işaret parmağıyla gözlüğünü ittirdiğine yemin edebilirdim. "Neyse. Bana haber ver Nina. Görüşürüz."

"Görüşürüz," dediğimde, Falcon telefonu kapatmıştı.

Bora kapanan telefondan gözlerini çekip bakışlarını bana çevirdi. "Ne yapacağını söylemedi?" dedi şaşkınlıkla.

"Sen söyledin ya," dedim, içeri girerken. "Köprü kuracağım işte."

Masanın üzerindeki kilitli poşetten Hande'nin telefonunu çıkardım ve L koltuğa ilerledim. Hande'nin telefonuna gönderilen bağlantıyı açtım ve aynı internet ağına bağlı Bora'nın bilgisayarında da çıkan ekrana, bağlantıdaki sayıları yazmaya başladım. Bora'nın bilgisayarına yüklenen programı şifreledim ve uzaktan bağlantı kodunu, telefonumdan Falcon'a gönderdim.

"Oldu," dedim, ekrandan bakışlarımı çektiğimde. "Bilgisayarındaki program köprü görevi görecek. Ama köprüyü Falcon yönetecek, senin onunla işin yok. Hande'nin telefonu çaldığında, ona verdiğiniz telefon da çalacak. Ayrıca bu

köprü sayesinde Falcon veya program aracılığıyla bağlantı gönderdiğin herhangi biri, kendi telefonundan ya da bilgisayarından, konuşmaları dinleyebilir."

"Benim bu angaryalarla uğraşmamam, bağlantı yollanan kişi olmam gerekiyor," dedi Bora, sitem eder gibi. "Niye benim bilgisayarımda köprü falan kurmaya kalktılar saçma sapan?!"

"Hande'nin telefonu burada olduğu için," dedim fakat bu açıklama Bora'yı tatmin etmiş miydi emin değildim. Belki de etmemişti çünkü konuşmalarını dinleyebildiğimiz başka başka insanların telefonlarının burada veya doğrudan köprüyü kuran Falcon'da olmadığı zamanlar da vardı. "Çoklu dinlemeler söz konusu olduğunda özellikle, Mehmet Şahindağ'ın da birebir kendi telefonundan Hande'yi aramayacağını düşünürsek, onun da araya yeri tespit edilmesin diye özellikle, çeşitli bağlantılar sokacağını düşünürsek, en güvenli yol bu. O yüzden bunu tercih etmiştir Falcon. Aksi hâlde Mehmet Şahindağ ve Hande arasındaki konuşma bağlantısı zayıflardı. Dinlenildiği anlaşılırdı telefonun. Her zaman anlaşılma ihtimali vardır. Ama Falcon gönderdiği bu yazılım ve ortak ağ bağlantısını daha risksiz bulmuştur. Çünkü bu şekilde aslında direkt Hande'nin kendi telefonundan dinleyebileceksin onları. Bilgisayarının açık kalması gerek. Şarja da takmalısın. Üç dakikada bir sistem kodu değişecek. Falcon üç dakikada bir değişen kodlara erişim sağlayabilir ama üç saatte bir programın ana kodu değişecek. Falcon uyarır öncesinde. Yarım saat kala mı haber versin, on beş dakika kala mı, sen söyle ona. Üçüncü saatte, asla vakit kaybedilmeden kodun Falcon'a gönderilmesi lazım."

Bora derin, çok derin bir nefes alıp verdi. "Al, o bilgisayar artık senin olsun," dedi bezgin bir tavırla. "Ne yapılması gerekiyorsa sen yap. Yoksa ben şimdi onu kırıp atacağım. Öyle sıkıldım."

Hızla ayağa kalkarken, "Ben gideyim," dedim. Eğildim ve bilgisayarı da kucakladım. "Bunu da alayım." Kendi telefonumu ve Hande'nin telefonunu da bilgisayarın üzerine koydum.

Bora bana

gitme, kal

diye yalvarır mıydı bilmiyordum ama yine telefonu çalmıştı. Ben merdivenlere ilerlerken, "Söyle?" diye açtı telefonu. "Evdeyim. N'oldu?" Arayan kimdi, konu neydi bilmiyordum ama giriş kata ulaştığımda artık onu duymuyordum.

Üst kata çıkıp çalışma odasına girdim ve bilgisayarın şarj aletini aldım. Ardından en üst kata yöneldim. Ada'nın odasına yürüdüm. İçeri girdiğimde Noir başını kaldırmış bana bakmış, Yeşim de hafifçe uzandığı yataktan doğrularak elindeki kitabı kapatmıştı. "Yeşim sen yat..." dedim sessizce. "Dinlen."

"Olur," dedi, yataktan kalkarken. Bilgisayarı, şarj aletini ve telefonları yatağın üzerine bıraktım. Ada'nın uyuduğu beşiğe ilerleyip hafifçe yanağını okşadım. Yeşim, "Nazlı... Sen iyi misin?" diye sorduğunda ona dönüp gülümsemeye çalıştım ve başımı iyi olduğumu söylercesine salladım. Muhtemelen bana inanmamıştı ama konuşmak istemediğimi anladığı için olsa gerek, "İyi geceler," diyerek odadan çıktı.

İyi değildim. Dağılmış hissediyordum. Bir daha hiç başıma gelmeyeceğini düşündüğüm şeyler başıma geliyordu ve bunca yol katetmişken sanki hep zamanda geriye gidiyordum. Sanki, Bora Hande'ye ilk güne dönmesini söylediğinde, ben de istemeden bir anlığına oraya dönmüştüm. Geçmiş zamanla şimdiki zaman arasındaki o bir anlık git-gel beni sersemletmişti. Ada'nın yanağına tüy kadar hafif bir öpücük kondurdum ve yatağın üzerindekilerle birlikte, monitörünü de alıp odadan çıktım. Yatak odamıza ilerledim, ışığı açtım. Bora'nın uyumaya gelip gelmeyeceğini bilmiyordum ama o da uykusuzdu. Yorgun olmalıydı. Muhtemelen ben onu daha da yormuştum.

Giyinme odasına geçtim. Bilgisayarı şarja takıp yere koydum. Ada'nın üzerine süt döktüğü siyah gömlek sandalyenin üzerindeydi. Beyaz kazağımı çıkardım. Bora'nın siyah gömleğini de alarak banyoya ilerledim ve ikisini de kirli sepetinin içine attım. Taytımı da. Yeniden giyinme odasına geçtim. Üzerime giyecek bir şey bakındım ama pijamalarımın da yeri değişmişti. Gerçi bir yeri var mıydı emin değildim ama adadan döndüğümüzden beri en azından kışlıklardan oluşan bavulumu açmıştım ve bazı şeyler daha elimin altındaydı. Ama Zerrin Hanım açılmamış bavullarımızı da açmıştı, her şeyi yerleştirmişti ve bu yerleştirme şekli hiç hoşuma gitmemişti.

Pijamalarımı giydikten sonra, askıda ne var ne yoksa, raflarda ne var ne yoksa hepsini yere dökmeye karar vermem sadece bir saniyemi aldı. Oda da benim gibi darmadağın olurken, her şeyi toplayarak belki kafamı da toplayabilirdim. Gerçi kafamı toplamak mı daha kolaydı yoksa odayı mı ondan emin değildim. 2017'nin Mart sonunda bu odaya yerleştiğimi ve her ne kadar aralıksız olmasa da altı ay bu odada kaldığımı düşünürsek; 9 Mart 2021'de buraya döndüğümü ve yine her ne kadar aralıksız olmasa da iki ayı biraz geçkin bir süre bu odada kaldığımı düşünürsek; şimdi yaptığım şeyi daha evvel hiç yapmamış olmam biraz tuhaftı. Hoş, hayatımdaki hiçbir evle kurduğum ilişkinin çok da düzenli olmadığını varsayarsak bunu tuhaf bulmayabilirdik, CIA'in bana tahsis ettiği evde gardırop bile kullanmıyordum. Bora'nın o zamanlar, neden bir dolabım olmadığını sorguladığını hatırlayınca güldüm. Gerçekten takıla takıla buna mı takılmıştı? Ya da gördüğü onca şeyin içinde buna takılmayı nasıl atlamamıştı? Koltuğun üzerindeki kıyafetlerimi toplatması da zaten onun gibi düzen aşığı birinin yapacağı bir şeydi. O ev de hiçbir zaman evim olamamış başka bir yerdi.

2017'de, Bora'nın beni hain zannedişinin üzerine buradan giderken, aslında burayı evimiz gibi hissetmiştim ve Bodrum'daki evimden sonra, bu başıma ikinci kez gelmişti. Özellikle balayından döndükten sonra şimdi yaptığım şeyi yapmalı, giyinme odamı kendim düzenlemeliydim. En azından bir kere, sadece bir kere bunu yapsam, daha sonra kim topluyorsa benim izlerimi takip etse de olurdu çünkü ben, söz konusu bu tarz şeyler olduğunda biraz üşengeç biriydim. Hande'nin bile biz evlendikten sonra, düğün hediyesi kisvesi altında bu odaya el atması ama benim hiçbir şeyi ellememem mesela, normal değildi.

Hande nereden çıkmıştı? Hande'yi hayatımdan çıkarmıştım, niye aklıma geliyordu ki şimdi? Hande'yi hayatımdan çıkardığımda, bana bütün kinini kusup da dönmemek üzere gittiğinde, acının en dibini gördüğüm günlerin birinde, sponsorunun Bora Karabey olduğunu söyleyerek bana yaptığı giyinme odasını yerle bir etmiş, bütün altın takıları, binlerce liralık ayakkabı ve çantaları, ipek gecelikleri, benden çok Elif'in zevki olacağına inandığım bütün kıyafetleri, parfümleri, makyaj malzemelerini, Hande'nin aldığı ne varsa büyük siyah çöp poşetlerine tıkıştırmış ve poşetleri de terastan aşağı atmıştım. Gücüm yetse odanın köşesindeki makyaj masasıyla, odanın ortasındaki takı masasını da atardım ama o kadar ileri gidememiştim.

Yerlerde geri kalan ve bana ait olan kıyafetleri de o gün tekrar düzgünce yerlerine yerleştiren ben değildim.

Adadaki evimizde bile bunu hiç yapmadığım gerçeğiyle yüzleşmem gerekirse, bu evde de yapmamış olmamı yadırgayamazdım. Ben sadece Ada'nın gardırobuna yetişebiliyordum, ki o bile sürekli dağılıyordu, ama yine de onu üşenmeden muntazam bir biçimde topluyordum çünkü Ada'ya bir düzen aşılamamız gerektiğini düşünüyordum. Acaba benim annem ve babam bana bu düzeni aşılayamamış mıydı?

Aynen Nazo, suç asla sende değil. Annenle babanda.

Yeşil kazağımı katlarken duraksadım ve zorlukla yutkundum. Hayır, içimde bir ses falan duymamıştım. Hele ki o ses, asla ama asla, bana

Nazo

dememişti.

Derin bir nefes aldım ve yeşil kazağı katladım. Her saniye bu giyinme odasını düzenlemekle uğraşamazdım. Hem ben bunu yapmaya kalktığımda, her şey simetrik olsun diye verdiğim mücadele ciddi bir zaman kaybına dönüşürdü zaten. Bir kez yapacaktım, en iyi hâliyle yapacaktım, ardından her kim burayı temizleyip toplayacaksa düzenimi kavrayacaktı. Başkasının simetrik yerleştirmediği şeylerden rahatsız olamazdım, çünkü benim uğraşmam daha rahatsız ediciydi. Elime geçen mavi bluz, kaşlarımın çatılmasına sebep oldu. Bu benim değildi, Hande'nindi. Çok eskiden, ben daha bu eve yerleşmeden evvel bende kalan, bir türlü geri veremediğim, Hisarüstü'ndeki evi boşaltırken bavuluma sıkıştırdığım, hayatın içinde de bir kez olsun aklıma gelmeyen, muhtemelen rafların arasında kaybolup gittiği için de hiç önüme çıkmayan bu bluz, niye şimdi önüme çıkmıştı ki?

Her şeyi ortalığa döktüğün için Naz, topla bakalım şimdi. Hem giyinme odanı hem kafanın içini. Biz de nasıl topluyorsun görelim.

Odanın köşesinde duran büyük bavullardan iki tanesini aldım ve açtım. Giymediğim ve giymeyeceğim, çok eskiden kalma, onlarca kıyafet vardı. Bunları eleyecek, dolabımı da hayatımın şimdiki hâli gibi sadeleştirecektim.

Giyilebilir olanları bir bavula koyup, ihtiyaç sahiplerine verecektim. Giyilemez olanlar da çöpe gidecekti. Mesela bu mavi bluz, çöpe gidecekler bavulunun ilk üyesiydi. Solmuş ve incelmiş siyah şortum da. Bir zamanlar çok severek giydiğim kırmızı, ayıcıklı tişörtüm de. Yırtık kotum da. Ne çok şey öylesine yer kaplıyordu hayatımda. Hırkalarımı çok seviyordum, onlardan vazgeçebilmem mümkün değildi. Renk renk, desen desenlerdi ama bunları bir şekilde giyiyordum, her zaman da giyerdim. Hatta hırkalarımı ayrıca bir bölüme asmaya girişmiştim. Fakat Noir'nın parçaladığı gri hırkayı dahi tutmasam olurdu, o kadar da değildi. Onu da çöpe gideceklerin olduğu bavula koydum.

İçi koyu yeşil, dışı gri hırkama gözlerim takılınca, onca zaman sonra döndüğüm evimizin garajında onu ilk gördüğüm gün aklıma gelmişti. Bora'nın yazdığı mektubu okuduğumda yaşadığım karmaşaya rağmen gerçekleri öğrendiğim o gün, hayatımın en önemli an'larından biriydi. İlk anda, Hande'nin bugün hâlâ yüzüme bakarak yalan söylediğini düşünsem de Bora'ya bana her şeyi anlatması için şart koşmasını, gerçekleri öğrenmem gerektiğini düşünmesini ve bu konudaki ısrarını kafamda nereye koyacağımı gerçekten bilemiyordum. Bunca zaman sonra buna sevinilir miydi, yoksa iç çekerek yoluma devam etmem ve her türlü geç kaldığını mı düşünmem gerekirdi? Gerekli olan tek şey, komple Hande'yi kafamdan çıkarmaktı. Hayatımdan çıkarttığım gibi.

Siyah ultra mini kalın askılı elbisemi askıya yerleştirirken alt dudağımı dişledim. Dolabımdan asla çıkaramayacağım yegâne şeylerden biri de buydu. Aslında dolabımda böyle yer tutan ama beni mutlu eden bazı parçalar vardı ve bunları bir daha giymesem bile daima saklayacaktım. Gözlerimi ön plana çıkaran iki tane su yeşili elbise, mesela. Birini Berkan'ın doğum gününde, birini 2021'e girdiğimiz yılbaşında giymiştim. Başka su yeşili elbiselerim de olsa, bu ikisinin yeri daima ayrı olacaktı. Nişanımda giydiğim elbisenin de. İstemede giydiğim siyah, kalın askılı, kalem elbisenin de hatta. Elbisenin omzunu düzeltirken, askının içindeki şişkinliğe takılmıştım. Elbiseyi askıdan çıkarırken, dudaklarım şaşkınlıktan bir parça açılmıştı. Sütyenim. Straplez sütyenim. Bora'nın yerlerden toplayarak sakladığı, arayıp da bulamadığım, nereye koyduğunu da bir türlü söylemediği canım sütyenim.

Sütyenimi göğsüme bastırmam, psikolojik sorunlarım olduğu anlamına mı geliyordu bilmiyordum. Bu sütyenin, isteme gecesinde, bu sütyeni fırlatıp atmadan biraz önce fırlattığım elbisenin askısının içinde olması, Bora'nın sütyenimi saklamadığı, insan gibi askıya astığı anlamına mı geliyordu acaba? Çünkü ben sütyenimi her yerde aradığımı iddia ederken, şöyle bir olabilecek yerlere, iç çamaşırlarımın olduğu çekmeceye falan bakmış ama bu elbisenin askısının içine tabii ki de bakmamıştım. Askıda elbiseyi görmüştüm ama sütyenimi görememiştim, o kadar. İçime büyük bir nefes çekerken, sütyenimi aynı Bora gibi askının içine yerleştirerek kopçasını taktım. Ardından da elbiseyi de aynı şekilde askıya astım.. Normal zamanda bu sütyeni elimde sallayarak Bora'nın karşısına geçmem ve o saklamış olsun ya da olmasın, bulduğumu bas bas bağırmam gerekiyordu ama şu durumda, bu sadece arsızlık olurdu muhtemelen.

Bora'nın benim kıyafetlerimin arasında olan yedi tişörtünü dikkatle katladım ve onları da evde giydiğim kendi tişörtlerimin arasına karıştırarak raflara yerleştirdim. Bora, tişörtlerinin katlanmasından hoşlanmıyordu. Ona göre tişörtlerinin, jilet gibi ütülü bir şekilde asılı olması gerekiyordu. Genellikle, benim göz koyup da giydiğim tişörtlerini bir daha giyemiyordu zaten, çünkü benim zimmetime geçmiş oluyorlardı. Yıkandığı hâlde sırtındaki kara kara çizgilerin soluklaşsa da geçmediği beyaz tişörtümü görünce güldüm. Aklıma Hande'nin kuzeni Sevda'nın kızı Beyza geldiğinde duraksadım.

Hande neden her yerden çıkıyordu, hayatımda neden bu kadar yer işgal etmişti? Beyza'nın altı yaşını devireli, dört ay olmuş olması gerekiyordu. Muhtemelen bu sene ilkokula başlamıştı. Hande'nin telefonunu aldım. Kilit kodunu, zamanında telefonunu hacklediğim için zaten biliyordum. Instagram'ına girip, Sevda'nın profilini açtım. Şekerlik, düşündüğümden daha da kocaman olmuştu ve tahmin ettiğim gibi ilkokula başlamıştı. Karşılaşsak beni tanımayacak olması ne garip bir ironiydi. Onunla ilgilendiğimiz o gün, Bora'nın ne kadar iyi bir baba olacağını görmüştüm ve fakat baba olmak istemediğini bildiğim için ve bebek bakmanın sorumluluğu gözümü korkuttuğu için, bu işin bana göre olmadığıyla da yüzleşmiştim. Beş yıl, yedi ay, yirmi beş gün sonra yine bu odadaydım ve içeride, bizim kızımız uyuyordu. Hayatın döngüsüne akıl sır erdirmek mümkün değildi. Ve anne olmak, zordu ama çok güzel bir şeydi.

Bir de animasyon ördeklerle bir tanışsaydı...

Beyaz tişörtü bir daha giymem mümkün değildi fakat atamazdım da. Onu da katladım ve tişörtlerimin olduğu rafların birinin, en altına yerleştirdim. Ada'nın odasında bir hareket hissettiğimde bakışlarım monitörüne çevrildi. Bora, Ada'nın yanındaydı. Noir'nın başını sevdi. Ada'nın yanağını okşadı. Pencereye ilerledi, kameraya arkasını döndü ve ellerini ceplerine sokarak, siyah tül perdenin ardından aşağıyı izlemeye başladı. Bakışlarımı monitörden çekip yaptığım işe devam etmeye koyuldum. Tweety'li tişörtümü katladım. 2011-2012 sezonundan kalmış Fenerbahçe formamı askıya astım. Yatak odasının kapısının açıldığını duydum. Çok geçmeden Bora giyinme odasının girişine gelmişti. Kapkara gözleri önce gözlerimi buldu, ardından yerdeki bavullara çevrildi. "Hayrola?" dedi, ifadesiz bir tonlamayla. Gözleri yeniden gözlerime tırmandığında, "N'apıyorsun?" diye sordu.

"Bana ait kısmı düzenliyorum," dedim. Gözleri hafifçe kısıldı. "Her şey çok karışıktı. Aradığımı bulamadım Zerrin Hanım'ın kurduğu sistemde. İhtiyaç sahiplerine verilecek ya da atılacak çok fazla şey var. Onları eliyorum. Bu bavuldakiler çok eski, çöpe gidecek. Bu diğer bavuldakileri de birilerine vereceğim. Bu eve ilk geldiğim günkü kıyafetlerimden tut, Bodrum'dan getirdiklerim, Amerika'dan getirdiklerim, sonra adadan getirdiklerim... Her şey buraya yığılmış durumda. Boğuldum ben de."

Başını anladığını belli eder gibi salladı. Arkasını dönerek giyinme odasının girişinden ayrılacakken, "Kırmızı elbise kalsın," dedi.

Ne kastettiğini anlamadığım için kaşlarım çatıldı. İhtiyaç sahiplerine gidecek kıyafetleri doldurduğum bavula baktığını fark edince, ben de bavula baktım. Bavulun en üstünde, kırmızı, kısa kollu, üniversite birinci sınıftayken, Hisarüstü'ndeki semt pazarından aldığım penye elbise vardı. "Niye ki?" diye sordum.

Bakışları yeniden gözlerimle birleştiğinde, "Kalsın işte," dedi. Arkasını döndü. İlerlerken, "Duşa giriyorum ben," diye eklemişti.

Kırmızı elbiseyi bavuldan çıkardım. On yıllık olmasına rağmen eski durmuyordu, kaç kez yıkanmasına rağmen hâlâ capcanlı bir kırmızının tonuna sahipti. Bana kalırsa, taşıdığı bütün olumlu özelliklere rağmen, bunca kıyafet

yığınının içinde durmasına gerek yoktu. Zaten bu bir ev elbisesiydi, Hisarüstü'nde otururken havanın sıcak olduğu günlerde çokça kez giymiştim ama muhtemelen bir daha giymezdim. Bora'nın neden bu elbisenin kalmasını istediğini ise anlamış değildim. Bunu, bu evde hiç giymiş miydim? Hatırlamıyordum. Elbiseyi katlayıp rafa koydum.

Hem çok yol katetmiş gibiydim, hem de değildim. Her şey hala çok dağınıktı. Yerdeki kıyafetlerin arasındaki, kırık beyaz, yakasında ve kollarında lacivert iki sıra çizgiye sahip, üzerinde açık mavi yazılar olan kapüşonsuz sweatshirtü elime aldım. Bu sweatshirtün, Anıl'ın dolabından ne zaman çıkıp da benim eşyalarımın arasına karıştığını bilmiyordum. Pufu çektim ve pufun üzerine çıkıp, parmak uçlarımda yükseldim. Sweatshirt'ü en üst kata kaldıracaktım. En üstte, içinde gelinliğim olan gamboç vardı. Bizimle adaya kadar gidip, buraya geri dönmüştü. Diğer rafın en üst katına baktım. Burada da bir gamboç vardı ama onun içinde ne olduğunu bilmiyordum. Fermuarı açtığımda annemin gelinliğiyle karşılaşmıştım. Bu gelinliğin hâlâ bu evde olduğunu bilmediğim gibi, nerede olduğu hakkında da bir fikrim var mıydı zaten, emin değildim. Anıl'ın sweatshirt'ünü en üst rafa koyarken, gamboçu aşağı indirdim. Bir gelinlik, ihtiyaç sahipleri için ayrılır mıydı bilmiyordum ama çöpe de atılmazdı. Yeniden pufa çıktım ve gamboçu, kendi gelinliğimin içinde olduğu gamboçun üzerine koydum.

Zerrin Hanım'ın boşalttığı bavullarımın birinden çıktığı için takı masasının üzerine koyduğu, şifreli çantayla, Bora'nın doğum günümde bana emanet ettiği kasa duruyordu. Bu kasayı hâlâ açamamıştım, Bora ısrarla açmam gereken günün gelmediğini söylemişti, bebeğimizin doğmuş olması bile o günün geldiği anlamına Bora için gelememişti. Ben de bu konuyu açmaktan vazgeçmiştim çünkü Bora ketumdu ve bir şeyi söyleyesi yoksa, asla söyletmek mümkün olmuyordu. Bunu öğrenmiştim. Şifreli çantayı açtım. İçinde nişanımızda takılan takılar, Amerika'dan getirdiğim mücevherler, bana ait bazı takılar, Betül Hanım'ın kelebek broşu ve Bora'nın bana yılbaşında hediye ettiği gerdanlık vardı. Bora'nın askıdaki takım elbiselerinin arkasındaki kasanın şifresini tuşladım ve çantanın içindekileri, buraya geldiğimizde Ada'ya verilen hediyelerin de içinde olduğu kasaya yerleştirdim. Taşınabilir mini kasayı da kasanın içine koydum ve kasayı kapattım.

Bora beline havlu sarmış, vücudundan sular damlaya damlaya giyinme odasına geri geldiğinde, ben yeniden yere oturmuş ve kıyafet ayıklama işine kaldığım yerden devam ediyordum. Elindeki telefonu ve belindekinden daha küçük havluyu sandalyenin üzerine bırakırken göz ucuyla bana bakmıştı. Onu dikizliyor gibi olmamak için arkamı döndüm ve elimdeki mavi gömleği askıya astım. Siyah gömleği de. Telefon melodisi duyulduğunda yeniden ona baktım, altına siyah bir eşofman giymişti. Telefonun hoparlörünü açarken, küçük havluyla saçını kuruluyordu. "Evet?"

"N'aptınız oğlum siz bu kıza?!" Gökhan'ın sesi bezgin geliyordu. "Bana o kadar öfkeli ki... Payladı durdu beni!" Ajan kıyafetlerim özeldi. Onlara ayrıca ihtimam göstermem gerekiyordu. Deri taytlarım, siyah croplarım, deri ceketim... Onları ayrıca bir yere koyacaktım. "Bir şekilde iletişim kurabilecek olgunluğa erişmiştik kendi içimizde ama... Dün ayrılmışız ve sanki benim yüzümden ayrılmışız gibi bir ruh halinde! Resmen kendimi zamanda geriye gitmişiz gibi falan hissediyorum!"

"Bilmukabele," dedi Bora, sıkıntılı bir nefes verirken.

"Aldım haberleri aldım," dedi Gökhan, hoşnutsuz bir tavırla. "Nazlı'yla kavga etmişsiniz.

Benim yüzümden birbirlerine girdiler,

dedi." Aslında Hande yüzünden değil, benim yüzümden birbirimize girmiştik. "Nazlı, Hande'yi öldürmekle tehdit ettiğini düşünmüş herhalde senin değil mi? Artık nasıl bir tonda konuştuysan Hande'yle! Sana dedim ki,

bırak Nazlı konuşsun. Kendi arkadaşı. Onu Nazlı'nın ikna etmesi daha kolay. Senin üslubun sert.

Dinlemedin abi beni. Al, sonuç! Bir saat Hande'yi teselli etmekle uğraştım."

"Başım ağrıyor," dedi Bora. Boynunu sağa ve sola yatırarak esnetti. "Kısa kes ve sonucu söyle."

"Yani

yapacağım

diyor," dedi Gökhan. İnsanın tarzı değişiyor muydu bilinmez, eskiden çok hoşlanmadığım blazer ceketleri bir süredir çok seviyordum. Beş tane blazer ceketim vardı, hepsi de siyahtı ama kesimleri farklıydı. "Anlattım her şeyi.

Mehmet seni arayacaktır

, dedim.

Seni yeniden içimize sokabilmesi için sana zarar veriyor gibi yapacaktır,

dedim.

Bizden birinin gözü önünde olacaktır bu, seni bizden birinin kurtarmasını ve mağduriyetini görmemizi isteyecektir,

dedim."

"Mehmet'e direnmesi lazım," dedi Bora, elindeki havluyu sandalyenin üzerine atarken. "Bize karşı ne kadar öfkeli de olsa, bizden korktuğunu, yakalanmaktan korktuğunu falan hissettirmeli Mehmet'e. Ama Mehmet'ten de korkmalı. Mecbur kalmalı. Başka çaresi olmadığı için yapmalı bunu. Ortada kalmaktan korktuğu için. Konuştun mu bu detayları?"

"Evet. Anladı beni gayet. Öfke konusunda ise zaten sorun yaşamayacak gibi. Çünkü diyorum ya aşırı öfkeli bana. Sana da bu arada," dedi Gökhan. Verdiği nefesin sesi ahizeye çarptı. "Muhtemelen tonun çok sertti senin ama öfkelendiği bu değil. Anlatmadı ama başka bir şey var. Seninle bir anlaşma yaptığını söyledi. Sordum ama söylemedi ne olduğunu."

"Anlaşma falan yapmadık!" dedi Bora sertçe. Derin bir nefes alıp verdi. "Mehmet'in adamına şov yapabildiniz mi sonuç olarak? Senin Hande'ye oteline dönmesini söylediğini, Hande'nin peşinden de güvenliği için adam gönderdiğini duydu mu?"

"Evet," dedi Gökhan. "Siz Hande'yi kibarca kovdunuz. Ben de ona ne beklediğini sordum. Zaten aramadan gelmesinin bir hata olduğunu falan söyledim. Benim tarafımdan da reddedilmiş oldu yani."

"Yapabilecek mi sence?" diye sordu Bora, giyinme odasından çıkarken. "Eline yüzüne bulaştıracakmış gibi hissediyorum. Sakin olmaması, bu kadar allak bullak olması büyük dezavantaj." İki saniyelik bir es verdi. "Gökhan," dedi ciddiyetle. "Eğer Mehmet yalan söylediğini düşünürse öldürür Hande'yi. O,

sana zarar verecekmişim gibi yapacağım, seni kurtarsınlar diye

diyeceğini düşündüğümüz planı yapıyormuş gibi görünüp, o sırada öldürür hem de."

Gökhan dört saniye boyunca sessiz kalıp, en sonunda, "Umarım yapar," dedi. Onun da tedirgin olduğu sesinden belliydi. "Mehmet'in adamı gördü sonuçta bizi. Şu dakikadan sonra her an riskte zaten. Bundan hoşlanmıyorum ama bu riski avantajımıza döndürmekten başka çaremiz yok ki. Yani onu güvenli bir eve alalım, koruyalım... Nereye kadar? Ne zamana kadar? Frantz bugün patlamadı, onun Nagihan Akbulut'u öldürdüğünü düşünüyor Mehmet ama yarın ne olacak? Caitlin hâlâ aramadı. Senin içeride başka bir adama ihtiyacın var. Hande olmazsa kim? Biliyorsun, bu plana ben zaten karşıyım. Ama iyi bir plan, inkar edemem."

"İyi," dedi Bora, ifadesiz bir şekilde. "Asansörün de haber uçurması için start veriyorum ben. Mehmet Şahindağ, Hande'yi aramadan güvenli bağlantı talep edecektir. O sırada bize de haber gelir. Biraz uyuyacağım. Kaç saat olursa artık."

"Birazdan ben de geleceğim, sizde kalacağım," dedi Gökhan.

"Tamam," dedi Bora ve çağrının sesi kesildi. "Alarm kur üçüncü saat için Nazlı," dedi. Üçüncü saat dolduğunda, ki bir saat on dört dakika üç saniye kalmıştı, Falcon'a kod gönderecektik, onu kastediyordu. Yüzünü görmesem de sesi, bozuk olan aramızın altını çiziyordu.

"Tamam," dedim.

Giyinme odasının dağınıklığının üstüme üstüme geldiğini hissettim. Bora'yla aramı nasıl düzelteceğimi bilmiyordum ama şu anda, operasyonun seyri bundan daha önemliydi. Kıyafetleri oldukları yerde öylece bırakarak yeniden

Hande'nin telefonunu aldım. Mesajlarına girdim. Bir süre, Gökhan'la aralarında geçen konuşmaları okudum. Gerçekten, Gökhan'ın da dediği gibi, olgun bir yerden, arkadaşça konuşuyorlardı. Hande, yatın patladığı günden sonra, sık aralıklarla bizimle ilgili yeni bir haber olup olmadığını sormuştu. Bir yıl üç ay boyunca tek tük yazışmışlardı ama muhtemelen telefonda da konuşmuş olabilirlerdi. Yakın zamanda, Hande farklı günlerde bizim nasıl olduğumuzu sormuştu. Gökhan, Ada'yla garajda çekildikleri fotoğrafı Hande'ye de atmıştı. Flört ettiği biri vardı, adı Jadon'du. Yeni arkadaşları da vardı ama hiçbiriyle çok samimi değildi. Çeşitli WhatsApp gruplarındaydı ama gruplarda da çok aktif değildi.

Bora'nın bilgisayarına bir yazılım yükledim ve Hande'nin konum erişimine girdim. Evden işe, işten eve bir düzeni vardı ve genellikle öğle saatlerinde, çalıştığı şirkete yakın rotasyonlarda yemek yiyordu. Son üç ayda, iki gece dışarı çıkmıştı. Restorana gitmişti ama birinde 23:32'de, birinde de 23:57'de eve dönmüştü. Hande için beklenmedik derecede sıkıcı, tekdüze bir hayat yaşıyordu. Galerisine girdim. Galerisi fotoğraflarla doluydu. Gökhan'la olan tek fotoğrafı, düğün fotoğrafımızdı. Bizim çekildiğimiz bütün fotoğrafları ise hâlâ saklıyordu, hiçbirini silmemişti. Eren'le ya da Anıl'la olan toplu fotoğraflarımızı da. Yeni arkadaşlarıyla aman aman fotoğrafı yoktu, genellikle çoğunu şirkette çekilmişlerdi.

Instagram'ına girdim. Snapchat'ine. Twitter'ına. Youtube'una da. Akıllı ev sistemini inceledim. Hatta, evindeki kameraya erişim sağlayan telefon aplikasyonundan, yaşadığı evin dekorasyonuna baktım. Banka hesabına girdim, birikimine baktım. Falcon'a mesaj atıp üzerine kayıtlı ev, araba var mı araştırmasını istedim. Hande'yi sanki tanımıyormuşum, -artık ne kadar tanıdığım zaten meçhuldü- ve o, bir operasyonda önüme düşen alelade biriymiş gibi, hakkında yeteri kadar bilgi toplamak için bütün yaşantısını uzun uzun inceledim.

♠

Giyinme odasını toplamaya devam ettiğim kırk yedinci dakikada, Bora'nın telefon melodisi odanın içinde yankılanmıştı. Saat altıya yedi vardı. "Efendim Selim?" dedi Bora, onuncu saniyede. "Tamam," dedi ardından. Boğazından gerindiğine ve ayılmaya çalıştığına dair çıkan sesleri duydum. "Gökhan," dedi, biraz sonra. "On-on beş dakikaya Hande'yi arayacakmış.

Güvenli bağlantı onayı bekliyormuş. Aşağıda buluşalım. Elimi yüzümü yıkayıp, iniyorum ben de." Giyinme odasına geldi ve gördüğü şeyin gerçek olup olmadığını sorgularcasına bana baktı. "Uyumadın mı sen hiç?" Başımı iki yana salladım. Askıdan siyah bir tişört alıp giydi. "İnecek misin sen de aşağıya?" diye sordu, siyah, fermuarlı sweatshirt'ünü eline alırken.

"Evet. Alırım ben bilgisayarı," dedim. Başını salladı ve giyinme odasından çıkıp, banyoya ilerledi. Dizlerimin üzerine kadar uzanan, uzun, siyah hırkamı üzerime giydim. Bora'nın bilgisayarını, Hande'nin telefonunu, kendi telefonumu ve Ada'nın monitörünü kucaklayarak giyinme odasından çıktım. Bora da banyodan çıktığında kucağımdakilere bakmıştı. Önden ben geçtim ve merdivenlere ilerledim.

Gökhan, odaya çıkmak yerine salonda, kıyafetleriyle uyumuştu. Bizi gördüğünde yattığı yerden kalktı ve "Günaydın," dedi.

"Günaydın," dedim. Bilgisayarı yemek masasının üzerine koydum. Bora doğrudan verandaya çıkmış ve kendine bir sigara yakmıştı. "Falcon," dedim, aramızdaki bağlantıyı teyit etmek için.

"Duyuyorum Nina," dedi.

"N'aber?" dedi Gökhan, araştırmacı bir tavırla bana bakarken.

"Gergin," dedim dürüstçe. Gökhan hiçbir şey söylemedi ve yalnızca iç çekti. Ardından sigara içen Bora'ya bakıp, küçük adımlarla onun yanına ilerledi. Selim, dört fincan kahveyle beraber mutfaktan çıktı ve birini masanın üzerine koyup, diğerlerini verandaya çıkardı. Ben de sigara içmek istiyordum ama Gökhan ve Bora küçük harflerle her ne konuşuyorlarsa, onları bölmek de istemiyordum. Nitekim Hande'nin telefonunun çalmasıyla birlikte cama tıkladım ve Falcon'un yolladığı bağlantı panelini açtım. Bora ve Gökhan da hızlıca içeri girmişlerdi.

"Alo?" Hande, telefonu açtığında Bora, masanın baş köşesine, soluma oturdu. Selim de sağıma geçerken, Gökhan ayakta kalmayı tercih etmişti.

"Günaydın Hande Hanım. Umarım uyandırmamışımdır." Bu kibar tavır, her zamanki gibi ürkütücüydü. "Ben, Mehmet Şahindağ."

"Sen ne diye arıyorsun ya beni?!" dedi Hande korku dolu bir tonlamayla. "Siktir git!"

Çağrı, Hande tarafından sonlanırken Bora ve Gökhan, birbirlerine bakmışlardı. "Ne bu şimdi?" diye sordu Bora şaşkınlıkla.

"Odadaki dinleyiciye bağlanıyorum," dedi Falcon. Önce klavyeden gelen sesleri duyduk. Ardından da Hande'nin birini aradığına ve telefonun uzun uzun çaldığına dair gelen sesi... "Arama yapıyor," dedi Falcon, biz anlamamışız gibi. "Telefonu hoparlörde."

"Evet?" dedi Mehmet Şahindağ, telefonu açtığında.

"Hande ben!" Hande'nin sesi artık korku dolu değil, sertti. "Telefon dinleniyordu."

"Bunun dinlenmediğinden emin misiniz?" diye sordu Mehmet Şahindağ.

"Yazılımdan anlarım," dedi Hande, büyük bir özgüvenle. "Gökhan salağı verdi bunu. Onunla, bundan iletişime geçmem için. Temiz." Bora, Gökhan'a baktı. Gökhan ise, Falcon'un ekrana yansıttığı Hande'ye bakıyordu. "Senin aramanı bekliyordum."

"İlginç," dedi Mehmet Şahindağ.

"Uzatmayacağım," dedi Hande. Bora'nın bakışları da ekrana çevrildi. Hande, telefon elinde, odanın içinde volta atıyordu. "Beni, hainmişim gibi içlerine sokmanı planlıyorlar! Beni Amerika'dan bu yüzden getirtmişler! Kullanmak için! Madem öyle, bunu onlar istediler! Planlarının işlediğini düşünmelerini istiyorum! Hepsinin bana yaşattıkları şeyi yaşamalarını istiyorum! Bora'dan da Gökhan'dan da nefret ediyorum!"

Bora yeniden, şoke olmuş Gökhan'a baktı. "Ara peşinden gönderdiğin adamları," dedi, keskin bir sesle. Gökhan'ın bakışları ona çevrildiğinde, devamında söyleyeceği şeyi biliyormuş ama duymak istemiyormuş gibiydi. Bora, "Öldürsünler Hande'yi!" dediğinde ise, Gökhan gözlerini bir daha hiç açamayacakmış gibi sımsıkı yummuştu.

195.Bölüm

Sevgili yol arkadaşlarım,

Çoook özledim!

Yarın, (9 Mayıs 2024) 18:00'de, Maça Kızı 8'in 3.Kitap'ının kapağını paylaşacağım. Instagram'da,

dilarapamuk

hesabımdan takipte kalabilirsiniz. Ayrıca gelmek isteyenleri, Instagram kanalımıza da (

dp

) beklerim.

Bu bölümden sonra, kaldı son 3 bölümümüz...

Upuuuzun bir bölümle geldim, geçen bölüm söylediğim gibi.

Yorumlarda buluşalım, yazdıklarınızı anlık olarak okuyor olacağım. Çok öpüyorum. Sizi çok seviyorum. Var olun.

♠

"Uzatmayacağım," dedi Hande. Bora'nın bakışları da ekrana çevrildi. Hande, telefon elinde, odanın içinde volta atıyordu. "Beni, hainmişim gibi içlerine sokmanı planlıyorlar! Beni Amerika'dan bu yüzden getirtmişler! Kullanmak için! Madem öyle, bunu onlar istediler! Planlarının işlediğini düşünmelerini istiyorum! Hepsinin bana yaşattıkları şeyi yaşamalarını istiyorum! Bora'dan da Gökhan'dan da nefret ediyorum!"

Bora yeniden, şoke olmuş Gökhan'a baktı. "Ara peşinden gönderdiğin adamları," dedi, keskin bir sesle. Gökhan'ın bakışları ona çevrildiğinde, devamında söyleyeceği şeyi biliyormuş ama duymak istemiyormuş gibiydi. Bora, "Öldürsünler Hande'yi!" dediğinde ise, Gökhan gözlerini bir daha hiç açamayacakmış gibi sımsıkı yummuştu.

"Bir saniye..." dedi Mehmet Şahindağ. Ses tonu afalladığını ortaya koyuyordu. "Doğru düzgün anlatır mısın şunu?"

"Hadisene Gökhan!" diye bağırdı Bora öfkeyle. Gökhan gözlerini açtı. "Ara şu adamları!"

Hande'nin sesi, Bora'nın sesine karışmıştı. "Beni senin hedefin yaptılar işte!"

"Benim planım bu," dedim hızla. Bora'nın öfke dolu bakışları dan diye bana çevrildi. "Dinleyelim önce bi'... Anlatacağım."

Bora, öfkesi daha da artmış gibi, bunun benim planım olmasındansa Hande'nin hain olmasını yeğlermiş gibi, sandalyesini gürültüyle ittirmek suretiyle oturduğu yerden kalkarken, "Sikeyim böyle işi!" diye mırıldanmıştı.

Ben ise sanki onu hiç duymamışım gibi, sadece Hande'nin devam eden konuşmasına odaklanmayı seçmiştim. "Bora beni zorla getirtti buraya. Sanki ben gelmişim gibi gösterecekleri bir plan kurmuşlar. Beni kovmaktan beter etmişler sözde!" Gökhan henüz ilk şoku atlatamamışken, ikinci bir şoka girmiş gibiydi ve bakışları ekranla benim aramda mekik dokuyordu. Bora ise kalktığı sandalyenin biraz gerisinde, öylece ayakta dikiliyordu ve bakışlarının benim üzerimde olduğunu hissediyordum. "Önce Naz ve Bora'yla görüştüm. Yalvardım ya yalvardım!

Yapamam

, dedim.

Beceremem

, dedim.

Ölmek istemiyorum

, dedim. Hadi o Allah'ın cezası herif neyse... Ama Naz da dinlemedi beni! Bora, kumarhaneye, Gökhan'ın yanına gidip yaptığı plan üzerinden konuşmamı istedi. Böylece senin dikkatini çekecektim. Ki bak, çektim de!"

"Kumarhanede adamım olduğunu biliyorlar o zaman?!" dedi Mehmet Şahindağ hayretle.

Bora, kalktığı sandalyeye öfkeyle sert bir tekme atmıştı ve sandalyenin yaslanma yeri masaya çarpıp geri dönerken dahi benim bütün dikkatim ekrandaydı.

"Gürbüz Biçkin. Gökhan biz sahte konuşmamızı yapmadan ortamı hazırlamaya çalışıyordu, laf arasında gelip gelmediğini sordu birilerine, ben de öyle duydum. Sana çalıştığını biliyorlar Gürbüz Biçkin'in, evet." dedi Hande.

"Ne?" dedi Gökhan şaşkınlıkla.

"Gürbüz mü?" dedi Mehmet Şahindağ da benzer bir şaşkınlıkla.

"Evet," dedi Hande. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Gürbüz sana bizim konuşmalarımızı anlattığında, senin benimle iletişim kuracağını tahmin ediyorlardı. Sen beni arayacaktın. İstanbul'a arkadaşımı görmeye geldiğimi ama kapı dışarı edildiğimi düşünecektin. Üzüntümden, düştüğüm durumdan faydalanıp bana iş birliği teklif edecektin."

"Onlara vicdan azabı çektirmek için sizi öldürmek varken, neden size iş birliği teklif edeyim ki?" diye sordu Mehmet Şahindağ.

Hande gülerken, "Beni öldürmenin kimsenin vicdanını sızlatmayacağını biliyor olman gerekir," dedi. Derin bir nefes alıp verdi. "Kendimi önemsiz hissettiğimden değil ha... Onların bir vicdanı olduğuna inanmadığım için söylüyorum bunu! Sen beni duymuyor musun? Anlamıyor musun? Herif, anneannesini öldürttüğün an, beni getirtmeleri emrini vermiş, düne kadar beni koruduklarını düşündüğüm adamlara!"

"Bora vicdansız biri değil Hande Hanım," diye çıkıştı Mehmet Şahindağ.

"Bora, vicdansız biri!" dedi Hande, bastıra bastıra. "Bora'nın, benim arkadaşıma yaşattıklarını gözlerimle gördüm ben! Senin yanındayken yaptığı plandan bahsediyorum hani!"

"Karısını, ölmesini istemeyecek kadar çok sevdiği içindi," dedi Mehmet Şahindağ gülerek.

Bunları duymayı, bunların konuşulmasını, bu konunun açılmasını istemiyordum.

"Vicdanlı olduğuna dair yaptığın savunma bu mu?!" dedi Hande, sert bir tavırla. "Karısını ölmekten beter hâle getirdi! Ölseydi daha iyiydi! Kız bitti be! Onu sevmediğine ikna etmek için yaptığı her şey Naz'ı bitirdi! O zaman da sızlamadı vicdanı, anneannesi öldüğünde de! Ben ölseydim de sızlamazdı! Ha ama şu var: Onu da bu hâle getirenin sen olduğunu biliyorum! O kadar çok insan öldü ki, vicdan da bir yere kadar! Alışmıştır belki de artık! Ama bana ne?! Benim suçum ne?!"

Mehmet Şahindağ üç saniye sessiz kaldıktan sonra, "Size yapacağım iş birliği teklifi hakkında ön görüleri neydi?" diye sordu.

"Beni arayacaktın. Ki aradın. Ben de telefonu senin suratına kapatacaktım. Ki ben de bunu yaptım," dedi Hande alayla. "Sonra sen yine arayacaktın. Beni bir şekilde ama tehditle, ama manipülasyonla ikna edecektin. Ve beni onların içine sokman için mağdur olmam gerekecekti."

"Çünkü mağdur olduğunuzda Nazlı Hanım size acırdı," diye devam etti Mehmet Şahindağ. Güldü. "Fazla iyi kalpli biri. Aslında zeki de biri ama insanlara koşulsuz şartsız güveniyor." İç çekti. "Bana soracak olursanız Bora'nın dengi değil. Bora, sizin mağduriyetiniz karşısında dahi süngülerini düşürmez. Ama Nazlı Hanım, evet, düşürür, doğru. Bora'nın zaafı karısı, maalesef. Eğer öyle olmasaydı, Nagihan Akbulut'u öldüremezdim."

"Gökhan bir keresinde, Naz'ın, Bora'nın iyi taraflarını güçlendirdiğini söylemişti..." dedi Hande, pas ayağına gelir gelmez. Gözleri düşünürcesine kısılırken, konuştuklarımızı hatırlamaya çalıştığını anlamıştım. "Eğer Naz olmasaymış, Bora, ablasını asla affetmezmiş. Ona büyük bir oyun oynadığı için. Ama Naz, Beyza'ya çok değer veriyormuş. Üç yılları birlikte geçmiş."

"Bunun nasıl olduğu hakkında bir fikriniz var mı?" diye sordu Mehmet Şahindağ merakla. "Nazlı Hanım'ın, Amerika'da, Beyza'nın yanında olduğunu biliyorum. Ama onun yanına nasıl ulaştığı hakkında bir fikrim yok. Uzun zamandır merak ettiğim şeylerden biri de bu."

"CIA yardım etmiş," diye yalan söyledi Hande. Derin bir nefes alıp verdi. "Bana bunlar çok ütopik geliyor, tam anladığım söylenemez ama, CIA'den biri yardım etmiş. Hem Beyza'ya hem de Naz'a. Gökhan biliyordu kim olduğunu ama bana söyledi mi, sordum mu, hiç hatırlamıyorum. Bunları konuştuğumuzda Naz ve Bora'nın öldüğünü sanıyorduk ve ben geri zekâlı gibi üzülüyordum o zamanlar, onlar için! Meğer ölmemişler! Çocukları da doğmuş! Güllük gülistanlık hayatlarını yaşıyorlarmış meğer gözden uzakta! Ben, Naz yüzünden bebeğimi aldırdım! Bir daha anne olamayacağım! Buna bile saygı duymuyorlar! Senin de bunu bildiğini tahmin ediyorlar ve beni ikna etmek için, bunu bana söyleyeceğini ön gördüler! Bunun benim zayıf noktam oluşunu önemsemeden, bunun üzerine konuşmamı istediler benden! Beni öldürmeye çalışacaktın yalandan! Gökhan'ın adamlarının beni koruduğunu biliyor olmalıydın ve beni kurtarmalarına izin verecektin! Böylece, onlar da beni mağdur olduğum için eve sokacaklardı! Ve ne öğrenmeni istiyorlarsa, onları sana iletmemi isteyeceklerdi benden!"

"Uzun yıllar düşman olmanın avantajını kullanıyor Bora," dedi Mehmet Şahindağ. Güldü. "Muhtemelen beni, bir dostundan bile daha iyi tanıyor. İyi plan yapmış gerçekten de. Düşünüyorum... Sorgular mıydım, diye. Sanırım, hayır. Çünkü seninle görüşmek istememelerinden tut da akabindeki bütün detaylar... Tam da yaşanması muhtemel şeyler." Derin bir nefes alıp verdi. "Fakat... Her zaman bir diğer ihtimali de düşünmek gerek. Öyle ya, esas oyun, şu an yaptığımız bu görüşme de olabilir. Size niye inanayım?"

"İnanma!" dedi Hande, ciddiyetle. "Kapat telefonu. Diğer numarayı da arama. Beni aramadığın için Boraların planı suya düşsün. Siktir olup Amerika'ya dönerim. Sen de belki de hayatında ilk kez birine iyilik yapmış olursun. Lütfen, şimdi kapat telefonu. Lütfen!"

"Size bir şans vereceğim," dedi Mehmet Şahindağ. Hande şükreder gibi gözlerini yummuştu. "İçeri girdiğinizde benimle iletişim içinde olmak için bir sistem kuracaksınız. Eğer doğru söylüyorsan ve yakalanmazsan ne âlâ... Ama

yalan söylüyorsanız sizi öldüreceğim. Yakalanırsanız da Bora sizi yaşatmaz zaten."

"Bora'nın beni yaşatmayacağını biliyorum..." dedi Hande. Gözlerini açtı. "Kusura bakmazsan eğer, fırsatını bulduğum ilk an'da Boralardan kaçacağımı bilmeni isterim."

"Kaçamazsınız," dedi Mehmet Şahindağ gülerek. "Yalnızca, bana ihanet etmediğiniz müddetçe sizi içeriden kurtaracağıma güvenebilirsiniz. Onlarla işim bitene kadar beklemek zorundasınız. Başka çareniz yok."

"Onlara ne olacak?" diye sordu Hande merakla.

Mehmet Şahindağ derin bir nefes alıp verirken, "Bilmek istiyor musunuz gerçekten?" diye sordu. Hande sessiz kaldı. "Umarım, olup bitene dayanabilirsiniz Hande Hanım. Bilhassa arkadaşınızın başına geleceklere... Çünkü yeminim var, en acılı ölümü Nazlı Hanım'a yaşatacağım."

"Senin ecdadını sikmeme çok az kaldı!" diye haykırdı Bora, sanki Mehmet Şahindağ onu duyuyormuş gibi.

"İçeride, en içeride adamım var. O evde," dedi Mehmet Şahindağ. Hande zorlukla yutkundu. "Şimdi istesem öldürtürüm Nazlı Hanım'ı. Neden öldürtmüyorum, biliyor musunuz? Çünkü onun ölümü benim elimden olacak! Siz de bunu bilin ve buna göre davranın. Eğer bir hata yaparsanız, o evin içindeki adamım bunu görüyor, duyuyor, biliyor ve bana iletiyor olacak... Her şey yolunda giderse ve planım tıkır tıkır işlerse... Sizin de bir bebeğiniz olur hem."

Hande'nın şaşkınlıkla kaşları çatıldı. "Nasıl? Anlamadım?"

"Ada'nın kimsesiz kalmasını istemeyiz, değil mi?" dedi Mehmet Şahindağ gülerken. "Dilerseniz, onu size veririm."

Beni öldürmesi bile, benim bebeğimi herhangi birine verebilme hakkını kendinde bulmasından çok daha iyiydi.

"O-olur," dedi Hande kekeleyerek. Zorlukla yutkundu. "Ben... Ben, bunu beklemediğim için şaşırdım."

"O bebek, Beyza'yla aramdaki yadsınamaz bağ olacak..." dedi Mehmet Şahindağ. Kısa bir es verdi. "Beyza, o bebeğe de bir şey olmaması için yaşamak zorunda kalacak."

"Madem o evde bir adamın var..." dedi Hande, düşünceli bir tavırla. "Benim o eve girmemin sana ekstra nasıl bir faydası olacak?"

Mehmet Şahindağ kahkaha attı. "Benden yeni bir emir almadığınız sürece sizden istediğim şey, o evde konuşulan her şeyi bana rapor etmeniz. Ayrıca, ilişki arklarının güncel durumunu bildirmeniz. Kim kiminle samimi? Kim kiminle, ne sıklıkla görüşüyor? Şu an, dışarıdan görünen, kocaman bir aile oldukları... Ama onlar bunu başaramazlar. Kiminin egosu, kiminin kompleksi yüzünden bile başaramazlar bunu. Muhakkak bir çatırdama yaşarlar. Devamlı kendi içlerinde çatıştıkları muhakkak. İşte siz, o çatışmanın taraflarını ve sebeplerini öğreneceksiniz."

"Tamam," dedi Hande.

"Öğlene doğru sizi, diğer numaradan arayacağım. Sizden istedikleri oyunu oynayın."

Hande bir kez daha, "Tamam," dediğinde, Mehmet Şahindağ telefonu kapatmıştı. Hande telefonu yatağın üzerine fırlattı, öne doğru eğildi ve ellerini dizlerine yerleştirerek soluklandı.

"Bu, gerçekten senin planın mı?" Bakışlarım Bora'nın kapkara gözlerine çevrildi. "Hande'yi koruyor olamazsın Nazlı, değil mi?"

"Benim planım," dedim. Beni onaylamasını istercesine Gökhan'a baktım. "Hande'nin, Mehmet Şahindağ'a senden duyduğunu söylediği hiçbir şeyi senin söylemediğini söylesene."

"İyi plan kurmuşsun," dedi Gökhan, düşünceli bir ifadeyle. "Ne ara yaptın bunu?"

Bora, birkaç adım atarak bana doğru yaklaşırken, "Yanlış soru..." dedi. Gözlerim, yeniden gözleriyle buluştu. "Doğru soru ise şu... Planı neden değiştirdin?"

"Hande'nin hayatta kalabilmesi için," dedim. Bora'nın bakışlarındaki mesafenin kalbimi kırışına aldırmamaya çalıştım. "Hata yapma lüksü yoktu. Ama zaten ambale oldu ve hata yapma ihtimali çok yüksekti. Var olan koşullarda, bizden nefret etmesi daha olasıydı. Ve nefreti kuşanıp oynaması da... Hande'yi tanıyorum. Bu şekilde daha başarılı olacaktı."

"Kafana göre plan değiştiremezsin Nazlı." Tavrı sert değildi ama yumuşak olduğunu da asla söyleyemezdim. "Mehmet Şahindağ, düşündüğünden çok daha zeki bir adam. Onu tanıdığını düşünüyorsun. Belki, benden daha iyi tanıdığını da düşünüyorsundur. Ada'nın kaçırıldığını söylediğimizde, onun olası üslubu ve eylemleri hakkında yaptığın çıkarımlar ve günün sonunda senin haklı olman mı böyle düşünmene sebep oluyor, bilmiyorum. Ama aslında onu tanımıyorsun ve-"

"Unuttuysan eğer," dedim lafını keserek. "Üç yılım Mehmet Şahindağ'ın peşinde geçti benim. Yani onu sandığından daha iyi tanıyorum."

"Benden iyi tanıyamazsın, değil mi?" dedi, başını iki yana sallarken. "Bir fikrin varsa gelirsin, bana anlatırsın, benim de kafama yatarsa kabul ederim. Yok yatmazsa da fikrini unutursun. Bana sormadan plan değiştiremezsin. Daha yeni bi' zencefil vakası yaşamışken üstelik..."

"Uyuyordun," dedim.

"Uyandırsaydın," dedi.

"Benimle konuşmuyorsun Bora!" dedim sertçe.

"O zaman planı değiştirmeseydin Nazlı!" dedi sertçe.

"Planım iyiydi!" dedim, ayağa kalkarken. "Daha iyiydi ilk plandan! İşleyeceğini de biliyordum! İşledi de! Mehmet Şahindağ, yaptığımız her şeyi dakika dakika bilse bile en çok ilişkilerimizi merak ediyor, bu bariz değil mi?! Bir taşla kaç kuş vurduğumuzu görmüyor musun?!"

"Ben kuş vurmakla ilgilenmiyorum!" dedi, kaşları havalanırken. "Sen, benim taşımı değiştiremezsin! Ben bir taşla, bir kuş vurmak istiyorsam eğer, sen benden habersiz değiştirdiğin o taşla on beş kuş da vursan, ben bunu alkışlamam! Kendi kendine patronculuk oynayamazsın!" Bana patronun kendisi olduğunu mu hatırlatmaya çalışıyordu? "Tek bir hata nelere mâl olabilir, kestirmesi ne kadar güç, farkında değil misin?! Hande'nin odasına patlayıcı yerleştirmediğimi ve ağzından çıkan tek bir yanlışta onu havaya uçurup uçurmayacağımı bilebilir misin mesela?! Bana söylemek zorundaydın!"

"Siz Hande'nin size ihanet ettiğine inanmasaydınız, Mehmet Şahindağ inanır mıydı?" Bora'nın gözlerine yerleşen gölgeleri an be an gördüğümde, kurduğum cümleyi geri almak için de akabinde dudaklarımdan dökülecek kelimeleri dizginlemek için de artık çok geçti. "Üzgünüm," dedim fakat bunu, bu cümleyi kurduğum için söylemediğimin o da farkındaydı. "Ama tam da buraya, bu yakışırdı." Hiçbir şey söylemeden bana arkasını döndü ve yeniden verandaya bakan camın önüne ilerledi. Telefonumu elime aldım. "Çok yorgunum. Başka bir şey demeyeceksen... Uyuyacağım."

Gökhan, "İyi uykular," dedi ama Bora yine, hiçbir şey demedi.

Merdivenlerin başında durdum. "Ben istifa ediyorum!" dedim.

Bora'nın sıkıntılı nefes sesi kulaklarıma çarparken, merdivenleri çıkmaya başladım. Dünyanın sonu değildi. Bana iş mi yoktu, kendime çok çok çok iyi işler bulabilirdim. Zaten bu yaptığım işten para kazandığım falan da yoktu. Yaptığım bütün iyi planlar boşa gidiyordu, kıymeti bilinmiyordu, takdir edilmiyordu. Yatak odamıza girdim. İstihbarat'ın bile benimle çalışmak istediğini düşünürsek, bana iş mi yoktu?! Bora, benim patronum değildi. Çöpleri kocalar atardı. Madem öyle, Bora atsındı. Bütün riskleri o kendi kendine aldığında, benim de hayatım güvende olurdu. Evet, böylesi daha iyiydi. Yatağa girdim. Belki de akademisyen olmalıydım. Sıfır riskle hayatıma devam etmem, Ada için de en iyisiydi. Evet, Boğaziçi'nde falan akademisyen olmalıydım. Sporsuz, dövüşsüz, kurşunsuz bir hayat yaşamalıydım belki de. Stratejik bütün hamlelerimi, kıymet bilen insanlar için yapmalıydım. Ağlayacak hiçbir şey yoktu. Ağlamayacaktım. Ağlamama değmezdi. Hem, bütün bu işlerin dışında kaldığımda, kafam da allak bullak olmazdı.

Allah'ın, Mehmet Şahindağ'ın belasını vermesini bütün kalbimle dilerken, kendimi uykuya bıraktım.

♠

Aralanan gözlerimin hizasına, yanı başımda uyuyan Ada girmişti. Babasının, öğle uykusu için onu benim yanımda yatırdığını hayal meyal duymuştum. Muhtemelen rüya görüyordu çünkü yüzünde eşsiz bir gülümseme belirmişti. Öyle masum görünüyordu ki onu uyandırıp da öpücüklere boğmamak için büyük bir çaba sarfetmem gerekmişti. Yanağına tüy kadar hafif bir öpücük bıraktığımda, uyku arkadaşı civcive daha sıkı sarıldı. Yavaşça yanından kalktım. Saat 1'e 12 vardı. Komodinin üzerindeki telefonumu alıp balkona çıktım. Başımdaki keskin ağrıyı görmezden gelerek kendime bir sigara yaktım. Henüz ilk dumanı içime çekerken midem bulanmıştı. Açlıktan öldüğüm gerçeğini göz önünde bulundurursak bunu yadırgayamazdım.

Falcon, ikinci çalışında telefonumu ancak açmıştı. "Nina?"

"N'aber?" diye sordum, neşeli çıkması için çabaladığım bir sesle. "Gelişmeleri merak ettim. Neler oldu, ben uyuduktan sonra?"

"Her şey yolunda," dedi Falcon. Sesi de bir o kadar güven verici çıkmıştı. "Mehmet Şahindağ, 10'a 5 kala Hande'yi aradı. Planlanan şekilde konuştular. 11'i 20 geçe odaya bir adamını gönderdi. Adam, Hande'ye saldırdı ve Gökhan'ın adamları Hande'yi kurtardı. Akabinde Gökhan otele geçti. Yirmi üç dakika önce, Hande size geldi ve plan başladı."

"Sen de azar yedin mi benden sonra?" diye sordum merakla. "Her şeyi senin de bildiğini anlamıştır Bora. Bir sorun oldu mu?"

"Kısmen," dedi Falcon.

"Üzgünüm," dedim.

"Sorun yok," dedi. Derin bir nefes alıp verdi. "Nina, seni sonra arayayım mı ben?"

"Tamam, olur... Görüşürüz," dedim ve telefonu kapattım. Ardından Sergio'nun numarasını tuşladım. Telefonu ancak üçüncü çalışında açmıştı. "Nasılsın?" dedim yekten.

"İdare eder," dedi, tok bir sesle. "Sen nasılsın?"

"Ben de idare ederim," dedim. Yanmakta olan sigaramdan bir dumanı daha içime çekerken, "Sesini duymak istedim..." diye ekledim fakat sigaranın ağzımda bıraktığı berbat tat yutkunmamı zorlaştırmış ve öksürmeme sebep olmuştu.

"Hasta mısın sen?" diye sordu Sergio, merakla.

"I-ıhh," dedim, sigaramı söndürürken. "Çok fazla aç karnına sigara içtiğim için midem bulandı. Kendi tükürüğümde boğuluyordum. Az evvel uyandım."

"Kahvaltı yapıp vitamin al yine de. Bayağı düşük geliyor sesin," dedi.

"Tamam," dedim. Ayağa kalktım. "Kapatıyorum şimdi. Galiba gidip kusacağım."

"Tamam. Görüşürüz," dedi. Önce odaya, sonra banyoya geçtim. Kusup kusmayacağımdan emin değildim ama öksürmeye devam ettiğim için Ada uyanacak diye biraz endişelenmiştim. Elimi yüzümü yıkadım. Ağzımdaki kötü tat gitsin diye dişlerimi fırçaladım. Sonra giyinme odasına gidip pijamalarımı çıkardım ve üzerime rastgele bir şeyler geçirdim. Odayı nispeten de olsa toplayabilmiştim ama ayırdığım kıyafetler hıncahınç bavullarda duruyordu ve bavullar da odanın ortasındaydı, bunları buradan aldırmam lazımdı. Yeniden yatak odamıza geçtiğimde Ada'ya baktım. Hâlâ mışıl mışıl uyuyor olması biraz moralimi bozmuştu. Ne zaman uyanacaktı? Onu çok özlemiştim. Yatağın kenarına oturdum ve hafifçe parmak uçlarını okşadım. Rahatsız olup da kaşlarının çatıldığını fark edince yanından kalktım ve yeniden balkona ilerledim. Canım sıkılıyordu.

Bat'i aradım. Telefonu dördüncü çalışında açtı ve "Selam," dedi.

"Bu akşam dans etmeye gidelim mi?" diye sordum direkt.

Güldü. "Bana uyar. Özledim."

"Ben de. Eğlenmeye ve kafamı dağıtmaya ihtiyacım var. Aslında hep beraber gidelim isterdim ama muhtemelen görev yerini herkes, aynı anda bırakamayacaktır. O yüzden, biri benimle dans etmek için izin kullanacaksa, o kişi sen olmalısın."

"En çok beni sevdiğini herkesin öğrenecek olması ne hoş..." dedi Bat, şakacı bir tavırla. "Gün içinde işlerim var. Seni akşam kaçta alayım?"

"Ada uyuduktan sonra," dedim.

"O halde haberleşiriz," dedi.

Telefonu kapatmadan, "Tamam. Görüşürüz," dedim.

Benim daha uzun sohbet etmeye, daha uzun sohbet edebileceğim birilerini aramaya ihtiyacım vardı. Yoksa can sıkıntım başka türlü geçmeyecekti. Bear'ı aradım. "Nina," diye açtı telefonu henüz ilk çalışında.

"N'aber?" dedim, tatlı bir sesle. "Her şey yolunda mı?"

"Nina, şu anda toplantıdayız. Ben seni daha sonra arasam olur mu?"

Kaşlarım çatıldı. "OCTO'yla mı?"

"Evet," dedi. Güldü. "Hepimizi tek tek arayacağını bilseydik, hoparlör açık konuşurdu Falcon."

"Bir arada olmanıza sevindim," dedim, içime derin bir nefes çekerken. "Hoparlörü açsana. Size söylemem gereken şeyler var. Lion da orada mı?"

"Değil, bir saniye..." dedi Bear. Üç saniye sonra da "Açtım hoparlörü," diye ekledi.

"Tamam. Ben, Lion'ı ayrıca ararım. Size söylemek istediklerim var," dedim. Boğazımı temizledim. "Lizard? Nasılsın?"

"İyiyim Nina. Umarım sen de iyisindir?" dedi Lizard.

"İyiyim," dedim. Kendime bir sigara yaktım. "Bilmenizi istediğim bir şey var. Ben istifa ettim."

"Nereden?" İlk konuşan Fox olmuştu. Kaşlarının çatık olduğunu anlamam için, onu görmem gerekmezdi.

"Artık Kara'yla birlikte çalışmıyorum," dedim. Mide bulantıma aldırmadan sigaramdan içime derin bir nefes çektim. "Böylece, OCTO'dan da istifa etmiş oluyorum tabii. Ama biliyorum ki, OCTO, yaptığımız işlerden bağımsız olarak, esasen bir ideoloji. O yüzden, her zaman OCTO'nun bir parçası olarak beni görmeye devam edin. Paralı eleman değilim ben. Zaten para falan aldığım da yok. Artık asil üyeyim. Üyeydim. Neyse. Yerime birini alacak hâliniz yok sonuçta. Eğer bana ihtiyacınız olursa, size yine seve seve yardım ederim tabii."

"Neler oluyor?" diye sordu Bat, merakla. "İstifa da nereden çıktı? Seni toplantıya çağırmadık diye mi kızdın? Saatlerce uyumadığını ve sabah uyuduğunu biliyorduk! Seni düşündük!"

"Hayır hayır," dedim hızlıca. "Sizinle ilgisi yok konunun. Yani yaptığınız toplantıyla. Ben... Artık Kara ile çalışmıyorum. Ve bu yüzden de, onun lideri olduğu bir ekibin içinde olamam. O yüzden yani."

"

Kara'yla birlikte çalışmıyorum

ne demek, ben onu anlamıyorum..." dedi Lizard, merakla. "Şirket mi bu? Senin kendi hayatın!"

"Sorun ne?" diye sordu Bear.

"Nina, neler oluyor?" diye sordu Fox.

"Başarı, takdir edilmiyor..." dedim iç çekerek. "Benim için üzülmeyin. Böylesi gerçekten daha iyi. Hem zaten siz de kendinizi kandırmayın, OCTO diye bir şey kalmadı. Maalesef. Açıkçası eskiden, her ne kadar ayakta kalsam da, bir sandalyem olmasa da, asil üye olamasam da, tam olarak

tarafınızdan çok sevilmemin dışında bir asil üye kadar sayılmasam da... Yine de... Eskiden daha güzeldi OCTO. Oy birliği varken ve tek adam sistemiyle yönetilmiyorken."

"Nina..." dedi Bat fakat sonra sustu.

"Evet, biliyorum," dedim, içtenlikle. "Oylar, benim aleyhime de işliyordu bazen. Ama olsun. Lideri Kara olduğundan beri zaten hoşuma gitmeyen şeyler vardı ve... Böylesi daha iyi. Kovulmaktansa, gururumla istifa etmem yani. Hem ben bu iş için fazla iyiydim. Ve bundan daha iyisini hak ediyorum."

"Bir de ne olduğunu anlasam!" dedi Fox, çıkışarak.

Ada'nın "Ani!" diye seslendiğini duydum. Telaşla, o görmeden sigaramı söndürdüm. "Ada uyandı," dedim hızlıca. "Onunla ilgilenmem gerek. Falcon size olanları anlatır. Beni merak etmeyin. Sizi seviyorum." Telefonu kapattım ve yatak odamıza geçtim. "Anneciğim! Günaydın!"

"Ani..." dedi Ada gülerek. Uyuduğu uykusunda bütün enerjisini toplamış, capcanlı bir şekilde gözlerimin içine bakıyordu. "Eee eee ayı. Nana nana. Nini."

"Aaağğğğ!" dedim, onu kucağıma alırken. "Benim kızım da mı dans enerjisiyle uyanmış?"

"Hığğğ," dedi, yanağımdan öperken.

Kucağımda Ada'yla berjere oturdum. "Ama sohbet etmeyelim mi? Ben uyurken neler yaptığını anlatmasın mı bana küçük zeytin?" Ayaklarını karnıma doğru uzatırken kıkırdadı. "Neler yaptın bugün?"

"Ba jüjim mama. Şim ufff. Ba iş, jüjim iş, men küp. Cici. Ba iş, men tita."

"Yeşim'e ne olmuş?" diye sordum merakla. Ada burnunu buruşturdu, sonra da buruşturduğu burnunu gösterdi. Dudakları arasından

pışşş

gibi bir ses çıkardığında, "Hapşuruyor mu?" diye sordum. Başını salladı. "Burnu mu akıyor? Hasta mı olmuş anneciğim?"

"Hığğğ," dedi Ada, üzgün bir ifadeyle.

"Sen öğlene kadar hep babanla mıydın?"

"Ba iş," dedi Ada.

"Evet, babanın işi var kızım, anladım. Ne güzel. Benimse maalesef artık bir işim yok," dedim.

Ada gülümsedi. "Aaağğğ?!" dedi heyecanla.

Ben de gülümsedim. "Bu aslında üzücü bir şeydi siyah zeytin," dedim, burnunu hafifçe sıkarken.

"Ani ayı!" diye kızdı, burnunu sıkmama.

"Hadi gel bakalım, üzerimizi değiştirelim..." dedim, gülerken. Kucağımda Ada'yla beraber ayağa kalktım. "Sonra da aşağıya inip karnımızı doyuralım. Karnımızı doyururken de sohbet etmeye devam ederiz." Ada, anlamakta zorlandığım bir şeyler söyleyerek bana kendince cevap verirken, onu anlıyormuş gibi yaptım.

Odasına geçtik. Bezini değiştirdikten sonra, kırık beyaz, yeşil zeytin dalları desenleriyle bezenmiş taytını; üzerine de koyu yeşil kazağını giydirdim. Koyu yeşil çoraplarını giymek istememiş, beyaz çoraplarına adeta burun kıvırmış, önce kucağıma gelmiş, sonra kendini yere bıraktırmış, çorap çekmecesine doğru emeklemiş ve onu çekmecenin önünde kucağıma almam ve çekmeceyi açmam için, "Ani! Ani! Ani! Ani!" diye durmaksızın bana seslenerek yine sirene bağlamıştı. Çoraplarına baktı, baktı, baktı. Yirmi yedinci saniyenin sonunda da iğrenç sarı çoraplarının yenisini giymeye karar verdi. Sıkıntılı bir nefes verdim ve onu yeniden yatağa oturtarak çoraplarını giydirdim. Daha sonra da içi ve arkası yeşil olan, beyaz spor ayakkabılarını giydirdim. Aslında bu spor ayakkabılar ışıklıydı, üstelik ışığı da yeşilden başlayarak renk de değiştiriyordu ama Ada yere basmadığı için buna pek şahit olabileceği söylenemezdi. Bu ayakkabıları ona Peru'dan almıştım ama orada,

giydirme şansım hiç olmamıştı. Işıkları, dans ederken keşfetmesini sağlayacaktım.

Üzerinden çıkardığım kıyafetleri kirliye atmak üzere elime aldığımda, toz pembe sweatshirtünün cebinden yere bir şey düştü. Ne düştüğünü anlamak için yere eğildim ve şaşkınlıkla, kilitli küçük poşet içindeki hafıza kartına bakakaldım. "Ada?" dedim, kilitli poşeti elime alırken. "Bu ne? Ve bu, neden sende?"

"Ba iş!" dedi Ada, kilitli poşeti elimden almak için uzanırken.

"Nereden buldun bunu?" diye sordum, merakla ve hafıza kartını ona geri vermedim.

"Ba," dedi Ada.

Şaşkınlığım daha da artarken, "Bunu sana baban mı verdi?" diye sordum.

"Men," dedi Ada, kendini göstererek.

"Bunu sen, babandan mı aldın?" diye sordum bu kez de. Ada kafasını sallarken, dişlerini göstermek suretiyle sırıttı. "Babanın haberi var mı?"

"Ba iş men," dedi. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Hafıza kartı, Ada'nın ağzına atıp yutabileceği kadar küçücüktü. Kilitli bir poşetin içindeydi ama Ada, kilitli poşeti de ağzına atabilirdi. Kaldı ki üzerindeki diş izlerine bakılırsa, ısırmış ve bir tadına bakmıştı. Hadi onu yutamazdı ama kilitli poşet güvenilir değildi, biraz uğraşsa kilidi açabilir ve hafıza kartını içinden çıkarabilirdi. Bunu Ada'ya, Bora'nın vermeyeceği, hatta Ada'nın bunu aldığını da muhtemelen görmediği aşikârdı.

"Anneciğim," dedim yumuşak ama ciddi bir sesle. "Bu, babanın."

"Hığğğ," dedi Ada, beni onaylayarak.

"Babanın eşyalarını izinsiz alamazsın," dedim. Bu dediğimin ne anlama geldiğini anlayıp anlamadığından emin değildim. "Babana sormadın, değil mi?" Ses tonumdan hoşlanmamış ve konunun kendisinin aleyhine olduğunu düşünmüşçesine kaşlarını çatmıştı. "Ama babana sorman gerekirdi. Bu,

babanın işi. Önemli bir şey olabilir. Bunu nereden aldığını bana gösterir misin?" Onu kucağıma aldım. "Hadi. Aşağı inelim. Bunu nereden aldıysan göster bana. Baban nerede, bakalım. Babana geri verelim bunu anneciğim."

"Ba, oğbe!" dedi Ada, umursamaz bir ifadeyle. Bir kez daha elimdeki kilitli poşete uzanmak istedi. "Ba! İş! Oğbe!"

"Saklambaç oynamakla, eşyaları saklamak aynı şeyler değil. Eğer kastettiğin buysa," dedim.

"Aaağğğğ?!" dedi Ada gülerek.

Sıkıntılı, çok sıkıntılı bir nefes verdim. Derhal büyüyüp, beni anlayabileceği bir yaşa gelebilir miydi?! Kilitli poşeti ona unutturmak için kot pantolonumun arka cebine tıkıştırdım. Alt kata indiğimizde Selim'le burun buruna gelmiştik. Ada, Selim'e gülümseyip, "Abi!" derken, Selim de ona, "Günaydın Ada'cık!" demişti.

Aralarındaki selamlaşma faslının bitmesiyle, "Yeşim hasta olmuş galiba?" dedim.

"Evet yenge. Çok fena grip oldu. Doktor geldi, baktı. İlaç falan verdi. Yatıyor," dedi Selim.

"Geçmiş olsun. Bora nerede peki?" diye sordum.

"Çalışma odasında. Ben de yanına geçiyordum," dedi Selim. Adımlarımı oraya yönlendirdim. Selim de peşimizden geliyordu. Parmaklarım önce kapının şifresini tuşlamak üzere panele gitse de kendimi durdurdum ve insan gibi kapıyı tıklattım.

"Ne var, ne?!" diye bağırdı Bora. Kaşlarım bu beklenmedik tepki karşısında bir anlığına çatılırken, Ada da irkilerek bana bakmıştı. "Telefonu biter, kapısı başlar! Ne var?!"

Kapı kumanda ile açıldığında Bora, bana ve Ada'ya bakakalmıştı. Muhtemelen benim kapıyı tıklatacak kadar kibar olmamı beklemediği için,

karşısında bizi görmek onu şoke etmişti. Açıkçası ben de şoke olmuştum, OCTO'nun toplantısı Bora'yla mıydı? Niye hepsi buradaydı?

"Ba!" diye çıkıştı Ada, odaya girdiğimizde. "Ayı!"

"Babacığım," dedi Bora, derhal yerinden kalkarken. "Sizin geldiğinizi bilmiyordum. Özür dilerim." Ada babasına küskün bir şekilde baktı. "Günaydın bebeğim..." dedi Bora, Ada'yı kucağımdan alırken.

"Abi, çok kısa bir şey söyleyeceğim," dedi Selim, Ada'nın bilmediğimiz bir dilde, sağ elini hararetle sallayarak babasına verdiği cevap biter bitmez.

"Evet babacığım, haklısın..." dedi Bora, Ada'nın saçlarından öperken. "Zaten ben de size bağırmadım ki."

Bora'nın bakışları Selim'e çevrilirken, ben de odaya dağılarak oturmuş OCTO'nun üyelerine hızlı bir bakış atmıştım. Hepsi, az evvel Bear'ın hoparlöre aldığı konuşma sırasında söylediklerim karşısında ne kadar mahcup hissettiğimin bilincinde bir şekilde bana bakarken, bu durumla sadece, OCTO'dan olmamasına rağmen yine de burada olan Gökhan eğleniyor görünüyordu. Çünkü gülümsemesini, her an kahkahaya dönüşebilecekmiş gibi dizginlemekte zorlandığı belliydi.

"En üst kat hariç, evin her yerine baktık. Bütün adamların üzerini aradık. Bulamıyoruz," dedi Selim, kaygılı bir tavırla. Bora'nın duyduğu şey karşısında öfkelendiği belliydi fakat Ada kucağında olduğu için sadece derin bir nefes alıp vermişti. Selim, "Ne yapmamı istersin?" diye devam ettiğinde, Bora'nın keskin bakışları aracılığıyla küfür ettiğini anlamakta hiç de zorlanmıyor olmalıydı.

"Yani böylece... Bu evin içinde bir hain olduğu kanıtlanmış mı oluyor?" diye sordu Gökhan. Gülümsemesi tamamen solmuştu. "Bir umut... O oros-" Bora'nın bakışları dan diye kendisine çevrilince Ada'ya baktı ve sıkıntı dolu bir nefes verdi. "Herif yalan söylüyor diye düşünmüştüm," diye devam etti cümlesine, daha kısık bir sesle.

"Ada'yı aşağı indirir misin Nazlı?" diye sordu Bora, bakışlarını bana çevirmeden. "Majör bir problemin ortasındayız." Ada'nın elini öptü.

"Babacığım. Annenle aşağı inin siz... Ben de birazdan senin yanına geleceğim, tamam mı?"

Arka cebimden kilitli poşeti çıkartarak, Bora'nın görebileceği şekilde havaya kaldırdım. "Bunu arıyor olabilir misiniz?" Bora'nın gözleri, hayretler içinde elimdeki kilitli poşete beş saniye boyunca takılı kaldıktan sonra, ağır ağır gözlerime tırmandı. Bakışları soru doluydu ve dudakları da bir parça açılmıştı. Bir şey söylemek istiyordu ama ne söyleyeceğini kendi bile bilmiyordu sanki. "Evde bir hain var mı bilmem ama... Bacak kadar boyuna bakmayan küçük bir hırsız var."

Ada'nın, "Oğbe! Ba! Oğbe!" diye alkış yapmasıyla beraber, Bora'nın bakışları ona çevrilmişti.

"Ve kendisi... Saklambacın bu olmadığını anlamak istemiyor," diye devam ettiğimde, odadaki herkes gülse mi ağlasa mı bilemez bir tavırla Ada'ya bakıyordu.

Ada ise gülüyordu. Gülücüklerinin arasında da, "Ba! İş! Oğbe!" diyerek, arsızlığını katmerliyordu.

"Nereden aldın Ada sen bunu?" diye sordu Bora, büyük bir merakla. Ada, işaret parmağıyla babasının masasının altını işaret etti. "Bunu yapamazsın..." dedi Bora. Zorlukla yutkundu. "Bana sormadan, böyle bir şey yapamazsın."

Ada gülümsedi ve babasının yanağına kocaman bir öpücük kondurdu. "Oğbe," dedi,

yaparım

der gibi.

"Ya yutsaydın onu?" diye sordu Bora, ciddiyetinden ödün vermeden.

"Ki ısırmış..." dedim, kilitli poşetteki diş izlerine bakarken. "DNA'sını bırakmak suretiyle, çiğnemiş hatta."

"Seninle çok ciddi bir konuşma yapmamız gerekiyor belli ki Ada," dedi Bora, arkasına beni de almış gibi. Elimdeki hafıza kartına uzandı ve kot

pantolonunun cebine koydu. "Bekle sen beni aşağıda, tamam mı?"

Ada, babasının bu tavrından tamamen rahatsız olduğunda ve belki de öpücüklerle onu kandıramayacağını idrak ettiğinde, bacaklarını sallayarak özgürlüğünü istediğini beyan etmişti. Bora, Ada'yı yere bıraktığında, Ada'nın bakışları ayakkabılarının ışıklarına takıldı. Bir an için emekleme pozisyonuna geçmeden, ayakkabılarının ışıklarını görmeye çalıştı. Ama yeni bir adım atmadığı için ışıklar sönmüştü ve kaşlarını çatarak ne olduğunu anlamaya çalıştı. Poposunu hafifçe eğerek bir ayağını yere vurdu. Ayakkabısının ışıkları yine yanınca birden gülümsedi ve "Aaağğğğ?!" dedi hayretle. Ayağını yine yere vurdu. Işıklar yandığında kahkaha attı ve ellerini mest olmuş gibi yanaklarına değdirdi. Ayaklarını daha net görebilmek için olsa gerek, bir adımını öne doğru atarak ayağını yere vurdu. "Ani!" dedi heyecanla ve gözlerini ayaklarından çekmeden. Diğer ayağını da öne doğru attığında, kendi kendine ayakta durma rekorunu geçtiği gibi, resmen ve gerçekten yürümüştü. Fakat ayakkabısının arkasına da bakmak istediğinde dengesini kaybetti. Tam düşecekken, Bora ile aynı anda ona doğru atıldık ve ikimiz de bir hayal kırıklığı daha yaşamaması için, birer kolundan Ada'yı tuttuk. Ada kahkaha attı. "Ani! Ba!" dedi heyecanla, ayakkabılarının ışıklarını gösterirken. Bakışları odanın içindeki herkese değip Gökhan'da durdu. "Jüjim!"

"Anneciğim," dedim, dizlerimin üzerine çökerken. Yüzümde sahte ama heyecanlı bir şaşkınlık vardı. "Sen yürürken ayakların rengarenk oluyor!"

Ada'nın da gözleri kocaman açıldı. Bunun nasıl olduğunu anlamamıştı ama öyle mutlu olmuştu ki... "Ani!" dedi heyecanla. Elimi tuttu. "Nini."

"Yürümek mi istiyorsun?" diye sordum.

Hızla başını salladı. "Nini nini."

"Siz konuyu toparlayıp, işinize dönün. Ben, bunu kaçırmayacağım," dedi Bora odadakilere, Ada'nın bir diğer elinden tutarken. Ada, yürümekle alakalı hiçbir derdi yokmuşçasına, yine de bize sıkı sıkı tutunmayı ihmal etmeyerek yavaşça paytak adımlar atıyor ve bu sırada da ayakkabılarına bakıyordu. Işıkların her yanışında kahkaha atıyor, bu keşfini bizim de gördüğümüzü yok sayıp büyükçe tepkilerle bize aktarıyor, başına çok önemli bir olay gelmiş

olmasının bilinciyle sık sık, "Ani! Ba!" diye seslenerek dikkatimizin kendisinde olmasını istiyordu. Sanki aksi mümkünmüş gibi.

Koridoru bitirip de merdivenlerin başına geldiğimizde, merdivenleri yok sayarak yeniden çalışma odasına döndü. Ardından yeniden merdivenlere kadar aynı heyecanla bizi yönlendirdi. Sıkılması şu an için mümkün değildi ama bir yerde yorulacağını biliyorduk. Bora, Ada'nın elini bıraktı ve merdivenlerin başına doğru bizden hızlı ilerledi. Bir dizini yere koyarak eğildi ve hafifçe kollarını açtı. "Gelsene babacığım bana doğru," dedi. Ben de Ada'nın elini bıraktığımda, Ada kaşlarını çatarak durmuş ve bana bakmıştı.

"Yaaa!" dedim üzüntüyle. "Işıkları söndü ayakkabılarının."

Ada'nın dikkati dağıldı ve ayakkabılarına baktı. Farkında olmadan, ayakkabılarının ışıkları yansın diye babasına doğru bir adım attı. "Ani!" dedi gülümseyerek,

sönmedi ki bak,

der gibi.

"Aaağğğğ!" dedim hayretle. "Bir daha yap bakayım."

Ada, babasına doğru bir adım daha attığı sırada, "İnanmıyorum!" dedi Bora, abartılı bir şaşkınlıkla. "Ne güzel yanıyor ışıklar." Ada, babasına doğru bir adım daha attı. Bu sırada ben de ona çaktırmadan kazağından tutuyor ve dengesini kendisinin sağladığı konusunda onu kandırarak, özgüvenini sağlamaya çalışıyordum. Bir adım daha attığında, onu babasının güvenli kollarına teslim etmiştim. "Bebeğim benim!" dedi Bora, sevgisi sesinden taşarcasına. "Tebrik ederim seni!"

Ada, babasının kollarından ayrılarak bana döndü. Bana doğru bir adım atacağı sırada yalpaladı ve Bora sanki böyle bir şey hiç yaşanmamışçasına onu kazağının yakasından tuttu. "Oiyyy!" dedi Ada, düşecekmiş ama düşmeden durabilmiş olmanın coşkusuyla. Sonra babasına döndü ve kendi dilinde ona yaşadığı bu çok büyük macerayı anlattı, babası burada değilmiş gibi.

İki adım geriye gittim. "Hadi, bana da göster şu ışıkları!" dedim, ona cesaret verir gibi.

Ada bana doğru sekiz küçük adım attığında, babası biraz evvel benim yaptığım gibi dengesini kazağından tutarak sağlamıştı. Kollarını boynuma dolarken, "Ani! Şık jüje!" dedi.

"Evet bebeğim," dedim, kokusunu içime çekerken. "Ama sen daha güzelsin!" Ada gülerken nefes nefeseydi. Bakışlarım Bora'nın kapkara gözlerini buldu. Aramızda ne geçerse geçsin, yaşadığımız an'ın özelliği ikimizi de benzer bir hisle kuşatmıştı. "Zorlamayalım bence daha fazla... Yoruldu," dedim. Sanki lafı ağzından almışım gibi başını salladı. "Ada'cığım... Şimdi biz seninle bir şeyler yiyelim... Sonra yine ışıklarımıza bakarız, olur mu?"

"Hığğğ," dedi Ada. Kucağımda onunla beraber ayağa kalktım. "Hadi

bye bye

yap babaya."

"Ba ge. Mama. İş ayı," dedi Ada, buruk bir arzuyla.

Bora alt dudağını dişlerken, düşünürcesine gözlerini kıstı ve kolundaki saate baktı. "Yarım saatim var babacığım," dedi. Ada'nın bileğindeki beni öptü. "Ama sonra çalışmam lazım. İşim var. Tamam mı?"

"Hığğğ," dedi Ada. Gülümsedi. "Ani iş ayı."

"Evet bebeğim," dedim, Ada'nın saçlarından öperken. Büyünün bozulduğunu hissettim. "Ben istifa ettiğim için, bir süreliğine işsizim." Büyünün bozulması, Bora'yla aramızdaki mesafelerin yine gün yüzüne çıkmasına sebep olmuştu. Kapkara gözleri benden uzaklaşırken Ada'yı kucağımdan aldı. Önce benim geçmemi beklediğini anladığımda, merdivenlere ilerledim.

Hande'nin buraya geldiğini Falcon'dan öğrenmiştim ama onu salonun ortasında bulmayı açıkçası beklemiyordum. Hande, L koltuğun en sevdiğim ucuna, sırtı dik bir şekilde ayaklarını uzatarak oturmuştu. Bizi fark ettiğinde toparlandı ve ayaklarını indirdi. Onun da benden bir farkı olmadığını

düşündüm. Bizim evimizdeydi ama sanki bizimle karşılaşmak, onu da şaşırtmıştı. En çok şaşıran ise Ada'ydı, çünkü Hande'yi ilk defa görüyordu. Temkinli bir şekilde, onun bir yabancı olup olmadığını anlamak ister gibi önce babasına, sonra bana, sonra yine Hande'ye baktı.

"Nasılsın?" diye sordum.

Hande, "İyiyim," dese de iyi olmadığı belliydi. Dünkü gibi eşofmanlarıyla değildi, koyu mavi bir kot pantolon üzerine, bebek mavisi bir kazak giymişti. Boynunda, köprücük kemiğinin üstünde bir bandaj vardı ve bu da saldırının nasıl gerçekleştiğini gözler önüne seriyordu. Onu boğmaya kalkmışlardı. Elmacık kemiğinin üzerinde hafif bir morluk oluşmuştu ve dudağında da bariz bir yara vardı. Bir yanım, plan değiştirdiğim için ucuz atlattığını söylerken; diğer yanım da Hande'yi hiç ellemeseydik ve Amerika'daki hayatına devam etseydi, bunları zaten hiç yaşamayacağını söylüyordu. "Merhaba Ada," dedi Hande, Bora'nın kucağındaki Ada'ya bakarak.

Ada, "Aaağğğ?!" dedi. Babasına Hande'yi işaret etti. "Jüje!" Saçlarına dokundu. "Aya jüje!"

"Kızım her gördüğün kadın

hala

olmuyor," dedi Bora, gülerken. "Hande Abla, o."

"Ağde," dedi Ada, babasını tekrar ederek. Ayaklarını sallayarak kendini yere bıraktırdı. Önce ayakkabılarının ışıklarına güldü, sonra refleksif bir şekilde emekleme pozisyonuna geçti. Hızlıca Hande'nin yanına ulaştı ve aralarında bir miktar mesafe bırakıp, koltuktan destek alarak ayağa kalktı. Ayaklarını yere vurarak, ışıklarını Hande'ye gösterdi.

"Çok güzelmiş..." dedi Hande.

Ada koltuğa çıktı ve Hande'nin uzun, bakımlı, sapsarı saçlarına parmaklarını değdirdi. "Jüje," dedi yeniden.

Hande, tercüme istercesine bana baktığında, "Saçlarının güzel olduğunu söylüyor," dedim.

Ada, işaret parmağını Hande'nin boynundaki bandajın üzerinde gezdirirken, "Uff..." dedi. Babasına baktı. "Ba! Ağde uff!"

"İyileşecek," dedi Bora, ellerini ceplerine sokarken. "Sor bakalım, canı acıyor muymuş Hande Abla'nın?"

Ada, Hande'ye döndü ve yalnızca kendisinin anlayabileceği cümleler kurdu. "Acımıyor," dedi Hande, tebessüm ederek. Ada'nın elini tuttu. "Bir iki güne geçer."

Hande, konuşurken saçlarını tek bir omzuna toplayınca, Ada'nın dikkati yine Hande'nin saçlarına kaymıştı. "Ani!" dedi Ada, büyülenmiş gibi. "Jüje!"

"Evet bebeğim," dedim. Gülümsedim. "Ne renkmiş Hande Abla'nın saçları?"

"Cici," dedi Ada. Civciv sarısı bu renk değildi ama olsun, Ada bir şekilde sarıyı kastediyordu sonuçta. "Ani!" dedi, saçlarımı işaret ederken. Sarışın olmamı mı istiyordu? "Ani! Ge!"

Zerrin Hanım bana, "Günaydın," diyerek kahvaltı sofrasını hazırlamaya başlarken, Ada'yla Hande'nin yanına ilerledim.

Ada, Hande'nin sarı saçının bir tutamını çekip, Hande'nin canını acıtıp acıtmamayı önemsemeden, elindeki tutamı kendi başına tuttu. "Aaağğğğ?!" dedi, kendi kendine. "Ani!" dedi ardından. Hande'nin saçından çekti ve saçını benim başıma tutmaya çalıştı.

"Yavaş ol bebeğim," dedim, uyarıcı bir ifadeyle. "Canını yakıyorsun ama Hande Abla'nın."

Hande, "Önemli değil..." demişti ama Ada, Hande'nin saçları sanki perukmuş gibi davranıyordu. Hande'nin boğazından, canının acıdığına dair bir ses feryat edince Bora da uyarıcı bir tonlamayla, "Ada!" demişti. Ada; koltuğun diğer uzun ucuna geçerek oturmuş, bir bacağını diğerinin üzerine atarak kendisini izleyen babasına baktı. "Bırak kızım Hande Abla'nın saçlarını."

"Jüje!" dedi Ada, niyetinin kötü olmadığını anlatmak ister gibi. "Jüje! Men! Ani!"

"Anneciğim, bize saçlarını veremez," dedim. Ada'nın yüzü düştü ve bu duyduğuna gerçekten üzüldü. "Nasıl versin? Saç verilmez ki?"

"Jüje!" dedi ağlamaklı bir tavırla. İç çekti. "Cici jüje. Men. Ani."

"Annene de yakışmıştı sarışınlık, evet," dedi Gökhan'ın sesi. Ada'nın bakışları merdivenlerden inen Gökhan'a çevrildi. "Denedik biz onu, sen yokken."

"Jüjim!" dedi Ada heyecanla. Hande'nin saçlarını bir kez daha çekti. "Ağde... Jüje!"

Gökhan gülerek yanımıza gelirken Bora bir kez daha, "Ada, bırak Hande Abla'nın saçlarını..." dedi. Bu kez sesi daha otoriterdi ve Ada doğrudan Hande'nin saçlarını bırakıvermişti. Üflemekle oflamak arasında bir ses çıkarttı ve Gökhan'a kollarını uzattı.

Gökhan, Ada'yı kucağına alırken, "Ama annen, gözlerden kurtardı. Sen gözlerini annenden alsaydın, sana da yakışırdı bak..." dedi. Ada, dikkatle Gökhan'ı dinliyordu. "Dünyalar güzelisin o başka. Ama yani... Yeşil göz gibi bir seçenek varken, çeke çeke babana çekmen..." Ada, işaret parmağıyla gözünü gösterdi. "Evet. Çok güzel gözlerin!" dedi Gökhan. Ada cilveli bir şekilde gülümserken saçlarını tuttu. Gökhan nefesini sesli bir şekilde hızlıca içine çektiğinde boğazından, "Hihh!" gibi bir ses çıkmıştı. "Hele saçların!" diye devam etti, başını iki yana sallayarak. "Muhteşem!"

Hande, Gökhan ve Ada'yı izliyordu. Ada, bütün uzuvlarına tek tek övgü alması gerekiyormuşçasına, Gökhan'a burnunu, dudaklarını, yanaklarını, alnını, ellerini, kollarını gösterirken, Hande'nin yüzünde şaşkınlıkla karışık bir ilgi vardı. 2011'e gittim. 2012'ye. 2013'e. 2014'e. 2015'e. 2016'ya. 2017'ye. Tanıştığı ve kısa zamanda yakın arkadaş olduğu, deli dolu Naz'la yaptığı herhangi bir sohbetin herhangi bir an'ına. Sanki Gökhan ve Ada ayakta birbirlerine kur yaparlarken; ben, Hande'nin biraz ilerisinde, onları gülümseyerek izlerken; Bora da koltuğun uzun ucunda, bütün bu olanların içinde değilmişçesine otururken ama tüm kontrolün de kendisinde olduğunun

fark edilmesini sağlayacak şekilde bakmayı ihmal etmezken; bütün bu olup biteni Hande'nin gözlerinden takip ediyormuş gibi kendime yabancılaşmıştım.

Hande'yle bütün arkadaşlığım boyunca, böylesi bir an yaşanabileceğini düşünmemiş olmak çok enteresandı. Ne zaman büyümüştüm? Ne zaman aşık olmuştum? Ne zaman evlenmiştim? Ne zaman anne olmuştum? Ben, anne olmuştum. Ne ara olmuştu bu? Hande, böyle düşünüyor olmalıydı. Naz'ın anne olduğunu, bebeği olduğunu, bebeğin adının Ada olduğunu biliyordu ve hatta Ada'nın fotoğrafını da görmüştü. Ama insanın, bildiklerini, karşısında resmen görmesi bambaşka bir şeydi. Bu an'ı kanlı canlı yaşamak, Hande'yi dumur etmiş olmalıydı. Ada, Gökhan'ın elinden tutarak ayakta durmaya çalıştığında, ona spor ayakkabılarının ışığını gösterdiğinde, Gökhan'la beraber el ele babasına doğru yürüdüğünde, daha sonra da aramızdaki eşitliği asla bozmamaya yemin etmiş gibi bana doğru yürüdüğünde, kucağıma tırmandığında ve "Ani!" diyerek boynuma sarıldığında; Hande, benim anne olduğumu gerçekten ancak idrak ediyordu.

Daha dün,

diyordu belki de içinden.

Daha dün birlikte tekila partisi verip dans ediyorduk. Ne ara geçti zaman?

"Hadi anneciğim..." dedim, kucağımda Ada'yla ayağa kalktığımda. "Çok acıktım ben!" Masaya doğru ilerlediğimiz sırada, Ada karnına dokunmuştu. "Aaağğğğ?!" dedim, gülümserken. "Sen de mi acıktın?"

"Hığğğ," dedi. Onu mama sandalyesine oturttum. Ben kahvaltı yaparken, Ada da ızgara tavuk ve ızgara sebze yiyecekti.

"Afiyet olsun bebeğim," dedim ve çayımdan büyük bir yudum aldım. Bu sırada Zerrin Hanım, Hande'ye ve Gökhan'a da çay servisi yapmış, Bora'ya da isteği üzerine sade bir Türk kahvesi getirmişti.

Bora, Ada'nın tüm dikkatinin yemeğinde olduğundan emin olduktan sonra, Hande'nin biraz ilerisinde, L koltuğun kısa ucunun en kenarına oturan

Gökhan'a döndü. "Bu herif, Hande'nin telefonuna kurdurduğu sistemi anlamadığımızda, geri zekâlı olduğumuzu düşünmeyecek mi?"

"Hayır," dedi Gökhan, başını iki yana sallarken. "Nasıl anlatacağımı bilmiyorum."

"Kısaca,

virüs

diyebiliriz aslında," dedi Hande. Bora'nın bakışları Hande'yi bulurken, dikkatim onlarda değilmiş gibi davranıyordum. "

Hack

çeşidi bu. Instagram üzerinden yaptı bunu. Yani benim telefonumda Instagram olmasını yadırgamazsınız. Ama aslında girdiğim bir DM, beni onunla chat'leşebildiğim bir sisteme ulaştırıyor."

Ada'ya bakarken, Bora'nın kot pantolonunun cebinden, Hande'nin telefonunu çıkardığını gördüm. "Falcon'un dediğine göre, yalnızca chat sistemiymiş. Bizi dinleyebilmesi mümkün değilmiş."

"Evet," dedi Gökhan, arkasına yaslanırken. "Bizi dinleyebilmesi durumunda, telefondan aldığımız bir sinyalden bunu anlayabilirdik. Muhtemelen o yüzden, dinleme işine hiç girmedi zaten." Derin bir nefes alıp verdi. "Hande, bizim istediğimiz şeyleri yazacak herife. Bu şekilde ilerleyeceğiz."

"Telefonu Hande'ye vermem," dedi Bora, itiraz dolu bir tonlamayla. "Kontrolüm altında olmayan bir yazışma yaşanması mümkün değil."

"Bir şeyler yazmasını istediğimizde veririz o zaman," dedi Gökhan, çözüm arar gibi. "Çünkü mesajları Hande'nin yazması lazım. Onun dilini kullanarak sen, ben ya da bir başkası yazamayız. Yapay durur."

"Sen yazamaz mısın?" diye sordu Bora, merakla.

"Yazamam," dedi Gökhan, net bir tavırla. "Riskli." Sesli bir nefes verdi. "Yani... Hande'nin beklenmedik tepkileri var. Bazen leb demeden leblebiyi

anlıyor. Bazense ısrarla anlamayıp, on ayrı soru soruyor. Düşünme zamanı olmamalı. Seri yazışmalılar çoğunlukla. İşte Hande artık kendini tuvalete mi kapatmış olur, odasına mı geçmiş olur, yoksa zaten bizim için çalıştığını düşündüğümüz için, her dakika telefonunu kontrol etmemiş mi oluruz, onu bilemem. Ama seri cevaplar verdiği an'larda, kendi doğallığında konuşuyor olur ve ben, bunu yapamam."

"Eğer benim yazışmamı istemiyorsanız," dedi Hande, araya girerek. "Bunu benim yerime en iyi yapacak kişi Naz'dır. Çünkü zamanında benim erkek arkadaşlarımla, flört ettiğim çocuklarla, ne bileyim Levent'le, hatta annemle ya da babamla bile benmişim gibi yazışmışlığı var. Ve hiç kimse bunu çakmadı bugüne kadar."

Oluşan derin sessizlik, benden bir cevap beklendiği anlamına mı geliyordu bilmiyordum ama ağzımı açıp tek kelime etmedim. Ben istifa etmiştim ama Bora yine de, eğer çok isterse, bana bunu yapıp yapamayacağımı sorabilirdi. On iki saniyenin sonunda, "Yazmanı istediğim bir şey olduğunda telefonunu sana vereceğim Hande," dediğinde ise, benden böyle bir beklentisi olmadığını ve istifamı kabul ettiğini çok nazik bir biçimde belli etmişti.

"Şu hain işi ne olacak?" diye sordu Gökhan, sıkıntıyla. "İçeride gerçekten bir adamı var mı yok mu, nasıl anlayacağız?"

Bütün bunları duymak, dinlemek istemiyordum. "Anneciğim..." dedim yavaşça. "Biz seninle ne yapacağız biliyor musun? Gezmeye gideceğiz!"

Ada başını yemeğinden kaldırıp, "Aaağğğğ?!" derken Gökhan, "Gezmeye mi?" diye sormuştu. "O nereden çıktı şimdi Naz?"

"Nereden çıktı derken?" diye sordum, ben de.

Gökhan'ın bakışları Bora'yı bulup bana çevrildi. "Herif Hande'ye saldırdı ve Hande'yi eve aldık. Bu şartlar altında, bugün, sizin dışarıda olmanız ne kadar mantıklı?"

"İyi de... Aynı herif, Hande'ye olan saldırısını bizim planladığımızı da biliyor. Yani bu saldırının fake olduğunu bildiğimizi," diye çıkıştım.

"Evet ama... Biz onun, bunun fake olduğunu bildiğini bilmiyoruz ya sözde... Dışarıya çıkmanız dikkat çekecektir. Normalde korkmuş gibi, eve sinmiş gibi bir görüntü vermemiz gerekir," dedi Gökhan.

Başımı iki yana salladım. "Unuttun galiba... İstanbul'a döndüğümüzde, kocam bana gezmemi söylemişti... Ve biz, ondan korkmuyoruz, herhangi bir yere sinmiyoruz. Genellikle meydan okuyoruz."

"Evet ama saldırılarının arttığını atlama," dedi Gökhan, cümlem biter bitmez. "Beyza'nın düşen bebeği... Nagihan Hanım'ın vefatı... Fake de olsa Hande'nin durumu... Bunları göz önünde bulundurduğumuzda, bugün evde oturma günü."

"Bana patronluk taslama Gökhan!" dedim, kaşlarım havalanırken. "Ben sizinle çalışmıyorum. Sizinle çalışsam da senin altında zaten çalışmıyorum. Bana ne yapıp ne yapmayacağımı söyleyemezsin."

"Naz, sen bu istifa işini biraz yanlış alıyor olabilir misin?" diye sordu Gökhan, bana inanamaz gibi gülerken. "Hayatının söz konusu olduğu bir şeyden istifa etmek diye bir şey yoktur. Yani istifa edebilirsin tabii. Olan biten her şeyin dışında kalmak isteyebilirsin. Ama onda da, Kara'nın karısı olduğun için, güvenlik ağını delemezsin."

"Herhangi bir güvenlik ağını deldiğim yok," dedim. Ada yanımızda olmasaydı, ses tonumun yükseleceği aşikârdı. "Dışarı çıkarken kendi güvenliğimi de kızımın güvenliğini de riske atmam. İstifa etmiş olabilirim ama sonuçta ben, benim. Bana karışma. Artık iş ilişkin olmayan insanlarla nasıl muhatap oluyorsan, benimle de bu konuda öyle muhatap ol."

Gökhan alayla güldü. "İş ilişkimin kalmadığı insanlarla istesem de muhatap olamam ki Naz..." dedi. Derin bir nefes verdi. "Daha evvel Kara'yla çalışmayı bırakıp da sağ kalan herhangi birini görmedim çünkü." Hande zorlukla yutkunduğunda, Gökhan bir an için ona bakmış ve ardından, yeniden bana dönmüştü. "O yüzden bu durum benim için de yeni. Ve bahsi geçen Kara'yı, bu konu hakkında söze girmeye davet ediyorum!" Gökhan dik bakışlarını Bora'nın gözlerine sabitledi. "

Dışarı çıkacağız

dedi, duymuyor musun?!"

"Duyuyorum," dedi Bora, ifadesiz bir sesle.

"Eee?!" dedi Gökhan, sabırsızca. "Bir şey desene o zaman?!"

"Ne diyeyim?" diye sordu Bora.

"

Çıkamazsınız

, de mesela.

Olmaz

, de.

Ne dışarısı,

de abi. Bir şey de.

Mümkün değil

, de.

Yarın öbür gün beraber gezeriz

, de. Biz saatlerdir yukarıda ne konuşuyoruz?!"

"Nazlı bir şey yapmak isteyecek ve ben de karşı çıkacağım öyle mi?" dedi Bora, içine derin bir nefes çekerken. "O kadar gözü kara değilim. Nazlı'yı karşıma alacak kadar cesur da değilim. Göze alamadığım şeyler var. Varmış yani."

"Ne diyorsun oğlum?" diye sordu Gökhan, hayretle. Ben ne dediğini biliyordum. Ona, dün akşam şuurumu yitirmişçesine sarf ettiğim cümlelerle beni taşlıyordu.

"Bir şey demiyorum," dedi Bora. Saatine baktı. "İstihbarat'la görüşmem var. Çalışma odasına çıkıyorum ben." Ayağa kalktı. "Sen, Nazlı'ya ve Ada'ya eskortluk edecek arabaları ve insanları organize edersin." Birkaç adımla yemek masasına ulaştı ve Ada'nın saçlarına küçük bir öpücük kondurdu. "Babacığım..." dedi içtenlikle. "İyi eğlenceler. Eve döndüğünüzde, yaptığınız her şeyi bana anlatırsın, olur mu?"

"Hığğğ," dedi Ada gülümseyerek.

Bora'nın aramızdaki mesafenin resmen bir uçuruma dönüştüğünü gösteren kapkara gözleri gözlerimi buldu. "Nereye gideceksiniz?"

"Bilmiyorum," dedim. Başını salladığında, amacımın herhangi bir yere gitmek değil, sadece burada kalmamak olduğunu anlamıştı. "İstersen, konum erişimini açarım."

"İstiyorsan aç," dedi ve arkasını dönüp merdivenlere ilerledi.

♠

İstanbul gibi bir şehirde, gezmek için gidebileceğimiz onlarca seçenek varken, biz Boğaziçi'ne gelmiştik. Çünkü bu yalnızca turistik değil, aynı zamanda bir iş gezmesiydi. Normalde arabayı kampüse sokmazdım fakat yanımda Ada da olduğu için başka alternatifim yoktu. Hava biraz soğuktu ve ara ara da yağmur atıştırıyordu. Amblemsiz araçla okula girişim yasaktı, ne için ya da kim için geldiğimi beyan etmem ve güvenlik görevlilerinin de bunu teyit etmesi gerekiyordu. Ve ben, Bora Karabey olmadığım için herhangi birini arayarak bu işi çözemiyordum. Güvenlik görevlisine, okulu uzatmama sebep olan hocamın adını verdiğimde umut ettiğim tek şey, kadının hâlâ Boğaziçi'nde öğretim üyesi olması, beni hatırlaması ve benimle görüşmeyi kabul etmesiydi. Normalde, arabayla gezmekle alakalı hiçbir derdi olmayan Ada, bugün, spor ayakkabıları sebebiyle yürümek için can atıyor ve sürekli, "Ani! Nini!" diyerek bana baskı yapıyordu.

Nihayet, "Buyurun Nazlı Hanım," dedi güvenlik görevlisi. Güvenlik bariyeri kalktığında hafifçe gaza yüklendim ve Temel Bilimler Binası'nın yolunu tuttum. Bana eskortluk yapan altı araçtan biri de Selim'e aitti ve adetâ bir konvoymuşuz gibi hissetmeyi nihayet okulun içine girdiğimde bırakmıştım.

Arabayı uygun bir yerde park ederek indim. Bagajdan Ada'nın arabasını çıkarttım ve açtım. Kapitoneli, içi beyaz, dışı parlak açık yeşil montunu giydirdim. Kırık beyaz renkte, her iki kenarında da kocaman ponponları olan şapkasını kafasına geçirdim. Bacaklarına koyu yeşil tozluklarını giydirirken, şapkasıyla takım olan eldivenlerini de eline taktım. Ada, muhtemelen savaşa gittiğimizi falan düşünüyor olmalıydı.

Onu kucağıma alarak arabadan çıkardım ve önce, hevesini alması için yere bıraktım. Ayakkabılarının ışıklarıyla aşk yaşarken, bir elinden tutarak ayakta kalmasına destek oluyordum. Telefonumu kendi montumun cebine tıkıştırırken, çantamı da Ada'nın arabasına bıraktım. Eğer Ada yürümek için ısrarcı davranırsa, nasıl hem arabayı süreceğimi hem de onun düşmemesini kontrol edeceğimi açıkçası bilemiyordum. Bu, benim için de yeni bir deneyimdi ve açıkçası bebek arabasında onu kontrol etmek daha kolaydı. Fakat arabaya binmesi için herhangi bir teşvikte bulunmak, yürümesine giden yola bir set çekmekti ve bunu istemiyordum.

Boğaziçi Üniversitesi de Ada'nın umurunda değildi. Sadece ayakkabılarının ışıklarına bakıyor, deniz manzaralı şahane okulumun hiçbir yerini keşfetmeye çalışmıyordu. Belki de bebek arabasını boş vermeli, onu biraz yürütmeli, biraz da kucağıma almalıydım. Zaten arabayı merdivenlerden çıkartmak, dar kapılardan geçirmek de çok kolay bir iş değildi. Öyle yaptım. Çantamı omzumdan geçirip, Ada'nın çantasını da omzuma asıp, arabasını yeniden katlayarak bagaja koydum. Yağmur çok hafif çiseliyordu ama her an hızlanabilirdi. Şemsiye almamıştım. Derin bir nefes verdim. Zaten şemsiye alsam da kucağımda Ada varken, nasıl şemsiye tutacaktım ki? Keşke kangurusunu alsaydım. Ada'nın bebekliği sırasında, çoğunlukla, kanguru kullanmamıştık ama ne olur ne olmaz diye büyüdükçe, kilosuna uygun bir kanguruyu kenarda tutmuştuk. Ama böyle bir alışkanlığımız olmadığı için yanıma almayı akıl etmemiştim. Selim'e söylesem, bir koşu eve gidip alıp gelir miydi? Spor ayakkabılarını neden bugün giydirmiştim ki? Dert ettiğim şeylerin böylesine normal şeyler olmasını ne kadar çok özlemiştim.

Ada'nın elinden tuttum ve gerçek anlamda bebek adımlarıyla, yani aşırı ama aşırı yavaş bir şekilde, Temel Bilimler Binası'na doğru yürümeye başladık. Ada her adımında ayakkabılarının ışıklarıyla alakalı yorumlar yapıyordu ve onu sahte bir heyecanla dinliyordum. Yerler ıslaktı, ışıklı spor ayakkabıları

şarjlı değil pilliydi ve bu gidişle pilinin bitmesi de yakındı. Aslında ben onları, evde, dans ederken keşif yapması için giydirmiştim, sokakta yürümesi için değil. Sokakta yürüyeceğini bilsem, kış koşullarına dayanıklı bir ayakkabı seçerdim. Zaten ben bu ayakkabıyı aldığımda da adada mevsim kış değil, yazdı. Yerlerdeki su birikintilerinden, elimden geldiğince onu korumaya çalışıyordum ama yağmur şiddetlenirse ne yapabileceğim hakkında bir fikrim yoktu. Anne olmak ne zordu!

Temel Bilimler Binası'na varmamız, dört ilâ beş dakika arasında sürmesi gerekirken, yirmi bir dakika on üç saniye sürmüştü. Ada yorulduğu için mi, yoksa yabancı bir ortama girdiği ve etraf kalabalık olduğu için mi bilinmez, çok şükürdü ki kucağıma gelmek istemişti. Meral Hoca'nın odasının yolunu tutarken, bir yandan da nerede olduğumuz hakkında Ada'ya bilgi veriyordum. "Anneciğim... Burası benim okulum. Ben burada okudum. Biliyor musun, annem ve babam da burada okudu benim." Ada, beni merakla ve sanki ona masal anlatıyormuşum gibi dinlese de, hemen hemen yanından geçtiğimiz her öğrencinin kendisine bakmasından, parmakla gösterilmekten ve hemen hepsinin yüzündeki,

ay yerim seni

ifadesinden rahatsız oluyor ve dikkati dağılıyordu.

Meral Hoca'nın odasının kapısını tıklatıp içeri girdim. Kadın gülümseyerek ayağa kalktı. "Nazlı. Hoş geldin." Kucağımdaki Ada'ya baktı. "Hoş geldiniz. Bu ne güzel bir sürpriz." Ada'nın elini tuttu. "Merhaba," dedi yavaşça. "Ben Meral. Sen kimsin?"

"Men," dedi Ada, başını omzuma yaslarken.

Güldüm. "Ada," dedim, onu takdim eder gibi.

"Memnun oldum Ada..." dedi kadın. Oturmam için bana masasının karşısındaki koltuğu gösterdi. "Ne içersin Nazlı?"

"Teşekkür ederim hocam. Çok vaktinizi almayacağım," dedim. Ada'nın çantasını ve kendi çantamı boş koltuğa bırakıp, Ada'nın içi su dolu biberonunu Ada'ya uzattım. Montunun önünü açtım, şapkasını ve

eldivenlerini çıkarttım. Ada, belki de yorulduğu için kucağımda sakince oturup etrafına bakınırken, Meral Hoca gözlerimin içine bakıyordu. "Size danışmak istediğim bir konu var. Akademik kariyerimle alakalı." Ağır ağır başını salladı. "Bildiğiniz gibi Harvard'daki eğitime kabul edilmiştim. O eğitimi başarıyla tamamladım. Daha sonra da orada kalıp, yüksek lisans yaptım. Aynı zamanda da Profesör John'un, katıldığım eğitimin eğitmeninin yani, asistanlığını da yaptım. Birkaç önemli başarı belgem ve çeşitli eğitim programlarından sertifikalarım var. Özellikle kriptoloji alanında. Kriptoloji aslında seçmeyi planladığım bir dal değildi ama Profesör'ün habersiz başvurusu sayesinde, CIA'de staj yaptım. Aynı zamanda da Harvard'a sunduğum kriptografi alanındaki algoritmalarımdan birinin yönteminin, literatüre eklenmek üzere araştırılması için kabul edilme ihtimali var. Umut veren teorilerden biri seçildi de."

Kadının kaşları havalanırken, etkilendiği belliydi. "Tebrik ederim," dedi, içtenlikle. "Görmek isterim bahsettiğin modeli." Gülümsemesi büyüdü. "Bana danışmak istediğin şey nedir peki?"

"Akademik kariyer düşünüyorum..." dedim, düşünceli bir ifadeyle. "Yani kesin kararım değil. Ama düşünüyorum. Doktora yapmak istiyorum."

"Güzel," dedi Meral Hoca, arkasına yaslanırken. "Çalışmalarını getir yönetime. ALES'e mi hazırlanacaksın?"

"Yüksek lisansım bitince GRE'ye girdim," dedim. Kaşlarım çatıldı. "Beş sene hakkım var. Henüz ikinci senesi doldu. Quantitative sonucuna bakıyor Boğaziçi, 169 aldım."

"E şahane," dedi. Ada, biberonunu Meral Hoca'nın masasına bırakıp, sırtını göğsüme yaslamıştı. "Ben sana referans mektubu yazarım. Bahar dönemi için başvurursun. Giriş sınavı için detayları konuşuruz seninle."

"Ama bütün bu söylediklerimle ilgili temel bir problem var," dedim. Meral Hoca dikkatle bana bakarken Ada, "Ani. Cici," demişti. Ada'nın çantasına uzanırken, "Saydığım bütün bu belgeler, sertifikalar, GRE puanım ya da yüksek lisans derecem... Bunların hiçbiri Nazlı Alaca Karabey adına kayıtlı değil," dedim.

Ada'ya çantasından çıkardığım oyuncak civcivi verdiğimde, Meral Hoca bana bakakalmıştı. "Nasıl yani? Anlamadım?"

"Başka bir kimlikle... Daha doğrusu, sahte bir kimlikle aldım bütün eğitimleri," dedim sıkıntıyla. "Amerikan vatandaşı olan bir kimlikle. Ama artık öyle biri yok. Umut veren teori seçilen matematiksel modelim de bambaşka bir isim üzerine kayıtlı. Bütün bunları yapan kişinin, aslında ben olduğumu nasıl kanıtlayabileceğimi bilmiyorum. Harvard'da bunu bilen ama görmezden gelen Profesör de ne yazık ki artık hayatta değil. Akademik kadrodan birkaç kişiyle hâlâ kontağım var, en azından matematiksel metodun bana ait olduğundan haberdarlar. Bana derken, sahte kimliğime ait olduğundan. O da biraz CIA uzantılı bağlantılar sayesinde. Yani, Nazlı Alaca Karabey olduğumu bilmiyorlar ve öğrenirlerse, zaten evrakta sahtecilik gibi bir şeye bulaşmış olurum ve bütün başarılarım yasal olarak çöpe gider."

Meral Hoca beni dinlerken kafasının çok karıştığı belliydi. "Anlamaya çalışıyorum..." dedi, zaman ister gibi. Ada, oyuncak civcivini onun masasının kenarında yürütüyor, civciviyle kendi dilinde sohbet ediyor ve ara ara kendi kendine kahkaha atıyordu. Belki, Ada da onun dikkatini daha çok dağıtıyordu. O da benim gibi biraz Ada'yı izledikten sonra, "Bütün bu söylediklerin beni aşar Nazlı..." dedi, düşünceli bir tavırla. Alt dudağımı dişledim. "Yönetimle konuşulması gerek. Bütün o başarıların sana ait olduğunun kanıtlanması gerek. Ve hepsinin senin özgeçmişine eklenmesi gerek. Bunu ben yapamam."

"Ben yapabilir miyim?" diye sordum merakla.

"Sanmıyorum," dedi, üzgün bir ifadeyle. "Bu biraz, kalburüstü birinin halletmesi gereken bir mesele. Belki eşin deneyebilir bunu. Onun bağlantıları, güçlü bağlantılar değil mi?"

Öyleydi. İstihbarat'la arasında geçen bir konuşmaya bakardı. Ama bunu Bora'dan nasıl isteyeceğimi bilmiyordum. En azından, şu anda. Kendim halletmeliydim. Halledebilirsem, hallederdim; halledemezsem de yapacak bir şey yoktu. Akademik alanda, gelebileceğim en iyi yerdeydim zaten. Harvard'la bağlantı kurmaya devam ederdim ve daha nice başarıya imza atardım. İmzamı, Nazlı Alaca Karabey olarak atmasam da ne kaybederdim ki?

Derin bir nefes alıp verdim. "Bu umut veren teorim," dedim, buruk bir gülümsemeyle. "Nice doktora sahibi insanın dahi erişemeyeceği kadar büyük bir başarı..." Meral Hoca matematiksel modeli görmemesine rağmen beni onayladı. "Bunu bilmek, olduğum yer konusunda beni tatmin ediyor. Çok teşekkür ederim hocam. Elinizden gelen bir şey olsa, yapardınız, biliyorum." Ada'ya bakarken gülümsemem büyümüştü. "Anneciğim... Gidelim mi?"

Ada, "Hığğğ," derken, civcivini bana uzatmıştı. Montunun önünü bağladım. Eldivenlerini ve şapkasını taktım. Civcivini ve biberonunu çantasına koyup, kucağımda onunla beraber ayağa kalktım. Meral Hoca beni gördüğü için çok sevindiğini, Harvard'ın yayınladığı o matematiksel modeli inceleyeceğini, benimle iletişimde kalmak istediğini söyleyip telefon numaramı aldıktan sonra, bizi kapıya kadar uğurladı.

Ada, binanın içinde yine kucağımda kalmak istese de binadan çıkar çıkmaz yine yere inmek ve yürümek istemişti. Bu kez ben, yolu bilerek uzattım ve Boğaziçi'nin eşsiz havasını içime çeke çeke, yine bebek adımlarıyla yürüdük. Ada bazen duruyor, bazen ayağını yerin ıslak olmasını önemsemeden sertçe yere vuruyor, bazen de elimi sıkı sıkı tutarak yürüyordu ama bakışları hep ayakkabılarındaydı. Adım atmak konusunda bir sorunu yoktu ama denge işini çözmemiz gerekiyordu.

Arabaya bindik. Boğaziçi Üniversitesi'nden çıkarken, Selim'in arabasının da benim peşimden geldiğini fark etmiştim. Kampüse girdiğini görmemiştim, girip girmemekle alakalı herhangi bir şey demediği için de beni dışarıda bekleyeceğini düşünmüştüm fakat arkamızdan o da okula girmiş olmalıydı. Kampüste olduğunu bilsem, Ada'nın arabasını sürmek konusunda yaşadığım çekimserliği yaşamazdım halbuki ama bana ciddi anlamda sadece eskortluk ediyor ve dibime girmiyordu. Emri, bu şekilde, abisinden aldığını tahmin etmem zor değildi. Zannediyordum ki bu, bana, Bora'nın kendince açtığı bir alandı. Aslında benim alana değil, Bora'ya ihtiyacım vardı. Arabayı, Ozan'ın kafesine doğru sürerken, Bora'nın adamlarının içinde olduğu diğer beş araba da peşimize takılmıştı.

Eski evimin sokağında arabayı park ettim ve yeniden arabadan indik. "Anneciğim..." dedim, yumuşacık bir sesle. "Burası işlek bir sokak. Bak, arabalar geçiyor vızır vızır. Seni kucağıma alacağım, tamam mı?" Ada başını salladığında onu kucağıma aldım. Selim'in içinde olduğu arabaya uzaktan bir

bakış attım. Diğer adamlar arabadan inmiş, biraz ilerimizde, etrafın güvenliği konusunda tedbirli davranırlarken, Selim arabada kalmıştı. "Bak," dedim. Ada'ya eski evimi işaret ederken. "Ben eskiden burada oturuyordum."

"Aaağğğğ!" dedi, sanki çok anlamış gibi.

Ozan'ın kafesine yürüdük, içeri girdik. "Buyurun, hoş geldiniz," diyen kızı tanımıyordum. Yirmili yaşlarının başında görünüyordu ve muhtemelen Boğaziçi'li bir öğrenciydi. Ada'dan çok hoşlandığı için olsa gerek, bizi caddeye hâkim bir masaya yönlendirdi. "Kızınız mı?"

"Evet," dedim, Ada'nın montunu çıkarırken. "Ada."

"Merhaba Ada. Ben de Sude," dedi kız, tatlı bir sesle. Ada, eldivenlerinden ve şapkasından kurtulmakla meşgul olduğu için onu pek umursamamıştı. Sude, bana dönerek gülümsedi. "Karekod menüye bakabilirsiniz."

"Ben bir çay istiyorum. Bir de o çok güzel vişneli kekinizden. Hâlâ var menüde, değil mi?" dedim, menüye bakmak yerine.

"Evet, var..." dedi Sude. Gülümsedi. "Hemen getiriyorum. Ada Hanım bir şey alır mı?"

"Onunkiler çantamızda," dedim. Sude, bizim masamızdan ayrılıp, içeriye giren Bora'nın iki adamının oturduğu masaya ilerledi.

"Aaağğğğ!" dedi Ada, akvaryumu fark ettiğinde.

Ada'nın elinden tuttum ve onu kaldırdım. "Gel anneciğim. Bakalım balıklara." Ada, balıklara bakmak üzere gittiğimiz yolda sadece ayakkabılarına bakmıştı. Akvaryumun yanına geldiğimizde, onu yeniden kucağıma aldım. Ada gözlerini kocaman açarak ve gülümseyerek balıkları izlerken, anlamadığım bir şeyler dedi. "Evet. Bizim de balıklarımız var. Hem de tam iki tane! Peki bunlar kaç taneymiş, sayalım mı? Bir! İki! Üç! Dört! Beş! Altı! Yedi! Sekiz! Dokuz! On! On bir!"

"On iki! On üç! On dört!" Ozan'ın sesini duyunca gülerek ona döndüm. "Görüşmediğimiz bütün günleri say say bitiremezsin ama sana söyleyeyim!"

Ozan'ı öpmek üzere ona yaklaştığımda Ada onu göğsünden ittirmişti. "Aa?" dedi Ozan, abartılı bir şaşkınlıkla. "Junior Naz? Aynı huysuzluk!"

Küçük bir kahkaha atarken, "Seni görmek de çok güzel Ozan," dedim.

"O küçük kızla geldiğinde, çok iyi bir anne olacağını anlamıştım," dedi Ozan, masaya kadar bize eşlik ederken. Ada'yı yanıma oturttuğum sırada ona elini uzattı ve "Ben Ozan," dedi.

Ada, Ozan'a pas vermiyordu. Sude, iki çay ve vişneli kekimi getirdiğinde, Ada'nın çantasından, Yeşim'in dün evde yaptığı keki çıkardım. Ada'ya kekini uzattım ve boynuna önlüğünü taktım. Ada yavaşça kekini yerken, biz de Ozan'la sohbet etmeye başlamıştık. Doktorasını geçen sene bitirdiğinden ve Boğaziçi'nin akademik kadrosunda olduğundan bahsettiği sıralarda, onu gülümseyerek dinlemiştim. Aslında bunu zaten biliyordum çünkü akademik kadroda adını görmüştüm. Yine de burada bulunma sebebimin bu olduğunu söylemeden, merak ettiğim bütün teknik soruları ona sorarak, kafamın içinin biraz daha net olmasını sağladım. Fazla detay vermeden, benim de Harvard'da yüksek lisans yaptığımdan, şimdi de doktora için başvurmayı düşündüğümden bahsettim. Sohbetin bir yerinde, basında çıkan haberleri gördüğünü, bana bir şey olduğunu düşününce çok üzüldüğünü söyledi. Bu konuyu sadece gülümseyerek geçiştirdiğimde ısrarcı davranmadı ve yeniden doktora hakkında konuşmaya devam ettik.

Ada'nın keki bittiğinde, Ozan'ın bakışları ona çevrildi ve ona laf attı ama Ada yine oralı olmadı. Araya girmek zorunda kaldım. "Ozan Abi'si... Ada'nın ışıklı spor ayakkabıları var, biliyor musun?!"

Ada'nın çatık kaşlı çehresi dağıldı ve koltuktan destek alarak ayağa kalktı. Ayaklarını sertçe yere vurarak ışıklarını Ozan'a gösterirken, ondan hoşlanmama eylemine bir son vermişti. "Aman Allah'ım!" dedi Ozan, abartılı bir gülümsemeyle. "Gördüğüm en güzel ayakkabılar bunlar! Benim olabilir mi o ayakkabılar? Bana verir misin?" Ada durdu ve dikkatle Ozan'a baktı. Bir elini bacağıma koyarken eğildi ve sağ ayakkabısının cırt cırtlı bandını açmaya çalıştı. Ozan, Ada'dan çektiği hayranlıkla dolu bakışlarını bana yönlendirip başını iki yana salladı. "Şaka yaptım," dedi Ada'ya. Gülümsedi. "Bana olmaz ki onlar. Bak, benim ayaklarım kocaman." Ozan da eğildi ve

Ada'nın ayakkabısının bandını düzeltti. "Güle güle kullan. Sana çok yakışmış." Ada da gülümsedi ve yeniden ayaklarını yere vurdu.

"Ada..." dedim heyecanla. "Ozan Abi'ne söylesene. Bize Gasolina açsın."

"Nana nana," dedi Ada. Bütün dişlerini Ozan'ın huzuruna sunmuştu. "Nini! Nana!"

Ozan kocaman bir kahkaha attıktan sonra, bize yeniden çay getiren Sude'den, Gasolina açmasını rica etmişti. Ada, koltuktan destek alarak Gasolina eşliğinde dans ederken, kafedeki bütün öğrencilerin göz bebeği olmuştu. Şarkı her bittiğinde, "Nini!" diye itiraz ediyordu ve Sude, bir kez daha Gasolina açıyordu. Ada, hiç şüphesizdi ki, bu kafedeki bütün güzel günlerimden daha güzel an'ları bana yaşatırken; bakışlarım, kafenin bahçesine çevrildi. Bir sevgiliyle, okul çıkışında, heyecanla buluşmuşum gibi davrandığım-ız günü düşünürken iç çektim. Cebimden telefonumu çıkarttım ve Ada'nın dans edişinin bir kısmını videoya çektim. Sonra da videoyu Bora'ya gönderdim.

Şarkının dördüncü tekrarında Bora'dan cevap gelmişti:

"Finali belli şeyleri zorlamak yersiz. Söyle Ozan'a, yaklaşık on yedi sene kadar sonra, o daireye Ada için talip olacağız belli ki."

Güldüm ve Ada'nın göbek bağını gömerken Boğaziçi'nin bahçesinde çektiğim videoyu da cevap olarak gönderdim. Ve altına da, "

Finali garantiye almak için elimden geleni yapıyorum,"

yazdım.

Şarkı beşinci ve Ada'ya söylediğim üzere, son kez başladığında, Bora'dan da cevap geldi:

"Eh. Batıl inanç bu. Bir de dileği doğru dilemek gerek, bununla ilgili çözümün ne? Ne malum, Boğaziçi'nde kantin işletmeye kalkmayacağı?"

"Matematikten anlıyor diye sevinirim yine de ne yapayım. Atsan atılmaz, satsan satılmaz, kendi çocuğum sonuçta. Tabii finalin bu olmaması için ne gerekirse yapmaya devam edeceğim, orası ayrı. Hatta bugün, bu uğurda çok şey yapıyorum."

"Ne gibi?"

Konuyu istemeden, istediğim yere getirmiştim.

"Matematik alanında akademik kariyer yapan bir annenin çocuğu olmak, onu olumlu anlamda etkileyecektir diye düşünüyorum."

"Akademik kariyer yapmaya mı karar verdin?"

Konu, kesinlikle en istediğim yerdeydi. Kararım bu gibi görünüyordu ama yardımına ihtiyacım vardı. Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum ama en azından, elimden geleni yapacaktım.

"Öyle görünüyor. Doktoraya başvuracağım. Meral Hoca'yla konuştum. Bazı teknik problemler var tabii ama... Halledeceğim. Hallederim yani bence. Ozan da Boğaziçi'nin akademik kadrosunda. Onunla doktorası hakkında konuşmak için buraya uğradım."

"Anladım. Umarım halledersin."

Verdiği cevap bu muydu? Teknik problemlerin ne olduğunu ya da yardıma ihtiyacım olup olmadığını sorması gerekmez miydi? Bekledim. Şarkı, yedinci kez çalana kadar bekledim. Ama Bora bana herhangi bir şey daha yazmadı.

Gürkan Abi'ye mesaj atmaya karar vermem, saniyelerimi almıştı: "

Gürkan Abi merhaba. Müsait olduğunda konuşabilir miyiz?"

Ada, dans kotasını Gasolina'nın sekizinci tekrarıyla tamamen doldurduğunda, ona gideceğimizi söyledim. Benden evvel şapkasına atıldı ve şapkasını ters bir şekilde taktı. Gülümsedim ama onu bozmadım. Onu kucağıma aldım. Ozan, arabama kadar bize eşlik ederken, Bora'nın iki adamını da fark etmişti

ama bununla alakalı bana herhangi bir yorumda bulunmadı. Ada'yı koltuğuna yerleştirirken, Ozan'a teşekkür edip, onunla vedalaştım.

Arabayı, ZNV Matematik Okulu'na doğru sürerken, telefonum çalmıştı. Ekranda,

Gürkan Erdal

yazıyordu. Kulaklığımı taktım. "Merhaba Gürkan Abi."

"Merhaba Naz," dedi Gürkan Abi, meraklı bir tonlamayla. "Şaşırdım mesajını görünce. Bir sorun mu var?"

"Aslında var," dedim, derin bir nefes verirken. "Kişisel bir sorun. Yardıma ihtiyacım var."

"Tabii," dedi Gürkan Abi, içten bir tavırla. "Elimden gelen bir şeyse..."

"Nina Adams adına Harvard'da kayıtlı bütün başarılarımın, Nazlı Alaca Karabey adına geçirilmesini istiyorum," dedim doğrudan.

Gürkan Abi derin bir nefes alırken, "Yani araya CIA'in de girmesi gereken bir talepten bahsediyorsun," dedi. Sanki beni görüyormuş gibi başımı salladım. "Naz, sanırım bilmiyorsun, ben İstihbarat'tan ayrıldım."

Şaşkınlıkla, "Bilmiyordum..." dedim.

"Mesleğe geri döndüm," dedi. Sesinin capcanlı çıktığını ancak hissediyordum. "Zaten İstihbarat'a katılma amacım belliydi: Kara... O iş de çözüldü, gitti." Güldü. "Kara demişken... Bunu neden Bora'dan rica etmiyorsun? Şimdi söyleyeceğim şey pek hoşuma gitmiyor ama gerçek bu: Onun forsu, benimkinden epey ağır."

"Seni daha eski tanıyorum sonuçta," dedim, ne diyeceğimi bilemeyince. Sıkıntılı bir nefes verdim. "Neyse Gürkan Abi, sağ ol yine de."

"Yardımcı olamadım..." dedi Gürkan Abi, hoşnutsuzlukla. İç çekti. "Yine de her şeye rağmen beni aradığın için teşekkür ederim Naz."

Gürkan Abi'yi, geçmişte ne yaşanırsa yaşansın, arayamayacağım biri olarak görmüyordum ama esasen, onun da dediği gibi, bana aslında yardım edebilecek kişi Bora'ydı. Kara'yı polise ihbar ederken Bora'dan yardım isteyemezdim ama Nina Adams'ın başarılarının Nazlı Alaca Karabey'e ait olduğunun ispatlanması konusunda, elbette ki ondan yardım isteyebilirdim. Bunun yapılabilmesi mümkünse, en iyi o yapardı. Fakat neden Amerika devlet başkanını aramak bile gözüme daha kolay görünüyordu, bilmiyordum.

"Anneciğim bak... Okulumuza geldik," dediğimde, arabayı ZNV'nin önünde durdurmuştum. "Şimdi senin altını değiştirelim... Sonra da sana okulumuzu gezdireyim, olur mu?"

♠

ZNV Matematik Okulu, ömrüm boyunca aldığım en güzel hediye olarak kalbimin bir köşesine kurulmuştu. Sekiz katlı binada, öğrencileri rahatsız etmeden özlemle dolaşırken, gerçekleşmesinin mümkün olmadığını sandığım hayallerimi bir kez daha elimde tutuyor olmanın şansını iliklerime kadar hissetmiştim. Okul müdürü Münir Bey, biz yokken, bütün iletişimi Karabey Holding'le sağlamıştı. Güvenli bağlantı aracılığıyla, Harvard'dan samimi bir arkadaşım diye onlara tanıttığım kişi -yani ben- onlarla iletişim de kurmuştu. Hazırladığım deneme sorularını, belirli aralıklarla onlarla paylaşmıştım ve onlar da itirazsız, seve seve bu gönüllü bağışı kabul etmişlerdi. Artık, bu okulla yakinen ilgilenen kişi olmamın zamanı ise tümden gelmişti. Geç de olsa artık geleceğimizi nispeten daha iyi görebiliyordum, artık burada olduğumuzu ve bundan sonra da burada olacağımızı biliyordum, burası benimdi.

"Üniversite giriş sınavında, 2021 yılında 4 öğrencimiz ilk yüzdeydi. 2022 yılında ise bu sayıyı dokuza çıkardık. Günden güne, ZNV Matematik Okulu daha çok insana ulaşıyor Nazlı Hanım." Münir Bey, uzun zaman sonra beni karşısında gördüğü için heyecanlıydı. "Siz tatile çıkmadan evvel sizinle konuştuğumuzda, her yaştan insanın bu okulla bağı olmasını istediğinize dair hayallerinizden bahsetmiştiniz. Kontenjanları sınırlı da olsa, okul öncesi, ilkokul öğrencileri, lise sınavlarına hazırlanan öğrenciler için de çalışmalar yaptık."

"Ama esasen amacımı biliyorsunuz, değil mi?" diye sordum, kahvemden bir yudum aldıktan sonra. "Buranın bir araştırma ve bilim merkezi olmasını istiyorum. Özellikle Matematik bölümü öğrencileri, yüksek lisans ve doktora öğrencileri de bizden faydalanabilmeli."

"Evet, biliyorum..." dedi. Gülümsemesi sıkıntı doluydu. "Fakat... Kâr amacı gütmeyen kuruluşlarda yaşanan en büyük sıkıntı, her zaman bütçedir."

"Karabey Holding'den aldığınız ödenek yeterli olmuyor mu?" diye sordum, merakla.

Münir Bey başını iki yana salladı. "Bağışa ihtiyacımız var. Bunun için de yeterli tanıtımların yapılmasına. Ama bu bile bir bütçe gerektiriyor. Başlangıç aşamasındaki politikalarımız gereği, yaz ve sömestir tatillerinde, şehir dışından öğrenci de kabul ediyoruz. O öğrencilerin çoğunu burslu alıyoruz. Maddi durumları gözetilerek, konaklamalarını karşıladıklarımız da oluyor. İdari kadromuzda çok iyi eğitmenlerimiz var ve hepsi gönüllü çalışanlar değil, siz de biliyorsunuz ki. Ben elimden geldiğince çeşitli üniversitelerdeki arkadaşlarımdan, onların arkadaşlarından ve öğrencilerinden bize destek olmalarını rica ettim tabii. Kadromuz şu an epey iyi durumda. Ama yenilikçi adımlar atmaya yeterli bir bütçemiz, maalesef ki yok."

Münir Bey, Hacettepe Üniversitesi Matematik Bölümü'nden mezundu ve MBA'ini Columbia Üniversite'sinde yapmıştı. Kendisi, Karabey Holding'in eski genel müdürü olan Rıza Bey'in arkadaşıydı ve Bora, ZNV'yi ona emanet etmişti. Münir Bey'in, emeklilik yaşı çoktan gelmesine rağmen bu iş teklifine sıcak bakmasının tek sebebi ise, uzun yıllardır çalıştığı kurumsal hayatın içinde hep akademisyen olma hayali kurmuş olmasıydı. Böylesi bir okulu yönetme fikri, ona çok cazip gelmişti. Bütün bunları zamanında Bora'dan dinlemiştim ve ne demek istediğini de Münir Bey'le tanışır tanışmaz anlamıştım. "Uzun yıllar, çeşitli şirketlerde CEO'luk yapmış birine, bütçe yönetimi konusunda akıl verecek değilim tabii," dedim çaresizce.

"Estağfurullah," dedi Münir Bey. Bakışları bir an için, masadaki sarı kurşun kalemi fark ettiği için, "Aaağğğ?!" diyen Ada'ya takıldı, sonra yeniden beni buldu. "Akıl akıldan üstündür. Hatta naçizane tavsiyem, Bora Bey'in yöneticilik konusundaki başarılarından faydalanmak olur." Kaşlarım

havalanırken, konunun dönüp dolaşıp Bora'ya gelmesinden nefret ettiğimi belli etmemeye çalışmıştım. "Ben Bahar Hanım'la iletişime geçmiştim. Karabey Holding'in CEO'suyla, finans müdürü Suat Bey'le ve bizatihi Bahar Hanım'ın pazarlama bilgisiyle, ortak akıl bir şeyler çalışmıştık. Fakat işin içinden öyle kolay çıkamadık."

"Bağışçı bulursak, bir nebze de olsa planlarımızı gerçekleştirebileceğiz yani, öyle mi?" diye sordum, Ada'nın önündeki boş kağıda karaladığı çizgilere bakarken.

"Nispeten evet. Ama uzun vadede, ne kadar yeterli olur bu, tartışılır..." dedi Münir Bey. Ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "Ben, finans ekibiyle kullandığımız ortak sisteme tüm raporlamaları girdireyim. Siz de uygun vaktinizde inceleyin dilerseniz." Başımı onu onaylarcasına salladım. "Ha bu arada Nazlı Hanım... Arkadaşınızın, Nova'ydı sanırım adı, gönderdiği deneme soruları kusursuzdu. Öyle bir kaynakça ki, hani asla eskimeyen sorular vardır ya... Cevabı, konu anlatımı kadar etkilidir. Bütün eğitmenlerimiz hayran kaldılar. Referansınız için teşekkür ederiz."

Herkesin iyi olduğu bazı şeyler vardı. Nova'nın aslında ben olduğumu söyleyemesem de, onu da Nazlı Alaca Karabey'in başarısı olarak göğüsleyemesem de, kabaran koltuklarımı kendime saklamam icap etse de, mutlu olduğumu gizleyebilmem mümkün değildi. Gözlerimin neredeyse dolacak olmasının sebebiyse, insanın kimliğini kaybetmesinin ne denli acı bir şey olduğuyla ancak yüzleştiğim içindi. Kalbimi kaplayan bu zifir, 25 Eylül 2017'ye dayanıyordu. Münir Bey'e teşekkür edip, Ada'yı kucaklayıp, kaçarcasına ZNV'den çıkmıştım çünkü biraz daha orada kalsam nefes alamayacağımı hissetmiştim. Bu öyle bir duyguydu ki, ben hem bendim; hem de değildim. Buradaydım, nefes alıyordum, konuşuyordum, hatta elimi kolumu sallıyordum ama sanki beni kimse duymuyor, kimse görmüyordu. Her zaman hayalini kurduğum bütün başarılarım gizli kapıların ardında, bambaşka isimlerin altında kalmıştı. Bir şekilde, Harvard'daki matematik eğitimine kabul edildiğim için Boğaziçi'nden mezun olmuştum ama o eğitime katılamamıştım. Hiçbir şey yapamamıştım. 25 Eylül 2017'de hayatım durmuştu ve sonra da akmamıştı. Ölmüştüm sanki. Nazlı Alaca'nın yanına Karabey'i eklemiş, sonra da yok olup gitmiştim. En son böyle, yaptığım her

şeyin boşu boşuna olduğunu hissettiğimde, formüllerimin cayır cayır yandığını görmüştüm herhalde.

♠

Arabayı Kilyos'a doğru sürerken Bahar'ı aramış, Münir Bey'le konuştuklarımızdan bahsetmiştim. Bahar, ZNV'yi büyütmek ve geliştirmek için bazı girişimleri olduğunu ama Mehmet Şahindağ'ın hamleleri sonucu bir evin içine kapandıkları an'dan itibaren, bu konudaki çalışmaları da durdurmak zorunda kaldığını söylemişti. Bilhassa böyle olmasını isteyenin Gökhan ve Çınar olduğunu, Mehmet Şahindağ'ın dikkatini özellikle oraya çekmek istemediklerini, okulun da bir zarar görmesinden korktuklarını da söylemişti. Biz döndükten ve Bahar da işe yeniden başladıktan sonra, Bora'yla bir acil durum değerlendirmesi toplantısı yaptıklarını anlatmıştı. Bahar'ın dediğine göre, o toplantıda, ZNV'nin durumunu da gündeme getirmişti ama Bora, okulla alakalı herhangi bir konunun öncelikli olmadığını belirtmiş ve Bahar'dan şimdilik bunu rafa kaldırmasını istemişti. Bahar, Bora'ya neden böyle düşündüğünü sormadığı için, ben de neden böyle düşündüğünü öğrenememiştim. Ve bana, gündeme alıp almayacağımızı sorduğunda ise, ne diyeceğimi bilememiştim.

Kafam çok karışıktı. Bütün karışıklık, Hande'nin gelmesiyle başlamıştı. Adada yaşadığımız sakin hayatın üzerine, belki de Kara'yı hepten arkamızda bıraktığımıza kendimi inandırdığım için, buradaki düzeni ve işleyişi tamamen unutuvermiş de olabilirdim. Unutmak değildi de hatırlamak istememekti ya da. Hande'yle konuşan Bora'nın üslubu, Kara'nın alışılagelmiş üslubuydu aslında. Bu sabah, bana patronun kim olduğunu hatırlatan Kara'nın, üslubu. Bütün evi dağıtıp toplamak bile, kafamın içini toplamak kadar beni zorlamayabilirdi. Derin bir nefes alıp verirken, dikiz aynasından Ada'yı kontrol ettim. Bugün çok yorulduğu için, ZNV'den çıkıp arabaya bindikten dokuz dakika, üç saniye sonra uykuya dalmıştı. Henüz akşam yemeği yemediği için, eve gittiğimizde uyanacaktı ama yaptığı şekerlemenin ona iyi geldiğini biliyordum. Hatta, akşam uykusunun kaymasına sebep olacak bir enerjiyle uyanacak, yenilenmişçesine mutlu olacak, belki elli kez daha ayakkabısının ışıklarına bakıp sevinecekti. Gece olduğunu ona anlatmam zaman alacaktı, anlıyorsa da bunu umursamayacaktı. Bebek olmak çok güzel bir şeydi, onun yerinde olmak için neler vermezdim.

Önümdeki Bora'nın adamlarıyla dolu olan üç araba yavaşladığında, ben de yavaşlamak zorunda kalmıştım. İleride, çift taraflı yolun her iki geçişini de kapatmak suretiyle, yan bir şekilde durdurulmuş bir minibüs olduğunu görebiliyordum. Dikiz aynasını, Ada'yı daha net görebileceğim şekilde ayarladım. Selim'in arkasındaki üç araç durmuş ve içinden çıkan adamlar, yavaşça durdurduğum arabamın yanına ve önüne konumlanarak bizi bir güvenlik çemberine almışlardı. İlerideki minibüsün önünde sayabildiğim altı adam duruyordu. Bora'nın adamlarından dördü, Ada'nın koltuğunun bulunduğu kapının önüne etten duvar örerken, Selim de arabasından inmişti. Henüz hiç kimse silahına davranmamış olsa da, her an herkes silahına davranabilecek şekilde temkinliydi. Minibüsün kapısı açıldığı sırada, Bora'nın adamları silahlarını çektiler. Buna karşılık, minibüsün önündeki adamlar da silahlarını doğrulttular. Açıkçası, bir ateş hattının ortasında kalmak, bugünkü planlarımdan biri değildi.

Minibüsün içinden Caitlin Howard'la iletişim kurmak için aşılması gereken bir basamak olarak betimlemekte bir beis görmeyeceğim Ofelia'nın indiğini görünce, kaşlarım hayretle havalanmıştı.

Ne dilediğine dikkat et, gerçek olabilir

dedikleri şeyi yaşıyordum: Aradığım CIA ayağıma gelmişti ama buna sevinemeyeceğimi ve konunun benim akademik kariyerim olmadığını biliyordum.

Ofelia'nın başıyla emir verdiği takım elbiseli ve kaşe paltolu bir ajan, Bora'nın adamlarına doğru bir adım attığı sırada, Sinan da ona doğru bir adım attı. İkisi de aralarında silahları boyunca bir mesafe bırakmışlardı. Adam, Sinan'a bir şeyler söyledi. Sinan da başını olumsuz anlamda salladı. Adam yeniden bir şeyler söylediği sırada, Sinan'ın bakışları minibüsün açık kapısına çevrildi. Minibüsün iç ışığı yandığında, Caitlin Howard'ı görmüştüm.

Dikiz aynasından bir kez daha Ada'ya baktım, mışıl mışıl uyuyordu. Arka koltuktaki çantasına uzandım ve içinden çıkardığım civcivi kucağına koydum. Yan koltuktaki çantamın içinden silahımı aldım. Arabamın kapısını açtığım sırada Selim, uyarıcı bir tonlamayla, "Yenge inme!" dedi. Eğer ben arabadan inmezsem, onlar arabaya doğru gelirlerdi ve Ada'ya yakın olurlardı. Onları

Ada'dan uzak tutmak için benim de buradan uzaklaşmam lazımdı. Arabadan indim ve kapıyı yavaşça kapattım.

"Ada uyuyor," dedim, baskın bir tavırla. "Onu uyandıracak hiçbir şey olmayacak burada!"

"Yenge lütfen-"

Minibüse doğru adım attığımda, Selim cümlesini yarıda kesmişti. Minibüsün önündeki ajanlar, silahlarını bana doğrulturlarken, benim elimdeki silahın namlusunun ucu yere dönüktü. Sinan'ın hemen yanında durduğum sırada, Selim de sağıma geçmişti. "Evet," dedim, İngilizce konuşarak. Bakışlarım Ofelia'nın bakışlarını hedef aldı. "Nedir mesele?" Minibüsle aramda belli bir mesafe olmasına rağmen, Caitlin Howard'ın beni duyduğunu biliyordum. "Neden yolumu kestiğinizi öğrenebilir miyim?"

"Ajan Howard sizi minibüste bekliyor," dedi Ofelia.

Abartılı bir şekilde gülümsedim. "Ajan Howard'a söyleyin... Eğer yolumu kesiyorsa, sıcak minibüsünden aşağı inecek. Bi' zahmet!"

"Zorluk çıkarmayın Bayan Karabey." Ofelia'nın sesi normal desibelde olsa da tehditkâr bir tonlaması vardı. "Minibüse binin. Lütfen." İstifa ettiğim gün başıma gelenler, katlanılır gibi değildi. "Ajan Howard zaten yeterince sinirli. Onu daha da sinirlendirmek istemezsiniz."

"Peki siz, benim şu an ne kadar sinirli olduğumun farkında mısınız?!" diye sordum sertçe. "Ben Ajan Howard'ı pek iyi tanımıyorum ama o, eminim ki beni çok iyi tanıyordur! O minibüse binmeyeceğimi bilmesi gerek!" Başımı arkamda konumlanan adamlara çevirdim ve silahlarını indirmelerini işaret ettim. Onlar silahlarını indirdiklerinde, minibüsün önündeki ajanlar da silahlarını indirdiler. "Siz de," dedim, Selim ve Sinan'a. Sinan'a silah doğrultan ajan da silahını indirince, Selim ve Sinan da silahını indirmişti. "Arabada kızım uyuyor!" dedim, bakışlarım yeniden Ofelia'yı bulurken. "O uyanmadan, derdiniz neyse söylemek zorundasınız! Eğer kızım uyanırsa, sizinle muhatap olmam!"

Ofelia'ya, yani aracılığıyla Ajan Howard'a diklenmek ne derece doğruydu bilmiyordum ama minibüsün içinde bir hareketlilik fark ettim. Minibüsün önündeki ajanlardan biri, inmesi için ona elini uzattığında, Caitlin Howard'ın bakışları gözlerimi bulmuştu. Minibüsten indi. Topuklu çizmelerinin sesi asfaltta yankılanırken, bana doğru beş büyük adım atmıştı. "Bayan Karabey!" dedi, başını iki yana sallarken. "Sizi hiç özlememişim!"

Yüzüme üzüntüyle kaplı sahte bir ifade yayıldı. "Hadi ama! Ben de yolumu beni özlediğiniz için kestiğinizi düşünüp sevinmiştim Ajan Howard!"

"Kocanız yolda mı?" diye sordu, kollarını bağlarken.

"Kocam yolda mı bilmem," dedim, ters bir ifadeyle. "Merak ettiğim tek şey, sizin neden benim yolumu kestiğiniz!"

Bayan Howard derin bir nefes alırken, yüzüne alaylı bir gülümseme yayılmıştı. "Sizinle, başıma gelen çok değerli bir olayı paylaşmak istedim..." Beni tepeden tırnağa süzdü. "Bu yaşımdan sonra, teyze oldum, inanabiliyor musunuz Bayan Karabey?!" Anladığım kadarıyla Bora'nın yaptığı plan işlemişti; Mehmet Şahindağ, sözde bizim güvenlik ağımızdaki sızıntılar sebebiyle, sahte adı Caitlin Howard olan bir teyzesi olduğunu öğrenmiş ve onu aramıştı. "Yeğenim Mehmet beni aradığında yaşadığım sevinci tahmin edebiliyor musunuz?!"

Tavrı sarkastik olsa da öfkesi gecenin içinde elle tutulacak kadar büyüktü ve ben, bu öfkenin altında ezilmemek için daha sert oynamak zorundaydım. "Sadede gelir misiniz?!" dedim, ters bir ifadeyle.

"Benim sayemde izinizi kaybettirerek gittiğiniz yerden bu cehenneme geri döndünüz!" dedi Bayan Howard, bana doğru bir adım atarken. "Döndünüz ve Mehmet Şahindağ'ı gebertmek istiyorsunuz! Neydi Kara'nın öngörüsü? Arkasına beni almak mı?! Şahindağ'a bu bilgiyi, bir şekilde uçurdu! Şahindağ'ın beni, benim de kendisini arayacağımı, ondan yardım isteyeceğimi, çıkarlarımızın ortak paydada buluşacağını mı düşündü?!" İçime derin bir nefes çektim. Evet, bu söyledikleri, Bora'nın ihtimaller dahilinde bulundurduğu bir şeydi. "Sizden Kara'ya bir mesaj iletmenizi istiyorum! Ben onu aramam, ondan yardım istemem, onunla ortak çıkarlarım olsa bile birlikte hareket etmem! Bana kazık atmamalıydı! Şu an... Şu an, sırf bu kazığı

attığı için sizi öldürebilirim, işte karşımdasınız! Kara da bunu düşünebilmeliydi!"

"Bu bir güç gösterisi anladığım kadarıyla," dedim, başımı hafifçe sallarken. "Kara'ya iletmemi istediğiniz mesaj; bana, beni öldürebilecek kadar yaklaşmış olduğunuz mu?" Bayan Howard'a doğru bir adım attığımda, minibüsün önündeki ajanlar da her an ateş etmeleri gerekebilirmiş gibi silahlarını bana yöneltmişlerdi. "Size kötü bir haberim var Bayan Howard, ben sizin elçiniz değilim." Soluk mavi gözleri, gözlerimden ayrılmıyordu. "Kara'ya meydan okuyorsanız, onun karşısına geçeceksiniz. Benim değil. Bir mesajınız varsa, ona kendiniz ileteceksiniz. Beni kullanabilme, Kara'yı benim hayatımla korkutabilme haddini aldığınız bütün gücünüz Amerika'da kaldı çünkü. Siz burada bir CIA ajanı olarak değil; ailesini ve kendini korkunç bir yeğenden korumak isteyen bir teyze; kan bağıyla bağlı olduğu iğrenç ailesinin ülkesine ettiği ihanetin ortaya çıkmasından korkan bir evlat, kardeş; bu ihanetin izlerini saklamak için oynadığı türlü oyunları gizlemeye çalışan bir eş, anne olarak bulunuyorsunuz çünkü."

"Anlattıklarımı unutmamanıza sevindim!" dedi sertçe. "O zaman, oğlumun ve kızımın gerçek kimliğimi öğrenme ihtimali; kocamın, beni savunamayacağı şeylerle yüz yüze gelme ihtimali; kocamın ailesinin gözlerinde, esas kimliğimden ötürü yeniden nefret görme ihtimalim söz konusu olduğunda bu dünyayı yakabilecek kadar ileri gideceğimi de göz ardı etmediğinizi varsayıyorum!" Kaşları tehditkâr bir şekilde havalandı. "Ve Mehmet Şahindağ beni aradığında, Kara'nın, elimde tuttuğum fitili ateşlediğini de tahmin ediyorsunuzdur!"

"Yine anladığım kadarıyla, beni öldürmek gibi bir niyetiniz yok?" dedim, sorar gibi. Altı ajanın ve Ofelia'nın silahının hedefindeyken bunu söylemem ne kadar mantıklıydı bilmiyordum. "Gerçekten, hiç üşenmeden kalkıp Langley'den, bana ne kadar yaklaşabileceğinizi Kara'ya ispatlamak için mi buraya geldiniz?!"

Minibüsün arkasından peşpeşe gelen fren seslerini, birden çok silahın emniyet kilidinden çıkan ses takip etti. Minibüsün arkasının da sayısını bilmediğim ajanla dolu olduğunu anlamıştım. "Çekilin önümden!" Bu ses Gökhan'a aitti.

Bayan Howard'ın yüzünde hoşnutsuz bir tebessüm peyda olurken, "Belli ki eşiniz uzaktaymış," dedi. Ofelia'ya döndü. "Bırakın, gelsin." Bakışları yeniden beni buldu. "Buraya geldim çünkü Kara'nın ciddi olduğumu anlamasını istedim Bayan Karabey!"

Gökhan, minibüsün yanından dolanarak bu tarafa geçtiğinde, yanlış bir şey yapmaması için silahlı üç ajan da onu izliyordu. Gökhan'ın da elinde silah vardı ve silahı sürekli olarak hedef değiştiriyordu. İyi olduğumdan emin olmak ister gibi bana baktıktan sonra, "Bayan Howard!" dedi. Bayan Howard onu duyuyordu fakat yüzüne bakmaya tenezzül etmemişti. "Kara yolda!" dedi, yanıma gelirken. Silahının ucu tam olarak Bayan Howard'a çevrilmişti. "Sizden, minibüsünüzü çekerek Nazlı için yolu açmanızı ve kendisini beklemenizi rica etti!"

Bayan Howard derin bir nefes alırken Gökhan'a baktı. "Görgü kuralları gereği, silah doğrulttuğunuz birinden, herhangi bir şey rica edemezsiniz!"

"Sizin adamlarınızın silahları da Kara'nın karısına çevrili!" dedi Gökhan, ters bir ifadeyle. "Şartlar makul düzeyde eşit..."

Bayan Howard'ın bakışları gözlerimi hedef aldığında, "Beni anladığınızı sanıyorum Bayan Karabey," dedi. Sıkıntı dolu bir nefes verdim. "Bu yaşıma kadar, normal birinden daha fazla onurum için mücadele etmem gerekti. Bu uğurda neleri feda ettiğimi tahmin bile edemezsiniz. Yaşayacağım kadar yaşadım. Ölmekten çekinecek değilim." Arkamızdan araba sesi geldiğinde, bakışlarım omzumun üzerinden geriye çevrildi. Arabadan Bat, Fox ve Bear'ın indiğini gördüğümde yeniden Bayan Howard'a döndüm. "Öldürürüm ve ölürüm ama yine de kimsenin boyunduruğu altına girmem! Ne Mehmet Şahindağ'ın ne de Bora Karabey'in! Formül yok oldu ve ben de oyundan çekildim! Sizin onunla olan kişisel meseleniz beni ilgilendirmez! Kara'yla yaptığım son anlaşmanın gerekliliklerine de uydum! Sizin bu cehenneme dönmeyi tercih etmeniz, benim problemim değil!"

Bayan Howard bana arkasını dönerek minibüse ilerlediği sırada, "Bir adım daha atmayın Ajan Howard!" dedim. Silahımın sırtını hedef aldığını, ajanların gergin bir şekilde emniyet kilidini çekmelerinden ve beni indirip indirmemek için bir emir bekler gibi kendisine bakmalarından anlamış olmalıydı. Yavaşça bana döndü ve doğrudan gözlerimin içine baktı. "Madem

ölmekte bir sakınca görmüyorsunuz, o zaman bitirelim bu işi ama mümkünse kızımın olmadığı bir yerde! Binelim minibüsünüze ve gidelim buradan!"

"N!" Sergio'nun arkamdan gelen uyarı dolu sesine aldırmadım.

"Siz beni öldürün, ben de sizi!" dedim, bakışlarımı Bayan Howard'ın gözlerinden çekmeden. "Şu an siz, Şahindağ için çok büyük bir fırsatsınız! Bu fırsatı kullanmak için elinden geleni ardına koymayacaktır! Ölmediğiniz sürece ondan kurtulamazsınız! Ancak ölürseniz durur! Böylece ailenizi de korumuş olursunuz!"

"Benim için düşündüğünüz senaryo mantıklı," dedi Bayan Howard. Paltosunun cebinden küçük silahını çıkardı. "Peki siz neden ölmek istiyorsunuz?" Elindeki silaha baktı, bana doğrultup doğrultmamayı düşünür gibi. "Mantıklı bulursam, söz veriyorum, sizi minibüse kabul edecek, buradan uzaklaşacak ve hiç düşünmeden tetiği çekeceğim."

"Ben ölmek istemiyorum!" dedim, keskin bir tavırla. "Ama sizi öldürdüğümde, sağ kalmayacağımı biliyorum! Tıpkı sizin buraya gelirken, beni öldürdüğünüz takdirde sağ kalmayacağınızı bildiğiniz gibi! Evet, bana bu kadar yaklaşmış olabilirsiniz... Ama birine, onu öldürecek kadar yaklaştığınızda, onun da sizi öldürebileceğini bilirsiniz!"

Bayan Howard'ın gülümsemesi sarkazmla dolup taşmıştı. "Cömert teklifiniz için teşekkür ederim Bayan Karabey. Mehmet Şahindağ'ın aileme ve bana verebileceği zararı engellemek için elimden geleni yapacağım. Çözümsüz kalırsam, ölmek için size ihtiyacım yok. Size silahınızı indirmenizi ve kendi ömrünüzü de uzatmanızı tavsiye ederim."

"Siz o minibüse binip giderseniz, benim ömrümü kısaltmak için bir hamle yapmış olacaksınız zaten!" dedim, yüksek çıkan bir sesle. Bayan Howard'ın gözleri kısıldı. "Ben bu cehenneme, gülüp oynayarak mı döndüm sanıyorsunuz?! Sizce çok mutlu görünüyor muyum şu an olanlardan ötürü?! Sizin kızınız ve oğlunuz, binlerce mil uzaktalar, çoktan yetişkin olmuşlar, nispeten de güvendeler! Benim kızımsa otuz metre geride ve henüz annesiyle babasına muhtaç bir bebek!"

"Siz, bu hayatta, benim hep arzu ettiğim ama hiçbir zaman gerçekleştiremediğim hayalimi yaşıyordunuz!" dedi Bayan Howard, bana doğru öfkeyle bir adım atarken. Silahının namlusunu da attığı adımla birlikte bana doğrulttuğu için arkamdan gelen araba sesine bu kez dönememiştim ama Gökhan'ın göz ucuyla da olsa kimin geldiğine baktığını ve Ada'nın güvenliğini suistimal edecek bir durum olmadığını anlamıştım. "Dönmeseydiniz Bayan Karabey!" diye bağırdı. "Kendiniz için de kızınız için de en doğrusu buydu zaten!"

"Siz, bizi hiç kimse bulamazken, Mehmet Şahindağ'ın bulduğunu biliyor musunuz?!" Benim öfkemin de onun öfkesinden aşağı kalır yanı yoktu. "Mehmet Şahindağ'ın, benim kızıma, doğum günü hediyesi gönderdiğinden haberiniz var mı?! Ben daha bu sabah, Mehmet Şahindağ'ın biçtiği ölümlerden en acılı olanı bana hayal ettiğini öğrendim! Şaşırdım mı, hayır! Korktum mu, asla! Sadece, o çıktığınızı iddia ettiğiniz oyuna Kara'nın neden yeniden sizi dahil etmeye çalıştığını anlayın diye söylüyorum bunları!" Bayan Howard'ın bakışları arkamdan gelen adım seslerine çevrildiğinde, gelenin Bora olduğunu ve bana yaklaştığını anlamıştım. "Kim Mehmet Şahindağ?!" diye sordum, sertçe. Bayan Howard'ın bakışları yeniden gözlerimi buldu. "Kabul edin ya da etmeyin! O sizin, özbeöz, kardeşinizin oğlu! Benimse hiçbir şeyim değil! Siz, onurunuzu korumak için neleri feda ettiniz bilmem... Ama benim kocam, beni ondan korumak için, bizim üç yıldan fazla zamanımızı feda etti!"

"Herkes silahını indirsin!" Bora'nın pürüzsüz derecede kan donduran sesi tam arkamdan geliyordu. Bayan Howard'ın bakışları Bora'ya çevrildi. "Aynı anda," diye devam etti Bora, gösterebileceği en büyük tolerans buymuş gibi. Arkamdaki insanları göremiyordum ama Gökhan, Selim ve Sinan yavaşça silahlarını indirmişlerdi, minibüsün önündeki ajanlar gibi. "Sen de Nazlı," dedi Bora. İstifa ettiğim için verdiği emrin benim üzerimde herhangi bir hükmü yoktu. "Hadi!" dedi, üç saniye sonra. Bayan Howard gergin bir şekilde bana bakıyor, ben silahımı indirmediğim için o da indiremiyordu.

"Ne var biliyor musunuz?" dedim, bakışlarımı Bayan Howard'ın gözlerinden çekmeden. "Ölmekte bir çekince görmediğinizi söylemenize rağmen... Ölmekten korkuyorsunuz." Kaşları havalandı. "Belki ölmeyi göze alacak kadar cesursunuzdur, orasını bilemem. Ama öldüğünüzde, geride bıraktığınız

ailenizin onurunu korumuş olsanız da onları çok büyük bir acıya mahkum etmiş olacağınızı biliyorsunuz. Kim bilir ne dediniz ailenize, buraya gelirken. Görev mi?" Alayla güldüm. "Eğer burada ölürseniz, maalesef ki şehit olmayacaksınız. Ve eğer burada ölürseniz, illegal kuruluş OCTO'yla olan bütün bağlantınız da ifşalanmış olacak." Soluk mavi gözlere yerleşen dehşet apaçık seçilirken zorlukla yutkundu. "Anlamışsınızdır zaten ama yine de açıkça dile getireyim. Kendi ailenizin CIA'den nükleer silah formülü çaldığı duyulmasın diye, bu formülü yok etmek için elinizden gelen her şeyi yapmanızdan bahsediyorum. Vatan haini olduğunuzdan yani."

Bayan Howard içine derin bir nefes çekmeye çalışırken, "Bana bunun..." dedi güçlükle. "Sadece bir blöf olduğunu söyleyin."

"Ben Kara değilim," dedim, kaşlarım havalanırken. "Etik değerlerim yok. Verdiğim sözleri tutmak zorunda da hissetmem. Genellikle kirli oynarım. Unuttunuz mu, ben CIA ajanıydım! Ajanların ne derece güvenilmez olduklarını en iyi siz bilirsiniz."

Bayan Howard'ın bakışları arkama çevrilirken, "Sana güvenmiştim Kara," dedi. Başını iki yana salladı. "Önce senden kazık yiyorum. Beni önce sen satıyorsun-"

"Ben sana kazık atmadım," dedi Bora, kendini savunmak istercesine. "Senin sakladığın ve benden de saklamamı istediğin şey, yaptıklarındı. CIA'den bize yardım eden kişinin sen olduğuydu. Yaptığın hiçbir şey ortaya çıkmadı. Bize yardım ettiğin de. Mehmet Şahindağ, teyzesinin sen olduğunu öğrendi sadece. Bunu afişe etse bile, zaten CIA de, eşin ve ailesi de aslında kim olduğunu biliyor. Yani ben seni satmadım."

"Mehmet Şahindağ iz sürmekte ne kadar iyidir, bilmiyormuş gibi konuşma!" dedi Bayan Howard sertçe. "Sırrımı hâlâ saklıyor olman, bana kazık atmadığın anlamına gelmiyor! Her şeyi öğrendiğinde, benim yaptığım her şey de gün yüzüne çıkacak!"

"Çıkmayabilir," dedi Bora, alelade bir şey söyler gibi. "Sırrını korumak için tek şansın, bundan hoşlansan da hoşlanmasan da benimle iş birliği içinde olmak." Bayan Howard başını iki yana salladı. "Seni satmak seçeneklerimden biri olsa, bu bilgiyi Mehmet Şahindağ'a mı veririm?!" diye

sordu Bora, sertçe. "Kendi ülkemi arkama alırım. Bu bilgiyi CIA'e karşı kullanmak, İstihbarat için ne kadar değerli olurdu, düşünsene."

Bayan Howard beş saniye boyunca, sessizlik içinde Bora'ya baktıktan sonra, "Diyelim ki senin beni satmadığını kabul ettim," dedi. Alayla gülümsedi. "Karının neler dediğini duymuyor musun?! Hani beni satan biri, karşısında seni bulurdu?! Hani güveniyordun ona?!"

"Caitlin!" dedi Bora, sıkıntılı bir nefes verirken. "Karıma bu kadar uzun süre silah doğrultma cesareti göstermesine izin verdiğim ilk kişisin." Bayan Howard'ın bakışları kısıldı. "Bu, sorduğun sorunun cevabı değil. Ama çok önemli bir detay. Sorduğun soruya gelince... Seni satanın, karşısında beni bulacağını söylemiştim, evet. Nazlı seni satarsa ancak bu soruyu sorabilirsin, henüz satmadı. Gerçi... Burada öldüğün takdirde ifşalanacağını söylediği için, öldükten sonra da bana herhangi bir şey soramazsın da..." Bayan Howard alayla gülümserken, "Şöyle yapalım o zaman..." diye devam etti Bora. "Ölme, Caitlin... Bize yardım et. Sen de yaşa, biz de yaşayalım. Ve Mehmet Şahindağ'dan kurtulalım."

"Bana ne sizin kişisel meselenizden?!" dedi Bayan Howard, isyan eder gibi.

"Tamam, bizimkisi kişisel bir mesele, aile meselesi, haklısınız Bayan Howard," dedim. Soluk mavisi gözler yeniden gözlerimi buldu. "Bir insan, bir insana saplantı boyutunda bir şeyler hissedebilir. Dünya, böyle korkunç hastalıklı tiplerle dolu. Ama her saplantılı kişi, Mehmet Şahindağ kadar pisliğin dibinde olamaz, öyle değil mi?" Kaşlarım havalandı. "Şahindağ'ın bu denli kötü şeyler yapabilmesi, henüz daha Karabey Ailesi'nin Beyza'dan ötürü kişisel meselesi bile olmadan benim anne ve babamı öldürmesi, akabinde de yaptığı ne var ne yoksa... Bunların hepsi sizin aileniz yüzünden değil mi? Babanız King, kız kardeşiniz Cindy yüzünden değil mi?" Bayan Howard sessiz kaldı. "Mehmet Şahindağ'ı ötekileştirip, sadece bizim meselemiz gibi davranmanız çok tatlı gerçekten de! Biz ÖRGÜT'ü çökertmeyi başardığımız için, artık sizin ülkenizin meselesi olmayabilir. Ama az önce de dediğim gibi siz burada CIA ajanı olarak bulunmuyorsunuz, yani sizin de kişisel olarak hâlâ meseleniz!"

Bayan Howard'ın kaşları çatıldı. "Daha disiplinli olsaydınız ve bu zamana kadar onu öldürseydiniz o zaman Bayan Karabey!" Bana inanamıyormuş gibi

başını iki yana salladı. "Ya da belki de Ajan Adams demeliyimdir ha?!"

"Öldürebilirdik!" dedim sertçe. "Fakat işte elinde formül olduğu için, o siktiğimin formülünü ele geçirmek zorunda olduğumuz için, bize Tarantula tarafından daima bu emir verildiği için... Elimiz kolumuz bağlıydı! Hatırlarsanız, bu konuda Tarantula'nın danışıklı dövüş içinde olduğu kişi de sizdiniz!"

Bayan Howard haklı olduğumu biliyordu. Üç saniyeliğine gözlerini yumarken, nefesini sesli vermişti. "Bana düşünmem için biraz zaman verin," dedi.

"Şimdi vereceksiniz kararınızı!" dedim hızlıca. Bayan Howard'ın sıkışıklığını hissediyordum. "Kararınız olumsuz olduğu takdirde de sizi öldüreceğim!"

"Bana sorarsan Nazlı, düşünmek istemesi gayet olağan," dedi, Bora'nın arkamdan gelen sesi.

Öfkemi gizlemeden, "Sana sormadım!" dedim.

Bayan Howard'ın bakışları benimle Bora arasında mekik dokuyordu. "Karın, beni çok sinirlendiriyor Kara!"

"İnanır mısın, ara sıra beni de..." dedi Bora, Bayan Howard'la dertleşir gibi. "Başına buyruk davranışları var. Ama eskiden böyle biri değildi. Ben ona aşık olduğumda yani. Ne zamandan beri böyle davranıyor, biliyor musun? Hayatına OCTO denen zırvalık ve CIA ajanlığı saçmalığı girdiğinden beri." İçine derin, sesli bir nefes çekti. "Bir saniye..." dedi, hemen ardından. "Caitlin? Benim karım, senin yüzünden mi böyle biri oldu yoksa?!"

Bayan Howard'ın yüzüne bizden tiksinir gibi bir ifade yayılırken, "İkinizden de nefret ediyorum," dedi. Silahını indirdi. "Birbirinize çok yakışıyorsunuz!" Bunu iyi anlamda söylemediği belliydi. "Müthiş bir uyum içinde çalışmanız çok sinir bozucu."

Ters bir ifadeyle, "Biz birlikte çalışmıyoruz yalnız," dedim. Bayan Howard'ın gözleri gözlerimle birleşti. "Ben, bu sabah istifa ettim." Bakışları

silahımı hâlâ neden indirmediğimi sorar gibi elime çevrilirken, "Bizimle iş birliği içinde olacağınızı kanıtlayın," diye ekledim. "Ben, suya yazı yazmam."

"Sizinle iş birliği içinde olmamak, benim sonumu getirecek?!" dedi Bayan Howard, dalga geçip geçmediğimi sorgularcasına. "Başka çarem yok!"

"Yine de siz, her şeyi itiraf ettiğiniz bir video çekin bence, bizim için..." dedim.

Bayan Howard'ın gözleri dehşet saçarcasına kocaman açılırken, "Sizin gibi pervasız birinin ellerine, Mehmet Şahindağ öldükten sonra bile benim aleyhime kullanabileceği, her canı sıkıldığında beni arayıp benden saçma sapan şeyler isteyebileceği bir kanıt bırakacağımı düşünüyorsanız... Yanılıyorsunuz, Bayan Karabey!" dedi.

"Bu dediğinizi benim gibi pervasız biri yapabilir ama Kara yapmaz," dedim.

Bayan Howard sıkıntılı bir nefes verirken, "Gerçek bir patron, böyle olur zaten!" dedi.

"O zaman siz de o videoyu gerçek patrona teslim edersiniz, bana değil..." dedim. Gülümsedim. "Korkmayın. Kişisel koz arşivine erişim iznim yok." Bir şey demek üzerine dudakları açılırken, hızlıca devam ederek konuşmasına izin vermedim. "Artık yok. Dediğim gibi, birlikte çalışmıyoruz."

Aslında, tam burası, akademik kariyerime bir el atmasını isteyeceğim yer olabilirdi; Harvard'da edindiğim başarıların, gerçek kimliğime geçirilmesi işi, muhtemelen Caitlin için çocuk oyuncağı olan bir meseleydi. Fakat konuları birbirine karıştıramayacağımı ve buradaki herkesin, Mehmet Şahindağ'ın geberip gitmesini, akademik kariyerimden daha önemli gördüklerinin bilincindeydim. Yani, benim için de öyleydi tabii.

"Lanet olsun!" dedi Bayan Howard. Video çekeceğini söylemek istercesine, kabul edilmiş bir çaresizlikle başını salladı.

Silahımı indirdiğim sırada, "Nazlı ve Ada için yolu açın..." diye emretti Bora. Bayan Howard da Ofelia'ya gerekli işareti vermişti. "Biz şu video

işini halledelim seninle," diye devam ettiğinde, Gökhan'a sessizce ne talimat verdiyse, Gökhan başını sallamıştı.

Sergio'nun, "Falcon. Buraya gelmen gerek," dediğini duydum.

"Tarantula,

'Kara'nın karısı artık bizim yanımızda,'

dediğinde, senin herhangi biri olduğunu düşünmüştüm..." dedi Bayan Howard. İfadesindeki memnuniyetsizlik epey açıktı. "Fakat zamanla bana, potansiyelinin çok yüksek olduğundan bahsetti. Ne o gün, ne OCTO'dan olmana rağmen CIA'e sızman konusunda ısrarcı olduğunu bana söylediğinde, ne de süreçte olan hiçbir konuda... Sen, Emir Milić operasyonunun hakkından geldiğinde bile... Senin, gerçekten de bir

pirana

olduğun konusunda Tarantula'ya hak vermemiştim." Derin bir nefes alıp verirken, ellerini ceplerine soktu. "Bugün ise anlıyorum. Bu pervasızlıkla her şeyi yapabilecek güçte olduğunu ve gücünü de duygularından aldığını. Eğer seninle başka şartlar altında tanışsaydık, kesinlikle seni bırakmaz, benim için çalışmanı isterdim."

"Birileri için çalışmaktan yoruldum," dedim, teşekkür etmek yerine. "Bu kişi kim olursa olsun."

Arkamı döndüğümde, bu sabaha kadar birlikte çalıştığımızı sandığım ama bu sabah, onun için çalıştığım gerçeğiyle yüzleştiğim için istifa ettiğim Kara ile göz göze geldik. Lakabını doğrulayan gecenin karası gözleri, doğrudan gözlerimin en içine temas etmişti. İstifa etmiş olsam da belki de karakterinden ötürü asla yapamayacağı pervasızlığı -ki ben buna pervasızlık değil mesleki başarı derdim- yapmış ve Bayan Howard'ı onunla çalışmaya ikna etmiştim. Evet, onun da bildiği üzere ben doğaçlama davranmayı seven, disiplinsiz biriydim ve hep kafama göre davranarak bir çuval inciri berbat etme potansiyelim vardı. Belki de istifa etmeme rağmen bu işe karışmış olmamdan da hoşlanmamış olabilirdi. Sonuçta neydi? Kuş vurmakla ilgilenmiyordu, değil mi? Bayan Howard'a konunun beni ilgilendirmediğini

söyleyip yoluma devam da edebilirdim ama bunu yapmamıştım. Çünkü Kara'nın yanında çalışmayı bıraksam da Kara'nın karısı olmayı bırakmayı hiçbir zaman düşünemezdim.

"Geliyorum," dedi Bora, Bayan Howard'a kısa bir bakış atarken. Ben arabama doğru ilerlediğim sırada, peşimden gelmişti. Kapıyı açtığımda, "Selim kullansa arabayı?" dedi.

"Gerek yok," dedim, yeniden göz göze geldiğimizde. Teşekkür etmesini bekledim fakat konuşmadan birbirimize baktığımız onuncu saniyede, böylesi bir inceliği kuşanmayacağını anlamıştım. Arabama bindiğimde, kapıyı yavaşça kapattı. Arka kapıyı açtı, Ada'ya uzaktan bir bakış attı ve daha sonra o kapıyı da kapattı. Arabadan uzaklaşarak Selim'in yanına ilerledi. Selim'e bir şeyler söyledi. Bazı adamları da önde bana eskortluk edecek arabaya binmişlerdi. Onlar arabayı çalıştırdıklarında, ben de arabamı çalıştırdım. Minibüsün önümüzden çekilmesiyle birlikte yola koyulduk. Araba yeniden hareket edince Ada kıpırdanmış ama uyanmamıştı. Uyanmaması daha iyiydi zaten. Biraz kendi kendime kalmam, bütün koca günü sindirmem, işsiz ve yalnızca üniversite mezunu biri olarak, bundan sonraki hayatımı nasıl planlayacağım hakkında düşünmem gerekiyordu.

♠

Ada, eve varmak üzereyken uyanmıştı. Evin önündeki bütün adamlara tek tek spor ayakkabılarının ışıklarını göstermeye çalışmasını büyük bir sabırla ve montunun şapkasından dengede kalabilmesi için tutarak beklemiştim. Sabaha göre, spor ayakkabılarıyla ayakta kalmak konusunda daha özgüvenliydi. Nihayet içeri girdiğimizde, evin bu kadar sessiz olmasını yadırgamıştım. Hande, sabah onu bıraktığım yerde, aynı şekilde oturuyordu. Televizyon bile izlememesinin bir sebebi var mıydı, varsa neydi, sormamıştım. Bora'nın bir adamı da yemek masasının bir köşesine geçmişti ve bunun Hande'yi göz hapsinde tutmak için yapıldığı belliydi. Ada, altlarını zar zor sildiğim ayakkabılarıyla, sanki sabah onları Hande'ye göstermemiş gibi şov yapabilsin diye Hande'yi de mutfağa çağırmamız gerekmişti çünkü açtık ve yemekleri ısıtmam lazımdı. Ada ve ben yemeğimizi yerken Hande de yanımızda durmuştu.

Yemeğimizi yedikten sonra Ada'ya hızlıca banyo yaptırmış, ardından da ona kitap okumuştum. Uykuya direndiği dakikalarda, dört kez babasını sormuştu ve her defasında da işi olduğunu, onu muhtemelen sabah görebileceğini söylemiştim. Nihayet mışıl mışıl bir uykuya daldığında, onu Noir'yla bırakarak Yeşim'in yanına inmiştim ve her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol edip, hâlini hatırını sormuştum. Sonrasında ben de kendimi duşa atıp, Bat'le dans etmeye gitmek için hazırlanmaya koyulmuştum. Koyu yeşil, krep kumaştan, uzun kollu, ceket yaka, vücudumu saran mini elbisemi; siyah, uzun, topuklu, dizime kadar uzanan çizmelerimle kombinledim. Koyu, dumanlı bir göz makyajı yaptım ve saçlarımın dalgalarını belirginleştirdim. Bordo rujumu sürerken, Bat'e,

"Ne zaman gelirsin? Ada uyudu, ben hazırım. Bora eve döndükten sonra çıkabiliriz,"

diye mesaj atmıştım. Dizlerimin biraz üzerinde biten kaşe kabanımı, siyah el çantamı ve Ada'nın monitörünü alıp odadan çıktım.

Salona bağlanan merdivenlerden inerken, Sergio'nun sesini duymuştum: "Hazır mıyız peki, başlangıç noktasını açmaya?"

"Hazırız," dedi Bora'nın sesi.

"Yarın açacak kadar mı hazırız peki? Hazırlıklarla kim ilgilendi?" diye sordu Gökhan. Muhtemelen topuklu çizmelerimin çıkardığı sesler sebebiyle bir an'da salondaki herkesin bakışları bana çevrilmişti. Bat, Falcon ve Aydın da buradaydı. Hep birlikte masada oturuyorlardı ve Falcon, önündeki laptop'dan onlara bir şeyler gösteriyordu. Her ne kadar onlardan ayrı olarak L koltukta otursa da Hande de hâlâ salondaydı. Eğer şaşkınlıkla bana bakmalarına sebep olan şey, evin içinde neden çizmelerimle gezdiğimse bunlar yeniydi, yani altları temizdi çünkü ilk kez giyiyordum.

"Selam," dedim, ortaya. Kimsenin benimle ekstra bir diyalog kurmasını istemediğim için de hızla devam ettim. "Bat? Sana mesaj attım?"

"Telefonumun titrediğini duydum ama henüz bakamadım," dedi Bat. Bu sırada cebinden telefonunu çıkarmış ve mesajıma bakmıştı. "Toplantı yapıyorduk."

Hayal kırıklığının yüzümü esir almasını engellemeye çalışırken, "İşin uzun mu?" diye sordum. Gülümsemeye çalıştım.

"Yeni başladık Nina-"

"Hayır. Bitti." Bat'in cümlesini keserek konuşan Bora'ydı. Bakışları, gözlerimden Bat'in gözlerine çevrilirken, "Sen çıkabilirsin," diye devam etti.

"Toplantı?" dedi Bat, sorarcasına.

"Seni bilgilendirirler. Çık sen," dedi Bora.

Bat bir an için tereddüt eder gibi bana döndüğünde Gökhan lafa girmişti: "Nereye çıkıyorsunuz?" Bora'nın dahi sormadığı bütün soruları neden o soruyordu, bilmiyordum.

"Dans etmeye," dedim, ters bir tavırla. "Bildiğin, yeni açılan ve denememizi istediğin ya da bu aralar hit olan, iyi bir yer var mı?"

"Ben daha çok güvenli yerleri biliyorum Naz," dedi Gökhan. Tavrı ters değildi ama düz olduğunu da söyleyemezdim. "Ve dans edilen mekanların güvenliğinden pek emin değilim."

"Toplantıyı dağıtacaksan sen de çık," dedi Bora, uyarı dolu bir tonlamayla. Bat ayaklanırken, Sergio sıkıntılı bir nefes vererek bana bakmıştı.

"Karın, bugün ikinci kez güvenlik zırhlarını deliyor," dedi Gökhan da uyarıcı bir ifadeyle. "Başına bir şey gelirse, sorumluluk kabul etmeyeceğim."

"Olur," dedi Bora, başını sallarken. "Başına bir şey gelirse, seni sorumlu tutmam. Şimdi devam edebilir miyiz? Akabinde işim gücüm var."

Bat, "Çıkalım," dediğinde, bakışlarımı yeniden Bora'ya çevirdim. Yeni başladığı cümlesini kesip kesmemeyi önemsemeden, "Sen evde olacaksın, değil mi? Olur da Ada uyanırsa, ikimizden birinin evde olması gerek. Yeşim hasta ya," dedim.

Bora, kapkara gözleri bir kez daha beni bulurken, "Evdeyim," dedi. Başımı salladım. Ada'nın monitörünü masanın üzerine bıraktım ve tek kelime

etmeden arkamı dönüp, merdivenlere ilerledim. Dans etmek, bana iyi gelecekti.

♠

Etrafımda, bangır bangır olan müziğin sesiyle dans eden onlarca insan vardı ama gözüm hiçbirini görmüyordu. Sanki pistte tek başımaydım ve şarkı sadece benim için çalıyordu. Çalan şarkıyı duyduğum da söylenemezdi gerçi. Yalnızca, bütün dertlerimi savuşturmak için kendi ritmimde hareket ediyordum. Bir de içiyordum. Bat, zaman zaman yanımda bana eşlik ediyor; zaman zaman da bara geçiyor, beni oradan izliyordu. Zaman zaten su gibi geçip gidiyordu. Zamanın su gibi geçip gitmesinde hiçbir sakınca yoktu fakat bazen de onca zamanın boşa akıp gittiği de oluyordu. Mesela, benim durumumda. Düşünmemem lazımdı ama bu kadar mutsuzken, düşünmemeyi nasıl başaracağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bat, mutsuz olduğumun farkındaydı. Henüz daha yoldayken, istifamın nereden çıktığını sormuştu. Bir de Bora'yla aramızda tam olarak ne olup bittiğini. Ona cevap vermemiş, bunları konuşmak istemediğimi söylemiş, müziğin sesini açmış ve çalan şarkıları dinlememeye henüz daha yoldayken başlamıştım. Bu ruh hâlime Bat'in yabancılık çekmesi mümkün değildi ama uzunca bir süre sonra beni böyle görmeyi yine de yadırgamıştı. Bora'yla, daha doğrusu Kara'yla olan sorunumuz bir kenara, bilim insanı olma hayallerimin suya düşmesi beni en çok üzen şeydi. Aslında dans etmek yerine Bora'ya sarılmak ve onun göğsüne kafamı bastırarak hüngür hüngür ağlamak isterdim ama o sırada da az evvel kenara itelediğim sorunumuz önüme düşüyordu. İçmeyip ne yapabilirdim ki?

Küçük hareketlerle, dans etmeye ara vermeden bara ulaştım ve kendime yeniden votka vişne kokteyli istedim. "Yeteri kadar içtin bence," dedi Bat, beni uyarır gibi.

"Uzun zaman olmuştu," dedim gülerek. Garsonun hazırladığı yeni kokteylimden bir yudum aldım. "Evde, Ada'yla da dans ediyoruz ama aynı şey değil... Bu boğucu ortamı özlemişim."

Bat gülümsedi. "Bana daha çok... Kendini cezalandırıyormuşsun gibi geldi Nina."

Kaşlarım havalandı. "Nina..." dedim, iç çekerek. Kokteylimden bu kez daha büyük bir yudum aldım. "Ben Nina değilim. Daha doğrusu, Nina olamayacak kadar vasat hissediyorum."

"Nasıl yani?" diye sordu Bat, merakla.

Dudaklarım

bilmem

dercesine büzülürken, "Nina, muhteşem bir kadındı..." dedim. Gülümsememe bulaşan hüznün Bat'in dikkatinden kaçmadığını biliyordum. "Okyanusta yüzen bir piranaydı."

"Piranalar okyanusta yüzemez ki..."

"Evet," dedim, başımı sallarken. "Ama düşün işte... Nina yüzüyordu."

"Nazlı neden yüzemiyor?" diye sordu.

Küçük bir kahkaha attım. "Çünkü o sadece üniversite mezunu!"

Bat kaşlarını çatarken önce, "Ne?" dedi. Ardından benden bir cevap alamayacağını anlamış olmalıydı. Zaten bütün akşam, ancak canım istediğinde kısa kısa şeyler söylemiş ve zihninde bir bağlam oluşturmasına engel olmuştum. "İçme artık..." dedi. Kolundaki saate baktı. "Hatta eve dönelim mi?"

Başımı iki yana salladım. "Daha yeni geldik!"

"Yeni kavramın çok ilginç," dedi Bat, yapay bir şaşkınlıkla. "Üç saattir buradayız."

Kaşlarımı çattım ve telefonumu elime alıp saate baktım. "İki saat, on sekiz dakika, kırk üç saniye olmuş daha..." dedim.

Telefonumu yeniden çantama koyacakken, ekrana tanımadığım bir numaradan mesaj düştü. Biri, bana konum göndermişti. Kim? Numaraya baktım. Operatör numarası dışındaki yedi hane, özel alfabemle

come

demekti. Özel alfabemi yalnızca Eren ve Bora bildiğine göre, bu mesajı Bora mı göndermişti? Neden? Nasıl gidecektim? Sarhoş değildim ama araba kullanacak kadar kendimde olduğum da söylenemezdi. Biz Kuruçeşme'deydik ve konum, karşıyı gösteriyordu. Kandilli İskelesi'nin biraz ilerisini. Denizden mi gidecektim? Bu alenen atılmış bir mesaj olmadığına göre, Bat'i atlatmam mı gerekiyordu? Nasıl atlatacaktım?

"Ben tuvalete gidiyorum," dedim.

"Sana eşlik edeyim," dedi Bat.

Çantamı elime alırken, "O kadar da kötü değilim..." dedim. Bat'in tuvalete sağ salim gittiğimden emin olana kadar arkamdan bakacağını biliyordum. Her şey normalmiş gibi tuvalete ilerledim ve içeride, biraz oyalandım. Dört dakika on saniye sonra Bat'e,

"Midem çok kötü. Dışarıdayım. Hava almaya çıktım,"

diye mesaj attım. Şaşırıp beni nasıl gözden kaçırdığını düşünüp, akabinde de dışarıya fırlaması için ona gerekli zamanı, yani otuz saniyeyi tanıyıp tuvaletten çıktım ve gece kulübünün deniz kenarına doğru ilerledim. Bingo. Deniz taksi, mekana yanaşmıştı.

"Nazlı Hanım?" dedi adam, sorar gibi.

Başımı salladığımda, yardımcı olmak ister gibi bana elini uzattı ve deniz taksiye bindim. Ekranıma düşen Bat'in çağrısına aldırış etmedim. Deniz taksinin kaptanı, nereye gideceğimizi biliyormuşçasına doğrudan hareket etmişti. Bat'in aramasının üzerine, Selim'in araması düştü. Ardından Falcon'un. Sonra yine Bat'in. Peş peşe mesajlar gelmeye başladı. Neredeydim? N'oluyordu? Neredeydim? Her şey yolunda mıydı? Neredeydim? Neredeydim? Ve neredeydim? Gökhan'ın çağrısını da reddettim. Tanımadığım numaradan gelen mesajdaki konumu beynime hepten yer edince, telefonumu kapattım. Kulağımdaki küpe yardımıyla hattımı da çıkardım. Rüzgarın fazla sert estiğini hissedince içeri girdim. Deniz taksi

Kandilli İskelesi'ne yanaşıncaya kadar, Bora'nın beni neden ayağına çağırdığını düşündüm.

Deniz taksiden indim. Konumun olduğu yere doğru yürüyerek parkı geçtim. Parkın çıkışında bekleyen bir minibüs olduğunu görünce, minibüse doğru ilerledim. Minibüsün önünde bekleyen adamlardan biri, "Buyurun Nazlı Hanım," diyerek kapıyı açtı. Bu adamlara dair göz aşinalığımın bile olmaması, normal miydi bilmiyordum. Minibüse bindim. On bir dakikalık yolculuğun sonunda, bir helikopter pistine gelmiştik. Deniz yolculuğu ve kara yolculuğundan sonra bir de hava yolculuğu yapmam istenince açıkçası biraz asabım bozulmuştu ama gıkımı çıkarmadım. Helikoptere bindim. İstanbul ayaklarımın altına serilirken, her nereye gidiyorsak gitmemize izin verdim. Bora'nın ayağına gitmek hoşuma gitmese bile, ortada bir çaba vardı ve bu çabaya saygı duymayı tercih etmiştim.

Öncelikle sakin olacaktım. Dün geceki meselede hatalı olan bendim. Fevri ve en önemlisi, onu tanımıyormuş gibi davranmış, istemeden kalbini kırmıştım ve üslubum berbattı. Sakin olursam, her şeyin üstesinden gelebilirdim. Ben de ona kırgındım ama önemli değildi. Beni neden ayağına çağırmıştı ki? Nereye götürülüyordum? Avrupa Yakası'na geri dönmüştük. Helikopter, bir binanın tepesine inmiş ve beni bırakır bırakmaz da yeniden havalanmıştı. Binanın tepesinde öylece bir başıma durup, hiç olmadığı kadar sert esen rüzgar karşısında ne yapacağımı bir an için bilememiştim. Hattımı telefonuma yeniden taksa mıydım? Bir mesaj daha gelmiş olabilir miydi? Binanın içine girdiğimde, burayı tanıdığımı fark etmiştim. Zorlukla yutkunurken, binayla aramızdaki tanışıklıktan emin olmaya çalıştım.

"İstanbul'un göbeğinde oturuyorsun. Yeri güzel gerçekten de. Fakat evine iş çıkış saatinde misafir çağırdığında, bunun o misafir için güzel olmadığı muhakkak."

"Helikopter pisti de var. Keşke misafirim zengin olsaydı."

"Düşünemedim."

Burası, orasıydı. Çok güzel bir rüyadan uyanmadan önce, benim kendi evimmişçesine flört ettiğim adamı davet ettiğim; bunu yaparken de Bora'nın bencilce vedasını gerçekleştirdiğini asla bilemediğim; beni sevmediğini

düşündüğüm kocamla, sırf insanların gönlü olsun diye ve Hande'nin ısrarları sonucu yaptığımız kutlamamsı bir düğünün ardından baş başa bir gece geçirmek zorunda kaldığım; ertesi gün de Hande'nin bütün hayallerini yıktığım yerdi.

Adımlarım önce asansöre ilerledi. Asansörün hareket edebilmesi için anahtar görevi olan kartımın olması ya da şifreyi biliyor olmam gerekiyordu. Parmaklarım 38118'i tuşlarken derin bir nefes almıştım. Şifre, geçen onca yıla rağmen aynıydı. Asansörden indim. Koridorda yavaş adımlarla ilerlerken, nabzımın atışlarını kontrol altında tutmaya çabalıyordum. Dairenin önüne geldim. Zile basacakken durdum ve panele şifreyi girdim. 38118. Kapı açılırken, kalbim yerinden çıkacak zannetmiştim.

İçeride ışıklar yanmıyordu ve fakat İstanbul öyle aydınlıktı ki, süitin içinin loş olmasına sebep oluyordu. Salona geçtim. Bora, İstanbul manzarasına karşı konumlanmış berjerlerden birine oturmuş; ayaklarını iki berjer arasındaki pufa, çapraz bir şekilde bağlayarak uzatmış; ince, uzun ve esmer parmaklarının arasında sigara tutuyordu. Tıpkı kapının açıldığını duyduğu gibi, topuklu ayakkabılarımın çıkardığı sesleri de duymuş olmalıydı. Geldiğimin farkındaydı ama bana bakmak yerine, ben sanki gelmemişim gibi, kolçağın üzerindeki viskisinden bir yudum almıştı. Bu hayalini kurduğum bir karşılama değildi.

"Niye çağırdın beni buraya?" Dudaklarımdan dökülen cümle, sakin olmayı hedeflemiş birinin kurmaktan veya öncelikli olarak kurmaktan, kaçındığı bir cümle olmalıydı aslında ama belki de sakin falan olmama gerek yoktu. Nasıl karşılandıysam, o şekilde davranıyordum.

"Seni seviyorum," dedi.

Kaşlarım çatılırken, dudaklarım kontrolüm dışında hareket ederek iki yana kıvrılmıştı. Omuzlarımın kilolarca yük taşıdığını, yüklerim bir an'da beni terk edince ancak anlamıştım. Meğer kafamın dağılmasının ne kadar kolay olduğunu yeni fark etmiş, dans etmenin de içki içmenin de düzeltemediği ne varsa, Bora'nın, dudaklarından dökülen iki kelimeyle her şeyi bir an'da yoluna koyduğunu hissetmiştim. "Ben de seni seviyorum," dedim. Niye birbirimize sarılmıyorduk? Niye gözlerimiz birbirine kavuşmuyordu? Niye kokusu hâlâ bana çok uzaktı? "Ama... Yine de soruma cevap vermen

gerekiyor," dedim, süngümü elimde tutmaya çaba göstererek. "Beni niye buraya çağırdın?"

"Cevap verdim ya..." dedi, sigarasını söndürürken. "Seni seviyorum." Başını hafifçe yana doğru çevirdiğinde, kapkara gözleri ona Maçahel'i andıran gözlerimle buluşmuştu. "Sen dışarıdayken, kendi güvenliğinden emin olacağına ve karşına çıkan birçok tehlikenin üstesinden geleceğine eminim. Sana güveniyorum. Yanındaki insanlara ya da seni bir güvenlik çemberine aldırdığım insanlara değil,

sana

güveniyorum. Fakat işin içine alkol girdiğinde, işin rengi değişir. Aldığın alkol miktarı arttıkça, kendini koruma ihtimalin azalır. O zaman da yanında kimin olduğu değil, benim olup olmadığım önemli olur."

Kaşlarım havalanırken, "Yani, beni buraya... Yanımda olmak için mi çağırdın?" diye sordum. Bir cevap vermesine fırsat bırakmadan, "O zaman yanıma gelseydin!" diye devam ederken, öyle öfkelenmiştim ki, sanki ona saldıracakmış gibi bir adım atarken, topuğum zemini delecek zannetmiştim. "Hem sen nereden biliyorsun, benim ne kadar içtiğimi?! Bat mi sana laf taşıyor?!" Başımı salladım. "Doğru ya! Saate bakmak için telefonumu elime aldığım an'da mesaj attın bana! Belki de izletiyordun beni! O yüzden, Gökhan kadar bile kaygılanmadın biz evden çıkarken! Niye beni ayağına çağırıyorsun?! Bir insanın yanında olmak istiyorsan, onun yanına gidersin; onu ayağına çağırmazsın!"

"Kimin, kimin yanına gittiğinin, senin için bu kadar önemli olduğunu düşünseydim, öyle yapardım..." dedi. Alt dudağını dişlerken, cümlesine devam etmeden iki saniye oyalanmıştı. "Ben sadece seninle yan yana olmak istedim. Ama o kalabalıkta değil." Gereksizce kompleks yapıyor olabilir miydim? "Baş başa kalmamız gerekiyordu." Süngülerime son kalan gücümle, sıkı sıkıya tutunmaya çalıştım. "Kötü oldu, diyorsan... Seni geri götürsünler."

Derin bir nefes koyuverirken, "Burada votka ve vişne suyu varsa, gerek yok..." dedim. Bakışlarımı gözlerinden çekip İstanbul manzarasına çevirirken tam olarak amacım neydi, baş başa kaldığımıza sevindiğimi falan mı saklamaya çalışıyordum, bilmiyordum. Hem Bora'yı çok seviyordum hem de

Kara'nın gücü karşısında egomun ezilmesinden nefret ediyordum. Hem Bora'yla hem de Kara'yla evli olmak çok zordu.

"Bi' bakmam lazım," derken, ayağa kalkmıştı. Yanımdan geçip mutfağa doğru ilerlediğinde, içime derin bir nefes çektim. Kara ile yaşananlar başkaydı; Bora ile yaşananlar başkaydı. Evet, bunu aklımdan çıkarmamam gerekiyordu. Bayan Howard'ın yanındaki refleksif tavrıma odaklanmam gerekiyordu. Onunla çalışmayı bırakmıştım, karısı olmayı değil. Evet, bunu asla unutmayacaktım. Bora'nın az evvel kalktığı berjere oturdum. Madem beni buraya çağıran oydu, o zaman ev sahipliği yapması gerekirdi. Ayakta kalmak istemiyorsa, karşımdaki berjere oturabilirdi. İçime derin bir nefes daha çektim ve bacak bacak üzerine attım. Kolçağın üzerindeki viski kadehini ve sigara paketini pufun üzerine koydum. Onu beklerken, kendime bir sigara yaktım. Salona geri geldiğinde, elinde votka vişne kokteyli vardı. "Biraz kalmış, şansına..." dedi.

Kokteylimi elinden alırken, "Teşekkürler," dedim. Pufun üzerindeki viski bardağına uzanıp, karşımdaki berjere oturdu. "Koltuğunda gözüm olduğunu düşünmeni istemem. Buraya oturmak, kolayıma geldi," dedim. Boğazından kısa bir gülüş koptuğunda konuyu değiştirmek istemiştim. "Ada'nın yanında kimi bıraktın?" diye sordum.

"Uyanırsa Gökhan ilgilenecek," dedi. Arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. "Dün akşam," dedi ve yeniden ciddileşti. "Söyleyeceklerin olduğundan ama biraz yalnız kalmak istediğimi bildiğinden bahsetmiştin." Benim de yüzüm açtığı konuyla ciddileşmişti. "Dinlerim, konuşmak istersen."

Kokteylimden bir yudum aldım ve boğazımı temizledim. "Özür dilerim," dedim, bütün samimiyetimle. Gözlerini kırpmadan yüzüme bakıyordu. "Saçma sapan davrandım. Açıklaması olamaz bunun aslında ama var. Gerçekten karıştım. Hande'yi karşımda görmem, evet, sen beni uyarmıştın ama... Yine de Hande'yi karşımda görmem, devam ettiği hayatını bırakıp onu bir şeye zorluyormuşuz gibi hissetmem... Hem biliyorum, buna mecburuz. Hem de ne bileyim, sen, onunla o şekilde konuşunca, utandım onun karşısında. Kara'yı gerçekten unutmuşum. O kadar uzun süredir sadece Bora'ydın ki... Ve bu, öyle güzeldi ki... Masal gibiydi. Yani benim için. Ama işte... Afalladım. Zaman kavramım karıştı. Eren'in, Kara'nın hikâyesini anlattığı rakı sofrasında gibi hissettim bir an için. Üzüldüm. Hande'yi

sevmediğini de biliyorum, onu gerçekten öldürmekle tehdit ediyorsun sandım. Zaten kastettiğinin, Mehmet Şahindağ'ın onu öldürmesi olduğunu falan düşünecek kadar kafamın çalıştığı bir an değildi de... Kara'nın üslubunu da işte gerçekten yok saymışım. Ama sabah, Kara'nın, benimle bile nasıl konuştuğunu görünce... Neyse. Dün akşam özelinde hatalı olan bendim. Seni kırdığımı biliyorum. Tekrar özür dilerim."

"Esasen kırıldığım şey, Hande'yi öldüreceğimi düşünmen değil," dedi, viskisinden bir yudum aldıktan sonra. "Sana olan aşkımı ve bu aşkın getirdiği tavizi, bana karşı kullanman." Zorlukla yutkundum. "Dahası, bunu alaycı bir tavırla,

sen kimsin

diye sorarcasına yapman."

İçime derin bir nefes çekerken, bakışlarım İstanbul manzaralı balkona kaydı. "Hande'ye, sırf o gün yanıma mutlu geldi diye, o mutluluk canımı yaktı diye, mutluluğu Gökhan'la paylaşıyor diye her şeyi anlatırken... Kendimce intikam alırken yani... Burada... Siz geldiniz, bir şeylerin yolunda olmadığını anladınız... Hande polisi aramaya kalktı... Sen, ona silah çektin..." Bakışlarım yeniden kapkara gözlerini buldu. "O an, o kadar korkmuştum ki Hande'yi öldüreceğini düşünmüştüm. O gün, senin gözlerinde, Hande'yi öldürebileceğini görmüştüm. Her şeyin bir oyun olması, bu hissinin de oyun olduğu anlamına gelmiyor. Belki de birinin, seni polise ihbar etmesi gibi bir tehlike söz konusuyken bunu yapmana, yaşadığın hayatın koşulları düşünüldüğünde şaşırılmaz bile. Hande, kendisine dönük bir silah varken, sizi değil beni suçladığında o kadar çok kırılmıştım ki... Bas bas bağırıyordu. Sussun istiyordum, sizin karşınızda beni utandırıyordu. O kadar çok sussun istedim ki, belki de tetiği çekmeni beklemiş bile olabilirim şuursuzca."

"Hangi yaşanan an'ın daha üzücü, daha acı dolu, daha sarsıcı olduğunu bilmiyorum, ki bunu bazen düşünürüm," dedi, kendi kendine konuşur gibi. "Senin açından ayrı, benim açımdan ayrı." Sigaramdan büyük bir dumanı içime çektim. "Gözlerinde gördüğüm hayal kırıklığı öyle keskindi ki... Beni de parçalıyordu. Sana yardım etmesi umuduyla sığındığın arkadaşın, bütün öfkesini sana kusuyordu. Üstelik bu, gerçekten yaşanıyordu. Benim sana oynadığım oyundan bağımsız olarak."

"Ama işin kötü yanı, Hande haklıydı," dedim, sigaramı söndürürken. "Beni suçlamakta yani. O gün böyle düşünemeyecek kadar çaresizdim, ben de mağdurdum, benim canım zaten yanıyordu. Ama haklıydı. Hayatını ben mahvetmiştim. İşte dün gece de, yine hayatını mahvediyormuşuz gibi hissettim. Gökhan'a hak verdim yani. '

Hande'ciğim hoş geldin, geç otur lütfen şöyle'

falan desen... Belki böyle hissetmezdim de. Ne bileyim. Kontrolü elimde tutmak için de sana çıkıştım, kim olduğumu hatırla istedim herhalde. Çünkü o gün, bu evde, senin kararlarına yön vermek konusunda etkisiz bir eleman gibi hissediyordum, Hande'yi senden koruyamazdım, ama bugün öyle değil."

"Neden ona, o gün de seni sevdiğimi bildiğini söylemedin?" diye sordu.

Omuzlarım kalkıp inerken, "Bana itiraf edip etmeyeceğini merak ettim," dedim. Kokteylimden bir yudum aldım. "Gözlerimin içine bakarak beni kandırmaya devam edip etmeyeceğini merak ettim."

"Bana şart koştu," dedi.

"Biliyorum, duydum sizi..." dedim.

Kaşları havalanırken, "Ne düşünüyorsun peki?" diye sordu.

"Hiçbir şey..." dedim doğrudan. "Senin, o gün bu evde olanlardan sonra ona her şeyi anlattığını, onun bu oyunu bozmamasının tek yolunun benden ve buradan uzaklaşmak olduğunu zaten mektubunu okuduğumda öğrenmiştim." İçime derin bir nefes çektim. "ODTÜ'lü Buse'ye gelince de... Kendi kafasında kurduğu şeyi anlıyorum, salak değilim. Ama

bunu anlıyor olmanın senin için bir anlamı var mı,

diye sorarsan... Hayır, yok. Artık yok. Yani ODTÜ'lü Buse'yle seni daha çok yakıştırıyorsa bile yok. Ben oraları geçeli çok oluyor."

"En azından sana olan sevgisinin lafta kalan, sahte, oyunbaz bir sevgi olmadığı konusunda beni ikna etti," dedi, kendinden emin bir tavırla. "Benim mantığıma oturmuyordu bu eylemi. Yine benim durduğum yerden mantıksız

görünse bile, onun mantığını anladım ve kafamın içindeki bir soru daha cevap kazandı."

"Şu iş bir bitsin... Sonra hayatına dönsün. Borçlu değil ama sorumlu hissediyorum ona karşı. Kızın yeni kurduğu bir hayatı, her şeyden önemlisi kariyeri var!" dedim. Sitemim Bora'ya değil, içinde bulunduğumuz hayatın koşullarınaydı. "Kolay mı bu devirde kariyer yapmak? Kız, ne güzel yapmış! Bozulmamalı bu." Gözlerim kısıldı. "Senden de ricam, bizim evdeyken hapisteymiş gibi hissetmemesi. Kara'nın üslubu konusunda bir şey diyemem, yani ona nazik olmanı isteyemem tabii ki, bana bile olmadın sabah, ona da olamayabilirsin. Ama en azından benim hatırım için ona kötü davranmazsan... Sonuçta onun için bu tavırla baş etmek zor. Benim için bile zor, onun için nasıl olmasın? Neyse, tavrına dikkat edersen... Bunu kolayca atlatabilirim."

"Sabah, bana kırıldığını biliyorum," dedi. Nihayet konu buraya gelmişti. "Ama hatalı olduğumu düşünmüyorum, o yüzden senden özür dilemeyeceğim." Şaşkınlığımı ne kadar gizlemeye çalışsam da başarılı olabildiğimi söyleyemezdim. "Senin pencerenden baktığımda, neyi hata olarak gördüğünün farkındayım. Fakat senin de benim penceremden bakman gerekiyor. Sen, birlikte çalışmaktan bahsettiğinde... Eşitlikten bahsetmiştin. Birlikte,

harika

olduğumuzdan. Değil mi?"

Dudaklarımdan, kuru bir "Evet" çıktı.

"Fakat senin beklentin eşitlik değil, üstünlük," diye devam ettiğinde, zorlukla yutkundum. "Sen patron olmak istiyorsun Nazlı. Çünkü bana sormadan plan değiştirmenin başka bir açıklaması yok." Tane tane konuşuyor, sanki her bir kelimesini özümsemem için bana zaman tanıyordu. "Bak, zencefilli kurabiye konusunda ağzımı açmadım. O planı ben olmadan başlatmanla alakalı olumsuz hiçbir şey söylemedim sana. Ama orada yapılan hatanın, ki bu hata sadece senin hatan asla değildi. Yine de oradaki o hatanın, seni biraz olsun korkutması gerekirdi. Bana sormadan herhangi bir şey yapamazsın Nazlı.

Kara

, benim. Benim eşitlikten anladığım, karşılıklı fikir alışverişi yaparak ilerlemekti. Ama sen kendi kendine ileri gidersen, durman gereken yeri hatırlatmak zorunda kalırım. Ve senin ne olursa olsun, ne kadar eşit de olsak, kararları benim verdiğimi unutmaman gerekir. Senin planını devreye sokacaksak da bunu onaylayacak kişi benim. Benim kafama yatması lazım. Şirket yönetmiyoruz ya da kumarhane işletmiyoruz. Bir kişinin bütün sorumluluğu üstlenmesi gerek ve o kişi, benim. Düzen bu. Ben çekildiğimde, Aydın Demir baş edemedi bu düzenin içinde. Hepsi birlik olup, bir Kara olamadılar. Öyle bir düzen."

"Tamam," dedim güçlükle. Gülümsemeye çalıştım. "Zaten istifa ettim. Bunları dinlememek için. Beni kovma konuşması yapmana gerek yok. Bence planım iyiydi. Başarılı da olduk. Ama sen de dediklerinde haklısın tabii. Ben sadece bir önceki akşamı telafi etmeye çalışmıştım. Önemli değil. Seni anlıyorum. Bu konuyu kapatalım."

"Söyleceklerim bittiğinde kapatırız," dedi, bir patrona yaraşır şekilde. Evliliğimizde patron olmadığına göre ve ben istifa da ettiğime göre, ayağa kalkıp banyoya gitsem ve onu dinlemesem beni ayıplar mıydı? "Tavrımı sert bulmuş olabilirsin. Bunun için üzgünüm. Ama sen de duydun işte, söz konusu senin hayatın! Senin hayatın kadar endişe ettiğim bir hayat daha var artık, Ada var! Ama o orospu çocuğu için başrol değişmedi. Başrolde sen varsın! Ve ufacık bir hata bile senin hayatını tehlikeye sokacaksa, sana bile taviz vermem." Başımı anladığımı belli edercesine salladım, konu artık kapansın diye. Bastırmakta zorlandığım bir ağlama hissi gözlerime dayanmıştı ve karşısında ağlayarak, sanki benim onunla çalışmak için can attığımı düşünmesini istemiyordum. Kendimi bir an evvel banyoya atmam gerekiyordu. "O yüzden, istifanı kabul ediyorum," diye ekledi.

Ayağa kalktı ve masaya ilerledi. Masanın üzerinden aldığı bir evrak zarfını bana uzattı. Zarfa uzanmadan evvel, "Ne bu?" diye sordum. Bora, salonun aydınlatmasını kısık bir şekilde yükseltirken, zarfı açmam gerektiğini anlamıştım. Çalışmalarımın karşılığı olarak bana layık gördüğü para ederinde bir çek falan yazdıysa, bu zarf çok büyük değil miydi? Yoksa birlikte çalışmadığımıza dair sözleşme imzalamamı falan mı isteyecekti?

Anlaşmalı Boşanma Protokolü hazırlatacak hâli yoktu ya. "Söylesene," dedim. Zarfı açmaya korkuyordum, içinden ne çıkacaktı? "Ne bu?"

"Aç," dedi, yeniden karşıma otururken. Zarfın kenarını yırttım. Gözlerim yuvalarından çıkmaya yeltenirken, Bora'ya baktım. Nazlı Alaca Karabey, Harvard'daki eğitime katılmıştı ve akabinde de orada, Nina Adams'ın başardığı ne varsa, aynılarını başarmıştı. Bütün kayıtlarım, Nazlı Alaca Karabey olarak değiştirilmişti ve hatta buna, umut vaadeden matematiksel modelim de dahildi. O bile Nazlı Alaca Karabey'in başarısıydı. O bile!

"Bu..." dedim, zorlukla. "Bu... Nasıl yani? Nasıl oldu?" Yeniden kağıtlara baktım. Hepsi Harvard'ın belgeleriydi ve sahte gibi de görünmüyorlardı. "Ama... Ne zaman?"

"Bugün," dedi, kendisine viski doldururken. "Gürkan aradı. Ben de İstihbarat'la görüştüm. Onlar da devreye CIA bağlantılarını sokarak, Harvard'a bir mail gönderdiler. Senin Nina Adams olduğunu doğrulayan, kanıtlayan bir mail."

"Ve hemen de kabul ettiler mi?" diye sordum, hayretle. "Bu kadar kısa sürede?"

"Nina Adams, Harvard'ın düzenli bağışçısıydı," dedi.

"Harvard'a ne bağışlar yapılıyor, senin haberin var mı?!" dedim çıkışarak. Viskisinden bir yudum aldı. "Benim yaptığım bağış, onların yanında devede kulak kalır!"

"Nina Adams'ın bugün yaptığı bağış, hiç de onların yanında devede kulak kalacak bir rakam değil," dediğinde, dudaklarım açık kaldı. "Bu bağış tarihin tozlu sayfalarında kaybolacak ama. Senin adına olmasını istemedim. Çünkü o zaman bu haber olurdu ve başarılarının kaynağının torpile, rüşvete dayandığını düşünenler olurdu. Nina Adams diye biri Harvard'da hiç bulunmadı. O sendin. Nazlı Alaca Karabey."

Ayağa kalkıp yanına gittiğimde, elimden tutup beni kucağına çekti. Başımı göğsüne bastırırken, tuttuğum gözyaşlarımı serbest bıraktım. Elleri belime yerleşti, dudakları saçlarımın arasında kayboldu. Bütün mutsuzluğumun

yerini tarifi mümkünsüz, denizden esen tuzlu meltemle bütünleşmiş bergamot kokusuna karışan bir mutluluk doldururken, onca zamanım boşa gitmediği için minnettar hissediyordum.

"Teşekkür ederim Bora," dedim ağlarken. "Bu... Çok... Önemliydi... Benim için... Çok... Ama çok...önemliydi."

"Çoktan düzeltilmesi gereken, benim sana oynadığım oyun yüzünden o şekilde gelişen bir hataydı sadece," dedi. Kolları beni daha sıkı sardı. "İsim karışıklığı yani. Bu hatayı telafi ettim sadece. Teşekkürlük bir şey yok. Senin için olduğu kadar, benim için de önemliydi. Keşke doğrudan bana söyleseydin."

"Benimle konuşmuyordun," dedim, burnumu çekerken.

"Doğru, zaten Gürkan'ı da daha eski tanıyorsun," dedi.

"Her şeyi nasıl biliyorsun?!" dedim, kızgın bir tavırla. "Telefonlarımı mı dinliyorsun, doğru söyle!"

"Dinlememe gerek yok ki," dedi gülerken. "Kalbi temiz insanların önüne her şeyin çıktığını söylerler. Tek adam sistemiyle yönetilen düzenden memnun olmadığını öğrendiğimde, hoparlörün açılmasını bizzat sen talep ettin."

Bunu duymasının hoş olmadığını biliyordum. Gürkan Abi'nin de yemeyip içmeyip Bora'ya gidip bu talebimi iletmesi de aynı şekilde hoş değildi ama sonu benim için mucizevi bir şekilde bitmişti, o yüzden kızmayacaktım. Yine de keşke, OCTO'yla konuşurken,

eskiden

daha güzel olduğunu söylemeseydim. Çünkü aslında bu gerçek değildi. Ahmet Karabey'in bana bir koltuk bahşettiğini bilmediğimiz zamanlarda bile Bora kendi koltuğunu bana vermişken, söylediklerimle çok ayıp etmiştim.

Gözyaşlarım şiddetlendiğinde, Bora beni göğsünden kaldırdı. Gözleri gece kadar karanlık da olsa 2017'nin 8 Haziran'ında aşk olduğunu keşfettiğim İstanbul'un ışıkları gibi parlıyordu. Baş parmağıyla yanağıma süzülen yaşları

sildi fakat çok geçmeden yerine yenilerinin geldiğini görünce, onlarla bu şekilde baş edemeyecekmiş gibi, ıslak yanaklarıma dudaklarını değdirdi. Bir yandan da bir elimi avucuna almış, diğer baş parmağını nabzımın attığı yere yerleştirmişti. Dudaklarının yumuşacık dokunuşları, mutluluğuma mutluluk ekliyordu ama gözlerimden akan yaşlar bir türlü durmuyordu.

"Aslında ağlamak istemiyorum," dedim, üzgün bir tavırla. "Ama ağlıyorum işte."

Gözlerimin içine baktığında burnunun ucuna, muhtemelen yanağımdan bulaşan rimeli fark etmiştim. İstemsizce gülmeye başladım. Bakışları dudaklarıma kaydı. Neye güldüğümü nasıl merak etmemişti bilemiyordum ama bunu sormak yerine, dudaklarıyla gülüşlerimin arasına sızdı. Beklemediğim bu dokunaklı öpücükler karşısında, nasıl boğazımdan koptuğunu dahi anlayamadığım bir inilti, dudakları arasında yok oldu. Elleri belimin iki yanına yerleşirken, ıslaklık hissettiğim tek yer, artık yanaklarım değildi.

Arzunun ne denli başa çıkılamaz bir duygu olduğunu, belki de ilk kez, bu evde keşfetmiştim. Beni sevmediğini, bana acımasızca bir oyun oynadığını, beni bir piyon olarak kullandığını düşündüğüm kocamla, göstermelik düğün yemeğimizden sonra baş başa bir gece geçirmek için buraya geldiğimizde. O, etrafındaki insanlara beni seviyormuş gibi bir oyun oynuyordu; ben ise onun oynadığı o oyuna ayak uydurmaya zorlanıyordum. O gece buraya geldiğimizde, ikimizin de baş başa geçireceğimiz gecenin içinde böyle bir şey yaşanacağından ve bunun son birlikteliğimiz de olmayacağından haberi yoktu. O kadar çok sarhoştum ki ve Bora'dan o kadar çok nefret ediyordum ki, o gece, ısrarla dudaklarına çekilmeme sebep olan şey neydi, onca zaman üzerine düşünmüş ama bir cevap bulamamıştım. Üstelik o bana durmamı, sarhoş olduğumu ve pişman olacağımı söylediği hâlde. Zaten o gece söylediklerini de neler olup bittiğini de hayal meyal hatırlıyordum. Zihnimde yalnızca kesik kesik görüntüler vardı ama birbirleriyle, kronolojik bir sırada birleşemiyorlardı. Beni, aynı o günkü gibi kucağına alarak ayağa kalktığında, dün ve bugün tamamen birbirinin içine geçmişti. Sırtım, salonun köşesindeki duvara çarparken, Bora'nın düğmelerini kopartarak önünü açtım. Yerine yenisini yazarak, anılarımızı temize çektiğimiz an'ların birindeydik ama yalnız değildik.

O gece acı içinde kıvranan Nazlı'nın, salonun bir köşesinden bizi izlediğini biliyordum. Bora'nın beni nasıl tutkuyla öptüğüne şaşırmazdı belki ama dudakları boynumdayken, "Seni seviyorum sevgilim..." dediğimde, Bora'nın da boğuk sesiyle, "Ben seni daha çok seviyorum..." diye karşılık vermesi karşısında hayrete düştüğüne emindim. Ve gülümsememin içtenliği en çok da bizi izleyen Nazlı'nın haz duyduğunu hissettiğim içindi.

Ne kadar acı çekerse çeksin, bunun geçeceğini bilmesi için, o geçeceğini bilirse benim zihnimin de hatırladığı acıları hafifleteceğini düşündüğüm için bizi izlemesine izin veriyor ve onu benliğimden kovmaya yeltenmiyordum. O gece, Bora'nın dudaklarına ısrarla çekilmesinin nedenlerinden biri belki de, karşısındaki adamın saklamaya çalıştığı sevgisini hissetmesi ama böyle bir hissi olduğunu kendisinin bile fark etmemesiydi. Zaten bu hissi nasıl fark edip kuşanabilirdi ki, bu en zayıf noktasıydı ve karşısındaki adam da zaten bu zayıf noktayı kullanmıştı. Ertesi sabah uyandığında pişman olacağını bilsem bile yine de üzüntüsünün birazını ondan almak istiyordum. O geceden sonraki birçok gecede de yine Bora'yla birlikte olacağını ona söylesem muhtemelen delirirdi ama sorun değildi. Bora'nın sevgisini göstermekte en özgür hissettiği an'lar seviştikleri an'lardı çünkü. Nazlı bir gün büyüyecek, o gece kendisinin bile fark etmediği cılız hissi de büyütecek, Bora'nın ruhuyla seviştiğini zaten kendi anlayacaktı. Şimdilik sadece, Bora'yı öpmek istediği için kendisinden nefret etmemesi, benim için de onun için de yeterliydi. O kendinden nefret etmezse, bu rezidansın içindeki anılar canımı daha az yakardı.

Salondaki bu koltuk, Bora'nın planlı vedasına ev sahipliği yaparken de böylesine geniş miydi, hatırlamıyordum. Üzerimdeki elbise de tıpkı onun kıyafetleri gibi yeri boylarken Bora küçük bir kahkaha attı. Sütyenimi tanımıştı. "Buldun demek..."

"Saklamamışsın ki," dedim, kaşlarımı çatarak. "Yıllardır benimle eğleniyorsun bu konu hakkında! Resmen kendi kendimi madara eden benmişim."

Dudakları önce sütyenimin üzerine, ardından da açıkta bıraktığı boşluktan göğsüme değerken, elleri de sütyenimin klipsine ulaşmıştı. "Eğleniyordum," dedi, öpücüklerine ara vermeden. "Uzun yıllar sürse, gık demezdim."

Bacağımı kalçasına sararken, "Dün odayı toplarken... En sevdiğin ve giymeye kıyamadığın, İtalya'dan aldığımız özel dikim gömleğini sakladım ben de," dedim.

"Hadi oradan!" dedi, dudakları karnıma doğru görünmez bir çizgiyi takip ederken. "Yalan söylemek kötü bir şey."

"Gerçekten..." dedim, bir eli onun için çarpan kalbime ulaşmak ister gibi göğsüme kapanırken.

"Yalan söylediğini biliyorum," dedi, şehvet bakışlarını tümden ele geçirmişken. "Saklasaydın, bu akşam onu giyemezdim çünkü." Dudaklarım şaşkınlıkla açılırken, oradaki boşluğu dudakları doldurdu. "Ve evet, sen az evvel onun düğmelerini kopardın sevgilim."

Boğazımdan kopan

ah

nidasının, euro üzerinden fiyat biçilen o çok pahalı gömleğe yaptığım şey karşısındaki düştüğüm dehşetle alakası kesinlikle yoktu.

"Niye...onu giydin?!" diye kızdım, kopuk nefes alışverişlerim arasında. "Dikkat etmemiştim!"

"Özel bir gece olduğu için," dedi, gülerken.

Özel bir gece miydi? Bilmiyordum. Beynim, dokunuşları ve hareketleri karşısında uyuşuyor, bedenim boydan boya karıncalanıyordu ve düşünmeyi bırakmıştım. Ateşler içinde yanarken, istediğimiz tek şey serinlemekken, ama aramızdaki birlikteliğin alevinin, serinlememize bir süre daha müsaade etmeyeceğini bildiğimizden gömlek falan da giyemezdik. Belki, sonra. Terlerimiz birbirine tümden karıştıktan, birbirimizin tenini hissetmemize engel olan hiçbir kumaş parçası aramızda olmadan yeteri kadar sarıldıktan, ruhlarımız birbirine doyuncaya kadar kavuştuktan sonra.

♠

"Burada olmak sana ne hissettiriyor?"

Başımız kendi yastıklarımızda, burunlarımız birbirine neredeyse değecek kadar yakın, gözlerimiz birbirine mühürlü, bir elim avucunun içinde, bir eliyle de saçlarımın başladığı yeri tembelce okşarken Bora'nın sorduğu soru, bir an için afallamama sebep olmuştu. "Garip," dedim, düşünceli bir tavırla. "Yani ilk gecemiz başka bir hayatın içindeydi sanki, ikinci gecemiz başka bir hayatın... Bu gece ise bambaşka bir hayatın... Hepsinin benim hayatımın parçası olması garip. Çok iyi değil ama çok kötü de değil..."

"Ben buradan nefret ediyorum," dediğinde, kaşlarım çatılmıştı. "Senin yokluğunda... İstanbul'da olduğum zamanlarda hep buradaydım. Sadece burada. Her şey temelden mahvolmadan önce, senin bana saf ve gerçek bir sevgiyle uzun uzun bakabildiğin son yerdi burası. Kim olduğumu, ne yaptığımı, buna kimin sebep olduğunu bu duvarlar bana hatırlatırken, acı çekiyordum. Her yerde çektim o acıyı ama her şey, burada ellerimden kayıp gitmiş gibi hissettim hep. O yüzden, burası bana sadece korkunç bir acıyı hatırlatıyor."

"O zaman neden buradayız?" diye sordum, uzandığım yerden hafifçe doğrulurken. "Neden geldin buraya? Beni de getirttin? Gelmeseydik?"

"Burayı elden çıkaracağım," dedi, derin bir nefes verirken. "Son kez gelelim istedim."

"Sana acı verdiği için mi elden çıkaracaksın?" Kendime bir sigara yaktım. "Kendi evimizde yapamadığımız çılgınca şeyleri, bu gece, burada yapalım o zaman..."

Gülerken, o da doğruldu ve sırtını yatak başlığına dayayıp, parmaklarımın ucundaki sigarayı elimden aldı. "Yatakta sigara içmek mi çılgınca olan?" diye sorduğunda, sigaram dudaklarıyla buluşmuştu. Dumanı üflerken, "Acı verdiği için değil... Misyonunu tamamladığı için," diye ekledi.

"Nasıl yani?" diye sordum, sigaramı parmaklarının ucundan alırken.

"Nazlı..." dedi. Göğsü derin bir nefesle şişip indi. "Akademik kariyer yapmaya karar vermene sevindim. Bunu destekliyorum... Bütün kalbimle. Ama buna başlamadan evvel... Senden bir şey istiyorum. Daha doğrusu, sana bir teklifim var."

Merakla yüzüne baktım. "Ne teklifi?"

"Gizli bir operasyonun kalbi olmanı istiyorum," dedi. Gözlerim kısıldı. "Bu, yalnızca senin ve benim bildiğim bir operasyon olacak. Operasyonun beyni de ben olacağım yani." Eğer bana beyinsiz olduğumu söylemeye çalışmıyorsa, ki bu Kara için bile fazla olurdu, söylemeye çalıştığı bir şey vardı ama neydi, gerçekten anlamamıştım. "Kalp durursa, bir süre sonra beyne oksijen gitmez Nazlı ve bunun sonu genellikle ölümdür. Eğer beyin ölümü gerçekleşirse de kalbin atıp atmamasının hiçbir önemi kalmaz çünkü hayati fonksiyonlar yitirilir. Bu da ölüm gibi bir şeydir. Al sana eşitlik işte."

Merakım daha da artarken, "Ne operasyonu?" diye sordum.

"Sana ihtiyacım var," dedi.

Yüzüme büyük bir şaşkınlık yayılmıştı. "Bana mı?"

"Evet, sana," dedi başını sallarken. "Bana, senden başka hiç kimse yardım edemez."

Tereddütle, "Şaka mı yapıyorsun?" diye sordum.

"Hayır," dedi. Dört saniye boyunca gözlerimin içine baktı. "Benim ajanım olmanı istiyorum." Gülümsemesi büyürken, aklına bir şey geldiğini anlamıştım. "O gece... Çok güzel bir rüyadan uyandığını söylemeden evvelki gece, bu evde, kendini tanıtırken söylediğin her şeyin bir şekilde gerçekleşmesi..." Dili alt dudağını yaladı ve derin bir nefes alırken, dudaklarını birbirine bastırdı. "Senin muhteşem biri olduğunun kanıtı. Ve benim de bu muhteşem kadına, gerçekten ihtiyacım var."

"Nasıl?" diye sordum, hızlıca dizlerimin üzerine otururken. "Ne yardımı?" Tepkilerim telaşlıydı. "Ne operasyonu? Ajanlık derken? Nasıl senin ajanın olacağım?" Heyecandan, kalbim ağzımın içinde atmaya başlamış da olabilirdi. "Neden böyle bir şey istiyorsun ki? Niye sadece ikimizin bildiği bir operasyon?"

Minik bir kahkaha attı. "Sakin ol, sevgilim..." derken, elini bacağımın üzerine yerleştirdi.

"Tamam," dedim, başımı da sallarken. "Cevap ver sorularıma."

"Sabah, o orospu çocuğu, Hande'yle yaptığı konuşmada, içeride bir hain olduğunu söyledi ya..." dedi, parmaklarımın arasındaki sigaraya bir kez daha uzanırken. "Blöf müydü değil miydi, bilmiyorum. Ama midem bulandı. O yüzden, sadece senin ve benim bildiğim bir operasyon başlatıyorum. O yüzden, herkesi atlatıp takip edilmeden buraya gelmeni istedim. O yüzden, buradayız. Baş başa ve güvenli alanda konuşmak için."

"Aklında ne var? Ne yapacağız?" diye sordum.

"Yarın gece, Mehmet Şahindağ'ı alacağız," dedi, alelade bir şey söylercesine.

"Nasıl yarın gece?" dedim şaşkınlıkla.

"Yarın gece işte," dedi.

"Sevgilim, sen ne dediğinin farkında mısın?!" diye sordum, kulaklarıma inanamıyormuş gibi. "Alacağız, derken? Nasıl alacağız?"

"Alacağız...." dedi, nesini anlamadığımı sorgular gibi. "Almak," diye ekledi, başka nasıl anlatacağını bilemezmiş gibi. "Hani bir yere gidersin, baskın yaparsın ve oradaki kişi ya da kişileri alırsın ya. Öyle."

Anladığım şeyden emin olmak için, "Dan diye?" dedim.

Dudakları bir kez daha iki yana kıvrılırken, yüzüne hin bir ifade yerleşmişti. "Benim ömrüm çürüdü ama sen istersen, pekâlâ, dan diye olduğunu düşünebilirsin tabii sevgilim." Gözleri katran karasına bürünürken, bana güven vermek ister gibi elimi sıkmıştı. "8 Haziran 2017'de bu evde bir gece geçirdik. Nispeten aydınlık bir geceydi ve ardından bütün günlerimiz ve bütün gecelerimiz karanlığa mahkum oldu. Bu evde geçirdiğimiz bu gece ise, bundan sonraki bütün aydınlık gecelerimizin başlangıcı olsun istedim. O yüzden bu ev, misyonunu tamamladı. Bu gece, Mehmet Şahindağ son kez sıcak yatağında rahatça uyudu. 2 Aralık 2022'den sonra yatacağı yer, bir yatak olmayacak." Bunun gerçek olmasını bütün kalbimle diledim. "Hazırla

kendini, operasyonumuz başlıyor. Hatta, sırf sen seversin diye operasyonumuza isim bile koydum."

"Ne?" diye sordum.

"Maça kızı," dedi.

196.Bölüm

Ve son 3!

Sevgili yol arkadaşlarım, hepinizi çok seviyorum. Bölümü sindire sindire okumanız naçizane tavsiyemdir. Yorumlarda buluşalım

ve son bölümlerimizin tadını çıkaralım, hepsi birer hatıra..

. Kocaman öpüyorum.

😘💮🤍

♠

Anladığım şeyden emin olmak için, "Dan diye?" dedim.

Dudakları bir kez daha iki yana kıvrılırken, yüzüne hin bir ifade yerleşmişti. "Benim ömrüm çürüdü ama sen istersen, pekâlâ, dan diye olduğunu düşünebilirsin tabii sevgilim." Gözleri katran karasına bürünürken, bana güven vermek ister gibi elimi sıkmıştı. "8 Haziran 2017'de bu evde bir gece geçirdik. Nispeten aydınlık bir geceydi ve ardından bütün günlerimiz ve bütün gecelerimiz karanlığa mahkum oldu. Bu evde geçirdiğimiz bu gece ise, bundan sonraki bütün aydınlık gecelerimizin başlangıcı olsun istedim. O yüzden bu ev, misyonunu tamamladı. Bu gece, Mehmet Şahindağ son kez sıcak yatağında rahatça uyudu. 2 Aralık 2022'den sonra yatacağı yer, bir yatak olmayacak." Bunun gerçek olmasını bütün kalbimle diledim. "Hazırla kendini, operasyonumuz başlıyor. Hatta, sırf sen seversin diye operasyonumuza isim bile koydum."

"Ne?" diye sordum.

"Maça kızı," dedi.

Yataktan derhal çıktım ve az evvel yerlere attığımız kıyafetlerime ulaşabilme arzusuyla salona ilerledim. Konuşmamız lazımdı. Operasyonun bütün

detaylarını öğrenmem lazımdı. Ve bunu yaparken de aşktan sarhoş bir şekilde çırılçıplak değil, aklı başında bir şekilde giyinik olmam lazımdı. Olmamız... Kendim giyinirken, bir yandan da Bora'nın kıyafetlerini toparlıyordum. "Nazlı?" diye seslendi, içeriden.

"Geliyorum!" dedim.

Düğmeleri kopan gömleğini elime alırken, etrafa saçılan düğmeleri toplamaya koyuldum. İki tanesini bulamamıştım ama şimdi acelem olduğu için sonra arayacaktım. Giyinme odasına ilerledim ve Bora'nın burada bıraktığı herhangi bir gömlek, kazak, olmadı tişört bulurum umuduyla gardırobu açtım. Düşündüğüm gibiydi. Benim yokluğumda bu evde yaşadığı için burada kıyafetleri vardı. Askıdan balıkçı yaka, siyah kazağını aldım. Gardırobu kapatacakken, alt kısmında üç tane dosya olduğunu fark etmiştim. Kıyafetleri bıraktım ve dosyaları aldım. Dosyalardan birinde çeşitli rotasyonlar, haritalar, adresler vardı. Adreslerin çoğu Bora'nın el yazısıyla yazılmıştı ve altında tarihler de vardı. 29 Eylül 2017'den başlamıştı ve 14 Ekim 2020'ye dek onlarca adresin kaydı tutulmuştu.

"Seni aradığım yerlerin bir kısmı..." dedi, arkamdan gelen sesi.

Bir kısmı

dediği şey, üç ayrı kalın dosyadan ibaretti, onlarca ve belki de yüzlerce sayfaydı. Omzumun gerisinden ona baktığımda, gardıroptan aldığı bir kot pantolonu giyiyordu. "Neden birden yataktan kalkıp giyindiğini sorabilir miyim?" diye sordu, bu dosyalar hakkında konuşmak istemediğinin altını çizercesine.

"Çünkü ajan olacaksam, bu çok ciddi bir iş... Öyle yatakta, uygunsuz şekilde konuşamayız," dedim, dosyaları aldığım yere bırakırken.

Balıkçı yaka kazağını giyerken gülümsedi. "Üzerindeki elbise de uygunsuz ona bakarsan."

Kaşlarımı çatarken ayağa kalktım. "Niye?" diye sordum şaşkınlıkla. "Nesi var elbisemin?"

"Fazla seksi," dedi, bana yaklaşırken. "Bir de... Onu üzerinden çıkardığım an... Sanki bir saat öncesi gibi aklımda!"

Güldüm. "Ciddi olabilir miyiz biraz?"

"Hay hay," dedi, bir elini önden geçmemi ister gibi uzatırken.

Giyinme odasından çıktım ve salona ilerlerken konuşmaya başladım. "Şimdi bana her şeyi, en ince ayrıntısıyla anlatmanı istiyorum..." Kolçağa yaslanarak koltuğa oturdum ve bacak bacak üzerine attım. "Planın nedir?"

"Yarın, Başlangıç Noktası'nın açılışı olacak diye biliyor herkes. İnsanlara da davet gitti..." dedi, koltuğun diğer ucuna otururken. Bir kolunu koltuğun sırtına uzatırken, o da bacak bacak üzerine atmıştı. "Ama aslında olmayacak."

"Nasıl yani?" diye sordum.

Kendisine bir sigara yaktı. "Görev bir..." dedi, gözlerini gözlerime dikerken. "Sen de açılışa gelecekmiş gibi hazırlanacaksın. Evden çıkarken, sana, senin davetli olmadığını söyleyeceğim. Güvenliğin için. Ama sen buna çok sinirleneceksin ve gelmek istediğini söyleyeceksin. Kavga edeceğiz. Bu kavgaya herkes şahit olacak. Herkesin gerilmesini istiyorum."

"Sonra?" diye sordum merakla.

"Sonra ise sana ikinci görevini vereceğim," dedi, dumanını üfledikten sonra.

Sorgulayıcı bir ifadeyle, "İkinci görevimin ne olduğunu şu an bilmiyor musun?" diye sordum.

Gülümserken, "Biliyorum..." dedi. Gözlerim kısıldığında, "Ama gerçek bir ajan, görevlerini toplu almaz takdir edersin ki Nazlı," diye ekledi.

"Yani senden alacağım emirleri

ajanlık, görev, operasyon

gibi başlıklar altında toplayarak beni manipüle ediyorsun, öyle mi?" diye sordum.

"Seni manipüle etseydim, manipüle olduğunu fark etmezdin," dedi doğrudan. Derin bir nefes alıp verdi. "Ben planımı yaptım. Senden sadece bu plana sadık kalmanı rica ediyorum. Çünkü bu plan, asla değişime tabii değil."

"Peki planının ne olduğunu benimle paylaşmayı düşünmüyor musun?" diye sordum, merakla.

"Plan değişkenli..." dedi, düşünceli bir tavırla. "Etki-tepki üzerine kesinleşecek. Her zaman olduğu ve her zaman yaptığım gibi. Yani, somut bir şekilde sana anlatsam da... Anlattığım gibi ilerlemeyebiliriz. O yüzden aşama aşama öğrensen daha iyi olur."

"Ha anladım..." dedim, imalı bir ifadeyle. "Plan,

benim tarafımdan

değişime tabii değil yani."

"Evet," dedi, net bir tavırla. "Ama dediğim gibi, bu operasyonun kalbi sensin.

Ben yokum

, dersen... Ki diyebilirsin... Yarın Mehmet Şahindağ'ı alamayabiliriz."

Burun kıvırırken, "Ben evde kaldığımda, Mehmet Şahindağ'ı birlikte almış olmuyoruz aslında," dedim. Gözlerimi de devirmiştim. "Sadece güvenli bölgede durmuş oluyorum ben. O yüzden, bana, beni eğliyormuşsun gibi geliyor söylediklerin."

"Bu operasyonda bir yardımcıya ihtiyacımız olacak," dedi, söylediğim şeyi önemsemeden. "Kim olabilir diye düşünüyorum..." Sıkıntılı bir nefes verdi. "Gökhan, bana karşı çıkar ve bildiğini okur... Aydın komut adamı fakat söz konusu o orospu çocuğu olunca, onun da ne yapacağı belli olmaz. Aslında Çınar'a ihtiyacım var ama... Nagihan Hanım'ın ölümü, yani Çınar'ın kini henüz çok taze. Onun da sağı solu belli olmaz şu an."

"O zaman OCTO'dan biri mi?" diye sordum, düşünceli bir şekilde. "Yani Bat, Bear, Lizard ya da Falcon mu? Tam olarak, ne konuda bir yardımcıya ihtiyacımız var?"

"Biri daha bilecek bu operasyonu..." dedi, sigarasını söndürürken. "Hem içeriyi hem de dışarıyı kontrol edecek." Gözleri, yeniden gözlerimle buluştu. "OCTO'dan biri olmaz. Onlardan biri, bir diğerinden öyle kolay bir şey saklamaz. Birine söylemek, hepsine söylemek gibi bir şey. Büyük risk. Bana Selim gibi, yalnızca ve en önce benim adamım olan biri gerekli."

"E Selim işte?" dedim, nasıl aklımıza gelmediğini sorgular gibi. "Selim niye olmuyor?"

"O kadar iyi bir oyuncu değil," dedi ve alt dudağını ısırdı. "Rol yaptığını anlar Gökhan. İyi oynayabilmesi için bir şeyleri de doğaçlaması gerekir, senin de bildiğin gibi. Duruma göre hareket etmesi gerekir. Selim, o insan değil."

"Bat, eğer ben onunla konuşursam kimseye bir şey söylemez," dedim. Bora'nın bakışları kısıldı. "Gerçekten... Kefilim ona. Durumun ciddiyetini kavrarsa, susar."

"Olmaz," dedi, başını iki yana sallarken. "Bu akşam, onu çok kolay atlattın."

"Tanıdığım için," dedim.

"Selim'i atlatamazdın," dedi.

"Kaç kez Selim'i de atlattım ben," dedim, kabul etmez bir tavırla.

"Aldığı emir, ne pahasına olursa olsun, seni kaybetmemek olduğunda... Atlatamazsın Selim'i," dedi, kendinden emin bir ifadeyle. "Tuvalete mi gidiyorsun, oraya kadar gelir."

"Tamam ama Bat bu akşam, böyle bir emir almadı senden," dedim, itiraz dolu bir tonlamayla. "O böyle bir emir aldığında ne yapacağını, nasıl davranacağını yani, nereden biliyorsun?"

"Arkadaşın," dedi. Sesli bir nefes verdi. "Selim ne benim ne senin arkadaşın. Kardeşten öteyiz belki ama arkadaş değiliz. Çok samimiyiz, yeri geliyor dertleşiyoruz, yeri geliyor birlikte içiyoruz. Ama arkadaş değiliz. Aramızda bir sınır, duvar, geçit... Artık adına ne dersen... Öyle bir şey var."

"Aydın'la olduğu gibi?" dedim.

"Aynen," dedi, başını sallarken. "Bat'le senin aranda bu yok. Bir yere kadar sana karşı gelir. Aldığı emir ne olursa olsun, önce sen gelirsin. Senin için kendini yakar, karşımda durabilir. Sana, o evden çıkmayacağını söylediğimde ve sen çıkmak için hamle yaptığında, seni zorla o evde tutacak kadar aldığı emre bağlı biri gerek."

"Ben o evden çıkmak için hamle yaparsam, çıkarım!" dedim, kaşlarım havalanırken.

"Maalesef biliyorum," dedi, derin bir nefes verirken. "Ama ne kadar zorlanırsan, o kadar gerçekçi olur."

"Bir saniye..." dedim, merakla. "İkinci görevim... Sana karşı gelip evden çıkmam mı olacak?"

"Gerekirse. Ve Bat, seni Selim kadar zorlamaz mesela," dedi.

Aklıma gelen fikirle gülümsedim. "Aslında zorlayabilir." Bora, merakla bana bakmıştı. "Bugün... Bat'i atlattım. Belli ki ortalık ayağa kalktı. Sen hariç herkes aradı beni. Ne dedin onlara?"

"

Bir kere seni atlattı, bir dahasında çok kötü olur

falan diyerek bir yol izlememi söyleyeceksen eğer..." dediğinde, kafamı onu onaylamak için sallamıştım. "Seni, benim aldırttığımı söyledim. Yani olmaz aklına gelen şey."

"E ne olacak peki?" diye sordum merakla. "Kim yardım edecek bize?"

İçine derin bir nefes çekti. "Bilmiyorum. Bakarız."

"Nasıl

bakarız

?" diye sordum şaşkınlıkla. Kulaklarıma inanamasam da karşımda rahat bir şekilde oturduğunu görüyor olmak da kulaklarımın haklı olduğu anlamına geliyordu. "Nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun?! Spontane operasyon mu olur Bora?!"

"Evet, olur..." dedi, gayet normal bir şeyden bahsedermiş gibi. "Akış, Nazlı. Akışı takip etmek gerekir. Bunu sana bugüne dek farklı şekillerde anlattığımı sanıyorum: Bir yere gitmek için bir rota çizersin. Kullanacağın güzergâhta kaza olur, başka bir yola geçmek zorunda kalırsın. Eğer bütün planı tek rota üzerinden yapmışsan, büyük bir batış hikâyesine dönüşür bu yolculuk. Benimse tercih ettiğim bir güzergâh olmakla beraber, önemli olan varış noktam. Her ne şekilde olursa olsun, oraya varmaya odaklıyım sadece."

Gözlerinin karasına baktım. Çehresini kaplayan özgüvene... Alıp verdiği solukların dahi kendinden eminliğine... "Sana güveniyorum," dedim. Gamzesini huzuruma sererek gülümsedi. "Sen de bana güvendiğin için teşekkür ederim."

"Ben teşekkür ederim," dedi. Koltuğun bir ucundan bir ucuna olan aramızdaki mesafeye rağmen, bakışlarımızın birbiriyle seviştiğini hissetmiştim. "Sadece bana güvendiğin için değil. Burada olduğun, buraya benimle geldiğin ve beni yalnız bırakmadığın için." Derin bir nefes alıp verirken bakışlarını etrafta gezdirdiğinde, onun da bu evdeki anılarını silmeye çalıştığını düşünmüştüm. "Bu akşam ablam aradı," dedi, yeniden bana baktığında. "Döndüğümüzden beri benimle, ilk kez gerçekten bir iletişim kurdu."

Merakla, "Ne dedi?" diye sordum.

"

Aşk nedir sence

, diye sordu..." dediğinde, kaşlarım çatılmıştı. "Ben de inanamadım bir an için. Ama ciddi ciddi bunu sordu."

Kendime bir sigara yaktım. "Sen ne dedin peki?"

"Buna verdiğim cevap senin hoşuna gitmeyecektir," dedi.

"Eğer cevabın,

yaşasın diye ona acımasızca bir oyun oynamak

ise... Pek tabii," dedim, dumanımı üflerken.

"

Yaşaması için bu hayatta en nefret ettiği insan olmayı göze almak

derdim; senin gibi düşünseydim. Cevabım bu olurdu yani," dedi, pürüzsüz bir tonlamayla. "Fakat aşk, elini ne kadar kirletebildiğinle tanımlanacak bir şey değil bence."

Merakla, "O zaman, bu soruya verdiğin cevap neden benim hoşuma gitmiyor?" diye sordum.

"Çünkü sen bilinmezlikten hoşlanmıyorsun," dedi. Kaşlarım çatıldığında, "İşte bundan bahsediyorum," diye ekledi. "Ama bence aşk, büyük bir bilinmez. Keşif hâli. En azından benim için. Leo'ya da söylediğim gibi, her yeni yaşta ve hatta her yeni günde, bu sorunun cevabı değişkenlik barındırıyor."

"Aşkın ne olduğunu bilmediğini mi söylemeye çalışıyorsun?" diye sordum.

"Aslında hayır," dedi, oturduğu yerden kalkıp kendisine bir kadeh viski doldururken. "Aşk hayatımın en önemli dönüm noktası senin söylediğin şey, onda haklısın." Viskisinden bir yudum aldı. "Yıllar evvel bu evde... 8 Haziran 2017'de... Sen uyuduktan sonra... Sabaha kadar seni izlemiştim." Yeniden koltuğa oturduğunda gözlerimiz birleşti. "Senin canını yakacak olma fikri canımı yakıyordu. Babam ne yapardı diye düşünürken... Hem bütün bunları ablam yüzünden yaşadığımı istemeye istemeye kabul ediyor hem de bir mucize olsun ve ablamla konuşabileyim istiyordum," dedi.

Merakla, "Nasıl yani?" diye sordum.

"O gece uyusam, rüyamda ablamı göreceğimi düşünüyordum. Ki ablamı rüyamda gördüğümde hiç şaşmaz kötü bir şey olurdu... Ama buna rağmen o gece uyuduğumda ablamı rüyamda görebileceğime ve bana bir tavsiyede bulunacağına koşulsuz inanıyordum. İçimde çok güçlü bir ses vardı ve bana uyumamı söylüyordu," dedi. Kaşlarım havalanınca dudaklarının kenarına acı bir tebessüm yerleşmişti. "Ama seni bir saniye daha fazla görebilmek için uyumadım." Cümlesinin ağırlığı altında ezilmemek için, kendime bütün bunların çok geride kaldığını hatırlatmam gerekmişti. "Ne zaman o geceye gitsem,

ulan uyusam ve rüyamda ablamı görsem ne değişirdi acaba

diye düşünürken buldum kendimi... Ne tavsiye verirdi diye... Sanki ablamı rüyamda göreceğim kesinmiş gibi. Ve sanki ablam, aşkın bilirkişisiymiş gibi. Sormak istediğim tek bir şey vardı ona:

'Aşk nedir sence?'

Yıllar sonra bu soruyu ondan duymak beni şaşırttı. Defalarca aşk hakkında konuştuk aslında bugüne kadar... Ve benim de bu sorunun cevabı hakkında uzunca bir süre kafa yormuşluğum var. Ama artık, bu soruya bir cevap aramayı bıraktım. Ablama da aynen bunu söyledim."

"Mektupta..." dedim, düşünceli bir tavırla. "Aşkın, insanın başına gelen en yalın şey olduğunu yazmıştın... En masum, en temiz, en dürüst... Yüreğine bir yangın düştüğünü. Beni görmeden duramadığını... Sesimi duymak istediğini... Koklamak, sarılmak istediğini... Hep yanında olmamı, benden hiç ayrılmak istemediğini... Yani aşkı böyle anlatmıştın..."

"Ezberleyeceğini bilseydim, o mektubu daha edebi bir dille kaleme alırdım gerçekten de Nazlı!" dedi, sitem eder gibi.

"Konuyu dağıtma!" dedim, sesimin kızgın bir tonlamada çıkmasına engel olamadan.

"Birini çok sevince, böyle şeyler hissetmek kaçınılmaz," dedi gülümserken. "Ada için de bu yazdıklarıma benzer şeyler hissedince anladım." Kadehinden bir yudum daha aldıktan sonra bir sigara yaktı. "Ada doğduktan sonra, üç

kişilik bir aile olduğumuzda, adadayken yani... Aşkın ne olduğuna dair verdiğim cevapların yine değiştiğini fark ettim. Ve sonra, İstanbul'a döndükten sonra yani, yine değişti."

Sigaramı söndürürken, gözlerimi gözlerinden kaçırmıştım. "Bugün, aşk ne peki sence?"

"Aslında bunun cevabını verdim," dedi gülümserken. "Kalp ve beyin." Sigarasından bir dumanı içine çekti. "Buna çok direndim ve hâlâ direniyorum. Saçının teline zarar gelse içim yanacağı için. Ama sen... Sen, öyle bir kadınsın ki ve beni de öyle bir aşkın içine düşürdün ki Nazlı... Denklemden seni çıkardığımda, hiçbir şeyi başaramam. Bunu romantik bir yerden değil, gerçekçi bir yerden söylüyorum."

Neredeyse bütün dişlerimi gösterircesine gülümsüyordum. "Yani ben, seninle çalışmazsam... İşlerin yürümez mi?"

"Seninle daha güzel yürür," dedi.

"Yani ben, Kara'nın başına gelmiş bir mucize miyim?" diye sordum.

"Öylesin," dedi, büyük bir ciddiyetle.

"Yani ben aslında patron gibi bir şey miyim?" diye sordum.

"Patron benim," dedi.

"Ama işler bensiz yürümezse, benim de patron olmam gerekmez mi?" diye sordum.

"

Seninle daha güzel yürür

, dedim. Sensiz yürümez demedim," dedi.

"

Ama denklemden seni çıkardığımda, hiçbir şeyi başaramam

dedin sevgilim!" diye çıkıştım.

"Ama başarısızlık da katedilmiş bir yoldur sevgilim?" dedi. Başını iki yana salladı. "Patron olma sevdan mı daha baskın, yoksa bana olan sevdan mı emin olamıyorum."

"Sevdalandığım adamın patronu olma sevdam galiba," dedim gülerken.

"Bunu ele geçirdiğinde bana hâlâ sevdalı kalacağına dair şüphelerim var," dedi, iğneleyici bir tavırla.

Kahkaha attım. "Sadece... Sadece bir kereliğine... Gerçekten... Ama gerçekten... Sözde değil, şakacıktan değil, öylesine değil. Gerçekten patronun olmak istiyorum. Bir günlüğüne de olsa. Hatta bir saatliğine bile olsa. Ben ne istersem, o olsun istiyorum. Herkes beni dinlesin. Sen de beni dinle. Süzgeçten geçirmeden. Kararı veren kişi olmak istiyorum. Herkes bana çok saygı duysun, hürmet etsin, kusursuz bir şekilde kafalarını sallasınlar istiyorum."

Gözleri kısıldı. "Sevgilim, sen Kara olmak istiyorsun, patron olmak değil. Öncelikle bunu bir netleyelim ve dejavu yaşayıp durmayalım..."

"Kelimelere çok takılıyorsun," dedim, omuz silkerken.

"Tamam, bunu unut," dedi, dediklerimi umursamadan. "Sadece operasyona odaklan."

"Maça kızı operasyonuna," dedim. Saçlarımı savurdum. "Operasyonun adı bile ben! Gerçi neden ben maça kızıyım, belli ki ölene kadar öğrenemeyeceğim ama..."

"Nazlı!" dedi, uyarıcı bir ifadeyle. "Operasyona odaklan."

"Odaklıyım," dedim, sıkıntılı bir nefes verirken. "Beni patron yapmadığın için içime attığım ne varsa, birinci görevimi gerçekleştirirken, yani seninle kavga ederken, senden tek tek çıkaracağım."

Attığı beklenmedik kahkaha, benim de gülümsememe sebep olmuştu. "Aslında, operasyona daha zaman var ama... Buradaki zamanımız kısıtlı..."

Bir anlığına duraksadı ve alt dudağını dişledi. "Sadece merak ettiğim için soruyorum, şu uygunsuz fazla seksi elbisenle mutlu musun?"

"Mutsuzum galiba," dedim, cilveli bir tonlamayla. "Belki de senin gömleğini giymeliydim."

Viski kadehini kafasına dikerken yüzünde gülümsemesi asılı kalmıştı. "Belki de."

"Gerçi onun da düğmeleri koptu ama..." dedim, nazlandığımı belli etmekten kaçınmadan.

"Bu, senin için bir sorun mu?" diye sorduğunda, yüzündeki hınzır gülüşe gitgide daha çok çekiliyordum.

"Senin için değilse... Benim için zaten değil," dedim. Derin bir nefes aldım. "Film mi izlesek? Ben, senin düğmeleri kopmuş gömleğini giydikten hemen sonra?"

"Romantik bir filmi tercih ederim," dedi, beni başıyla onaylarken. "Finalinde, adamın ve kadının çok mutlu olduğu..."

"O zaman

Kader Ajanları,

" dedim gülerek.

"Hmm," dedi düşünür gibi. "Bunu sevdim." Başını aşağı ve yukarı salladı. "Beraber olabilmek için Tanrı'ya bile karşı gelmek mi? Kesinlikle sevdim."

♠

Kader Ajanları

'nı izleyerek yeni günün ilk ışıklarını karşıladığımız, o rezidanstaki anılarımızı yalansız, dolansız ve salt bir aşkla sevişerek doldurduğumuz an'ların sonunda, biraz olsun uyumuştuk. Bora'nın öpücükleriyle uyanmıştım ve birlikte yatakta kahvaltı yapmıştık. Günü karşılarcasına balkonda

içtiğimiz sabah kahvesinin ardından bir sürü selfie çekmiştik. Bazen kendimi yeni evlenmiş gibi hissediyordum ve bu rezidanstaki son anılarımız da tam olarak öyle olmuştu.

Öğlene doğru eve geçmiştik. Ada'ya kavuşmuş, onun uyandığı an'dan itibaren Hande ve Gökhan'la bizsiz neler yaptığını dinlemiş, özlemini gidermesi için yatak odamızda onunla bol bol kucaklaşmıştık. Ardından Bora çalışmak için yanımızdan ayrılmıştı ve biz de Ada'yla anne kız baş başa kalmıştık. Herkes, akşam Başlangıç Noktası'nın açılışı olacağını düşünüyordu ve Bora da buna uygun davranıyordu. Ada'nın iki laf arasında Hande'nin saçlarının renginden bahsetmeye çabaladığı, benimse araya matematik alıştırmaları sıkıştırmaya çalıştığım, bu arada ayakkabılarının ışıklarının hatırına adımlar atmayı ihmal etmediği aktivitelerimiz sonucunda, öğle uykusu vakti gelip çatmıştı. Ada'yı uyuttuktan sonra uzunca bir duş almış ve bütün başarılarını zimmetime geçirdiğim Nina Adams'ı ayağıma çağırmıştım. Neyin, nasıl olacağını bilmesem de bugün, önemli bir gündü. Mehmet Şahindağ'ı alacaktık. Buna mental olarak da fiziksel olarak da hazır olmalıydım. Ada, öğle uykusunu nihayet tamamladığında ona yemeğini yedirmiş, onu uzaktan kumandalı arabasına bindirip bahçede uzunca bir tur attırmış, ardından Sarı Bebek'iyle evcilik oyununa eşlik etmiş ve onu banyo tezgahına oturtarak, biraz da zaman doldurmak için saçlarımı maşa yapmıştım.

Ada beni izlerken, bana kendince bir şeyler anlatıyordu ve onu keyifle dinleyerek, bu sohbetin eşlikçisi olmuştum. Muhtemelen süslenmemi izlemek hoşuna gidiyordu ve büyülenmiş gibi bana bakıyordu. Makyaj yapmamı bu denli ilgiyle izlediğine ilk kez şahit oluyordum. Böyle an'larda kesinlikle küçük halasına benziyordu, bana değil. Bordo rujumu sürdüğümde öyle bir "Ani!" demişti ki sanki

"İşte, benim annem!"

der gibiydi. Bir kumar oynamaya karar vermem saniyelerimi almıştı. Ona iki farklı elbise göstermiş ve onun seçtiği elbiseyi giymiştim. Siyah, pullu payetli, sırtı belime dek açık olan, uzun ve dar bir elbiseyi seçmişti. Siyah, ince ve uzun topuklu ayakkabılarımı da giydikten sonra aynadaki yansımamı Ada da hararetle kurduğu cümlelerle takdir etmişti. Hava tamamen kararıktan sonra onu, aldığı serum sonrası biraz olsun daha iyi olduğunu gözlemlediğim Yeşim'in kollarına emanet ederek, alt kata inmiştim.

Fox, Bat, Bear, Falcon, Lizard, Selim, Gökhan, Aydın, Hande ve Bora süslü salondaydı. Topuklu ayakkabılarımın çıkardığı sesle birlikte herkesin bakışlarının bana çevrilmesi bir olmuş ve Gökhan'ın, "Olası bir soruna karşı B planı yapmayacak mıyız?" sorusu, havada cevapsız bir şekilde asılı kalmıştı.

"Yenge de mi geliyor Kara?"

Aydın'ın dudaklarından şaşkınlıkla dökülen soru karşısında birinci görevimi hakkıyla kuşandım: "Evet?"

Bora da bana söylediği üzere, kendi payına düşen rolü layığıyla yerine getirmişti: "Hayır!"

Herkese karşı birlikte oynadığımız oyun resmen başlamıştı.

"Ne demek hayır?!" diye sorduğumda, bilhassa Hande'nin gerginliği, diğerlerinin gerginliğinden daha seçilir hâldeydi.

Bora sıkıntı dolu bir nefes verirken bakışları gözlerime çevrildi. "Hatırladığım kadarıyla, en son istifa etmiştin Nazlı?!"

"Evet ama benim de hatırladığım kadarıyla hâlâ senin karınım!" Kaşlarım havalanmıştı. "Yani karın olarak yanında olabilirim. Ki olacağım da. Böylesi önemli bir gecede seni yalnız bırakmayacağım."

"Çok teşekkür ederim," dedi Bora gülümserken. "Ama inan ki buna gerek yok."

"Dün akşam konuştuklarımızı çürütüyorsun!" dediğimde, alenen sinirlenmeye başladığımı herkes anlamış olmalıydı.

"Aynen, ben de senin için aynısını düşünüyorum Nazlı!" dedi Bora, oldukça kızgın bir tavırla.

"İkimiz de benim dediğimin olacağını biliyoruz," dediğimde, cüretkâr tavrımdan ödün vermemiştim.

"Pardon?" dedi Bora, sinirleri bozulmuş gibi kısa bir kahkaha atarken. "Nereden geliyor senin bu özgüvenin?"

"Seni yalnız bırakmayacağım!" dedim sertçe.

"Evde oturup, Ada'yla ilgilenmeni tercih ederim!" dedi Bora.

"Benim, evde oturup senin dönmeni bekleyen bir kadın olduğumu düşünmüyorsun, değil mi?!" diye çıkıştım.

"Nasıl bir kadın olduğun umurumda değil!" dedi sertçe. "Bu gece tam olarak bunu yapacaksın! Mehmet Şahindağ'ı çağırdım Nazlı! Ve gelecek, biliyorum! Seni riske atmayacağım!"

"Kendin riske gireceksin ama beni riske atmayacaksın, öyle mi?!" diye kızdım ben de.

"Nazlı!" dedi sıkıntıyla. "Bu akşamki bütün hamlelerimiz planlandı! Ve bu planların içinde sen yoksun, tamam mı?! Lütfen uzatma!"

"Böyle kestirip atamazsın beni!" diye bağırdığımda, süslü salondaki herkesin birbirlerine bakarak ne yapacaklarını düşündüklerini anlamıştım.

"Sesinin tınısına dikkat et Nazlı!" dedi Bora, uyarıcı bir ifadeyle.

"Kara!" dedi Çınar, araya girerek. "Nazlı'yı koruyabiliriz! Eğer gelmek istiyorsa-"

"Gelmeyecek!" Bora, Çınar'ın lafını kesmişti. "Nazlı, bu gece orada olmayacak!"

"Böylesi senin için daha güvenli diye..." Gökhan, araya girerek hepten ateş hattına dönen ortamı yumuşatmaya çalışıyordu. "Evde kalman hem senin için hem de Ada için daha iyi, Naz."

"Geleceğim!" dedim, gözüm dönmüş gibi. "Babası eğer riskteyse, ben güvenle evde oturamam, anladınız mı?!"

"İstesen de istemesen de oturacaksın!" Bora'nın dur durak bilmeyen sert tavrı, bu durum gerçek olsaydı ne yapardım diye düşünmeme sebep oluyordu. "Evde Ada'yla kalacaksın ve benim dönmemi bekleyeceksin!"

"Hayır!" dedim, ona doğru bir adım atarak. "Bunu yapmayacağım! Bu gece kızınla ilgilenmeyeceğim!"

Bora sinsi bir şekilde güldü. "Öyle mi?" diye sordu, alayla. Kavgamızın içeriğine çalışmamıştık ama birbirimizi, vereceğimiz tepkileri tahmin edecek kadar iyi tanıyorduk. "Gökhan!" diye devam etti, sertçe. "Ada'yı hazırlasın Yeşim! Tarabya'ya gidiyor!"

"Kara-"

"Kes sesini Gökhan! Dediğimi yap!" Bora'nın beklemediğim hırçın tavrı karşısında normalde belki de sinmem gerekirdi ama aldığım görevin arkasına sığınarak, ona dik dik bakmaya devam ettim. "Selim!" dedi ardından. "Nazlı, bu gece, bu evden çıkmayacak!"

"Emredersin abi!"

"Bora!" dedim öfkeyle. "Sen ne yaptığını sanıyorsun ya?! Bu tavrının sebebi ne?!"

"Umarım, seni korumaya çalıştığımı anlıyorsundur!" dedi Bora, sert ifadesinden ödün vermeden.

"Bunu, beni hapismişim gibi hissettirerek mi yapacaksın?!" diye bağırdım.

"Aynen!" dedi, geri adım atmadan. "Aynen öyle yapacağım Nazlı!"

"Saçmalıyorsunuz şu an!" Çınar, her şeye rağmen konuşabilme cesareti gösteriyordu. "Bir sakin olur musunuz?!"

"Çınar!" dedim, onu da arkama alır gibi. "Söylesene... Kara'ya, bana böyle davranabilme hakkını ben mi verdim?!"

"Sadece senin güvenliğinden endişeleniyor," dedi Gökhan, Çınar'ın konuşmasına izin vermeden. Ayağa kalktı. "Bora! Biraz dışarı çıkıp, hava

alalım mı seninle?!"

"Ne dediğimi ve ne yaptığımı gayet iyi biliyorum!" dedi Bora, bakışlarını gözlerimden çekmeden. "Evden çıkmayacaksın!"

"Bana emir veremezsin!" dediğimde, normal zamanda, eğer bütün bunlar gerçek olsaydı, iplerin kopmaya yelteneceği yere geldiğimizi biliyordum.

"Öyle de bir veririm ki..." dedi. Normal zamanda, eğer bütün bunlar gerçek olsaydı, asla böyle söylemezdi, biliyordum. "Evde oturacaksın! Ve benim dönmemi bekleyeceksin! Bu akşam yapacağın tek şey bu! Konu kapandı!"

"Eğer bu akşam evde otururbut yapacağım tek şey bir avukat bulmaktır!" dedim. Bora'nın kaşları havalanırken, süslü salondaki herkes dut yemiş bülbül gibi kalakalmıştı. "Senden boşanmak için."

"Saçmalıyorsun Nazlı." Bora'nın bu cümlesi, bu oyunun en inandırıcı an'larından biriydi. "Seni düşündüğüm için mi benden boşanacaksın?!"

"Beni kısıtladığın için!" dedim sertçe. "Bana emir verme gafletinde bulunduğun için!"

"İstediğin avukatı bulmakta özgürsün! Boşan, boşanabilirsen!" dedi, dalga geçer gibi. Başını iki yana salladı. "Benden boşanma diye, seni büyük bir keşmekeşin ortasına atmayacağım! Gelmeyeceksin! Evden çıkmayacaksın! O kadar!"

Yanımdan geçip gittiğinde, süslü salonda görünmez rüzgarlar esmişti. Bana göz kırpması çok incelikli olmakla birlikte, sadece benim payıma düşen ama karşılığında asla gülümseyemediğim bir jestti. Herkes bana bakıyordu ve ben kendimi büyük bir sahnede tek başıma kalarak oyunu sürdürmeye devam eden, Oscar'lık bir oyuncu gibi hissediyordum. Bütün bunlar gerçek olamazdı ama olsaydı ne yapardım? Gözlerimde yaşlar birikmesi için uğraştım. Gökhan bana sımsıkı sarılırken, bugüne kadar başıma gelen bütün kötü şeyleri arka arkaya düşünmeye başladım. Annemin, babamın ve anneannemin ölümüyle başlayan bütün hatıralarım zihnime hücum ediyordu ama gözlerimden damla yaş akmıyordu. Anıl ölümün kıyısına yanaşıyordu; Bora'nın beni sevmediğini öğreniyordum; Anıl ölüyordu; yapayalnız

kalıyordum ama ağlayamıyordum. Ağlamam lazımdı. İnandırıcı olması için ağlamam lazımdı. Yediğim bütün kazıkları düşündüm. Hande'ye baktım. Hande'yle bitmiş arkadaşlığımızı düşündüm ama hiçbir şey, şu an beni ağlatamıyordu.

Telefonuma bir mesaj düştü. Gökhan'dan ayrılarak omzumdaki çantamdan telefonumu çıkardım. Mesaj bilmediğim bir numaradandı. Mesajı açtım. Bir fotoğraf. Bir mezar taşı fotoğrafı. Mezar taşında,

"Bora Karabey"

yazıyordu. Bu da ağlamam için Bora'nın planının bir parçası mıydı bilmiyordum ama hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığımda Gökhan'ın eli ayağına karışmış, elimden telefonumu alarak mesaja bakmıştı. Bat ve Fox, oturdukları yerden kalkarak hızlıca yanıma gelip bana sarılmış, çok geçmeden Lizard, Falcon ve Bear da onlara katılmıştı. Hande, eli kolu bağlıymış gibi yalnızca bana bakıyor ve muhtemelen ne yapacağını düşünüyor; Aydın ve Selim ise gergin bir şekilde sadece, öylece duruyorlardı.

Kimseye bir şey demeden süslü salondan ayrılıp yatak odamıza çıktım. Bora beni bekliyordu. Ağladığımı görür görmez beni kendine çekerek adeta bağrına bastığında, içimdeki acının biraz olsun yumuşadığını hissetmiştim. "Sevgilim..." dedi, usul usul. "Sakin ol... N'oldu?"

"Sen mi gönderdin onu?" diye sordum, gözyaşlarımın arasında.

Benden ayrılıp yüzümü avuçlarının arasına aldı ve "Neyi?" diye sordu. Gözleri alev alevdi ve bana ne olduğunu anlamakta güçlük çekiyordu. "Neyi, ben mi gönderdim? Ben sana bir şey göndermedim Nazlı. Ne oldu?"

Telefonumu ona uzattığımda gözyaşlarım şiddetlenmişti. "Bu ne, o zaman?! Bu ne Bora?!"

Mesaja baktı. Bir an için onun da gördüğü fotoğrafı anlamakta zorlandığını hissettim. Gözlerini yumdu. Benim boğazımdan çıkan seslerin desibeli arttığında, telefonumu yatağın üzerine atıp beni yeniden kendisine çekti. "Hişt!" dedi, bana kızar gibi. "Bir şey yok!"

"Mehmet Şahindağ mı?!" diye sordum, ellerimi boynuna sararken. "Çok korkuyorum... Bora! Çok korkuyorum!"

"Korkmuyorsun!" dedi, yeniden yüzümü avuçları arasına alırken. "Bana bak..." Görüş açım buğulu ve sisliydi. "Nazlı, yüzüme bak!" Göz pınarlarımdaki yaşları sildi. "Bana bak, sevgilim..." Gözlerim, kara gözlerine değdi. "Korkmuyorsun..." Başımı iki yana salladım. "Korkmuyorsun Nazlı!" dedi, emreder gibi. "Korkmuyorsun, bana bak!"

"Ne bu şimdi?!" dedim, kızar gibi. "Hani onu alacaktık bugün?! Nasıl alacağız?! Nasıl öldüreceğiz?! N'olur, bana ne yaptığını bildiğini söyle, n'olur!"

"Ne yaptığımı biliyorum!" dedi, beni kendime getirmek istercesine sert çıkan bir sesle. "Bende kal! Operasyona odaklan Nazlı! Ne yaptığımı biliyorum!" Dudakları, dudaklarıma ulaştı. "Beni kaybetme, benden uzaklaşma..." Dudakları, dudaklarımı talan ederken, "Sevgilim... N'olur, bende kal..." dedi, yumuşacık bir sesle. "Korkarsan, her şey çöpe gider."

"Sana bir şey olursa yaşayamam," dedim, zorlukla yutkunarak.

"Bana bir şey olmayacak," dedi, yemin eder gibi. "İkimize de hiçbir şey olmayacak."

Kollarımı boynuna sardığımda, gitmesini asla istemediğimi fark etmiştim. Burada kalsın, yanımda, yanı başımda kalsın istiyordum. Operasyon da umurumda değildi, Mehmet Şahindağ'ı almak da. Ölüp ölmemesi de. Bora'nın başına bir şey gelecek olması fikri beynimi durdurma noktasına getiriyordu ve beynim durduğunda elimden herhangi bir şey gelmezdi. Yaptığı plan ne kadar akıl kârıydı?! Ona bir şey olacak olma fikri kalbimi sıkıştırıyordu. Herkesten gizlediğimiz bir planın, başarılı olma ihtimali neydi?! Bu, öyle bir histi ki nefesim kesiliyordu. İstemiyordum. Herhangi bir şey istemiyordum. Hiçbir şey istemiyordum. Sadece Bora'yı istiyordum. Yan yana kalmak, hiç ayrılmamak, burada, böylece durmak istiyordum. Bora'yla kıyametin ortasında olmak bile, onu kaybetmekten çok daha iyiydi!

"N'olur gitme..." dedim, yalvarır gibi. Bu an'ı sanki 25 Eylül 2017'den hatırlıyordum. "Bora... Operasyon falan istemiyorum! N'olur... N'olur,

sevgilim! N'olur gitme!"

"Nazlı!" dedi, beni kendime getirmek ister gibi. Boynuna sarılı kollarımdan kurtulmaya çalıştı ama başaramadı. "Nazlı!" dedi, bir kez daha. Elleri, boynuna prangalanmış ellerimdeydi. "Nazlı!" dedi, bağırarak. "Kendine gel, Allah aşkına!" Kollarım gevşerken bedenim yere yığılacak gibi oldu. Bora beni tutmak yerine, benimle birlikte yere eğilmişti. "Nazlı..." dedi, başımı göğsüne bastırırken. "Ağla..." dedi, ardından. "Ağla... Ama sonra dinle beni."

"Gitme," dedim, gözlerimiz birleştiğinde. "Seni kaybetmeye dayanamam. Vazgeçtim. Yokum bu operasyonda. N'olur, gitme."

"Yaşadıklarını düşün..." dedi, saçlarımı okşarken. "Başına gelen her şeyi düşün..." Dudakları saçlarıma ulaştı. "Birbirimizden ayrı kaldığımız üç yıl, bir ay, bir günü düşün..." Hıçkırıklarımın arasında boğulacak gibi olmuştum. "Hayatımda ilk kez intikam istiyorum, sevgilim. İlk kez, gerçekten sadece intikam istiyorum! Ondan kurtulmaya öyle yakınız ki... Sadece bizimle yine bir oyun oynuyor kendince. Bu hâle gelmeni istiyor tam olarak! Ona paye veriyorsun şu anda. Yapma, n'olur! Dayanamıyorum seni bu hâlde görmeye!"

"Ya gerçek olursa?!" dedim, kendimde bulduğum son güçle. "Ya o kazanırsa?!"

"Kazanmayacak!" diye bağırdı, beni omuzlarımdan tutup sarsarken. "Bana güvenmek zorundasın!"

"Seni kaybedemem..." dedim, başımı iki yana sallarken. "Senin için bir mezar hazırlamış. Belki de haklıdır. Belki de içeride bir hain vardır."

"Bana güvenmek zorundasın!" dedi, kestirip atar gibi. Kollarımı yeniden boynuna sardığımda, bana engel olmadı. Ellerini sırtıma yerleştirdi ve bana bütün kalbiyle sarıldı. Mehmet Şahindağ kalbimin içine bir kıymık batırmıştı ve bu kıymıktan kurtulmak öyle zordu ki, ne yapacağımı bilemiyordum. Hem Bora'ya çok güveniyordum hem de çok korkuyordum. Saniyeler yerini dakikalara bırakırken; gözyaşlarım artık akmayıncaya kadar, yerde, öylece birbirimize sarılmıştık. "Yeter..." dedi, bir noktada. "Gitmekten vazgeçersem, her şey mahvolacak. N'olur, yapma bunu bana..."

Avucum yanağına yerleşirken, "Ölürsen..." dedim. Kaşlarım havalanmış, sesim kısık ama tehditkâr bir tonda çıkmıştı. "Seni asla affetmem."

"Tamam," dedi, başını sallarken. "Bugün ölmeyeceğim. Mehmet Şahindağ beni öldüremeyecek. Bırak da gideyim, n'olur."

"O mezara, onu sokacaksın değil mi?!" dedim, yanağından öptükten hemen sonra.

"Onu çok daha iyi bir son bekliyor," dedi, büyük bir kararlılıkla. "Yeter ki sen bana inan."

Gömleğinin yakasına yapıştım. "Söz ver," dedim.

Bileklerimden tuttu. "Nazlı Alaca Karabey," dedi, gözlerimin içine bakarken. "Bana o, vurulduğum cesaretini göster." Başımı çaresizce iki yana salladım. "Göster!" dedi, emreder gibi. Omuzlarım kalkıp indi. "Kara'nın gözü kara karısı nerede?!"

"Burada," dedim, zorlukla.

Bileklerimi öptü. "Bu gece, huzurlu bir uyku çekeceğiz..." dedi, yumuşacık bir sesle. "Uzun zamandır çekmediğimiz kadar huzurlu... Sana ihtiyacım var, bunu unutma."

"Benim de sana," dedim, elmacık kemiğinden öperken. "Sensiz yaşayamam. Bunu asla aklından çıkarma."

"Bana, senin hakkında bilmediğim bir şey söyle, hadi..." dedi.

İçime kesik bir nefes çektim. "Bana bütün seni seviyorum deyişlerinin sayısını sayıyorum," dedim.

Güldü. "Seni seviyorum," dedi. Gülümsedi. "Seni seviyorum Nazlı. Seni çok seviyorum," dedi.

"Bir daha söylesene," dedim, alnımı alnına yaslarken.

"Seni çok seviyorum," dedi, kalbi dile geliyormuş gibi. "Her şeyden çok seviyorum." Dudakları alnıma ulaştı. "Bütün gece, operasyon boyunca, sadece bunu düşün... Seni çok sevdiğimi..." Beni bıraktı ve ayağa kalktı. "Sadece, seni çok sevdiğimi düşün ve asla korkma..." dedi.

Kapıyı açıp odadan çıktığında kendimi yalnız kalmış gibi hissetmiştim. Bütün gücümü toplamaya çalışarak ayağa kalktım. Terasa ilerledim. Bora arabasına binmeden evvel, orada olduğumu hissetmiş gibi bakışlarını bana çevirmişti. Gözlerinin karasında güven verici bir ifade vardı ve bu ifadeye tutunmak zorundaydım. Arabasına bindiğini, gaza bastığını ve bahçeden çıktığını izlerken, yüreğimdeki bütün korkuları silip atmaya çalıştım. Çok geçmeden telefonuma bir mesaj geldi.

"Görev 2. Tam bir saat, sekiz dakika sonra evden çıkmak için hamle yapacaksın. Hande'yi de alarak. Başlangıç Noktası'nın nerede olduğunu bilmiyorsun, unutma. Hande'ye sor. Biz konuşurken devamlı yanımızdaydı."

♠

Hayatımın en uzun altmış dakikasını geçirmiş olabilirdim. Ada, Gökhan'ın kontrolünde, Bora'nın hemen ardından Tarabya'ya götürüldüğü için kocaman evin ıssızlığı kanımı dondurmuş, zaman olduğundan çok daha yavaş akıyormuş gibi ruhumu emmişti. Kıyafetimden kurtulmuş ve bir ajana yakışır biçimde giyinmiştim. Siyah bir tayt; siyah bir crop; siyah, ince, belimde biten bir hırka ve siyah, motorcu tarz kısa botlar. Görevimin getirilerini bilmiyordum ama araba kullanacağım için ve bunu Selim'le savaşarak yapacağım için, kıyafetlerimin içinde rahat olmalıydım. Belime geçirdiğim korseye silahımı ve iki adet şarjörü; botumun içine çakıyı; diğer botumun içine zehir dolu şırıngayı; çantamın içine de yedek bir silahı yerleştirdim. Bütün bunlara gerek olup olmadığından emin değildim ama eğer bu bir operasyonsa hazırlıklı davranmalıydım. Bora'nın bana verdiği, telefonumun aynısı olan ikinci telefonu da çantama attım. Sekiz dakika kala, kaşe kabanımı giydim ve sert adımlarla odadan çıktım.

Hande hâlâ süslü salondaydı ve başında Bora'nın bir adamı vardı. Adım seslerimi duyduğunda hızlıca merdivenlerin oraya geldi ve korku dolu bir sesle, "Naz!" dedi. Beni baştan aşağı süzdü. "Nereye gidiyorsun?!"

Ona cevap vermeden kapıyı açtım ve endişelenmesini gerektirecek kadar öfkeli bir biçimde, "Arabamı getirin!" diye emrettim.

Bu emir karşısında Selim, Hande'den çok daha kaygılı bir ifadeyle bana bakmıştı. "Yenge?!" dedi, başını iki yana sallarken. "Nereye?!"

"Arabamı getirin!" diye kükredim.

Selim, bir elini kaldırarak buna izin veremez gibi adamları durdurdu. "Yenge! Abimin emri var, biliyorsun! Yapma!"

"Başlatma abinden!" dedim sertçe. Bakışlarım bahçedeki on dört adamın her birine değerken, "Derhal arabamı getirmezseniz, hepinizin sonunu getireceğim!" diye devam ettim.

"Bu evden çıkmak için benim cesedimi çiğnemen gerek yenge!" Selim kararlı görünüyordu. "Kusura bakma. Abimin emrini çiğneyemem. Evden çıkamazsın."

"Neler oluyor?" diye yanımıza gelen Yeşim, bir bana bir de Selim'e bakmıştı.

"Naz!" dedi Hande, korkuyla. "Biraz konuşalım mı seninle?" Koluma dokundu. "Hadi gel, içeri girelim."

Kolumu sertçe Hande'nin elinden çektim. "Selim!" dedim, ona doğru bir adım atarken. "Arabamı derhal garajdan çıkarıp getirmek için sadece bir dakikanız var!"

"Yenge yapamam!" dedi Selim, korku dolu bir tavırla. "Bağışla! Beni öldürürsen ancak çıkabilirsin bu kapıdan!"

Çantamdan çıkardığım silahım Selim'e çevrilirken Yeşim panik dolu bir çığlık atmıştı. "Öyleyse ölebilirsin Selim, çünkü ben bu evde durmayacağım!"

Adamların hepsi ne yapmaları gerektiğini bilemez gibi birbirlerine bakarlarken, Selim'in bakışları önce Yeşim'e, akabinde de gözlerime değmişti. "Öldür yenge," dedi, kendinden emin bir tavırla.

"Beni hiç kimse kilit altında tutamaz!" dedim, hükmeder gibi. "Özgürlüğüme mani olan kimseyi acımadan vururum! Çok iyi bilirsin bunu!"

"Nazlı Hanım..." Bakışlarım bana seslenen adama çevrildi. "Bora Bey telefonda..."

Gözlerimi devirdim. "Önümden çekil Selim!" dedim, adamı duymamışım gibi. "Derhal, önümden çekil!"

"Nazlı!" Adamın hoparlöre aldığı telefondan Bora'nın baskın sesi duyulmuştu. "O silahını indirip bu şova bir son ver!"

"Adamlarına söyleyeceksin ve önümden çekilecekler!" dedim, ondan daha da baskın bir tavırla. "Sen de verdiğin davet de umurumda değil! Beni zorla bu evde tutamazsın!"

"İçeri gir Nazlı!" dedi Bora, dediklerimi umursamadan. "Dünya kadar şeyle uğraşıyorum, bir de seninle uğraşamam!"

"Kara! Polisler geliyormuş!"

"Polisler mi geliyormuş?!" Bora'nın şaşkın sesi karşısında içime derin bir acı saplanmıştı. Çehresine yerleşen ifadeyi iyi ki ben değil Gökhan görüyordu. Bütün bunlar oyunumuzun bir parçası da olsa, birbirimizle detayları paylaşmamış ve kalple beyin dengesini korumuştuk ama onu polise ihbar etmiş olmamın, geçmişteki yaralarını kaşıyacağını biliyordum. "Ne diyorsun amına koyayım!"

"Seni ihbar ettim!" Sesim sert değil, acı içinde çıkmıştı. "Beni bu evde zorla tuttuğunu söyledim!"

"Kara, birimiz eve dönsek daha iyi değil mi?!" dedi Gökhan'ın sesi. Siren sesi duyuldu. "Bu ne biçim bir karı koca kavgası amına koyayım!"

"Kes sesini!" dedi Bora, Gökhan'a. Sıkıntıyla alıp verdiği nefes, siren sesleriyle kesilen sessizliğin içinde dağılıp gitti. "Selim!" dedi sertçe.

"Emret abi!" Selim gözlerini hâlâ gözlerimden çekmiyor, ölmeye hazır olduğunu saklamadan karşımda duruyordu.

"Nazlı o evden çıkmayacak!" dedi Bora hiddetle.

"Anlaşıldı abi!" dedi Selim.

"Seninle de görüşeceğiz Nazlı! Bunu senin yanına bırakmayacağım! Gerçekten, bu kez bırakmayacağım!"

İki polis arabası bahçeye girerken Bora telefonu kapatmış, ben de Selim'e çektiğim silahı indirerek yeniden çantama koymuştum. Arabalardan biri, içinde zar heykeli olan fiskiyeli süs havuzunun önünde durdu. Selim'in bakışları da polis arabasına çevrildiğinde, Gürkan Abi arabadan inmişti. "Naz..." dedi, bana doğru yaklaşırken. Bakışları bahçedeki adamlar üzerinde dolaştı. "Burada neler olduğunu anlatmak isteyen var mı?"

"Bir yanlış anlaşılma olmuş olmalı Gürkan Başkomiserim," dedi Selim doğrudan.

"Öyle mi?" dedi Gürkan Abi, alayla.

"Öyle," dedi Selim, hiç düşünmeden. "Boşuna yorulmuşsunuz."

"Bora Karabey nerede?" diye sordu Gürkan Abi. Etrafına bakındı. "Maşallah! Kendisiyle mesaimiz asla bitemiyor!"

"Bir davet veriyor bugün," dedi Selim. Bakışları gözlerime çevrilip yeniden Gürkan Abi'yi buldu. "Nazlı Hanım'ın güvenliği sebebiyle evde kalmasını istemişti fakat... Nazlı Hanım durumu yanlış anlamış olmalı."

"Ne daveti?" diye sordu Gürkan Abi.

Kumarhane açmak ne olursa olsun illegal bir eylemdi ve bir başkomisere bunu söylememeliydik. Konuyu değiştirmek için, "Kimse, kimseyi güvenliği sebebiyle bir yerde zorla tutamaz Gürkan Abi, değil mi?" diye sordum. Gürkan Abi bana baktı ve başını beni onaylarcasına salladı. "Buna

alıkoyma

denir ve kanun önünde bunun bir yaptırımı olur."

"Gürkan Başkomiserim," dedi Selim, derin bir nefes alıp verirken. "Konu, Mehmet Şahindağ ile ilgili. Nazlı Hanım evden çıkmamalı. Bakın... İsterseniz Bora Bey'le konuşun. Veya ben ona söyleyeyim, işi bitince gelsin, o sizinle konuşsun. Ama lütfen şimdi bu işe karışmayın."

"Bu evden çıkmak istiyorum Gürkan Abi," dedim.

"Tamam," dedi Gürkan Abi, Selim'e. "İşleri eminim ki önemlidir Bora Bey'inin, işinden gücünden olmasın. İşi bittiğinde, gelip benimle konuşmasını söylersin!" Bakışları bana değip yeniden Selim'i buldu. "Bana bir ihbar geldi. Vatandaşın biri, bir evde, zorla tutulduğunu söyledi. Şimdi onu alıp buradan çıkarmak da takdir edersin ki benim işim."

"Olmaz Gürkan Başkomiserim!" dedi Selim, hızlıca.

"Geceyi emniyette geçirmek istiyorsun sanırım," dedi Gürkan Abi, alayla Selim'e bakarken. "Bana bak... Hiçbirinize hiçbir bok olmayacağını çok iyi biliyorum ama elimden geldiğince zamanınızı harcamak için ne gerekirse yaparım! Naz bu evden çıkacak! Seni alıp emniyete götürdüğümüzde, onu koruyamayacaksın! Bu riski göze alıyorsan, buyur karşı çık bana!"

"Bora Bey'le konuşmam lazım," dedi Selim.

"Naz, arabaya bin..." dedi Gürkan Abi, polis arabasını işaret ederek.

"Kendi arabama binip çıkacağım bu evden!" dedim sertçe. Selim'e öfkeli bir bakış attım. "Bütün bu adamlar da... Öylece izleyecekler!" Selim, bizden biraz uzaklaşıp Bora'yı ararken adamlardan birine döndüm. "Arabamı getirin!" Adamlar doğruca Selim'e bakmışlardı. "Arabamı getirin!" diye bağırdım, bir kez daha.

Selim yeniden bana yaklaştı. "Abim seni arayacakmış yenge."

Selim'e bir cevap veremeden telefonum çalmaya başladı. Bora, beni ikinci telefonumdan arıyordu. "Ne var?!" dedim, telefonu kulağıma götürdüğümde.

"Beni sadece sen mi duyuyorsun?" diye sordu.

"Bana bağırma!" diye bağırdım.

"Gürkan'ı atlatabilecek misin?" diye sordu.

"Evet!" diye bağırdım. "Sen beni karşına almaktan korkmuyorsan, ben de seni karşıma almaktan korkmuyorum, anladın mı?!"

"Gürkan'ı atlatacak mısın yoksa zaten peşine takılmayacak mı?!" diye sordu merakla. "Ne dedin ona, ne konuştunuz, anlamam gerek."

"İki!" dedim öfkeyle. "İki oldu bu, evet! Ne yapacaksın?! Söyle, ne yapacaksın?! Bir de adam tehdit etmekten ihbar edeyim seni! Hadi! Söylesene!"

"Selim'e asla senin izini kaybetmemesini söyledim. Görev 3. Selim seni durdurmaya, önünü kesmeye ve seni eve döndürmeye çalışacak. Kolay olmayacak ama onu atlatmanı istiyorum," dedi.

"Oldu! Başka bir emrin var mı?!" dedim alayla.

"Aferin benim kızıma," dedi. Kalakaldım. "Çok iyi iş çıkarıyorsun!" Gülümsememem lazımdı. "Sakın korkma!" Telefonu kapattı.

"N'oldu?" diye sordu Gürkan Abi, merakla. Yüzümde kontrol edemediğim alık bir ifade oluşmuştu. "Ne dedi? Betin benzin attı?"

Zorlukla yutkundum. "Bütün bunları..." dedim, içime derin bir nefes çekerken. "Beni sevdiği için yaptığını söylemiyor mu, deliriyorum öfkeden!"

"Biraz konuşalım," dedi Gürkan Abi, başıyla

uzaklaşalım

gibi bir işaret yaparken.

"Nazlı Hanım'ın arabasını hazırlayın!" dedi Selim, adamlardan birine.

Birkaç adım atarak, içinde zar heykeli bulunan fıskiyeli süs havuzunun önüne geçtik. "Naz..." dedi Gürkan Abi, sıkıntıyla. "Bak, Bora'nın bunu yapmaya hakkı yok. Biliyorum. Ama nasıl bir durumun içinde ve... Mehmet Şahindağ olayı, önemli bir olay. Güvenliğinden yana bir sıkıntı varsa, evde kalman

daha iyi olabilir. Belli ki o davette olmanı istemiyor. Bunu istemiyorsa, geçerli bir nedeni vardır. Kocanı benden daha iyi tanıyor olmalısın."

"Ada, Tarabya'da..." dedim, içime derin bir nefes sığdırırken. "Ben bu gece evde oturup ona bakmayacağımı söyleyince... Bora da onu Begüm'le Beyza'nın yanına gönderdi. Tek istediğim kızımın yanına gitmek. Merak etme, güvenliğimi tehlikeye atacak herhangi bir şey yapmayacağım."

"Kızının yanına gitmek istedin ve buna mı engel oldu?" diye sordu Gürkan Abi hayretle.

"Hayır hayır," dedim, başımı iki yana sallarken. "Bunu söylemedim. Bunu söylesem beni götürtürdü zaten. Ama ben tam olarak, bunu söylemek zorunda kaldığım için sinirleniyorum, anlatabiliyor muyum?"

"Bu hayatı sen seçtin," dedi Gürkan Abi, bundan hoşlanmadığını belli etmekten çekinmeyerek. "Üstelik bir kez de değil, iki kez." Yüzüme yerleşen ifade karşısında gülümsedi. "Kızma hiç bana. Gerçek bu."

Aslında ben kendime kızıyordum. Bütün bunlar gerçek olmadığı hâlde Bora'yı böyle bir duruma düşürmek zorunda kaldığım için. Ama bana bir görev veren kendisiydi ve verdiği görevi ancak böyle yerine getirebilirdim. Mehmet Şahindağ'ı öldürmenin bedellerinden biri de bu olmuştu. Kendimi, eğer Bora gerçekten güvenliğimden endişe etseydi, harfiyen değilse de az çok böyle davranabilirdi diye avutmaktan başka şansım yoktu. Sonuçta, böyle davranabilme ihtimali olmasa kimse bu olan bitene de sorgusuz sualsiz inanmazdı.

Kollarımı bağladım. "Seni bu işe karıştırmak, vaktini çalmak istemezdim. Ama başka çarem yoktu. Beni bu evde zorla tutamayacağını görsün istedim sadece."

"Durumu bildirmiyorum kimseye?" dedi Gürkan Abi, sorar gibi. "Ama bildirmemi istersen... Hiçbir halt olmayacak bile olsa, gelip ifade vermesi için uğraşırım. En azından belki burnu sürter. Ne dersin?"

"Yok," dedim, başımı iki yana sallarken. "İş ciddiye binmesin. Tek derdim bu evden çıkabileceğimi ona göstermekti, dediğim gibi. Şimdi arabama binip

Tarabya'ya gideceğim. Beni merak etme. Bir sürü araba peşimde olacak zaten güvenliğim için."

Gürkan Abi ağır ağır başını salladı. "Önce sen çık. Biz senin arkandan çıkarız."

Bakışlarımı Yeşim'in yanında şaşkınlık içinde duran Hande'ye çevirdim. "Sen de benimle geliyorsun."

"Yenge?!" dedi Selim,

daha neler

der gibi. "Hande Hanım'ı davete götüremezsin!"

"Tarabya'ya gidiyorum ben!" dedim, kızgın bir şekilde. "Davetin umurumda olmadığını söyledim!"

"Yenge, madem Tarabya'ya gitmek istiyordun... Niye söylemedin?!" dedi Selim şaşkınlıkla. "Abim buna engel olmazdı ki! Davete geleceğini düşündü!"

Selim'e ters bir bakış atarak Hande'ye döndüm. "Üzerini değiştir, çabuk ol, bekliyorum." Hande içeri girerken, Gürkan Abi'ye baktım. "Gürkan Abi, ben sizi daha fazla oyalamayayım. Siz gidin." dedim. Gürkan Abi, Bora'nın Tarabya'ya gitmeme engel olmayacağını Selim'den de duyduğuna göre, buradan içi rahat ayrılabilirdi. Böylece, benden sonra bu evden çıktıklarında, ben istemediğim hâlde ne olur ne olmaz diye düşünerek peşime takılma ihtimalleri varsa da bunu tamamen engellemiş olurdum. "Her şey için teşekkür ederim..."

"Herhangi bir şey olursa ara," dedi Gürkan Abi başını sallarken. Selim'e, aynı benim gibi ters bir bakış attı ve arabasına ilerleyip bindi. Yeşim'le göz göze geldiğimde, bakışlarında hiçbir yargı yoktu ama yine de utandığımı hissetmiştim. Gürkan Abi'nin içinde olduğu polis arabasıyla diğeri bahçeden çıkarken derin bir nefes alarak, yanımdan biraz uzaklaşarak Bora'yla konuştuğundan emin olduğum Selim'e kaçamak bir bakış attım. Abisine, Tarabya'ya gideceğimin raporunu veriyor olmalıydı.

Hande nihayet üzerini değiştirip de dışarı çıktığında, hızlıca arabama ilerledim. Gaza basarak bahçeden hızla uzaklaşırken, emniyet kemerimi takmıştım. "Başlangıç Noktası nerede?" diye sorduğumda, Hande hayretle bana döndü. "Bildiğini biliyorum. Her şeyi senin yanında konuştular. Nerede mekan?"

"Tarabya'ya gideceğimizi söyledin?" dedi Hande, sorar gibi.

"Nerede mekan Hande?!" diye bağırdım.

"Etiler!" dedi. Panik olduğu ve yaptığımız şeyin onu ürküttüğünü anlayabiliyordum. "Naz! Gitmesek daha iyi değil mi?!"

Selim'in içinde olduğu da dahil arkamda beş araba vardı. Işıkları ayarlayarak yardım alabileceğim OCTO da olmadığına göre, arkamdaki arabaları atlatabilmem için yolu uzatmam gerekiyordu ama hangi güzergâhı kullanarak bunu yapabileceğimi henüz bilmiyordum. Bildiğim tek şey Selim'in önümü kesip, beni eve döndürmeye çalışmayacağıydı çünkü Tarabya'ya gittiğimi düşündüğü ve Bora'ya da böyle söylediği için yalnızca beni takip edeceklerdi. Kilyos'tan çıkana kadar dikkat çekmemeli ve her şey yolunda gibi davranmalıydım. Işıkları ayarlayamazdık ama ben bulduğum ilk fırsatı değerlendirebilecektim. Sarıyer'e vardıktan ve çok yoğun görünmeyen sahil şeridinde ilerledikten sonra Hacıosman'a doğru sürmem fakat bunu yaparken de bir şekilde Selim'lerin peşime takılmasına engel olmam gerekiyordu. Elbette Selim'lerin neden en başta Sarıyer sahiline giderek yolu uzattığımı sorgulayacaklarını ve temkinli davranacaklarını da biliyordum.

Tarabya'daki otelin önünden geçtiğimde işlerin istediğim gibi ilerlemediğini fark etmiş ve ışıklar henüz yeşile döndüğü için Selim'leri atlatamayacağımı görmüştüm. O yüzden sahil şeridinden devam etmekten başka bir çarem kalmadı. Yeniköy, Emirgan, Baltalimanı istikametinde trafik el verdiğince hızlıca ilerlemeye devam ettim. Hande'nin konuşmaması işime geliyordu. Beni gaza getiren bir marş açtığımda, zaten dönülemez bir noktada olduğumuzu en iyi onun anladığını da biliyordum. Bebek'i geçtim. Arnavutköy ve Kuruçeşme'yi de. Selim ne düşünüyordu acaba, Hande'yle Boğaz kenarında gezintiye çıktığımı falan mı? Ortaköy'ü de geçtim. Beşiktaş'tan, Levent istikametine döndüm. Barbaros Bulvarı'nda nihayet amacıma ulaşmış ve ben durmaksızın geçip giderken, Selim'ler kırmızı ışığa

yakalanmıştı. Gaza biraz daha yüklenmemle birlikte marşın sesi kesilmiş ve kendi telefonum çalmaya başlamıştı. Arayan Selim'di.

Hande, bir sorun olduğunu ancak anlamış gibi arkamıza baktı ve şaşkınlıkla, "Selim'ler kaldı?" dedi. Bunun bir hata olmadığını ve bunu bilerek yaptığımı anlayınca da şoka girmiş gibi bana bakmaya başlamıştı. "Naz... Bir şey gelecek başımıza," dedi kaygıyla. "Anlıyorum. Çok sinirlendin. Ama-"

"Sus Hande!" dedim.

Çağrıların ardı arkası kesilmiyordu. Gökhan, Çınar, Bat... Hiçbir telefonu açmıyordum. Balmumcu'ya geldiğimde dümdüz Nispetiye'ye doğru ilerlemek yerine, Levazım'a doğru dönüş aldım. Böylece, Selim'ler ne kadar hızlanırlarsa hızlansınlar, bana yetişip beni bulamayacaklarını garanti altına almış olmuştum. İkinci telefonuma Bora'dan bir mesaj düştü. Kendi telefonum da çantamın içinde olduğu ve çantam kucağımda olduğu için, Hande ikinci bir telefonun varlığını hissetmeden mesaja baktım.

"Görev 4. Benden yeni bir mesaj alana kadar, arabayı boş boş sür."

Derken telefonum çaldı. Kendi telefonum. Bora arıyordu. "Nazlı!" diye bağırdı, ben telefonu açar açmaz. Hande oturduğu yerde adeta sıçramıştı. "N'apıyorsun ya sen?!"

Rol yapmanın da bir adabı vardı. Benim de Hande'den hiçbir farkım yoktu ve neredeyse korkuyla, aniden frene basacaktım. Bu kadar gerçekçi davranmak zorunda mıydı?! Zar zor çıkan bir sesle, "Ben de davete geliyorum!" dedim.

"Hayır!" diye bağırdı. Bir bardağın kırılıp giden sesi arabanın içinde buz gibi bir ortamın oluşmasına neden olmuştu. "Gelmeyeceksin! Bak, seni burada, herkesin içinde kovarak rezil ederim! Gelmeyeceksin, anladın mı beni?! Sabrım taşmak üzere! Neredesin?! Siktiğimin takip sistemini de engellemişsin! Konum gönder bana!"

Ulus'tan, Levent istikametine dönerken, "Bana emir vermeyi kes!" diye bağırdım.

"Neredesin?!" diye bağırdı.

"Söylemiyorum ya?!" diye bağırdım ben de. "Söylemiyorum, tamam mı?!"

Benimle birlikte Levazım istikametinde dönüş alan bir araç, Ulus'tan Levent'e döndüğümde de hâlâ peşimdeydi. Amacı Levent'e gitmekse neden yolu uzatıp Levazım'a dönmüştü ki, dümdüz Zincirlikuyu'dan ilerleseydi ya? "Nazlı bak, seni ben bulduğumda... İşler bizim için hiç iyi olmaz! Seni son kez uyarıyorum, bana hemen nerede olduğunu söyle!"

"Söylemeyeceğim!" dedim.

"Bana bunu yaşattığına çok pişman olacaksın Nazlı," dedi ve telefonu yüzüme kapattı. Hızımı düşürdüğümde arkamdaki araç da hızını düşürüyor, arttırdığımda ise arttırıyordu. Levent'ten Gültepe'ye döndüğümde araç da benimle beraber döndü ve ben artık takip edildiğimden emindim. Arabada iki adam vardı, bu adamları tanımıyordum. Kanyon'un oradan Zincirlikuyu'ya doğru ilerledim, Mecidiyeköy istikametine döndüm ve ben bütün bunları yaparken araç hep arkamdaydı.

Hande, "Ne oluyor?" diye sorduğunda, arkamdaki bir araca takıldığımı fark etmiş ve o da yan aynadan araca bakmıştı. "Selim'ler mi?"

Başımı iki yana salladım. Bora'yı aramam lazımdı. Bu da planının bir parçası mıydı, arkamdaki araçta onun adamları mı vardı? Bora'yı aramam lazımdı ama hangi telefondan arayacaktım? Kendimden mi ikincisinden mi? Takip ediliyor olduğum aleni bir bilgi miydi, bize özel miydi? Ama Hande de fark etmişti, nasıl bize özel olacaktı ki? Acaba Hande'ye fark ettirmemem mi lazımdı?

İkinci telefonumdan, bana mesaj gönderdiği numaraya yazdım:

"Takip ediliyorum. Hande de gördü. Senin adamların mı?"

Mecidiyeköy'e doğru ilerlerken yeniden kendi telefonum çalmıştı. Gökhan arıyordu. Açmalı mıydım bilmiyordum ama açtım. "Naz..." dedi Gökhan, uzlaşmacı bir tonlamayla. "Plakandan seni bulmaları on, bilemedin on beş dakika sürer. Davetin başlamasına bir saat kaldı. Bora kuduruyor öfkeden. Bak... Şu an yaşanan şey çok saçma. Sen de bir dursan, azıcık üzerine düşünsen fark edeceksin bunu. Neredesin, hadi konum at bana. Aldıracağım

seni. Buraya getirteceğim. İstediğin buysa, bu olacak. Dikkatimizi dağıtıyorsun şu an."

Hande bir kez daha arkamızdaki araca baktı. Mecidiyeköy'e doğru ilerliyorduk ve araç hâlâ arkamızdaydı. "Bora nerede?" diye sordum.

"Yanımda," dedi Gökhan, yumuşak bir sesle. "Bak beni de seni de duyuyor ve araya girip, aksi bir şey söylemiyor. Engel olmayacak buraya gelmene. Damarına basıldı bugün, o da anlıyor. Hadi, konum at bana."

"Gökhan, takip ediliyoruz!" Benden evvel konuşan Hande olmuştu.

"Ne?!" Gökhan'ın sesini Bora'nın sesi bastırmıştı.

"Selim'leri atlattığımızdan beri peşimizde bir araç var!" dedi Hande, bana özür diler gibi bakarken.

Bora, "Ah Nazlı, ah!" diye bağırdı.

Gökhan serinkanlılığını korumaya çalışırken, "Neredesiniz şu an?!" diye sordu.

Bora, "Allah kahretsin!" diye bağırdı.

Hande, "Mecidiyeköy metrobüs durağına doğru ilerliyoruz," dedi.

"Tamam," dedi Gökhan, derin bir nefes verirken. "Etiler'e doğru gelecek şekilde hareket edin. Ara sokaklardan Galata Deresi Caddesi'ne doğru ineceksin. Zincirlikuyu Mezarlığı'nın alt caddesi. Oradan ya Zincirlikuyu'ya ya da Levent'e bağlanıp Etiler'e geçmen gerek. Bekle. Bekle, ben en uygun rotayı atacağım şimdi sana. Buluşacağız yolda. Sorun yok."

İkinci telefonuma Bora'dan mesaj düştü:

"Görev 5. Galata Deresi Caddesi'ne indiğinde, Gültepe istikametinde ara sokaklara dal. Peşindeki arabanın seni durdurmasına ve seni almalarına izin ver. Sakın direnme. Sakın."

Gözlerim fal taşı gibi açılırken Hande, "N'oldu?!" diye sordu.

"N'oluyor?!" dedi Bora da Hande'nin sorusuna karşılık olarak.

"Bir mesaj geldi!" dedi Hande panikle. "Şoke oldu!"

"Ne mesajı?! Kimden?! Nazlı konuşsana!" dedi Bora, kızar gibi.

"O orospu çocuğu mu yine?!" diye sordu Çınar.

"Evet," diye yalan söyledim.

"Nazlı ben çıkıyorum!" dedi Bora, pürüzsüz bir sesle. "Levent'te buluşacağız. Hande, Gökhan'ın attığı rotayı aç ve benimle canlı konum paylaş."

"Tamam," dedi Hande, aldığı emir karşısında. Derhal rotayı açtı. Navigasyonun sesi zaman zaman Bora'nın telefonundan duyduğumuz sesleri bastırıyordu. Bora hareket ediyordu. Hızlı ve seri adımlarla yürüdüğü belliydi.

Navigasyon bizi Galata Deresi Caddesi'ne yönlendirirken, Aydın'ın uzaktan gelen sesini duymuştuk: "Beraber gidelim Kara!"

"Gelen gelsin! Burayı da tamamen boş bırakmayın! Herkes başka bir arabayla gelsin! Adam alın yanınıza!" Bora arabasını çalıştırdı. "Acil bir şey olmadıkça aramayın beni, Nazlı hatta kalacak! Falcon uzaktan takibi asla kaybetmesin! Asansörle bağınızı koparmayın!"

Peşimdeki araç da benimle birlikte dönüş almıştı. Bir camiinin önünden geçerek Galata Deresi Caddesi'ne ulaşmıştım ve fakat Hande'nin gözü önünde, rotayı takip etme işine nasıl son verip de Gültepe'ye dönecektim ki? Derin bir nefes alıp verdim. Belki de çok düşünmemek lazımdı. Biraz daha ilerleyip bulduğum ilk fırsatta dan diye Gültepe'ye döndüğümde Hande, "Naz!" dedi telaşla. "Yanlış gidiyorsun!"

"Rota yeniden oluşturuluyor."

"Nazlı?!" dedi Bora, sorar gibi.

"Yakaladı yakalayacak araç bizi! Ara sokaklardan geçerek kafasını karıştıracağım!" dedim.

"Kafana göre iş yapıyorsun Nazlı!" diye bağırdı Bora.

Ara sokak yokuştu ve dardı. Peşimdeki adamları atlatmak şöyle dursun, park hâlindeki araçların arasından geçebilmek bile çok zordu. Yokuşu bitirdiğimizde semt karakolunun önünden geçtik ve Gültepe'ye çıktık. Sağa dönüp Levent istikametinde ilerlemeye başladım. Bulduğum, ters yol olmayan bir ara sokağa direksiyonu kırdım. Sokak tenhaya benziyordu ve rota yeniden oluşturuluyordu. Sola dönecekken, önüme bir polis arabası çıkmıştı.

"Naz..." dedi Hande, zorlukla. Arabanın içinden üç polis indi. Fakat arkamızdaki aracın içindeki iki adamın da arabadan inmesi, önümüzü kesenlerin gerçek polis olmadıklarını düşünmeme sebep olmuştu. Köşeye sıkışmıştık.

"N'oluyor?!" diye sordu Bora.

"Polisler önümüzü kesti!" dedi Hande.

"Ne polisi ya?!" dedi Bora endişeyle. "Nazlı, bir şey söyle!"

"Beş kişiler..." dedim. Adamlara yakalanmam ve beni almaları Bora'nın bana verdiği bir görev olduğuna göre ona güvenmek zorundaydım. Beş kişiyi bir şekilde haklar mıydım bilmiyordum ama yine adamlara direnmemem de Bora'nın emriydi. Polis görünümlü adamlar kapılarımızı açtıklarında bellerindeki silahları açıkça, tehditkâr bir biçimde göstermişlerdi.

"Sorun çıkarırsanız beyniniz dağılacak!"

Benim tarafımda olan adamın kurduğu cümleyi Bora da duymuştu. "Kimsiniz lan siz?!" diye bağırdı, telefonun ucundan. Hande'nin tarafındaki adam, Hande'nin elinden telefonumu aldı ve çağrıyı sonlandırdı.

"İn!" dedi, benim tarafımdaki adam. Arabadan indim. "Dön arkanı, ellerini arabanın üzerine koy, bacaklarını aç!" Dediğini yaptım.

"İçeri girin!" diye bağırdı, Hande'nin tarafındaki adam. Başımı kaldırdığımda, evlerin birinin balkonundan bakan insanları görmüştüm. "Herkes içeri girsin!" Polis görünümlü adamın daha da yüksek çıkan sesi insanları ürkütmüş, hızla balkondan uzaklaşmalarına sebep olmuştu. Aynı beni aradıkları gibi Hande'yi de aramışlardı. "Temiz bu."

"Bu ablamız bayağı bir doluymuş ya!" Üzerimi arayan adam silahımı, şarjörlerimi, çakımı ve şıringamı almıştı. Bir diğer adam ise çantamdaki diğer telefonu ayağının altında ezmiş, biraz ilerideki rögar kapağını kaldırarak, kanalizasyona atmıştı. Çantamdaki silahı da aldı ve çantamı arabanın içine fırlattı. Üzerimi arayan adam ellerimi arkamda kelepçeledi ve beni sertçe çekiştirerek, "Yürü!" dedi. Polis arabasına bindiğimde sağıma ve soluma, ön koltuğa ve şoför koltuğuna toplamda dört adam yerleşmiş, biri ise dışarıda, Hande'yle kalmıştı. Araba hareket etti, geri geri giderek ana caddeye çıktı ve Kağıthane istikametinde ilerlemeye başladık.

Her şey Bora'nın kontrolü altındaydı, bugün Mehmet Şahindağ'ı alacak ve öldürecektik. Açıkçası bütün bunların nasıl olacağını bilmiyordum ama Bora'ya koşulsuz güveniyordum. Bu bir operasyondu.

Kağıthane'de, büyük bir caddeye ulaştığımızda etrafıma bakınıyordum ki sağımda oturan adam, "Eğ kafanı!" diye bağırırken, başıma bastırarak beni zaten bunu yapmaya kendi zorlamıştı.

Saymaya başladım. Bunun bir operasyon olduğunu ve görevimi layığıyla yerine getirdiğimi düşünerek yirmi bir dakika üç saniye boyunca saydım. Sağımdaki adam, beni arabadan indirip, siyah bir minibüse doğru çekiştirdi. Minibüsün şoförü başkaydı ve ön koltukta bir adam daha vardı. Üç polis görünümlü adam, üstlerindeki sahte olduğunu bildiğim polis yeleklerini çıkararak minibüse bindiler. Önce gözlerimi siyah, kalın bir kumaş parçasıyla; daha sonra da ayak bileklerimi kabloyla bağladılar. Ağzıma da bir kumaş parçası tıkıştırıp bant yapıştırdılar.

"Diğerine ne oldu?" diye sordu bir adam. Sesinin, minibüsün ön koltuğundan geldiğini düşünüyordum.

"Ölmüştür şimdiye," dedi, diğer arabada sağımda oturan adam. "Oyun oynuyormuş o da patrona."

İçime kesik bir nefes çekerken, vücudum titremişti. Bu nasıl olabilirdi?! Mehmet Şahindağ, Hande'nin oyun oynadığını nasıl anlamış olabilirdi?!

Minibüs çalıştı ve hareket etti. "Patron... Kara'nın karısıyla, Beyza'yı takas eder sanıyordum. Beklenmedik bir gelişme bu akşam olanlar," dedi, öndeki adam.

"Ben de şaşkınım," dedi, sağımdaki adam. "Uzun zaman sonra ilk kez sığınaktan çıkıyor. Öldürecek bu gece Kara'nın karısını. İstediklerini tedarik ettiniz değil mi? Bizden almasın sonra hırsını. Her şeyin eksiksiz olması gerekiyor. Yüzdü yüzdü kuyruğuna geldi."

"Ettik," dedi, başka bir adam.

"Plan niye son anda değişti?" diye sordu, sağımdaki adam. "Başka bir mekana geçiyormuşuz?"

"Patron bir duyum almış," dedi, öndeki adam. "Çok fazla bahsetmedi...

Onların kurdukları oyunu bozacağım. Ava giden avlanır,

gibi bir şeyler dedi."

Bahsettiği oyun Bora ile benim oyunum olamazdı, değil mi? Bunun olması için hainin ya ben ya da Bora olması gerekirdi çünkü. Bizim oyunumuzu nereden bilebilirdi ki?

"Kadını alırken zorlandınız mı?" diye sordu, öndeki adam.

"Yok," dedi, sağımdaki adam.

"Kadının dövüşmeyi bildiğini söylemişti patron?" dedi, öndeki adam.

"Zorluk çıkarmadı. Kalabalığız diye olabilir," dedi, sağımdaki adam. "Ama üzerinde cephane taşıyordu. Kara'nın adamlarını da kendi atlattı zaten. Kara öğrendi bu arada kadının kaçırıldığını. Biz kadını alırken telefondaydı."

"Patrona söylediniz mi?" diye sordu, öndeki adam.

"Söyledik," dedi, sağımdaki adam. "Patron, Kara'yla da iletişim kuracakmış zaten. Güvenli bağlantı oluşturulmasını istedi. Ayarlanıyor her şey."

"Karısını öldürürken herife seyrettirecektir," dedi, öndeki adam. Sesli bir nefes verdi. "Uzun zamandır en büyük hayali bu." Bir telefon sesi duyulduğunda, "Sessiz olun!" diye emretti. "Evet," dedi İngilizce konuşarak.

"Nazlı Karabey sizinle mi?" Bu, Frantz'in sesiydi.

"Evet. Silivri'deki depoya götürüyoruz," dedi, öndeki adam.

"Her şeyin kusursuz işlemesi gerekiyor!" dedi Frantz, emredici bir tonlamayla. "Kadının saçının teline dahi zarar gelmeyecek, unutmayın. Patronun emri böyle! İşini kendisi halledecek!"

"Merak etme. Orada görüşürüz," dedi, öndeki adam.

Telefon kapandığında sağımdaki adam, "Niye yalan söyledin?" diye sordu.

"Emri doğrudan patrondan aldım," dedi, öndeki adam. "Patron planı değiştirdi, sadece bize verdi bu görevi. Bizden başka bilen yok yeni gideceğimiz mekanı."

Bu, operasyonumuzun çöktüğü anlamına gelmemek zorundaydı.

"Yani... Frantz satmış mı patronu?" diye sordu, sağımdaki adam.

"Patron onu elediğine göre, bir şeyler olduğu belli..." dedi, öndeki adam. "Frantz'i yanlış yere yönlendirmemizi istedi. Silivri'deki depoya patlayıcı döşendi. Frantz kesin mevta da... Eğer gerçekten patronu sattıysa, birilerine haber verir de mekana birilerini çağırırsa, onlar da Frantz'le birlikte uçacak havaya. Kara hariç. Herkesi tek tek öldürmeden onu öldürmeyecek. En sona onu bırakacak. Yemini var."

İşlerin istediğimiz gibi gitmemesi ihtimal dahilinde olmakla birlikte, Bora'nın yediği kazığı düşününce göğsüm sıkışıyordu. Bu kazığı kimden yediğini bilmiyordum ama içeride hain olduğu aşikârdı. Hain yüzünden hem Hande patlamıştı hem de Frantz. Gözlerimden akan yaşlar ölüme yaklaştığım için asla değildi. Geride on bir gün önce bir yaşını dolduran kızımı

bırakacağım için de değildi. Sadece ama sadece Bora için ağlıyordum çünkü ölümümün, kendisi yüzünden olduğunu düşünecekti. Bu hayatta başına gelebilecek en kötü şeylerin biri de buydu zaten. Mehmet Şahindağ beni nasıl öldürürdü ya da beni öldürdüğü an'ı Bora'ya gerçekten izlettirir miydi bilmiyordum ama

en acılı ölüm

konusunda şimdiden haklı çıkmıştı. Benim için değil ama Bora için. Ben ne kadar acı çekersem çekeyim, bana ne yaparsa yapsın ölecektim ve geçecekti. Fakat Bora, hiç geçmeyen bir acıya mahkum olacaktı. Aslında beni değil Bora'yı öldürecekti yani, üstelik o yaşarken.

Bora için ölmem bile yeterince acıyken, beni kendi elleriyle Mehmet Şahindağ'a göndermiş olmasını nasıl aşacaktı? Benim onun yüzünden öldüğümü düşündüğü Bora'nın kalan hayatında Ada'ya ne olurdu peki? Bora kendini ömür boyu affetmezken ve benim ölümümden ötürü kendini suçlarken, Ada olduğu için arkamdan da gelemezken, birlikte nasıl bir yaşamları olacaktı ki?

Soru işaretlerini sevmediğim gibi, bir gün öldüklerinde evlatlarının okuması için onlara mektup bırakmak isteyen Ahmet Karabey'i öyle iyi anlıyordum ki... Keşke ben de yazabilseydim.

"Bebeğim,"

diye başlasaydım.

"Senin baban, benim bu hayatta gördüğüm en sevgi dolu adam. Sakın onu, yaşamak zorunda kaldığı hayat yüzünden ve benim başıma gelenler yüzünden yargılama. Bu hayatı ben seçtim. Babanı çok sevdim. O, ben yaşayayım diye öyle çok çabaladı ki... Eğer bir seçeneği olsaydı, benim yerime defalarca ölürdü zaten,"

diyebilseydim. Ada'ya bu hikâyeyi en objektif şekliyle anlatabilecek tek insan bendim. Bora kendini karalardı. En önce o Ada'ya, her şeyin kendisi yüzünden olduğunu söylerdi. Bora, kendi kalan hayatını mahvedeceği yetmezmiş gibi kızımızın da bütün hayatını mahvedecekti! Annesi toprağın

altında, babası ise toprağın üzerinde yok olup gidecekti. O şartlar altında matematiğinin iyi olması da mümkün olamazdı ki.

Nefesim sıkışıyordu ama şu an panikatağa teslim olamazdım. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Ölümden korkmuyor olmam, ölümü bu kadar kolay kabullenebileceğim anlamına gelmemeliydi. Ölmenin korkakların işi olduğunu bana öğütleyen kapkara gözlü adama duyduğum saygıdan ötürü en azından, nefesimi ölüm kesene kadar hayatta kalmanın yollarını bulmam; onu bulamıyorsam da kalanları hayatta tutmanın yollarını bulmam lazımdı. Eğer öleceksem de ölmeden evvel bir kez Bora'yla konuşmalıydım. Ondan almam gereken sözler vardı. Yaşamaya devam edeceğinin sözü... Kızımız için. İyi bir baba olmayı, beni kaybetmiş olmanın ötesinde tutacağının sözü... Benim hatırım için. Bir şekilde ya kendim için ya da Bora'yla Ada için bir şeyler yapmam lazımdı. Her yolu denemeden pes etmek her şeyden evvel Kara'nın karısına yakışmazdı ki.

Gözlerimden akan yaşları bile silemiyorken ne yapacaktım peki?

"Seni seviyorum Nazlı."

"Ani."

Gözlerimden akan yaşlar şiddetlenirken saniyeler dışında bir şey saymaya ihtiyacım olduğunu anlamıştım. Başparmağımla nabzımı bulmaya çalıştım. Çok hızlı atıyor olması işime geliyordu. Bora'nın nabzının da benimle birlikte attığını düşünürsem, onun nabız atışlarını sayıyormuş gibi hissetmemin mantıksız bir tarafı yoktu. Saniyeler geçerken, yol akıp giderken, sona doğru yaklaşırken zihnimin içinde bir oyun başladı.

Artık Ada, ışıklı ayakkabıları olmadan da yürüyebiliyordu. Hatta koşuyordu. Derdini daha iyi anlatabilecek kadar konuşuyordu da. Önce ona, sonra elliye, sonrasında ise yüze kadar saymayı öğrendi. Çarpım tablosunu da. Kelimeleri doğru düzgün telaffuz edemese bile derdini daha iyi anlatabiliyordu. Okumayı söktü erkenden. İngilizcesi, en az Türkçesi kadar iyiydi. Okula başladı. Birinci sınıfın ilk günü yaşadığımız heyecanı, dördüncü ve sekizinci sınıfın son günleri de yaşattı bize çünkü okul birincisiydi. Liseye başladı. İlk kez aşık oldu.

Yurt dışındaki birçok üniversiteden kabul aldı ve fakat o, aynı annesi gibi Boğaziçi'nde Matematik okumak istedi. Bora da ben de bu kararını saygıyla karşıladık. Dersime girdiği o ilk an, annem ve kendimin başka bir versiyonunu yaşadığımı hissettim. Annesinden ders almak da onun için hem bilindik hem de çok yeni bir şeydi ama bundan da hoşlanmıştı. Üniversitedeyken yine aşık oldu. Bu kez durum daha ciddiydi, çünkü sevgilisini bizimle tanıştırmak istemişti. Bora hiçbir zaman kabul etmeyecek olsa da, Ada'nın sevgilisi Bora'ya benziyordu. Fiziksel olarak değil, mental olarak. Çok zeki, iyi aile terbiyesi almış, saygılı ve şefkatli bir çocuktu. Bir de Ada'ya çok güzel bakıyordu, en çok bu hoşuma gitmişti. Bora'nın da.

Aşık olmuştu ama önceliği kariyeriydi. Yüksek lisans eğitimini yurt dışında almaya karar verdi. Oxford'a girdi. Ben Harvard'a girmesini tercih ederdim ama Ada'yla ilgili her şeyde de Bora'yla eşittik ve birbirimizi dengeliyorduk. Ada, aynı benim gibi bilim insanı olmak istiyordu, zaten artık akademik çalışmalarımızı birlikte yapmaya başlamıştık ama akademik kariyeri için babasının okulunu tercih etmişti. Önemli değildi. Onunla birlikte çalışmak, hiç gelmeyeceğini sandığım en güzel günleri yaşamama sebep olmuştu. Bora da hep yanı başımızdaydı. Matematikten anlamasa da bütün bu an'ların coşkusunu bizimle paylaşmayı hiç bırakmamıştı.

Yıllar adeta saniye hızında yitip giderken, Ada kendi tarihinin en özel gününü yaşıyordu. Gelinliğimin içinde onu izlerken gözlerim mutluluktan dolu doluydu. Bora elimi sımsıkı tutmasa belki de oturup hüngür hüngür ağlardım. Yalıkavak'ta evlenmek istemişti, aynı bizim gibi. Nikâhında üç şahidi vardı, üçü de bu hayattaki en iyi arkadaşlarıydı: Asya, Leo ve Demir. Kızımızın en özel gününü bütün ailemizle, eksiksiz, kayıpsız bir şekilde kutlamak, Bora ve benim için hayatın bir hediyesiydi.

Yıllar geçmişti.

"Oldu mu o kadar sahiden ya?"

demekten bıkmadığım kadar uzun yıllar. Akademik çalışmalarımın tümünü Ada'ya emanet edip Bora'yla denize açılmıştık. Rotasız, kaptanı sevdiğim adam olan bir tekneyle, dünyanın bütün kıyılarını tek tek dolaşmıştık. Kapkara gözlerine her bakışımda içim aşkla dolmaya devam ediyor, her dokunuşunda kalbim yerinden çıkacakmış kadar hızlı atıyordu. Öyle güzel

Nazlı

diyordu ki, her defasında ilk güne dönüyordum. Kıbrıs'taki o otel odasının balkonuna. Birlikte yaşadığımız uzun, upuzun hayatın bana öğrettiği en önemli şey, çok sevmek ve çok sevilmekteki

çok

'un, sonsuza eş değer oluşuydu.

Bir gün... Çok sonra bir gün... Birbirimize yeteri kadar doyduğumuzda... Mevsim yazken, sıcak bir gün batımında belki... Birlikte yatağımıza uzandık. Ben başımı Bora'nın göğsüne yasladım, o da beni sımsıkı sarmaladı. Denizden esen tuzlu melteme karışan bergamot kokusu içime dolarken, birlikte gözlerimizi yumduk.

Minibüs durdu. Çok uzun bir hayat yaşamıştım. Sağımdaki adam hareketlendi ve ayaklarımı çözdü. Yaşamak istediğim her şeyi yaşamıştım. Adam, kolumdan tutarak beni çekiştirdi ve minibüsten indirdi. Her an'ımda Bora'ylaydım ve çoğu an'ımıza Ada da eşlik etmişti. Adam kolumu bırakmıyordu ve bir yere doğru yürüyorduk. Zaten bir insan ömrüne başka da bir şey sığmazdı ve her ömrün bir sonu olduğu, bilinen, bilimsel bir gerçekti. Kesif bir rutubet kokusu burnuma dolarken, her neredeysek buranın artık kullanılmayan bir yer olduğu belliydi. Çok uzun bir hayatın sonunda, artık ölmeye hazırdım.

Adam beni kendi eksenim etrafında döndürdü ve hafifçe ittirdi. Sırtım duvar olduğunu sandığım bir yere değerken sertçe, "Otur!" dedi. Kalçamın üzerine otururken sırtımı duvara yasladım ve bacaklarımı karnıma doğru çektim. Gözlerim kumaş parçasından ayrıldığında karanlık, keskin bir floresan ışığıyla aydınlanmıştı. Gözlerimi kırpıştırdım. Eski, kullanılmayan bir fabrikadaydık. "Burada, uslu uslu bekleyeceksin!"

"Patron on beş dakikaya kadar burada olur!" Konuşan adam, minibüste önde oturan adamdı. Beni Hande'nin yanından alarak arabaya bindiren dört adamdan farklı olarak daha cüsseliydi. "Etrafı ablukaya aldınız mı?" diye sordu, hem arabada hem de minibüste sağımda oturan adama.

"Kontrolümüz altında her şey," dedi, sağımda oturan adam. Elindeki iple yeniden ayaklarımı bağlamaya kalktığında ona yine direnmedim. İçeride on bir kişi vardı ve hepsinin hakkından gelebilmem mümkün değildi.

"Bu kadın neden sakinleştirici almış gibi davranıyor?" dedi, sahte polis yeleği giyen ve arabada solumda oturan adam. "Bir tekme dahi atmaması pek akıl kârı değil."

Haklıydı. Öleceksem de hayatta kalmak için mücadele edebilir, kaybedeceğimi bile bile kazanmayı deneyebilir, olmazsa da şerefimle ölebilirdim. Fakat yolumuz henüz kesilmeden direnmemem gerektiğini Bora söylemişti ve ipin ucu baştan kaçtığında, sonrasında yakalamak da zor oluyordu. Operasyonumuzun baltalandığını bilsek, belki de önümü bile kesemezlerdi. Öyle çok kaçmıştı ipin ucu.

"Bir tekme atarsa, beş tekme yiyeceğini bildiği içindir," dedi, sağımda oturan adam. Ayaklarımı bağladı ve ayağa kalktı. "Bazen hırçın davranmak ama bazense uysal olmak çözümdür. Bugün için, uysal olmanın çözüm olduğunu düşünüyor belli ki. Belki de Kara tembihlemiştir onu zamanında, bir gün başına gelecekleri ön görerek." Bakışları gözlerimi buldu. "Tembihledi mi?"

Tembihlememişti ama tembihlemiş gibi başımı salladım, ölmeden evvel onlarla sohbet etmek istemiyordum. Zaten ağzımın içinde bir kumaş parçası, üstünde ve kenarında da kalın bir bant vardı. Gözlerimi yumdum ve zihnim biraz evvel oynadığı oyunun son karesine odaklandı.

Sevdiğim adamla birlikte gözlerimizi kapadığımız an'a. Benim prangam bileklerimdeki kelepçe, ayaklarımdaki ip değildi. Bora'yla son bir kez olsun konuşamayacak olmak benim elimi kolumu daha çok bağlıyordu. Ağzımdaki bant yüzünden konuşamıyor olsak, ondan zaten bir şekilde kurtulurdum ama maalesef engel bu değildi.

Belki bir gün Bora'yla bambaşka bir hayatta gözlerimizi açacak ve yine birbirimizi görecektik, kim bilir... Bunu düşünmek, içimde bir gülümseme isteği uyandırmıştı. Yeniden karşılaştığımızı, birbirimizi sanki yıllardır tanıyormuş gibi hissettiğimiz hâlde ilk kez tanışacağımız o an'ı hayal ettim. Kapkara gözlerini ilk kez göreceğim o an'ı. Onun bana çarpılacağı, benimse aklımın başımdan gideceğini bildiğim o an'ı.

Kapı gürültüyle açıldığında zorlukla yutkundum. Acaba öldükten sonra, burada olan biteni görebilecek miydim? Gözlerimi açtığımda, Mehmet Şahindağ içeri girmişti. Kot pantolonu üzerine kısa bir mont giymişti ve başında bir şapka vardı. Şapkasını çıkarırken bana yaklaştı. Saçı sakalı uzamıştı ve yüzünde yorgun, sağlıksız bir ifade vardı. Gözleri gözlerimle birleştiğinde gereken dozu almış korkunç bir bağımlı gibi gülümsedi. "Sonunda... Nazlı Hanım," dedi. Aldığı haz sesine de yansımıştı. "Buradasınız. Beni özlediniz mi?"

"Çok özledi!"

Bu ses Bora'ya aitti.

"Keza ben de!"

Dehşete kapılmışçasına başımı sola doğru çevirdiğimde, yaslandığım duvarın biraz ilerisindeki eskice bir kapıdan içeri girdiğini görmüştüm.

"Şükür kavuşturana Şahindağ!"

Bulunduğumuz alandaki sekiz adamın silahı Mehmet Şahindağ'ı hedef alırken; Bora'nın geldiği küçükçe bir odadan çıkan on beş adamın silahı da Bora'ya ve bana silahları çevrili -sağımda oturan adam dışındaki polis yeleği giyen iki adam ve ilk peşime takılan arabadaki iki adamdan biri olmak üzere- üç adam ve Mehmet Şahindağ'ı hedef almıştı.

"Ama sen hiç, bizi özlemiş gibi değilsin?" Bora'nın sırtı bana dönük, elleri pantolonunun ceplerinde, duruşu ise dimdikti. "Bu şaşkın ifadenden hoşlanmadım, hevesimi kaçırıyorsun."

Mehmet Şahindağ'ın ifadesinin benimkinden bir farkı yoktu ama onun dudakları benimkiler gibi bir bantla sabitlenmedikleri için, biraz açılmışlardı. "Nasıl oldu bu?!"

Bora uzun ve içten bir kahkaha attı. "Doğru zamanda, doğru yerde, doğru hamleler yaparsan kazanamayacağın oyun yoktur." Başıyla, minibüste önde oturan adama bir işaret yaptı. O adam da sağımda oturan adama bir işaret yaptığında, silahı Mehmet Şahindağ'a çevrili adamlardan altısı, silahı bana

ve Bora'ya çevrili üç adamın silahlarını alarak, onları Bora'nın çıktığı odaya doğru götürdüler. Mehmet Şahindağ, bütün bunları sessizce ama hâlâ şaşkın bir ifadeyle izliyordu. Bora, "Kara, girdiği oyunu kaybetmez," dediğinde, Mehmet Şahindağ yeniden ona bakmıştı. "Neden biliyor musun? Çünkü Kara, kaybedeceği oyuna girmez."

"Karına oynadığın oyunu kaybetmiştin?!" dedi Mehmet Şahindağ, alayla.

"Tartışılır," dedi Bora, bir elini cebinden çıkarıp yanağını kaşırken. "Çok şey kaybettim, karım dahil. Ama oyunu kaybetseydim, karım hayatta olmazdı."

"Bu nasıl mümkün oldu?!" diye sordu Mehmet Şahindağ. Öfkesini dizginlemekte zorluk çekiyordu. "Biraz önce Silivri'deydin sen!"

"İşte..." dedi Bora, omuzları kalkıp inerken. "İnsanoğlu... Kuş misali. Bir orada, bir burada..." Güldü. "Böbürlenmek gibi algılamazsan eğer, senin şansın daha çoktu... Çünkü Hande'yi ve Frantz'i deşifre ederek, hepsinin seni sattığını öğrenmeni sağlayarak, yani şartları kendi açımdan zorlaştırarak, büyük bir risk almıştım." Mehmet Şahindağ'ı tepeden tırnağa süzdü. "Neyi atladın biliyor musun? Sen karısını öldürme diye, seninle o leş gibi pazarlığı yapan adam olduğumu... O yüzden, adamların Nazlı'yı aldıktan sonrasını hiç düşünmedin. Koşa koşa çıktın ininden. Demedin ki,

o adam da bu adamdı.

Eğer kazanmanın hırsına bürünmeseydin, intikamın bu kadar gözünü kör etmeseydi; aynı adamın, karısını senin yanına, senin adamlarınla gönderecek kadar cesur davranabileceğini de kestirebilirdin."

Mehmet Şahindağ bakışlarını kendisine silah doğrultmuş sekiz adamı üzerinde dolaştırıp yeniden Bora'ya döndüğünde nefretle dolmuştu. "Bu pezevenkleri satın almışsın!"

"Tartışmaya açık bir beyan. Yine," dedi Bora. Bir elini Mehmet Şahindağ'ın omzuna koydu. "Üzülme..." dedi, dümdüz bir sesle. "Şu an kazandım ama... Kazancım, kayıplarımın önüne geçemez. Yani hâlâ üstünlük sende. Sen başladığın yerdesin, aynı yalnızlıkla. Ben ise senin yüzünden geride

bıraktığım canları hiçbir zaman unutmayacağım. Benim kazancım yalnızca, daha fazla kaybetmemekle ilgiliydi."

"Aklında bir şey var senin..." dedi Mehmet Şahindağ, aynı Bora'yı burada ilk gördüğü an'daki gibi bir şaşkınlıkla. "Beni öldürmeyeceksin!" Bora'nın elini omzundan hafifçe ittirdi. "Aklında bir şey var senin!"

Bora alaylı bir kahkaha attı. "Şu düşmanı tanıma işinde o kadar iyisin ki..." dedi, başını iki yana sallarken. Onunla birlikte odadan çıkan adamlardan birine baktı ve başıyla bir işaret verdi. Altı adam öne çıktığında, Bora iki adım geri çekilmişti. Adamlar silahlarıyla Mehmet'e yaklaştıklarında, "Küçük bir yolculuğa çıkıyorsun Şahindağ..." dedi Bora. Mehmet Şahindağ merakla Bora'ya bakmıştı. "Kısa, şehir içi bir yolculuk, merak etme... Bir süre misafirim olacaksın."

"Ne yapacaksın bana?!" diye sordu Mehmet Şahindağ. Sesine bulaşan korku dolu tınıyı gizleyememişti. "Neden öldürmüyorsun beni?!"

"Sen kendini ölmüş sayabilirsin," dedi Bora, bir eliyle kibarca çıkış yolunu gösterirken. "Bir mezar taşın olacak olsaydı, ölüm tarihine

02. 12. 2022

yazardık. Ama evet, bugün ölmeyeceksin. Bunun nedenini düşünmek için epey vaktin olacak."

Bora adamlara başıyla sessiz bir emir verdiğinde, içlerinden biri Mehmet Şahindağ'a sertçe, "Yürü!" diye komut vermişti.

Bora, Mehmet Şahindağ odadan çıkana kadar arkasından baktı. Diğer adamlar, Mehmet Şahindağ'ın çıkmasıyla birlikte silahlarını indirdiklerinde Bora bana dönmüştü. Hızlı adımlarla yanıma geldi ve bir dizini yere koyarak eğildi. "Bebeğim..." dedi, yüzümü avuçları arasına alırken. Kapkara gözleri, beni tepeden tırnağa taradıktan sonra yeniden gözlerimde durdu. "Biraz canın acıyacak," dedi, parmak uçları ağzımdaki banda ulaşırken.

Bora bandı çıkarırken, minibüste önde oturan adam Bora'ya doğru yaklaşmıştı. Bora ağzımın içindeki kumaş parçasını çıkarırken; önde oturan

adam da silahını Bora'ya doğrultmuştu. Ben korku dolu bir tonlamayla, "Bora!" derken; önde oturan adam da sertçe, "Kara!" demişti.

Diğer adamların hepsi önde oturan adama silah çekerken Bora, göz bebeklerimin içine kadar işleyen korkudan, arkasını da görüyor gibiydi. Dudaklarıma, acısını geçirmek ister gibi kısa bir öpücük kondurdu. Başını hafifçe, arabada sağımda oturan adama çevirdiğinde, adam Bora'nın bakışlarından gerekli mesajı almış ve cebinden çıkardığı anahtarı ona atmıştı. Önde oturan adam, bir kez daha "Kara!" derken, Bora anahtarı havada yakaladı ve bana verdi. Ben kelepçenin kilidini açarken, o da ayaklarımı çözmüştü.

"Kara!" dedi adam, bir kez daha.

Bora elimden tutup beni ayağa kaldırırken kapı bir kez daha gürültüyle açılmış ve içeri Frantz'le birlikte, üç adam girmişti. Bora, beni hafifçe arkasına alacak şekilde dururken elimi bırakmadı ve bakışlarını Frantz'e çevirdi. Frantz de Bora'ya silah çeken öndeki adama kısa bir bakış atıp, bize dönmüştü. "Teslim ettik," dedi kısaca.

Bora başını salladı ve nihayet, kendisine silah çeken adama döndü. "Evet?" dedi,

ne var

der gibi.

"Sözünü tut!" dedi adam. Sesi titremişti. "Beni, karıma ve oğluma götür!"

"Onları sana getireceğimin sözünü verdim, seni onlara götüreceğimin değil," dedi Bora, alelade bir şey söyler gibi.

"Aynı şey!" dedi adam, isyan eder gibi.

"Değil," dedi Bora, umursamaz bir ifadeyle.

"Tamam," dedi adam, sakinliğini korumaya çalışırcasına. "Onları bana ne zaman getireceksin?"

"

Mehmet Şahindağ öldüğünde

, demiştim. Frantz bunu iletmedi sanırım..." dedi Bora.

"Öldürseydin o zaman!" diye bağırdı adam acıyla. "Kaç gün oldu?! Kaç gündür oğlumu da karımı da görmüyorum ben!"

"Aziz. Lütfen silahını indir," dedi Frantz, araya girerek. "Karının da oğlunun da iyi olduğunu biliyorsun. Bu akşam da onlarla görüntülü konuştun."

"Karımı ve oğlumu istiyorum! Hemen!" Adam, yani Aziz, bu kez İngilizce konuşarak haykırmıştı. "Daha fazla beklemek istemiyorum! Benim oğlum henüz bir yaşında bile değil! Karım çaresizce onları kurtaracağım zamanı bekliyor! Ben sözümü tuttum, siz de tutacaksınız!"

"Silahını indirmediğin her saniye, karına ve oğluna kavuşacağın zamanı geciktiriyorsun!" dedi Frantz, sertçe. "Kara'yı mı öldüreceksin? Oğlunu da karını da bir daha göremezsin! Öldüremeyeceğini hepimiz biliyoruz! Kaldı ki Kara'yı öldürürsen, sen de hemen burada ölürsün! Sadece işler senin açından daha da zorlaşıyor, başka bir şey olduğu yok!"

"Kara zaten beni öldürecek!" dedi Aziz. Bora'ya baktı. "Senin, Mehmet Şahindağ'ın adamlarını yaşatmayacağını biliyoruz! Bizi öldüreceksin! Mehmet Şahindağ öldüğünde biz de ölmüş olacağız ve karımı da oğlumu da bana getiremeyeceksin! Ölmeden önce oğlumla karımı görmek istiyorum!"

Bora derin, sıkıntı dolu bir nefes verirken, "Hadi sevgilim," dedi ve sanki Aziz ona silah çekmiyormuş gibi yürümeye başladık.

"Yalvarıyorum Kara!" dedi Aziz, arkamızdan. "Lütfen, ölmeden önce oğlumla karımı görmeme izin ver!" Bora işaret parmağını havaya kaldırarak bir yuvarlak çizdiğinde odadan çıkmıştık ve yaptığı şeyin anlamını bilmiyordum. "N'olur! N'olur, oğlumla karımı göreyim ölmeden. N'olur!"

Aziz'i anlıyordum. Ben de bu gece, onun hissettiklerinin aynısını hissetmiştim. Fakat bunu dile getiremeyecek veya Aziz'le empati yapıp,

Bora'ya ona oğlu ve karısını gösterip göstermeyeceğini soramayacak kadar ambale olmuş gibi hissediyordum. Öncesinde sormam gereken daha önemli bir soru vardı. Dışarı çıktığımızda içime derin bir nefes çektim ve yürümeye ara vermeden, "Hande... Öldü mü?" diye sordum.

"Hayır," dedi bana şaşkınlıkla dönerken. "Bunu nereden duydun?"

"Kelepçenin anahtarını veren adam söyledi," dedim.

Bir arabanın önünde durduk. "İyi Hande," dedi. Ön koltuğun kapısını benim için açtı ve kenardaki cam şişeyi bana uzattı. Ayaklarımı dışarı sarkıtarak koltuğa oturdum. Suyu kana kana içtiğim sırada, bir dizini yere koyarak önümde eğilmiş ve boşta kalan elimi tutmuştu. "Sen peki? Sen iyi misin?" diye sordu, şişeyi dudaklarımdan uzaklaştırdığımda.

"İyiyim," dedim, başımı sallarken. "Sadece... Sadece öleceğim sanmıştım."

Kaşları çatılırken, "Anlamadım?" dedi. Şişeyi elimden aldı. "Ama ben sana korkmamanı ve her şeyin kontrolüm altında olduğunu söylemiştim?"

İçime kesik bir nefes çektim. "Adamlar arabada kendi aralarında konuşuyorlardı. Planın değiştiğine dair. Frantz'in de hain olduğunu... O konuşmaları duyunca, gerçek değilmiş ama, ben bilmediğim için gerçek sandım. Biri Aziz'di, diğeri de sana anahtarı veren adam işte."

"Diğer adamların işkillenmemesi için konuşmuşlardır," dedi, başını iki yana sallarken. "Mehmet Şahindağ'ın onlara güvendiğini ve otoritenin kendileri olduğu anlaşılsın diye." Sıkıntılı bir nefes verdi. "Güvende olduğundan emindim. Seni riske atacak bir şey yapmadım. Kontrolü elimden hiç bırakmadım." Cam şişeyi yere koydu ve iki elimi birden tutup kelepçelendiğim bileklerimi öptü. "Ve sen... Çok iyi bir iş çıkardın Nazlı!"

"Bitti değil mi artık?" dedim.

"Bitti," dedi. Gülümsedi. "İnanması zor ama gerçekten bitti."

"Öleceğim sanırken..." dedim, içime derin bir nefes daha çekerken. "Ölmediğim bir evrendeki geleceğimizi hayal etmeye çalıştım. Bize, bir sürü

şey yaptırdım içimde kalmasın diye. Sanki uzun bir hayat yaşamışım gibi. Yaşlandık ama bizi yaşlı hayal edemedim. Bugünkü gibi aklımda kaldın. Ölürken... Birlikte öldük... Birbirimize doyduktan sonra birlikte ölürken, bugünkü gibiydik ama... Ada'nın çocukları bile olmuştu. Çocukları büyümüştü falan. Yani aslında çok yaşlı olmamız gerekirdi. Ama yaşlanamadık hayalimde." Parmak uçlarım sakallarına değdi. "Sakallarına aklar düşemedi..." Saçlarını okşadım. "Saçlarına da. Hani evlenirken, annemle babamın yaşlılığını da hayal edememiştim ya... Görmediğim şeyleri gözümün önüne getiremedim."

"Bir gün sen göreceksin zaten bunu sevgilim," dedi, parmak uçlarımı öperken. "Hayal etmeye çalışmana gerek yok."

Gülümserken, "Buraya benden önce mi geldin?" diye sordum. Başını beni onaylarcasına salladı. "Nasıl oldu? Neler oldu? Bana her şeyi anlatmanı istiyorum."

"Frantz, içerideki adamların bazılarını manipüle etti. Parayla, bazı sözlerle, sağlayacağımız olanaklarla... Mehmet Şahindağ içeriden kaçtığında ama İstanbul içinde bir yere sıkışıp kalıp yer değiştiremediğinde, yanında onları tutmuş. En güvendiği azınlığı... Bu adamlar sahada en çok Frantz'i görüyorlar ama Mehmet Şahindağ'ı değil. Kimseye tam olarak güvenmediği için, onları burnunun dibine o kadar da sokmadığı için, adamların Frantz'le daha çok mesaisi oldu."

"Aziz'in karısını ve oğlunu mu kaçırttınız?" diye sordum, merakla.

"Evet," dedi, başını sallarken. "Aziz'in sadakati diğerlerine kıyasla daha yüksekmiş. Duygusal bağlardan ötürü değil, sadece adamın karakterinden. Mehmet Şahindağ, onun karısının ve oğlunun güvenliği için sorumluluk almış. Frantz en içeride olduğu için yerlerini çok kolay öğrendi. Aziz'i tavlayamazdı, kendine mecbur bıraktı. Aziz de oğluyla karısının güvenliğini sağlayamayan bir adama duyduğu sadakatin anlamsız olduğuyla yüzleşti."

"Sana güvendi yani?" dedim.

"Benim, daha doğrusu Frantz'in talimatlarına uymak zorunda kaldı demek daha doğru olur," dedi. Ayağa kalktı ve arabanın önünden dolanarak şoför

koltuğuna geçti. Ben de kapımı kapattım. Bora, gözlerimin içine baktı. "Aziz, Frantz'den şüphelendiğini söyledi Mehmet Şahindağ'a. Onun da zaten şüpheleri vardı biliyorsun ama Nagihan Akbulut'un ölümüyle, o şüpheler dağılır gibi olmuştu. Aziz, Frantz'i ablukaya aldı. Frantz'le benim yaptığım bir görüşmeye şahit oldu bu sırada da. Frantz de geri zekalı olmadığı için, kendisinden şüphelenildiğini düşündüğünü söyledi bana. Ve zaten ben de Mehmet Şahindağ'ın, Hande'ye, senin ölümünle ilgili söylediği şeylerden rahatsız olduğumu ve bir an evvel harekete geçmek istediğimi..."

"Böylece Hande'nin aslında bize çalıştığını öğrendi," dedim, sorar gibi.

"Aynen," dedi. Kendisine bir sigara yaktı. "Planımı anlattım. Başlangıç Noktası'nın sahte açılışını... Senin sahte kaçırılmanı... Frantz'in bir mekan belirlemesini, seni oraya götürmesini ve Mehmet Şahindağ'ın da oraya gelmesini istediğimi söyledim. Tabii bunu duyan Mehmet Şahindağ da fırsatın ayağına geldiğini düşündü, planımı beğendi, Frantz'in de hain çıkmasının öfkesiyle planımı kendince değiştirmeye çalıştı. Bozmadı planı ama plan içinde plan kurdu. Bunu kesin yapıp yapmayacağından son dakikaya kadar emin değildik, ondan sana dün gece söylemedim. Sadece yemi ortaya koyabilir ve gerisini izleyebilirdim. Ne zaman ki sen evden çıktın, Hande ona bizim kavga ettiğimiz haberini uçurdu, Frantz senin peşine takıldı... Ondan sonra Mehmet Şahindağ planını devreye soktu. Aziz'den, Frantz'e yalan söylemesini isteyerek ve seni Frantz'in değil, Aziz'lerin kaçırmasını sağlayarak. Ki benim de istediğim zaten buydu. Senin güvenliğinin Aziz'e emanet edilmiş olması. Çünkü o an Aziz'e, Frantz'den bile daha çok güveniyordum. Biri de seni ve Ada'yı kaçırsa, bana istediği her şeyi yaptırabilir çünkü. Mehmet Şahindağ mekanı da değiştirdi işte. Temeli bu. Bazı küçük detaylar da var ama artık önemli değil. Sonuca odaklan. Mehmet Şahindağ'ı aldık mı, aldık."

Başımı rahatlamış bir şekilde arkaya yasladım ve Bora'nın parmak uçlarındaki sigaraya uzanıp, içime bir duman çektim. "Gerçekten çok garip hissediyorum," dedim, başımı Bora'ya doğru çevirirken. "Yani... Resmen... Resmen kurtuluyoruz ondan!" Bir duman daha çektim ve sigarayı yeniden ona uzattım. "Nereye götürttün onu? Neden hemen burada öldürmedin? Ateş edemeyeceğini düşünüyorsan, seve seve bu görevi üstlenebilirim!"

"Ona yazdığım

son,

bu kadar yavan değil..." dedi. Bakışları karşımızdaki eski binaya çevrildi. "Yıkık dökük, eski bir fabrikada kurşun yiyerek ölmekten çok daha kötüsünü hak ediyor. O yüzden ben sana başka bir görev vereceğim."

"Nedir?" diye sordum, gülümseyerek.

"Görev 6. Bugün burada olan her şeyi unutacaksın," dedi. Kaşlarım çatılırken yüzüne bakakalmıştım. "Mehmet Şahindağ seni kaçırttı. Ben de Frantz aracılığıyla bir şekilde seni kurtardım. Frantz'in bana çalıştığı ise bu esnada patladı, bana çalıştığı ortaya çıktı."

"Anlamadım?" dedim şaşkınlıkla. "Sen neyden bahsediyorsun?"

"Odaklan Nazlı," dedi, sakince. "Mehmet Şahindağ seni kaçırttı ve ben de seni kurtardım. Olan biten sadece bu. Mehmet Şahindağ, bu akşam, buraya hiç gelmedi. Onu görmedik." Bakışları dikleşirken, göz bebekleri hepten kararmıştı. "Başka bir şey yaşanmadı. Kalan her şeyi unutacaksın. Değil benimle yalnız kaldığında bunu konuşmak, zihninden bile geçirmeyeceksin burada olanları."

"Tamam da niye?!" diye sordum, baskın bir tavırla. "Anlamıyorum?!"

"Bir operasyonda aldığın görevi anlamaya çalışmazsın. Sadece uygularsın," dedi. Kaşlarım havalandı. "Herkese oynamaya devam edeceğiz. Mehmet Şahindağ'ın peşinde olmaya devam edeceğiz. Sana öfkeliyim, bütün bu yaşananlar için. Bütün plan bozulduğu, Başlangıç Noktası açılamadığı, başına buyruk davranman sonucunda bir kez daha Mehmet Şahindağ'a koz verdiğimiz için..."

Başımı iki yana sallarken, "Seni anlamam gerek..." dedim.

"Güven," dedi.

"Güveniyorum ama-"

"Güveniyorsan, bunun ama'sı olmaz!" dedi, lafımı keserek. Derin bir nefes alıp verirken, sigarasını söndürerek küllüğe atmıştı. "Bak Nazlı," diye devam

etti, gözleri kararlılıkla gözlerimi bulurken. "Bir planım var. Ve istediğim tek şey, bana sorgusuz sualsiz yardım etmen."

"Hani 2 Aralık 2022'den itibaren aydınlık gecelerimiz başlıyordu?" diye sordum, kısık bir sesle.

"Başladı," dedi, başını sallarken. Eğildi ve bir eliyle yanağımı kavradı. "Bitti, sevgilim. Bittiğini ikimiz de biliyoruz. Sadece bunu şimdi ilan etmeyeceğiz, o kadar."

"Evde bir hain olduğunu düşündüğün için mi?" diye sordum, merakla. "Haini mi yakalamaya çalışıyorsun?"

"Bu da sebeplerden biri. Onlarca sebebim var. Bütün sebepleri ben bile bilmiyorum, bana inan," dedi. Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. "Unutma ki bizim tek düşmanımız hiçbir zaman sadece Mehmet Şahindağ değildi ve benim bu hamlem, bundan sonraki hayatımızın koşullarını iyileştirecek... Bugün olan ve gelecekte olabilecek bütün düşmanlar, karşımda tövbe edecekler."

"Kul plan yaparken hayat bozar ya hani..." dedim, kaygıyla. "Ya elimizdeki fırsatı kaçırırsak ve-"

"Bana güven!" dedi, kızar gibi. Başımı mecburen, olumlu anlamda salladığımda gülümsedi ve dudaklarıma uzun bir öpücük kondurdu. "Öyleyse gidebiliriz," dedi. Emniyet kemerine uzanıp kemerimi bağladı. Arabayı çalıştırdı ve kendi emniyet kemerini de taktıktan sonra gaza bastı.

Böyle düşünmemiştim ama bunu dile getirmekten çekindiğim için sustum. Başımı camdan dışarı çevirdim ve yolu izlemeye başladım. Yalnızca nerede olduğumuzu sordum; o da Gebze'de olduğumuzu söyledi ve ardından hiç konuşmayarak, kafamızın içindeki düşüncelerimize gömüldük. Fondaki şarkılar değişiyor, yol hızlıca akıyor, Bora ara ara araştırmacı bir tavırla bana bakıyordu. Bazen bakışlarını görmezden geliyor, bazen de hafifçe gülümsemeye çalışıyordum. Belli ki Mehmet Şahindağ'ın ölmemesi ve o hâlâ yaşarken neler yaşanacağını bilmemek sadece beni huzursuz ediyordu ve ben de mızmızlanıp, bugünkü zaferini Bora'nın burnundan getirmek istemiyordum. Ben ise zaferimi Mehmet Şahindağ kendini ölmüş saydığında değil, gerçekten

öldüğünde ancak yaşayabilecektim. Tabii Bora, onu öldürdüğünü bana haber verme nezaketini gösterirse.

Kilyos yoluna girdikten biraz sonra, yavaşça frene basarak yolun ortasında arabayı durdurduğunda kafamdaki düşünceleri susturup merakla Bora'ya dönmek zorunda kalmıştım: "N'oldu?"

"Eve gittiğimizde rol yapabileceğine emin misin?" diye sordu, düz bir tavırla.

"Evet?" dedim, başımı sallarken. "Bütün gün yaptığım gibi?"

"Şu an bana rol yapamıyorsun," dedi sıkıntıyla. "Bir şey yokmuş gibi davranmaya çalışıyorsun ama olmuyor."

Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırırken gözlerimi gözlerinden kaçırmıştım. "Tartışmak için bir hayli yorgunum."

"Benim istediğim şey de tartışmak değil," dedi. Derin bir nefes alıp verdi. "Hissettiğin neyse, benimle paylaşman..." Ne diyeceğimi bilemez, daha doğrusu hissettiğimin ne olduğundan emin olamaz bir şekilde yalnızca yüzüne baktım. "Söyle bana..." dedi, bir kez daha. "Yolu uzattığımı, yapmam gerekeni yapmayarak hayatımızı riske attığımı mı düşünüyorsun?"

"Hayır," dedim, başımı iki yana sallarken. "Bugün ölmemesi gerekiyorsa, ölmemesi gerekiyordur. Çünkü onu öldürmeyi en çok isteyen insanlardan biri olduğunun farkındayım."

"O zaman niye böyle davranıyorsun?" diye sordu, yargılamadan uzak meraklı bir tavırla.

"Çünkü sana güvenmemi isteyip kalan her şeyi kendi başına halletmeye çalışman..." dedim, sıkıntılı bir nefes verirken. "Ben sana güveniyorum. Koşulsuz güveniyorum. Bu sana attığım kocaman bir adım. Ama sen de bana doğru bir adım atsan ve... Bana gerekli doneleri versen olmaz mı?" Sitem etmiyor, sadece yumuşacık bir tonlamayla konuşuyordum. "Madem bu operasyonda birlikteyiz, bana bu konuda biraz daha yakın olsan olmaz mı? Bak, planının aşamalarını sormuyorum, bunun her dakika değişkenlik

gösterdiğinin bilincindeyim. Ama en azından sıradaki görevlerim ya da senin sıradaki hamlelerin beni dumur etmese? Olasılıkları kısmen de olsa bilsem? Üç aşağı beş yukarı benim de bir fikrim olsa? Bilirsin işte. Daha evvel birileriyle ortak bir şekilde çalıştın sonuçta."

"Çalışmadım," dediğinde, yüzüne şaşkınlıkla baktım. "Bakma öyle," dedi, omuz silkerek. "Dediğin şekilde kimseyle çalışmadım."

"Peki benimle böyle çalışamaz mısın?" diye sordum, zorlukla yutkunduktan sonra. "Ben sana güveniyorum. Ama benim kendimi biraz daha güvende hissetmemi sağlayamaz mısın?"

"O zaman, bakışlarındaki bu korkunç ifadeyi silecek misin?" diye sordu. Nasıl baktığımı bilmediğim için gözlerim kısılmıştı. "Benim o orospu çocuğuna çalıştığımı ve onu koruduğumu düşünecekmişsin ama bir yandan da böyle düşündüğün için utanıyormuşsun gibi bir ifaden var Nazlı."

İstemsiz bir kahkaha attım. "Şu an'da da ondan bahsederken

Mehmet Şahindağ

deseydin, böyle düşünebilirdim gerçekten de... Şimdi rahatladım," dedim, dalga geçer gibi.

"Bugün korktun..." dedi, benim aksime gayet ciddi bir tavırla. "O mezar fotoğrafı gelince." Başparmağı ve orta parmağıyla alnını sıvazladı. "Operasyonu iptal etmek istedim ki biraz daha sakinleşmesen, olacak olan buydu. Sonrasında göreve adapte olduğunu düşündüm. Her şeyin, senin cephende de sorunsuz ilerlediğini... Ama sen, öleceğini düşünmüşsün. Seni içine soktuğum bir operasyonda, bize tuzak kurulabileceğini... Diyelim ki tuzak kuruldu. Diyelim ki gerçekten mekan değişti. Diyelim ki gerçekti bütün olanlar... Seni gelip kurtaracağıma dair ufacık bir umudun olmamış. Gözlerinde gördüm bunu."

"Çünkü sen kahraman değilsin ve sana böyle bir misyon yüklemeye hakkım yok," dedim, kendimi savunmak ister gibi.

"Eğer ufacık da olsa bir risk olsaydı... Ufacık bir risk... O operasyona seni sokar mıydım?! Sana verdiğim görevleri harfiyen yapacağına güvenerek ve bu şekilde ilerlediğimizde başına bir şey gelme ihtimalinin yüzde sıfır olduğunun bilincinde olmasam, seni o operasyona sokar mıydım?" Yüzünde ve bakışlarında öyle bir ifade vardı ki, cevabım

evet

olsa, onu hiç tanımadığımı düşünerek benden boşanmak isteyebilirdi. Neyse ki benim cevabım

evet

değildi.

"Hayır," dedim kararlılıkla. "Ama hayat ya bu... Her zaman bir şey olabilir ya..."

"Olabilir, doğru... Ama sence benim B, C, D, E gibi bir sürü planım yok mudur?!" dedi, kızgınlığını bastırmaya çalışırken. "Bugün gerçekten bu olsaydı... Silivri'ye gittiğimde seni bulamadığımda hayatımın şokunu yaşasaydım mesela... Ve alternatif bütün planlarım tükenseydi diyelim ki... Son çare, hemen orada Mehmet Şahindağ'ı arayıp, ona kendi ellerimle Beyza'yı verirdim. Sonra onu da alırdım ondan. Pisi pisine dönmedim ya ben adadan! Ve senin de bütün bunları bilmen gerekirdi."

"Takas yapmayı düşünmediğini söylemişti arabadaki adamlar," dedim.

"Bende kal, demiştim sana..." dedi, kaşları havalanırken. "Beni kaybetmemeni, benden uzaklaşmamanı... İkimize de bir şey olmayacağını söylemiştim... Duyduğun herhangi bir şeye değil, bana inanman gerekirdi. Korkmaman... Benim öldüğümü söyleseler bile inanmaman. Son saniye yeni bir plan güncellemesi yapıp, ona depodaki patlamada öldüğümü de düşündürebilirdim. Ama sen, benden duymadıkça, gözünle görmedikçe, hiçbir şeye inanmamalıydın. Korkmamalıydın." Ofladı. "Nazlı, sana korktuğun için kızacak değilim. Korkmuşsan, korkmuşsundur. Ama korktuğun bir evrende tek çözümüm seni geri planda tutmak. O yüzden seni eve bırakıp,

ki evde de bu oyuna devam etmek gibi önemli bir işimiz var, ardından daha sert şeyleri kendi kendime halletmeyi düşünüyorum."

"Ölmekten korkmadım," dedim hızlıca. "Ada'yı ve seni bir daha göremeyeceğim için... Bir de sen... Senin yüzünden öleceğimi düşünerek kalan hayatını zehir edersin ve kızımızın da hayatı zehir olur ve her şey mahvolur diye..." Başını sitem edercesine iki yana sallarken dudakları aralandığında, konuşmasına fırsat vermeden yine ben devam ettim: "Biliyorum biliyorum. Ölümü kabul ettim diye de kızacaksın. Ama kızma... Tam olarak kabul etmedim. Etmezdim yani de... Şey oldu... Yani planı beraber yaptık diye ve sen kendini suçlarsın diye... Yani aslında korkmak yerine üzüldüm daha çok. Böyle sonlanacağımızı düşündüğüm için."

"Ya beni ya kendini öldürüyorsun kafanın içinde ve inanılmaz kaygı yüklüsün," dedi sıkıntıyla. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama ben Kara'yım. Beni bir başkasıyla karıştırma. Benim yersiz özgüvenlerim yoktur. Yapamayacağım şeyi söylemem. Altından kalkamayacağımı düşünsem, o işe kalkışmam. Yapamayacağım şeye

yapamayacağım

derim dürüstçe. Her şeyi biliyorsam, her şey benim kontrolüm altındaysa, kimse kafamı karıştırmıyor ve dikkatimi dağıtmıyorsa, genellikle yaptığım şeyde başarılı da olurum."

"Her şeyi kontrol etmek mümkün mü ki?" diye sordum merakla.

"Kimse benden bir şey gizlemiyorsa, evet!" dedi, gergin bir şekilde kendine bir sigara yakarken. "Bugüne kadar başımıza ne geldiyse, birileri benden bir şeyleri sakladığı için geldi. Ben, Beyza'nın yaşadığını öğrendikten sonrasını düşün... Ortada hiçbir sır kalmadığında yaşadıklarımızı düşün... Leo'yu kaçırdı, gittim aldım. Sen hamile olduğunu söyleyip yüzüme kapatmasan, o operasyonda da alacaktık Şahindağ'ı. Sen, Leo'yu ona kendi ellerinle verdin, ardından Beyza'yı götürdü, sonra gittim Beyza'yı da aldım. Herifi tutuklamak istedikleri için, formüle ulaşmak istedikleri için, onu öldürmedim ve tutuklanmasına izin verdim. Çünkü İstihbarat'la çalışıyordum ve sözlerinden çıkamazdım. Kozum yoktu. Bir hücrede olması ya da ölmesi arasında bir fark da yoktu benim için. Umurumda bile değildi. Tarantula, benim arkamdan iş

çevirerek, formül kimsenin eline geçmesin diye kendini öldürdü; benim kontrolümde değildi. Gökhan, Tarantula'nın da adrese ulaştığını ben bilmediğim için yaralandı, bu da benim kontrolüm dışındaydı. Biz, sen ve ben, gittik Nazlı. İzimizi kimse bulamadı. Mehmet Şahindağ bize yaklaştı, doğru, ama bizi bulamadı! Bulurdu, evet. Yaşamaya devam etmek zorunda olduğumuz, bir çocuğumuz olduğu, bir adaya tıkılı kalarak ömür boyu yaşayamayacağımız için. O bizi bulamasın diye, biz döndük. Zencefil de benim kontrolümde değildi, planı ben başlatıp yönetmedim. Nagihan Akbulut kendini feda etmeye kalkmasaydı, o da bugün hayatta olurdu. Kimsenin iradesi benim kontrolümde değil. Umarım, kontrolüm altında ilerleyen olaylarda gösterdiğim performansı değerlendirebilmen için, biraz olsun faydası olmuştur bu söylediklerimin."

"Amacım seni kırmak değildi. Bütün bunları ben de biliyorum," dedim, sıkıntılı bir nefes verirken. "Hatta hamile olduğumu bilseydin, o nişanı da tarayamazdı zaten. Ya da ben diretmeseydim, Begüm'ü de kaçıramazdı. Zencefil olayında da-"

"Nazlı!" dedi, sözümü keserken. "Kendini suçla diye söylemedim bunları! Ben de kimseyi suçlamıyorum! Olaylar, bir şekilde akışında ilerliyor. Etki tepki gibi, herkesin bir davranış biçimi var... Anlatmaya çalıştığım şey, koşulları ben sağladığımda ve bunun dışına çıkılmadığında bir sorun olmayacağı... Bundan öncesinin, senin için de bundan sonrasına referans olması..." İç çekti. "Ayrıca kırılmıyorum. Sadece, hiç kurmak istemediğim cümleler kurmak; sürekli Kara oluşumdan, güçlü oluşumdan, bu işte iyi oluşumdan bahsetmek zorunda kaldığım için yani ve bunu devamlı yapmak zorunda kaldığım için özellikle, sinirleniyorum."

"Benim adıma karar vermen de beni sinirlendiriyor," dedim, üste çıkmak için. Kaşlarını çattı. "Beni geri planda tutup, daha sert şeyleri kendi kendine halletmeyi düşündün madem... Niye bana sormadın bunu isteyip istemediğimi?"

"Çünkü korkan biri hata yapar Nazlı?" dedi, itiraz dolu bir tavırla. "İzin ver de, korktuğun noktada seninle çalışmak ya da çalışmamak benim seçimim olsun."

"Korkmadığımı söyledim ya," dedim, ters bir tavırla.

"İyi!" dedi ve arabayı çalıştırdı. Konuştuğumuz hiçbir şey yaptığı seçimi değiştirmemiş olsa gerek, arabayı Kilyos istikametinde sürmeye devam etti. Başımı camdan dışarı çevirdim ve inin cinin top oynamaya dahi tenezzül etmediği karanlık yolu izlemeye başladım. Fakat Bora, bakışlarımın kendisini hedef almasını istiyor olsa gerek, biraz ileride U dönüşü yaptı. Şaşkınlıkla ona baktığım on birinci saniyede gözlerini gözlerimle birleştirdiğinde, yüzünde

ne

der gibi bir ifade vardı. "Korkmadığını söyledin ya," dedi, benim aksime gayet düz, normal, sıradan bir tavırla. "Gidiyoruz işte." Gülümseyerek arkama yaslandığımda, zar zor duyacağım bir şekilde, "Küfür küfür küfür," diye mırıldanmıştı.

♠

"Well, they blew up the chicken man in Philly last night

And they blew up his house, too

Down on the boardwalk they're ready for a fight

Gonna see what them racket boys can do"

Şarkının sesini açmıştım.

"Now there's trouble busin' in from outta state

And the D.A. can't get no relief

Gonna be a rumble on the promenade

And the gamblin' commissioner's hangin' on by the skin of his teeth"

Bora telefonunu eline alıp birine bir mesaj yazdığı sırada Kuruçeşme'deydik. Otele gireceğimizi anlamıştım. Bu, şarkının yarım kalacağı anlamına geliyordu ama dinleyebildiğim kadar dinlemek istiyordum.

"Everything dies, baby, that's a fact

But maybe everything that dies some day comes back

Put your makeup on, fix your hair up pretty

And meet me tonight in Atlantic City"

Vale kapımı açtığı sırada Bora şarkıyı kapatmıştı. Arabadan indik. "Keşke biraz daha dinleyebilseydim," dedim. Bora elimi tuttu. "Severdim bu şarkıyı ama hiç ciddi ciddi dinlememişim. Çok güzel değil mi sözleri?" diye sordum.

Başını beni onaylarcasına salladığı sırada otele girmiştik. Resepsiyona uğramadan asansöre doğru ilerledi. Asansörü çağırırken, lobide karşılıklı oturan iki adama bir bakış attı ve adamlar Bora'yı başlarıyla selamladılar. Asansöre bindik. "Madem sen de geliyorsun... Başka bir yoldan ilerleyeceğim. Empati yap," dedi. Ne demek istediğini anlamaya çalışırken asansör durmuştu.

Asansörün girişinde bizi karşılayan bir adam, aksanlı İngilizcesiyle, "Hoş geldiniz. Size eşlik edeceğim," dedi. Koridorda ilerledik ve bir süitin önünde durduk. Adam kapıyı bizim için tıklattı.

Çok geçmeden kapıyı Elisa açtı. Yüzüne yerleştirdiği gülümsemesiyle, "Hoş geldiniz," dedi ve içeri geçmemiz için biraz geri çekildi.

Bora, Elisa'yla tokalaştı. "Nasılsın?"

"

İyiyim," dedi Elisa. Benimle de tokalaşacağını düşünmüştüm fakat o, sanki çok yakın arkadaşmışız gibi bana sarılmıştı. "Siz de çok iyi görünüyorsunuz."

"Merhaba," dedi Romeo. Masmavi gözleri Bora'yla aramda mekik dokuyordu. "Hoş geldiniz."

"Geç oldu, biliyorum," dedi Bora, Romeo'yla tokalaşırken. "Bu saatte rahatsız etmek istemezdik ama..."

"Bizim için hiç de geç bir saat değil,"

dedi Romeo, içten bir tavırla. Elime uzandı ve elimi öptü. "Lütfen içeri geçin. Boğaz'ın tadını çıkarıyorduk biz de. Bir şeyler ikram edelim size."

"Çok vaktimiz yok," dedi Bora. Elisa'ya kısa bir bakış atıp yeniden Romeo'ya döndü. "Misafirlerimizle görüşüp gitmemiz gerekecek."

"İçerideler," dedi Romeo.

Elisa önümüzden yürüyerek bizi yönlendirdi, bir kapının önünde durup kapıyı tıklattı ve açtı. İçeride Aziz, kucağında bir bebek ve yanında da bir kadın vardı. Odaya girmemizle birlikte, kadının boğazından tiz bir ses dökülmüştü. Aziz, bebeği kadına verdi ve hızlıca ayağa kalkarak, onları korumak istercesine hafifçe öne çıktı. "Vakit geldi mi?" diye sordu, bakışlarını Bora'ya dikerken.

"Allah rızası için yapmayın..." dedi kadın, ayağa kalkıp kucağındaki bebekle Aziz'in önüne geçerken. "Acıyın bize! N'olur, acıyın bize!"

"Derya, yapma..." dedi Aziz, hafifçe kadının koluna dokunurken. "Böyle anlaştık, biliyorsun!"

"Sen anlaştın, ben değil..." dedi Derya, canı yanar gibi. Bakışlarını yeniden Bora'ya çevirdi. "Oğlum daha yedi aylık. N'olur, bebeğimi babasız bırakmayın..." Kadının kucağındaki bebeğe baktım. Huzursuzca annesinin kollarında kıpırdanıyor, neler olup bittiğini kavramaya çalışıyor, boğazından kendince konuştuğuna dair sesler çıkarıyordu. "Ne isterseniz yaparım. Yaparız. Lütfen kocamı bağışlayın."

"Bebeği ve kadını al, dışarı çık Nazlı," dedi Bora, bir direktif verir gibi.

Dediğini yapmak üzere bir adım attığım sırada kadın, "N'olur yapmayın!" diye bağırmıştı.

Bebeğin ağlamaya başlamasıyla birlikte Aziz, "Hayatım..." dedi, yine Derya'nın koluna dokunurken. "Yapma. Oğlumuzu korkutuyorsun. Yapma...."

Bora'ya baktım. Bana gözleriyle bir emir verdi fakat verdiği emri algılayamadım. Kadını ve bebeği dışarı çıkarmamı mı istiyordu? Aziz, bebeği kucağına almış, sakinleşmesi için, "Bir şey yok oğlum... Korkma... Bir şey yok..." diyordu. Derya ise bebekten daha çok ağlıyordu. Bora, bir kez daha gözlerimin içine baktı. "Benim gitmem lazım... Ama sen annenle uslu uslu duracaksın... Tamam mı?" dedi Aziz.

"N'olur yapmayın..." dedi kadın, yere çökerek.

"Eğer ben olmasaydım," dedi Bora, kadına bakarken. "Karım ve kızım da ölebilirdi... Bence, benimle empati yapabilirsin."

Empati. Bora, empati yapmamı istemişti. Aziz'in yaşaması için benim konuşmam gerekiyordu.

"Hayatım lütfen..." dedi Aziz, kucağındaki bebekle yere eğilirken. "Böyle anlaştık diyorum... Değişmeyecek Kara'nın kararı. Yalvarma... Lütfen."

Çünkü belli ki Aziz, Bora'ya kolay kolay yalvarmayacaktı ve fakat Bora, onu hayatta tutmak istiyordu.

Derya daha çok ağlarken, hafif yüksek çıkan bir sesle, "Bora..." dedim. Bora,

nihayet

dercesine bana döndü. "Yapma..." dedim, rica dolu bir tonlamayla. "Baksana... Küçücük bir bebek var ortada. Onu babasız bırakma."

Aziz ve Derya umutla önce bana, sonra Bora'ya bakmışlardı. "Bu adam, Mehmet Şahindağ'ın adamı Nazlı!" dedi Bora, kısık ama sert bir tonlamayla. Elisa ile Romeo, öylece kenarda duruyor ve bizi izliyorlardı. "Mehmet Şahindağ emrettiğinde, kızımıza da sana da bana da acımayacaktı!"

"Büyüklük bizde kalsın..." dedim, yalvarır gibi. "Anlıyorum. Ben de çok öfkeliyim, aynı senin gibi. Ama biz... Biz farklı davranamaz mıyız?"

"Hayatımı sana adarım Kara," dedi Aziz, benden aldığı cesaretle. Bora, kısılan gözleriyle Aziz'e bakmıştı. "Ne dersen, ne istersen... Koşulsuz yaparım."

"Sana neden güveneyim?" diye sordu Bora, Aziz'i aşağılar gibi.

Aziz ayağa kalktı. Üç adım atarak Bora'ya yaklaştı. Elini öpüp alnına götürmesine, Bora engel olmamıştı. "Mehmet Şahindağ, Frantz'in tuzağını öğrenince... Bana bir çanta verdi... Ve o çantayı bir yere saklamamı istedi." Bora, tahminlerinde yanılmamış gibi alaylı bir şekilde gülümseyerek başını salladı. "Ben adam satmam. Karımı ve oğlumu koruyabilseydi, onu asla satmazdım... Çaresiz kaldım. Eğer karımı ve oğlumu korumayı başarırsan seni de satmam. Sana kendimi adarım."

Bora kararsız kalmış gibi Aziz'e bakarken, Derya umut dilenir gibi, "Lütfen..." dedi.

"Düşüneceğim," dedi Bora, gözlerini Aziz'den ayırmadan. "Önce çantayı göreyim..."

"Sen düşünürken... İzin ver de karımla ve oğlumla kalayım..." dedi Aziz.

Bora başını salladı. Romeo'ya döndü. "Bu gece burada kalsınlar. Yarın üçünü de aldırtacağım," dedi, İngilizce konuşarak.

"Tabii," dedi Romeo.

Bora telefonunu çıkardı ve Aziz'e uzattı. "Adresi yaz." Aziz hızlıca adresi yazdı ve telefonu Bora'ya verdi. "Frantz, Mehmet Şahindağ'ı sattı. Mehmet Şahindağ da yeri ifşalandığı için başka bir yere saklanmak zorunda kaldı. Yeni yerini senden başka kimseye söylemiyor. Ondan aldığın emirlerle, onun kalan adamlarını yönetmeye devam edeceksin."

"Ne dersen," dedi Aziz, emre amade bir biçimde.

"Yat kalk, karımın nazik kalbine dua et," dedi Bora, ters bir şekilde.

"Allah razı olsun," dedi Derya, ayaklarıma kapanmaya çalışarak. Refleksif bir şekilde, bir adım geri çekildim. "Allah seni kızına ve kocana bağışlasın bacım. Allah sizi birbirinizden ayırmasın."

Bu geceki korkularım aklıma geldiğinde bütün kalbimle, "Amin," dedim.

♠

Bora, arabayı içinde zar heykeli bulunan fiskiyeli süs havuzunun önünde durdurduğunda yüzüm asık ve omuzlarım düşüktü. Herkes buradaydı. Beyza, Begüm ve Bahar da. Eve yaklaştığımızın haberini muhtemelen çoktan aldıkları için merakla dışarı çıkmışlardı. Arabadan indik. İlk öne atılıp bana sarılan Begüm olmuştu. Belki diğerleri de bana sarılabilirlerdi ve fakat Bora öyle öfkeli görünüyordu ki, bu faslı çekemeyeceğini herkese alenen belli ediyordu. "Çok şükür buradasın," dedi Begüm. Ayrıldığımızda bakışlarımız birleşti. "Ödümüzü kopardın! Sana bir şey yapmadı değil mi? İyi misin?"

Begüm'e cevap verecekken Bora'nın, "Ben sana ne dedim Selim?!" diye bağırmasıyla, bakışlarımın odağı değişmişti. Bora, takım elbisesinin yakasından tutarak Selim'i kendine yaklaştırmıştı. "Nazlı'nın izini nasıl kaybedersin?!"

"Abi..." dedi Selim. Sesindeki ve yüzündeki mahcubiyet açık seçikti. "Haklısın... Elimden geleni yaptım... Ama... Işıklarda... Atlattı yengem beni."

"Bu mu lan elinden gelen?!" diye bağırdı Bora, hiddetle. Güçlü bir yumruk attığında, Selim burnunu tutarak geriye doğru yalpalamıştı. "Elinden geleni ne zaman yapmış olursun, biliyor musun?! Öldüğünde! Ölmemişsin işte! Karşımdasın! Demek ki elinden geleni yapmamışsın!"

Bora, ben gerçekten kaçırılmış olsaydım ne yapması gerekiyorsa, onu yapıyordu. Bütün bunlar oyun olduğu ama Yeşim bunu bilmeden, korkuyla Bora ve Selim'i izlediği için, yatağıma gidip yorganımın altına saklanmak isteyecek kadar utandığımı hissetmiştim. Görev 7, aldığım diğer görevlerden daha zordu. Olabildiğince sessiz kalmam, mahcubiyetimi korumam, bütün bunlara sebep olan şeyin benim eylemim olduğunu göz ardı etmemem, Selim ve Yeşim için üzülmemem, kaçırılmış ve neredeyse ölümün kıyısına gelmiş biri gibi davranmam gerekiyordu.

"Ne desen haklısın. Özür dilerim abi," dedi Selim.

"Sikerim lan senin özrünü de abini de!" dedi Bora sertçe. "Benim karım ölebilirdi anlıyor musun?! Nazlı, bu akşam, ölebilirdi!"

"Abi-"

"Konuşma lan!" diye bağırdı Bora. Selim başını öne eğdi. "Siktir git evimden!"

Herkesin yüzüne yayılan şaşkınlığı izlerken en çok Selim'e üzülmüştüm. Doğaçlama yeteneği olsaydı, şu an bütün bunların bir oyundan ibaret olduğunu bilebilirdi ama maalesef ki, o da olan biteni gerçek zannediyordu.

Gökhan, gözlerimin içine izin ister gibi baktı. Müdahale edip etmemenin izniydi bu, çünkü müdahale ettiğinde Selim'i koruyacak, Selim'i korurken de beni harcayacaktı. Beni harcamadan evvel benden izin istemesi hoşuma gitmişti. Başımı usulca salladığımda, uyarıcı bir tonlamayla, "Kara!" dedi. Bora'nın öfke dolu bakışları Gökhan'ı hedef aldı. "Selim hatalı. Haklısın. Ama tek hata Selim'in değil..."

"Evet!" dedi Bora, Gökhan'ı başıyla da onaylayarak. "Ben de hatalıyım, Selim'e güvendiğim için!"

"Abi..." dedi Selim, zorlukla. "Beni istersen öldür ama n'olur kovma..."

"Selim!" dedi Yeşim, sert ve ikaz dolu bir tavırla.

"Esas hatalı olan Naz!" dedi Gökhan, baskın bir ifadeyle. Bana göz ucuyla baktığında devam etmesini ister gibi yine başımı salladım çünkü bu yaşananlar gerçek olsaydı, Gökhan sonuna kadar haklı olurdu. "Nazlı," dedi Gökhan, Bora belki

Naz

dediğinde anlamazmış gibi. "Karının hatasını bir başkasına yükleme!"

"Benim karım hatalı değil, suçlu!" dedi Bora, Gökhan'a meydan okur gibi. "Ve suçunun bedelinin bir kısmını canıyla sınanarak ödedi! Kalan bedeli de ödeyecek! Fakat Selim'in görevi de Nazlı'nın peşinde olmaktı, onu gözden kaçırarak çok büyük bir hata yaptı ve Selim'in küçücük bir hata yapma lüksü dahi yoktu!"

"Çok gergin bir gece geçirdik," dedi Çınar, söze girerek. Sıkıntılı bir nefes verip bana baktı, ardından Bora'ya döndü. "Biz sizi beklerken öldük öldük dirildik, siz neler yaşadınız tahmin bile edemiyorum. Bu gece, herhangi bir karar almak için doğru bir gece olmayabilir... Yarın konuşalım derim."

"Kara, ben Selim'i alayım, bir yere götüreyim bu gece için..." dedi Aydın.

"Herkes ben konuşurken haddini bilsin!" diye bağırdı Bora, bütün bahçeyi inletircesine. "Benim kararlarımı tartışmak, söylediklerimi ikiletmek, bana akıl vermeye çalışmak hiçbirinizin haddi değil!"

"Selim'i kovmak bir çözüm değil," dedim, bana da haddimi bildirmesini ister gibi. "Beni kovman gerekiyor. Hayatından. Ancak o zaman işin gücün sorunsuz ilerleyecek belli ki."

"Sen de kes sesini!" dedi Bora. Çınar, Gökhan ve Aydın, Bora onlara hadlerini bildirdiğinde bile böylesine şaşkına dönmemişlerdi. Hande'nin dahi gözleri iri iri açılmış; Beyza doğru duyup duymadığını sorgular gibi kardeşine bakmış; Begüm korkuyla yanında donakalmış Bahar'a yaklaşmış; Bat, Bear, Falcon ve Lizard birbirlerine bakmış; Yeşim ise Bora'nın bana bile böylesine sinirlenmişken kocasına neler olabileceğini sorgular gibi panikle bakışlarını Selim'e çevirmişti. "Odaya çık ve beni orada bekle!"

"Hadi Yeşim," dedi Selim, yavaşça.

Yeşim, Selim'e doğru bir adım attı fakat ikinci adımı havada asılı kaldı. Çünkü Bora sert bir sesle, "Yeşim burada kalıyor!" dedi.

Selim durdu ve şaşkınlıkla Bora'ya baktı. "Abi..." dedi, inanamaz gibi. "Sen... Yeşim'i burada tutmak istediğine göre..." Güçlükle yutkundu. "Abi, sen... Benim hain olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Neden olmasın?!" dedi Bora, sertçe. "Direksiyonda sen varsın ve Nazlı'yı kaybediyorsun. Hemen ardından da Mehmet Şahindağ, Nazlı'yı kaçırtıyor! Neden olmasın?!"

"Abi öldür beni..." dedi Selim, dudakları titrerken. "Ben bu lekeyle yaşayamam... Öldür beni."

"Bana senin ölün lazım değil," dedi Bora, ters bir tavırla. "Düşüncelerimin aksi kanıtlanana kadar, karın bu evde, benim gözetimimde kalacak! Eğer haklı çıkarsam da... Öldürmeye senden başlamayacağım! Şimdi siktir git evimden, bir daha tekrarlamayacağım!" Bakışları kalabalığa çevrilip benim gözlerimde durdu. "Odaya çık dedim sana Nazlı, neden hâla buradasın?!" Bir şey söylemek üzere aralanan dudaklarım, Gökhan'ın beni uyarırcasına kolumu tutmasıyla kapanmış, bu sırada da Bora onlara bağırmıştı: "Dağılın siz de!"

"Nazlı, hadi..." dedi Çınar, herhangi bir tepki vermemi istemez gibi. Bora öyle bir esip gürlüyordu ki kimse ağzını açamıyordu. Normal zamanda, benim için böyle olmazdı. Bütün bunların gerçek olduğu bir zamanda, Bora bana böyle davranmaya kalksa, muhtemelen bu evi Bora'nın başına yıkardım. Bunu herkes bildiği için, beni dizginlemeye çalışmışlardı. Önce Gökhan, sonra Çınar. Allah'tan da öyle olmuştu çünkü aksi hâlde, hem Bora hem ben öfkeden deliye dönsek, nasıl bir orta yol bulabilirdik, bilmiyordum. Boşanırdık herhalde. Bunu düşünmek beni mutsuz etmişti ve yüz ifademin tam da böyle mutsuz olması gerektiği için bu sırıtmamıştı. Arkamı döndüm ve hızlı adımlarla eve girdim.

İnsanın, sevdiklerine bir oyun oynaması çok zordu.

♠

Doğrudan yatak odasına çıkmış, banyoya girmiş ve hızlıca duş almıştım. Üzerimi değiştirip, başımda havluyla Ada'nın odasına gitmiş ve huzurlu bir uyku çektiğinden emin olmuştum. Ağzındaki emzik düşeyazmışsa da, onu aldığım an uyanacağını bildiğim için dokunmadım. Noir da burada, aslında Demir'in olan ve idareten kullandığımız beşiğin dibinde uyuyordu. Kızımızı da Noir'yı da çok özlemiştim ve onlarla uzun uzadıya zaman geçirmeye çok ihtiyacım vardı.

Kulağımdaki kulaklık sayesinde, salondaki konuşmaları duyuyordum. Herkes neler olup bittiğini deli gibi merak ediyor, Bora da gergin ruh hâlini koruyarak kendisine yöneltilen sorulara kısa kısa cevaplar veriyordu. Bu cevapları kronolojik sıraya koyabilenler; beni Silivri'de bir mekana götürdükleri, Bora'nın adresi Frantz'den aldığı, mekanın patlayıcıyla dolu olduğu ve Bora'nın oraya, Mehmet Şahindağ'dan evvel ulaşıp beni kurtardığı

sonucuna ulaşabilirlerdi. Bir de Frantz'in, Mehmet Şahindağ'ı sattığı da artık alenen belliydi. Her şey mahvolmuştu. Başlangıç Noktası da açılamamıştı ve insanlar, açılışın iptal edildiğine dair ne biliyorlardı, nasıl spekülasyonlar dönüyordu, tahmin bile edemiyordu Bora. Açıklama yapmaktan ziyade daha çok hayıflanıyordu. Bugün gelinen bu noktada bile böyle bir saçmalığın yaşanabilmesine diyecek tek kelimesi olmadığından, ben dahil herkese fazla imtiyaz gösterdiğinden, bütün her şeyden bıktığından bahsediyordu.

"Naz da çok korkmuş," dedi Gökhan, beni korurcasına. "Yaptığı yanlıştı. Asla ama asla yapılmaması gereken bir şeydi. Eve polis çağırmak, Selim'i atlatmak... Gerçekten kaşındı, hırslandı saçma sapan ama... Hayal ettiği bu değildi muhtemelen onun da. O da böyle olsun istemezdi. Ona çok yüklenme. Dizginle kendini. Böyle hırçın davranma."

Bora bana öyle öfkeliydi ki, diğerleri bana kızmak yerine beni korumak zorunda kalıyorlardı. Söz konusu benim yanlışlarım olduğunda, genellikle doğrucu davutluğuyla bilinen Gökhan bile. Zaten Bora'nın da amacı buydu, bu yüzden yanlarında değildim.

Gökhan'ın aldığı cevap sertti: "Sana mı soracağım lan karıma nasıl davranacağımı?!"

"Ölebilirdi amına koyayım!" dedi Gökhan, öfkeli bir tonlamayla. "Ölseydi, şu an böyle hissetmeyecektin!"

"Tam da bu yüzden böyle davranıyorum zaten!" dedi Bora, net bir ifadeyle. "Ölebilirdi!"

"Nazlı'nın böyle davranmasına şaşıran var mı gerçekten?" diye sordu Çınar. İyi bir şey mi söylüyordu, kötü bir şey mi bilmesem de haklıydı. "Merak ediyorum... Açılışa gelmeyeceğini emrettiğinde; gelmek istediğini söylemesine rağmen onunla uzlaşmaya bile çalışmadan inat eder gibi evden çıkmayacağına dair talimat verdiğinde, ne olmasını bekliyordun ki Bora? O da inat edip gelmeye çalışacaktı tabii ki."

"Zaten yengenin neden açılışa gelmesini istemediğini anlamıyorum," dedi Aydın, sıkkın bir ifadeyle. "Gelseydi bile, daha kötü bir senaryoyu yaşamazdık."

Herkes bütün soru işaretlerini ortalığa döküyordu ve Bora'nın da istediği bir diğer şey buydu. İnsanların kafalarının içindeki sorular büyüyerek bir şüpheye dönüşmesin diye herkesle konuşuyordu. Aksi hâlde şüpheleri, bir şeyleri sorgulamalarına sebep olacaktı ve bu da Bora'nın işine gelmiyordu. Çünkü Mehmet Şahindağ'ın sonunu ancak böyle getirebileceğine inanıyordu, hiç kimse, hiçbir şey bilmiyorken ve onun işine karışmıyorken.

"Mehmet Şahindağ'ın geleceğini düşündüğü için ama onun geleceğini nasıl düşündü, ben de onu anlamıyorum," dedi Çınar.

"Gelecekti," dedi Bora, sadece. "İster inanın, ister inanmayın... Gelecekti. Frantz'e öyle demişti."

"Nazlı'yı korurduk açılışta ve böylece, tek başına bir ateşin ortasına atmamış olurduk," dedi Çınar. "Çünkü onun evde kalmayacağını tahmin etmek zor değildi. Haksız diyemem. O da senin için endişeleniyor."

"Kaçırılmasındaki suçlu ben miyim yani?!" dedi Bora, inanamaz gibi.

"Çok şükür ki yengem iyi," dedi Aydın, konuyu değiştirmeye çalışır gibi. "Ama onu kurtarmaya tek başına gitmek istemen asıl benim kafada oturmuyor Kara."

"Bir de Selim meselesi var," dedi Gökhan, lafa girerek. "Çocuğu bir başına gönderdik gitti. Onun hain olduğunu düşünmüyorum. Ama diyelim ki hain... Yalnız başına göndermemiz mantıklı mı?"

Ada varlığımı hissetmişçesine uykusunda gülümseyince dikkatim ona kaydı. Emziği ağzından düştüğünde anlık olarak kaşlarını çatsa da gülümsemesi hâlâ yüzündeydi. Aslında bütün bu yaptıklarımız, onun da içinde bulunduğu geleceğimiz içindi. Bora, Selim'in hain olduğunu falan düşünmüyordu. Şu an Mehmet Şahindağ'ın başında CIA ajanları vardı ama Bora, onun başında Selim'in olmasını istiyordu. Selim'i bu evden kovduğu için Gökhan dahil herkes, onun neden ortalarda olmadığını kendilerince biliyor olacaklardı. Ve eğer içeride bir hain varsa da şüpheler Selim'in üzerinde olduğu için daha rahat hareket edecek, Mehmet Şahindağ'dan gelen yeni talimatı bekleyecekti. O talimatın da aslında Aziz aracılığıyla bizden gelecek olması, olası bir haine kurduğumuz büyük bir kumpastı.

Bora eve dönerken hem kendi hattım hem de özel hattım için bana iki ayrı yeni telefon vermişti. Özel hattımın olduğu telefona Bora'dan bir mesaj düştü:

"Başlıyoruz. Görev 8. Aşağı in ve benimle konuşmak istediğini söyle."

Ada'nın yanağına kocaman bir öpücük kondurdum. Neredeyse sabah olacaktı fakat operasyonumuz hız kesmeden devam ediyordu. Yeniden yatak odasına geçtim ve saçlarımı hızlıca kuruttum. Ağır adımlarla salona inerken artık kulağımda kulaklığım yoktu ve aşağıdan gelen sesleri bizzat duyuyordum. "Nazlı'yı, senin kurtarabileceğin bir pay bırakarak kaçırması ne denli mantıklı kestiremiyorum," diyordu Beyza. Sesinden karmaşa akıyordu. "Hamleleri ölümcül artık."

"Frantz'den olduk!" dedi Bora sertçe. Adım seslerim duyulduğunda herkes dönüp bana bakmıştı ama o ablasına bakıyordu. "İçerideki adamımızı kaybettik! O olmasaydı zaten Nazlı da yoktu şimdi!"

"Bora!" dedim, cümlesi biter bitmez. Kapkara gözleri ağır ağır bana çevrildi. "Konuşabilir miyiz biraz?"

"Konuşmaktan sıkıldım," dedi, beni umursamaz bir ifadeyle.

Bat, Bear, Falcon, Lizard, Çınar, Gökhan ve Hande yemek masasına oturmuş; Begüm ve Bahar koltuğa geçmiş; Beyza'nın tekerlekli sandalyesi masanın yakınında; Aydın verandaya çıkılan kapıya yaslanmış; Bora ise salonun ortasında, elleri ceplerinde, herkesi görecek şekilde duruyordu. Bakışlarımı tek tek herkesin üzerinde dolaştırırken, Mehmet Şahindağ'ın elimizde olduğunu bilseler ne düşünürlerdi diye içimden geçirmeye mani olamıyordum.

"Biz çıkalım," dedi Begüm, hızlıca. "Siz de rahat rahat konuşun."

"Gerek yok," dedi Bora, kolundaki saate bakarken. "Ben dışarı çıkacağım zaten."

"Bora!" dedim, yine. "Konuşmak istiyorum!"

"Konuşacak bir şeyimiz yok!" dedi Bora, ellerini yeniden ceplerine sokarken.

"Nasıl yok?!" dedim, üzgün bir tavırla. "Bugün olanlarla alakalı, buradaki herkesle konuşuyorsun da... Benimle mi konuşacak bir şeyin yok?!"

"Aynen öyle!" dedi, ters ve mesafeli bir tavırla. "Sen bütün kelimeleri, beni ikinci kez polise ihbar ettiğinde bitirdin!"

"Teorik olarak üç," dedim fakat bunun bir önemi olmadığının bilincindeydim. "İstanbul'a dönme diye de seni polise ihbar etmiştim. Amerika'da." Bora yüzüme bomboş bir bakış attığında içim bir anlığına buz kesmiş, kendime bunun bir oyun olduğunu hatırlatmam gerekmişti. "Özgürlüğümü kısıtlamıştın. Ne yapmam gerekiyordu?!"

"Özgür oluşun sonucunda neler olduğunu gördük," dedi, alay dolu bir gülüşle.

Oluşan derin sessizlikten yararlanan Lizard araya girmişti: "Nina... Sen nasıl hiç yara almadın?"

"Direnmedim," dedim, dürüstçe.

"Neden?" diye sordu Çınar, en çok merak ettiği şey buymuş ve konunun sonunda buraya gelmesine sevinmiş gibi.

"Kalabalıklardı..." dedim, ne diyeceğimi bilemeyince.

"Beş kişilermiş en başta," dedi Gökhan, düşünceli bir ifadeyle. "Daha evvel üç kişinin hakkından gelmiştin? Hemen teslim olacağına biraz direnseydin, Bora gelene kadar vakit kazansaydın?"

"Korktum!" dedim, ters bir tavırla. "Bir dahakine dediğin gibi yaparım!"

"Korktun..." dedi Beyza. Sesinden akan kuşku dolu tonlama, Bora'nın da dönüp ona bakmasına sebep olmuştu. Beyza da Bora'ya baktı.

"Korktum, evet!" dedim, dikkati üzerime çekmek için vurgulu bir tavırla. "Uzun zamandır kimseyle böyle bir mücadeleye girmediğim için korktum!"

"Ben çıkıyorum," dedi Bora, Gökhan'a dönerek. "Burada kal. Nazlı evden çıkmayacak dememe de gerek yok herhalde?!"

"Son kez söylüyorum!" dedim, uyarıcı bir ifadeyle. "Konuşmamız lazım!"

"İstemiyorum!" dedi Bora, net bir tavırla. "Boş cümlelerle kaybedecek zamanım yok! İstihbarat beni bekliyor! Mehmet Şahindağ'ı kapana kıstırma işinde bin adım geri gittik senin yüzünden! Bütün bunlarla birinin ilgilenmesi lazım!"

"Ben de seninle geliyorum Kara," dedi Aydın.

"Ben de," dedi Çınar.

"Hayır, bütün bunlar bekleyebilir!" diye bağırdım. Bora'ya bağırmam salondaki herkesin gerginliğine gerginlik eklemişti.

"Sesinin tınısına dikkat et!" dedi Bora, kendini dizginlemeye çalışır gibi. "Evde uyuyan dört çocuk var!"

"O zaman sen de beni sinirlendirme! Beni bu evde zorla tutmaya çalışmasan bugün bunlar olmayacaktı!" dedim, sesimin tınısına dikkat etmeden. "Ve bütün bu olanlara rağmen hâlâ aynı şekilde davranıyorsun!"

"Sen dua et, en azından iyi ya da kötü, hâlâ seninle muhatap oluyorum!" dedi, bana doğru bir adım atarken. "Senin bugün yaptığın şeyin affedilir bir tarafı yok, farkında değil misin?! Bırak da sindireyim! Yoksa işler ikimiz açısından daha berbat bir hâl alacak!"

"Sana

dönmeyelim

demiştim!" dedim, sertçe.

"Siktiğimin mailini açmasaydın o zaman Nazlı!"

"Benim o maili açmam sadece dönüşümüzü hızlandırdı!" dedim, savunmaya geçerek. "Zaten dönme fikrini sen çoktan ortaya atmıştın! Gökhan'ı

aramasaydın, Gökhan her şeyin yolunda olduğunu söylediğinde ona inansaydın, bunlar olmayacaktı! Bırakmadın! Bırakmadın ki rahat edelim, mutlu olalım!" Başımı iki yana salladım. "Burada mutluluk diye bir şey yok! Öyle ya da böyle, sonucu belli bazı şeylerin! Ben buna daha fazla dayanamıyorum! Yeter artık! Keşke bugün beni kurtarmaya gelmeseydin!"

"Çıkart ağzındaki baklayı," dedi Bora, ifadesiz bir tavırla.

"Boşanmak istiyorum," dedim.

"Bugün, bunu ikinci kez söylüyorsun Nazlı," dedi.

"Üçüncüde beni azat edecek misin?" diye sordum.

"Azat edilmek mi istiyorsun?" diye sordu.

"Evet," dedim.

"İyi," dedi, başını aşağı ve yukarı sallarken. Hızlı adımlarla yanıma geldi, kolumdan tuttu ve merdivenlere ilerledi.

"Bırak kolumu, n'apıyorsun?!" dedim, yüksek çıkan bir sesle.

Beyza, Bahar, Çınar ve Gökhan, neredeyse aynı anda "Bora!" derlerken; Bat, Bear ve Aydın da "Kara!" diye seslenmişti. Begüm, Falcon, Lizard ve Hande'nin de olan biten karşısında nutku tutulmuş olmalıydı.

Bora beni çekiştirmiyordu ama ben, beni çekiştiriyormuş ve hatta canım yanıyormuş gibi davranıyordum. "Giy ayakkabılarını!" dedi, hükmedici bir ifadeyle.

"Giymiyorum," dedim.

"Giy!" diye bağırdı.

Ben de bağırdım. "Giymiyorum!"

"Kara, n'oluyor amına koyayım!" dedi Gökhan, Bora'nın kolundan tutup onu kendine doğru dönmeye zorlarken. "Delirdiniz mi ya siz?!"

"Bir şey olduğu yok," dedi Bora, Gökhan'ı ve onunla birlikte yukarı çıkma cesareti gösteren Bahar, Çınar, Aydın, Bear ve Bat'i korkutacak kadar sakin bir ifadeyle. "Azat edilmek istiyormuş Nazlı. Ben de onu azat ediyorum. Hepsi bu."

"Nereye götürmeyi planlıyorsun kızı?!" diye sordu Gökhan.

"Nereye istiyorsa, oraya..." dedi Bora.

Çınar bir adım atarak bana yaklaştı ve "Nazlı, sen bu gece bende kal," dedi.

Bora öfkeyle Çınar'a döndü. "Karışma!"

"Bu evden biri gidecekse o ben değilim!" dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Benim kızım bu evde! O gidecek!"

Bora öfke dolu bir kahkaha attı. "Bu mu istediğin?!" diye sordu, başını yine aşağı ve yukarı sallayarak. "Benim gitmem mi?!"

"Evet!" dedim hınçla. "Git ve mümkünse de bir daha gelme!"

Bora bir saniye dahi beklemeden ayakkabılarını giydi ve hızlı adımlarla evden çıktı. Gökhan da peşinden, "Bora! Bekle!" diye çıktıktan sonra, kapıyı sertçe yüzlerine çarptım.

Bora'nın, "Siktirin gidin başımdan!" haykırışı kulaklarıma ulaşırken, öfkeli adımlarla merdivenlere yönelmiştim.

Görev 8'i de başarıyla tamamlamıştık. Bora, hiç kimse peşine takılmadan bu evden çıkabilmeyi başarmıştı. Aziz'in verdiği adrese gönderdiği Frantz'le buluşacak ve Mehmet Şahindağ'ın saklamasını istediği çantayı ondan alacaktı.

♠

Ada'nın, "Ani! Ba! Ge! Ani! Ba! Nini!" diye seslenmesiyle başlayan yeni gün, ben uyuduktan en fazla bir saat sonrasına ancak tekabül ediyordu. Aslında çok yorgundum ve yataktan kalkmakta zorlanmam gerekirdi ama Bora'sız bir yatakta olmak da daha iyi bir seçenek değildi. Ada'nın uyandığı

zaman babasını ya da beni görmesinin ona verdiği hissi seviyordum ve babası evde olmadığı için beni görsün istemiştim. Yoksa ev kalabalıktı ve Ada'yla ilgilenecek bir sürü insan vardı. Beyza ve Begüm burada kalmışlardı. Aydın ve Gökhan da. Her şeyi beraber yaşamamışız gibi uyanırken zorlanmamışlar ve üstlerini değiştirmeye de üşenmemişlerdi. Benim üzerimde ise hâlâ Bora'yı evden kovduğum kombinim vardı: Lacivert, bol paça eşofman ve beyaz kısa kollu tişört.

Ada beni görür görmez babasını sormuştu ve ben de işte olduğunu söylemiştim. O, dün yaptıklarını bana anlatırken ben de onun bezini ve üzerini değiştirmiştim. Işıklı ayakkabılarını da giymek istemişti. Önce Yeşim'in yanına uğramıştık. Yeşim odasına girdiğimizde pencerenin kenarında oturuyordu ve hiç uyumadığı belliydi. Ona sadece her şeyin yoluna gireceğini ve üzülmemesini söylemiştim. Ada'yı görmenin ona iyi geldiğini biliyordum. Yaptıkları kısacık sohbetin ardından, kahvaltı yapmak üzere Ada'yla aşağı inmiştik. Ada, Demir'i, Leo'yu ve Asya'yı gördüğünde keyifle gülümsemiş, merdivenlerin başında yere inmek istemiş ve elimden tutarak onların yanına doğru minik adımlar atmıştı. Demir ise bacak kadar boyuyla Ada'yı ayakta alkışlayarak, ona kocaman bir cesaret vermişti. Birlikte vakit geçirmeyi sevmeleri hoşuma gidiyordu ve onları izlemek açıkçası bana da terapi gibi geliyordu. Eğer Gökhan sussaydı, güzel bir sabah olduğunu bile düşünebilirdim. Ve fakat, ne yazık ki susmuyordu.

"Başına bir şey gelecek sandığı için delirdi adamcağız!" Üzerime uzun bir hırka alıp, kahvaltı hazır olana kadar kış bahçesine çıkmış ve sigara içmek istemiştim ama beni burada da yalnız bırakmamıştı. "Allah aşkına! İkinizden birinin inadını kırması gerek! Kim bilir, nerede uyudu kaldı?! Allah rızası için büyüklük sende kalsın Naz!"

Gözlerimi devirdim. "Altıncı kez söylüyorum. Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

"Altıncı kez cevap veriyorum, böyle olmaz!" dedi sitemle.

"Karı koca arasına girilmez," dedim, omuz silkerek. "Böyle olur mu, olmaz mı, bizim bileceğimiz iş. Kurduğun her cümle, Bora'ya olan sinirimi katlıyor."

Beyza'yı gördüğümüzde Gökhan yerinden kalkıp ona doğru ilerlemiş ve tekerlekli sandalyeyle kış bahçesine çıkmasına yardım etmişti. "Gel Beyza! Gel! Gel de sen konuş şu kadınla! Beni asla anlamıyor çünkü!"

"Konuşmak istiyorsa..." dedi Beyza, meraklı bir ifadeyle yüzüme bakarken.

"O konu dışındaki her şeyi konuşabiliriz," dedim.

Beyza gülümsedi. "Dün, Ada Tarabya'ya geldiğinde, ışıklı ayakkabılarını ayağından çıkarıp bana uzattı.

'Ay aya di,'

dedi. Onları giyince yürünebileceğini düşünüyor sanırım."

Gözlerim beklenmedik bir şekilde dolarken, "Yaa!" dedim. Bunu Bora'nın da bilmesi gerekiyordu. "Ne muhteşem kalpli bir çocuk doğurmuşum, değil mi abla?!"

"Babasını da unutmamak gerek!" dedi Gökhan, beni uyarır gibi. "Tek başına yapmadın o muhteşem kalpli çocuğu sonuçta! Bora'nın da kızı bu evde... Ama sen onu kovdun... Bir daha ölse gelmez, ölse! O adımı sen atmak zorundasın!"

Gökhan'a ters bir cevap vereceğim sırada Beyza benden hızlı davranmış ve "Gökhan'cığım, sen biraz içeri geçip, o muhteşem kalpli çocukla mı ilgilensen?!" demişti. Gökhan bir şey diyeceği sırada ona da izin vermemişti. "Bak Hande'nin saçını çekiyordu,

'Cici, veğ, cici veğ,'

diye. Begüm o kadar müdahale etmiyor Hande'li şeylere. Hoşlanmıyor zaten burada olmasından. Hadi git, ortalığı yumuşat biraz."

Gökhan sıkıntılı bir nefes verirken ayağa kalktı. "Of ki ne of!" dedi ve bana tip tip bakarak kış bahçesinden çıktı.

"Evet..." dedi Beyza, gözlerini gözlerime sabitlerken. İçine derin bir nefes çekti. "Olup bitenlerle ilgili bir şey söylemeyeceğini tahmin ediyorum ama...

Herkesi kendinize inandırdığınızı söyleyebilirim."

"Ne?" dedim, kaşlarımı çatarken. "İnandırmak derken?"

"Kardeşimi tanıyorum," dedi.

"Yani?" dedim, aksi bir tavırla. "Ayrıca istediğin kadar tanı kardeşini, araya on yıl kadar zaman girdi. İnsanlar değişirler Beyza!"

"Senden bahsettim," dediğinde duraksadım. "Bora'yı kovmandan..." Gözlerimi kırpıştırdım. "Sen kendin gidersin. Kimseye

git

demezsin."

Doğru söylemesi, bunu kabul edebileceğim anlamına gelmiyordu. Tıpkı Mehmet Şahindağ'dan artık korkmasına gerek kalmadığını da söyleyemeyeceğim gibi. "Ada uyuyordu," dedim, çayımdan bir yudum aldıktan sonra. "Kızımı bırakıp da nereye gidiyorum?!"

"Nazlı..." dedi,

yapma

der gibi fakat Zerrin Hanım, "Kahvaltı hazır efendim," dediğinde hızlıca ayağa kalktığım için Beyza her ne diyecekse içine atmak zorunda kalmıştı.

Kahvaltıya oturduğumuz sırada Gökhan, "Güzelim..." demişti Ada'ya. "Baban nerede senin?"

"İş," dedi Ada, peynirini avuçlarken.

Gökhan üzülmüş gibi yaptı. "Tüh ya! Keşke burada olsaydı..."

"Gökhan," dedi Begüm, kaş göz yaparak. "Kızın psikolojisini mi bozmaya çalışıyorsun?"

"Baban eve gelsin mi Ada?" diye sordu Gökhan, Begüm'ü duymazdan gelerek.

"Hığğğ," dedi Ada, başını sallarken.

"Çağır," dedi Gökhan.

"Gökhan..." Beyza da Gökhan'ı uyarmıştı ama Gökhan oralı bile değildi.

"Ba ge." Ada ise sanırım mesajını evrene yollamıştı.

"Öyle olmaz," dedi Gökhan, cebinden telefonunu çıkarırken. "Arayalım. Öyle çağır." Bora'nın numarasını tuşladı. "Hatta ağlarsan daha iyi olur."

"Ayı," dedi Ada, kaşlarını çatarken.

"Dayım işte değil mi?" diye sordu Asya.

"Yine bir şeyler dönüyor," dedi Leo.

"Gökhan!" dedi Aydın, kısık ama uyarıcı bir tonlamayla. "Şurada iki lokma bir şey yiyeceğiz."

"Ne var sabah sabah?" Bu Bora'nın, Gökhan'ın çağrısını açtığı an verdiği tepkiydi.

"Günaydın," dedi Gökhan, gülümseyerek. "Şu an hoparlördesin. Ada seninle konuşmak istedi." Gökhan telefonu Ada'ya uzattı. "Al güzelim. Baban."

"Aaağğğğ?!" dedi Ada önce. Peynirli elleriyle telefonu tuttu. "Ba! Ayı! Mama!" dedi ardından, arayan babasıymış ve onu rahatsız etmiş gibi.

"Bebeğim," dedi Bora, içten bir tonlamayla. "Afiyet olsun."

Ada gülümsedi ve telefonu elime tutuşturdu. "Benim değil ki bu... Bana niye veriyorsun?" dedim, hafif sitemli çıkan bir sesle. Bora bu tepkime içinden güldüyse de telefonu dan diye kapatmıştı.

Telefonu Gökhan'a sertçe verirken, özel hattımın olduğu telefonuma bir mesaj düşmüştü.

"Günaydın huysuz sevgilim. Ben de seni seviyorum. Her şey yolunda mı?"

Bu mesaj karşısında gülümsememeyi başarmak, aldığım bütün görevlerden bile daha zordu.

"Evet. Sen nasılsın? Çantayı açmadın değil mi? Bak, söz verdin!"

"Birlikte açacağız."

Çayımdan bir yudum almak için başımı ekranımdan kaldırdığımda Beyza'yla göz göze gelmiştim. Telefonu cebime koydum ve çayımdan içtim. Herkes kendi evine ne zaman gidecekti? Ağız tadıyla operasyon bile yapamıyorduk.

♠

Kahvaltı faslının sonuna doğru Gökhan'ın telefonu çalmıştı ve arayan Bora'ydı. Artık ne emir verdiyse, Gökhan ve Aydın'ın kahvaltının ardından üst bahçeye, adamların yanına çıkmaları gerekmişti. Açıkçası bu da işime gelmişti. Begüm tabletinde çizim yaparken, Hande her zamanki gibi hiçbir şey yapmadan öylece durmak zorunda kalırken, Beyza da verandaya bakan pencerenin kenarında kitap okurken, ben de çocuklarla ilgilenmiştim. Aslında bu benim için bir terapiydi ama salondaki herkesin bunu, Bora'yla yaşadığım kavgayı unutmak için yaptığımı düşündüklerine emindim. Leo ve Asya'nın hafta sonu ödevlerine yardım etmiş; Ada ve Demir, yanlarında Noir'yla birlikte eğitici küplerle oynarken onları yönlendirmiş, öğlene doğru da yüksek sesli bir müzik açarak geleneksel dans etkinliğimizi başlatmıştım.

Dans etkinliğimiz Begüm'e de işini gücünü bırakma şevki vermişti.

Gasolina

ile başlamıştım ama daha sonra Begüm kumandayı eline alarak, "Hep aynı şarkıda dans edilmez halacığım!" demişti. Ada kaşlarını çatmış ve iki şarkı boyunca Hande'nin ayaklarının dibine emekleyerek halasına küsmüştü.

Kaçın Kurası'

nı da sevmemişti,

Seni Yerler

'i de.

Karam

açmıştım, nefret etmiş gibi ağlamaya başlamıştı, ben de korkuyla hemen kapatmak zorunda kalmıştım. Sonra, bana da küsmüştü.

Ben Tabii Ki

başladığında dans etmek istiyormuş ama gurur yapıyormuş gibi bir hâli vardı ama emin de olamıyordum. O Hande'nin kucağında otururken ona doğru yaklaştım ve şarkıya eşlik ettim. Dudaklarının kenarında minik bir tebessüm peyda oldu.

"Seni bu dünyada en çok kim sever?"

"Men tatki!" dedi, kendini göstererek.

Herkes kocaman bir kahkaha atarken, "Kim sever kim sever?" diye sordum.

"Men tatkiiii!" dedi, şarkıya eşlik eder gibi. Hande'nin kucağından indi ve koltuktan destek alarak ayağa kalktı.

"Kaşları karam... Gözleri cezam... Aman, aman, aman..."

"Aaaan aaaan aaaaan" dedi, kendini ritmik bir şekilde sallayarak ve beni tekrar ederek.

"Seni bu yerlere göklere kim sığdıramaz?"

dedim, onu kucağıma alırken.

"Men tatkiiii!" dedi neşeyle. Yanağımdan öptü. "Men tatkiiii!"

Bunu derhal Bora'nın görmesi lazımdı. Ada yere indi. Önce elimi tutarak, bir ara Demir'le el ele tutuşarak, bir ara Leo'nun bacağına sarılarak, bir ara Asya'nın koluna asılarak, bir ara Noir'dan destek alarak, bir ara da kendi fark etmese bile tek başına ayakta durarak, şarkının

"Aman, aman, aman"

kısmında,

"Aaannn aaaan aaaaan"

diye zılgıttan hâllice bir ses çıkararak ve

"Men tatkiiii!"

diyeceği an'ı sabırsızlıkla bekleyerek dans etti. Ben de bütün bu an'ları videoya çekerek babasına attım.

"Bu dünyada en çok kendisinin kendisini sevmesi hoşuma gitti :)"

"Hayır. Kendi söyleyemiyor o kısmı ama, seni bu dünyada en çok kim sever diye soruyor öncesinde. Yani beni bu dünyada en çok sevenin kim olduğunu. Sonra da ben tabii ki diyor. Yani beni en çok kendisinin sevdiğini söylüyor."

"Nereden anladın bunu?"

"Sen nereden anladın?"

"Şarkı ona soruyor: 'Seni bu dünyada en çok kim sever?' O da şarkıya cevap veriyor: 'Ben tabii ki.' Zaten senin anladığın şeyin doğru olma ihtimali yok. Çünkü seni bu dünyada en çok ben sevebilirim. Ba, demediğine göre. Benim anladığım gibi."

"Yaaa sevgilim!!! Seni çok özledim!"

"Keşke şu an yanımızda olsaydın... Çok şey kaçırıyorsun!"

"Çok şey kaçırırım tabii. Karım beni evden kovdu."

"Bora!!!"

"Biliyor musun dün ne olmuş... Halasına ışıklı ayakkabılarını vermeye çalışmış. Yürüsün diye... Muhteşem kalpli bir çocuğumuz var sevgilim! Bunu duyunca neredeyse ağlayacaktım!"

"Sen doğurdun sonuçta..."

"Gökhan hemen mi yetiştirdi ya?!"

"Maalesef herkes dedikoducu sevgilim."

"Ne zaman eve geleceksin?"

"Kovulduğum yere gelmem."

"Bora! Bütün bu oyunları, umarım beni terk etmek için planlamamışsındır."

":)"

"Biraz daha sık dişini."

Şarkının, Ada'nın isteğiyle yedinci tekrarı biter bitmez, "Hadi artık, Zeytin'ler için öğle uykusu vakti..." dedim. Ada kucağıma gelip, yorgunlukla başını omzuma koyarken, herkes ona

iyi uykular

demişti.

"Biz de uyuyalım bence annecik," dedi Begüm, Demir'in elinden tutarken.

"Minik kurbağalar için de tabii!" dedim. Birlikte merdivenlere ilerledik. Demir'in annesinin elinden tutarak merdivenlerden çıktığını gördüğü için Ada da yere inmek istedi. Korkarak, yukarı doğru bir adım atmaya çabalarken, iki elimi birden var gücüyle tutmuş ve gözlerini sıkı sıkı yummuştu. "Anneciğim, aç gözlerini..." dedim şaşkınlıkla. "Gözlerin kapalı önünü göremezsin ki!" Gözlerini açınca, ayağını üst basamaktan çekti ve üst

basamağa, sanki Everest'e bakar gibi, derin bir endişeyle bakmaya başladı. "Kucağıma gelmek ister misin Ada?" diye sordum.

"Ayı," dedi, geçmek için büyük bir sabırla bizi bekleyen Demir'e bakarak.

"Da!" dedi Demir, annesini çekiştirerek. Bir bacağını üst merdivene attı ve merdiveni çıktı. "Hadi çık."

Ada yeniden bir cesaret, bir bacağını üst merdivene attı. Ayağını merdivene atmakla olmuyordu, vücudunun ağırlığını da bir zahmet kendisinin taşıması gerekiyordu, bunu nasıl anlatacaktım? Ona çaktırmadan poposuna itici bir güç uygulayarak destek olmak istedim fakat Ada tam o esnada, ayağını merdivenden geri çekmişti. Bu kez de dizini merdivene koydu ve merdivenlerden insan gibi çıkmak yerine, merdivenleri tırmanmaya başladı. Bunu gören Demir de güldü ve o da Ada gibi merdivenleri tırmanmaya başladı. Fakat Ada'nın tek bir merdiveni tırmanması bile -kendini buna hazırlaması ve başına bir şey gelmemesi için bildiği bütün duaları içinden okuması gibi aşamalardan geçtiğini düşünüyordum- bir dakika beş saniye sürüyorsa, en üst kata ne zaman ulaşırdık?

♠

Artık Nazlı Alaca Karabey üzerine kayıtlı olan akademik kariyerim gereği, biraz da ders çalışmam gerekiyordu. Açıkçası kafamı dağıtmak için ve Mehmet Şahindağ'ı düşünmemek için yapabileceğim başka da bir şey yoktu. Ada öğle uykusundayken, yağmurun sesi eşliğinde, biraz konyak eklediğim çayımla beraber, yatak odamızın balkonundaki ısıtıcının önünde başladığım çalışma maratonuna, Leo yanıma gelip de film izlemek istediğini söyleyene kadar devam etmiştim. Daha sonra Asya ve Leo'yla beraber Bora'nın çalışma odasına inmiştik ve onların kura çekerek seçtiği animasyon filmi izlemeye başlamıştık. Filmin yarısında Ada öğle uykusundan uyanmıştı fakat hepsi Tarabya'ya dönene kadar onunla küçük halası ilgilenmişti.

Ada onlar giderken üzüldüyse de birlikte mutfağa girmeyi teklif ettiğimde kafası dağılıvermişti. Birlikte kek yapmıştık, sonra da yaptığımız keki Hande ve Gökhan'a tattırmıştık. Olumlu sonuç almamız Ada'yı mutlu etmişti ve keki Yeşim'e de götürmek istemişti. Sonra da kapıdaki adamlara. Bir noktada aklına yine babası gelmişti ki bence bunda havanın kararmasının da etkisi

vardı. Babasının işte olduğunu söylediğimde buna da üzülmüştü ama herhalde Gökhan inadımın kırılmayacağına emin olmuş olsa gerek, Ada'yı sarı akülü Ferrari'sine bindirerek neşesini yerine getirmişti. Gökhan ve Ada'yı izlerken, Ada'yı normalde izlediği hâllerinden farklı olarak, Hande'nin bakışlarında bir şey yakalamıştım ve açıkçası bu kalbimde bir yeri acıtmıştı ama bu hissin de üzerinde çok durmamayı seçmiştim.

Daha çok Hande ve Gökhan'ın kendi aralarında teknoloji üzerine konuştuğu akşam yemeğimizin ardından, Ada'yla beraber odasına çıkmıştık. Banyosunu yaptırdığımda hepten mayışmıştı. Gök gürledikçe irkiliyor, uykuya dalmakta güçlük çekiyordu ve iki kez daha babasını sormuştu. Beşiğinde değil yatakta benim ve Noir'nın yanında uyumak istemişti. Bir elini, adının yazdığı iki göğsümün ortasına yerleştirerek benden, bir bacağını Noir'nın patisinin üzerine dayayarak da ondan güç almaya çalışıyor, varlığımızı hissetmek istiyordu. Geçmişimden, annemle babamla yaptığım şeylerden bahsetmemi, babaannesinin babasına yazdığı defterde okuduğum anıları anlatmamı bir masal dinler gibi dinliyordu. Derin bir uykuya teslim olması biraz uzun sürse de beraber yaşadığımız bu an eşsizdi.

Onu beşiğine yatırıp, monitörü alarak odadan çıktım. Yatak odasına geçtim ve yatağa uzandım. Bora'nın yastığına sarıldım ve üzerinde kalmış kokuyu içime çekmeye çabaladım. Onu çok özlemiştim. Yanımda olduğunu düşünerek gözlerimi kapattım. Özel hattımın olduğu telefona gelen bir mesajla gözlerimi açtım. Ne ara iki saat, kırk bir dakika geçmişti?

"Görev 9. Bana konuşmak istediğini söyledin, beni eve çağırdın. Ben de o eve kolay kolay, sen pişman olmadan gelmem. Seni yanıma çağırdım. Konuşacağız. Gökhan'a söyle, evden çık. Diğer telefona ve sana eskortluk edecek adamlara konum atacağım."

Bora'yı görecek olmanın heyecanıyla yataktan kalktım. Hızlıca giyinme odasına ilerledim. Hafif bir makyaj yaptım. Boğazlı, iki yanında yırtmaç olan uzun, siyah yün elbisemi giydim ve üzerime kısa, spor bir mont aldım. Uzun askılı, küçük siyah çantamı ve Ada'nın monitörünü de alarak aşağı indim.

Gökhan beni gördüğünde, Hande'yle aralarında belirli bir mesafe bırakarak izledikleri filmi durdurdu. "Naz?" dedi, sorar gibi. "Yine nereye?!"

"Bora'yla buluşacağım," dedim. Kaşları çatıldı. "Konuşmak istediğimi söyledim. O da buraya gelmedi..." İnandırıcı olması için gözlerimi devirdim. "Ayağına çağırdı paşam. Yanına gidiyorum." Gökhan'ın bakışlarına düşünceli bir ifade yayılmıştı. "Arayıp sorabilir, teyit edebilirsin."

"Edeceğim zaten," dedi doğrudan. Gülümsedi. "Sana güvenmediğimden değil. Sonum Selim'e benzemesin diye."

"Hande..." dedim, bakışlarımı ona çevirirken. Hande, kendisiyle muhatap olmama şaşırmışçasına bana baktı. "Ada'nın monitörünü sana bırakıyorum. Yeşim'i rahatsız etmek istemedim. Bu gece, Ada'nın odasındaki yatakta uyuyabilir misin? Yağmur durdu ama yeniden başlarsa uyanabilir. Gök gürültüsünden ve karanlıktan korkuyor."

"Tabii," dedi Hande, bundan memnun olmuş bir ifadeyle.

"Uyanırsa ve huzursuzlanırsa arayın beni," dedim.

Gökhan ayağa kalktı, yanıma geldi ve omuzlarımdan tuttu. "Sen burayı merak etme. Kocanı yatıştır. Yatıştır ama... Sakın damarına daha çok basma! Onu al, eve gel..." Bu dediği ne kadar mümkündü bilmiyordum. "Peşindeki adamları atlatma mesela onun yanına giderken. Bu damarına basmak olur. Ama onu gördüğünde ona sarılmak, yatıştırmak olur. Aradaki farkı anlıyorsun değil mi?" Gökhan'ı göğsünden ittirdim ve arkamı dönerek merdivenlere ilerledim. Siyah, topuklu, kısa botlarımı giyerken, o da peşimden gelmişti. Benden evvel dışarı çıktı ve bana eskortluk edecek araçlara gereken talimatları verdi. Sinan arabamı getirdi. Arabaya bindim. "Dikkatli ol," dedi Gökhan.

Gaza bastım ve bahçeden çıktım. Yirmi dokuz dakika on üç saniye sonra Emirgan'da, elleri ceplerinde denizi izleyen Bora'yı görmüştüm. Arabadan indim ve küçük adımlarla yanına ilerledim. Arkamdaki araçtan inen bir adamı, benim arabama binip park edebileceği bir yere doğru sürerken; Sinan da inmiş, bizim biraz ilerimizde durmuştu. Ona koşup sarılmak istiyordum ama kapkara gözlerinin üzerindeki kaşları hafifçe havalanarak, bunu yapmamam konusunda bana gerekli uyarıda bulunmuşlardı.

"Geldim," dedim. Sesimi her ne kadar mesafeli bir tonlamada tutmaya çalışsam da beklenti yüklüydü.

Bize doğru yanaşan lüks bir yata bakarak, "Umarım hoş gelmişsindir Nazlı," dedi.

"Göreceğiz," dedim.

Hepten kıyıya yanaşan yata bindi ve bana elini uzattı. Elini tuttum ve yata bindim. Elimi bırakmadan Sinan'a baktı. "Sen kal burada." Yat kıyıdan uzaklaşırken, beni yatın salonuna yönlendirdi ve kendine çekip sımsıkı sarıldı. Ciğerlerim kokusuyla bütünleşirken dudaklarını saçlarımın arasına gömdü ve "Evet," dedi. Sesi tatmin dolu çıkmıştı. "Gerçekten de hoş gelmişsin sevgilim."

Gözlerimiz yeniden birleşti ama birbirleriyle doyasıya hasret gideremediler çünkü dudaklarımız birbirine kavuştu. Henüz kavuştuklarını dahi anlamamışlardı ama Bora telefonu çaldığında geri çekilmek zorunda kaldı. Kaşe kabanının cebinden telefonunu çıkardı. Arayan Gökhan'dı. "Ne var?!" dedi, telefonu kulağına götürür götürmez.

"Oğlum siz karı koca hasta mısınız?!" Gökhan'ın sesi bana kadar ulaşıyordu. "Şimdi de sen atlatmışsın peşinizdeki adamları!" Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdığımda, Bora'nın bakışları dudaklarıma kaymıştı. "Ulan niyetiniz ölmekse beni daha fazla yormadan söyleyin bak. Stresten tansiyonum çıkıyor sizin yüzünüzden amına koyayım!"

"Yatla açıldık," dedi Bora, bir elini belime yerleştirip beni yeniden kendine çekerken. "Peşimde sadece kendi adamlarım yok malum..." Gömleğinin açıkta bıraktığı köprücük kemiğine, -belki de gömleğinin yakasını ben hafifçe sıyırmış olabilirdim- küçük bir öpücük kondurdum. "Mehmet Şahindağ'ın bizi izlediğinden eminim. O yüzden onları da atlatmak için, kendi adamlarımı da atlatmam gerekiyordu."

"Yata en azından Sinan'ı ve hatta birkaç adamı alsaydın!" dedi Gökhan, kızar gibi.

"Karımla rahat rahat kavga etmek istiyorum amına koyayım!" dedi Bora, sert bir tavırla. "Ölmem denizin ortasında, korkma!"

Telefonu Gökhan'ın suratına kapattığında, başımı kaldırdım ve gözlerinin içine baktım. "Seninle kavga etmeyi sevmiyorum..." Sesimdeki üzüntü, Bora'nın kaşlarının çatılmasına sebep olmuştu. "Operasyon güzel ama... Kavgasız olsaydı keşke."

Telefonunu cebine koyup, ellerini belimde birleştirdi. "Kavgalarımız gerçek değil," dedi, bunu unutmamamı ister gibi.

Ellerimi kollarına yerleştirdim. "Biliyorum ama olsun... Herkesin içinde birbirimize neler diyoruz sonuçta... Seni kovdum mesela ben. Kim bilir, neler düşünüyorlar."

"Bir şey olmaz," dedi gülümseyerek. "İsteyen istediğini düşünsün. Önemli olan amacımıza ulaşıp ulaşmadığımız... Ki ulaşıyoruz da. Haini öğreneceğiz bu gece."

"Ne?!" dedim, korkuyla karışık bir heyecanla. "Nasıl?"

Hafifçe benden ayrıldı, elimi tuttu ve beni masaya ilerletti. Oturmam için sandalyemi çekti, ardından o da yanıma oturdu. Çantamı masanın kenarına koydum ve merakla ona döndüm. Bu sırada Bora da cebinden bir telefon çıkarmıştı. "Mehmet Şahindağ'ın telefonu," dedi, bilgi verir gibi. "Hain sabaha karşı mesaj attı. Kara'nın Selim'den şüphelendiğini ve kovduğunu yazmış... Mehmet onu,

BK Kilyos

diye kaydetmiş. Numaradan bir şey çıkmadı. Sonra bir iki saat sonra Kara'nın evden çıktığını ve muhtemelen karısıyla kavga ettiğini yazdı... Ben öğleden sonra, Kara'nın eve dönüp dönmediğini sordum. Geç cevap verdi ama dönmediğini söyledi. Çınar'ın ve Bahar'ın evden çıktığını da rapor etti. OCTO'yu koruma sanıyor bu herif de. Al, kendin oku devamını da."

"Sana bir paket ulaştıracağım. Senin de onu, içerideki adamıma ulaştırman gerek."

13:42

"Sana daha önce de söyledim Şahindağ. Benim Hande'nin yanına ulaşmam zor. O eve girişim yasak. Yakalanırsam beni yaşatmazlar."

15:33

"Paketin içinde para da olacak."

15:41

"Ne kadar?"

15:42

"Ne kadar istersen."

15:42

"Elli bin."

15:43

"Paketi bugün ulaştıracaksın."

15:45

"Bugün buradan ayrılamam."

16:01

"Bir bahane bul."

16:01

"Yüz bin."

16:02

"Hangi konumdasın bugün?"

16:04

"Dış kapı."

16:05

"Eğer paketi ulaştırmakta sorun yaşarsan, sana içerideki diğer adamım yardım edecek."

16:06

"Hani sadece ben vardım? Kimseye ulaşıp, kimseyi bağlayamıyordun? Ne adamsın Şahindağ."

16:07

"Beyza, Begüm ve çocuklar evden çıktı."

16:33

"00.00'da Beykoz sahilde. Tam konum gönderilecek sana."

18:45

"Kara'nın karısı evden çıktı."

20:31

"Kim bu?" diye sordum, mesajlar biter bitmez.

"Göreceğiz," dedi Bora, telefonu elimden alırken. "Altı kişi var dış kapıda. Onlardan biri." Derin bir nefes alırken, saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırmıştı. "Bir hain olmadığını düşünüyordum. İçeri birisini sokmasının zor olduğunu... Hem haksız çıktım hem de haklı."

"Çünkü dış kapı, senin içeri kavramın değil?" dedim, sorar gibi.

"Evet," dedi, cümlesini tamamlamam hoşuna gitmiş gibi. "Ancak o kadar yaklaşabilir. Ne bahçeme ne evime giremez. Kendi güvenlik ağımdan eminim

uzun zamandır. Ama tabii insan, bunca şey olup biterken, ister istemez şüpheleniyordu."

"Başka bir adamı olmadığı da doğrulandı böylece," dedim iç çekerken. "Yani hem bu adam bilmiyor... Ki Hande'yi biliyor. Varsa başka biri onu da bilirdi. Hem de başka bir hain olsa, içeride kıyamet koptu o kadar, mutlaka bilgi güncellemesi yapardı."

"Aynen öyle," dedi, yanağıma küçük bir öpücük kondururken. "Kapıdaki altı adamın ikisi çok eski adamım. Dördü ise, biz yokken kumarhanelerin kapandığı dönemde boşa çıkan adamlar. Daha fazla adama ihtiyaç olduğu için getirtilenler. Dış kapıya koyulan adamlara genellikle çok güvenmeyiz, içeri almayız, o dediğim ikisi hariç. Varlık gösterirler, fazladan yer tutarlar, bu da işimize gelir sadece. Yani bu bağlamda bir hain hem var hem de yok." Gülümsedi. "Ama tabii Mehmet Şahindağ'ın telefonu bende olduğu ve kimse onun benim elimde olduğunu bilmediği sürece neler neler göreceğiz... Her yeni çağrı, her yeni mesaj bir sürpriz benim için. Mesela bugün İstihbarat'tan biri mesaj attı ve benim delirdiğimi, karım bir kez daha ölümle sınandığı için İstihbarat'a tehditler savurduğumu haber verdi."

"Tanıdığın biri mi?!" diye sordum şaşkınlıkla.

"Cık," dedi Bora, başını iki yana sallarken. "Ama ben hiç kimse'yle görüşürken odada olan biri olmalı. Eğer odasında dinleyici yoksa... O da çıkar açığa mutlaka." Boğazından düşünür gibi bir ses çıktı. "Sonra benim canım sıkıldı yatta otururken... Öyle düşünüyordum... Sen, Hande'ye, Mehmet'le yaptığı konuşmada, Gürbüz'ün ona çalıştığını bildiğimizi söylettin ya... Gerçek değildi tabii bu, içerideki adamı Gürbüz sandığımızı ve gerçek adamını bulamadığımızı düşünsün istedin... İşte benim de aklıma bu geldi, bir deneyeyim dedim. Gürbüz'e mesaj attım ve iyi bir teklif sundum Mehmet'in ağzından. Hazır chip'i yok, hakkında ölüm kararı var, bakalım sığınacak mı Mehmet Şahindağ'a merak ettim."

"Bayağı Mehmet Şahindağ gibi Gürbüz'le mi yazıştın?" diye sordum şaşkınlıkla. Bora başını beni onaylarcasına salladı. "Sonuç?" diye sordum, merakla.

"Satmadı beni," dedi, buna o da şaşırmış gibi. "Sonra bu hoşuma gitti... Mafyalar Birliği'nden bir iki kişiye daha mesaj attım."

"Ha sen bayağı bayağı eğleniyorsun yani kendi kendine?!" dedim, bunları bensiz yaptığına alındığımı belli ederek.

"Sıkıcıydı," dedi hızlıca. "Çok sıkıcıydı. Hiç hoşuma gitmedi." Güldüm. "Ama yarın da Gökhan'a mesaj atmayı düşünüyorum. Bir adres veririm, gelmezse Kara'yı öldüreceğimi söylerim. Bakalım o adrese mi gider, yoksa bana mı söyler." Omuz silkti. "Merak ediyor insan..."

"Yok yok!" dedim, gözlerim iri iri açılırken. "Sen bayağı sevmişsin bu telefonu. Belli."

"Seni sevdiğim kadar değil..." dedi, yüzünü yüzüme yaklaştırırken. İşaret parmağını elbisemin boğazına geçirdi ve "Niye böyle bir şey giydin?!" dedi. Sesinin tınısında mızmız çocuk edası vardı. "Boynunu öpemiyorum!"

"Ben operasyon için geldim?" dedim, hafifçe geri çekilerek. Bir eli yırtmacım el verdiğince, diğerinin üzerinde olan sağ alt bacağıma doğru yol aldığında, "Ama sen benim dikkatimi dağıtıyorsun!" diye söylendim. "El alemin yatında sevişmeyeceğim seninle. Hiç boşuna beni tahrik etmeye çalışma. Ne zaman bu operasyonu bitirir ve eve dönersin, ancak o zaman!"

"Senin de o kadar bekleyemeyeceğini ikimiz de biliyoruz sevgilim," dedi, belimi hafifçe sıkarken.

"O kadar derken?!" dedim, hayretle. "Pardon! Ne zaman eve dönmeyi düşünüyorsun?!"

"Ayrıca el alemin yatı mı?!" dedi, kaşları çatılırken. "Bizim bu. Adını görmedin herhalde?"

"Aaa görmedim?" dedim merakla. "Ne? Adı ne?"

"Operasyonumuzun adı," dedi. Işıldayan kapkara gözlerine bakakaldım. "

La Dame de Pique."

Dudaklarım an'ın etkisiyle dudaklarına ulaşacakken, usta bir manevrayla geri çekildi ve ellerini benden çekerek, "İş konuşuyormuşuz..." dedi. Sinir olduğumu belli etmemeye çalışarak ve yapay bir şekilde gülümseyerek,

evet

dercesine başımı salladım. "Ben kendi rehberimi kalabalık sanırdım ama ırzını siktiğimin herifinin rehberinde yok yok," dedi. Bu kadar çabuk iş konuşmaya nasıl adapte olmuştu anlamamıştım. "Bu isimlerin kaçıyla bağlantısı var, bilmiyorum. Mesajları kalabalık değil, temizliyor muhtemelen. Nasıl yapacağımdan emin değilim ama önemli bütün bağlantılarını ifşalayacağım. Dediğim gibi, onun ölümünden çok, o öldükten sonra inşa edeceğim sistem önemli." Benim de iş konuşmaya adapte olmam gerekiyordu. "Alp çalışıyor ama biliyorum ki Patrick bu işte daha iyi. Benim, Mehmet Şahindağ'ın sesini kullanarak telefon görüşmeleri yapmaya ihtiyacım var. Sanırım bu sırrı bir tek ona söyleyeceğim."

"Telefonu deşifre edebilmemize de yardımcı olur," dedim, kendimden emin bir ifadeyle. "Bunu ben de yapabilirim gerçi. Sildiği ne varsa, bu telefonu kullandığı zamanki her şeye erişebilirim. Ama Falcon benden daha fazla bilgiye erişir, onun hem kaynağı daha sağlam hem de yeni yazılımlara ulaşımı daha hızlı."

Dudaklarının kenarında şaşkın bir gülümseme belirirken, "Sen, birinin senden daha iyi olduğunu kabul mü ettin?" diye sordu.

"Falcon yabancı değil," dedim, omuz silkerek. "Ama sen her yerde söyleme bunu. Bu da bizim başka bir sırrımız olsun. Tamam mı?"

Dudaklarıma kısa ama ateşli bir öpücük kondurdu. "Ama sevgilim daha yeni adapte oldum iş konuşmaya, niye öpüyorsun beni?!" Kaşlarım çatılmıştı. "Madem öpecektin, neden az evvel geri çekildin?!"

"Öpmedim ya. Sadece sırrımızı mühürledim dudaklarımızı birleştirerek..." dedi.

"İpmidim yi. Sidici sirrimizi mihirlidim didiklirimizi birliştiririk..." dedim, onu taklit eder gibi.

Kocaman bir kahkaha atarken ayağa kalktı. Bara ilerledi ve dolaptan çıkardığı bir kırmızı şarabı açmaya koyuldu. "Ajandasında, benim bile neredeyse hatırlamakta zorlanacağım bütün özel günlerin tarihi var. Ablamın arkadaşlarının doğum günlerine kadar." Şarabı kadehlere doldurdu. "Telefonu senin incelemeni istiyorum zaten. Bir şeylerin genel dökümüne ihtiyacım var. Instagram hesabı var bir tane. Mesela o hesabın hareketlerine ulaşılır mı, ne yapmış, nelere bakmış, bunları öğrenmek istiyorum."

Kadehimi elinden alırken, "Tamam," dedim. Şarabımdan bir yudum aldım. "Bu dediklerin kolay. Leo'ya versen, o da yapar." Kaşlarını çattı, gerçekten Instagram kullanmayı bilmiyordu, acaba nasıl fotoğraf paylaşmış, nasıl story atmış, nasıl beni takip etmiş, esas nasıl canlı yayın açmıştı? "Şimdi mi yapayım?" diye sordum, cahilliğini yüzüne vurmadan.

"Önce çantayı açmalıyız," dedi. Şarabından içti. "İstihbarat, Mehmet Şahindağ'ı tutukladığında, arşivinin bir kısmına erişmişti.

Bir kısmı

diyorum, çünkü öyle bir orospu çocuğu her şeyi tek bir yerde saklamaması gerektiğini bilir. En azından, benim başıma gelenden sonra bile yenilik yapmıştır arşivinde. İçerideyken verdiği bilgi karşılığında bir şeyleri takas edebilmeye devam ediyordu; sırf bu dahi benim düşüncemi doğruluyor. Çıkarken de bir şeyler vermiştir muhakkak. Ne kadar güç kaybetmiş olursa olsun, bizimkilerle uğraşabildiğine göre kozları bitmemiştir. O yüzden tek ulaşacağımız şeyin bu çanta olmadığına eminim. Belki bu çanta önemli bile değildir ama olsun, başlangıç."

"Nerede çanta?" diye sordum, merakla. Bora yeniden yerinden kalktı. Karşıdaki, içi depolama alanı olan koltuğu kaldırdı ve içinden büyükçe bir evrak çantası çıkardı. Çanta altı haneli şifreyle korunuyordu. "Şifresini biliyor muyuz?" diye sordum, çantayı masaya koyduğunda.

Gözlerini devirmemek için çok zor duruyormuş gibi sesli bir nefes verdi. "240582'dir muhtemelen. Telefonunun şifresi de o çünkü."

Çanta açıldı. Bora, çantanın içindekileri masaya döktüğünde ikimiz de dosyaların ve flashbelleklerin arasında ne işi olduğunu bilemediğimiz bir

fotoğrafa bakarken adeta donakalmıştık.

Ahmet Karabey'in, Betül Karabey'in, babamın ve annemin, Tarabya'daki köşkün yemek masasında birlikte oldukları ve gülümsedikleri bir fotoğrafa.

Tarih böyle bir an da mı yazmıştı?

Biz varken ama bizden habersiz.

Annemin ve babamın izleri, Tarabya'da da mı vardı?

197.Bölüm

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,

Bütün akşam boyunca yorumlarda olacağım, tweetlerinizi okuyup, story'lerinize bakacağım. Bunları yaparken de hayır, ağlamayacağım.

Son 2...

Sizi çok seviyorum. Var olun. Daima.

♠

Çanta açıldı. Bora, çantanın içindekileri masaya döktüğünde ikimiz de dosyaların ve flashbelleklerin arasında ne işi olduğunu bilemediğimiz bir fotoğrafa bakarken adeta donakalmıştık.

Ahmet Karabey'in, Betül Karabey'in, babamın ve annemin, Tarabya'daki köşkün yemek masasında birlikte oldukları ve gülümsedikleri bir fotoğrafa.

Tarih böyle bir an da mı yazmıştı?

Biz varken ama bizden habersiz.

Annemin ve babamın izleri, Tarabya'da da mı vardı?

Bora'nın gür kirpiklerinin altındaki kapkara gözleri, böyle bir fotoğrafla karşılaşmayı aynı benim gibi beklemediği için kısılarak gözlerime çevrilmişti. Her şeyi kontrol altına almak diye bir şey olmadığını kanıtlayan fotoğraf, geçmişte kalan her detayı bilmediğimiz ve belki de hiçbir zaman bilemeyeceğimiz gerçeğiyle bizi sarmalıyordu. Fotoğrafı elime aldım. Arkasında

Ocak 2006

yazan fotoğrafta gördüğüm annem ve babamın yüzlerindeki gülümseme, Betül Karabey ve Ahmet Karabey'le paylaştıkları ortamın samimiyetini anlamam için yeterliydi. Gelecek, babamla Ahmet Karabey'in istediği şekilde gerçekleşseydi neler olurdu diye yeniden düşünmeden edemiyor, kafamın içinde ihtimallerin sıralanmasına engel olamıyordum. Gelecek, hiçbir zaman, planladığın şekilde gelmiyordu ve bunu da, aslında en iyi bu fotoğraf ispat ediyordu.

Bora'nın parmak uçlarını omzumda hissettiğimde yine şimdiye döndüm. Bugünümüze. İhtimaller ne kadar kalabalık olursa olsun, tek gerçek yaşadığımız hayattı. Yeniden göz göze geldiğimizde, kalemin benim elimde olduğu bugünümüzden daha iyi bir ihtimal varsa da bununla ilgilenmediğimi düşünmüştüm. "Ada'ya gösterebileceğimiz şahane bir fotoğraf," dedim gülümseyerek.

Bora ise gülümsemiyordu. "Annenle babanın öldürülmesine sebep olan fotoğraf olmalı bu."

"Ada bunu bilmek zorunda değil," dedim, omuz silkerek. Elimdeki fotoğrafa sıkı sıkıya tutundum. "Biz de bundan yüzde yüz emin olamayız sonuçta. Kahin değiliz."

"1993'te yapılan anlaşmanın taraflarından biri Mart 2006'da öldürülüyorsa ve ortada, öldürülmelerinden yalnızca iki ay evvel çekilen bir fotoğraf varsa... Üstelik o fotoğraf, annenle babanın katilinin arşivinden çıkıyorsa... Bazı şeyleri tahmin etmek için kahin olmaya gerek yoktur Nazlı."

İçime derin bir nefes çekerken, "Haklı olabilirsin. Ama ben bununla ilgilenmiyorum," dedim. Fotoğrafı masaya koydum. "Öldüler sonuçta. Ve neden öldüklerini biliyorduk zaten. Bu fotoğraf mı sebep oldu, başka bir fotoğraf mı, bir telefon konuşması mı, bilmediğimiz bir zamanda gizlice çekilen bir video mu, ne önemi var ki?" Gülümsemem büyüdü. "Ben daha çok onların aralarındaki bağla ilgileniyorum. Birbirlerini ne kadar sevdikleri belli. Babalarımız arasındaki dostluğu öğreneli çok zaman olmuştu ama annelerimizin de bundan hoşnut olduğunu görmek, onların dördünü yan yana görmek, beni mutlu etti."

Bora üç saniye boyunca gözlerimin içine baktı ve daha sonra bakışlarını benden çekerek çantanın içinden çıkan flashbellekleri incelemeye koyuldu. Üzerinde

Özgür

yazan bir flashbelleği, çantadan çıkan bilgisayara takarken yüzüne büyük bir ciddiyet yerleşmişti.

"Kara'nın misafiri var."

Bir telefon konuşmasına ait olduğu belli mekanik ses Özgür'e aitti.

"Kim?"

Mehmet Şahindağ'ın Özgür'le birebir iletişim kuruyor olmasına istemsizce şaşırmıştım.

"Sevgilisi olduğunu söyledi Selim Abi."

"Sevgilisi mi?"

"Evet."

"Kim?"

"Nazlı'ymış adı. Burada yaşayacakmış bundan sonra."

Mehmet Şahindağ tiz bir kahkaha atmıştı.

"Desene, Bora yeni bir oyuna başladı..."

"Nasıl yani?"

"O kızı beni yemlemek için bulduğuna eminim. Gözünü dört aç, olan biten hiçbir şeyi atlama."

Bora, Mehmet Şahindağ'ın onu bu kadar iyi tanımasına o kadar da şaşırmamış bir hâlde, başka bir ses kaydını açmıştı. Özgür, Mehmet

Şahindağ'a düzenli rapor verirken, yaşadıklarımız da film şeridi misali gözlerimin önünden geçiyordu. Özgür'ün verdiği bilgiler her ne kadar kısıtlı olsa da konumumu ve ne yaptığımı genellikle içeriyordu. Özgür'e göre ben fazla iyiydim, saf bir tarafım vardı ve Kara dahil herhangi birine karşı durmaktan çekinmiyordum, beni Mehmet Şahindağ'a böyle anlatmıştı. Mehmet Şahindağ, ilişkimizin gerçekliğini daima sorguluyor, bir an bile gardını düşürmeden bize hep şüpheyle yaklaşıyordu.

Özgür'den evlendiğimizi öğrendiğinde,

"Ya çok seviyor, gözünü kararttı... Ya da kıza karşı hiçbir şey hissetmiyor ve kızı tek kalemde harcıyor,"

yorumunda bulunmuştu. Kaldı ki evlendiğimiz gece, mezarlıkta beni öldürmesi emrini Özge'ye verdiğini biliyorduk, galiba her hâlükârda da ölmem gerektiğini düşünmüştü. Bundan ise sadece üstü kapalı bahsediyordu.
"

Evlendiklerini öğrendiğimde fevri bir karar verdim. İyi ki benim açımdan olumsuz sonuçlandı. Yoksa Nazlı Hanım'ın ölümü bu kadar kolay olmamalı."

Las Vegas'taki otel odası baskını için olsa gerek,

"Sadece, bir nefes kadar yanlarına yaklaşabildiğimi görsünler istiyorum. Gerilsinler ve hiçbir anlarından keyif alamasınlar. Kaldı ki başına daha büyük bir dert açtık Bora'nın. Bakalım kız kardeşinin yaşadıklarını ne zaman öğrenecek?"

demişti.

Özgür ve Mehmet Şahindağ arasındaki ses kayıtları bitmek bilmiyor, Bora hepsini büyük bir ciddiyetle, hızlıca ileri sararak dinliyordu. Özgür, özellikle Vegas'tan sonra, Kara'nın artık kendisinden hepten şüphelendiğini ve devam etmekte zorlandığını söylemişti. Bunun üzerine ise Mehmet Şahindağ, gerçekten de Özgür'ün oğlunu kaçırmıştı. Özgür'ün isyanı, çaresizliği ve af dilenişi gerçekti. Bir işe bulaşan, bir daha o işten elini eteğini kolayca

çekemeyeceği için, Mehmet Şahindağ'la çalışmaya devam etmek zorunda kalmıştı.

Son ses kaydında,

"Benden gebelik testi almamı istedi,"

demişti Özgür.

Mehmet Şahindağ'ın attığı alay dolu kahkaha dahi Bora'nın yüzünde herhangi bir mimiği oynatmamıştı.

"Biliyordum,"

demişti, uzun soluklu kahkahası tükendiğinde.

"8 Kasım'a kadar diye, sadece beni oyaladığını biliyordum. Bu iş, bugün bitecek. Nazlı Hanım bugün ölecek. Beraberinde kimleri de götürdüğünün hiçbir önemi yok. Bora hayatta kalacak ama karısı ölecek. Talimatımı bekle."

Öldürmeyen Allah'ın bir türlü öldürmediği biri varsa, sanıyordum ki o da bendim.

Bora flashbelleklerden bir diğerini bilgisayara taktığı sırada telefonu çalmıştı. Ekranda Aziz yazıyordu. Hoparlörü açtı ve doğrudan, "Evet," dedi.

"Sahile gelmek üzereyim," dedi Aziz.

Bora kolundaki saate baktı. Gece yarısına beş dakika vardı. "Paketi verip ayrılacaksın oradan," dedi, emredici bir tonlamayla. "Akabinde benim adamlarım onun peşine takılacaklar."

"Emrin olur," dedi Aziz ve telefon kapandı.

Bora Mustafa'yı aradı. "Buyurun Bora Bey."

"Beykoz Sahili'ndeki bankları net görebilecek bir şekilde harekete geçiyoruz," dedi Bora. Bir yandan da saklama alanı olarak kullanılan

koltuklardan birinin altından iki dürbün çıkarmıştı. "Tam 12'de. Ne çok yaklaş ne çok uzakta kal."

"Tabii efendim," dedi Mustafa ve telefon kapandı.

Bora flashbelleğin içindeki fotoğraflara hızlıca bakmaya başlamıştı. Bu fotoğraflar bizim yokluğumuzda çekilmişti. Etrafımızdaki insanların her birinin farklı zamanlarda çekilmiş görüntüleri vardı ama en çok da Beyza'nın. Beyza'nın Williamsburg'a her gelişi neredeyse fotoğraflanmıştı, bu da demek oluyordu ki Mehmet Şahindağ içerideyken bile dışarıdaki adamları çalışıyordu. Bir fotoğraf, Ada'nın doğduğu gün çekilmişti. Beyza yere kapanmış, ağlıyordu. Fotoğraftan dahi bana geçen çaresizliği karşısında ne düşünmem gerektiğini bilemez gibi Bora'ya bakmıştım. Bora ise bakışlarını fotoğraftan ayırmıyordu. Bu Beyza'nın ilk Williamsburg'a gelişi miydi ya da kaçıncısıydı, kendisi çok daha iyi biliyor olmalıydı. Birden yüzüne yayılan gülümseme irkilmeme sebep olmuştu. Ani olduğu belli bir kararla bilgisayarın kapağını indirdi ve dürbünlerden birini bana uzatıp ayağa kalktı.

Ben de küçük adımlarla onu takip ettim. Sahilde bir bankta oturan Aziz'i gördüm. Koltuk altında katlanmış bir gazete vardı. Gece yarısını bir geçe, bereli bir adam Aziz'e doğru yanaştı ve yanına oturdu. Bu adamı eve girip çıkarken görüyordum, adını ise bilmiyordum. Aziz, katlı gazetenin arasından çıkardığı kalınca bir beyaz zarfı adama verdi ve banktan kalkıp yürümeye başladı. "Tanıyor musun?" diye sordum, merakla.

"Kumarhanelerden getirtilen adamlardan," dedi Bora, dümdüz bir sesle. "Adı Timur'du diye hatırlıyorum."

"Sen de bu adamların ismini aklında tutmakta zorlanıyor musun?" diye sordum.

Tek eliyle tuttuğu dürbünü gözlerinden çekerken güldü. "Zaman zaman," dedi. Cebinden telefonunu çıkardı ve birini aradı. "Takipte misiniz?" diye sordu ve on saniye boyunca karşı tarafı dinledi. "Kaza süsü vereceksiniz. Bizim taraftaki herkes, Gökhan dahil, bunun bir kaza olduğunu düşünecek. Paketi almayı unutmayın." Telefonu kapatırken derin bir nefes verdi. "Evet..." dedi, başını sallarken. Gözleri gözlerimle buluştu. "Hazırsan, seninle küçük bir gezintiye çıkacağız sevgilim."

Parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. "Sevişmeden, şuradan şuraya gitmem!"

Elleri belime ulaştı ve beni kucağına aldı. Elbisemin açılan yırtmaçlarından kurtulan bacaklarım beline dolanmıştı. "Aksini düşünmemiştim zaten..."

Dudakları büyük bir memnuniyetle dudaklarımın arasına sızarken, önce botlarımı çıkardı ve öylece yere bıraktı. Ardından montumu çıkarmama yardım etti ve onu da sandalyenin üzerine koydu. Kapının üzerindeki düğmeye bastığında kapı açıldı. O da ayakkabılarından kurtulmuştu. Yatın sade ama şık salonuna girdi hızlıca yürüyerek sol tarafa yöneldi. Bir koridora döndü ve biraz daha ilerleyerek bir odaya girdi. Girişindeki yekpare camın önündeki oturma alanından geçti, beni ilerideki yatağın üzerine bıraktı ve hızlıca kabanından kurtuldu. Büyülenmişçesine lacivert ve beyaz tonlarındaki kocaman odada hızlıca gözlerimi gezdirdiğim esnada, Bora da ceketini çıkarmış, gömleğinin düğmelerini çözüyordu. Üzerimdeki elbiseyi çıkarttığımda, bakışları vücudumda dolaşmaya başladı. Sütyenim bedenimden ayrılırken, elleri kemerine ulaşmıştı.

Çıplak bedeni, çıplak bedenimi örterken dudakları boynuma sığındı. "Dün buraya geldim..." dedi, boğuk bir sesle. "Ve seninle buraya geleceğim an'ın hayalini kurdum durdum." Bir elim saçlarına karışırken, bir elim de sırtına ulaşmış, dudaklarım ise omzuna ıslak imzalar bırakıyordu. "Özgür hissediyorum... Uzun zaman sonra, hiç olmadığım kadar özgür hissediyorum. Ama dün gece, seninle aynı yatağa girememek..."

"Özgürlük, ancak ve ancak yan yana olduğumuzda kıymeti olan bir şey, değil mi?" dediğimde, gözlerini gözlerime çevirdi. "Ben de aynısını hissettim..." Gözleri birer elmas gibi parlarken burnumdan öptü. Bir eli kalbimin atışlarını hissetmek ister gibi göğsüme kapandı. "Sen yanımda olmadıktan sonra özgür müyüz, kurtulduk mu, geçti gitti mi her şey, hiçbir önemi yok... Tıpkı sen yanımdayken en büyük esareti, en büyük cehennemi, en büyük tehlikeyi yaşasak da bir önemi olmadığı gibi."

İnce, uzun ve esmer parmakları göğsümden kasıklarıma doğru bir yol çizerken, dudaklarımı yeniden dudakları arasına almıştı. "İlk beraber olduğumuzda..." dedi, öpüşlerinin arasında. "Denizin üzerinde kurduğum bütün hayallerden çok daha ötesinin de mümkün olduğunu görmüştüm."

Boğazımdan kopan minik bir ah'ın sebebi bacaklarımın arasında dolaşan parmakları mıydı yoksa kurduğu cümle miydi, bilmiyordum. "Bu yüzden denizin üzerinde evlenmek istedim seninle." Dudakları, yüzümün her bir noktasını keşfederken, kalbim neredeyse avucunda atıyordu. "Kurtulmak için seçtiğimiz yol da denizlere çıkıyordu ama... Özgür olmadığında, kaçıp saklandığında, bir tercih değil mecburiyet yaşadığında, denizler bile seni kabul etmekte zorlanıyormuş. Ben bunu adada anladım." Bir elimle ensesini kavrarken, bir bacağımı kıvranırcasına kalçasının üzerine atmıştım. "Dün gece ise sadece özgür olmanın yetmediğini ve ancak yanımda sen varsan denizin üzerinde olmanın güzel olduğunu anladım."

"Karaya ayak basmak, bizi denizlerden alıkoymasın." Cümlem, dudaklarım arasından kesik bir inilti eşliğinde dökülmüştü. "Çünkü bence sen... Denizlere çok yakışıyorsun."

Beklemediğim bir an'da beni yüzükoyun döndürdüğünde, parmakları da beni terk etmiş bulunmuştu. Hissettiğim eksiklikle boğazımdan sızlanırcasına sesler çıkarken, "Hayallerimdeki hayatı yaşamam için en büyük eksik senmişsin," dedi. Cümlesi biter bitmez ıslak öpücükleri, sırtımdan aşağıya doğru muhtemel yalnızca Bora'nın gördüğü dümdüz bir çizgide ilerlemeye başlamıştı. "Bütün taşların yerine oturması için sen gerekliymişsin..." Nefesi, tenimdeki ıslaklığa değdiğinde, bedenimde derin bir ürpertiye sebep oluyordu. "Ben olabilmek için, sana ihtiyacım varmış. Ve sana ihtiyacım olduğunu hiç bilmeden, otuz koca sene geçirmişim."

"29 yıl, 7 ay, 21 gün."

Bir avucu yeniden kalbimin üzerine kapanırken, adeta beni uyarırcasına göğsüme bir baskı uyguladı ve "29 yıl, 8 ay," dedi. Tam itiraz dolu bir cevap vereceğim sırada iki eliyle belimi kavrayıp, iç gıdıklayıcı bir etkiye sahip sakallarını da belime sürterek, dudaklarım arasından desibeli yüksek bir kıkırtı dökülmesine sebep olmuştu. "Hah şöyle," dedi, parmak uçları ve dudakları bacaklarımda dolaşmak için birbiriyle yarışırken. "8 Mart'ı başlangıç kabul etmem artık seni de mutlu etsin sevgilim ve bu konu kapansın." Bir dizimi kırarak, dudaklarını topuğuma bastırdı. "Tamam mı?" dediğinde ise, sakallarını ayağıma bile isteye değdirerek beni güldürmüştü. "İşte böyle..." dedi.

"Ama sevgilim!" dedim gülerken. "Hile yapıyor-" Cümlemi tamamlayamamama sebep olan, beni yeniden sırtüstü döndürüp, kendini refleksif bir şekilde açılan bacaklarımın arasına bastırmasıyla beraber, boğazımdan hoşnut bir iniltinin kopmasıydı.

Bir eli belimi kavrarken, yüzüme düşen saçlarımı geriye attı. "Aynen, ben de onu diyorum sevgilim" dedi, gülümserken. "Kumarhanemde hile yaptığın ve benim de akabinde kimin adamı olduğunu anlamak için seni konuşturmaya çalıştığım saçma sapan bir günü tanışmadan sayacak değiliz." Ben onu demiyordum ve onu demediğimi de söyleyecektim ki hafifçe geri çekildi ve "Değil mi?" diye sordu.

Adeta kıvranırcasına, "Devam et," dedim.

"Edeyim," dedi, gülümserken. "Senin hile yapış biçimin de benim davranış biçimim de hiç hoş değildi ve gerçekten hatırlamak istemiyorum." Devam etmesini istediğim şey bu konuşma değildi, varlığını hissetmekti. Fakat bir eli belimde, bir eli göğsümde, dudakları ise diğer göğsümde durmaksızın dolaştığı için konuşacak dermanı bulamayıp, sadece memnuniyetsizlikle dolu bir ses çıkarabilmiştim. "Ama ben nasıl davranmak zorundaysam, öyle davrandım o gün. O yüzden, o günden hoşlanmıyorum." Bir elim, güçlükle belimdeki elini buldu ve Bora'yı daha da kendime çekmeye çalıştım. Boğazından duru bir gülüş koptu. "Çok sabırsızsın sevgilim," dedi fakat ses tonu bundan rahatsız olduğunu değil, aksine bundan çok hoşlandığını haykırıyordu.

Yeniden kendini bana bastırdığında, dudakları önce saçlarıma değmiş, ardından da dudaklarımı bulmuştu. Dudaklarını, parçalayabilecek kadar büyük bir şehvetle ve ne kadar sabırsız olduğumu daha da belli edercesine öpmeye başladığımda, nihayet, içim varlığıyla dolmuştu. Bir denizin sert ama yavaş yavaş gelen dalgalarını kucaklamaya çalışırken, tırnaklarımı sırtına geçirmiş ve dudaklarını ise asla bırakmamıştım. Bora'nın bir eli bacağımda dolaşırken, bir eli de yanağıma kapanmıştı. Buram buram ciğerlerime yayılan, deniz kenarından esen tuzlu melteme karışan bergamot kokusu başımı döndürürken, bir elimle omzunu tutmasam düşecekmiş gibi hissetmiştim. Düşebileceğim hiçbir yer yoktu fakat ona tutunduğumda, hiçbir zaman, hiçbir yerden düşmeyeceğimi biliyordum. Düşersek de birlikte düşeceğimizi.

Dalgalar ruhumun bütün dehlizlerine ulaşacak kadar şiddetlenirken, içimde tek bir kuru ve karanlık nokta kalmasını istemezmiş gibiydi. Koşup giden zamanı, boğazımızdan kopan nice boğuk, inilti dolu sesler yakalamaya çalışıyordu. Müthiş bir hazla kucaklaştığımız başka hangi eylem, aynı anda iki kişiyi birden, böylesine büyük bir etki altında bırakabilirdi ki?

Aldığım her nefes, ilk nefesim gibiydi.

Aldığı her nefes, son nefesimde duymak istediğim sesti.

Alnımdan akan terler nemli göğsüne karışıyordu. Bu ne ilk sevişmemizdi ne de son olacaktı ve fakat bunu diğerlerinden ayıran bir şey vardı. Bahsettiği özgürlüğümüz. Mehmet Şahindağ'ın elimizde olması ve bize artık herhangi bir zarar veremeyeceğini biliyor olmak. Aldığı nefesi sonlandırmanın bizim dilimizin ucunda olduğunu bilmenin verdiği o rahatlama hissi. Bora bu karanlık dünyaya girmeye mecbur bırakıldığından beri düşmanı olan; onu ve ailesini tehdit eden; gitgide Kara'ya mahkum olurken belki de her nefesinde onu huzursuz eden; ben hayatına girdikten sonra namlunun ucunda olduğumu ona hiç unutturmayan; kaldı ki bir gün bunu açıkça hatırlatarak korkunç bir karar almasına sebep olan; bizi ayıran; birleşmemizi burnumuzdan getiren; her şeyi geride bıraktığımızı sandığımız en mutlu an'larımızdan birinin, kızımızın doğum gününün içine etmeye teşebbüs eden adamdan, kendimizi artık korumak zorunda olmama hissi. Geçtiğini bilmek. Ona karşı daha fazla kaybetmeyeceğimiz gerçeğinin verdiği duygusal ve mental huzur. Kızımızı sessiz ve sakin hayatında büyütmeye devam edebileceğimizin inancının artması.

Belki kötü ve kendini durmaksızın tekrarlayan rüyayı da artık görmezdi ve artık geceleri korkmazdı da.

Hafifçe döndüm. İki elimi göğsüne yerleştirip, çenemi de ellerime yasladım ve kapkara gözlerine baktım. "Eee, sonra n'olmuş?" dediğimde, bana neyden bahsettiğimi sorar gibi bakmıştı. "1 Mart'tan neden hoşlanmadığını anlatıyordun ya..."

"Sen dinliyor muydun beni ya?" dedi, kaşları havalanırken. Yüzüne benimle eğlenir bir ifade yayılmıştı. "Bana daha çok,

ne anlatıyor lan şu an bu

diye düşünüyormuşsun ama ayıp olmasın diye ağzını açamıyormuşsun gibi gelmişti."

"

Bu

derken?" dedim, onu ayıplar gibi. "Ayrıca

lan

mı?" Bakışlarıma düşüncesini tasvip etmez bir ifadenin yayılması, Bora'nın kahkaha atmasına sebep olmuştu. "Cık cık cık... Sadece konuşacak takatim yoktu çünkü sahip olduğun bütün hünerler karşısında kendimden geçmek üzereydim. Yoksa anlattıkların gayet de ilgimi çekmişti."

"Sahip olduğum bütün hünerler mi?" dedi, alayla gülümserken. "Daha neler sevgilim."

"Daha başka hünerlerin de var yani?" dedim, alt dudağımı arsızca yalarken.

"Tabii ki de var. Aptal mıyım ben, hepsini sunayım..." Çapkınca göz kırptı. "Bilerek zamana yaydım ki, bana hep böyle büyük bir arzuyla bak."

"Bak şimdi çok merak ettim," dedim.

Bir eli omzumun üzerinde küçük daireler çizerken, "Sabırlı ol. Ve beni hiç bırakma," dedi.

"Sence bende seni bırakacak göz var mı?" dediğimde, kocaman ve neşeli bir kahkaha atmıştı. "Zekisin, yakışıklısın, romantiksin, inanılmaz iyi bir vücudun var, aklımı başımdan alacak kadar mükemmel sevişiyorsun ve zenginsin!"

"Yaa!" dedi, başını sallarken. "Kızlar grubu oluşturup beni anlatsan içleri erir, muhteşem adamım, Akdeniz'den okyanusa uzanan özelliklerim de var!"

Kaşlarım çatılmıştı. "Kızlar grubu nereden çıktı ya?"

"Bilmem, nereden çıktı?" diye sordu gülümserken. "Sen çıkarmıştın." Gözleri kısıldı. "Hatırlamıyorsun değil mi?" dedi, daha da eğlenmiş gibi. "

Beni bırakma

diye peşimde dolaşıyordun ya bir zamanlar... O zaman söylemiştin."

Hızlıca doğrulup göğsüne vururken, "Sen de benim peşimde

benden boşanma

diye az dolaşmadın!" dedim.

"Evet," dedi, göğsüne vurduğum elimi dudaklarına götürürken. "Hiç de pişman değilim."

Yüzümde ansızın bir gülümseme belirdi. "Ben de pişman değilim. Beni çok uğraştırdın ama olsun."

"Bence sen beni daha çok zorladın ama neyse," dedi.

Omuz silktim. "İyi yaptım!" Kaşlarım oyunbaz bir tehditkârlıkla havalandı. "Bende seni bırakacak göz yok ama sen yine de hareketlerine dikkat et. Lafıma itibar etme yani. Benim sağım solum belli olmaz. Bir gün bana bir gelirler, tepem atar, bir bakarsın senden boşanmışım."

"Sen ise benim lafıma itibar edebilirsin," dedi, gülümseyerek. "Dün oynadığımız oyun gereği de söylediğim gibi: Boşan, boşanabilirsen."

"Ne olsa benden boşanırsın?" diye sordum, merakla.

Gözleri sorduğum sorunun ciddiyetiyle kısılırken, "Beni artık sevmediğini hissedersem," dedi. Yüzüne düşünceli bir ifade yayıldı. "Anlaşmalı boşanma protokolünü de benzer hislerle imzalamıştım. Beni gerçekten istemediğini, artık sevmediğini, senin için önemsiz olduğumu ve en önemlisi senin boşanmak istediğini düşündüğüm için." Bir tutam saçı kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. "Bir gün, gerçekten benimle artık evli kalmak istemediğini

hissedersem... Mutsuz olduğunu görürsem... Bir şeyler senin için yanlış ilerliyorsa bu ilişkide... O zaman, bir saniye olsun düşünmeden boşanırım senden."

"Desene, ömür boyu evli kalacağız mecbur!" dedim, şakacı bir mutsuzlukla.

Güldü ve yataktan kalkarken, "Geliyorum," dedi. Yatağın karşısındaki televizyonun gömülü olduğu duvarın yanındaki bir kısma bastırınca, duvarın o köşesi bir dolap kapağı gibi havalanmıştı. İçinde mini bir buzdolabı da olan bu köşede kahve makineleri, su ısıtıcısı ve dört çeşit kahve fincanı vardı. Bora espresso makinesini çalıştırdı ve odanın girişinde sağda, karşımızdaki duvarın ise arkasında kalan bir diğer odaya geçti.

Derin bir nefes alıp verirken bakışlarımı odada dolaştırıyordum ki, Bora'nın baş ucundaki komodinin üzerindeki fotoğrafı fark ettim. Dudaklarım şaşkınlıkla açıldı. Fotoğraf bizim fotoğrafımızdı. Maçahel'deydik. Bora'yla, arkamıza eşsiz manzarayı alarak pencerenin kenarındaki koltuğa oturmuştuk. Ben nedenini bilmediğim bir kahkaha atarken ona, o da eşsiz bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Poz vermediğimiz gibi, zannediyorum ki bu fotoğrafın çekildiğinden de habersizdik.

Bora yeniden odaya geldiğinde, siyah bir kot pantolon, balıkçı yaka siyah bir kazak giymişti ve elinde deri ceketiyle birlikte, benim için de getirdiği kıyafetler vardı. Yataktan kalkarken, "Gidiyor muyuz?" diye sordum.

"Birazdan çıkarız," dedi. İç çamaşırlarımı giydim. Benim için de siyah, dar bir kot pantolon ve siyah, uzun kollu, spor bir crop seçmişti. Ben getirdiklerini üzerime geçirirken, komodininin çekmecesinden sigara, çakmak ve küllükle beraber, koltuğun üzerindeki şalı da alıp sürgülü balkon kapısını açarak balkona çıktı. Kahve makinesinden ses geldiğinde oraya ilerledim ve espressolarımızı fincanlara doldurarak balkona, yanına çıktım. Şezlongların birine yan bir şekilde oturmuş, küçük sehpanın üzerine de küllüğü bırakmıştı. Fincanları elimden alırken, "Sağ ol sevgilim," dedi.

Sehpanın bir diğer tarafındaki şezlonga da oturabilirdim ama yanına oturdum.Şalı omuzlarıma yerleştirdi ve kahvesinden bir yudum aldı. Avrupa Yakası'nın ışıklarına takılan gözlerim sanki görebilecekmişim gibi Boğaziçi

Üniversitesi'ni aradı. Ben de kendime bir sigara yakarken, "Bu yatı çok sevdim," dedim.

"İstanbul için ideal ama tatil kafasıyla düşünecek olursak, daha büyüğünü almak lazım," dedi. Bu zaten epey büyük bir yattı ve daha büyüğünü bir an için hayal edememiştim. "Le Pique patladıktan sonra geçtiğimiz yatın, ki o epey aceleye gelmişti, içinde uzun süreli yaşarken keşfettiğim bayağı eksikleri vardı. Bu, satılığa çıkarılmış, yeni ve hazır yatlardandı. Spor olduğu için kompakt tasarlanmış, nispeten idare eder büyüklükte aslında. Hoşuma gitmedi değil ama ben, hem açık hem kapalı havuzu ve helikopter pisti olan bir yat yaptırmak istiyorum. İstanbul için değil, Boğaz'da dikkat çekecek bir şey istemem ama belki Bodrum'da bırakırız onu." Bahsettiği şeyler benim için fazla zengin sohbeti olduğundan yalnızca anlıyormuş gibi başımı sallamakla yetinmiştim. "Bunun aşağıda bir havuzu var. Beach clup tasarlanmış. Ama küçük bence. Beni tatmin etmez ama çocuklar mutlu olur."

"Sienna'ya rezil olmayacağız yani?" dedim, kahvemden bir yudum aldıktan sonra.

"Cık," dedi Bora gülerken. "Beyza ve Begüm'ün Bodrum'daki yatının fotoğraflarını gördüm. Leo bunu gördüğünde, tuşlu telefondan akıllı telefona geçmiş gibi falan hissedebilir."

"Kardeşlerin fakir mi?" diye sordum, hayretle.

Bora kendini tutamayıp güçlü bir kahkaha attı. "Balıkçı teknesi hayal etme. Onlar da iyi para vermişlerdir. Ben mekanik bir şeyden bahsediyorum."

"Neyse, en azından hiçbirinin ehliyeti yok. Bizim ikimizin de olduğuna göre, yine de biz daha üstünüz," dedim.

"Öyleyiz, evet..." dedi gülümserken. Sigarasını söndürdü ve iç çekerek bana döndü. "Sorunu yanıtsız bıraktım az evvel..." dedi, elime uzanırken. "Belki diyeceksin ki üstüne düşündüğünde...

1 Mart'taki davranış biçimini hoş bulmuyorsun, peki 8 Mart'ta aksi bir şekilde davrandın mı?"

Gözlerim gözlerine mühürlenirken, bugüne kadar içimden hiç böyle bir şey geçmediğini ve bundan sonra da geçeceğini zannetmediğimi söylemek istedim fakat o devam edince susmak zorunda kaldım. "8 Mart'ta da hiç hoş olmayan şeyler yaptığım doğru... Fakat onlar kaçmak yerine pişmanlığını ömür boyu sahiplenebileceğim ve telafi etmeye bir ömrümü seve seve adayabileceğim hatalar." Başparmağı nabzımın attığı yeri okşarken, bakışları bir okyanus kadar derindi. "O şekilde davranmak zorunda olmadığım hâlde, kendimi kaybedişim sonucu var olan hatalar... Bilinçli değildi ama bilinçsizdi gibi bir şeyin de altına sığınamam."

"O gün gördüğüm adamı," dedim, zorlukla yutkunarak. "O gün gördüğüm hâliyle, bir daha görmedim. Sanki uyudum uyandım ve artık başka biriydin."

"Sana kendi baktığım pencereden, iyi bir seçenek sunmuştum," dedi, gözlerini denize çevirerek. "Daha da önemlisi, seni zorlamamış ve hatta bu teklifi geri çevirmen ve vazgeçmen için de fırsat yaratmıştım. Holdinge geldiğinde. Sen ise eve girer girmez beni tersleyince... İlk an'dan beri kurduğun her cümle, geçmişimde bir yere dokunuyordu. Eskiden olduğum adama. Aşk uğruna ölmeyi göze alman sinirimi bozuyordu. Gözünü korkutmak mı istedim, sana kıyamadığımı fark etmek ve gözlerinin bende yarattığı etki..." Gözleri yeniden gözlerimi buldu. "...başıma gelebileceklerden korktuğum için miydi, bugün hâlâ bilmiyorum. Bana yaptığın seçimle, başta annemin ve ablamın akıbetini hatırlatıyordun ve... Seni öldüreceğimi söylediğinde, ki aslında böyle algılaman çok normal olmasına rağmen, annemin ve ablamın bıraktığı insan olmayışımla sertçe yüzleşmeme sebep oldun. Sana iyi bir seçenek sunmama rağmen bana Kara olduğumu hatırlattın. Sen çaresizce konuşurken, ben kafamın içinde susmayan sesleri duyuyordum ve verdiğim bütün tepkileri sonradan algılıyordum." Bir eli rüzgârdan uçuşan saçlarıma ulaştı. "Silahı başına dayadığımda istediğim tek bir şey vardı. Seni bağışlamamı iste ve git... Ama işte sen, Nazlı, beni hayatımızın her an'ında şaşırtabilmeyi başarmış birisin."

"Sonra da bana çaydanlık aldırdın," dedim, gülümsemeye çalışırken.

Bora da başını iki yana sallarken gülümsemişti. "Oyunu kurallarına göre oynamaya çalıştım. Ben Kara'yım, sen de Kara'nın anlaşma yaptığı herhangi birisin. Üzerinde bir baskı, otorite kurmaya çalıştım. Bora'nın sevgilisi olmuştu ama Kara'nın hiç sevgilisi olmamıştı ve o sevgili nasıl olması

gerekiyorsa, senden onu yaratmak istedim. Belki de asla beni etkileyemeyecek bir kadını, bilmiyorum... Bunların üzerine oturup satır satır düşünmedim. Sen birinin sana hükmetmesine izin vermez bir tavırla bana meydan okumaya çalışıyordun ve ben de hem sana hem de kendime, Kara'nın dünyasının romantik, anlayışlı, medeni bir dünyadan farklı olduğunu ve o dünyadaki her yanlış hamlenin bir cezası olacağını göstermeye çalışıyordum. Bazı tavırlarım seninle değil, benim kendi kavgamla ilgiliydi aslında. Ama sonra bir gün sen, bana, aklımla kalbim arasında bir savaş verdiğimi, ceza vermenin bildiğim en kolay yol olduğunu, aksini de benim kendime yediremediğimi... Bunu bildiğin için de o an verdiğim cezaları görmezden geldiğini söyledin." Kaşları havalandı. "Benim savaşım Bora ve Kara arasındaydı ama... Beni bu kadar da olsa okuyabilmene, yine de çok şaşırmıştım."

Kucağına oturmaya yeltendiğimde, şezlonga sırtı dik bir şekilde kurularak, ayaklarını ileriye doğru uzatmıştı. Parmak uçlarım sakalları arasında dolaşırken, "Bana kıyamadığını itiraf ettiğinde, o kavgayı çoktan anlamıştım ki ben..." dedim. Bir elini başının altına yerleştirirken, diğer eliyle de omuzlarımdan dökülen saçların bir tutamını parmak ucuna doluyor, sonra da serbest bırakıyordu. "Beni sevmekle alakalı bir kavga değildi bu, biliyorum, Bora olmakla alakalı bir kavgaydı. Kara'dan taviz vermeye korkuyordun, Bora gibi hissetmekten."

"Ama seninle yaşadığım bütün gel-gitlerde Bora'yı hatırlıyordum. Kendimi. Aydınlık tarafımı," dedi, içine derin bir nefes çekerken. "Bir de... Kara'ya sevmenin yasak olduğunu."

Üzeri dövmeyle kapanmış kurşun yarasını, kazağının üzerinden öptüm, sonra da köprücük kemiğini. "O fotoğraf..." dedim, merakla.

Komodinin üzerindeki fotoğrafı kastettiğimi anlayınca gülümsedi. "Gökhan çekmiş," dedi. Ellerimi omuzlarına yerleştirdiğimde, bir eliyle şalın içinden çıplak belimi kavramıştı. "Ben sana pokerdeki taktiklerimi anlatıyor ve püf noktalarını gösteriyordum. Sen de bana, anlattıklarımı bir kâğıda yazıp yazamayacağını sormuştun. Ben bir an için şaşırmıştım, yani ne yapacaksın o bilgileri uzun vadede, anlamadığım için."

Dudaklarım iki yana kıvrıldı. "

'O kâğıdın fotokopisini çekip rakiplerine satabilirim mesela,'

demiştim. Yüz ifadeni unutamıyorum. O şaşkınlığını..."

"Sonrasında da kendinden geçercesine kahkaha attığın ve benim de nefesimin teklediği birkaç saniyelik bir an işte o fotoğraf karesi..." dedi. Bir elini yanağıma yerleştirirken, "Kahkahaların, ki buna sık sık şahit olamıyordum, öyle iyi geliyordu ki bana. Biliyorum çok bencilce..." diye devam etti.

Dudaklarım dudaklarına dokundu usulca. "Geçmişteki hiçbir an'ı değiştiremeyiz. Değiştirmeyelim de zaten. Onlar bizi bugüne getiren... Ama yaşadığımız bütün kötü şeylere sebep olan bir adam var ve o artık bizim elimizde. Ölecek. Ölecek ve... Korku filmlerinin sonunda hani katil ölür ve o bilmem kaç hektarlık alanda bir başına duran... Ki o ıpıssız evde ne halt ettiklerini anlamam hiç insanların, manyak mısınız abi, gidin şehre... Neyse, o ıssız evin üzerine güneş doğar, çimenler yeşerir, çiçekler açar ya... Bize de aynısından olacak." Bora kaşlarını çatarken, "Düşündüm de..." diye ekledim. "Bizim evimiz de biraz korku filmlerindeki evlere benziyor aslında." Küçük bir kahkaha attım. "Ayy! Gerçekten de benziyor!"

"Godfather'da," dedi sorar gibi. "Şehrin göbeğinde, bir apartman dairesinde mi yaşıyorlardı?"

"Aman hemen de eski aşkıma laf sok!" dedim, trip atarcasına.

Yüzü hoşnutsuz bir şekilde buruşurken, "Hadi kalk," dedi, beni azarlar bir tonlamayla. "Bu boş muhabbetlerle zaman dolduramayız, daha gezintiye çıkacağız." Beni kucağından indirdi ve ayağa kalktığında, kahvesinden bir yudum daha aldı. "Eski aşkıymış!" dedi, kendi kendine söylenircesine odaya girerken. "Lafa bak..." dediğini duyduğumda attığım kahkahanın, onu da gülümsettiğine adım kadar emindim ama bana yüzünü bahşetmeden yatak odamızdan çıkmıştı.

♠

Bora'nın gezintiden kastı helikopterle yolculuktu ve gecenin bu saatinde İstanbul'un üzerinde dört dönerek nereye gittiğimizi bilmiyordum. Bora çantanın içinden çıkan her şeyi yeniden çantaya yerleştirmişti. Ortaköy

Sahil'e yanaştığımızda yattan inmiştik. Bora manasızca kumpir yemek isteyip istemediğimi sormuştu ve ben de aynı manasızlıkla yemeye karar vermiştim. Bu saatte açık olan tek bir kumpirci vardı ve o da bize bir araba anahtarı vermişti. Daha sonra bir otoparkta park halinde duran bir arabaya binmiştik. Bora arabayı Ulus'taki bir hastaneye doğru sürmüştü. Hastaneye girip en üst kata çıkmıştık ve bütün bunlar olurken ben hâlâ kumpirimi yiyordum. Hastanenin çatısında, bitmiş kumpirimi çöpe atmıştım ve bizi bekleyen helikoptere binmiştik. Nereye gideceğimizi sorduğumda ise ayaklarımın altındaki şehrin manzarasının tadını çıkarmamı söylemişti.

İlk kez İstanbul'da helikoptere binmiyordum fakat Bora tadını çıkarmamı söylediği için, İstanbul'u seyretmeye başlamıştım. Fatih Sultan Mehmet Köprüsü'nün üzerinden geçen arabaları saymaya çalışırken epeski bir an'a gidip, o an'a kalbimi bıraktım. Gündüzü de güzel olmakla birlikte, Boğaz'ın gecesi bir başkaydı. Karadan ayrı, denizden ayrı, havadan ayrı bir güzelliği vardı İstanbul'un gecesinin. Işıkları takip ederken ve üzerinden geçtiğimiz yerleri tanımaya çalışırken, kendimi bir oyun oynuyormuş gibi hissetmiştim. On altı yaşımdan beri bu şehirde yaşamama rağmen henüz ayak basmadığım bir sürü yer vardı ve içim bir anlığına oraları da keşfetme arzusuyla dolup taşmıştı.

"Seni bana ayırdım bütün İstanbul biliyo'"

Helikopterin sesini bastırmama ve Bora'nın sesini duymama yarayan kulaklığın içinde birden başlayan şarkıyla beraber, şaşkın bakışlarım derin bir yoğunlukla kaplı kapkara gözlere çevrilmişti.

"Çok söyledim ama kendini ölümlü sanıyo'"

"Bir yere gidiyoruz sanmıştım. Yoksa, romantik bir gezi mi bu?" diye sordum, merakla.

"İnanmazsınız sesinde kuşlar yaşıyo'"

Bora'nın şarkıya mırıltıyla eşlik ettiğini duyunca dan diye gülümsedim.

"Ah bi de gülünce kafam yanıyo'"

Gülümsemem sanki bulaşıcıymışçasına Bora'nın da dudaklarının kenarına yayılmıştı. Elimi avucunun içine aldı ve şarkıyı tümüyle hissetmek istiyormuşçasına gözlerini kapadı. Baş parmağıyla elimi okşamaya başladığında yüzündeki mutlu ifadeye bakakalmıştım. Sevdiğim adamın derdi İstanbul'dan da büyüktü fakat şimdi baktığımda, bu koca şehir bile gözüme küçücük görünmüştü. Belki de sevdiğim adamın dertleri de artık küçüldüğü için, yüzüne daha evvel hiç görmediğim salt bir rahatlık yerleşmişti. Sanki omuzlarındaki onlarca yükten kurtulmuş ve çoğunlukla çatık duran kaşlarını serbest bırakmıştı. Parmaklarımın tersini yanağında dolaştırırken ona doğru eğildim ve dudaklarına güçlü bir öpücük kondurdum. Geri çekileceğim sırada bileğimden tuttu ve gözlerini açmadan dudaklarımı tekrar dudaklarına çekti ve beni büyük bir arzuyla, benliğimi sersemletmek ister gibi öpmeye başladı.

"Bıraksam içine bi' kendimi

Tutuştur içine çek beni

Yavaş yavaş"

"Çok fazla planım var..." dedi, nefesi yüzümü yalarken. "Bu şehirde..." Gözlerini ağır ağır açtı. "Plansız planlar..."

"Ne gibi?" diye sordum merakla.

"Dünyanın her yerinde var... Ama en çok bu şehirde," dedi. Önüme düşen birkaç tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Seninle birlikte yapmak istediğim çok fazla şey var."

"Benim de bu şehirde aslında görmediğim çok yer var," dedim. Sesime bulaşan çocuksu heyecanı hissetmişti. "Yani tatile geldiğimde belli başlı müzeleri, gezilmesi görülmesi gereken turistik, tarihi yerleri falan gezdim, öyle bir şeyden bahsetmiyorum da..." İçime çabuk bir nefes çektim. "Yaşamadım hiç bu şehirde. Doludizgin yaşamadım yani. Yaşamaktan kastımın ne olduğunu anlatabiliyor muyum, emin değilim. Hiçbir zaman tadını çıkaramadım İstanbul'un."

"Birlikte yaşayacağız," dedi gülümserken. "Gündüzünü ayrı, gecesini ayrı..."

Helikopter yavaşça inişe geçerken, bakışlarını iki saniyeliğine pencereden dışarı çevirmişti. "Aslında bir yere gittiğimiz doğruydu ama ne yaparsam yapayım, içine sana olan aşkımın karışmasına engel olamıyorum." Nereye geldiğimizi anlamak istercesine etrafıma bakındım. Rezidansın çatısındaydık. Sorarcasına Bora'ya baktığımda helikopter binanın çatısına ulaşmıştı. Bora helikopterden benden önce indi ve elime uzandı. "Buyurun Nazlı Hanım," dedi, davetkâr bir sesle.

"Niye buraya geldik?" diye sordum merakla.

"Romantik bir şey değil maalesef," dedi, beni binanın içine yönlendirirken.

Asansöre bindik. Asansör dairemizin olduğu kata ulaştığında, Bora'nın yüzündeki mutluluk, büyük bir ciddiyetin gölgesinde kalmıştı. Kapının şifresini tuşlamak yerine zile bastığında kaşlarım çatılmıştı. Çok geçmeden kapıyı Selim açtı. "Hoş geldiniz."

"N'aber?" dedi Bora, içeri girmeden.

"İyi abi. Her şey yolunda," dedi Selim.

Bora'nın bakışları Selim'in burnundaki bandaja kaydı. "Kusura bakma."

Selim hafifçe gülümsedi ve sorun olmadığını belirtir gibi başını salladı. "Buyurun," dedi, kapının önünden çekilirken.

İçeri girdik. Bora'nın mecburiyetlerinden ötürü gerçekleştirmek zorunda olduğu veda gecesine ev sahipliği yapan rezidans dairesinin salonunda Mehmet Şahindağ vardı. Yemek masasının parçası olan sandalyelerden biri salonun köşesindeydi ve sandalyede oturuyordu. Elleri arkasında, belinin hizasında kelepçelenmiş; ayakları kalın bir kabloyla bağlanmış, kollarından başlayarak üst gövdesi de sandalyeye, ince halat tarzı bir iple ayrıca sarılmıştı. Ağzına bir bant yapıştırılmıştı. Gözleri siyah bir kumaş parçasıyla örtülmüştü, kulaklarında kulaklık vardı. Sol ayak bileğine ise elektronik bir kelepçe takılmıştı. Bora, 2 Aralık 2022'den sonra onun yattığı yerin bir yatak olmayacağını söylerken tam olarak bunu mu kastediyordu bilmiyordum ve fakat hayatlarımızda bunca kötülüğe yol açmış bir adamı böyle görmek, gerçeklik algımı zorluyordu.

Bora göz ucuyla ona bakıp, içkilerin olduğu rafa doğru ilerlerken, ben bakışlarımı Mehmet Şahindağ'dan çekemiyordum. Henüz Bora'nın ailesinden hiç kimseye dokunmadan evvel anneme ve babama dokunarak, başıma gelen ilk büyük felaketi yazmış ve hayatımın şekillenmesinde büyük ve kötücül bir rolü kuşanmıştı. Hem öksüz hem yetim kalışım onun yüzündendi. Bora'yla hiç tanışmamış olsaydık bile ortak bir acının, ortak bir düşmanın esiri olmak, bizi birbirimize bağlı kılacaktı.

Bora kendisine bir kadeh viski doldururken, Selim'e sandalyeyi işaret etmişti. Selim, Mehmet Şahindağ'ın karşısına bir sandalye çekti. Bora viskisinden bir yudum aldı ve "Rahatına bak sevgilim," dedi.

Küçük adımlarla ilerledim ve Mehmet Şahindağ'ın karşısındaki sandalyeye oturup, bacak bacak üzerine attım. Selim, o sandalyeyi abisi için çektiğini dile getirircesine, şaşkınlıkla gözlerime bakmıştı. Bora'nın tam arkamda durduğunu hissettiğimde, Selim'in bakışları da oraya çevrilmişti. Sessizce aldığı başka bir emir karşısında başını salladı ve Mehmet Şahindağ'ın kulağındaki kulaklığı çıkarıp, gözlerindeki kumaş parçasını çözdü. Mehmet Şahindağ'ın yeşil gözleri karşısında bizi gördüğü için kuşkuyla kısılırken, anne ve babamdan sonra ailem olan Anıl'ı, benliğimin en önemli parçasını da benden alışı ve bir yanımı sonsuz bir eksikliğe mahkum edişi, geçmişte kalan kurşun seslerini uzun zaman sonra yeniden hatırlamama sebep olmuştu. Selim ağzındaki bandı sertçe çıkardığında, Mehmet Şahindağ kesik bir soluk verdi.

"İyi akşamlar," dedi Bora, oldukça kibar bir tavırla. "Nasılsın?"

Mehmet Şahindağ, yüzüne alay dolu bir gülümseme yayılırken, çatallaşmış bir sesle, "Misafirperver olduğunu söyleyemeyeceğim..." dedi ve ardından boğazını temizledi.

Bora'nın boğazından ise neşeli bir melodi dökülmüştü. "Aşk olsun... Sen misafir misin?"

Mehmet Şahindağ'ın bakışları dimdikti, aynı oturuşu gibi. "Kaç saattir bekliyorum burada?" diye sordu, meraklı bir tavırla. "Geldiğimden beri saçma sapan bir okyanus sesi kulağımda..." Bakışları, Bora'nın gözlerinden benim gözlerime doğru indiğinde beni ilk kez görüyormuş gibi araştırmacı bir tavra bürünmüşlerdi. "Siz nasılsınız Nazlı Hanım?"

"Hâlâ yaşadığın için fazlasıyla gerginim," dedim.

"İnanır mısınız, aynı gerginlik bende de var," dedi Mehmet Şahindağ, yeniden Bora'ya bakarken. Bora birkaç adım atarak ona yaklaşırken, viskisinden kocaman bir yudum almıştı. "Söylesene Bora... Beni neden öldürmüyorsun?"

"Attın mı üzerinden şaşkınlığı?" diye sordu Bora, meraksız bir tavırla. "Sindirdin mi, kapana kısılmış oluşunu?"

Mehmet Şahindağ etrafına bakınırken, "Kaç saat oldu?" diye sordu.

"Bilmem," dedi Bora, omuz silkerek. "Saymıyorum."

Ben sayıyordum: Yirmi sekiz saat, kırk altı dakika, üç saniye olmuştu.

"Burası güzelmiş..." Mehmet Şahindağ'ın kinayeli ses tonu buranın neresi olduğunu bildiğini belli ediyordu. "Karın seçmişti bu evi, değil mi?"

"Evet," dedi Bora, bu kinayeye zerre sinirlenmeden, sanki sohbet ediyorlarmış gibi.

Mehmet Şahindağ derin bir nefes alıp verdi. "Ne istiyorsun benden? Belli ki ölmemi değil."

"Burada geçirdiğin süreyi uzatmak senin elinde," dedi Bora, alelade bir şey söyler gibi. "Bana verdiğin her kayda değer bilgi, yirmi dört saate eş değer."

Mehmet Şahindağ güldü. "Sana yararım dokunmasındansa, ölmeyi tercih ederim."

"Ölmeyi tercih edecek insanlar tanıdım, inan bana sen onlardan biri değilsin," dediğimde, Mehmet Şahindağ yine bana bakmıştı. "Garip bir biçimde, yaşamaktan aldığın bir haz var."

"Yaşamayı herkes sever," dedi Mehmet Şahindağ,

ne var bunda

der gibi.

"Aldığın canlar dile gelse, bu cümlende boğulursun!" dedim sertçe.

Mehmet Şahindağ sinirimi bozan bir kahkaha attığında oturduğum yerden kalkıp ona saldırmak istemiştim fakat Bora'nın anında omzuma dokunan eli, bana engel olmuştu. "Ona istediğini verme," dedi, uyarıcı bir tavırla. "Sakin ol..." Gözlerim adeta alev alev yanıyor ve nasıl sakin olabileceğimi sorarcasına isyankâr bir şekilde, Bora'nın kapkara gözlerinden ayrılmıyordu. "Karşında, elleri kolları bağlı bir şekilde oturuyor ve yapabildiği tek şey konuşmak. Sinirlerini bozmak istiyor, çünkü onun sinirleri bozuk. Sen bu kapıdan çıkıp gideceksin, ama o burada kalacak. Esir olarak. Duvar örmelisin..." dedi, bir tavsiyede bulunurcasına. "Çelik gibi," diye ekledi. "Ne söylerse söylesin, söylediklerinin sana ulaşmasına izin vermemelisin. Duygularını bir kenara bırakarak dinlemelisin onu. Bunları en az benim kadar iyi bildiğini biliyorum. Sadece hatırlamaya ihtiyacın var."

Bora'ya hayretle bakıyordum. "Onu öldürmek isterken, duygularımı nasıl bir kenara bırakabilirim?!" diye sordum, yüksek çıkmasına engel olamadığım bir tonlamayla. "Üstelik o, gerçekten de karşımdayken?!"

"Karşındaki herif düşmanın değil, bundan sonraki hayatımızın koşullarının daha iyi hâle gelmesini sağlayacak kişi..." dedi Bora, bilge bir tavırla. "Öyle düşün."

"Düşünemiyorum!" dedim sertçe. Bora sıkıntılı bir nefes verdi. "Yaşamayı sevdiğini söylemekten utanmıyorsa bizim karşımızda, hemen şu an ölmesi gerekiyor ve bunu, onu boğarak yapabilirim!"

"Onu şu an öldürmek ne sana ne bana bir şey kazandırır, konuştuk bunu..." dedi Bora, telkin dolu bir ifadeyle.

"İçim soğur!" dedim, bakışlarımı Mehmet Şahindağ'ın gözlerine dikerken. "Kafam rahatlar! Ve eminim ki ölmüşlerimizin de ruhuna değer!"

"Sen Gökhan değilsin," dedi Bora. Çenemi baş parmağıyla işaret parmağı arasına aldığında, bakışlarımı kapkara gözlerine çevirmiştim. "Aydın da değilsin. O yüzden buradasın Nazlı." Zorlukla yutkundum. "Sağlıklı düşünebildiğin, kas gücünü değil aklını kullanabildiğin, empati yapabildiğin için." İçime derin bir nefes çekerken, Bora'nın kaşe kabanının cebine elimi

uzattım ve sigara paketiyle çakmağını aldım. "Sakinleş..." dedi, bir ricada bulunur gibi. "Öfkene yenik düşme, sağduyunu kaybetme, nefretinin seni yönetmesine izin verme." Kendime bir sigara yaktım. "İstersen şimdi çıkabiliriz. Daha sonra ben yalnız gelirim."

"Sakin olmaya çalışacağım," dedim, ayağa kalkarken. Sigara paketiyle çakmağı yemek masasının üzerine bıraktım. Yere kadar uzanan geniş pencerenin önüne ilerledim ve sigaramdan içime hızlı dumanlar çektim.

Bora'nın bakışlarının sırtımda olduğunu pencereye düşen yansımasından görebiliyordum. Kaşe kabanını çıkararak sandalyenin arkasına asmış, kalktığım yere oturmuş, bir bacağını diğerinin üzerine atmıştı. Neden sonra bakışları bizi suskunlukla dinleyen Mehmet Şahindağ'a çevrildi. "Bizim senden sonra bir hayatımız olacak malum... Nazlı'nın pratik yapması iyi oluyor. Vaktini de çaldık ama umarım senin için sorun olmuyordur. Yapacak daha iyi bir işin yoktur diye düşünüyorum."

"Yok," dedi Mehmet Şahindağ hafifçe gülerken. "Sadece şeyi düşünüyordum... Ölmüş bebeğinden bahsetsem, bütün bu dediklerini yutmak zorunda kalacağını..."

"Bahsedebiliriz," dedi Bora, etkilenmemiş gibi. Yemek masasına ilerledim ve üzerindeki küllüğü kendime doğru çekip, sigaramın külünü silktim. "İstediğin her şeyden bahsedebiliriz Şahindağ. Ne söylersen söyle, sadece kendini eksiye düşürürsün şu saatten sonra."

"Sigara öldürür diye biliyorum," dedi Mehmet Şahindağ, yapmacık bir üzüntüyle. "Onu benden bile korumuşken, akciğer kanserinden kaybetme?" Bora hiçbir şey söylemeden yalnızca Mehmet Şahindağ'ın gözlerinin içine bakmıştı. "Tamam canım, kızma... Ben sadece uyarıyorum. Henüz gençken, bırakmak lazım."

Sigaramı söndürürken öfkeli bir kahkaha attım. "

Sağ ol uyarın için,

demek isterdim ama biraz daha konuşursan gerçekten sağ kalmayacaksın Mehmet Şahindağ."

"İstediği bu zaten," dedi Bora, bakışlarını bana çevirdiğinde. "Yolun sonuna geldiğinin farkında. Bunu dile getiremeyecek kadar kibirli olsa da bir bilinmezliğin içinde hapsolmaktansa, ölmeyi istiyor. Gönüllü bir şekilde değil, mecburiyetten."

"Sana hiçbir bilgi vermeyeceğim," dedi Mehmet Şahindağ, Bora tarafından okunmaktan rahatsız olmuş gibi. "Burada, eli kolu bağlı bir şekilde otururken kazandığım yirmi dört saatle ilgilenmiyorum. Yap ne yapacaksan. Öldürüyorsan öldür, öldürmüyorsan da siktir git buradan."

Bora,

vay be

dercesine bir mimik yaparken, "Ölmeden evvel yapmak istediğin bir şeyler vardır diye düşünmüştüm oysa ki..." dedi. Mehmet Şahindağ'ın gözleri kısıldı. "Şimdi ölürsen içinde kalan hiçbir şey olmaz mı yani? Bir pazarlığa oturmayacak mısın benimle? Üstelik yaşamayı bunca severken..."

Mehmet Şahindağ'ın yüzüne hüzün dolu diyebileceğim bir tebessüm yerleşirken, "İstediğim tek bir şey var, biliyorsun..." dedi. Bora kadehindeki viskiyi kafasına dikti. "Onu vermeyeceğini de ben biliyorum. O yüzden seninle yapacağım bir pazarlık yok."

"Verdiğin bilginin ne olduğuna göre değişir," dedi Bora, boş viski kadehini Selim'e uzatırken. "Seni motive etmek ve bana önemli şeyler sunman için, benim de bazı şeylere katlanmam gerektiğini biliyorum."

"Ne yani?" dedi Mehmet Şahindağ, şaşkınlıkla. "Ablanla beni görüştürür müsün?"

"Dediğim gibi, vereceğin bilgiye göre değişir," dedi Bora, dümdüz bir sesle. Acaba bu an'ın provasını daha evvel yapmıştı da o yüzden mi duygularını Mehmet Şahindağ'ın karşısında bile bu kadar iyi yönetebiliyordu? "Sen kendinden ne kadar verirsen, ben de kendimden o kadar taviz vereceğim."

"Sana inanmıyorum," dedi Mehmet Şahindağ fakat inanmayı istediği de belliydi. "Sen dediğini yapsan, Beyza'yı ikna edemezsin ki."

Bora, Selim'e başıyla bir işaret verdi. Selim hızlıca Mehmet Şahindağ'ın ağzını bantladı. Bu sırada Bora da ayağa kalkmış, içki rafının altında bulunan dolaptan bir telefon çıkarmış ve birini arayıp telefonu hoparlöre alarak, yeniden Mehmet Şahindağ'ın karşısındaki sandalyeye oturup, bacak bacak üstüne atmıştı. Telefon ikinci çalışında açıldı. "Alo?"

Mehmet Şahindağ, Beyza'nın tedirgin ses tonunu duyar duymaz bütün dikkatini Bora'nın elindeki telefona yönlendirmişti. "Yalnız mısın?" diye sordu Bora, gözlerini elindeki telefona bakan gözlerden çekmeden.

"Bora?" dedi Beyza, şaşkın bir tınıyla.

"Benim," dedi Bora, güven verici bir sesle.

"Başka bir numaradan arıyorsun?" dedi Beyza, temkinli bir tavırla. "Kimin numarası bu?"

"Sorun yok," dedi Bora, içten bir ifadeyle. "İstediğini sor. Gerçekten benimle konuştuğundan emin ol."

Beyza bir an için sessiz kaldı ve ardından, meraklı bir tavırla, "Patlamış mısır istiyor canım, ne yapmalıyım?" diye sordu.

Bora beklenmedik ve neşeli bir kahkaha attı. "Sinema salonundan satın alabilirsin."

Mehmet Şahindağ da aynı benim gibi, aralarındaki muhabbeti anlamamıştı. Beyza içine derin, rahatlamış gibi bir nefes çekti. "N'oldu?"

"Mehmet Şahindağ'dan almak istediğim bazı bilgiler var," dedi Bora, hoşnutsuz bir ifadeyle. "Ama benden karşılığını isteyecektir mutlaka."

"Ne yapmamı istersen yaparım," dedi Beyza, hiç düşünmeden. "Eğer ne yaptığını biliyorsan... Kendini tehlikeye atmayacaksan... Oğlumun güvenliğinden eminsen... Ne istersen yaparım. Mesaj atarım, ararım... Veya ona da gidebilirim. Sadece ne yapmamı istediğini söyle."

Bora gülümsedi. "Henüz sadece düşünüyorum."

"Bana daha fazla yapabileceği hiçbir şey kalmadı," dedi Beyza. Boğazından alaylı bir gülüş kopmuştu. "Yapabileceği her şeyi yaptı zaten. O yüzden aklın bende kalmasın."

"Sağ ol abla," dedi Bora.

Abla

kelimesini özellikle vurgulaması, Mehmet Şahindağ'a nispet yaptığını düşünmeme sebep olmuştu.

Beyza sıkıntı dolu bir nefes verdi. "Seni bir şeyle tehdit mi ediyor Bora? Sen, dün gece, Nazlı'yı nasıl aldın onun elinden? Kafama yatmayan şeyler var. İçimi huzursuz eden... Selim'i kovman... Nazlı'yla birbirinize girmeniz... Bir şeyler dönüyor ama ne olduğunu anlamıyorum..."

"Leo'yu öp benim için," dedi Bora, ablasının bütün sorularını yanıtsız bırakarak.

"Bora!" dedi Beyza, kızgın bir sesle. "Bak, bana onu aratma! Sizin için endişeleniyorum... Lütfen, dürüstçe söyle. Neler oluyor?!"

"Sadece bana güven," dedi Bora.

"Asıl sen bana güven ve yardıma ihtiyacın varsa bunu söyle!" dedi Beyza, hafif yüksek çıkan bir sesle.

"Şu an yok ama olacak," dedi Bora. Mehmet Şahindağ'ın bakışlarına yerleşen umut apaçıktı. "Bu konuştuklarımız aramızda kalsın."

"Tamam," dedi Beyza, yenilgiyi kabullenmiş gibi. "Senden haber bekleyeceğim."

"İyi geceler," dedi Bora.

"İyi geceler," dedi Beyza.

Bora telefonu kapattığında, Selim de Mehmet Şahindağ'ın ağzındaki bandı yeniden çıkarmıştı. "Duydun," dedi Bora, dümdüz bir tavırla.

"Onu bana getir!" Mehmet Şahindağ'ın ifadesi tümden değişmişti ve sesi adeta bir yoksunluk krizine girmişçesine yüksek çıkmıştı. "Beyza'yı bana getir, sana ne istersen veririm!" Büyük bir istekle yanıp tutuştuğu sesinin tınısından anlaşılıyordu ve tüm prangalarından kurtulabilse, önünü sonunu düşünmeden Beyza'ya koşacaktı sanki. "Ne istersen Bora, ne istersen!" dedi, telaşlı bir biçimde. Bora, Mehmet Şahindağ'a ondan tiksinir gibi bakıyordu. "Beyza'nın sesini duyabileceğim, yüzünü görebileceğim, ona dokunabileceğim her bir saat için, sana önemli bir bilgi veririm! Yeter ki onu bana getir! O da razıymış, duydun işte sen de! Belli ki sadece korkuyor! Senden, sizden korkuyor! Belki de oğlundan! O çocuktan kurtulmam gerekirdi! Bana mesaj atmak, beni aramak, beni görmek istiyor ama korkuyor! Beyza'yı bana getir!"

"Saat değil, dakika..." dedi Bora. Şartları kendi belirlediğinin altını çizercesine pazarlığa devam ederken, Mehmet Şahindağ'ın hastalıklı zihninden akan düşünceleri fark etmemiş gibi davranıyordu. "Başlangıç aşamasında sadece sesiyle yetineceksin." Mehmet Şahindağ'ın tepkisini ölçmek istercesine onu tepeden tırnağa süzdü. "Ki şu an sana ciddi bir avans verdim. Yüzünü görmek istiyorsan, verdiğin bilgilerin beni tatmin etmesi lazım. Ama ona asla dokunmayacaksın, bu aramızda bir pazarlık konusu olamaz bile!"

"O da beni istiyor!" dedi Mehmet Şahindağ, diretircesine.

Bora içine sıkıntı dolu bir nefes çekerken, yüzü düşmüştü. "Onun ne istediği umurumda değil. Burada benim sözüm geçiyor."

"Onun da beni istediğini reddetmiyorsun yani?" dedi Mehmet Şahindağ, umut dolu bir şekilde gülümseyerek.

"Sen buna inandıktan sonra, benim reddedip reddetmememin bir önemi var mı?" diye sordu Bora, kısık bir sesle.

Mehmet Şahindağ başını iki yana salladı. "Yok," dedi. İçine büyük bir nefes çekti. "Beyza öyle bir kadın ki Bora... Ne zaman kaybolsam, bir şekilde yeniden hayata tutunmamı sağlıyor. Şimdi de bunu yaptı. Ne yaşarsak yaşayalım, aramızda kimsenin yok edemediği müthiş bir ruh birliği var. Onun aldığı soluğu ben veriyorum. Benim aldığım soluğu o veriyor."

Bora derin bir nefes alıp verdi. "Öyleyse benimle anlaşman, senin için de en makul yol gibi görünüyor."

"Beni burada tuttuğunu kimse bilmiyor, değil mi?" diye sordu Mehmet Şahindağ. Bora hiçbir cevap vermeden sadece onun gözlerine bakmaya devam etmişti. "Benim telefonumu mu kullanıyorsun? Adamlarımı da?" Hem tehlikeli derecede hasta, hem de tehlikeli derecede zeki olması kanımı donduruyordu. "Beyza'ya bir kere sarılmam, bir kere kokusunu içime çekmem karşılığında... Çok önemli isimleri kapına köpek ederim." Mehmet Şahindağ'ın kurduğu cümle, Bora'nın kaşlarının havalanmasına sebep olmuştu. "Emin ol, yalan söylemiyorum. Çabuk olman lazım. Beni burada uzun süre tutamazsın. Benimle belirli periyodik aralıklarla görüşmeyen bazı isimler, başıma bir şey geldiğini anlarlar. Beni serbest bırakmayacağını ikimiz de biliyoruz. O zaman elini çabuk tut ve son günlerimi ablanla geçirmem için ne gerekiyorsa yap."

"İlk bilgiyi alayım," dedi Bora, ifadesiz bir tavırla.

"Çanta..." dedi Mehmet Şahindağ. "Mutlaka yanımda taşıdığım bir çanta var. Güngören'de, bir adamımın evinde. Aziz. Eğer adamı öldürdüysen, evin adresini ben de bilmiyorum. Ama Frantz mutlaka biliyordur adresi, sana çalışmıyor mu? Ondan öğrenebilirsin. Çantada onlarca flashbellek var. Siyah olanlar önemsiz. Sizinle ilgili şeyler. Beyaz olanlarda ise bugüne dek birlikte iş yaptığım, Türkiye uzantılı çeşitli isimlerin belgeleri var. Onlar ortaya çıkarsa, kapanan onca dosya yeniden açılır. Kimisi gücünü, kimisi makamını kaybeder. Fotoğraflar var. İşlenen ve başkalarına yıkılan onca cinayetin delilleri var. Adil olacağına söz verdin. Orada edineceğin her bilgi kadar dakika Beyza'nın sesini duyacağım. Emin ol o çantada, Beyza'yı en az on beş dakika göreceğim kadar iyi bilgiler var!"

"Bu dediklerin, nasıl İstihbarat'ın eline geçmedi?" diye sordu Bora, merakla.

"Onlar da hatırı sayılır bilgileri ele geçirdiler elbette ama daha çok uluslararasıydı," dedi Mehmet Şahindağ. Derin bir nefes alıp verdi. "İçerideyken takasımız devam etti. Onlar bana Beyza'nın fotoğraflarını getirdiler, ben de bilgi vermeyi hiç bırakmadım. İstihbarat'ın senin arşivine yaptığı baskından sonra, bütün bilgi ve belgeleri, olası bir tehlikeye karşı gruplandırarak ayırmıştım."

"Tahmin ettiğim gibi," dedi Bora, memnun bir şekilde başını sallayarak. "Peki seni içeriden çıkarmaları için onlara ne verdin?" Mehmet Şahindağ gülümsedi. "Özgürlüğünle takas ettiğin bilgi neydi?!"

"Bilgi değildi," dedi Mehmet Şahindağ, hâlâ gülümserken. "Senin geri dönmen için beni serbest bıraktılar." Bunu Bora'ya ilk söyleyen bendim, ardından da Gökhan henüz biz adadayken yaptıkları telefon görüşmesinde bunu tekrarlamıştı. Bora da bunu biliyordu, buna inanıyordu fakat yine de bu kadar basit olmamalı diye düşünüyor olmalıydı ki Mehmet Şahindağ'dan teyit alma gereği duymuştu. "Başlangıçta Beyza'nın fotoğrafları benim için çok önemliydi ve bunu alabilmek için çok önemli bilgiler verdim. Fakat sonra bana bu yeterli gelmeyince, verdiğim bilgileri kısıtladım. Elimin zayıfladığını düşünmelerini sağladım. Beni öldürmeye kalkmadıkları sürece de elimin hâlâ güçlü olduğunu göstermeye niyetim yoktu. Zaten beni öldürmek ihtimal dahilinde değildi onlar için. Ben ölseydim, seni asla döndüremezlerdi. Ve beni serbest bıraktıklarında, kalabalık bir listem olduğunu ve bu listenin ucunun sana dokunacağını biliyorlardı. Buna göz yumdular. Ve elimin hâlâ sağlam olduğunu bilmedikleri için, beni kontrol altında tutabileceklerini düşündüler. Geride bıraktığın insanların üzerine ben bir gittiysem, onlar da bir gitti. Ben iki gittiysem, onlar da potu aynı şekilde doldurdular. Senin dönmen için bir kumar oynuyorlardı. Kazanmadıklarını söyleyemeyiz."

"Elinde bu kadar sağlam bir koz varsa, nasıl Türkiye'de sıkıştın kaldın?" Mehmet Şahindağ'ın bakışları sesimi duyduğunda bana çevrilmişti. "Niye yurt dışına çıkamadın?"

"Çünkü o kozun kendisi yurt dışında?" dedi Bora, sorar gibi.

Mehmet Şahindağ Bora'ya zekâsını takdir edercesine bakmıştı. "Ne zaman ki Beyza'ya sarılırım, işte o zaman, o koz senin olur."

"Kozu görmeden, böyle bir şey olmayacak..." dedi Bora, dikte eder gibi. "Sen ne zaman ki o kozu verirsin, ben işte o zaman bunu ancak sağlarım." Kaşları tehditkâr bir şekilde havalandı. "Ha vermiyor musun? Sen bilirsin Şahindağ. Sen Beyza'ya sarılamadan gidersin, bense insanları kapımda köpek etmenin başkaca yollarını zaten bulurum. Eğer seni ben değil de bir başkası yakalasaydı, çoktan kafana sıkmış olacaktı zaten ve bu konuşmaların hiçbirini

yapamayacaktık. Bu arada... Çanta zaten bende." Mehmet Şahindağ şaşkınlıkla ve dediklerine inanmaz gibi Bora'ya bakmıştı. "Çantada annemin, babamın, Nazlı'nın annesinin ve babasının fotoğrafı var," dedi Bora, doğru söylediğini ispatlar gibi. "Yani... Sana az evvel ablamın sesini duyurarak verdiğim avansın hakkını hâlâ vermiş değilsin. Önümüzdeki yirmi dört saatini de hâlâ satın alamadın." Bora, Selim'e başıyla bir işaret verdiğinde, Selim belinden silahını çıkarttı ve Mehmet Şahindağ'a doğrultmak için Bora'nın emrini beklemeye başladı. "Seni dinliyorum!" dedi Bora, hiddetle.

"Beykoz'da bir ev var. Bastığınız kumarhanenin olduğu sitede. A718'de," dedi Mehmet Şahindağ, sıkıntıyla. "Bulgaristanlı bir mafya lideri var o evde. Uyuşturucu kaçakçısı. Onu koruyorum. Rehberimde

ZB

diye kayıtlı. Hayatta kaldığı her yeni hafta için, iyi bir para ve sağlam bilgiler veriyor.

S. Nicolai

onunla iletişimde, onun numarasını da rehberden bulabilirsin. Güvenli bağlantı aracılığıyla, İngilizce yazışıyoruz. Parola,

Strelitzia Nicolai."

"Bunu önümüzdeki yirmi dört saatin için kabul ediyorum," dedi Bora, başını sallarken. "Beyza'nın sesini duyman karşılığında bana ne vereceksin?"

"Aynı sitede, bir ev daha var, D667," dedi Mehmet Şahindağ, sıkıntıyla. "O evi patlat. Korunuyor, haberin olsun. Kasada bulacakların seni tatmin edecek ve ben de avansımın hakkını vermekle kalmayıp, Beyza'yı da göreceğim. Orada bulacağın her bir bilgi, o kadar dakikaya eş değer olacak. Yarın yine gel. Yeni bilgiler veririm, hem de Beyza'yı ararsın. Belki onu da getirirsin ha?"

"İçerideki adamlarından kiminle iletişimdesin?" diye sordu Bora, büyük bir ciddiyetle.

"

67D

diye kayıtlı," dedi Mehmet Şahindağ, duraksamadan. "İngiliz."

"Seninle her gün görüşmeyeceğim," dedi Bora, aksine asla tahammül edemezmiş gibi. "Sen her gece, bunun gibi şeyleri Selim'e anlatıyor olacaksın. Yirmi dört saat mi kazanıyorsun, Beyza'nın sesini mi duyuyorsun, yüzünü mü görüyorsun, bilmem. Ona sarılmana izin vereceğim koz neyse, ben aramızdaki bu anlaşmadan sıkılmadan söylesen iyi edersin."

Bora başıyla bir işaret verdiğinde Selim, Mehmet Şahindağ'ın yanına yaklaşmıştı. "Dur!" dedi Mehmet Şahindağ, telaşla. "Bana Beyza'nın bir fotoğrafını bırakırsan ve gözlerimi bağlamazsan, senin evindeki adamımın kim olduğunu söylerim!" Bora kabul etmiş gibi başını salladı. "Timur," dedi Mehmet Şahindağ hızlıca. "Kapıda görevli."

Bora derin bir nefes verdi ve cebinden telefonunu çıkardı. Bir numarayı tuşladı, telefonu hoparlöre aldı. "Buyur abi," diye açtı telefonu, tanımadığım bir ses.

"N'oldu?" diye sordu Bora.

"Fazla hızlı gidiyordu abi, yollar da kaygandı, sürüş kontrolünü kaybetti. Allah taksiratını affetsin."

"Adamın adı neydi?" diye sordu Bora.

"Timur," dedi adam.

"İyi, kolay gelsin..." dedi Bora ve telefonu kapattı. Mehmet Şahindağ derin bir üzüntüyle Bora'ya bakıyordu. "İçeride başka bir adamın var mı?" diye sordu Bora.

"Evde yok," dedi Mehmet Şahindağ, sıkıntıyla. "Kumarhanede var ama."

"Üç kişi?" dedi Bora. Mehmet Şahindağ onu onaylarcasına başını salladığında, "Bağla Selim," diye ekledi. Selim önce Mehmet Şahindağ'ın

ağzına bir kumaş parçası tıktı, ardından bant yapıştırdı. Daha sonra gözlerini bağladı ve kulaklarına kulaklıkları yerleştirip, telefonundan bir şey açtı. Bu sırada Bora kendine bir kadeh daha viski doldurmuş, yemek masasının üzerindeki paketten bir sigara alıp yakmıştı. Ortamı derin bir sessizlik kaplarken, bakışlarını Mehmet Şahindağ'a çevirdi. Bir yandan viskisini yudumluyor, bir yandan da sigarasını içerek Mehmet Şahindağ'ı izliyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum, ne kadar olduğunu bilmediğim bir süre sonra.

Bora, Mehmet Şahindağ'ın üzerindeki bakışlarını yavaşça bana çevirirken, "Yazık olduğunu..." dedi.

"Şahindağ'a mı yazık abi?!" diye sordu Selim, duyduğuna inanamaz bir tonlamayla.

"Cık," dedi Bora, Selim'e bakarken. "Sana yazık. Bana yazık." İçine kederli bir nefes çekti. "Her şeyi geçtim..." dedi, başını iki yana sallarken. "Bak, her şeyi geçtim... Hasta olduğunu bilseydim... Sağlıklı bir zihni olduğunu tabii ki de düşünmüyordum ama böylesine ciddi boyutta, teşhisli bir hasta olduğunu bilseydim... En azından bunu benden saklamasalardı... Her şey, ama her şey başka olabilirdi!" Kadehini kafasına dikti. "O zaman, beni içine çektiği bu savaşı yönetmem, çok daha kolay olurdu. Baksana, herifin Beyza yemiyle konuşması on saniye falan sürdü... Değiştiremeyeceğim şeyler için üzüldüğüm yok. Sadece bu savaş bu kadar uzun, bu kadar sancılı olduğu için çok öfkeliyim. Ve ne yazık ki, bu öfkenin muhatabı Mehmet Şahindağ değil. Ama bir yandan da o, çünkü bütün olan bitenler bir paradokstan ibaret değil mi?"

♠

Yeniden rezidansın çatısına ulaştığımızda Bora içine temiz hava çekmek için bir süre durmuş ve ayaklarımızın altında kalan İstanbul'u izlemeye koyulmuştu. Bunu içine çöreklenen öfkeyi dizginlemek için yaptığını biliyordum. Bir koluna dokunduğumda, elini belime yerleştirerek beni kendine yasladı. Dudakları saçlarıma ulaşırken, kokumu içine çektiğini hissetmiştim. "İyiyim," dedi, buna kendini de inandırmak ister gibi. "Yeni bir şey değil aslında karşılaştığım şey. Ablamı kendi öldürüp suçu benim

üzerime atmasından da belliydi. Yeni bir şey değil. Sadece sindirmem gerek. Sarsıldım çünkü."

"İyisin, evet," dedim, hafifçe tebessüm ederken. Bora ruh hâlinden bahsediyordu ama ben onun özünden. "Ondan ne kadar nefret ettiğini ve intikam almak istediğini biliyorum ama iyisin... Öyle iyisin ki... Ona bile merhamet edebiliyorsun."

Çenesini başıma yasladı. "Merhamet etmiyorum," dedi yavaşça. "Ben iyi biri miyim bilmem ama o kötü biri. Hasta olduğu için daha cani birine dönüşüyor olabilir ama kötü biri. Hastalıklı zihninin yaptığı her şeyi anlamaya çalışsam, Beyza'nın kurduğu cümleleri nasıl saptırdığını gördün... Bu saptırmayı takip ederek, onun zihninden baksam olaylara.... Sevdiğini iddia ettiği ama aslında saplantılı bir yerden takılıp kaldığı insana şiddet uygulayışını görmezden gelemem. Böyle birine merhamet edilmez. Çünkü varlığı büyük bir tehdit ailem için. Ama... Dürüst olmak gerekirse, onun en büyük düşmanının kendisi olduğunu fark ettim içeride ve bunun için de üzüldüm. Onun sonunu getirmek benim ellerimde ama keşke kendi sonunu kendi getirseydi ve bu iş bana kalmasaydı."

Merakla, "Sıradaki hamlemiz ne?" diye sordum. Bora sıradaki hamleye hazırlanırcasına derin bir nefesi içine çekti ve cebinden telefonunu çıkarıp Gökhan'ı aradı.

"Arayacağın zamanı sikeyim!" Telefon açılır açılmaz, Gökhan'ın kurduğu ilk cümle buydu. "Ada daha yeni daldı sayılır!"

"Uyanmış mıydı ki?" diye sordu Bora şaşkınlıkla.

"Evet, rüyasında civciv gördü herhalde! Resmen

cici cici

diye sayıklayarak uyandı!" dedi Gökhan, sitemle. "Neyse, geri uyudu az evvel. Ya da bayıldı uykusuzluktan. Hâlâ da ağlamadığına göre sorun yok. Uyumaya devam ediyor. Her şey yolunda."

"Hande nerede?" diye sordu Bora.

"Ada'nın odasında," dedi Gökhan.

"İyi. Yanından ayrılmamasını rica ettiğimi söyle. Sen de ekibi topla. Aydın'a, Çınar'a haber ver. Baskına gidiyoruz," dedi Bora.

"Ne baskını?" diye sordu Gökhan, şaşkınlıkla.

"Bir duyum aldım..." dedi Bora, herhangi bir şeyden bahseder gibi. "Şahindağ'ın evlerinden birine gireceğiz. İyi korunan evlerinden birine."

"Harbi mi?" Gökhan'ın bundan hoşlandığı sesine de yansımıştı. "Nerede ev?"

"Çınar'ın sitede," dedi Bora.

"Bize bir saat ver," dedi Gökhan hızlıca. "Bir saat sonra, orada buluşuruz. Nazlı eve dönecek mi?"

Yüzümü hafifçe kaldırdım ve

hayır

dercesine başımı iki yana salladım. "Dönmeyecek," dedi Bora.

"Çok şükür düzeldiniz herhalde siz abi?" Gökhan'ın sesinde bizi esefle kınadığını belli eden bir tonlama vardı. "Boşalttınız mı bütün negatif elektriğinizi?"

"Öyle de diyebiliriz," dedi Bora, belimdeki eliyle beni daha da sıkı kavrarken. "Hadi, oyalanma. Bir saat sonra görüşürüz. Biz geçiyoruz şimdi. Patrick erken gelsin, helikopterle. Alp'i de alsın. Teknik bağlantının iyi olduğundan emin olmam gerek."

Telefonunu yeniden cebine koyduğunda, diğer elini de belime sararak başını eğdi ve yüzüme baktı. "Barıştığımızı düşünmelerinde bir sakınca yok gibi..."

"Zaten bu küslük meselesinden çok sıkılmıştım." İki elimi kollarına yerleştirdim. "Ben aşk dolu operasyonları seviyorum, biliyorsun."

Kısa, eğlenircesine bir kahkaha atarken, parmaklarının tersiyle üşümeye başlayan yanağımı okşamıştı. "O orospu çocuğunun sözüne güvenemeyiz. Önce kendini koruyacaksın," dedi, bir emir verir gibi.

"Sen de," dedim. Burnumu öptü. "Bora!" dedim, gözlerini gözlerimden çekmesini istemez gibi. "Ateş edip edemeyeceğin hâlâ belirsiz... Yani birini öldürüp öldüremeyeceğin... Yine bir zaman kaybı yaşarsın ve sana bir şey olur diye endişeleniyorum."

"Endişelenme..." dedi sadece fakat bu arzusunun altı maalesef ki dolu değildi. "Beni evimizde bekliyor olmanı isterdim ve bundan hiç hoşlanmıyorum," dedi, söylediklerimi duymazdan gelircesine.

Bileğine uzandım ve avuç içini öptüm. "Şu anda sıcacık yatağımızda olmayı ben de çok isterdim ama tek başıma değil. Seninle. Ada güvende olsun da sen neredeysen ben orada olmalıyım. Bu dün de böyleydi, bugün de böyle ve yarın da böyle olacak sevgilim."

♠

Helikopter bizi Beykoz'a ulaştırdığında Frantz'le buluşmuştuk ve on iki dakika üç saniye sonra, Falcon ve Alp de yanımıza gelmişti. Üst düzey bir teknolojiyle donatılmış bir minibüsün içindeydik. Bora içinde bulunduğumuz minibüsle alakalı herhangi bir açıklama yapmasa bile altında Alp'in olduğunu anlamıştım.

"Sana sunduğum bir seçenek yok Patrick. Eğer burada olanlardan herhangi birine bahsedecek olursan, hiç düşünmeden öldürürüm seni." Falcon bakışlarını bana çevirirken, işaret parmağıyla gözlüğünü ittirdi. "Nazlı'dan da medet umma. Onun bu konuyla alakalı herhangi bir yaptırımı olamaz üzerimde."

Bora'nın, Mehmet Şahindağ'ın elimizde olduğunu söylemesi, doğal olarak Falcon'u şaşırtmıştı ve ne tepki vereceğini bilemez bir hâli vardı. "Söylesem de bana inanacaklarını sanmıyorum," dedi yavaşça. "Ben de anlattıklarına inanmakta güçlük çekiyorum çünkü."

"Anlattıklarımı siktir et ve senden istediğim şeye odaklan," dedi Bora, dikte verir gibi.

Falcon derin bir nefes aldı ve karmaşıklaşmış ifadesini toparlamaya çalıştı ama çok başarılı olduğu söylenemezdi. "Patron sensin Kara. Benim seni sorgulamaya hakkım yok. Fakat benden istediğin şey çok zor ve tehlikeli. Bir programla Mehmet Şahindağ'ı teknik olarak konuşturabilirim elbette ama adamı ne kadar iyi tanıyorum ki? Karşı taraftan gelen herhangi cevabını bilmediğim bir soruda çuvallayabilirim. Bu da operasyonun çökmesi anlamına gelir."

Aslında insan, bunca zamandır peşinde olduğu adamı bugüne kadar illaki tanımış olurdu fakat söz konusu Mehmet Şahindağ olduğunda, Falcon'un haksız olduğunu söyleyemiyordum. "Kasma," dedi Frantz, rahatlatıcı bir ifadeyle. "Az ve öz konuştuğunu, kibar olduğunu ve sarkazm dolu bir tavra büründüğünü biliyorsun."

"Nina, Ada'nın fake kaçırılmasıyla alakalı ses kaydının ona ait olmadığını anlamış," dedi Falcon, itiraz edercesine. "Nina'nın anladığını, kendi adamı anlamaz mı?"

"O aceleyle yazılmış ve Nazlı çok korkmasın diye sertçe güçlendirilmemiş bir metindi," dedi Bora, sıkıntılı bir nefes verirken.

"Biri üzerinde denemek istiyorum," dedi Falcon, hızlıca. Bora'nın gözleri kısıldı. "Onu iyi tanıyan birini arayıp, anlaşılıp anlaşılmayacağını anlamak istiyorum."

"Frantz de ben de onu iyi tanıyoruz. Bizimle pratik yapabilirsin ve bunun için sadece on dakikan var," dedi Bora, dümdüz bir sesle.

Falcon başını iki yana salladı. "Gerçek bir deney istiyorum."

"Aklından Beyza geçiyorsa unut bunu," dedi Bora sertçe.

"Aydın ya da Gökhan olamaz mı?"

Aslında Frantz'in sorduğu sorunun muhatabı Bora'ydı ama o dudaklarını açamadan Alp lafa girmişti: "Onlar kontrolsüzce davranırlar o sesi duyduklarında ve başarılı olup olmadığını anlayamaz," dedi. Kendisine çevrilen bakışlardan gözlerini kaçırırken, "Pardon..." diye ekledi.

"Falcon," dedim, bakışlarımı yeniden ona yönlendirirken. "Dün sabahtan akşama kadar Bora'yla tartıştık insanların içinde... Dışarıdan bakıldığında yeterince inandırıcıydı, değil mi?" Falcon başını salladı. "Ama mesela bence berbattık. Gerçek bir tartışma olsaydı bu, böyle olmazdı. Şahit olduğun gerçek bir tartışmamızı düşünürsen, anlarsın ne demek istediğimi. Ama başarılı olduk mu, olduk. Konuşacağın insanlarla uzun uzadıya sohbet etmeyeceksin. Biri şüphelenmeye kalkarsa da gerçek Mehmet Şahindağ'la konuştururuz ve açığı kapatırız." Elimi omzuna koydum ve hafifçe omzunu sıktım. "Hiçbirimiz seni suçlamayacağız. Sen sadece elinden geleni yap. Bugüne kadar onun hakkında biriktirdiğin bütün bilgilerin nasıl da o an sana yardımcı olacağını göreceksin."

"Bir saniye," dedi Alp, aklına gelen fikirle. "Gerçek Mehmet Şahindağ'ı neden konuşturmuyoruz?"

"Çünkü ne diyeceğini ya da karşısındaki kişiye bir parola iletip iletmeyeceğini bilemeyiz," dedi Bora sıkıntıyla.

"Evet ama eğer Beyza Hanım'la konuşursa-"

"Bunun ihtimal dahilinde olmadığını söyledim ya!" dedi Bora, sertçe Alp'in sözünü keserek.

"Falcon, Mehmet Şahindağ'ı konuşturmaktan çekiniyor çünkü onu tanımıyor..." dedi Alp yavaşça. "Ama... Lion'ı tanıyor. Mehmet Şahindağ'dan ne kadar nefret edeceğini bilecek kadar tanıyor. Onu konuşturabilir."

Gözlerim kısılarak Alp'e baktığım sırada Bora, "Zencefilde nasıl patladığımızı unutuyorsun..." demişti fakat bir yandan da bunu kafasında tarttığı belli bir ifadesi vardı. "Eğer Şahindağ sahte bir Beyza'yla konuştuğunu anlarsa daha kötü olur..." diye devam etti, kendi kendine düşünür gibi. "Oradan dönmek daha zor."

"Ama başına bir silah dayalı olursa ve en kötü senaryoda Beyza'yı karşısına çıkarabilme ihtimalimiz olduğunu da düşünürsek..." dedim, sorar gibi. Kapkara gözleri gözlerime çevrildi. "Denemeye değer. Beyza'nın gerçekten Beyza olduğunu anlamak için çeşitli sorular sorabilir ve Falcon bu soruların cevabını bilmiyor olabilir ama gerçekçi düşünelim... Beyza da bu sorulara cevap vermek istemeyebilir, geçiştirebilir, küfredebilir.

İnanmazsan inanma,

diyebilir. Ama bence Mehmet Şahindağ, konuştuğu kişinin Beyza olduğuna inanır. Çünkü şu anda tutunabileceği başka bir şey yok. Çaresiz durumda. Bugün ona Beyza'nın sesini duyurdun sen ve senin bu konuda samimi olduğunu düşündü. Seni sorgulamaz şu anda. Almaya çalıştığın şey için her şeyi yapacağını gördü. Beyza'nın da sen ne istersen yapacağını duydu üstelik."

"Ben, senin sen olmadığını her koşulda anlardım Nazlı," dedi Bora, iç çekerek. "Bu çok büyük bir risk. Mehmet Şahindağ'ın dışarıdaki herhangi biriyle doğrudan kendisinin iletişim kurmasını da ayrıca istemiyorum. Eğer bu plan patlayacaksa, dediğin şekilde değil de Patrick onu konuştururken patlamasını tercih ederim."

"Ben Kara'ya hak veriyorum," dedi Frantz, başını sallarken. "Çünkü Beyza Karabey'in sesini duyduğunda ekstra cesaretli olacak. O an kurtulma isteği baskın çıkacak ve kurtulmak için her şeyi yapabilir."

Falcon, "Peki..." dedi. Bakışları her birimizin üzerinde dolaşıp Bora'nın gözlerinde durdu. "Yapabileceğimin en iyisini yapacağım." Cesaretini toplamak ister gibi derin bir nefes aldı. "Madem bütün alternatifler içinde size en doğru gelen bu... Yapacağım."

OCTO'daki insanların her birinin apayrı meziyetleri vardı ve hiçbirini, bir diğerine tercih edemezdim. Fakat Falcon'un, diğerlerinden farklı olarak, bu ekibin her bir üyesinin toplamı kadar iş sırtlandığının hepimiz farkındaydık. Bilgisayarının başına geçti. Kendisine verilen görev gizli olduğu için ekibindeki hiç kimseyle iletişim kuramayacak olsa da Alp'in yanında olması yine de bir şey olmalıydı ki, ona hızlıca talimatlarını sıralamaya başlamıştı bile. Mehmet Şahindağ'ın telefonunu Bora'dan aldığı sırada yaptığı ilk iş,

telefonun verilerini kopyalamak olmuştu. Verileri bana da göndermesini istediğimde yalnızca başını salladı. O kadar hızlı hareket ediyordu ki, onun hareketlerini takip etmekte ben bile zorlanıyorsam, Bora üç dakika on bir saniye boyunca gördüğü manzarayı oldukça korkunç bulmuş olmalıydı.

OCTO'nun bir diğer, sahip olduğu kabiliyetler sayesinde bütün muadillerini geride bırakan ismi Bat'ti. Bu sitede oturduğu için gerekli bütün bilgilere zaten sahip olan Fox'un evinde, sitenin planını incelemiş ve yerleşebileceği bütün noktaları belirleyerek, kararı büyük bir özgüvenle bize bırakmıştı. 667 kapı numaralı evin civarı da evlerle doluydu ve bir arka sokağındaki ev, sitenin konumu gereği daha yüksekte kaldığı için, o evin bahçesine girilmesi en makul seçenek gibi görünmüştü. Çınar site yönetimindeki hatırı sayılır olduğunu söylediği birini arayarak, o evde kimin oturduğunu öğrenmişti. Konuşmalarından anladığım kadarıyla konuştuğu kişi, onun İstihbarat çalışanı olduğunu biliyordu. Bora, bu noktada devreye Çınar gibi geri plana atılmayan, gerçek bir İstihbarat çalışanı olan hiç kimse'yi sokarak, siteye sivil polis gönderilmesi ve ev sahibinden izin alınması gibi işlerin resmi yoldan halledilmesini istemişti.

Söylemese de ne yapmaya çalıştığını anlıyordum. Bir oyun oynuyorduk, herkesten gizlediğimiz çok büyük bir sırrın içindeydik ama araya gerçeklik de katıyordu ki, yaptığımız her şeyin daha sağlam bir dayanağı olsun. Kaldı ki Mehmet Şahindağ evin iyi korunduğunu söylemişti, bizi bir tuzağa da çekiyor olabilirdi ve şu şartlar altında Bora'nın en güveneceği kişiler kendi ekibiydi. Gökhan ve Aydın, Çınar'ın evine beşer dakikalık aralıklarla gelen Bora'nın adamlarını evin salonuna toplarken öyle kusursuz bir düzende hareket ediyorlardı ki, Bora onlara güvenmekte sonuna kadar da haklıydı.

Bear çevreyi keşfe çıkmış, evi birkaç ayrı açıdan görüntülerken; Alp bilgisayar başında, sitenin güvenlik görüntülerini anlık olarak inceliyordu ve herkes, bunu aslında Falcon'un yaptığını düşünüyordu. Falcon ise 67D olarak kodlu adamla Mehmet Şahindağ gibi görüşmüş, uygun zamanda evi, yani kasayı boşaltacağı ve başka bir yere geçmeleri talimatını vereceği bahanesiyle, adamın ağzını aramıştı. Adam sık yer değiştirmeye alışık olsa gerek, bu durumu yadırgamamıştı. Söylediğine göre, toplamda on üç kişilerdi, altısı bahçede yedisi içerideydi ve her şey kontrolleri altındaydı. Bütün bunları Frantz'in Bora'nın diğer numarasına attığı mesajlardan

biliyordum. Lizard ise evde, herkes ansızın gerçekleşen bu operasyondayken geride kalan insanları korumak için bulunuyordu çünkü kimse Mehmet Şahindağ'ın elimizde olduğunu bilmiyordu ve birinin de bunu yapması gerekiyordu. Kilyos'taki güvenlik önlemleri de arttırılmıştı ve Bora, hiç kimse'den de destek istemişti.

"Evet," dedi Çınar, evine gelişimizin kırkıncı dakikasında. "Kaç kişi giriyor içeriye?"

"On üç kişi olduğu söylendiyse... Çok emin olamayız tabii ama... En az on beş kişi girelim derim." Gökhan büyük bir ciddiyetle Çınar'a cevap vermiş, ardından Bora'ya dönmüştü. "Çınar'la sıralamayı yaptık. Öncelikli korunacak kişi Naz. Akabinde de sensin. Üç, Aydın."

Aydın kaşları çatılmış bir şekilde Gökhan'a baktığında Çınar lafa girmişti. "Leo için. İçimizde Nazlı ve Kara'dan sonra çocuğu olan bir diğer kişi sensin. Böylesi daha doğru. Kalanımız da birbirini kollayacak."

"Naz, senin içeri girmemen üzere yaptık planı..." dedi Gökhan, bana döndüğünde. "Hem içeride öncelikle Kara'ya odaklanmış olacağız, hem de seni korumuş olacağız."

"Allah korusun ama eğer bir şey olursa... Hem sana hem de Kara'ya olmamış olur böylece. Bu da Ada için," dedi Çınar, açıklama yapar gibi.

"Eğer dediğiniz şeye katılacak olsaydım buraya gelmezdim," dedim, dümdüz bir tavırla. Bora'nın bakışları bana çevrildi. Her ne kadar üstünlük bizde olsa da ciddi bir operasyona girdiğimizi, içeride kontrol edebildiğimiz bir adam olmadığı ve silahların olduğu bir ortamın tehlikeli olduğunu bakışlarıyla anlatmaya çalışıyor, yani Gökhan ve Çınar'ın planını destekliyor fakat herhangi bir yorumda bulunmuyordu. "Atışlarım fena değil ve içeride bir kişi daha, bir kişi dahadır. Kızımızı ben de düşünüyorum sizler gibi. Kendime güvenmesem, ısrarcı davranmam."

"Yengeye katılıyorum," dedi Aydın, düşünceli bir tavırla. "Siz beni üçüncü sıraya koymuşsunuz, eyvallah. Ben de oğlumu düşünüyorum elbette. Fakat ben geride adam bırakmam ve kendimi öncelik yapmam."

Gökhan başını iki yana sallarken, sıkıntı dolu bir nefes verdi. "Bana kalsa, senin bu gece burada olmaman lazımdı zaten ama... Dua et, emir büyük yerden!"

"Niye burada olmaması lazımdı?" diye sordu Bora, merakla.

Aydın kızgın bir tonlamayla, "Ağzında bakla birazcık ıslansın amına koyayım!" dese de Bora bakışlarını Gökhan'dan çekmemişti ve bir cevap bekliyordu.

"Dalgın, görmüyor musun?" dedi Gökhan, burnunun ucuyla Aydın'ı gösterirken. "Beyza'yla ilgili olduğu belli ama ne olduğunu bilmiyorum. Bat biliyor ama... Bacanakçılık oynuyorlar herhalde." Bat, uyarı dolu bir ifadeyle kaşlarını kaldırarak Gökhan'a baksa da Gökhan oralı olmamıştı ve buna karşılık, Aydın da bıkkın bir nefes vermişti. "Operasyonun seyrini bozma ihtimali olan kimsenin içeri girmemesi gerek."

"Aydın?" dedi Bora, ifadesiz bir tavırla, sorarcasına.

"Gökhan saçmalıyor Kara. Her zamanki gibi. Sıkıntı yok," dedi, kendinden emin bir ifadeyle. "Sen emri verdikten on iki dakika on iki saniye sonra hazırım."

"Şuna ne dersiniz?" dedi Bat, dikkatleri kendi üzerine çekmek ister gibi. "Nina içeri girmesin." Kaşlarım havalanırken hızlıca, "Ama operasyonun dışında da kalmasın..." diye ekledi. Bora da meraklı bir tavırla Bat'e bakıyordu. "Uzak menzil atış yapsın. Hem içeri girmemiş olur hem de tamamen dışarıda kalmamış olur. Aynı zamanda da güvende olur."

Bu, o kadar da kötü bir fikir değildi fakat Bora, "Onların elinde ne var bilmiyoruz. Atışı isabetli olmazsa ve atış yapılan yeri çözerlerse Nazlı yine riske girer," dedi.

"Oyun parkına da gelmedik ya sonuçta," dedim, gözlerimi devirerek. "Risk hep vardır!"

"İçeride olmasından yine de daha iyi," dedi Çınar, Bora'ya. Ardından çalan telefonunu açtı. "Söyle Bear," dedi, bizden biraz uzaklaşırken.

Bu sırada Bat, sitenin planını yeniden açarak konumlanabileceğim yerleri Bora'ya gösteriyordu. "Sağındaki evin de görüşü kısmen iyi. Ön bahçenin bir kısmına ve evin bazı odalarına hakim en azından," dedi, üzerine düşünür gibi.

Bora'nın bakışları gözlerimi bulduğunda usulca başımı salladım, bunu yapabilirdim. "Bir öğrenelim bakalım, kimin eviymiş..." dedi, cebinden telefonunu çıkarırken.

♠

Bora, Gökhan, Aydın, Çınar ve Bear'la birlikte, Bora'nın on adamı içeri girecekken, kalan on adam da evin çevresini saracaktı. Bat, bir iş adamına ait olduğunu öğrendiğimiz, arka sokaktaki evin bahçesine yerleşirken; ben baskın yapılacak evin sağında kalan, bir futbolcuya ait olduğunu öğrendiğimiz evin üst salonuna yerleşmiştim. Diğer evin bahçesinde adamlar olduğu için dikkat çekmememiz gerekiyordu ve Bora da benimle birlikte gelememişti. Adam bana kapıyı açtığında, her zaman bir operasyona ev sahipliği yapıyormuşçasına rahat bir tavırla, istediğim odaya geçebileceğimi söylemiş ve emniyetten aldığı talimat doğrultusunda evden çıkmıştı. Öğrendiğimize göre adamın evine giren çıkan insanların haddi hesabı yoktu, çoğu da kadındı ve bu yüzden de yan taraftaki evdekilerin dikkatini çekmeyecektik.

"Hazırız." Çınar'ın sesini kulaklığımda duydum.

"Nina?" dedi Bat.

"Arka bahçede, havuz başında üç kişi var," dedim.

"Başlıyoruz." Bat cümlesi biter bitmez, ön bahçede olduğunu sandığım adamlardan birini yere devirerek, operasyonu alenen başlatmıştı. "Bir."

Adamların, "Baskın!" diye bağırarak konum almalarını izlerken, Bat'in tüfeğinden çıktığını sandığım kurşun, bir camı kırmıştı.

"Bahçedeyiz." Bora'nın adamlarından biri konuşur konuşmaz, her ne kadar susturucu takılı da olsa, silah sesleri duyulmaya başlamıştı.

"İkinciyi de indirdim," dedi Bat.

"Bırak silahını!" diye bağırdı Gökhan.

"Arkanda!" dedi Çınar. Boğuşma sesleri gitgide artarken, silah sesleri kesilmiyordu.

"Artı bir de benden!" dedi Aydın.

Evin bir odasının perdesinin hareketlendiğini fark ettiğim anda tetiğe bastım. Camın kırılmasıyla birlikte çıkan sesi, acı bir feryat takip etmişti. "Üç buçuk oldu!" dedim. Hemen yanında durduğum açık pencereden giren kurşun dümdüz ilerleyerek, karşı duvardaki rafta duran futbol toplarından birine saplanmıştı. "Ateş edebildiğine göre benimki çeyrek de olabilir!" derken, konumumu değiştirmek üzere dikkatlice hareketlendim.

"Yerini mi fark ettiler?!" dedi Bora, kızgın bir tonlamayla. "İyi misin?!"

"İyiyim," dedim. Hareketli dürbün kamera kullandığım için sıktığım kurşunla aynı hizada değildim ve kendimi korumaya almadan ateş etmemiştim. Balkon tarafına ilerlerken, "Ama görüş açım azaldı," diye ekledim.

"Nazlı derhal bütün pencerelerden uzaklaşıp, en üst kata çıkıyorsun. Ve bulduğun güvenli bir yere sığınıyorsun!" dedi Bora.

"Arka!" dedi Gökhan, temkinli bir tavırla.

"Beşi geberdi toplamda," dedi Aydın, tükürür gibi. "Bir de yengenin çeyreği var."

"İçeri girmek için emir bekliyoruz," dedi Bora'nın bir adamı.

"Nazlı, dediğimi yaptın mı?!" dedi Bora, kızgın bir tavırla. Havuz başında bir hareketlilik görünce parmağımı ateşe hazır hâle getirmiştim ki onun Bear olduğunu fark etmiştim.

"İyiyim ben," dedim, güven verici bir tonlamayla. "Bu açıda kimse beni vuramaz, eğer balkona çıkmazlarsa, ama ben de onları vuramam."

"Korunaklı bir yere geçtiğin an içeri gireceğiz," dedi Bora. Sesi ürkütücü derecede sakindi. Benim şu an operasyonu baltaladığımı ima ediyordu. "Seni bekliyoruz."

Sıkıntılı bir nefes verdim ve dikkatlice davranarak içeri girdim. Ne olur ne olmaz diye eğilmiştim de. "İçerideyim," dedim.

Bora, "Giriyoruz!" demeden evvel on saniye beklemişti. Bunu da yalan söyleyip söylemediğimi teyit etmek için yapmadıysa hiçbir şey bilmiyordum.

Muhtemelen verandaya bakan camları ateş ederek kırmış olmalılardı ki çok ciddi bir gürültü kopmuştu. Aynı saniyelerde de bir adamı, "Ön kapıdan giriş yaptık," dedi.

"Altıncı da gitti," dedi Bora'nın bir adamı.

Evin bir üst katına çıktım. Yatak odası sandığım yere girip, buranın penceresinde görüş bulmaya çalıştım. "Yengenin çeyreği de tamamlandı," dedi Aydın. Perdeler sıkı sıkıya kapalıydı. Bir diğer odaya geçtim, ki bu oda diğer tarafımdaki eve daha yakındı ve buradan da hiçbir şey görmem mümkün değildi. "Yavaş birader!" dedi Aydın, kızgın bir tavırla.

"İyi misin lan?!" dedi Gökhan, hızlıca.

"Karnımı deşti amına koyayım!" dedi Aydın, öfkeyle. "Sekiz!"

"Yelek delindi mi?" diye sordu Gökhan.

"Zannetmiyorum," dedi Aydın.

Çatı katından sadece denizi ve köprüyü görebildiğim için oradan da ayrıldım ve yeniden merdivenlere ilerledim. Bu sırada Bat, "Benim görüş açıma başka biri girmeyecek, yanınıza geliyorum!" demişti. Yeniden yatak odasına indiğim sırada, arka tarafa penceresi olan bir odaya girdim ve Bat'e baktım, bulunduğu yerden ayrılmıştı.

"Saklanmanız hiçbir şey ifade etmiyor!" diye bağırdı Bear, sertçe. "Hepiniz öleceksiniz!" Bu odadan da çıktım ve giriş kata inen merdivenlere yöneldim. Oradan da en alt kata indim.

"Dokuz!" dedi, Bora'nın bir adamı, inler gibi bir sesle.

"İyi misin Yusuf?!" dedi Bora, dümdüz bir sesle.

"Öl orospu çocuğu!" dedi aynı adam. "İyiyim Bora Bey," diye ekledi. "Onuncu da geberdi en sonunda."

"Vuruldun mu sen?" diye sordu Bora.

"Bacağıma girdi," dedi adam.

"Biriniz Yusuf'u çıkarın buradan," dedi Bora.

"On bir oldu," dedi Aydın.

Bahçede bir gölge fark edince kaşlarım çatılırken, "Başka kimse kalmadı," dedi, Bora'nın bir adamı. Amerikan mutfağın, salonla mutfağı ayıran bar tezgahına yöneldim ve kendimi korumaya alabileceğim ama etrafı da görebileceğim köşesine geçtim. "On bir kişilermiş."

Siyahlar içinde kaybolan adamın içeri girmek için bahçe kapısını zorladığından emin olduğumda yavaşça, "Ziyaretçim var," dedim.

"Derhal herkes yan eve geçsin, derhal!" diye bağırdı Bora.

"Nina geliyorum!" dedi Bat.

"Neredesin Nazlı?!" dedi Bora.

"Bahçe katındayım. İçerisi karanlık. İçeri girmeye çalışıyor. Beni fark ettiğini sanmıyorum," dedim, kısık bir sesle. Elimdeki tüfeğin emniyetini kapattım ve belimdeki silaha davrandım. Bahçe kapısı açılırken, yukarıdaki kapıdan gelen gürültüyü duydum. Görüş açıma bir çift ayak girdiğinde, hiç düşünmeden ateş ettim. Bora korkudan ölmesin diye de eş zamanlı olarak, "Benim," demiştim. Adam ayağından vurulurken, olduğumu düşündüğü yere iki el ateş etti. "İyiyim," dediğim sırada tezgahın altından yuvarlanarak adama çelme taktım, onu yere düşürdüm ve elinden düşen silahı ayağımın yanıyla, tezgahın altına doğru savurdum.

Adama ateş edeceğim esnada ışıklar açıldı ve arkamdan, muhtemelen çaprazımdan gelen bir ses, "Sakın!" dedi. Derin bir nefes alıp verdim. "At silahını yoksa delik deşik ederim seni!"

Adam cümlesini bitirir bitirmez duyduğum kurşun sesleriyle birlikte hızlıca ona doğru döndüm. Beni delik deşik edemeden kendi delik deşik olmuştu. Bora, yerde kanlar içinde yatan adamdan çektiği bakışlarını bana çevirmeden, az evvel bacağından vurup yere düşürdüğüm adama döndü ve gözünü bile kırpmadan, eli bile titremeden, bir anlık bile tereddüt etmeden, adamın kafasına ateş etti. "Ve on üç," dedi, bahçeye yeni ulaşan Bat'ten çektiği bakışlarını arkasındaki Aydın, Çınar, Gökhan ve bir adamına çevirirken. "Biriniz oyalanmadan kasayı bulup patlatın, birkaçınız şu cesetleri halledip temizleyin, sonra da çıkarız."

Kapkara bakışları nihayet gözlerimi bulduğunda dudaklarımın kenarına buruk bir tebessüm yerleşti. Muhtemelen birini öldürebildiği için böylesine iyi hissedeceği hiçbir zaman aklına gelmezdi. Hayatımı kurtarmıştı, bir kez daha.

"Gökhan," dedi Aydın, sakin bir şekilde. "Şu benim karnıma giren kurşunu da bir çıkarsak ya sevabına..."

♠

"İyi iş çıkardık," diye mırıldanan Gökhan'a yalnızca başımı sallamakla yetindiğim sırada, Bora kapıyı cebinden çıkardığı anahtarıyla açmıştı. Gökhan, Aydın'ın karnındaki kurşunun hastanede çıkarılması konusundaki haklı direnişini kazanamamıştı. Bir arkadaşını arayarak Tarabya'ya yönlendirmiş, Aydın'a kızdığı için de kendi gitmemişti. Fakat Aydın bile henüz Tarabya'ya varmadan, arkadaşıyla iki kez konuşmuştu, yani durumu kontrolü altında tutuyordu. Evimize vardığımızda hava artık aydınlanmak üzereydi.

İçeri girip botlarımı çıkarırken, yerden küçük bir şeyin geçtiğini hayal meyal gördüm. Adeta Bora'nın kucağına tırmanırken bir yandan da bağırdım. "Fare var!"

Bora bir anda üzerine atlamamı beklemediği için dengesini zar zor korumaya çalışırken, "Fare mi?!" dedi.

Gökhan ışıkları yaktığı esnada, "Fare var!" diye tekrarladım ve gözlerimi kapadım. "Görmek istemiyorum! Yakalayın, öldürün, bir şey yapın! Bora, n'olur beni götür buradan!"

"Nazlı operasyonda bu kadar korkmadın?" dedi Bora, şaşkınlıkla. "Sen o tünellerden falan geçerken hiç mi fareyle karşılaşmadın Allah aşkına?"

"Kaçmış mı lan bunlar?" dedi Gökhan.

"Lar mı?! Kaç tane fare var ya?!" dedim, panikle Bora'nın boynuna daha sıkı sarılırken.

"Fare falan yok tabii ki Nazlı," dedi Bora, sıkıntılı bir nefes verirken. "Fare olması bile daha mantıklıydı ama, orası ayrı!"

"Ne?" dedim, gözlerimi açarken.

"Bu ne Gökhan?!" diye sordu Bora.

Gökhan'ın elinde tutmakta güçlük çektiği küçük, sarı bir civcivi gördüğümde, dudaklarım arasından şaşkınlık dolu bir "Aaa?" nidası çıkmıştı.

Bora beni yere bırakırken, "Bir tane de şurada var?" dedi, sorar gibi. Bakışlarını takip ettiğimde, süslü salonun girişine doğru kaçan, başka bir civcivi fark etmiştim. "Nereden çıktı bu civcivler?!"

Yumurtadan çıktıkları aşikârdı ama hayatın onları bizim evimize kadar nasıl getirdiğini ben de merak etmiştim. "Kutudalardı," dedi Gökhan, şaşkınlıkla süslü salona kaçan civcivin arkasından bakarken. "Kaçmışlar."

"Neden evimde bir civciv kutusu olduğunu sorabilir miyim?!" diye kızdı Bora.

"Kızın tutturdu!" Gökhan'ın sesinde savunma dolu bir tını vardı. "Civciv videosu izlerken,

gel

dedi,

cici

dedi,

gel

dedi. Ben de çiftlikten istedim, getirdiler."

Bora başını iki yana sallarken, "Her şey ne kadar da yolundaymış ya!" diye söylendi.

"Ben evden çıkarken yolundaydı oğlum," dedi Gökhan. Elindeki civcive baktı. "Uslu dur," dedi, sakince. "Kutuna götüreceğim şimdi seni." Adımlarını süslü salona doğru yönlendirdiğinde, biz de peşinden gitmiştik. Süslü salonun girişinde yana devrilmiş büyükçe, ıslak bir kutu vardı. Yemler de etrafa saçılmıştı ve bir civciv, yerdeki yemleri yiyordu. "Hepiniz mi firar ettiniz ya?!" dedi Gökhan, kutuyu düzeltmeye çalışırken.

"Kaç taneler ki?" diye sordum.

"Beş," dedi Gökhan.

"Ne yapacağız amına koyayım evde beş tane civcivi?!" dedi Bora, huysuz bir tavırla.

"Besleyeceksiniz," dedi Gökhan, elindeki civcivi yere bırakırken. "Kış bahçesinde onlara sıcak bir yuva yapacaksınız." Yüzüne sıkılgan bir ifade yerleşti. "Ama onları Ada'dan uzak tutmanız gerek. Çünkü biraz fazla sevgi gösterdi. Bir tanesi neredeyse elinde kalıyordu valla, hayatını zor kurtardım. Bir sıkımlık canları olduğunu anlatamadım bi'türlü. Bir de civcivler ondan kaçınca epey üzüldü, ağladı. Ada onlarla nasıl iletişim kurması gerektiğini kavrayana kadar, bunlar ya tavuk olacak ya da horoz."

"Senin yapacağın işi sikeyim!" dedi Bora öfkeyle. "Bir yaşında, bir! Bunların pilice döndüğünü gözlemleyince şoka girer!"

"Sarı ördek de var?" dedi Gökhan, sorar gibi. "Ördek sevmiyor mu? Ördek alsaydık?"

"Topla civcivlerini, kendi evine götür hemen!" dedi Bora, ters bir ifadeyle. "Ölecekler mölecekler, çocukta travma bırakacaksın sonra!"

"Balıklarımızı yaşattığımız gibi onları da yaşatabiliriz," dedim.

Bora'nın ters bakışları bana çevrilmişti. "Onlar yaşasın diye verdiğim mücadeleden haberin var mı senin?" dedi, kaşlarını kaldırarak. "Balık uzmanı veteriner bulmak ne kadar zordu, bununla alakalı bir fikrin var mı?! Tavuk ya da horoz uzmanı bir veteriner aramayacağım ben Nazlı."

"Abiciğim benim ev bekar evi," dedi Gökhan, araya girerek. "Maia ve Asya ile onları yalnız bırakırsam, yerler valla bu hayvancağızları."

"Ben bakarım onlara," dediğimde, Bora'nın bakışları yeniden bana çevrilmişti. "Yani elimden geldiğince..." diye ekledim. "Kafes alırız. Kış bahçesinde onlara yer hazırlamak, bence de çok mantıklı. Hem Ada'ya da onları uzaktan sevmeyi öğretiriz."

"Çabuk büyüyorlar?" dedi Bora, sorar gibi. "Renkleri değiştiğinde, pilice döndüklerinde, Ada sence onlardan hoşlanır mı?"

"Başka civcivler getirttiririm ben de o zaman?" dedi Gökhan, hevesle. "Bunlar büyüyünce, içlerinde tavuk olacak olan varsa fayda da sağlar hem, organik yumurtalarımız olur."

"Burası çiftlik ya çünkü!" dedi Bora, kızarak. "Topla şunları!" Arkasını dönüp süslü salondan çıkarken, "Hadi Nazlı!" diye seslenmişti.

Gökhan, ne yapacağını bilemez gibi çaresizce bana bakarken, "Sen şunları daha sağlam bir kutuya koy," dedim hızlıca. "Sabah Ada'nın tepkisine bakalım bir. Ada diretirse mecbur yumuşayacak... Bir keresinde benim de aklıma gelmişti civciv almak. Pazardan almayı düşünmüştüm, çiftlikten getirtmeyi değil. Üzülme. Ben seni anlıyorum."

Hafifçe gülümsedi. "

Gel

dedi sonuçta civcivlere," dedi, kendinin haklı olduğunu ispatlar gibi.

"Anlıyorum," dedim başımı sallarken. "Sen de böyle birisin... Bora kadar mantıklı olmak zorunda değilsin."

"İyi bir şey mi diyorsun, kötü bir şey mi anlamadım ama..." dedi, kaşlarını çatarak.

"Topla şu civcivleri de... Sağ kalsın hayvancağızlar," dedim, buruk bir tebessümle. Küçük adımlarla süslü salondan çıktım ve merdivenlere ilerledim. En üst kata ulaştığımda, doğrudan Ada'nın odasına ilerlemiştim. Oda savaş alanı gibiydi. Ada'nın bazı oyuncakları yerlere saçılmıştı ve hikâye kitapları kitaplığım dışındaki her yere dağıtılmıştı. Hande yatağın ayak ucuna, bacaklarını karnına çekerek yanlamasına yatmış, yatağın ortasına da Ada'yı yatırmıştı. Ada'nın bir diğer yanında da Noir vardı ve hafifçe yerinde dikilmişti. Bora, Noir'nın olduğu tarafa doğru yatağa oturmuş ve Ada'nın yanağını okşuyordu. Yanlarına yaklaştım ve Ada'nın açıkta kalan buz gibi olmuş sol ayağını, örtünün altına soktum.

Hande yerinde kıpırdanırken gözlerini araladı. "Geldiniz mi?" diye sordu, kısık bir sesle.

"Sağ ol, her şey için..." dedi Bora, Hande uzandığı yerden doğrulurken. "Belli ki seni bayağı uğraştırmış."

"Zorlandım ama keyifliydi," dedi Hande. Bakışları bana çevrildiğinde yüzünde sıcacık bir gülümseme oluşmuştu. "Tutturmak konusunda aynı sana çekmiş." Ben de gülümsediğimde, "Odama ineyim. İyi sabahlar," dedi.

Bora, Ada'yı uyandırmaktan korkar gibi kucağına aldı ve beşiğe ilerleyip yatırdı. "Biraz uzun uyu babacığım," dedi, rica dolu bir tonlamayla. "En az üç saat daha..."

Uyku arkadaşı civcivi beşiğine bırakırken, "Bir saat daha uyursa şükret..." dedim. Noir yataktan inmiş ve beşiğin yanına gelerek, kendine rahat bir pozisyon bulmuştu. Eğildim ve kafasını severken, "Sana da iyi uykular oğlum..." dedim. Odadan çıkmadan evvel Bora, Ada'nın monitörünü de almıştı.

Bora yatak odamıza girer girmez, giyinme odasına ilerlemişti. Ben de giyinme odasına geçtim. Üzerime çöken yorgunlukla koltuğa oturdum ve bakışlarımı dalgınca ona çevirdim. Çoraplarını çıkardıktan sonra o da bana bakmıştı. Sessizce gözlerimizin birleşmesinin on birinci saniyesinde, "Sen üzerini değiştirip yat hadi, ben bir duş alacağım," dedi. Başımı tembelce salladığımda giyinme odasından çıkmış ve kapıyı da kapatmıştı. Deri ceketini en azından burada çıkarabilirdi, neden onunla banyoya gittiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Oturduğum yerden kalktım ve montumu çıkardım. Aslında benim de duş almam gerekiyordu çünkü el alemin evinde yerlerde sürünmüştüm. Esnedim. Bir yandan da uyumak fikri öyle tatlı geliyordu ki zaten Ada uyanınca uyanmak zorunda kalacaktım. Bezgin bir nefes koyuverirken üzerimdeki crop'u çıkardım ve küçük adımlarla giyinme odasından çıktım. Bora banyo kapısının jaluzisini kapatmıştı. Banyoya ilerledim ve kapıyı tıklatma gereği duymadan içeri girdim.

Banyo tezgahına çıkardığı ilk yardım malzemeleriyle sol kolunun iç kısmındaki, ne zaman olduğunu bilmediğim yarayı temizlediğini gördüğümde, korku dolu bir sesle, "Vuruldun mu?!" diye sordum.

"Hayır," dedi, sıkıntılı bir nefes verirken. "Yok bir şey."

Hızlıca yanına yaklaştım ve kolundaki yaraya baktım. "N'oldu?!"

"Yatıyordun hani sen?" dedi, kolunu elimden çekmeye çalışırken.

"N'oldu koluna dedim?!"

Pamuğu elinden alıp, dikkatlice yarasını temizlemeye başladığım sırada, "Tel kesti," dedi. Banyo tezgahına yaslanırken, "Önemli bir şey değil," diye eklemişti. Anlamaz gözlerle yüzüne baktım. "Ceket yoktu ya üzerimde," dedi, bakışlarını koluna çevirirken. "Kazak üstünde çelik yelek vardı sadece. Telden geçerken kesildi işte. Deri sıyrılmış biraz. Kapıyı da kırmak için yüklenince derinleşmiş ama önemli bir şey değil, gerçekten."

"Siz direkt bahçe kapısından girdiniz," dedim, cümlelerini sorgularcasına. "Eve de bahçeden girdin." Gözlerim kısılırken zorlukla yutkundum. "Beni

kurtarmaya gelirken mi oldu?"

Başını belli belirsiz salladı. "Geçer birkaç güne," dedi, bunu önemsemez gibi.

"Tetanoz aşın var mı?" diye sordum, mutsuz bir tavırla. Başını olumlu anlamda salladı. "Niye benden saklıyorsun?!" diye kızdım.

"Tetanoz aşısı olduğumu sana söylemem gerektiğini bilmiyordum," dedi.

"Onu mu diyorum ben?!" dedim, yarasına gazlı bez yapıştırırken.

Kolunu elimden çekti ve yüzümü avuçları arasına aldı. "İyiyim," dedi. Bakışlarında endişelenmemi istemediği belli bir ifade vardı. "Hadi boş ver duşu. Uyanınca alırız. Gidip uyuyalım."

Parmak uçlarımda yükselip dudaklarına küçük bir öpücük kondururken, "Teşekkür ederim sevgilim," dedim. Kollarımı boynuna sardım. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni çok seviyorum," dedi ve şakağıma dudaklarını bastırdı.

Üzerime siyah, mini bir gecelik geçirip, Bora'ya da giymesi için bir eşofman getirmiştim. Birlikte yatağımıza geçtik. Bana sarılacağını bildiğim için yatağın soluna ben geçtim, o da bunu neden yaptığımı anlamış olacak ki ses etmedi. Beni kolları arasına aldı. Gözlerimi kapattığımda kendimi çok huzurlu bir uykuya bırakmıştım.

♠

"Ama bu civciv, bir canlı bebeğim." Bora, süslü salondaki sehpanın üzerini boşaltarak bir civciv için orada yer açmış, Ada'yla birlikte pıtır pıtır yürüyen civcivi izliyordu. Bir dizini karnına çekmiş, diğer ayağını ise öne doğru uzatmıştı. Ada ise ışıklı spor ayakkabılarına basarak ayakta duruyor, Bora'nın kontrolünde sağa ve sola birkaç adım atıyordu. "Senin niyetinin kötü olmadığını biliyorum ama istemeden de olsa onun canını yakabilirsin. Canlılara zarar verip, onların canını yakamayız."

"Hığğğ," dedi Ada, bilmiş bilmiş. Bora'nın sesi öyle yumuşacık, öyle incecikti ki, babasının ne dediğini bilmiyordu ama güzel şeyler söylediğine emindi.

"Civcivi kutusuna geri koyalım mı o zaman?" diye sordu Bora, Ada'nın bir tutam saçını severken.

"Ba..." dedi Ada, heceyi olabildiğince uzatarak. "Ayı." Bora'ya öyle bir nazlanıyordu ki, sanki onun için dünyaları birbirine katacağını küçücük kalbinde hissediyordu. Kendi dilinde yavaşça bir şeyler söylerken, mümkün mertebe aynı babası gibi yumuşacık bir ses tonuyla konuşuyordu. "Cici men öp," dedi en sonunda.

"Civcivi mi öpmek istiyorsun?" diye sordu Bora. Ada gülümsedi ve başını aşağı yukarı sallarken gözlerini yumdu. "Ama benim elimdeyken," dedi Bora, doğrulup civcive uzanırken. Ada sevinçle alkış yaparken, heyecanlanmıştı. Kollarımı bağlayarak duvarın kenarına yaslandım ve büyük bir hayranlıkla, sabahın dokuz on üçü değilmiş gibi onları izlemeye başladım. Henüz beni fark etmemişlerdi. Açıkçası fark etmelerini de istemiyordum. Birbirlerini özlemişlerdi ve birlikte öyle güzel vakit geçiriyorlardı ki, onların bu an'larını bölmek istememiştim. Bora elleri arasındaki civcivin başını Ada'nın dudaklarına yaklaştırdı. Ada eğildi ve civcivi öptü. Bora civcivi yeniden sehpanın üzerine bırakırken, Ada teşekkür eder gibi bir ayağıyla Bora'nın bacağına basarak kucağına çıkmış ve dudaklarını babasının yanaklarına bastırmıştı. "Rica ederim bi'tanem," dedi Bora, ona sımsıkı sarılırken. "Ben de seni çok seviyorum." Duraksadı ve gülümsedi. "Seni bu dünyada en çok kim sever?" diye sordu, merakla.

"Men tatkiii!" dedi Ada.

Bora kocaman bir kahkaha attı. "Çok sevimli olduğunu biliyor musun?" Ada kendince babasına bir şeyler söylerken bütün mimiklerini kullanıyor, ellerini saçlarından geçiriyordu. Avuçlarını babasının yanaklarına bastırdı ve sonra babasının kucağına oturup başını göğsüne yaslayarak kendi kendine tur atan, sehpanın üzerindeki çay tabağından yem yiyen, kâseden su içen civcivi izlemeye başladı. Bora, biraz sonra, "Bugün seninle Tarabya'ya gidelim mi?" diye sordu.

"Hı?" dedi Ada, iç çekerken.

Bora güldü. "Halanlara gidelim mi?" dedi.

"Bebe?" dedi Ada, doğru anlayıp anlamadığını teyit etmek ister gibi.

"Hı hı," dedi Bora, Ada'nın bileğindeki beni öperken. "Demir de orada, evet."

Ada'nın dudakları arasından, "Aaağğğ?!" diye bir nida çıkarken, bir ayağını kaldırarak babasına ışıklı ayakkabılarını göstermişti.

"Yürüyerek gidemeyiz," dedi Bora gülerek. "Uzak. Ama orada yürüyebilirsin tabii ki."

"Tatkiii!" dedi Ada, babasını onaylayarak.

"Sen Demir'i sevdin mi?" diye sordu Bora.

"Ayı."

"Bebe'yi sevdin mi?" diye sordu Bora.

"Hığğğ," dedi Ada, sevgi dolu bir sesle.

"Leo'yu? Asya'yı?" diye sordu Bora.

"Hığğğ," dedi Ada, yine.

Bora'nın dudakları, Ada'nın saçlarına ulaştı. "Güzel mi burada olmak?"

"Hığğğ," dedi Ada yine. "Jüje."

"Nihayet bitti babacığım," dedi Bora. İçine çektiği derin nefese belki de bir ömür sığmıştı. "Nihayet, sana yaşam dolu bir hayat vaadedebiliyorum. Senin hayatının, yaşıtlarınınki kadar normal olması için ne gerekiyorsa yapacağım," dedi, bir söz verir gibi. "Ne zaman aklına ben düşsem, hep gülümse istiyorum. Hep güzel şeyler olsun benimle ilgili hatırladıkların... Çocukluğun, gençliğin..." Ada, adının yazdığı işaret parmağını avucunun

arasına alırken, farkında olmadan Bora'ya cevap veriyordu. "Bir gün, seninle karşılıklı oturacağız. Bilmen gereken ne varsa, sana dürüst bir şekilde anlatacağım. O yüzden hayatımızın geri kalanında, sana dürüst davrandığımda utanacağım hiçbir şey yapmak istemiyorum Ada."

Ada, babasının sesindeki duygusallığı sezmiş olacak ki başını kaldırdı ve onun yüzüne baktı. Sorunun ne olduğunu anlamaya çalışırcasına takındığı araştırmacı bakışlar Bora'nın gülümsemesine sebep olmuştu. Dan diye sırtüstü uzanırken, Ada'yı kollarıyla havaya kaldırdı. Ada kocaman bir kahkaha atarken, karnı babasının dudaklarına yaklaşıyor, uzaklaşıyor, yukarı çıkıyor, aşağı iniyor ve her defasında daha büyük, neşeli kahkahalar atıyordu. Bora onun kendinden geçercesine attığı kahkahaları, aynı benim gibi otuz iki dişini göstermek suretiyle gülümseyerek izliyordu.

Omzumun üzerinde bir el hissettiğimde, bakışlarımı Gökhan'a çevirdim. O da gülümseyerek Bora ve Ada'ya bakarken, gözlerinde şükür dolu bir ifade vardı. "Şu manzarayı görebildim ya..." diye mırıldandı, ağzının içinde. "Çok güzeller. İnsanın yüreği sıkışıyor onlara bakarken. Ada resmen hayata iki sıfır önde başladı, babası Bora, annesi sensin."

"Üç sıfır," dedim, içtenlikle. "

Jüji

'sini unutmamak gerek!"

Gökhan'ın gülümsemesi büyürken, yüzüne yayılan mutluluğu somut bir şekilde ellerimde tutabileceğimi hissetmiştim.

Bora, Ada'yı yere yatırmış ve karnını gıdıklıyordu. Ada mest olmuşçasına gülücükler saçmaya devam ediyordu. Bora ne zaman duracak olsa, "Ba!" diyordu,

bir daha

der gibi. Duyduğu seslerin kaynağını merak etmişçesine minik adımlarla Hande de yanımıza geldiğinde, Bora'yla Ada'ya içtenlikle bakmaya başlamıştı.

"Hadi kalkalım kızım," dedi Bora, Ada'nın ellerinden tutarken. "Seyircilerimiz hareketsizce durmaktan yoruldular artık."

Bora, Ada'yı kucağına alarak ayağa kalktığında, Ada bizi fark etmişti. "Ani!" dedi, sevinçle. İşaret parmağıyla sehpanın üzerindeki civcivi gösterdi. "Cici! Jüjim! Ağde! Cici ge! Cici ge! Cici gidi!" Büyük bir hasretle babasının kollarından, benim kollarıma geçti. "Eee eee ayı. Cici ge."

"Aaağğğğ?!" dedim heyecanla. "Jüjin ve Hande sana civciv mi getirmiş?!"

"Hığğğ," dedi Ada, başını heyecanla sallarken. "Cici gidi. Gidi."

"İnanmıyorum, kaçtılar mı senden?!" diye sordum, büyük bir şaşkınlıkla.

"Hığğğ," dedi Ada, yine. "Jüjim cici gidi." Ağlıyormuş gibi yaptı. "Eee eee."

"Ağlayarak mı uyudun?" dedim, üzüntüyle. "Jüjin civcivleri götürdüğü için mi?"

"Hığğğ," dedi Ada, başını sallarken. "Eee eee ayı. Jüjim..." Ellerini

bilmiyorum, yoktu, neredeydi

der gibi iki yanına açtı. "Ağde eee eee ayı. Cici ge. Ağde, cici, öp."

"Hande civcivi öptü mü?!" dedim, dünyada bundan daha şaşılası bir şey duyamazmış gibi.

"Hığğğ," dedi Ada da, aynı benim gibi şaşkın şaşkın. "Ağde, cici, men, Oağ eee eee."

"Aaağğğ?!" dedim hayranlıkla. "Civciv de mi seninle uyudu?!"

Ada başını iki yana salladı. "Ağde cici eee eee," dedi, elini gösterirken.

"Hande'nin elinde uyudu civciv!" dedim, bir bulmaca çözüyormuşum gibi.

Ada gülümsedi. "Hığğğ," dedi. Hande'ye baktı. "Eee eee ayı. Ağde gidi."

"Uyandığında Hande yoktu çünkü sen uyurken biz geldik anneciğim," dedim.

"Aaağğğğ?!" dedi Ada, hayretle.

"Civcivi aldılar, kutusuna getirdiler..." dedi Gökhan, gülümseyerek. "Hele baban! Onlarla o kadar çok ilgilendi ki! Bana ne teşekkürler etti, sana civcivleri getirdiğim için!"

"İyi, en azından bunun çok saçma bir fikir olduğunu tek düşünen ben değilmişim," diye mırıldandı Hande.

"Ne olacak şimdi bunların akıbeti?" diye sordu Gökhan, merakla.

"Biz kızımla konuştuk," dedi Bora, Ada'nın elini tutarken. "Çiftliğe gidecek civcivler, değil mi babacığım? Biz istediğimizde gidip onları göreceğiz."

"Ev," dedi Ada, babasına. "Cici ev."

"Eve dönecekler, evet..." dedi Bora, Ada'nın elini öperken. Bakışları gözlerime çevrildi. "Ada kahvaltısını yaptı. Biz Tarabya'da yapalım kahvaltıyı. Beyza, seni ve Gökhan'ı alıp gelmemi istemiş. Konuşmak istedikleri varmış."

"Eve döndüğümde yazıştık biz. Aydın'ın durumunu takip ettim uyumadan.

Akşamüzeri ancak uyanırız,

demiştim ona," dedi Gökhan, başını sağa ve sola yatırırken. "Sabahın köründe kahkaha sesinize uyanmak gibi bir planım yoktu çünkü."

"Akşamüzeri işim var," dedi Bora. Yüzüne ters bir ifade yerleşti. "Ayrıca sesimizden rahatsız oluyorsan, kendi evinde uyusaydın."

"Hadi benim kendi evim var," dedi Gökhan, aynı ters ifadesiyle. "Bu kız n'apsın?" dedi, Hande'yi başıyla işaret ederken. "Onu bu evde tutan sensin ve o da sizin sesinize uyandı."

"Ben, sen gürültülü bir şekilde kapımı açıp, aşağıdan gelen sesleri duyup duymadığımı sorduğun için uyandım Gökhan!" dedi Hande, Bora'nın kendi

üzerindeki mahcup bakışlarını görmezden gelerek. "Sana uyuduğumu ve hiçbir şey duymadığımı söylediğimde de bana, dün akşam eve döndüğünüzde civcivlerin kaçtığını gördüğünüzden bahsetmeye başladığın için."

Gökhan gözlerini devirdi. "Uyanıp uykuya dalman gayet kolaydı, bununla alakalı bir sorunun yoktu diye hatırlıyorum. Gayet de uykundan uyanıp benimle sohbet edebiliyordun.

Değiştim

deseydin, bana ne..."

Hande sıkıntılı bir nefes koyuverirken, bu polemiğin sonlanmasını ister gibi bakışlarımı ona çevirdim. "İstersen sen de gel bizimle, Tarabya'ya... Artık evde sıkılmışsındır."

"Yok," dedi Hande, hafifçe tebessüm ederken. Bakışları Bora'ya çevrildi. "Eren'le konuştuk da... Bir kahve içmeye uğrayacağını söylemişti bugün için. Ama sizin evde olacağınızı düşünmüştük tabii. Yine de gelebilir mi?"

Gökhan gözlerini devirirken Bora, "Eren'in bu eve gelmek için kimseden izin istemesine gerek yok," dedi.

"Yok, yani ben, siz yokken onunla görüşebilir miyim?" diye sordu Hande, merakla. "Yani başımızda adamların olur zaten de..."

"Birlikte oturup ihanet planları yapmayacağınıza göre, kimsenin başınızda beklemesine gerek yok," dedi Bora. Gökhan hayretle ona bakmıştı. "Sorun yok," dedi, bakışlarını Gökhan'a dikerken. "İkisinin de o herifle bağlantısı olmadığına emin olduğumuza göre..."

"Bence de ama senin böyle düşünmen..." dedi Gökhan.

Bora, Ada'yı kucağımdan aldı ve yanaklarına bir öpücük kondurdu. "Gel babacığım," dedi, içtenlikle. "Anne hazırlanırken, biz de hazırlanalım."

Bora ve Ada süslü salondan çıkarken, Gökhan merakla arkalarından bakmıştı. Bora'nın bu davranışının altında, Mehmet Şahindağ'ın zaten elinde

olmasının verdiği müthiş bir özgüven olduğunu tahmin etmesi mümkün değildi ve gerçekten çok şaşırmıştı.

♠

"Akşamüzeri ne işin var senin?" diye sordu Gökhan, Bora'ya. Sanki bunu sormayı unutmuş ve yol boyunca Tarabya'ya varsak da bunu bir sorabilsem demişçesine meraklı bir tavrı vardı.

Bora, Ada'yı koltuğundan indirirken, "Nazlı'yla dışarı çıkacağız," dedi. Benim böyle bir şeyden haberim yoktu ve belli ki bu da gizli görevlerimden biriydi. "Ada'yı Tarabya'da bırakırız diye düşündüm," diye devam etti Bora, bana dönerken.

"Olur," dedim.

"Bu kasadan çıkan şeyleri ne zaman inceleyeceğiz peki?" diye sordu Gökhan.

"İnceleriz," dedi Bora, geniş bir tavırla. "Şu an sadece yaşadığımız an'a odaklansak olur mu?"

Gökhan sıkıntı dolu bir nefes verdi. "Yeni yeni icatlar!" diye söylenirken, Bora onun yanından geçip gitmişti bile.

Merdivenleri çıkıp zile bastığımızda, Sevim Hanım bize kapıyı açmıştı. "Hoş geldiniz."

Babasının kucağındaki Ada, adeta

hoş buldum

dercesine, "Bebe?" diye sordu.

"İçeride," dedi Sevim Hanım, Ada'ya gülümserken. Kapının önünden çekildi ve "Buyurun," dedi.

Bora sıkıntı dolu bir nefes verirken, "Olan biteni kafanıza takmayın," dedi Sevim Hanım'a.

Sevim Hanım mahzun bir şekilde gülümserken, "Benim oğlum hain değil," dedi. Bora yalnızca derin bir nefes vermişti. "Umarım siz de bunu bir an evvel anlarsınız."

Bora hiçbir yorum yapmadan içeri yürüdüğünde, Sevim Hanım'a hafifçe gülümseyerek, ben de onu takip etmiştim. Beyza tek başına masanın başında oturmuş kahvaltısını yaparken Leo, Asya ve Demir salonun ortasında büyük parçalı legolarla oynuyorlardı. Demir, Ada'yı görür görmez ellerini birbirine vurarak, "Da gelmiş!" dedi. Ada da bacaklarını sallayarak babasından özgürlüğünü talep etmeye başlamıştı bile. Bora zar zor montunu ve şapkasını çıkardıktan sonra, onu yere bıraktı. Asya önce dayısına, sonra da bana ve Gökhan'a sarılırken; Leo önce bana, sonra Gökhan'a ve Bora'ya sarılmıştı. Bu sırada Demir ve Ada ise kendi aralarında sosyalleşiyorlardı. Hatta Ada, dünkü civciv maceralarını anlatmaya başlamıştı bile. "Cici ge. Cici ge. Gidi. Cici gidi."

"Günaydın," dedim Beyza'ya, etrafımızı saran Leo ve Asya'dan fırsat bulur bulmaz. "Aydın nasıl?"

"Çok iyi!" dedi Leo, annesinden önce atılarak. "Dinleniyor." Bora, Leo'nun saçlarını karıştırmak suretiyle severken Asya onlara gülmüştü. Leo, Asya'ya döndü. "Demir'le ilgilenmemize gerek kalmadığına göre gidip film izleyelim mi?" Heyecanla bana baktı. "Sen de bizimle film izler misin Nina?"

"Daha uyanabildiğim bile söylenemez minik aslan. Teklifini üzülerek reddetmek zorundayım," dedim masaya, Beyza'nın sol tarafına otururken. "Ve açlıktan ölüyorum."

"O zaman biz gidip izleyelim," dedi Asya, Leo'ya. Karşıma oturan Bora'ya döndü. "Hemen gitmeyeceksiniz değil mi dayı?"

"Yok prensesim," dedi Bora, içtenlikle. "Sizi görmeden gitmeyiz. Merak etme."

Asya sevinçle gülümsedi, daha sonra da Leo'yla birlikte merdivenlere ilerlediler. "Babasına ne oldu sanıyor?" diye sordum, onların arkasından.

"Hastalandı diye biliyor," dedi Beyza. Bu sırada Sevim Hanım üç bardak çay getirmiş ve bize servis açmıştı. "Yaralandığını öğrenmedi."

"Begüm uyuyor mu?" diye sordu Bora, tabağına omlet alırken.

"Hayır," dedi Beyza, çayından bir yudum alırken.

Bora ablasına döndü. "Nerede?"

"Müştemilatta," dedi Beyza.

"Niye?" Bora'nın kaşları çatılmıştı. "Aydın'ın başında o mu bekliyor?"

"Aydın, benim odamda dinleniyor," dedi Beyza. Bakışlarını Bora'dan kaçırmış ve ağzına bir dilim salatalık atmıştı.

Bora ablasına üç saniye hiçbir şey demeden baktıktan sonra, "E Begüm n'apıyor o zaman müştemilatta?" diye sordu.

"Kahvaltı yapıyor o da," dedi Beyza, sıradan bir şey söyler gibi bir tonlamayla.

"Kavga mı ettiniz?" diye sordum şaşkınlıkla. "Evleri mi ayırdınız?"

Gökhan, büyük parçalı legoları kendilerince birleştirmeye çalışan Ada ve Demir'e bakarak kocaman bir kahkaha patlatırken Beyza, "Yok canım, öyle bir şey olmadı," dedi.

"N'oluyor?" diye sordu Bora, bir Beyza'ya bir de yanımda oturan Gökhan'a bakarak.

"Date'imsi..." dedi Gökhan, başını iki yana sallayarak. "Bat'ledir muhtemelen."

"Anlamadım," dedi Bora, kaşları hepten çatılırken. "Birlikte, müştemilatta kahvaltı mı yapıyorlar?"

"Evet," dedi Beyza.

"Çağırsınlar şunu," dedi Bora, Gökhan'a. "Böyle saçmalık mı olur?!"

"Romantik ve yaratıcı bir çift..." dedi Gökhan ve Bora'nın yüzündeki hoşnutsuz, kızgın ifadeye dayanamamış olacak ki bir kahkaha daha patlattı.

"Salak salak gülüp durmasana Gökhan!" dedi Bora, kızgın bir tavırla. Cebinden telefonunu çıkardı ve muhtemelen Begüm'ü aradı. "Eve gel," dedi, telefon açılır açılmaz. "Kaç tane evin var Begüm?" dedi, derin bir nefes verirken. "Evde falan değilsin. Müştemilat ne zamandan beri senin evin?!"

Telefonu Begüm'ün suratına kapatıp sertçe masaya koyduğunda, Gökhan bir kahkaha daha atmıştı. "Aşıkların dilinden hiç anlamıyorsun..." dedi, kahkahalarının arasında.

Begüm salonun girişine geldiğinde bakışlarında şaşkınlık dolu bir ifade vardı. Önce, "Hoş geldiniz," dedi. Ardından iki saniyeliğine ablasına baktı. Dişlerinin arasından konuşarak, "Ablam!" dedi ve yeniden abisine döndü. "Akşamüzeri geleceğinizi söylemişti... Niye sabah sabah geldiniz ki?" Bir an için durdu ve hemen gülümsedi. "Yani iyi ettiniz tabii. Hoş geldiniz."

"Bulamadık," dedi Bora, kısılan gözleriyle yanına oturan Begüm'e bakarken. "Seni yani. Evde."

"Dün sabaha karşı eve döndükleri için dinlenirler diye düşünmüştüm," diye mırıldandı Beyza.

Begüm omzunun üzerinden geriye dönerek, hızlı bir bakışı ileride, yerde oynayan Ada ve Demir'e atıp abisine döndü. "Burası kalabalıktı. Bizim de Bat'le konuşacaklarımız vardı. Bir yandan da açtık, malum sabah..."

"Kalabalık dediğin sadece Beyza herhalde?" dedi Gökhan, imayla ve ardından boğazından acı dolu minik bir haykırış koptu. Begüm, Gökhan'a masanın altından tekme atmıştı.

"Çocuklar da vardı ya..." dedi Begüm, hafif yüksek, ikaz dolu bir tonlamayla.

"Doğru," dedi Gökhan, başıyla Begüm'ü onaylarken. Benden başka kimsenin kahvaltı edeceği yoktu, o yüzden tabağıma bir parça omlet daha alırken hiç

çekinmedim. "Senin ayrı ev zamanın geldi bence. Ama giderken çocukların ikisini de götüreceğini düşünürsek ney, ne kadar değişir tartışılır."

Begüm'ün yüzüne sahte olduğu belli, üzüntülü bir ifade yayıldı. "Eski sevgilin sana yüz vermedi herhalde, sabah sabah bu kadar agresif olduğuna göre!"

"Eski sevgilim, eski kocanla kahve içecek abinin evinde," dedi Gökhan, doğrudan.

"Ne güzel," dedi Begüm, yapay bir gülümsemeyle. "Keşke sen de onlarla kahve içseydin!"

"Ablan çağırdığı için geldim!" dedi Gökhan, kaşlarını kaldırarak. "Yoksa ben de senin o güzel yüzünü görmeye meraklı değilim sabah sabah. Zaten hiç uyuyamadım ve çok yoruldum!"

Bora başı ağrımış gibi yüzünü buruştururken ablasına döndü. "Biz baş başa konuşsak olmaz mı ya?" diye sordu, sıkıntıyla. "Biri evine gidip yatıp uyusun, diğeri de sevgilisiyle kahvaltısını yapmaya devam etsin."

"Beni tahrik eden o," dedi Begüm, suçlayıcı bir tavırla.

"Neyse!" dedi Beyza, Gökhan'ın aralanan dudaklarından çıkacak kelimeleri engellemek ister gibi. "Benim sizinle paylaşmak istediğim bir şeyler var. Uzatmadan konuya gireyim." Çayımdan bir yudum daha alırken, bakışlarımı Beyza'ya çevirdim. "Ben... Aydın'la bize... Bir şans vermeye karar verdim."

Çayımı yutmayı beceremediğim için öksürmeye başladım. Gökhan hafifçe sırtıma vururken, "Helal helal," dedi. Ciğerlerim helali kabul etmekte bir süre zorluk çekecek gibi görünüyorlardı.

"Ani?" dedi Ada, dikkatle bana dönerken.

"İyiyim anneciğim," dedim, kesik bir nefes verirken. "Hatta çok iyiyim!" Heyecanla Beyza'ya baktım. "Doğru duydum değil mi?" Yine öksürdüğümde Gökhan bir kez daha sırtıma vurdu. "Şans vermekten bahsettin. Aydın'a. Tam olarak nasıl bir şans? Buna nasıl karar verdin? Aydın'a söyledin mi peki?"

Beyza'nın şaşkınlıkla dolu bakışlarını görmezden gelmeye çalıştım. "Her şeyi anlat. En baştan. Asla atlamadan."

Gökhan sırtımdaki elini omzuma doğru kaydırırken, beni kendine çekti. "İzin verirsen anlatır belki," dedi, hafifçe gülerken. "Hayalleri gerçek olunca tabii..." dedi Beyza'ya, açıklama yapar gibi. "Afallıyor insan."

"Anlatacak çok bir şey yok," dedi Beyza, gülümsemeye çalışırken. "Dün gece ben uyanıktım, salonda oturuyordum. Düşünüyordum... O sırada Aydın geldi yanıma. Helikopter sesi duyacağımı ve korkmamamı söyledi. Falcon'un gideceğini... Bora'nın çağırdığını ve birazdan onların da çıkacaklarını... Ben de ona dönmesini bekleyeceğimi, onunla konuşmak istediğim bir şeyler olduğunu söyledim."

"O yüzden mi dalgındı yani?" dedi Gökhan, kendi kendine mırıldanır gibi. "Bat'in,

bence kötü bir şey yoktur

dediğini duydum Aydın'a. Seninle ilgili olduğunu anladım ama detayları öğrenemedim."

"Evet. Ama dönüşü biraz olaylı oldu tabii," dedi Beyza, hafif sitemli bir tavırla. "Evde ameliyat oldu da!"

"Basit bir kurşun çıkarma işlemi," dedi Gökhan, aldırmaz bir tavırla.

"Çok kendinde değildi. Biraz da ateşi vardı. Ama konuştuk. Ona da söyledim işte," dedi Beyza, içine derin bir nefes çekerken. "O eve dönene kadar defalarca vazgeçip, defalarca kendimi yeniden bu fikre ikna edip durdum. Ama döndüğünde... Yani onu öyle görünce... Kararımdan emin oldum."

"Aydın Abi daha evvel vurulmadığına pişman olmuştur," dedi Begüm, kıkırdarken.

"Ona bunu söylemedim tabii ki," dedi Beyza, uyarıcı bir ifadeyle.

"Ne dedin, ne dedi?" dedim merakla. "Daha açık anlatmalısın."

Beyza içine derin bir nefes daha çekerken Bora arkasına yaslanmış, ifadeden yoksun bakışlarını ablasından ayırmıyordu. "Ben Aydın'ı onu unutmayı dileyecek kadar çok sevmiştim," dedi Beyza. Sesi titremişti. "Sonra da bir gün, dileğim gerçek oldu. Başıma geleceklerden habersiz Mehmet'e kapılıp gittim. Aydın orada bir yerde duruyor muydu kalbimde yoksa bir gün o eski ağrı geri mi tepti, gerçekten bilmiyorum. Tek bildiğim, o geceden hiçbir zaman pişman olmadım." Beyza'nın yüzüne kırgın bir gülümseme yerleşirken, bakışları pencereden dışarıya çevrilmişti. "Aslında doğmaması gereken bir bebekti Leo fakat onun varlığını öğrendiğimde özgür bir iradem yoktu. Hamileyken yaşadıklarımı düşününce, bu kadar sıkı sıkıya hayata tutunmasına şaşırıyorum bazen. Öyle bir yaşamak istedi ki, ben de onun için yaşamak zorunda kaldım."

"İyi ki," diye mırıldandım.

"Bu hayattaki en büyük kötülüğü ona yaptım," diye devam etti Beyza, yutkunmaya çalıştıktan sonra. "Onu yalanlarla büyüttüm. Babasını çaldım ondan. Başka bir çarem yoktu, başka bir oluru yoktu..." Kaşlarını çattı. "Mutsuz bir çocuk değildi ama mutlu bir çocuk da olmadı. Eksikti hep. Sadece babası yok diye değil, yaşadığımız tedirgin hayatı içten içe hep hissetti. OCTO'yu çok seviyordu ama onun sevgi kapasitesinin ne denli büyük olduğunu, Nazlı'yla tanıştığında anladım. Bütün eksikliklerini onunla tamamlamaya çalıştı. Nazlı onun hem arkadaşı, hem ikinci bir annesi, hem babası, hem sırdaşı... Her şeyi oldu. Bir gün de babasına kavuştu ama o an bile onlarca yalan üzerine kuruldu. Nazlı bana Aydın'la Leo'nun basketbol oynayışlarının videosunu attığında, oğlumun kaderinden nefret etmiştim. Mehmet'in karşısına geçip de ona babası olduğunu söylediği bir kabus görmüştüm seneler evvel, o da gerçek oldu. Leo, babasıyla tanışmanın tadını çıkarmak şöyle dursun; neden onca yıl dönmediğimin, dönemediğimin cevabı olan, Gökhan'ın ısrarla bir aptallık olarak nitelendirdiği şeyleri yaşarken, daha da harap oldu. Kaçırıldı. Benim yaralanmalarıma şahit oldu. Ailem diye ona tanıttığım insanlarla ettiğim bütün kavgalara... o zamana kadar hiç görmediği gözyaşlarıma... Bir gün de gözlerinin önünde beni vurdular."

Bora sesli bir nefesi içine çekerken Beyza duraksamış ve ona büyük bir kederle bakmıştı.

"Belki de doğrudur, belki de anne babaların günahlarının bedellerini çocukları ödüyordur," dedi, omuzlarını kaldırıp indirirken. "Nasıl ki ne yaşarsan yaşa, benim kanlar içindeki bedenim senin gözlerinin önünden gitmeyecek... İşte oğlum da tam olarak aynısını yaşadı."

"Çocukların bir bedel ödediği falan yok. Böyle bir şey olmayacak da. Ben Leo'ya bir söz verdim," dedi Bora, ifadesiz bir sesle. "Bitecek, az kaldı."

Beyza'nın, başını yavaşça sallarken Bora'dan ayırdığı bakışları önce gözleri dolmuş Begüm'e, ardından da derin bir üzüntüyle ona bakan Gökhan'a değip, en sonunda benim gözlerimde durdu. İçine derin bir nefes hapsederken, "İşte böyle..." dedi. Gülümsemeye çalıştı. "Aydın'a da bunları söyledim. Leo için deneyeceğim. Onun annesiyle ve babasıyla mutlu bir hayat sürme umudu için. Geçen Bora'yla, burada konuştukları... Onun bize, aynı anda ihtiyacı var. Hem evliyiz, hem ayrıyız, hem aynı evdeyiz, hem birbirimizden uzağız... Kafası karışıyor. Leo'yla Aydın'ın aşamadıkları bir mesafe var, Aydın baba olmayı bilmiyor. Leo'nun attığı bütün adımlar boşa düşüyor. Aydın bir adım attığında ise duvara çarpıyor, çünkü iş işten geçiyor. Bizim bir aile olabilmemiz için çok zamana ihtiyacımız var ama Leo için, bir yerden başlamamız gerek."

"Birlikte mutsuz olursanız peki?" diye sordu Begüm, merakla.

"Bundan daha mutsuz olabilirler mi bilmiyorum," diye mırıldandı Gökhan.

"Aydın beni çok seviyor ama sevmenin ne olduğunu bilmiyor," dedi Beyza. Bakışları gölgelenmişti. "Sevmenin ne olduğunu öğrenebilirdi ama zamanında ona verdiğim fırsatı tepti. Korkak kaldı, hem hayatın içinde hem de benim hatırımda. Bugüne kadar sadece bir kez gerçekten takdirimi kazandı, o da kumarhanelerden çekildiğinde. Bizi seçtiğinde. Bilmiyorum bu size normal mi geldi ama ben Aydın'dan bunu beklemezdim."

"Ben de," dedi Bora yekten. "O kumarhanelerin kapanmaması gerekiyordu, orası ayrı da... Aydın'ın seninle ya da Leo'yla ilgili bir konuda artık saygımı kazanabileceğini düşünmezdim."

"Mutsuz olursak, Leo'ya bunu yapmayı sürdürmem..." dedi Beyza, Begüm'ün biraz önceki sorusunu cevaplayarak. "O sevmenin ne olduğunu öğrenebilir

mi, ben yeniden onu sevebilir miyim bilmiyorum. Ama Bora'ya güveniyorum ve artık Mehmet Şahindağ'dan korkmuyorum." Korktuğu belliydi ama kardeşine olan güveninin korkularını bastırdığını, gözleri ele veriyordu. "Aldığım bu karar başıma ne getirir diye düşünmüyorum en azından. O yüzden deneyeceğim. O bize bir şans vermedi, ben onun yaptığını yapmayacağım. Bunca seven biri, bir şansı ne olursa olsun hak eder."

"Aydın sevmeyi bilmiyor değil," dedim, iç çekerken. "Bunu sana göstermeyi bilmiyor sadece." Beyza'nın gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı. "Belki süslü sözleri, belki ilişki yaşamayı, belki de nasıl davranacağını... Ama ben gördüm mesela onun seni nasıl sevdiğini. Hepimiz gördük, bunu buradaki kimse inkâr edemez. Sizinkisi, olan biten her şeyi bir kenara bıraksak bile, biraz zengin kız fakir oğlan hikâyesinden hallice. Kendini sana yakıştıramıyor, hiçbir zaman yakıştıramamış."

"Yakışmıyor zaten," dedi Gökhan. Şaşkınlıkla ona döndüm. Bunu Bora dese anlardım ama artık Bora bile Beyza ve Aydın'ı nispeten desteklemiyor muydu? "Bambaşka şartlar altında olsaydık, mümkün bir ilişki olmazdı. Beyza opera seviyor, opera! Zengin kız fakir oğlanı bilmem ama çok ciddi bir kültür farkı var aralarında. Ama şartlarımız bunlar ve

Carmen

hakkında konuşmasalar da olur."

"Atladığın şey şu," dedim, savunmacı bir ifadeyle. "Beyza, Aydın'ı severken, onun kim olduğunu biliyordu. Onunla Teatro Colón'a gitmeyi hayal etmemiştir eminim ki. Ben de operaya bayılmam ama Bora'yla gittim!" Bakışlarım yeniden Beyza'yı buldu. "Onu sevmeye çalışma, onu sevdiğin günleri hatırla... Bora ona, bizim evlilik yıl dönümümüzde ancak özüne döndüğünde, kimsenin adamı olmadığında bir şansınız olabileceğini söylemişti. Kumarhanelerden çekilmesi bunu yaptığını gösterir. Kaldı ki sen, Mehmet Şahindağ içeriden çıkmadan evvel, o kumarhanelerden çekilmeden evvel, ona zaten bir şans vermek istemişsin."

Beyza ağır ağır başını salladı. "Göreceğiz, ömrümüz varsa..." Gülümsemeye çalıştı. "Ona da dedim, bu anlattıklarım bir vaat değil. Sadece umut. Bizimkisi uzun bir hikâye ama biz birbirimize çok yabancıyız aslında. En

azından şimdi bir şeyler için karşılıklı çabalarsak, bir ilişki yürütebilmeyi başaramasak bile, en kötü ihtimalle Leo için gerçekten iki iyi arkadaş olmayı başarırız." Bora, ablasını onaylar gibi başını salladığında, Beyza'nın gülümsemesi gerçek bir gülümsemeye dönüşmüştü. "Siz de bilin, benden duyun istedim işte."

Leo'nun mutlu bir ailenin içinde doya doya nefes aldığı, Aydın'ın gözlerinin kahvesindeki acının dindiği, Beyza'nın bütün adımlarını oğluyla kocasına attığı o güzel günlerin bir an evvel gelmesini bütün kalbimle diledim; ve bütün bunları, en ince ayrıntısına kadar görebilmeyi.

"Hoş geldiniz." Aydın, merdivenlerden iniyordu. Hepimizin bakışları ona çevrilirken, muhtemelen kendisi hakkında konuştuğumuzu anlamıştı.

"Oğlum niye kalkıyorsun?!" dedi Gökhan, sitemle. "Senin dinlenmen gerekiyor!"

Aydın sıkıntıyla Gökhan'a bakıp, bakışlarını Bora'ya çevirdi. "Ben de seni arayacaktım. Burada olduğunu öğrenince, yanına ineyim istedim. Biraz konuşalım mı?"

Bora başını ağır ağır sallarken Begüm yerinden kalkmış ve "Küçük insanlar!" diye seslenmişti. Demir'le Ada'nın yanına doğru ilerledi. "Sizinle bahçede yürüyüş yapalım mı?"

"Hığğğ," dedi Ada. Demir'in omuzlarına tutunarak ayağa kalktı. Ayağını sertçe yere vurdu ve ayakkabısının ışıklarını gösterdi. "Şık! Aya şık!"

"Ayy bu ışıkları her gördüğümde büyüleniyorum," dedi Begüm, sevecen bir tavırla. Ada mest olmuş bir şekilde gülümserken Begüm'ün ona uzattığı eli tuttu ve "Nini," dedi. Bakışlarını bize çevirdi. "Ani ge, ba ge, jüjim ge..." Durdu ve gülümsedi. "Aaaağğğ?!" dedi Aydın'a bakarak. "Yeo ba! Ge." Bakışlarını ansızın hatırlamış gibi Beyza'ya çevirdi ve ona

gel

deyip dememekte çok kararsızmış gibi baktı. Ardından başını yukarı kaldırarak bakışlarını Begüm'e çevirdi. "Ayı," dedi birden değişen kararıyla.

Begüm'ün elini bıraktı ve yere oturdu. Kendi dilinde ona bir şeyler söylerken, Demir'le oyun oynadıklarını izah ettiğini anlamıştım.

"O zaman hep birlikte lego yapalım," dedi Beyza, Ada'ya. Ada döndü ve ona baktı. "Babanın odasına gidip orada oynayabiliriz."

"Aaağğğ?!" dedi Ada, bu fikirden hoşlanmış gibi. Legolardan iki tane sarı parçayı eline aldı. Sonra ne yapacağını bilemez gibi ellerindeki legoları Demir'in eline tutuşturdu ve yeniden Demir'in omzundan destek alarak ayağa kalktı. Sonra eğildi ve iki sarı parçayı yeniden eline aldı. "Nini. Bebe. Aya. Ge. Topa."

"Tutuya koyayım," dedi Demir, elindeki parçaları birer birer kutuya koyarken. "Anneciii, sen de." Begüm güldü ve oğluna yardım etmeye başladı. "Da! Hadi!" dedi Demir.

Ada elleri dolu olduğu için Demir'e nasıl yardım edebileceğini kestirememişti. Eğildi. Elindeki legolardan birini yere bırakıp, yeniden ayağa kalktı. Sonra yine eğilerek, diğerini de yere bıraktı. Akabinde emekleme pozisyonuna geçti ve bir parça legoyu alarak kutuya emekledi, legoyu kutunun içine attı. Daha sonra yeniden başlangıç noktasına emekleyip, diğer parçayı alıp onu da atmıştı. Bunu yaparken de öyle zorlanıyordu ki, çünkü legoların etrafında emeklemek zordu, onları önünden savuşturması gerekiyordu. Ama yine de gerçek bir savaşçıydı ki, önündeki parçaları kutuya koymuyor, en uzağa emekliyor, oradaki parçayı alıyor ve büyük bir sabırla kutuya dönüyordu.

Hipnoz olmuş gibi onları izlediğimizi Beyza tekerlekli sandalyesini hafifçe sürerek, masadan uzaklaştığında anlamıştım. "Senin odanda kalıyorum," dedi, Bora'ya bakarak. "Alt katta sandalye kullanmak, odama taşınmayı beklememek daha kolay oluyor."

"Geçici olarak," dedi Bora, yumuşacık bir sesle. "Terapinin iyi ilerlediğini söylemiştin."

Beyza başını salladı. "Geçici olarak, evet... Odamı seviyorum. Çok yakında oraya geri çıkacağım."

Bora gülerken Begüm bir elinde kutu, diğer eliyle de Ada'nın elinden tutarak ayağa kalkmıştı. "Biz hazırız," dedi neşeyle. Göz ucuyla Demir'e baktı. "Sen de hazır mısın anneciğim?"

"Elet," dedi Demir, başını sallarken.

Ada minik adımlar atarken, "Nini ani," dedi. Ve hızla hiç kimseyi atlamadan devam etti. "Ba. Jüjim. Yeo ba nini ge."

"Leo da böyle her şeyi, herkesle yapmaya bayılıyordu. Acaba onu çok kınadığım için mi benim kızım da ona çekti diye sık sık düşünüyorum," diye söylendim kendi kendime.

"Genetik," dedi Gökhan, dediğimi tartar gibi.

"Demir genlerini bu aileden almadı mı yani?" diye sordum, merakla.

"O Begüm gibi biraz ya..." dedi Gökhan, gözlerini kısarak onlara bakarken. "Umursamaz ve rahat. İsteyen gelir, istemeyenin keyfi bilir modunda."

"Babacığım," dedi Bora, Ada yanlarına geldiğinde. "Sen halanlarla ve Demir'le oyna olur mu? Bizim kahvaltımız bitmedi daha."

"Ani?" dedi Ada, sorar gibi. Yüzüme yapmacık bir gülümseme yerleştirdim ve Sevim Hanım'ın yeniden doldurduğu çay bardağımı havaya kaldırdım. "Bak anneciğim. Daha çayımı içiyorum. Karnım doymadı."

Ada, Gökhan'a baktı. "Ben de doymadım," dedi Gökhan.

Küçük zeytin bakışlar kendine döndüğünde, "Ben daha yeni geldim. Oturmadım bile sofraya," dedi Aydın.

Ada sıkıntılı bir nefes verdi. "Yeo? As?" dedi, Beyza'ya dönerek.

"Film izliyorlar ama istersen soralım. Belki bize katılmak isterler," dedi Beyza.

"Bet," dedi Demir.

"Bet," dedi Ada da onu taklit ederek.

"Ona da sorarız," dedi Begüm.

"Baba?" dedi Demir. Çocuğa nazar değdirmiştik.

"Ba! Mama!" dedi Ada.

"Dayı mama," dedi Demir, kaşlarını çatarak. "Baba baba." Kendini gösterdi ve "Baba," dedi, yeniden.

"Ayı, bebe," dedi Ada, sen

baba

değilsin der gibi.

Gökhan, "Baba ex kahve," diye mırıldandığında, kendimi tutamayıp kocaman bir kahkaha atmıştım.

"Anneciğim, baban burada değil ya..." dedi Begüm, içten bir tavırla. "Ama istersen ararız onu da. Müsait olduğunda gelir. Tamam mı?"

Demir, "Ok," dediğinde, Ada dikkatle ona bakmıştı.

"Bak şimdi," derken, Gökhan'ı dirseğimle dürtmüştüm. "Ada!" dedim, sıcacık bir sesle. "Ben de çayımı bitirince geleceğim. Tamam mı?"

"Hığğğ," dedi Ada gülümserken. "Ok."

Gökhan kahkaha atarken, Begüm lego kutusunu ablasının bacaklarının üzerine bıraktı. Birlikte koridorda kaybolurlarken Bora, Sevim Hanım'dan kahve hazırlamasını rica etmişti. Salondaki geniş koltuklara geçerken, vişne reçeli sürdüğüm ekmeğimi yemeye devam ediyordum. Sevim Hanım kahveleri servis yapıp salondan ayrılırken, Aydın düşünceli bakışlarını Bora'ya dikmişti. Bora yanımdaydı. Bacak bacak üzerine atmıştı ve sağ kolunu da omzuma yerleştirmişti. Gökhan ise diğer tarafımdaydı ve Aydın sorguya çekilmiş gibi karşımızda, tek kişilik berjerde oturuyordu. Derin, sıkıntılı,

çekingen bir nefes verirken, bakışlarını hepimiz üzerinde dolaştırmıştı. "Kara..." dedi, sessizliğin dördüncü dakika, on birinci saniyesinde.

"Evet," dedi Bora, artık konuşmasını ister gibi bir sabırsızlıkla.

"Bora," dedi Aydın, bu kez de.

"O da olur," dedi Bora, başını sallarken.

Aydın içine bir nefes daha çekti. "Biz galiba başladık."

"Siz?" dedi Bora, anlamamış gibi.

"Beyza ve ben," dedi Aydın, zorlukla.

"Neye başladınız?" diye sordu Bora.

"Şeye..." dedi Aydın. Boğazını temizledi. "Yani şey... Bir şans verdi Beyza. Bize." Kahvesinden bir yudum aldığında, Beyza'yı Bora'dan istemeye gelmiş gibi davrandığını düşünüp kıkırdamıştım. Boğazımdan çıkan sesle Aydın'ın bakışları bir anlığına bana çevrilip yine Bora'yı buldu. "Senin bunu nasıl karşılayacağını tam bilemiyorum. Yani bunu istemezsin belki..."

"Diyelim ki istemedim?" Bora'nın kurduğu cümle Aydın'ın ona bakakalmasına sebep olmuştu. "Eee?" dedi Bora, dokuzuncu saniyede. "O zaman ne olacak?"

Aydın'ın acı kahve bakışları hepten kararmış, umutsuzlukla dolmuştu. "Senin icazetinin olmadığı bir şeyi yapmak istemem. Seninle ters düşmek, kötü olmak istemem. Her ricanı emir kabul ederim. Zaman zaman ayrı düşsek de, o orospu çocuğuyla alakalı bazı hamlelerinde sana karşı çıksam da, benim yolum hep senin yolundur. Ama... Ama şimdi, ben bunu yaşayacağım Kara. Bana verilen şansın kıymetini bileceğim ve benim ilk kez bir ailem olacak. Sen bundan hoşlansan da hoşlanmasan da." Bora'nın kaşları havalandığında Aydın zorlukla yutkundu. "Zaten senin hoşlanmadığın, desteklemediğin, arkasında durmadığın bir şeyin uzun süreceğine inancım yok. En kötü ihtimalle, nedir bu insanların anlatıp durduğu mutluluk, ben de bunu tatmış olurum. Ne kadar vaktim olursa."

"Ben ablamdan ayrılmanı istesem şimdi, bana karşı çıkacaksın yani?" dedi Bora, Aydın'ın cümlelerini kafasında değerlendirir gibi.

"Ayrılamam..." dedi Aydın, başını iki yana sallarken. "Her şeyi iste ama bunu isteme benden."

"İyi," dedi Bora, başını sallarken. "İstemem."

Aydın'ın kafası karışmıştı. "Yani icazetin var mı?"

"İcazet istemedin?" dedi Bora, kaşlarını kaldırarak.

Aydın, "Evet, istemedim de..." dedi ve nasıl devam edeceğini bilememiş gibi sustu.

Tam o anda imdadına yetişir gibi Leo salona söylenerek geldi ve "Baba!" dedi sitemle. Aydın'ın bakışları oğlunun aynı kendi gibi olan gözlerine çevrildi. "Annemler lego oynuyorlar. Asya da filmi bırakıp onlarla oynamak istedi. Ben lego oynamak istemiyorum. Seninle basket oynamak istediğimi söyledim ama annem,

'Olmaz, baban hasta...'

dedi. İyileştin ya işte! Kalktın yataktan! Lütfen basket oynayabilir miyiz?"

"Hayır." Aydın yerine konuşan Gökhan'dı. "O kadar iyileşmedi baban henüz. Basket oynarsa tekrar hastalanır. Zorlanmaması gerek. Annen haklı."

Leo üzüntüyle Gökhan'a döndüğü sırada Aydın, "Çok zorlamam kendimi," dedi. Leo gözlerinin içi parlarken babasına baktı. Aydın, kaşları uyarıcı bir şekilde havalanırken, "Ama hava çok soğuk. Fazla uzatmayacağız," demişti.

"Tamam!" dedi Leo sevinçle. Hızla bana döndü. "Sen de gelsene Nina! Eskisi gibi takım olalım ikimiz!"

"Siz takım olursanız, ben de babanın takımında olurum," dedi Bora.

Leo bunu asla beklemiyormuş gibi bir şaşkınlıkla Bora'ya bakmıştı. "Sen de mi oynayacaksın?"

"O zaman ben de Nina'yla senden olurum," dedi Gökhan.

Leo dünyalar onun olmuş gibi gülümsedi. "Fox gelmiş. Camdan bakarken gördüm. O zaman çocuklar da gelsin. Beşe beş. Hep beraber sıkı bir maç yapalım."

"Bana uyar," dedim, hızla ayağa kalkarken. "Yenilen takım, bu eve kapalı bir basketbol sahası yaptırır!"

♠

Bora, Gökhan'a, akşamüzeri işimiz olduğunu söylediğinde, bunun Bebek'te baş başa yemek yemek olacağını düşünmemiştim. Daha evvel de geldiğimiz, deniz kenarındaki restorana gelmiştik. Maçı kaybeden Bora, Aydın, Lizard, Bat ve Çınar'dan oluşan takımdı. Maçı sırf Leo'nun mutlu olması için bilerek kaybettiklerini biliyordum ama ben de kazanan takımda olduğum için bunu önemsememiş ve yol boyunca, galibiyetimi hakkıyla yaşamıştım. Restorana geldikten sonra yemeklerimizi sipariş etmiştik.

Bora'nın kendisiyle alakalı konuşkan tarafıyla ilk kez Vegas'ta karşılaşmıştım fakat o zamanki o tavrının, Begüm hakkında konuşmamak için olduğunu biliyordum. Daha sonra o konuşkanlığına yine zaman zaman şahit olsam da, 21 Mayıs 2021'de baş başa bir yolculuğa çıkana kadar, o Bora'yı tam anlamıyla bir daha göremediğimi söyleyebilirdim. Birlikte çıktığımız yolculukta ve adada da bütün sohbetleri nispeten sınırlıydı. Geride bıraktığı insanlardan kolay kolay bahsetmemesi, nice konunun nice konuyu açtığı an'larda sanki geçmişte kalan hayatını silmiş gibi davranması benim için de ve onun için de alışılagelmiş bir durum olmuştu. Bugüne kadar belki de yüzlerce konu hakkında hiç susmadan konuşmuştuk, hiç susmadan saatlerce sohbet etmiştik ve fakat bugün Bora'nın, bugüne kadar konuştuğum adam olmadığından yemeklerimiz servis edildikten beş dakika sonra emin olmuştum. Dün gece helikopterde gördüğüm o salt rahatlığın çok daha fazlası yalnızca ifadesini değil, cümlelerini dahi esir almıştı.

Henüz Mehmet Şahindağ hâlâ hayattaydı ama ben öleceğini, gerçekten öleceğini, hatta Bora'nın ona,

"Sen kendini ölmüş sayabilirsin,"

derken ne kastettiğini ilk kez bu kadar iyi anlamıştım.

Birlikte çıktığımız yolculukta ya da adadayken de keyifliydi, an'ın içindeyken bu bana hep böyle geçmişti. Mutsuz olduğunu söylediği zaman yaşadığım şoku unutmamakla beraber, mutsuzluktan kastının ne olduğunu da aslında şimdi şimdi kavramaya başlamıştım. Bugün, kafası rahat olmanın yanı sıra bir yandan da öyle mutlu görünüyordu ki, hiç şüphesiz bunda ailesiyle beraber olmanın yadsınamaz bir payı vardı. Leo'yla basket, Demir ve Ada'yla saklambaç, Asya'yla ise satranç oynamak ve bütün bunları yaparken gerçekten daha az tasalı hissetmek belki, ona iyi gelmişti. Ada'nın, kendi doğup büyüdüğü evde, kardeşleriyle böylesine güzel zaman geçirmesi, kalabalık bir ortamda sosyalleşirken böylesine sevilmesi, emindim ki Bora'nın bizimle hissettiği mutluluğu daha da tamamlanmış kılıyordu.

Bunun bahsini ettiğimde,

"Hiçbir zaman yalnız yürümeyecek,"

demişti, bunun onda hissettirdiği duyguları saklamadan.

"Biz annesi ve babası olarak onun ilk arkadaşlarıyız ve hep de öyle kalacağız. Ama Asya'yla, Leo'yla ve en çok da Demir'le olan paylaşımlarının yerini hiçbir şey tutamaz. Çocuğun dilinden çocuk anlar. Ben bu hayatta en çok annemi seviyordum belki de ama ablamı kaybedince daha çok parçalandım. Çocukluk arkadaşımdı çünkü. Bence Can'la da daha sık vakit geçirmesini sağlamalıyız. Beşi de daima yan yana, birbirlerini koruyup kolladıkları, birbirlerini hiç tek bırakmadıkları bir hayatın parçası olacaklar."

Hep çok uluslu bir aileye gelin gitmem için dua eden yengem aklıma geldiğinde gülümsemeden edememiştim. Bu benim de içten içe daima arzu ettiğim yegâne şeylerden biriydi. Yani Bora, Ada için kurduğu hayali bizzat kendi yaşamıştı ve bu hayal benim bütün yaşanamamışlıklarımdı, buna en çok ben sevinirdim.

Yemeğimizi yemiştik. Ben üzerine iki büyük kâse profiterol yerken, Bora yalnızca kahve içmişti.

Şu işler bittiğinde

holdinge döneceğini söylemişti ki

işler

kadar basit bir şekilde dudaklarından dökülen şey, Mehmet Şahindağ'ın ölümüydü. Bahar'ın elinden tüm yetkiyi almak istemiyordu ama kendi de geri planda kalmamayı düşünüyordu, en doğru yolu oraya gitmeden bulabilmesinin mümkün olmadığını söylemişti. Bir de holdingde olmayı özlediğinden bahsetmişti ki buna kendi bile şaşırıyordu. Daha sonra konu bana gelmişti ve akademik kariyerimi sonuna kadar desteklediğini yeniden büyük bir samimiyetle dile getirmişti.

Restorandan çıktığımızda, "Nazlı..." dedi, yumuşacık bir sesle. "Bir şey soracağım."

"Sor sevgilim," dedim, adımlarımı durdurup yüzüne bakarken.

"Yürüyüş yapalım mı?" Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdığımda gülümsedi. "İki büyük kâse profiterol yemiş olmana rağmen, yokuşu arabayla çıkmayı değil, el ele çıkmayı öneriyorum."

Dudaklarımın kenarında beliren gülümseme geçmişten kopup da bugünlere ulaşmıştı. "Kucağında taşıman gerekebilir beni..." dedim.

Omuz silkti. "Başımın üzerinde bile taşırım."

Minik bir kahkaha atarken, ona daha çok sokuldum. "İstanbul'da," dedim, hafifçe elini sıkarken. "Peşimizde koruma ordusuyla yürümek bana biraz garip geliyor. Yani rahatsız olduğum için değil de... Yine de garip geliyor. Baş başa olmayacaksak, niye yürüyoruz ki gibi geliyor." Başımdaki, rüzgârın kaydırdığı siyah yün şapkayı hafifçe düzeltti. "Bir de o korumaların önünde beni kucağına alman biraz nahoş. O yüzden evimize dönelim, ormanda yürüyüş yapalım. Olmaz mı?"

Sakalını hafifçe kaşırken, "Etrafta koruma görüyor musun?" diye sordu. Kaşlarım çatılırken bakışlarımı etrafta dolaştırdım. "Kilyos'tan Sarıyer'e

döndüğümüzden beri yalnızız ve peşimizde koruma falan yok," dediğinde, bir parça açılmış dudaklarımla yeniden kapkara gözlerine baktım. Dudakları aralık dudaklarımdan sızıp benden küçük bir öpücük talep etti, istediğini aldı ve yeniden geri çekildi. "Bu, her zaman olacak bir şey değil tabii. Hep söylediğim gibi, tek düşman Mehmet Şahindağ değil. Ama bugün, bunun tadını çıkarmak hakkımız diye düşündüm. Ve arada böyle küçük kaçamaklar yapabiliriz bundan sonra. Zaten şu an yaptığım her şey, planın ta kendisi, bu kaçamakları rahatça yaşayabilmek için.

Özgürlük

, dedim sevgilim. Özgürlük..."

"Nasıl yani?" dedim, iki elimle birden elini tutarak. "Bizi şu an hiç kimse izlemiyor mu ya da hiç kimse korumuyor mu?!" Başını iki yana salladı. "Sadece sen ve ben, normal insanlar gibi, normal sevgililer gibi, normal bir şekilde mi dolaşacağız?!"

"Peşimizde bize eskortluk yapan araç olmadığını fark etmemene biraz bozulsam da, evet..." dedi, bir elini sırtıma yerleştirirken.

Güldüm. "Senin yanındayken tetikte değilim," dedim, kendimi savunurcasına. "Senin dikkatli olduğunu bildiğim için, ben dikkatli olmak zorunda hissetmiyorum. Hiç anlamamışım. Dahası, bakmamışım yani."

Bir elini yanağıma yerleştirirken, "Ne güzel affettirdin kendini ya sen öyle..." dedi.

"Hadi yürüyelim!" dedim, yüksek ve heyecanlı çıkan bir sesle. "Ben bu gazla o yokuşu koşarak çıkarım!"

Küçük bir kahkaha attı ve beni yönlendirerek ilerledi. Karşıya geçtik. El ele yürürken kalabalığa karışıyor, birbirimize daha çok yanaşıyorduk. Hisarüstü'ne çıkan yokuşa dönerken, içimde engel olamadığım kıpır kıpır bir enerji vardı. Sanki sevgilimle Bebek'te yemek yemiş ve evime dönüyormuşum gibi hissetmekten kendimi alamıyordum. Belki de on sekizlerden yirmilerin ortalarına kadar yaşayamadığım ve içimde kalan ne varsa, bu şekilde hissettiğim an'larda, o ukdeleri de aynı bizim gibi özgür

bırakıyordum. Hisarüstü'nde artık bir evim olmadığı gibi, öğrenci olduğum yaşlarda da değildim ama insan sevdiğinin elinden tutarken yaşsızdı da.

"Ben çok çıktım bu yokuşu," dedim, adımlarımı hızlandırırken. "Meraklısı değildim de... Öğrencilik işte."

"Bir gün seninle Karaköy'e, bizim lisenin oraya gidelim," dedi, beni kaldırımın diğer tarafına alıp, yanımızdan geçen arabalarla arama girerek. "Sen benim nerelerde takıldığımı ve Beyoğlu'na geçmek için çıktığımız yokuşları görsen... Öğrenci, her koşulda öğrencidir. Beni de okuldan babamın şoförü almıyordu yani."

"Ay eskiden ne kadar güzeldi oralar," dedim, iç çekerken. "Nevizade'de az içmedik biz."

"Asmalımescit'i severdim ben daha çok," dedi. Aklına bir şey gelmiş gibi gülümsedi. "Ama Beyoğlu'nu karış karış gezerdik. Bizim zamanımızda daha da güzeldi, emin ol. Siz Beyoğlu'nda sık takılır mıydınız?" diye sordu, merakla.

"Değişiyordu dönem dönem," dedim, başımı iki yana sallarken. "Hisarüstü'nde, Beşiktaş'ta, Ortaköy'de, İstiklal'de... Bazen de karşıda, Kadıköy'de. Kiminle olduğuma göre değişiyordu ama nerede daha ucuz bir mekan bulursak, orada takılmaya başlıyorduk genellikle."

Küçük bir kahkaha atarken, "Sevdim bu fikri..." dedi. Neyden bahsettiğini anlamak istercesine bakışlarımı yüzüne çevirdim. "Uzun zamandır Karaköy taraflarına geçmiyorum. Beyoğlu'na da gidebiliriz. İstiklal'de yürümeyeli seneler oluyor."

"Ada'yı da alalım da... Caddenin ortasından gürültülü bir şekilde tramvay geçtiğini görünce neye uğradığını şaşırsın!" dedim.

Bora, Ada'nın verebileceği tepkiler gözünün önüne gelmişçesine bir kahkaha daha atarken, "Kalabalık da cabası..." dedi.

"Tabii ki, onu nasıl unuttum..." Birden kulaklarıma üşüşen sesle gülümsedim. "

Tatkiii

'si nasıl ama?!" Bora'nın bu kez attığı kahkahanın desibeli de daha yüksekti. "Ne iyi ettim de doğurdum ya ben bu çocuğu..." dedim, büyük bir gururla. "Hem çok zeki, hem çok güzel, hem de çok komik bir çocuk!" Bu yokuş eskiden de böylesine dik ve uzun muydu emin değildim. Hava çok soğuktu ama yokuş çıktığım için terlemeye başlamıştım. Bora kendisine pay biçmememe hafif bozulmuş gibi bana yandan bir bakış atarken, "Ne var ama, ben doğurmadım mı?" diye sordum.

"Sen doğurdun sevgilim," dedi, beni başıyla onaylarken.

Gülümsedim. "Sence ikinciyi doğurur muyum peki?"

"Bilmem," dedi, iki saniyeliğine bana bakıp. "Sen söyle. Doğurur musun?"

Gözlerim kısıldı. "Bilmem... İster misin ikinciyi?"

Güldü. "Sen ve Ada isterseniz, isterim ben de. Neden istemeyeyim?"

Kaşlarım çatıldı. "Bence Ada istemez."

Derin bir nefes alıp verdi. "Bence de istemez."

"Bora yaaa!" dedim, sıkıntıyla. "Ben çok yoruldum!"

"Yarılamadık daha farkında mısın?" diye sordu, şaşkınlıkla. Başımı

maalesef

der gibi iki yana sallarken durdum. "Yol yakınken dönsek, arabayı alıp öyle devam etsek? Zaten hava da çok soğuk ama bir yandan da ateş bastı resmen, terledim!"

Bora gülümsedi ve etrafına bakınırken, "Dönmeyelim bir daha geri. Taksiyle çıkalım," dedi.

"Normal bir hayat yaşıyorsak, bir pazar akşamı saat 7'de, Bebek'te, taksi bulamayız..." dedim, gülerken. Sorarcasına bana baktığında, "Öyle," dedim,

omuz silkerek. "Bu şehirde ciddi bir taksi sıkıntısı var ama sen bunu nereden bileceksin? En son ne zaman taksiye bindin?"

"Sen, en son ne zaman taksiye bindin Nazlı?" dedi, yargılamamdan hoşnut olmamış gibi.

"Dokuz gün önce," dedim gülerek. "Emre'nin evine giderken."

"Sayılmaz," dedi, kaşları havalanırken. "Taksi göstermelikti. Şoförü benim adamımdı hatırlarsan."

"Araç, taksiydi sonuçta. Bana ne?!" dedim, omuz silkerken. "Ayrıca para neden ödedim ben, senin adamınsa, paramı geri verin!"

"İzleniyorsan, bir sorun çıkmasın diye. Veririz paranı..." Bu sırada Bora elini kaldırıp bir taksiyi durdurmuştu. "Bulduk işte," dedi, binmem için kapıyı açarken. Sadece şanslıydı ve umarım hayatta sayılı şansı yoktu ve bunu da taksi bulmak için harcamamıştı. Kendi de yanıma oturdu ve "İyi akşamlar," dedi, şoföre. "Hisarüstü'ne çıkacağız."

"Eyvallah abi," dedi şoför.

Arkama yaslanırken, sıcacık arabanın içinde mayışır gibi olmuştum. Taksi nispeten az olan trafikte yukarı doğru çıkarken, bu yoldaki bütün anılarımdan çok daha güzel bir an'ın içinde olduğumu hissettim. En fazla bir buçuk kilometre olan yol beş dakikada akarken, yokuşu bitirmiştik bile. "Uygun bir yerde bırakır mısın?" dedi Bora, Boğaziçi'nin önüne vardığımızda. İndi bindi ücreti 28 Lira'ydı ama Bora adama 200 Lira uzatmış ve "Üstü kalsın," demişti. Anlaşılan adam Bora'dan daha şanslı günündeydi.

Taksiden indiğimizde yüzümde beliren gülümseme, Bora'nın dikkatinden kaçmamıştı. Elimi sımsıkı tutarken, "Memleketine gelmiş gibi gülümsüyorsun ya!" diye takılmıştı.

"Memleket Bodrum ama buranın da yeri başka

tatkiii

!" dedim, böbürlenerek.

"Yapma bak şunu, ben de alışacağım!" dedi, şakacıktan olduğu belli kızgın bir ifadeyle.

Küçük bir kahkaha attığım sırada yürümeye başlamıştık. "Alış..." dedim, eğlenir gibi. "Mafyalar Birliği Toplantısı'nda kullanırsın.

Bana ihanet edişinizin bir bedeli olacak tatkiii...

"

Bora da kendini tutamayıp güldüğünde, "Ada biraz büyüsün, onunla nasıl dalga geçtiğini bir bir anlatacağım..." dedi.

"Aaağğğğ?!" dedim, ne demek istediğini hiç anlamamışım gibi.

"Nazlı!" dedi, son heceyi içimi eritircesine, uyarı dolu bir tınıyla uzatarak. "Yapma."

"Ama böyle yaparsan, yapmamaktan başka şansım kalmaz ki sevgilim!" dedim. Ozan'ın kafesine gideceğimizi düşünsem de Bora oraya doğru ilerlemeden, direkt kafenin olduğu sokağa girmişti. "Ben hâlâ burada oturuyor olsaydım ve birlikte date'e çıksaydık, beni evime bıraktıktan sonra bir daha aramazdın herhalde," dedim. Güldüm. "Niye bu sokağa girdik, Hayriye Teyze'yi ziyaret mi edeceğiz?" Bora da gülmüştü. "Valla Hayriye Teyze, onu ziyaret etmemiz için bile para ister bizden." Evin önünde durduğumuzda başımı kaldırdım ve en üst kattaki daireme baktım. "Ne kadar olmuştur acaba şimdi kira? Kesin yine kazıklıyordur öğrencileri..." Bakışlarımı Bora'ya çevirirken, içime derin ve özlem dolu bir nefes çekmiştim. "Ama çok güzeldi burada geçirdiğim günler, biliyor musun? Şu balkonda saatlerimi geçirirdim, elimde ders notları... Gelene geçene baka baka, çayımı sigaramı içerdim." Bora, sanki çok önemli bir şey anlatıyormuşum gibi beni dinlerken, anlattıklarımı gözünün önüne getirmeye çalışıyor gibiydi. "Hande çoğu zaman bende kalırdı. Okula benden gitmek daha kolay diye. Eren'le Anıl da sık sık gelip giderlerdi. Hakan da... Bazen okuldan birilerini de çağırırdı Hande. Biraz yol geçen hanıydı yani burası. Hayriye Teyze kızmakta haklı. Hele tekila partisi gecelerinde... Bayağı gürültü patırtı kopardı!"

"Hayriye Hanım'ın yerinde olmayı gerçekten istemezdim," dedi, yüzündeki gülümseme silinmeden.

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı salladım. "İnanır mısın, galiba ben de."

"O zaman..." dedi, bir elini belime sarıp beni kendine çekerken. "Onunla da empati yaptığına göre... Artık ona göre davranırsın." Elinde tuttuğu bir anahtarlığı bakış açıma soktuğunda şaşkınlıkla kaşlarım çatılmıştı. "Sonuçta ev senin ama... Alt katında hâlâ Hayriye Hanım oturuyor."

"Sen..." dedim. Yüzümdeki büyük şaşkınlığı nasıl sileceğimi bilemiyordum. "Sen gerçekten bu evi..." Başımı kaldırdım ve yeniden eski evime baktım. "Sen, bu evi mi aldın Bora?!"

"Hayırlı olsun," dedi, anahtarı avucuma bırakırken. Anahtarın takılı olduğu anahtarlık bile bana aitti, aynı bu evden çıkarken Hayriye Teyze'ye teslim ettiğim şekliyle, yeniden avuçlarım arasındaydı. "Akademik kariyerine devam ederken, ne kadar çok çalışacağını tahmin ediyorum. Okula yakın bir yerde evin olursa, boşluklarında dinlenirsin diye düşündüm. Davet edersen, sana seve seve eşlik ederim."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedim, kollarımı boynuna dolarken. "Çok... Çok teşekkür ederim!"

"Ayrı bir evin daha olduğu için bu kadar sevinmeni sorgulamalı mıyım?" diye sitem etti, tatlı bir tonlamayla. "Bak baştan söyleyeyim, öyle kafan atınca buraya falan gelmek yok. Burası küçük bir mahalle. Ben kapının önüne gelip kornaya basar, sesimin tınısına ya da saate dikkat etmeden sana seslenir, seni rezil rüsva ederim."

Kollarımı boynundan ayırırken, "Kafam atınca, seni evden kovuyorum artık biliyorsun ki," dedim.

"O olur," dedi, burnumu işaret parmağıyla, orta parmağı arasında sıkıştırırken. "Ben gelirim artık buraya, ne yapayım..." Kaşları çatıldı. "On yedi sene sonra Ada da Boğaziçi'li olacak, kızımıza başka bir şans

tanımayacaksın gibi duruyor. Muhtemelen o zamanlar, ikimiz de gelemeyiz de..."

Dudaklarım iki yana kıvrıldı. "Bu eve dair istediğim öncelikli şey..." Bakışlarımdaki şuh ifade, Bora'nın bakışlarının da mümkünmüşçesine daha da koyulaşmasına sebep olmuştu. "Birlikte nice özel an yazmak, sevgilim."

♠

Pazartesi, Bora için hummalı bir trafikle başlamış ve akabindeki on gün de benzer şekilde geçmişti. Çantadan çıkanlar, kasadan toplananlar ve her yeni gün Mehmet Şahindağ'dan gelen bilgiler ya operasyon düzenlemesine, ya saatlerce telefon görüşmeleri yapmasına ya da sürekli dosyalara gömülü bir şekilde yaşamasına neden olmuştu. Operasyonların hiçbirine Bora da katılmamış, oluşturduğu ekipleri göndermişti. İkisi hariç, kalan altısından yine hem Gökhanların hem de İstihbarat'ın haberi vardı. Bora'nın bilgi kaynağını hepsi merak ediyordu ama üç kez sormalarına rağmen bir cevap alamadıkları için sormayı bırakmışlardı.

Kara işte

, demişlerdi belki de. Ben de olsam öyle derdim ama ilk kez, bu cümlenin arkasında, ne çok tehlikeli bir emek olduğunu birebir biliyordum. Bora eriştiği bilgileri farklı şekillerde gruplandırmış, kimisini Gökhanlarla, kimisini de hem Gökhanlarla hem İstihbarat'la paylaşmış; ama büyük bir çoğunluğunu kendine saklamıştı.

On bir gün boyunca, aynı ona söylediği gibi Mehmet Şahindağ'la hiç yüz yüze gelmemişti. Selim aracılığıyla edindiği bilgiler ışığında da ona altı kez Beyza'nın sesini, üç kez fotoğrafını, bir kez de videosunu göndermişti. Sesini, genellikle Beyza'yla telefonda konuştuğu sırada kaydetmişti. Videoyu da çaktırmadan Begüm'den almıştı fakat fotoğraflarına nasıl ulaşmış, ablasından doğruca fotoğraf atmasını mı istemişti, bilmiyordum.

Zaten artık her şeyi bilemeyeceğimi, dakika dakika bana rapor vermesinin onu yavaşlattığını çok iyi anlamıştım. Çoğunlukla evde, gözümün önünde çalıştığı için, bana anlattığı kadarıyla yetinmemin ona daha iyi geldiğini kabul etmiştim. Bora bir kampa girmişçesine bu plana kapanmıştı ve her gün,

her gece, bundan başka bir şey düşünmüyor gibiydi. Bazı an'larda, ağzımdan çıkan cümlelerin dahi kafasında boşu boşuna yer işgal ettiğini ve zamanını çaldığımı hissetmiştim. Akşamları benimle birlikte yatağa girmişti ama o yataktan daha gün aydınlanmadan çıkmıştı. Ada ile de genellikle sabahları ilgilenmiş ve gün içinde buna o kadar da vakit yaratamamıştı.

O, gün içinde çalışırken biz de Ada'yla bolca vakit geçirmiştik. Yeşim iyileşmiş olsa bile Selim'in durumunun belirsizliğinden ötürü haklı olarak keyifsizdi ve Ada'yı birine emanet etmem gereken zamanlarda, daha çok Hande'den yardım almıştım. Ada'yla geçtiğimiz hafta içinde iki kez Tarabya'ya da gitmiştik ama Bora bize eşlik etmediği için ve benim de aklım onda kaldığı için çok uzun durmamıştık. Beyza ve Aydın'ı gözlemlemek istemiştim ama Aydın'a da Bora tarafından verilen işler olduğu için, her iki gidişimde de Aydın evde değildi. Hafta sonu ben onları bize çağırmıştım ve hatta kalmışlardı ama Aydın sadece yemekte bize katılmış, ardından Gökhan ve Çınar'la birlikte çıkmıştı. OCTO ise onlar kadar bile müsait değildi ve yalnızca ara ara mesajlaşabilmiştik.

Bora, bugün Başlangıç Noktası'nın açılışı olacağını üç gün önce OCTO'yla beraber Gökhan ve Aydın'ı da eve çağırdığında açıklamıştı. Konuklardan birinin de Mehmet Şahindağ olacağını söylediğinde hiç kimsenin ona inanmadığını, kendi de benim gibi fark etmiş ama umursamamıştı. En azından diğerleri sessiz kalmıştı ama Gökhan,

"Her davete geliyor sözde ama gelmiyor ya!"

diye söylenmişti.

"Şimdi niye gelsin?!"

Bora hiçbir cevap vermediğinde, insanların bunun yalnızca onun umudu olduğunu düşündüklerine de emindim ama bence zaten, tam da bizzat böyle düşünmelerini istemişti.

Falcon'un hazırladığı az ve öz bilgi içeren sanal davetiye gerekli tüm kişilere ulaşırken, benim mailime bile düşmüştü.

"Başlangıç Noktası,

15 Aralık 2022, 20.00"

Bora, bu açılışı gerçekten önemsiyordu. İki gün önce eve mağazadan kıyafetler ve mücevherler gelmişti ve istediğimi seçmemi söylemişti. Onca işin gücün ve planın ortasında, benim kıyafetim gerçekten önemli miydi bilmiyordum ama ne diyorsa onu yapmayı huy hâline getirmiştim. Sırtı ve omuzları komple açık olan, sırta dek uzanan uzun bir fular yardımıyla boyundan bağlanan, siyah, midi bir ipek elbiseyi; siyah, bilekten bağlanan, zarif bir topuklu ayakkabıyla kombinlemiştim. Saçlarımı düzleştirip sıkı bir atkuyruğu yapmış, uzun pırlanta küpeler ve onlarla takım ince ama gösterişli bir bileklik takmıştım. Makyajımı her ne kadar sade tutmaya çalışsam da yine de gidip o bordo ruju sürmüştüm.

Ada, Hande ve Yeşim, iki saat on dört dakika önce Tarabya'ya gitmişlerdi ve Begüm de açılışa gelmeyecekti. Ama Beyza orada olacaktı. Aydın her ne kadar bundan hoşlanmasa da Bora'nın kararına saygı duymak zorunda kalmıştı. Bora'nın bazı adamları, OCTO'nun Lion hariç asil üyeleri ve Gökhan, çoktan mekânâ geçmişlerdi fakat Aydın ve Beyza, açılış saatinde orada olacaklardı. Saat 6'ya 1 kala, el çantamı ve kabanımı alıp yatak odamızdan çıktım. Ağır adımlarla aşağı inerken, Bora'nın beni beklediğini biliyordum. Ben duştayken o hazırlanmıştı ve "

Altı gibi aşağı inersin Nazlı,"

diye seslenmişti. Bora evin girişinde, elleri ceplerinde, beni bekliyordu. Baştan aşağı simsiyah bir takım elbise giymişti fakat kravat takmamıştı.

Gözlerimle birleşen gözlerinin karasına yazı andıran bir sıcacıklık yerleşirken, "Çok güzelsin," dedi. Elimi tuttu, nabzımın attığı yerden öptü ve parmak uçlarını, omzuma aldığı atkuyruğum üzerinde dolaştırdı. "Bu akşam, bu güzelliğin tadını çıkaramayacağım için bayağı üzüldüm şu an."

Ellerimi göğsüne yerleştirdim. "Sevgilim," dedim, tüy kadar hafif bir sesle. "Ne yaptığını biliyorsun hâlâ, değil mi?"

Dudakları, açıkta kalan köprücük kemiğime değdi. "Sadece bana güven..." Elimdeki kabanı aldı ve giymem için tuttu. Kabanımı giydiğimde elime uzandı ve birlikte evden çıktık.

İçinde zar heykeli olan fiskiyeli süs havuzunun önünde bizi daha evvel görmediğim bir Porsche bekliyordu. Bora, adamlarının hiçbirine izin vermeden kapımı kendi açtı. Arabaya bindim ve kemerimi bağladım. Kendi koltuğuna yöneldiği sırada, adamlarından biri onun kapısını açmıştı. Derin bir nefes verirken kemerini bağladı ve bahçeden çıkmak üzere hareket etti. Yola çıktığında, arabaya bağlanan telefon ekranında Selim'i bulup arama tuşuna basmış ve ses arabanın içinde yankılanmıştı.

"Buyur abi."

"N'aptın Selim?" diye sordu Bora, otoriter bir tavırla.

"Sen, insan içine en iyi hâliyle karışmasını istediğin için, elimden geldiğince çekidüzen verdim, saçına sakalına..." dedi Selim, dümdüz bir tonlamayla. "Şekli şemali iyi görünüyor yani bence abi."

"Güzel," dedi Bora, keyifle gülümserken. "Çıkabilirsiniz evden."

"Emredersin abi."

"Ha Selim!" dedi Bora, tehlikeli diyebileceğim, sinsi bir tonlamayla. "Çıkmadan söyle Mehmet Şahindağ'a. Sonunda, finale geldik."

Bora gaza yüklenerek hızını arttırdığında, sonunda geldiğimiz finali, bir yerlere tutunup destek almadan atlatamayacağımı daha iyi anlatamazdı.

FİNAL

Sevgili Maça Kızı 8 Ailesi,

Yüz doksan sekizinci kez yeni bölüm... Son kez yeni bölüm...

Benim için muhteşem ve unutulmaz bir yolculuktu. Bunun bir parçası olduğunuz için, Maça Kızı 8 Ailesi'nin bir üyesi olduğunuz için, orada olduğunuzu her zaman hissettirdiğiniz için çok teşekkür ederim.

Sizi çok seviyorum!

Var olun, daima...

♡□❁♡❤

♠

Bora arabayı Etiler'de, tadilatta gibi görünen, ön cephesinde inşaat iskelesi olan bir binanın önünde durdurdu. İki adam hızla kapımızı açtı ve arabadan indik. Bora bir elini belime yerleştirerek bana yön verdi ve binadan içeri girdik. Merdivenlere ilerledik ve yirmi bir basamağı çıktık. Genişçe koridora ulaştığımız sırada, biraz ilerideki bekleme alanı gibi dizayn edilmiş oturma grubunda, elindeki tablette bir şeyleri inceleyen Gökhan'la karşılaşmıştık. Bizi fark ettiğinde ayağa kalktı ve "Hoş geldiniz," dedi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Bora.

Gökhan başını salladı. "Evet." Tableti sehpanın üzerine bıraktı. "Çınarlar aşağıda, kumarhanedeler. İçeride nasıl konum alacaklarını ve gece boyunca adamların duracakları yeri prova ediyorlar. Konuştuğumuz gibi

koruma koruma

olmayacak hiç kimse ama tedbiri de elden bırakmayacağız. İner bakarsın." Sıkıntılı bir nefes verdi. "Tek karar veremediğimiz şey... El öptürme

meselesi. Nasıl olacak o? Girişte mi, çıkışta mı? Masana oturduklarında mı? Ya da ayrı bir odada duracaksın en başta da, gelen elini öpüp mü içeri geçecek? Anlamadığım işler benim."

"Sen anlamıyor olabilirsin ama o insanlar anlıyor," dedi Bora, gelişigüzel bir şekilde. "Yani onlar ne zaman öpmeleri gerektiğini bilir." Kolundaki saate baktı. "İçeride silahlı kimsenin olmayacağını söylemiştim Falcon'a. İletti size, değil mi?"

"İletti de zaten bu hep yaptığımız bir uygulama?" dedi Gökhan, sorar gibi.

Bora duyacaklarına kendini hazırlar gibi derin bir nefes verdi. "Bende ve sizde de silah olmayacak."

Gökhan bunu beklemiyordu. "Nasıl yani?" diye sordu, şaşkınlıkla. "O niyeymiş?!"

"Öyle..." dedi Bora, rahat bir tavırla. "İçeride kimsenin silaha ihtiyacı olmayacak."

"İyi de..." diye çıkıştı Gökhan. "Ben gelmeyeceğinden emin olsam da sen Mehmet Şahindağ'ın geleceğine inandığın hâlde, içeride neden silahsız oluyoruz biz?!"

"O da silahsız olacak geldiğinde, öyle düşün..." dedi Bora. Ardından hızlıca, "Nazlı'yla ofise geçeceğiz bi'," diye devam ederek, Gökhan'ın vereceği herhangi bir cevabı engellemeye çalıştı. Hiç beklemeden elime uzandı ve yürümeye başladık. Biraz ileride koridor ikiye ayrılıyordu, sağa döndük ve daha kısa yeni bir koridora yöneldik. Kemerle bölünmüş bir alandan geçtik ve koridorun sonundaki genişçe bir kapının önünde durduk. Cebinden babasının babama; babamın bana; benim de ona hediye ettiğim Kara'nın sembolü olan chip'ten yapılma anahtarlığı çıkardı ve içindeki bir anahtarla kapının kilidini açtı. İçeri girdik. Bora kapıyı kapatmış ve rahatsız edilmek istemiyormuşçasına yeniden kilitlemişti. "İşte..." dedi, kinayeyle. "Babamın bana bıraktığı imparatorluğun üssü..."

BlackJack'teki ofise nazaran daha eski tarzda görünse de zamanının ihtişamını koruyan odada gözlerimi gezdirdiğim sırada hiçbir tepkimi

kaçırmak istemiyormuş gibi, bakışlarını yüzümden çekmemişti. Kaşlarım havalanırken gülümsedim. "Vay be!" dedim, iç çekerken. "Kumarhanelerin legal olduğu sırada otuzlarımda, bilemedin yirmilerimde olmadığıma bir kez daha üzüldüm!"

Gözlerini devirdiğini saklamaya çalıştıysa da başarılı olamamıştı. "Ne acı!" dedi alayla. Kumarhanelerden gerçekten nefret ediyordu ve ben buna ne kadar zaman geçerse geçsin şaşırıyor, bir türlü alışamıyordum. "Viski?" dedi sorar gibi.

"Olur," dedim.

Köşedeki vitrin bara ilerledi. "Başlangıç noktası," dedi, kadehlerimize viski doldururken. "Benimle beraber ikinci neslini yaşayacak ama üçüncü bir nesli olmayacak." Viski kadehimi bana uzattı. Üstünde çeşitli dosyalar olan ve düzenli görünen masanın önündeki karşılıklı koltuklara geçtik. Bacak bacak üzerine atıp bir kolunu kolçağa yerleştirirken, "Bu nesille son bulacak," diye ekledi. "Ada, Demir, Leo ya da Asya bu mirası sırtlanmayacak."

"Bunu ben de temenni etmem," dedim, arkama yaslanırken. "Ve fakat bazen hayat, istemediğin şekilde akar... Zamanın ne getireceğini bilemeyeceğimiz gibi, çocuklarımızın nasıl bir birey olacaklarını ve neyi tercih edeceklerini de şimdiden kestiremeyebiliriz."

"Onların böyle bir hayatı tercih etmeleri, karşılarında beni bulmaları demek olur." Benimle konuşmaktan çok, kendine direktif veriyor gibi bir tavrı vardı. "Ben yaşadığım müddetçe olmayacak böyle bir şey. Yalnızca Türkiye'de değil, dünyanın herhangi bir yerinde, herhangi bir kumarhaneye girmelerine de engel olacağım. Turistik gezi amaçlı bile bir casinoya girmeyecekler." Gözlerini gözlerime öyle bir kenetlemişti ki, sanki benim gözlerim bir aynaydı ve aynada kendisini görüyordu. "On yıl daha... Yirmi yıl daha... Otuz yıl daha... Kırk yıl daha... Kaç yıl daha bize ait kumarhaneler aktif bir şekilde kalır, kaç yıl daha bu düzen devam eder bilmiyorum... Ama dördüncü kuşak ancak, miş'li geçmiş zamanla bu kumarhanelerden bahsedebilecek...

Bir zamanlar dedemin, annemin dayısının, babamın dayısının,

ne bileyim

dedemin anneannemin babaannemin kuzeninin, -

artık kimin nesi oluyorsam-

kumarhaneleri varmış.

O kadar."

"Çok uzun vadeli bir plan," dedim, viskimden bir yudum aldıktan sonra. "Şu an en kısa vadeli plana odaklansan daha iyi değil mi? Mehmet Şahindağ'a yani..."

Başını iki yana sallarken, viski kadehini parmaklarının ucunda döndürmüştü. "Hayat göz açıp kapayıncaya kadar geçiyor. O kadar da uzun vadeli bir plan değil aslında." Kendisine bir sigara yaktı. "Çocuklar," dedi kısık çıkan bir sesle. "Masum görünen ama her tür pisliğin geçiti hâline gelen kumardan da kumarhanelerden de uzak duracaklar."

Meraklı bir ifadeyle, "Yani herhangi bir casinoya girmeleri, onları potansiyel varis hedefine yerleştirir mi demek istiyorsun?" diye sordum.

Başını beni onaylarcasına salladı. "Kart olmadan oynayamazlar ve o kartlar boşuna verilmiyor." Kaşları alayla havalandı. "Tutulan kayıtlarda illaki biri fark eder onların kim olduğunu..."

Ben de kendime bir sigara yaktım. "Yine de şu an niye bunu konuşuyoruz?"

"Çocukluk, öyle ya da böyle, insanın karakterini şekillendiriyor," dedi, bakışları etrafta dolaşırken. "Bunu 18 Ağustos 1993'te, bu ofisin içinde, babasının karşısında oturan Bora çok iyi anlıyor." İçime çektiğim dumana, Bora'nın kapkara gözlerine yerleşen hüzün karışmıştı. "Baba olarak veyahut dayı olarak, onlar için yapabileceğim en iyi şey, onlara bunun ne kadar yanlış olduğunu anlatmak olacak. Babamın bana ya da yeğenlerine yaptığının aksine."

"Sen doğru olanı yapacaksın ama yine de kendine bunu misyon edinme Bora," dedim, içten bir tavırla. "Çünkü her şeyi kontrol edemezsin. Onları da

edemeyebilirsin. İçlerinden biri asla tasvip etmeyeceğin bir karaktere sahip olursa, bu senin suçun olmayacak. Bunu şimdiden bil."

"Ben ne gerekiyorsa yaparsam ve gereken her şeyi yaptığıma da inanırsam, benim suçum olmadığını bilirim..." dedi. Sigarasını söndürürken, gözlerini gözlerimden iki saniyeliğine ayırmıştı. "Şimdi seninle bir anlaşma yapacağız." Konunun dan diye değişmesiyle yaşadığım afallama onu gülümsetmişti. "Sana bir zarf vereceğim. Ve sen bu zarfı, bu gecenin sonunda açacaksın."

"Neden?" diye sordum, cümlesi biter bitmez. "Ne zarfı?"

"Sana, geçen sene doğum gününde emanet ettiğim bir kasa vardı ya... Zarfın içinde o kasanın anahtarı var," dedi. Yüzümdeki bütün soru işaretlerini okuyor olmalıydı ki, "Zamanı olduğunu söylemiştim. Zamanı geldi. Başlangıç Noktası, en ideal zaman..." diye devam etti. Ceketinin cebinden bir zarf çıkarttı ve bana uzattı. "Aklına herhangi kötü bir şey getirme sevgilim," dedi.

Kuşkuyla, "Şimdi açmamamın sebebi ne?" diye sordum.

"Sana bir mektup yazdım," dedi. Kaşlarım çatıldığında güldü. "Veda mektubu değil, korkma." Derin bir nefes alıp verdi. "Kendi kendine kaldığında ve Mehmet Şahindağ'dan kurtulduğunun idrakıyla okumanı tercih ederim."

"Peki," dedim, zarfı çantama koyarken. "Epey meraklandım ama sabretmeye çalışacağım." Gözlerim yeniden gözlerini buldu. "Bora..." dedim, kaygıyla. "Bu akşam, tam olarak ne olacak?"

"Sürpriz," dedi, en güzel gülümsemesiyle. "Arkana yaslan ve her ne olacaksa, bunun tadını çıkart."

♠

Kumarhane katın tamamına yayılan oyun masalarından oluşuyordu. Bir casino havasında değildi, hiçbir yerde slot makineleri yoktu, hatta eğlencenin yakınından dahi geçemeyecek bir mekândı. Ağır ve ciddiydi. Fakat buraya adım atan herkesin şıklık yarışına girmesine değecek kadar yeni, modern ve zengin bir dekorasyona sahipti. Bugüne kadar Bora'yla katıldığım hiçbir

davette görmediğim kalabalığa rağmen, içeriye öyle bir oksijen basılıyor olmalıydı ki, ferah bir atmosfer vardı.

Bora'yla el ele önünden geçtiğimiz herkes bizi başıyla selamlamıştı. Kiminin ifadesinde saygı, kimininkinde ise korku vardı fakat herkesi ortak noktada buluşturan duygu, heyecandı. Bu heyecanın sebebi yeni bir mekânın açılışı mıydı

yoksa bu mekânla birlikte Kara'nın bütün mekânlarının yeniden alışık oldukları gibi işlek bir hâle gelecek olması mıydı, bilmiyordum. Zeki Akbulut'un, Eren'in, Bahar'ın, Harun Abi'nin, Samet'in, Engin'in, Mafyalar Birliği Toplantısı'ndan aşina olduğum simaların, Büyük Masa üyelerinin, İrem'in, Romeo'nun ve Elisa'nın burada olmaları normaldi ve fakat mafya bağlantılı olmayan ya da mafya bağlantılılarsa da benim haberimin olmadığı başkaca insanlar da bu kalabalığın bir parçasıydı. Yiğit Canoğlu da Bora'ya yardım ettiği için belli ki isteğine kavuşturulmuştu, çünkü o da buradaydı.

Büyük ve geniş alanın en ucuna kocaman bir bar; ortasına orkestra için bir platform; bar dışındaki diğer üç köşesine de yan yana ikişer tane olacak şekilde, karartmalı camekândan oluşan, böylece içerinin dışarıdan görülmediği VIP odalar yerleştirilmişti. Bora, tekerlekli sandalyesinde olmasına rağmen buradaki en güzel kadın olmaya aday Beyza ile Aydın'ın yanında elimi bırakıp platforma ilerledi ve herkese hâkim olmaya çalışır bir açıyla durdu. İnsanlar mümkün mertebe platforma doğru yaklaşarak bir sıraya girdiler ve teker teker Bora'nın elini öpmeye başladılar. Her ne kadar Gökhan, Büyük Masa'nın da bu fasla katılmasına şaşırsa da ben şaşırmamıştım çünkü Bora, o masanın da lideriydi ve onlar toplum içinde uyumsuz davranacak son insanlardı. Romeo ve Elisa, bu an'ları sessizce izlemekle yetinmişlerdi zaten onların burada ne işleri olduğunu bile bilmiyordum, el öpmeleri yersiz olurdu. Fakat Harun Abi, Samet ve Engin, Bora'nın elini öpmeyi yersiz bulmamış olmalılardı ki sıraya girmişlerdi. Bora, Oxford'lu Sandra ve İrem de dahil olmak üzere hiçbir kadının elini öpmesine izin vermeyerek cinsiyetçi bir tutum sergilediğinin farkında mıydı bilmiyordum. Gökhan'ın yüzündeki memnuniyetsiz tavrın bir benzeri Beyza'nın da yüzünde vardı. Kardeşini içinde gördüğü resmin hoşuna gitmediği aşikârdı.

"İyi ki geldiniz!" dedi Bora, samimi bir tavırla. "Bugün, burada tarihi bir an yaşanacak. Bunu kaçırmadığınıza sevindim." Gökhan'ın bakışlarının kısıldığını gördüm.

"Tarihi an'ı boş ver de..." dedi Halil Yücesoy, eğlendiği belli bir ifadeyle. "Seninle poker oynamayı özledik."

"Oynarız," dedi Bora, gülümseyerek. "Bu akşam değilse de... En kısa zamanda." Kalabalıktan hoşnutsuz bir ses yükselmeye başladığında, bunu sonlandırmak istercesine devam etti: "Bu akşam da bir oyun oynayacağım. Ama poker değil. Ve sizinle değil." Aydın, Beyza'ya yandan hızlı bir bakış atıp meraklı bir ifadeyle yeniden Bora'ya dönmüştü. "Seyir zevki yüksek zaman geçireceğinizden eminim. Sizlerle birebir ilgilenmek, sohbet etmek çok isterdim fakat bu akşam, sizin kadar olmasın, çok önemli bir konuğum daha olacak."

Çınar kulağına bir şey söyleyen, belki de soran Bahar'a cevap olarak başını iki yana sallamış ve

bilmiyorum

dercesine bir mimik yapmıştı. Sorunun,

kimden bahsediyor

olduğuna emindim. Aslında Bora bunun cevabını onlara önden vermişti ama gerçekten de kimse Mehmet Şahindağ'ın buraya geleceğine inanmıyordu. Bahar neyseydi de Çınar'ın bilmediğini söylercesine yaptığı mimik, bu düşüncemi doğruluyordu.

İrem, Bahar'ın yavaşça Çınar'a sorduğu soruyu, bütün kalabalık onu duyacak şekilde Bora'ya sordu: "Kimmiş bu konuk?"

"İsmini çok duyduğunuz ama yüzünü o kadar çok göremediğiniz biri," dedi Bora. Gökhan'ın bakışları gözlerime sorarcasına çevrildiğinde, onun dahi Bora'nın Mehmet Şahindağ'dan bahsettiğini düşünmediğinden emin olmuştum. "Yine de nerede görürseniz görün tanıyacağınız, güçlü biri." Bora,

bakışları sanki herkesle bir kez olsun göz göze gelmek istermiş gibi kalabalığın üzerinde dolanırken, "Mehmet Şahindağ," diye ekledi.

Kan donduran, buz gibi, herkesin en yakınındakiyle göz teması kurarak duyduğunu idrak etmeye çalıştığı büyük bir sessizlik oldu. Bu sessizliği ilk bozansa, tanımadığım bir adamdı. "Mehmet Şahindağ bu sabah bana mesaj attı." Kalabalıktan çıkan sesler yükselirken, Mehmet Şahindağ'ın, yani Bora'nın, bu mesajı başkalarına da attığını anlamıştım. "Bu açılışa katılmamamın, benim için daha iyi olacağıyla alakalı bir mesaj."

"Tehdit etti de diyebiliriz," dedi Nahit Akasya, umursamaz bir ifadeyle. "Artık tuzak mı kurdu, ne planlıyor, burayı havaya uçurmayı mı, bilemedim. Allah kerim diye düşündüm."

"Bana da geldi öyle bir mesaj," dedi Avanak Ayhan. Bakışları Nahit Akasya'dan Bora'ya çevrildi. "Kara'nın gereken önlemi aldığını düşünerek, sildim gitti."

"Zaten belli ki içimizde Kara'nın gereken önlemi aldığını düşünmeyen yok," dedi Çınar, ellerini ceplerine sokarken. "O mesaj kimlere gitti bilmiyorum ama davetli listesindeki herkes burada."

"Mehmet Şahindağ boş atıyor olabilir ama boş atmıyorsa bile Kara'nın davetine icabet etmeyenleri bekleyen şeyler, bundan daha iyi olmayacak ya..." dedi Veysel Amca.

Halil Yücesoy onu onaylar gibi başını sallarken gülümsemişti. "Kesinlikle!"

"Sizleri buraya gelmemeniz konusunda uyarmış. Beni ise doğrudan yanına çağırdı ve eğer gelmezsem çok kötü şeylerin yaşanacağını söyledi." Konuşan Samet'ti ve birçok insan ona, onun kim olduğunu sorgular gibi bakıyordu. "Bu içerikte bir mesaj, sadece bana mı geldi?"

Beyza şimdiye kadar kontrolünü kaybetmemeye çalışsa da Samet'e bile gelen mesajı öğrendiğinde gözlerine aleni bir korku yerleşmişti. Bunun Aydın da farkında olmalıydı ki, bir elini onun omzuna koyarak, varlığını hissettirmeye çalıştı. Bakışlarının kahvesinin kopkoyu olacak kadar acımasının sebebi, Mehmet Şahindağ'dan bu kadar bahsedilen bir ortama Beyza'nın maruz

kalmasından mıydı bilmiyordum ama eğer öyleyse, birazdan Mehmet Şahindağ'ı gördüklerinde hissedeceklerini kestirmek çok zordu.

"Niye söylemiyorsun şu saate kadar lan?!" diye sordu Harun Abi, hayret dolu bir kızgınlıkla.

"Bana söyledi," dedi Bora. İfadesindeki memnuniyet, mafyacılığa soyunmaya kalkan Samet'e yaptığı testin olumlu sonuçlandığının kanıtı niteliğindeydi. "Sorun yok."

"Ben de direkt Kara'ya ilettim valla mesajı. Korktuğumdan değil de ne olur ne olmaz diye," dedi Gürbüz Biçkin. Takdir beklediğini göstermekten kaçınmıyordu ve bir yanlış yapmadığının, belki de artık yapmadığının, altını alenen çiziyordu. "Bir şeyler planladığı belli ama buraya geleceğini düşünmüyorum."

"Valla Gürbüz'e katılacağımı düşünmezdim ama hayat işte, nelere gebe..." dedi Gökhan, alaylı bir tavırla. Kollarını bağlarken gözlerini Bora'nın kapkara gözlerine dikti. "Onu davet ettin, eyvallah," dedi ciddileşerek. "Ama genelde davetlere icabet etmediği bilinen bir gerçek. Bu davetin farkı ne Kara? Geleceğinden nasıl bu kadar eminsin, onu merak ediyorum."

Bora derin bir nefes alırken Gökhan'a baktı. "Geldi bile çoktan," dedi.

Kalabalığı bir anda saran gergin şaşkınlığın sebep olduğu nidalar, çok sesli bir kakofoniye dönüşmüştü. OCTO'nun asil üyeleri, sanki Mehmet Şahindağ'ı gözden kaçırmışlar gibi kalabalığı bakışlarıyla tararken, gelebilecek herhangi bir tehlikeye karşı tetikte beklemeye başlamışlardı. Gökhan bakışlarını Bora'dan çekemezken, Beyza başını kaldırıp gözlerini önce Aydın'la, sonra da benimle buluşturmuştu. Beyza bana bakınca, OCTO'nun asil üyeleriyle beraber Bahar, Aydın ve Gökhan'ın da bakışları bana çevrilmişti. Bana çevrili tüm gözler soru doluydu:

Nasıl? Benim haberim var mı? Bora doğru mu söylüyor? Neler oluyor?

Neyse ki soru dolu gözler benim üzerimde çok kalmadan esas muhatabını, Bora'yı bulmuşlardı.

Bora cebinden küçük bir kumanda çıkardı, üzerindeki bir tuşa bastı. Alanın orta köşesindeki VIP odalardan birinin camekânı aydınlanmaya başladığında derin bir nefes aldım. Çok geçmeden Mehmet Şahindağ ve Selim görüş açımıza girmişlerdi. Mehmet Şahindağ odanın ortasına konumlandırılmış sandalyeye bağlı bir şekilde oturuyordu ve hemen arkasında Selim duruyordu.

Mekandaki herkes şaşkındı fakat bizimkilerin şaşkınlığı elle tutulacak kadar somuttu. Gökhan'ın dudakları arasından, "Hassiktir lan!" mırıltısı koparken, Çınar inanamaz gibi bir VIP odaya bir de Bora'ya bakmıştı. Henüz tam olarak kavrayamasalar da öyle ya da böyle kendilerine bir oyun oynandığını fark etmişlerdi.

Aydın yaydan çıkan bir ok gibi VIP odaya doğru fırladı ve "Aç kapıyı Selim!" diye bağırdı. Selim'in bütün dikkati elinde tuttuğu telefondaydı. Aydın camekâna hızlıca vurduğunda, VIP odanın buraya bir görüşü olmadığını ve camların ses geçirmeyecek kadar kalın olduğunu anlamıştım. Belki kurşun bile geçirmezdi fakat bunu hiç kimsenin denemesi mümkün değildi. İçerideki kimse, güvenlik tedbirleri kapsamında silahlı değildi. "Kapıyı açın lan!" diye bağırdı Aydın, bir kez daha. Bu bağırışının ve camı yumruklayışının çözümsüz olduğunu fark ettiğinde Bora'ya döndü. "Kara!" dedi sertçe. "Ya beni içeri sok ya da Şahindağ dışarı çıksın!"

"Sakin," dedi Bora.

Aydın'ın sakin olabilmesi mümkün değildi ve ben de dahil olmak üzere, buradaki çoğu insanın yapmak istediği şeyi yapıyordu. Gökhan'ın öne atılmamasının sebebi, kendini kontrol etmesinin Aydın'a kıyasla biraz daha mümkün olmasından kaynaklanıyordu fakat onun da aynı şeyi arzuladığı belliydi. Mehmet Şahindağ sanki bir kafesin içindeydi ve onun ölümüne aç ve susuz olan onlarca insanın iştahını kabartıyor, güdülerini tahrik ediyordu. O kafesin kapısı açıldığında olacakları tahmin bile edemiyordum, buradaki herkes onu çiğ çiğ yiyecekmişçesine ona saldırmaya yeltenebilir ve ölümü kendisinin dahi beklemediği kadar hızlı gerçekleşebilirdi. "Karının yanına geç Demir."

Beyza Karabey'in donuklaşmış bakışları, camekânın ardında eli kolu bağlı olan Mehmet Şahindağ'a mıhlanmıştı. Zihninden geçenleri okuyamadığıma

sevindiğim an'ların birinde olduğumu düşündüm zira böylesine bir acıyı sırtlanabilir miydim, emin değildim. Aydın, karısının varlığını ancak hatırlamışçasına ona döndüğünde Beyza derin bir soluk vermişti. Aydın VIP odanın önünden çekilip yeniden Beyza'nın yanına yaklaşırken Bora, barın önündeki bir adamına başıyla işaret verdi. Cebinden çıkardığı kulaklığı kulağına yerleştirirken, tüfekli altı adam VIP odanın önüne yaklaşarak, sağında ve solunda konum almışlardı. Bora bir kişinin daha oraya yaklaşmasını istemediğini ve yaklaşanı da hiç düşünmeden öldüreceğini bu şekilde, sessizce ilan etmiş olmuştu.

"Selim," dedi, tok bir sesle. "Sizdeyiz." Selim elindeki telefonu cebine koydu. Kulaklığına iki kez dokunurken bize doğru, nereye bakacağını bilemez gibi bir bakış attı, alacağı emre hazırdı. "Kulaklığı tak ve ağzındaki bandı çıkar."

Selim'in, "Emredersin abi," diyen sesini mekânın hoparlörlerinden duymuştuk. Selim'in konuşmasıyla Mehmet Şahindağ da ne olduğunu anlamak ister gibi hareketlendi. Selim onun yanına ulaştı, kulağına bir kulaklık yerleştirdi ve sertçe ağzındaki bandı çıkardı.

"Şahindağ!" dedi Bora, yavaşça. "Piyasada kim var kim yoksa burada... Seni gördüklerine sevindiler. Onlara bir selam vermek ister misin?"

Mehmet Şahindağ bir sandalyeye bağlı olmasına rağmen üzerindeki takım elbise jilet gibi duruyor, saçı sakalı da nispeten bakımlı görünüyordu. Bora'nın sesini duymasıyla birlikte duruşu, onu tutan ipler izin verdiği müddetçe dikleşmişti. Bir süper kahraman değildi ama bir yandan da onu tutan o iplerden kurtulacak kadar güçlü göründüğünü inkâr edemezdim. Görmediği kalabalığın üzerinde bakışlarını boş boş gezdirirken yüzüne alaylı bir gülümseme yerleşmişti. "Ben daha çok sevindim," dedi, derin bir nefes verirken. "Kimseyi göremediğime!"

"İşin eğlenceli kısmı bu," dedi Bora, ellerini ceplerine sokarken. "Yıllarca kimse seni göremedi ama sen herkesi izledin. Şimdi de onlar seni izliyorlar ama sen kimseyi göremiyorsun."

Mehmet Şahindağ omuz silkti. "Görmek istediğim tek bir insan var Bora. Başka da hiç kimse umurumda değil."

"O da burada," dedi Bora.

Mehmet Şahindağ'ın soluğunun bir an için kesildiğini hissettim. "Yalan söylüyorsun."

"Yalan söylemeyeceğimi bilirsin," dedi Bora.

Mehmet Şahindağ'ın bakışları önündeki camekânı tuzla buz edebilecekmiş gibi keskinleşirken, hiçbir şey göremeyeceğini bildiği hâlde etrafına bakınmaya başladı. "Nerede?!" Aslında bir noktada tam da Beyza'ya bakabilmeyi başarmıştı da, ama bu uzun sürmedi. "Duyuyor mu beni?! Beyza?! Duyuyor musun beni?! Bana cevap ver!"

"Duyuyor," dedi Bora, o çaresiz hâlden aldığı keyfi saklamadan. "Ama sen onu duyamazsın."

"Söz verdin!" dedi Mehmet Şahindağ hırsla. "Sana elimdeki bütün kozları veriyorum günlerdir! Bana söz verdin!"

Kim, neyi, ne kadar anlayabilmişti bilinmez, Mehmet Şahindağ'ın cümleleriyle her şey tam anlamıyla ayyuka çıkmıştı ve mekândaki herkesin şaşkınlık dolu tavırları yine küçük çaplı bir gürültünün oluşmasına sebep olmuştu. Çınar Akbulut aynı Bat, Bear, Lizard ve Falcon gibi hayranlıkla Bora'ya bakarken, Gökhan'ın bakışları gizleyemediği hayal kırıklığını taşıyordu. Beyza'nın bunun nasıl mümkün olduğunu sorguladığı belliyken, Aydın öfkesini saklamakta zorlanıyordu.

Bora ise bütün bunların farkındaysa bile umursamadan Mehmet Şahindağ'la konuşmaya devam etmişti: "Verdiğim sözü iyi hatırla. Ben sözümü tuttum. Yeteri kadar ödüllendirildin bence. Ama ne yazık ki, onunla canlı canlı konuşmayı, onu görmeyi hak edecek kadar beni tatmin edemedin."

"Ne istiyorsun?!" diye sordu Mehmet Şahindağ. "Bana ne istediğini söyle!"

Bora güldü. "İstediğim her şeyi aldım senden..." dedi ve bakışlarını çevirerek, "Selim!" diye seslendi.

Selim, yalnızca adının söylenmesiyle birlikte, Mehmet Şahindağ'ın ağzının bantlanması gerektiğini anlamıştı. O bandı hazırlarken, "Bora!" dedi Mehmet Şahindağ. "Hâlâ vermediğim kozlar var, biliyorsun-" Her ne kadar debelense de Selim ağzına bandı yapıştırdığı için cümlesi yarım kalmıştı.

"Sorun değil," dedi Bora, gayet rahat bir tavırla. "Birazdan onları da alacağım zaten." Bakışları kalabalığı bulurken kulaklığını çıkartmıştı. "Bugün, bir devrin sonuna gelmiş bulunuyoruz. Bundan sonra hayatımızda Mehmet Şahindağ denen biri olmayacak. Duyduğunuz gibi, gücünü sağladığı her ne varsa, artık bende."

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu İrem, şaşkınlıkla dolu bir hayranlıkla. "Onu nasıl yakaladın?!"

"Nazlı'yı kaçırdığında, değil mi?!" Gökhan'ın sormak için kıvrandığına adım kadar emin olduğum o soruyu Çınar sormuştu.

"Nazlı'yı kaçırmadı," dedi Bora, dürüst bir şekilde. "Kaçırdığını zannetti." Gökhan'ın kaşları havalandı ve gözleri gözlerimle birleşti. "Aslında döndüğümden beri hemen herkese söylediğim gibi, Mehmet Şahindağ'ı istediğim an bitirebilirdim." Aslında her ne kadar inanmakta güçlük çeksem de bunu bana henüz dönmeden söylemişti. "Sadece bundan sonraki düzenimi oturtmak için biraz zamana ihtiyacım vardı ve o zamanı doldurmak zorundaydım." Mehmet Şahindağ'dan kurtulmanın kolay olduğunu İstihbarat'a bile söylemişti ve söylediği düzenin en önemli kısmı, İstihbarat'la arasındaki ilişki olmalıydı. "Ama sonra bazı istemediğim şeyler yaşandı ve..." Zencefil skandalından bahsediyordu. "...Mehmet Şahindağ, aslında bana çalışan biriyle arasında geçen diyalogda karımın adını ağzına alma gafletine düşünce..." Kastettiği, Mehmet Şahindağ'ın Hande'yle konuşurken benim hakkımda söyledikleri miydi? "...Start vermeye karar verdim."

"Öyleyse o mesajları..." Gürbüz Biçkin, sanki konuşmak istememiş ama düşünceleri ağzından dan diye çıkıvermiş gibi susmuştu.

"Aynen," dedi Bora, başını sallayarak. "On üç gündür telefonu bende." Sıkıntı dolu bir nefes verirken bakışlarını bir anlığına Çınar'a çevirmişti. "Bilmenizi istediğim bir şey var. Nagihan Akbulut'u, Mehmet Şahindağ öldürmedi." Herkes bir kez daha şaşkınlıkla birbirine bakarken, Çınar'ın

gözlerinde bu durumun açığa çıkmasından hoşnut bir ifade vardı. "Nagihan Akbulut, istenmeyen hadiselerin sonucunda, kendince bir çözüm yolu olarak gördü ölmeyi... Soyadına yakışır bir fedakârlık yaptı yani." Çınar'ın dudaklarının kenarına buruk ama gurur dolu bir tebessüm yerleşirken, Bora'nın bakışları yalnızca iki saniyeliğine Zeki Akbulut'a çevrilmişti. "Onu, Mehmet Şahindağ'ın kurbanlarından biri olarak değil; ailesine bağlı, güçlü ve bu dünyaya yaraşır bir kadın olarak anmanız daha yakışık alacaktır."

"Mehmet Şahindağ'ı sen mi öldüreceksin?!" Aydın, Bora susar susmaz hızla lafa girmişti. "Ne zaman?! İzin ver, önce ben onunla hesabımı göreyim!"

"Ben de!" dedi Çınar.

"Ben de!" dedi Harun Abi.

"Ben de!" dedi Bat.

"Ben de onunla oğlumu yâd etmek isterim!" dedi Lizard.

Bear kafasını salladı. "Benim de yâd edeceğim bir annem var!"

Biri daha konuşur muydu, bence herkes konuşurdu ve fakat Bora, bir elini kaldırarak konuşacak kim varsa susturdu. "Buradaki çoğu insanın canından can kopardığını biliyorum," dedi yavaşça. Bakışları kalabalığa çevrildi. "Doğrudan zarar verdiği insanları geçtim, dolaylı olarak dahi zarar vermediği bir kişi bile yoktur burada!" Kalabalığın içinde Bora'yı onaylarcasına sesler yükseldi. "Ama üzgünüm... Onunla hesabını görmek isteyen, onu bu sandalyeye bağlamayı başaracaktı."

"Kara!" dedi Aydın, hafif sert çıkan bir sesle. "Yapma!"

"Kararım tartışmaya açık değil!" dedi Bora, kısık ama Aydın'dan daha da sert çıkan bir sesle. "Hiç kimseye herhangi bir sözüm ya da borcum yok!" VIP odanın sağında ve solunda bekleyen adamlarına başıyla bir işaret verip yeniden kalabalığa döndü. "Lütfen herkes keyfine baksın ve gecenin tadını çıkarsın..."

Bora VIP odaya doğru yürürken, adamları VIP odanın önünde etten duvar örercesine, Bora dışındaki hiç kimsenin oraya yaklaşmaması için konum almışlardı. Bora içeri girecek ve Mehmet Şahindağ'ı kendi öldürecekti. Gerçekten de ona yazdığı son, yıkık dökük, eski bir fabrikada kurşun yiyerek ölmek kadar yavan değildi ve Mehmet Şahindağ çok daha kötüsünü yaşayacaktı; hak ettiği ve Bora'nın da dediği gibi. Bugüne kadar dolaylı ve doğrudan zarar verdiği birçok insanın gözü önünde, eli kolu bağlı bir şekilde, Kara'nın şov malzemesine dönüşmüş bir kafesten hallice yerde öldürülmekten daha kötüsü var mıydı?

Bora kumandaya yeniden bastığında VIP odanın ön camekânı, sağa doğru kayarak açıldı fakat odanın önündeki tüfekli altı adam hem bizim içeriyi görmemizi hem de Mehmet Şahindağ'ın bizi görmesini engelledi. Odanın camekân kapısı kapandığında, altı adam yeniden sağa ve sola çekilerek görüş açımızı netleştirmişlerdi. Bora kulaklığını yine takmış olacak ki, "Çöz şunu Selim..." dediğini duymuştuk. Aynı zamanda da biri ya da birileri, ki bence Alp ve belki de ekibi, bizi canlı canlı bir yerlerden takip ediyor olmalıydı çünkü Mehmet Şahindağ kulaklığını çıkarmamasına rağmen biraz evvel bize gelmeyen, gırtlağından çıkan boğuk sesler şimdi hoparlörlerden taşıyordu.

Selim önce Mehmet Şahindağ'ın ağzındaki bandı çıkartmıştı. "Beyza'yı görmek istiyorum!" dedi, konuşabildiği ilk an'da. Selim ellerini çözdüğünde, acısını dindirmek istercesine bileklerini ovmaya başladı. "Lütfen!"

"Kağıt kalem de ver Selim!" dedi Bora, Mehmet Şahindağ ayağa kalktığında.

Ve fakat Selim, Bora'nın dediğini yapmadan evvel Mehmet Şahindağ'a dönerek, "Ne dedim lan ben sana?!" diye sormuştu.

Bora'nın bunu beklemediği gözlerinin anlık olarak kısılıp, bakışlarının yalnızca üç saniyeliğine Selim'e çevrilmesinden belliydi ama başka birinin de bunu anlayıp anlamadığını bilmiyordum. Mekândaki herkes çıt dahi çıkarmadan Kara ve Mehmet Şahindağ karşılaşmasını izliyorlardı. Garsonların insanların aralarında dolaşarak içki servisi yapmalarının da bu karşılaşmanın seyir zevkini arttırdığı bir gerçekti ve bu da Mehmet Şahindağ'ın bir gladyatöre benzediğini düşünmeme neden oluyordu. Sanki Bora onun boynuna kılıç sallasa, mekândaki insanlar çığlık atarak

birbirlerine sarılacak gibi duruyorlardı. Belki de Mehmet Şahindağ'ın sonu, herkesin tahmin edebileceğinden çok daha vahşi olacaktı.

Mehmet Şahindağ da Selim'in bu çıkışını beklemiyor olacak ki sorarcasına ona dönmüştü ve göz göze geldikleri beşinci saniyede ne kastettiğini ancak anlamış gibi, onu onaylarcasına başını salladı. Sıkıntı dolu bir nefes verirken Bora'ya baktı. Sanki onu hayatında ilk defa görüyormuş ve tanımaya çalışıyormuş gibi dikkatli ve araştırmacı bir ifadesi vardı. Neden sonra iki adım atarak Bora'ya yaklaştı ve "Kara artık el öptürüyor diye duydum," dedi. Bora'nın kaşları havalanırken Mehmet Şahindağ hafifçe eğildi. "Ben de elini öpeyim..." Bora'nın sol elini, iki eliyle birden tuttu, elini öptü ve alnına koydu. "...Kara." Daha önce hiç, Bora'ya

Kara

diye hitap etmiş miydi?

Mekândaki kalabalık, birkaç saniyeliğine hayret dolu nidalarla sessizliği bölerken, çoğunun yüzüne Kara'ya duydukları saygının arttığını belli eden, övünç dolu bir ifade yerleşmişti. Doğru tarafta olduklarından emin bir şekilde böbürleniyorlardı ve bu saatten sonra Kara'nın forsunun ne kadar uçtuğunu kestirmenin gerçekten de zor olduğunu biliyordum. Öyle tarihi bir an yaşanıyordu ki belki de dilden dile aktarılarak bir halk efsanesine dönüşecekti.

"Sen de elimi öptün ya..." dedi Bora. Her ne kadar ifadesizliğini korumaya çalışsa da şaşırdığını biliyordum. "Artık kimse elimi öpmese de olur!" Selim cebinden çıkardığı küçük bir kağıtla kalemi Bora'ya uzattı. Bora, gözlerini Mehmet Şahindağ'ın gözlerinden çekmeden, "Beyza'yı görmek istiyor musun?" diye sordu.

"Evet!" dedi Mehmet Şahindağ, başını sallarken. "Ölmeden evvel istediğim tek şey bu."

"Yaz o kozu," dedi Bora, elindeki kağıt ve kalemi ona uzatarak. "Çok önemli isimleri kapıma köpek edeceğimi düşündüğün kozu..."

"Ona sarılmam karşılığında ancak... Ancak bununla takas edebilirim onu," dedi Mehmet Şahindağ.

Aydın bir elini yumruk yaparak, "Ulan seni var ya..." dedi ve fakat yumruk hâlindeki eline Beyza'nın parmak uçları değdiğinde sustu.

"Şansını zorluyorsun Şahindağ!" dedi Bora, aynı saniyelerde. "Yazıyor musun, yazmıyor musun?!"

Mehmet Şahindağ, Bora'nın kendisine uzattığı kağıtla kaleme üç saniye baktı ve sıkıntılı bir nefes daha koyuverdi. Kağıtla kalemi aldı ve on dokuz saniye boyunca bir şeyler yazdı. Bora, Mehmet Şahindağ'ın yazdığı kağıda bakarken hayretle gülümsemişti. "Vay amına koyayım!" dedi, başını iki yana sallarken. "Dediğin kadar varmış!"

"Beyza?" dedi Mehmet Şahindağ, büyük bir beklentiyle.

Bora kağıdı katlayarak kendi cebine koydu ve kalemi de Selim'e uzattı. "Dediğin kadar varmış ama..." dedi, ellerini ceplerine sokarken. "Değil bu bilgi, bunun gibi elli bilgi daha versen, ablamı sana göstermek istemem!" Mehmet Şahindağ'ın gözleri panikle açıldı. "Video istersen, hemen açabilirim bir tane. Hem de güncel. Geçenlerde Ada onun kucağındayken Leo çekmiş. Bence makul. İster misin?"

Mehmet Şahindağ, Bora'nın muhtemelen yakasına yapışacaktı ki Selim belinden silahını çıkarıp onun kafasına doğrulttu ve "Bas lan geri!" diye bağırdı.

"Bora, lütfen!" dedi Mehmet Şahindağ, dişlerinin arasından. "Geberip gideceğim zaten! Lütfen!"

Bora derin bir nefes alırken kaşlarını çattı. "Sana neden bir iyilik yapayım?"

"Anlaşma!" dedi Mehmet Şahindağ, vurguyla. "İyilik değil, anlaşma! Anlaştık ya!"

"Görmene izin vereceğimi mi söyledim?" diye sordu Bora, gayet ciddi bir tavırla.

Mehmet Şahindağ sakinleşmek ister gibi gözlerini yumdu ve kesik bir soluk verdi. Kafasına doğrultulmuş bir silah varken hareketlerine dikkat etmesi gerektiğini biliyor olsa da bundan nefret ediyor gibi görünüyordu. "Eskiden..." dedi, gözlerini açmadan. "Daha kolay biriydin!" Gözlerini açtı ve şu an yaşanan her şeyden derin bir üzüntü duyuyormuş gibi Bora'nın kapkara gözlerine baktı. "Daha... Normal biri!"

Bora kısa ama samimi bir kahkaha attı. "Ne kadar eskiden?" Bir elini cebinden çıkardı ve Selim'e silahını indirmesini işaret etti. "Kara olmadan evvel mi?" Mehmet Şahindağ onu onaylarcasına başını salladığında, Bora'nın yüzünde asılı kalan bir gülümseme vardı. "Kendi eserinden rahatsız olmuş gibisin Şahindağ... Hadi ama! Beklediğim, bu duygusallıkta bir konuşma değil."

"Ne beklediğini biliyorum," dedi Mehmet Şahindağ. Yüzüne soğuk bir gülümseme yayılmıştı. "Herhangi bir yerde kafama sıkmamanın ve beni er meydanına çıkarmanın tek bir sebebi var... Bu beklentin!"

Bora'nın kaşları çatıldı. Mehmet Şahindağ her neyi kastediyorsa bunu anlamadığı aşikârdı. "Ne o?"

Mehmet Şahindağ, Bora'ya bir cevap vermek yerine, dizlerinin üzerine çöktü. Bora'nın önce gözlerine çöreklenen ardından da bütün yüzünü kaplayan dehşetle dolu şok ifadesini an be an gördüm. Mehmet Şahindağ, Bora'nın ayaklarına sarılırken; Bora kalakalmış gibi ona bakıyordu. Beklediği şeyin bu olmadığını ve hatta bunun aklından bile geçmediğini yalnızca ben değil, herkes anlamıştı.

"Lütfen Beyza'yı görmeme izin ver!"

"Hatırladığım tek şey, dizlerimin üzerine çöktüğüm ve seni öldürmemesi için Mehmet'in ayaklarına kapandığım."

"Allah aşkına! Yapma... N'olur... Yalvarırım... Bir kez olsun göreyim Beyza'yı... N'olur... Yalvarırım Kara... N'olur..."

"Fakat Mehmet'i de sesini duymak için ikna etmem çok zor oldu. Bir kez daha dizlerimin üzerine çöktüm. Bu sefer ağlıyordum da. Allah'ın da adını

verdim, ablamın da... Yalvardım. Ağlaya ağlaya, biraz olsun sesini duyabilmek için yalvardım."

"Bir kerecik... Bir kerecik göreyim! Geberip gitmeden göreyim Beyza'yı! N'olur!"

Mehmet Şahindağ'ın kurduğu cümleleri bastırırcasına boğazından çıkan ve ağladığını belli eden sesler mekânın duvarlarına çarparken, herkes gördüklerini algılamaya çalışıyordu.

İlâhi adaletin tecellisi miydi bu? Suçu sevmek olan bir mazlumun ahı mıydı ya da? Bora'nın beni sevmediğini düşündüğüm günlerde çektiği acının kefareti mi? Yüzüme hasret yaşadığı günlerde ölüp ölüp dirilişlerinin mutlak zaferi miydi ya da? Devran dönünce olan bu muydu? Edenin ettiğini bulması böyle bir şey miydi? Yaşattığını yaşamadan geberip gitmemek bu mu oluyordu?

Dizlerinin üzerine çökerek Bora'nın ayaklarına kapanan Mehmet Şahindağ resminin, hiç kimsenin hafızasından silinmesi kolay olmayacaktı zaten ve fakat ben bu resmi ne zaman hatırlayacak olsam, sadece bir mektupta bahsedilen kadar bildiğim, hiç görmediğim ve iyi ki de görmediğim bir diğer resmi düşünmeden edemeyeceğimi biliyordum.

İçim yanıyordu. Yanımdan geçen garsonun elindeki tepsiden bir kadeh şarap aldım ve doğrudan kafama diktim ama içimin yangınını bir fıçı şarap dahi geçiremezdi. Bora'nın, Mehmet Şahindağ'ın ayaklarına kapandığını bilen en yakınlarının da benden çok bir farkları yoktu. Gökhan bunu görmeye dayanamazmış gibi gözlerini yummuş; Aydın gözünü kırpmadan onlara bakarken alt dudağını dişlemiş; Beyza, iki eliyle birden Aydın'ın eline tutunmuş; Bahar da viskiye sığınmıştı. Çınar'a, OCTO'nun diğer asil üyelerine, Engin'e, Harun Abi'ye, Samet'e ve Eren'e bakamasam da herkes için bu an'ın ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyordum. Öte yandan, mekandaki diğer insanların ise her şeyden habersizce, koltuklarının kabardığını da...

Mehmet Şahindağ'ın ayaklarına kapandığı on beşinci saniyede Bora yaşadığı şoku ancak atlatmış gibi, bir dehlizden çıkmış gibi, olanı biteni yeni kavramış gibi bir hiddetle, "Kalk lan ayağa!" diye bağırdı. Bir ayağını

Mehmet Şahindağ'ın ellerinden zar zor kurtardı ve aynı hiddetle ayaklarına kapanmasını engellemenin başka hiçbir yolu yokmuş gibi, yüzüne çok sert bir tekme attı. "Kalk!" Mehmet Şahindağ acı dolu bir inlemeyle burnunu tutarken sırtüstü savrulmuştu. "Ayağa kalk!" Bora bir saniye bile beklemeden eğildi, ceketinin yakasından tutarak Mehmet Şahindağ'ı ayağa kalkmaya zorladı. "Bana sükûnetimi kaybettirmek istemezsin!" dedi, tehdit dolu bir tınıyla. "Sakın!" dedi, tehlikeli derecede kısık çıkan bir sesle. "Sakın, yapma bunu bir daha!"

"N'olur!" dedi Mehmet Şahindağ, zorlukla. "Aç şu camı! N'olur! Beyza'yı göreyim, n'olur!"

"Sen zannediyor musun ki, senin Beyza'yı görmene engel olan şey bu cam?!" dedi Bora öfkeyle. "Ben sana içeriyi göstersem de... Sana Beyza'yı göstermezler!"

"Ler?" dedi Mehmet Şahindağ. Öyle meraklı, öyle sinsi, öyle keşif dolu bir tonlaması vardı ki sanki kendine yeni düşman yaratmak derdine kapılmıştı. "Aydın Demir... Başka? Başka kim var ki aramızda?"

"Aydın'a gelene kadar..." dedi Bora, başını iki yana sallarken. Gülümsemesi ima doluydu. "Bugüne kadar seni yok etmek için bile Beyza'ya olan zaafını bir seçenek olarak görmeyen insanlardan bahsediyorum!" Mehmet Şahindağ, kafası karışmış gibi gözlerini kırpıştırırken, burnundan akan kanı kolunun tersiyle sildi. "Beyza Karabey'in fedaisi çok Şahindağ! Sen arka planda neler döndüğünü bilseydin var ya... En büyük düşman diye beni gördüğüne pişman olurdun!"

"Neden bahsediyorsun sen?!" diye sordu Mehmet Şahindağ, engel olamadığı bir merakla. Öfkesi sesinden taşıyordu. "Kim var ki bize engel olan?!"

Bora başını iki yana sallarken cebinden kumandayı çıkarttı. O henüz bir tuşa dahi basamadan Bear, Bat, Falcon ve Lizard refleksif bir şekilde, Beyza'nın tekerlekli sandalyesinin önüne geçerek, Mehmet Şahindağ'ın Beyza'yı asla göremeyeceği o açıyı oluşturmuşlardı bile. Aydın'ı ve beni de arkalarına almışlardı ama bunu isteyerek yapıp yapmadıklarını bilmiyordum.

Yana doğru birkaç adım atarak Gökhan'ın yanına ilerlediğim sırada, VIP odadan artık burası görünüyordu. Mehmet Şahindağ iki elini birden camlara dayamış, fellik fellik bakarak kalabalığı tarıyordu. Bora ise olduğu yerde bir milim bile kıpırdamadan, onu izliyordu. Mehmet Şahindağ'ın baktığı her yüz nefret doluydu ve ölüm kokuyordu ama o, bunu umursuyor gibi değildi. "Beyza!" diyordu utanmadan, yüzsüzce, arsızca, hastalıklı bir biçimde. "Neredesin Beyza?!"

Aydın, Aydın'dı; Beyza değildi; fakat o da birkaç adım sağa geçerek öne çıkmış, Mehmet Şahindağ'a bakmıştı ya da Mehmet Şahindağ, onu görsün istemişti. Mehmet Şahindağ Aydın'ı fark ettiğinde bir elini camdan çekti. Bakışları değişmiş, yüzünde tiksinti dolu bir ifade oluşmuştu. Bu hayatta sevmediği, nefret ettiği, düşman bellediği onca insan vardı ama listesinin en üst sırası Aydın Demir'e ait olmalıydı. "En büyük pişmanlığın ne Bora?!" diye sordu, bakışlarını Aydın'ın acı kahve gözlerinden çekmeden. "Benimki, bu herifi öldürmemek!"

"Karşıma çıksaydın orospu çocuğu!" dedi Aydın, zehir gibi bir sesle.

Mehmet Şahindağ onu duymadığı gibi, bakışları da ondan ayrılmıştı. Beyza'nın Aydın'ın yanında olabileceğini düşünmüş olmalı ki, onun öne çıktığı yere doğru gözleri çevrildi. Bear'a baktı. Bat'e, Falcon'a ve Lizard'a. "Bunlar mı?" diye sordu, merakla. "Fedaileri?" Kim olduklarını bilmediği belliydi. Bat'e diğerlerinden üç saniye kadar uzun bakmıştı, muhtemelen onu Begüm'ün sevgilisi, hatta Frantz öyle söylediği için eski sevgilisi, zannettiğinden olmalıydı. "Bunlar senin adamların değil mi?"

"Onlar kim, biliyor musun?" diye sordu Bora, kollarını göğsünün altında bağlarken. "Senin dünyaya pislik yaydığın ÖRGÜT'ü çökerten adamlar." Bu her ne kadar doğru olsa da çok eksik bir bilgiydi çünkü ÖRGÜT'ün çöküşünde, Kara'nın yadsınamaz bir payı vardı fakat Bora'nın bunu, haklıya hakkını teslim etmek için yaptığını biliyordum. "Biri daha vardı ekipte. Öldü maalesef. Senin en büyük gücünün temelinde yatan kozu yok ederek. Yani dünya için çok büyük bir iyilik yaparak." Yalnızca Mehmet Şahindağ değil, mekandaki herkes merakla OCTO'nun asil üyelerine bakıyordu. Şüphesiz ki artık onlar bu alem için, Bora'nın alelade adamları olmayacaklardı. "Ben Vegas'tayken bana Kereviz'i getiren de onlardı bu arada ve şunu da eklemem

gerekir ki, hepsiyle ayrı ayrı kişisel bir husumet oluşturmayı başarmışsın geçmişte."

"Ne yapmışım?" diye sordu Mehmet Şahindağ, omzunun gerisinden hayretle Bora'ya bakarak. "Hiçbirini görmedim daha evvel."

Bora göğsünün altındaki kollarını serbest bırakırken, "Zaten sorun da bu..." dedi. Derin bir nefes verdi. "Senin zarar verdiğin ama adını dahi bilmediğin o kadar çok insan var ki..."

Mehmet Şahindağ yeniden OCTO'ya bakarken, "Çekilin!" dedi, emreder gibi. "Beyza'yla arama girmeyin!"

"Buradaki herkes, seni parçalamak için bir atmaca gibi bekliyor!" dedi Bora, Mehmet Şahindağ'ı duymazdan gelerek. "Yerinde olsam seni bu odada tuttuğum ve onların önüne atmadığım için bana minnettar olurdum!"

"Ben yalnızca bana Beyza'yı gösterirsen minnettar olurum!" dedi Mehmet Şahindağ.

Beyza bıkkın, sıkıntı dolu bir nefes verdi ve "Çekilin!" dedi. Aydın her ne kadar sertçe, "Hayır!" dese de Beyza bir kez daha, bu kez daha da sert bir tavırla, "Çekilin!" diye tekrarladı.

Bear ve Bat sola, Falcon ve Lizard sağa kayarak Beyza'nın önünü açtılar. Mehmet Şahindağ'ın yüzüne bir gülümseme yayılırken, gözleri parlamıştı. "Beyza?!" dedi, büyülenmiş gibi bir sesle. "Buradasın..." Beyza'nın yüzünü sever gibi camı okşadı. "Gerçekten buradasın!" Bora ablasına baktı. Ablasının, kendisine benzeyen gözlerindeki kine. "Seni çok seviyorum Beyza!" dedi Mehmet Şahindağ, adeta kırabilecek ve Beyza'ya ulaşabilecekmiş gibi camı yumruklarken. "Böyle olsun istemezdim! Birlikte ölelim isterdim! Ölmeden sana sarılabilmeyi, kokunu içime çekebilmeyi, beni sevdiğini duyabilmeyi isterdim!"

"Ne diyorsun lan sen?!" Gökhan, Aydın'ın bir koluna yapışarak öne doğru atılmasını engellemiş fakat onu susturmayı başaramamıştı. "Sikeceğim şimdi sülalesini! Duymuyor musun ne dediğini?!" Mehmet Şahindağ, Aydın'ı görmüyordu bile ama Bora, Aydın'ın öfkesinin farkındaydı.

Beyza, "Allah belanı versin!" dedi ama Mehmet Şahindağ onun dudaklarını okuyamamış, okuyabildiyse bile umursamamış olacak ki, "N'olur yaklaş bana Beyza! N'olur! Daha yakından göreyim seni!" dedi.

Beyza tekerlekli sandalyesini sürdü, biraz öne çıktı, fakat sandalyesini hafifçe sağa kırarak, Falcon ve Lizard'ın önünden geçerek Aydın'ın yanına ulaştı. Gökhan'ın tuttuğu kola uzanırken bir an bile tereddüt etmemişti. Aydın da aynı Mehmet Şahindağ gibi, Beyza'nın bunu yapmasını beklemiyor olsa gerek, şaşırmıştı. "Onun ne dediğini boş ver," dedi Beyza, Aydın'ın acı kahve gözlerine, sevgi ve anlayışla bakarken. Mehmet Şahindağ adını sayıklamıyormuş gibi davranıyordu. "Ruh hastası bir manyak o. Ve biraz sonra ölecek. Bitti artık. Bundan sonrasını düşün... Bırak, ne derse desin!"

Aydın zorlukla da olsa gülümseyip bir elini Beyza'nın omzuna yerleştirirken Mehmet Şahindağ, "Dokunma lan ona!" diye bağırdı. Yüzünden ve sesinden taşan müthiş ızdırap, belki de onun bu delilik hâli, mekandaki birkaç kişinin küçük kahkahasına sebep olmuştu. "Beyza!"

"Sana şimdi bir şey soracağım," dedi Bora, amansızca

Beyza

diye bağıran Mehmet Şahindağ'ın sırtına bakışları çevrilirken. "Yalan söyleme şansın olmadığını tahmin ediyorsundur! Elinde, bana verecek başka bir şey kaldı mı?"

"Yok!" dedi Mehmet Şahindağ acı içinde. "Her şeyi verdim! Her şeyi! Eğer elimde bir şey bile kalmış olsaydı, onu Aydın'ın geberip gitmesiyle takas etmek isterdim!" Bora cebinden kumandayı çıkarıp bir tuşa bastığında, Mehmet Şahindağ'ın görüş açısının yok olduğunu anlamıştım. "Aydın Demir, Beyza'yı benim kadar sevemez! Ben Beyza'ya ömrümü adadım!" dedi, öfkeyle birkaç adım atarken. "Bunu gerçekten görmüyor mu?! Bu kadar aptal mı senin ablan?!"

"Belki dediğin gibidir," dedi Bora, dümdüz bir sesle. "Belki onu, senin kadar sevemez Aydın Demir." Mehmet Şahindağ hevesle başını salladı. "Ama işte mesele kimin onu daha çok sevdiği değil bence." Bora derin bir nefes aldığında, Mehmet Şahindağ'ın gözleri kısılmıştı. "Onun, kimi çok sevdiği."

Mehmet Şahindağ başını iki yana salladı. "Kabullen ya da kabullenme, sen bilirsin..." dedi Bora, ellerini ceplerine sokarken. "Sen kabullensen de kabullenmesen de onlar evliler, bir çocukları var, birbirlerini seviyorlar ve birlikte mutlular."

"Sus!" dedi Mehmet Şahindağ, uyarıcı bir ifadeyle.

"Sana rağmen mutlular," dedi Bora.

"Bora, sus!" dedi Mehmet Şahindağ.

"Bu siktiğimin saçmalığı niye yaşandı biliyor musun?" diye sordu Bora, içine sesli bir nefes çekerken. "Takdir edersin ki ablamı görmeni istemesem, onu buraya getirmezdim. Yalvarmasan da içeriyi görmeni sağlayacaktım yani. Ablamı görmene engel olacaklarını biliyordum ama ablamın önündeki engeli kaldıracağını da... Hatta inanır mısın bilmem ama kocasının yanına gideceğini bile biliyordum.

Nereden

diye sorma. İyi poker oyuncusu olmak, yakın geleceği görmek gibi bir şeydir. Fakat yine takdir edersin ki ablamı görmeni istemem ve hatta ablam seni görmeyi kendi istese, buna bile saygı duymayabilirim! Ama ben izin verdim, sen de onu gördün. Bütün bu saçmalıklar; normalde bırak bunca insanı kendim şahit olsam bile utanacağım, tuhaf derecede rezil anlar niye yaşandı biliyor musun?"

"Niye?" diye sordu Mehmet Şahindağ.

"Buradaki hiç kimse seni bir daha görmeyecek. Ama herkes, seni, yaptıklarınla hatırlamaya devam edecek..." dedi Bora dan diye gülümseyerek. "Beni de kahraman ilan edecekler. Seni yendiğimi düşündükleri için, beni çok güçlü kabul edecekler." Gülümsemesi büyüdü. "

Edeceklerdi

ya da. Artık öyle olmayacak çünkü. Artık, Mehmet Şahindağ..." Bora'nın yüzüne sert bir ifade yerleşti. "Seni gözlerinde büyüttüklerini, senden boşuna

korktuklarını buradaki herkes anladı. Sen az evvel, bir adama, karısına dokunmamasını söyledin! Evet, bir yandan, bütün kötülüklerinin olmasa bile çoğunun temelinde bu hastalıklı takıntın var; bu, seni daha tehlikeli, daha acımasız, daha yanlış düşünceler üreterek ne yapacağı belli olmayan bir adama dönüştürdü. Ama bir yandan da acizsin. Hep öyleydin. Ama bunu fark edebilen kimse yoktu. Ben bile bu acizliğin böylesine bir boyutta olduğunu fark etmemiştim."

"Öldür beni!" dedi Mehmet Şahindağ. Bütün gücü çekilmişçesine omuzları düştü. "N'olur! Öldür beni! Bitsin bu işkence!"

Rüzgar gibi sert, şiddetli, fırtınalı, yer altındaki herkesin karşısında tir tir titrediği, kumarhanelerdeki herkesin masasına oturmaktan korktuğu, milletin

öldür beni

diye yalvardığı namıdiğer Kara'yı yaratan Mehmet Şahindağ, yarattığı Kara'ya, onu öldürmesi için yalvarıyordu.

Bora başını iki yana sallarken, "Cık," dedi. Gülümsedi. "Ölüm kolay olanı. Ölmekten daha beter şeyler var Şahindağ ve sen de bununla yüzleşeceksin."

Kalabalığın şaşkınlık dolu nidaları bir kez daha sessizliği bölerken, Gökhan Bora'nın neyden bahsettiğini sorarcasına bana bakmıştı. Fakat vereceğim hiçbir cevap yoktu, çünkü ben de bilmiyordum.

"Nasıl yani?" diye sordu Mehmet Şahindağ şaşkınlıkla. "Beni öldürmeyecek misin?"

"Hayır..." dedi Bora.

"N'oluyor?!" diye sordu Çınar, yanıma kadar gelerek.

"...Aksine seni buradaki bütün insanlardan kaçırarak yaşatacağım," dedi Bora.

Bu kez sesli bir şekilde, "Bilmiyorum," dedim.

"Nasıl yani?" dedi Mehmet Şahindağ, bir kez daha.

"Dünyanın bir ucuna gideceksin..." dedi Bora.

Gökhan memnuniyetsiz bir ifadeyle, "Kafayı kırdı iyice!" diye homurdandı.

"...hiç kimsenin karşısına çıkmayacaksın! Buradaki insanlardan biri seni görürse, gördükleri yerde indirmek zorundalar, bu da Kara'nın birincil emridir!"

"Sık, gebert işte amına koyayım!" dedi Çınar, Bora'nın duyması mümkünmüşçesine fısıldar gibi.

Mehmet Şahindağ hayretle, umutlanmak istemezmiş gibi ama yüzündeki şeytani ifadeye de engel olamadan, "Beni serbest mi bırakacaksın?!" diye sordu.

Bora gülümsedi. "Ölmediğine pişman olacaksın!" dedi, kendinden emin bir tavırla. "Türkiye'ye giriş çıkışın olmayacak! Hatta Avrupa ve Asya'ya da! Nefes almaya devam edeceksin, o hastalıklı ruhun Beyza'nın yaşadığını biliyor olacak, hatta sen nerede olduğunu bile bileceksin ama ona değil yaklaşmak, onu bir daha göremeyeceksin bile!"

"Bu herif bütün kötülükleri Türkiye'ye yaklaşmadan yapabiliyordu zaten?!" dedi Bat, merakla Çınar'a dönerken.

"Peşime takılmayacakları ne malum?" diye sordu Mehmet Şahindağ, Bora'yı tartar gibi. "Beni bu ülkeden nasıl çıkartacaksın?"

"Merak etme..." dedi Bora, güven verici bir tavırla. Kumandadaki tuşlardan birine bastığında, küçük dilimi yutacağım zannetmiştim. VIP oda bir asansör gibi zemine doğru inmeye başladığında, Bora'nın ne yaptığını gerçekten merak etmiştim. "Bana az evvel Kara diye hitap etmedin mi? Sana Kara'nın kim olduğunu göstereceğim."

Bora ve Mehmet Şahindağ görüş açımızdan tamamen yok olduklarında telefonuma bir mesaj düşmüştü:

"Yardımların için teşekkür ederim sevgilim. Bütün görevlerini layığıyla yerine getirdin. Bundan sonrası sadece benim. Herkesin düşmanı, senin de

düşmanın kabul, ama en çok benim. Ne yaptığımı biliyorum. Aklın bende kalmasın. Kızımıza iyi bak ve ona yakında döneceğimi söyle."

♠

Bora ve Mehmet Şahindağ'ın gidişiyle, merak dolu soruların ve şaşkınlık dolu cümlelerin yarattığı gürültüyü Çınar Akbulut'un sesi bastırmış, oldukça kibar bir tavırla eğlencenin bu gece için bittiğini söyleyerek, kalabalığı dağıtmıştı. Bu, herkesin içinde Kara'ya karşı gelircesine bir aksiyon almak istemeyen Gökhan'ın işine gelmişti ve Bat'le Bear'ı da alarak derhal asansörün nereye inebileceğini araştırmaya girişmişti. Çınar sürekli olarak Bora'yı aramış ama bir yanıt alamamıştı. Falcon'un bilgisayarında yaptığı birkaç işlem, Bora'nın telefonunun bu mekanda olduğunu göstermişti ve telefonunu burada bıraktığını anlamıştık. Aydın ise bir şey bilip bilmediğimi sormuş, bilmediğimi söylememe rağmen tekrar tekrar sormuştu. Asansörün inebileceği hiçbir yerin olmadığına karar veren Gökhan, Bat ve Bear yanımıza yeniden geldiklerinde, Gökhan da sorular sormaya başlamıştı. En sonunda, Bat'le dans etmeye çıktığımız geceden başlayarak olan biten her şeyi onlara anlatmıştım. Anlattıklarım yepyeni soruların doğmasına yol açmıştı fakat benim bilgimin de sınırlı olduğuna nihayet ikna olmuşlardı.

"Bize söylemen lazımdı," dedi Gökhan, serzenişte bulunur gibi. "Ben, aranız gerçekten kötü diye üzüldüm bir de o kadar!"

"Üzgünüm," dedim. Bunda samimiydim de. "Bence de bilmeniz gerekirdi ama Bora da savunmasında haklıydı. Kimse bilmediğinde sonuca ulaşmasının başarılı olacağı konusunda yani."

"Evet. Dediği gibi de olmuş," dedi Çınar, başını sallarken. "Ama şu an olan şeyin açıklamasını çok merak ediyorum! Mehmet Şahindağ'ı öldürmemesi ne demek?!"

"Çok tehlikeli bir oyun oynuyor," dedi Beyza. Bakışlarım merakla ona çevrildi. "Nazlı'ya söylediği gibi ne yaptığını bildiğine inanmak istiyorum."

"Şu an buna inanmaktan başka bir çaremiz de yok zaten," dedi Lizard. Sıkıntı dolu bir nefes verirken bana bakmıştı. "Nereye gitmiş olabileceklerine dair hiçbir fikrin yok mu Nina?"

Başımı iki yana salladım. "Yok."

"Bunu yapmaz!" dedi Aydın öfkeyle. "

En çok benim düşmanım

deyip çekip gitmez!" Acı kahve bakışları Çınar'ı hedef aldı. "İstihbarat'la bağlantıya geç! Yerlerini bulmamız lazım!"

"Şu an yapacağımız herhangi bir yanlış hamle, Kara'yı zor durumda bırakabilir!" dedi Çınar, itiraz dolu bir tonlamayla. "Sakinleş! Biz de en az senin kadar bu durumdan hoşnut değiliz ama sakin olmak zorundayız!"

Aydın, "Nasıl sakin olayım lan?!" diye bağırdığında, Beyza rahatsız olduğu belli bir tavırla gözlerini yumarken, Bahar ise Çınar'ın bir tepki vermesini istemez gibi omzuna dokunmuştu. "Burnumuzun ucuna kadar getirdi o orospu çocuğunu ve öldürmedi! Günlerdir de elinde tutuyormuş ve öldürmemiş! Nasıl sakin olayım?!"

"Sakin olmayıp ne yapacaksın?!" dedi Harun Abi, kızar gibi. "Öfkeyle bize bağırman neyi çözecek?!"

Aydın sıkıntı dolu bir nefes verirken Harun Abi'ye baktı. "Siz neden öfkeli değilsiniz onu anlamıyorum!"

"Aydın!" dedi Gökhan, uyarı yüklü bir tınıyla. Bakışlarıyla Beyza'yı işaret etti. "Kara'dan bahsettiğimizi unutuyorsun sanırım... Kafana sıkmanı söylese sorgulamaz sıkarsın amına koyayım! Şu an neyi sorguluyorsun?! Kara'ya öfkeli olmanın, onun umurunda olduğunu bile zannetmiyorum!"

"Sana bütün bu olanlar çok normal mi geliyor?!" diye sordu Aydın, Gökhan'a diklenir gibi. "Kara,

Kara

gibi mi davrandı?!" Başını iki yana salladı. "Belki de Şahindağ bir şekilde üstünlük sağlamıştır, nereden biliyoruz?! Belki bir şekilde tehdit etti Kara'yı?! Belki esasen o kaçırdı Kara'yı?!" Bakışları gözlerimle birleşti. "Sen söyle yenge! Kara'nın tehlikede olabileceğini hiç mi düşünmüyorsun?!"

Kaşlarım çatılırken benden evvel Beyza konuşmuştu: "Aydın... Lütfen!"

"Bir şey var Beyza!" Aydın, yalnızca kendisinin böyle düşündüğüne inanamıyormuş gibi isyankâr bir tavra sahipti. "Normal değil onu öldürmemesi, anlamıyor musunuz ya?!"

Başımda ansızın hissettiğim şiddeti yüksek zonklamanın sebebi, Bora'nın ısrarla Mehmet Şahindağ'ın sonunu getireceğini söyleyip, öldüreceğini söylemediğini ancak anlıyor olmamdı.

"Selim'in telefonu da burada görünüyor," dedi Falcon, kokteyl masalarından birinin üzerine koyduğu laptop'ta bir şeyler yaparken. "Civardaki güvenlik kameralarında da bir iz yok."

Kuvvetle muhtemel Türkiye'ye döndüğümüzden beri esas planı Mehmet Şahindağ'ı öldürmek değildi.

"Eskiden yokmuş belli ki ama... Buraya bir tünel bağlantısı inşa edildiği belli," dedi Bat, başını sallarken.

Ben dahil herkesin, onun Mehmet Şahindağ'ı öldüreceğini düşünmesi de işine gelmiş olmalıydı çünkü biliyordu ki, ancak bu şekilde kimse yoluna taş koyamazdı.

"İzleri arkasından temizleyen birinin olduğu da..." dedi Gökhan, alayla gülümseyerek. "Kim olduğu da bariz diye düşünüyorum. Alp!" Aydın cebinden telefonunu çıkarıp kulağına götürdüğünde Gökhan, "Açmaz!" diye ekledi.

En önemli yardımcısı zaten Alp olmalıydı ama onun dahi resmin bütününe hakim olmadığına ve bütün olanların Kara'nın tekil planı olduğuna yemin edebilirdim.

Aydın'ın bakışlarının kendisine çevrildiğini fark eden Falcon, o henüz sormadan, "Alp'in yerini bulmam mümkün değil," demişti.

Benimle birçok şey paylaşmasına rağmen yine de esas amacını anlamamış, anlayamamıştım.

"Allah kahretsin!" diye bağırdı Aydın. Eren'e döndü. "Abin de bir şey bulamaz mı?!"

Artık hiç kimse bulamazdı.

"Sence?" dedi Eren, düşünceli bir ifadeyle. "Sizin sistem çalışmıyorken, abim ne bulabilir ki?"

Artık hiç kimse, hiçbir şey bulamazdı.

"Neden öldürmedi bilmiyorum," dedi Beyza, Aydın'ın biraz önceki sorusuna ancak cevap vererek. "Fakat bu gece olan şeyi çok önceden planladığı belli. Kendi de anlattı ya zaten! Ne kadar önceden, bilmiyorum. Belki de döndüğünde bile netleştirmişti bu gece olanları, kim bilir." Yorgun bir nefes koyuverdi. "Onun karşısına çıkma fırsatı sana verilmediği için haksızlığa uğramış hissediyorsun. Ve Bora onu öldürmediği için. Ama böyle hissetmek zoruna gidiyor, o yüzden de sağlıklı düşünemiyor ve Bora'nın bu eylemine bahaneler arıyorsun."

Aydın hem haksız hem de haklıydı.

"Bence de Beyza haklı," dedi Engin, sıkıntılı bir nefes verirken. "Beklemek zorundayız."

Beyza da haklıydı. Engin de. Beklemek zorundaydım.

"Ben elim kolum bağlı bekleyemem!" dedi Aydın, başını iki yana sallayarak. "Beklemek değil, bir şey yapmak zorundayım!"

Bir şey yapmalı mıydım, emin değildim.

"N'apacaksın Allah aşkına?!" dedi Gökhan, ters bir tavırla. "Naz'ın başına silah dayayıp,

ortaya çıkmazsan yengeyi öldürürüm

mü diyeceksin?! Onu bile yapamazsın, adama ulaşamıyoruz!"

Nefesim kesilmeye yüz tutmuştu fakat kimse bir şey anlamasın diye büyük bir uğraş sarf ediyordum.

"Mutlaka bir yerlerde bırakılan bir açık vardır," dedi Aydın, kendi kendine düşünür gibi. "Gidebilecekleri her yere bakmamız lazım. Bütün mekanlara."

Bora'nın herhangi bir yerde, herhangi bir açık bırakmadığını ve bakacakları hiçbir mekanda olmayacaklarını gözüm kapalı biliyor oluşum beni mutlu etmiyordu.

"Bizim bakabileceğimiz herhangi bir mekanda olurlar mı sence Aydın?!" dedi Gökhan, aksi bir ifadeyle.

Buradaki hiç kimsenin bilmediği tek bir yer vardı.

"Nazlı," dedi Çınar, gözlerini gözlerimle birleştirirken. "Sen ne düşünüyorsun?"

Zorlukla konuşarak, "Kızımın yanına gitmeyi," dediğimde, Aydın'ın hayret dolu bakışları beni bulmuştu.

"Kesinlikle kafayı kırmış olabilir, delirmiş olabilir, saçmalıyor olabilir, hatta ne yaptığını bilmiyor bile olabilir ama... Bence de tehlikede değil," dedi Gökhan, bu tartışmaya son noktayı koymak ister gibi. "O yüzden bence de eve dönmeliyiz."

Kafayı mı kırmıştı, delirmiş miydi, saçmalıyor muydu, ne yaptığını biliyor muydu yoksa bilmiyor muydu bilmiyordum fakat gözü döndüğü bir gerçekti ve Gökhan'a yanıldığını, Bora'nın aslında tehlikede olduğunu söylememek için dudaklarımı dişlemem gerekmişti.

"Ben Frantz'i bulacağım," dedi Aydın, çıkan sonuçtan memnun olmadığını belli etmekten kaçınmadan.

Bora'ya giden yolun Frantz'den geçmediğini söylememeliydim ve söylememem gereken onca şey, içime çok büyük bir ağırlığın çökmesine neden oluyordu.

"Hayır!" dedi Beyza sertçe. Aydın'ın böyle bir çıkış beklemediği için şaşırdığı belliydi ve gözlerini iki kez kırpıştırarak Beyza'ya bakmıştı. "Sen de bizimle eve geleceksin!" Bu öyle tehditkâr bir söylemdi ki Aydın aksini yaptığı takdirde olacaklardan ben bile çekinmiştim. "Bora karışmamızı istemedi, karışmayacağız. Sonucu ne olursa olsun."

Evet. Bora karışmamı istemediği için, karışmayacaktım ve sonucu ne olursa olsun bu onun seçimi olduğu için ona saygı duymam gerekiyordu. Evet.

"Bomba yüklü bir yelek giyerek o orospu çocuğunun karşısına çıktı bu adam," dedi Aydın, bakışlarını Beyza'nın gözlerine yalvarırcasına dikerek. "Karısına yazdığı veda mektubunu ellerime bıraktı ve beni yanlış adrese yönlendirerek gitti... O zaman da hiçbir bok yapamadım. Şimdi de yapmamamı söylüyorsun bana, öyle mi?!"

O zaman bedeni tehlikedeydi.

"Şu anda karısına yazdığı bir veda mektubu olmadığına göre?!" dedi Beyza.

Şimdi ise ruhu.

"Gerçekten inanamıyorum!" dedi Aydın, derin bir hayal kırıklığı yaşadığı belli bir şekilde. "Kara tehlikede olabilir diyorum ve hepiniz buna göz yumuyorsunuz!"

"Değil diyorum ben de! Değil!" dedi Beyza, baskın bir tavırla.

Bora öyle bir plan yapmıştı ki iki zıt düşünceye sahip taraf; hem tehlikede olduğunu düşünen Aydın hem de tehlikede olmadığını düşünen Beyza ve diğerleri, aynı anda haklı çıkıyorlardı.

Arkamı döndüm ve kapıya ilerledim. Daha fazla bu tartışmaya şahit olursam kafamın içindeki düşünceleri dile getirecek olmaktan korktuğum için belki, bir an evvel eve gitmek istiyordum. Evimize. Kızımıza kavuşmak ve ona sokulup uyumak istiyordum. Uyursam hiçbir şeyin geçeceği yoktu, bunu çoktan tecrübe etmiştim, ama en azından uyurken düşünemezdim. Yine de uyuyana kadar düşünmeyi bırakamayacağımı biliyordum ve en çok da kafamın içinde bas bas bağırmaya başlayan tek bir soruyu; Bora'nın ne zaman

geleceğinden, beni hiç arayıp aramayacağından, yaptığı plandan İstihbarat'ın haberinin olup olmadığından, döndüğünde insanlara nasıl bir açıklama yapacağından, ona kızmam mı yoksa kızmamam mı gerektiği gibi onlarca sorudan daha çok düşünecektim.

Ruhu ölürse, bedeninin hayatta kalmasının bir anlamı olacak mıydı?

♠

Beyza, Begüm ve Aydın her ne kadar Tarabya'da kalmam için ısrar etseler de ben yalnız kalmak istediğimi söyleyerek Ada ve Hande'yi de almış, Kilyos'a geçmiştim. Yeşim ve Sevim Hanım, kendilerine anlatılanlardan ötürü Selim'in hain olmadığına sevindikleri için aralarında koyu bir muhabbete tutuşmuşlardı ve bunu bölmeye gönlüm razı gelmediği için Yeşim'e Tarabya'da kalmasını söylemiştim. Gökhan ise bizi yalnız bırakmak istemediğini söylemiş, bizimle gelmişti ama bunu daha çok kendi yalnız kalmak istemediği için yaptığını düşünmüştüm. Bora'ya güvenmeyi tercih etmesi, tehlikede olmadığını düşünmesi, beklemeyi seçmesi yine de içinin rahat olduğu anlamına gelmiyordu.

Ada onu sıcacık yataktan aldığımda, pusetine yerleştirdiğimde, arabaya bindiğimizde ya da arabadan indiğimizde uyanmamıştı ve kafamın içindeki sesi biraz olsun dağıtmam mümkün olmamıştı. Onu yenilenen odasındaki henüz üç gündür kullandığı beşiğine yatırmak yerine yatak odamıza, babasının olmadığı yatağımıza yatırmıştım. Bir an için gözlerini aralamıştı fakat yine de derin bir uykuya teslim olması çok sürmemişti. Düşüncelerimle daha fazla baş başa kalmaya tahammül edemez gibi onları yatakta Noir'yla baş başa bırakmış, hızlıca duş almış, dişlerimi fırçalamış, pijamalarımı giymiş ve yanlarına yatmıştım.

Yastığımın altına koyduğum zarfı açmam gerektiğini biliyordum ama neyle karşılaşacağımı kestiremediğimden cesaretimi toplayamıyordum. Bana bir veda mektubu yazdığını düşünmüyordum, ki yazmadığını kendisi de söylemişti ama öyle üzgün hissediyordum ki, belki de planını anlatmıştı ve içeriğinden tam olarak emin olamasam da ruhunu öldürdüğünü gayet de anladığım planıyla yüzleşmeye de açıkçası hazır hissetmiyordum. Zarfın içindeki şeyin planıyla hiçbir alakası da olmayabilirdi ama bu daha iyi miydi, emin değildim. Ortada bir kasa vardı, zarfın içinde de bu kasanın

anahtarının olduğunu söylemişti ve kasadan çıkacak şeyin beni daha da üzmesinden korkuyordum. Kötü bir şey olmadığını söylediği için üstelik, daha çok korkuyordum. Ruhu ölecek biriyle ilgili iyi bir şeyin beni daha çok üzmeme ihtimali yoktu.

Ada'nın uyku arkadaşı sarı civcivin ne kadar şanslı olduğunu bugüne kadar fark etmemiştim; hiçbir şey hissetmemek, ruhu ve canı olmayan bir oyuncaktan ibaret olmak, ne kadar muazzam bir şeydi!

Yattığım yerde doğruldum ve yastığın altındaki zarfa uzandım. Zarfı dikkatle açtım ve Bora'nın bembeyaz bir kağıda kara mürekkeple yazdığı satırları okumaya başladım.

"Çok çaresiz kaldığım bir an'da, bebeğime, muhatabı annesi olan bir masal anlatacağımı söylemiş bulundum. Sen benden boşanmak istiyordun. Bu masalı anlatmaya pek gönüllü olmadığımı söylememe gerek yok diye düşünüyorum sevgilim. Bazı şeyler dile geldiğinde, kulağa çok saçma tınlayabiliyor fakat söz verdiğim için anlatmam gerek. Niye şimdi diye sorgulayacağını tahmin edebiliyorum.

Şimdi çünkü artık sen de başlangıç noktasına geldin.

Her şeyin başladığı, benim Mehmet Şahindağ'ı bitirdiğim, babamın başlangıç noktasını kendi başlangıç noktam yaptığım yere.

Senin bana ilk geldiğin yere.

Eğer maça kızının hikâyesini öğreneceğin bir gün varsa sevgilim, o gün...bugündür."

♠

Sırt çantamın içinde yalnızca zaruri gördüğüm eşyalar vardı. İki şort, iki yüzücü atleti, iki iç çamaşırı, iki silah, içi zehir dolu dört şırınga, bir çakı, bir dürbün, bir fener, Ada'nın suda batmayan oyuncak hayvanları, su dolu büyük biberonu, cüzdanım, sigaram, çakmağım, laptop'ım ve bir de bu evin bütün odalarının anahtarlarının içinde olduğu anahtarlık. Savaşa gitmiyordum ama tedbiri elden bırakacak da değildim. Sessizce yatak odamızdan çıktım.

Alt kata indim ve Hande'nin yattığı odaya ilerledim. Kapıyı yavaşça tıklatarak içeri girdim fakat odasında değildi. Sıkıntı dolu bir nefes verdim, cebimden telefonumu çıkardım ve mesajlarımı açarak Hande'nin sayfasına girdim.

"S.O.S."

Yalnızca kırk altı saniye sonra cevap gelmişti:

"Noldu???"

Gözlerimin dolmaya teşebbüs etmelerinin sebebi Bora'nın masumiyet dolu satırları mıydı, şu an büyük bir tehlikenin içinde olması mıydı yoksa bazı şeylerin hiç değişmemesi miydi bilmiyordum ama ağladı ağlayacak gibi hissediyordum.

"Neredesin?"

"Kış bahçesindeyiz Gökhan'la."

"N'apıyorsunuz?"

"Sohbet muhabbet. Ne oldu, söylesene."

"Atlat onu ve odaya çık. Odadayım."

"Beş dakika."

Hande her ne kadar

beş dakika

dese de adım seslerini duymam dokuz dakika kırk iki saniyeyi bulmuştu fakat adım seslerinin yalnızca Hande'ye ait olmadığını fark ettiğimde oturduğum yatağın ucundan kalktım ve sessizce banyoya yöneldim. "Beni odama kadar geçirme zahmetine giriştiğin için teşekkürler," dedi Hande. Muhtemelen ben duyayım diye sesi biraz yüksek çıkmıştı. "Ve iyi geceler."

"Seni kırdıysam özür dilerim," dedi Gökhan'ın sıkıntılı sesi.

"Yoo, hayır," dedi Hande, içten bir tavırla. "Kırılacak bir şey yok."

"Yani bir kadeh daha istediğini söyleyip akabinde de kadehine bile dokunmadan odana çıkmaya karar vermeni kafamda başka bir yere koyamıyorum." Gökhan'ın ses tonunda mahcubiyet vardı. "Belki de bu konulara hiç girmemeliydik..."

"Gökhan," dedi Hande, yumuşacık bir sesle. "Gerçekten konuştuklarımızla alakalı değil. Konuştuklarımızda yanlış olan ya da benim de katılmadığım hiçbir şey yok. Biz zamanında bir şeyler yaşamış da olsak artık sadece iki arkadaşız. Birbirimizi merak edebilir, arayıp sorabilir, belki bir başkasıyla paylaşamadığımız şeyleri bile paylaşabiliriz birbirimizle. Ama o kadar... Bence de ikinci kez başlamamalıydık. 2017'de noktalamalıydık aramızdaki şeyi. Ben o çocuğu aldırdığımda yani. Ben de böyle düşünüyorken, sana niye kırılayım?"

"Yani sana... Seninle beraberken onu unutamadığımı söylememe bozulmadın?" diye sordu Gökhan, merakla.

"Biliyordum bunu zaten, niye bozulayım?" dedi Hande. Üç saniyelik bir sessizlik oldu. "Sen Ceren'i unutamıyordun ben de Levent'i. Birbirimize aşık olduğumuz hâlde seninle tamamlanamadık biz, bu da bir bütünün iki yarısı olmadığımızın ispatıydı. Aramızdakilerin gelip geçici bir heves olduğunun... Hangimiz daha şanssızız bilmiyorum. Senin unutamadığın insan öldü, benim unutamadığım insan ise orospu çocuğu çıktı. O da benim diğer yarım değildi yani... Galiba sen daha şanssızsın çünkü ben en azından Levent'in gerçek yüzünü gördüm ve bitirebildim. Ama sen hiçbir zaman bitiremeyeceksin. Çünkü muhtemelen senin yarın Ceren'di ve sen yarım kaldın. Benim en azından, diğer yarımı bulmak için inanmaktan hiç vazgeçmediğim bir şansım var."

"O zaman niye birden yatmak istedin?" diye sordu Gökhan, merakla.

"Yatmak istemedim," dedi Hande, sıradan bir tavırla. "Bir arkadaşım mesaj attı. Onunla konuşmak istedim. Sen de arkadaşımsın ama senden daha çok sevdiğim ve senden daha çok özlediğim arkadaşlarım var," diye ekledi, hafif şakacı bir tonlamayla.

"Gecenin bu saatinde mi?" Gökhan'ın sesi hesap sorar gibi değildi, Hande'ye inanmakta güçlük çektiği belli bir tınıya sahipti.

"Çok değil on beş gün önceye kadar Amerika'daydım ve orası için hâlâ normal bir saat," dedi Hande.

"Doğru..." dedi Gökhan. İki saniyelik bir sessizlik oldu. "Öyleyse iyi sohbetler sana."

Oda kapısının açıldığını ve sonrasında kapandığını duydum. Ardından odanın ışığı açıldı. Gökhan'ın adım sesleri koridorda uzaklaşırken banyodan çıktım. Hande beni gördüğünde şaşkınlıkla, "Naz?" dedi. Üzerimdeki ajan kıyafetlerimi yadırgadığı belli bir ifadeyle beni tepeden tırnağa süzdü. "N'oluyor?!"

"Hande..." dedim, ona yaklaşırken. "Yukarı çık, Ada'nın yanına git ve ben dönene kadar ona iyi bak. Bu kapıyı da kilitle ki en azından sabaha kadar senin burada olmayışın, benim de yatak odasında olmayışım dikkat çekmesin."

Hande'nin kaşları çatıldı. "N'oluyor?!" Zorlukla yutkundu. "Nereye gidiyorsun?"

"Lütfen dediğimi yap..." dedim, kısık bir sesle. Derin bir nefes alıp verdim. "Yarın sabah, benim yokluğum anlaşıldığında, Bora'nın yanına gittiğimi söylersin Gökhan'a. Sana çok kızacaktır, bana söz geçiremediğini söyle. Neden ben gider gitmez haber vermediğini de soracaktır. Seni ancak bu koşulda affedeceğimi ve bu fırsatı kaçırmak istemediğini söyleyebilirsin. Seni anlayacaktır. Yok anlamazsa, bir zamanlar ona da benzer bir koşul sunduğumu ve onun Bora'yı karşısına alma pahasına buna atladığını yüzüne çarparsın."

Endişeli bir ifadeyle, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Sorun değil dünyanın en güzel şeyi," dedim. Hande'nin beni anlamakta güçlük çektiği belli ifadesi karşısında gülümsedim. "Ada'dan bahsediyorum. Onu birine emanet etmem gerekmese çoktan ortadan yok olmuştum ve siz aşağıda hâlâ içmeye devam ediyordunuz."

Sıkıntılı bir nefes verirken, "Ne zaman döneceksin?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe. "Umarım en kısa zamanda."

"Ben yanlış bir şey yapmaktan korkuyorum," dedi. Başını iki yana salladı. "Şu an yaptığım şey eğer sana bir zarar verecekse..."

"Doğru olan, arkadaşının senden istediği şeyi yapmaktır," dedim, kaşlarım havalanırken. "Arkadaşının kararına saygı duymaktır. Eğer şu an yaptığım şey bana bir zarar verecekse de bunu ben seçtim." Hande zorlukla yutkundu. "Sana bir şans veriyorum," diye devam ettim, kendimden emin bir tavırla. "Geçmişin telafisi mümkün değil. Fakat ben, bu yeni gün için, sana yeni bir sayfa daha açıyorum hayatımda. Bu sayfayı istediğin gibi kullanmakta özgürsün elbette ama benim senden istediğim, olabildiğince geç, en geç vakte kadar Gökhan'ı oyalaman."

Hande'nin dudakları acıyla iki yana kıvrılırken, "Başına bir şey gelmesindense, yepyeni bir sayfa açmamanı yeğlerim," dedi.

"Başıma bir şey gelmesindense, senden nefret etmemi de yeğlemiştin Hande ve ben gerçekten de senden nefret ettim," dedim. İki yana kıvrılmış dudakları titredi. "Ve inan bana, senden yine nefret etmemi istemezsin. Çünkü biliyorum ki baktığın bazı yerlerde beni görüyorsun. Birileri sana beni hatırlatıyor. Birileriyle, benimle yarım kalan arkadaşlığını sürdürmeye çalışıyorsun. Birilerini benim yerime koymaya çalışıyor ama başaramıyorsun. Özlüyorsun. Beni deli gibi özlüyorsun." Hande'nin masmavi gözlerinden iki damla yaş süzüldü. "Nereden biliyorsun diye sorma. Sana eski arkadaşlığımızı vadedemem, zaten ikimiz de o insanlar değiliz. Ama benim kızımın Canan'dan başka bir teyzesi yok ve seni gerçekten de sevdi."

"Ben de onu çok sevdim," dedi, gözyaşlarının arasında. "Hayal ettiğimden çok... Çok daha güzel bir çocuk!"

"Bunu onun için yap o zaman," dedim, kararlı bir tavırla. "Az evvel Gökhan'la konuştuklarınızı düşün... Beni tamamlayan yarım Bora ve ben onu, kızımın babasını, sıkışıp kaldığı o cendereden kurtarıp getirmek zorundayım." Hande istemeye istemeye de olsa başını sallayarak beni onayladığında derin bir nefes aldım. "S.O.S. sinyalimi görmezden gelmediğin

için teşekkür ederim," dedim samimiyetle. "Yarın Yeşim'i çağırırsınız. Yeşim, Ada'yı hepinizden iyi tanıyor, sıkıştığınız yerde onu nasıl oyalayacağını bilir. Begüm, Beyza ya da diğerleri de sizi yalnız bırakmaz zaten. Bu geceyi atlatsan yeter."

"Tamam, merak etme," dedi, güven verici bir ifadeyle.

Dikkatlice kapıyı açtım ve koridoru kontrol ettim. Hande'yle birlikte odadan çıktık. Çantamdaki anahtarlığı çıkardım ve Hande'nin odasını kilitledim. Anahtarlığı Hande'ye verdim. "Gökhan çok önemli bir şey olmadığı sürece benim yatak odama girmez ama sen yine de kapıyı kilitle," dedim kısık bir sesle.

Hande başını salladı ve "Kendine dikkat et," dedi. Ben de başımı salladığımda merdivenlere yöneldi.

Bir kulağım aşağıda olacak şekilde, Hande yatak odasına girip kapıyı kilitleyinceye kadar bekledim. Ardından Begüm'ün odasına girdim. Gardırobu açtım ve tünele açılan geçite girdim. Ormanın içindeki sığınağa giden yolu tam olarak bilmiyordum ama mimar Elçin Hanım'ın evimizde başlayacak inşaat odaklı yaptığı çizimleri incelediğim için deneye yanıla da olsa bulabileceğimi biliyordum. Yeşim'le Selim'in evi ormanın içinde olacaktı ve Elçin Hanım'ın bu ev özelinde işaretlediği alternatif yerler, gidiş yolu hakkında bana az çok da olsa bir fikir veriyordu. Ormanın içinde bir sığınak varsa, muhakkak bir de o sığınağın çıkışı olmak zorundaydı. Feneri önümü aydınlatacak şekilde tutarken her şeyin yolunda gitmesini dilemiştim. Sığınağa ulaşmakta zorlanabilirdim ama en azından tuzakları algılamakta nispeten iyiydim.

Labirentin içinde kaybolduğumu ve aynı yere vardığımı hissettiğimde çantamdaki hayvan figürlerini çıkardım ve geçtiğim yerlerden emin olmak için kendime birer birer işaretler bıraktım. Otuz sekizinci dakika kırkıncı saniyede çantamdaki biberonu çıkardım, kapağını açtım ve iki yudum su içtim. Yatak odamızda kesinlikle her tehlikeye karşı şişe sular veyahut matara bulundurmalı, Ada'nın biberonuna kalmamalıydım. Oyuncak kediyle ikinci kez karşılaştığımda elli altı dakikayı geride bırakmıştım ve Bora'yı arayıp küfredemediğim için çok gergin hissediyordum. Eğer Gökhan makul biri olsaydı onu arayıp ormanın içindeki sığınağa nasıl gidebileceğimi sorardım

ve fakat peşime düşeceğini bildiğim için bunu yapamıyordum. Biberondaki bütün suyu bitirdim ve yola kaldığım yerden devam etmeden evvel konsantrasyonumu topladım.

Bir kapıdan girdim. Bu odaya daha evvel girmemiştim. Duvarları yokladım. Yatak odamızdan bir kilometre üç yüz otuz sekiz metre uzaktaydım. Duvarlardan biri bir kapı görevi görerek uzunca ve hafif aşağıya eğimli bir koridora açıldı. Koridorun sonuna geldiğimde artık yatak odamızdan iki kilometre uzaktaydım. Koridorun sonundaki duvarı ittirdim. Sağındaki. Sağa doğru yan. Onun yanı. Solundaki. Solun yanı. Ve bingo! Başka bir koridor. Hafif aşağı meyletmeye devam eden, daha da uzun bir koridor. En sonunda bu koridorun sonundaki kapıyı da bulduğumda sığınağı bulmuştum.

Buraya

sığınak

demek haksızlık olurdu çünkü burası basbayağı bir evdi. Geniş bir antresi, mutfağı, banyosu, geniş bir salonu, dört yatak odası, bir bilgisayar odası ve bir de cephanelikten hallice bir çalışma odası olan, ferah döşenerek yerin altında olduğu hissettirilmeyen, lüks bir ev. Devasa buzdolabı tıka basa su ve çeşitli içeceklerle doluydu. Mutfak dolaplarının içinde de su, konserve yiyecekler ve son kullanma tarihi geçmemiş çeşitli atıştırmalıklar vardı. Kana kana su içtim ve çantama da iki şişe su koydum. Sığınağı bulmuştum ama sığınaktan nasıl çıkacağımı bulmazsam, bunca yolu boşuna gelmiş olacaktım. Yatak odamızdan üç kilometre iki yüz on beş metre uzaktaydım ve umarım çıkmak için de bu kadar mesafe katetmem gerekmezdi.

Ben Bora olsam, bu eve bir çıkış kapısı koyacak olsam, o çıkış kapısı nerede olurdu?

Yatak odasında mı? Çalışma odasında mı?

Belki de mutfakta?

Mutfak dolaplarını teker teker açtım ve fakat mutfakta bir kapı aramak yanlış seçimdi. Bütün odalara tek tek girdim, kapı olma ihtimali olan her yere dokundum. Tünelden evin antresine açılan kapı dışında hiçbir kapı yoktu,

varsa da ben bulamıyordum. Banyoya girdim. Bütün duvarları tek tek yokladım. Son çare, oldukça havalı görünen duşakabinin içine girdim. Duş başlığının bağlı olduğu duvarı bile ittirdim ama kapıyı bulamıyordum. Duş başlığında bir farklılık hissettiğimde bir an için şaşkınlıktan küçük dilimi yutacağım sanmıştım. Duş başlığını elime aldım. Başlığı tutma yerinde de bütün tünelde varlık sürdüren parmak izi panelinden vardı. Panel parmağımın izini doğruladığında duşakabin aynı bugün Bora ve Mehmet Şahindağ'ın başına gelen şekilde, aynı bir asansör gibi hareket etti. Bir duşakabinle beraber karanlık bir ormanın içine çıkmıştım.

Ben duşakabinden çıktığımda o tekrar hareket ederek aşağı indi ve bastığım yerin biraz ilerisi, bastığım yerden hiçbir farkı yokmuşçasına yeniden toprakla kapandı. Olduğum yerden bir adım atarsam duşakabinin yerini kaybederdim ve daha da kötüsü bu ormandan nasıl çıkacağımı bulamazsam duşakabini tekrar nasıl çağıracağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Çantamdan çıkardığım oyuncak fili duşakabinin yerini işaretlemek için kullandım ve fakat, eğer duşakabin çağırılmıyorsa, eğer sığınaktan ormana çıkılıyor da ormandan sığınağa girilmiyorsa ne yapardım, gerçekten bilmiyordum.

Yatak odamızdan üç kilometre beş yüz kırk metre uzaktaydım ve bu orman çok ama çok büyüktü. Öyle ki arabayla bu ormanda on bir kilometre yol gitmişliğimiz vardı. Ormanın sonuna gelmeden bir çıkış yolu olmak zorundaydı. Tüneller konusunda idmanlı olmam, ormanlar konusunda da idmanlı olduğum anlamına gelmiyordu. Ev, kuzeybatıda kalıyordu. Yani ben evin güneydoğusundaydım. Bütün bildiğim buyken, Google'ı açıp

mi yazacaktım? Hava çok soğuktu ve Bora da artık o gün beni ormanda bırakmayı ne kadar dilediyse dileği gerçek olmuştu çünkü sonunda ıssız ve karanlık bu ormanda, tek başıma, hayatta kalmaya çalışacaktım. Evden ne kadar uzakta olduğumu ve evin nerede olduğunu bilsem de eve dönüş yolunu bilmiyordum ve Google Maps de söyleyemezdi çünkü ormanın içindeki yolu o da bilemezdi. Zaten Google Maps'e göre şu an bir arazide görünüyordum, ki bu doğruydu da, burası Bora'nın arazisiydi ve arazisinde bir orman olması Google Maps'in suçu değildi.

Bir tek Allah ve Bora bilirdi ama bence bu ormanın içinde tuzaklar bile olabilirdi; kendimi bir anda havaya savrulan yeşil bir filenin içinde tutsak bulabilirdim; kapan olabilirdi, kapana basarak kan kaybından ölebilirdim; toprak sanıp bastığım yer boşluk olabilirdi, orası yarılabilirdi ve ben yerin dibine girebilirdim; in ve cin beni fark ettiklerinde top oynamayı bırakabilir ve kurtlara, kuşlara, ayılara, tilkilere ve hatta domuzlara benim yerimi söyleyebilirlerdi ve ben bir hayvana yem olabilirdim. Ben ne halt edecektim? Gökhan'ı mı arasaydım, o da bilir miydi?

Derin bir nefes aldım ve bir sigara yaktım. Sakin olmalıydım. Kendimi Bora'nın yerine koyarak çıkış yolunu nereye koyabileceğini düşünmeme gerek bile yoktu. Nasıl ki duşakabin fikri asla aklıma gelmediyse, belli ki ben onun gibi düşünemiyordum. Zorlamak yersizdi. Zaten neredeyse sabah olmuştu ve neredeyse Gökhan yokluğumu fark edecekti. Derin bir nefes daha aldım. Eve de dönecek olsam, ormandan da çıkacak olsam daha fazla yürümek istemiyordum. Sigaram bittikten sonra Gökhan'ı arayacak ve beni gelip arabayla almasını söyleyecektim. Araba. Sığınaktan çıktıktan sonra Bora yoluna yayan mı devam edecekti?! Araba, evet. Bir yerlerde araba olmak zorundaydı. Yakınlarda bir yerlerde. Sigaramı söndürdüm ve feneri etrafa tutarak ilerledim. Otuz adım ileri, otuz adım geri, kırk adım sağa. Çalılarla kamufle edilmiş siyah SUV'u gördüğümde gözlerimden kalpler çıkacaktı.

Derhal çantamdan laptop'ımı çıkardım ve CIA'in öğretilerinden faydalanıp aracın sistemini hackleyerek hem kapılarını açtım hem de aracı çalıştırdım. Bora'nın yüksek korumalı güvenlik duvarları hayatımdan yirmi üç dakika kırk iki saniye daha çalmış olsa da ve ormandan nasıl çıkacağımı bilmesem de neyse ki biraz olsun ısınmıştım. Bora hiç bu sığınaktan çıkmış mıydı? Mutlaka çıkmış olmalıydı çünkü belirli periyotlarla tatbikat yapması gerekirdi. Fakat en son tatbikatı ne zaman yapmıştı? Bu araç yeniydi, daha evvel bu arabayı kullanmış mıydı? Gerçi bu araç, buraya, gökten inmeyeceğine göre buraya gelirken izlediği bir yol mutlaka vardı ama illa sığınağın çıkışından girecek diye bir şey yoktu, belki de normal yoldan, evden girmişti. Aracın sistemi, geçmiş yolculuklara ulaşmama izin verir miydi? Laptop'tan eskiden kullandığım bir programı açtım ve aracın yolculuk haritalarına erişmeye çalıştım. Bu araçla en son dokuz gün önce yolculuk yapılmıştı. O yolculuğun haritasını takip etmeye karar vermem sadece üç

saniye sürmüştü. En kötü ihtimalle evin bahçesine ulaşırdım ve Bora'nın adamlarını şaşkına çevirirdim.

Gaza basıp dümdüz ilerledim, iki yüz metre sonra yol ayrımından sola döndüm, yüz metre sonra yine sola döndüm, iki kilometre boyunca düz ilerledim, yeniden sola ve yüz metre sonra sağa dönünce eve yaklaşmadığımı anladım. Üç kilometre daha ilerledim. Önümde hafifçe sola kıvrılmamı söyleyen yolculuk haritası olmasa düz giderdim çünkü solumda geçilmesi mümkün görünmeyen ve hatta geçmenin aklıma bile gelmeyeceği sık bir çalılık vardı. Arabadan indim ve elimde fenerle çalılığa girdim. Çalılar büyükçe bir demir kapıyı kamufle ediyorlardı. Bu ormanda kaç çıkış kapısı vardı bilmiyordum ama ben bir tanesini bulmuştum işte! Kapıya dokunmak istediğimde, binlerce iğne aynı anda vücudumun her bir zerresine batırılıyormuş gibi beklenmedik bir acıyla kasılıp kavrulmama sebep olan şok dalgasıyla dizlerimin üzerine kapaklanmıştım. Kalbim deli gibi çarpıyor, kaslarımın kasılmasını yönetemiyor, şiddetli baş dönmemi kontrol edemiyordum. Elektrikli çit hattı akıllıca bir güvenlik tedbiri olabilirdi, eğer benim aklımı almaya da yeltenmeseydi! Kaç voltajdı bu?! Bu ormandan çıkar çıkmaz, elektrikli çit olduğuna dair herhangi bir uyarı levhası bulundurmadığı için Bora'yı bütün kurumlara tek tek ihbar edecektim.

Nefesimin gitgide normale döndüğünden emin olduktan sonra ayağa kalktım. Çite elektrik akımının geldiği güç kaynağını ya da güvenlik kutusunu bulmak zorundaydım. Çite dokunduğum elim hâlâ sızlıyordu ama bunu görmezden gelmeye çalıştım. Kablo bağlantısını takip etmem gerekiyordu ama ana elektrik paneli ya da güvenlik kutusunun çitin başladığı ya da bittiği yerde olacağı muhakkaktı ve kaç kilometre ilerlemem gerektiğini bilmiyordum. Gerçi çitin voltajı yüksek olduğuna göre bütün arazi tek bir kaynağa bağlı çitle çevrelenmemiş olabilirdi, belki de olmayabilirdi, fiziğim matematiğim kadar iyi değildi.

Ormanın içinde, elektrikli çitin kenarında yürümeye başladım. Hande'nin odasına inmeden evvel ormanın içindeki kamera sistemini hackleyerek dün akşama ait görüntüleri, anlık görüntülermiş gibi göstermeyi akıl etmiştim fakat bu kadar oyalanacağımı düşünmediğim için yakalanmam artık an meselesi de olabilirdi. Daha evvel bir elektrik sistemi üzerinde çalışmadığım için şalter kapatmak kadar basit bir mekanizmayla

karşılaşmazsam ne yapacağımı ise henüz bilmiyordum. Şimdiden öyle yorulmuştum ki, yapmaya çalıştığım şeye son vermeme ramak kalmıştı. Yürüyordum, yürüyordum, yürüyordum ama elektrik akımını durdurmama yardım edecek herhangi bir kutu, panel, sistem ya da her ne bulmam gerekiyorsa, bulamıyordum. Zamanında OCTO'nun beni çıkardığı tünel çıkışını kullanmadığıma, bu ormanın içine girdiğime pişman olmuştum. O tünel çıkışında Bora'nın adamları vardı ve bunu birileri artık o çıkıştan haberdar diye yaptığından emindim ama en azından adamlarını etkisiz hâle getirmek, bedenimin bir elektrik akımına maruz kalmasından çok daha iyi olurdu. Ama maalesef ki artık çok geç kalmıştım, o tünele de geri gidemezdim çünkü ormanın içinden gizlice eve nasıl girebileceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Telefonumu elime aldım, bir ağacın dibine oturdum ve istemeyerek de olsa hızlıca bir mesaj yazdım:

"Yardıma ihtiyacım var! Özel, önemli ve gizli!"

Falcon'un bana cevap vermesi, yalnızca beş saniye sürmüştü:

"Neden? Daha önce hiç, bir elektrik sistemi hacklemediğin için mi?"

Gözlerim fal taşı gibi açılırken etrafıma bakındım.

"Sol tarafında kalan kameraya el sallayabilirsin."

"Ne kadardır beni izliyorsun?!"

"Bir süredir."

"Ekranlara dün akşamın görüntüsünü yansıtmak dahiyane bir fikir değil. Dün akşam, hatırda kalmaya daha müsaittir. En az bir hafta önceyi yansıtmalısın bir dahakine. Fakat yansıttığın görüntünün her bir saniyesinden emin olmalısın. Çünkü ben ekranda kendimi görünce anladım bir saçmalık yaşandığını."

"Dün gece bu ormanda ne işin vardı?!"

"Güvenlik kontrolü."

"Sen de bir dahakine, buraya kadar geldiğinde bana selam vermeyi dene o zaman Falcon!"

"Herhangi birine söyledin mi?"

"Söylemeli miyim?"

"Hayır. Çitteki elektrik akımını kesmelisin."

"Sen iste bütün İstanbul'u karanlıkta bırakayım ama bana nereye gittiğini söyle."

"Ada karanlıktan korkuyor. Çitteki akımı kessen yeter."

"Nereye gidiyorsun?"

"Bora'nın yanına."

"Bora nerede?"

"Bunun bilinmesini istesem bu saçmalıklarla uğraşmazdım değil mi?"

"Çıkmaya çalıştığın kapı hiçbir yere açılmıyor. Tuzak. Kapıyı açtığın anda bütün güvenlik alarmını devreye sokacaksın. Geçmiş yolculuklardan en sonuncusunu takip ederek Kara'nın zekasına hakaret ediyorsun."

"Sen ciddi misin??!!!"

"Evet. Ama üzülme. Öyle büyük bir şey başardın ki sığınağı bularak ve ormana çıkarak... O kadar hata payın olsun. Sonuçta delmeye çalıştığın güvenlik sistemi de alelade bir sistem değil."

"Bana yardım edecek misin?"

"Bak, bu çok önemli. Bora'nın yanına gitmem gerek. Zaman kaybediyorum şu an."

"Tehlikede mi?"

"Hem evet hem hayır."

"Lütfen. Lütfen bana yardım et."

Falcon'un bana bir cevap yazmasını beklerken bir arabanın bana doğru yaklaştığını duydum ve çok geçmeden görüş açım güçlü bir far ışığıyla aydınlandı. Gökhan motoru durdurup arabadan indiğinde, dudaklarım arasından çıkan koca bir "Siktir!" ormandaki sessizliğe karışmıştı. Gökhan cebinden çıkardığı telefonda bir şeyler yazarken gözlerini gözlerimden çekmemişti ve o telefonunu cebine koyarken, benim elimdeki telefonun ekranı aydınlanmıştı.

"Edeceğim."

Sekiz harfli eylem, bu kez İngilizce değil Türkçe'ydi. Her ne kadar Falcon'un ağzından gibi dursa da yazan Gökhan'dı. Şaşkınlıkla kaşlarım çatılırken ayağa kalktım. "Nasıl?"

"Herhangi birinin habersiz bir şey yapması ve Bora'nın kurduğu planı baltalaması ihtimaline karşı, herkesin telefonunu kendime yönlendirdim," dedi Gökhan, ellerini ceplerine sokarken. "Kimse de itiraz etmedi. Aydın bile."

"Benimkini de mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi, derin bir nefes verirken. "Hande'ninkini de yönlendirmemiştim. Sonuçta yanımdaydınız. Aynı evdeydik."

"Ama bir işe yaramadı bu benim açımdan..." Boğazımdan sinirli bir gülüş koptu. "Onca saatlik çabayı boşuna vermiş olduğuma inanamıyorum! Sen miydin yani dün ormanda olan? Bir güvenlik kamerası yüzünden mi yakalandım? Hoş o yüzden yakalanmasam, Falcon'a attığım mesaj yüzünden yakalanacaktım. Ya da çitlerden elektrik akımını kesmeyi başarırsam, kapıyı açtığımda mı?"

"Yoo," dedi gülümserken. "Onca saatlik çabanı görmesem, bu araziden çıkmana izin vermezdim."

Benim gülümsemem üzüntü doluydu. "Çıkmayacağım." Derin bir nefes daha koyuverdiğimde, sırtımdaki çanta bile ağırlık yapıyor gibi hissetmiştim. "Beni takip edeceğini biliyorum. Hoş seni atlatırım ama yine de risk almayacağım. Bu, Bora'ya saygısızlık olur." Boynumu sağa ve sola yatırdım. "Zaten yoruldum, kafam iyi çalışmıyor belli ki. Falcon sığınağı bilemez ki, mesajlarda sığınağı bulduğumu söyledin ama ben yazıştığım kişinin Falcon olmadığını anlamadım."

"Seni buradan çıkaracağım ve takip etmeyeceğim," dedi. Gözlerim kısıldı. "Git ve Bora'yı kurtar. Onu kurtarırken kendini tehlikeye atmaman gerektiğini de unutma."

Alayla güldüm. "Saçmalama Gökhan!" dedim, ters bir ifadeyle. "Sana inanmamı beklemiyorsun değil mi? Bu sen değilsin de çünkü!"

"Bu ben değilim, evet..." dedi, başını beni onaylarcasına sallarken. "Kumarhanedeki de ben değildim. Aydın benden rol çaldı bu akşam. Asıl benim öyle davranmam gerekirdi. Ama..." Sıkıntı dolu bir nefes verirken iki saniyeliğine karanlık gökyüzüne bakmıştı. "Bora haklı." Omuzlarını yapabileceği hiçbir şey olmadığını söyler gibi kaldırıp indirirken, "Çok haklı hem de..." diye ekledi. Gülümsemeye çalıştı. "Bize söylemedi ve başardı. Kimsenin ondan bir şey saklamasına, kimsenin kafasına göre iş yapmasına olanak tanımadan, kendi kendiyle kalarak bir plan kurdu ve başardı. Bununla yüzleşmek, yaptığım bütün hatalarla yüzleşmek demek... Bu yüzleşme belki de ilk kez farklı davranmamı sağladı. Nerede olduğunu ya da neden Mehmet'i öldürmediğini bilmiyorum ama tek başına olmayı seçti ve ben de onun istediği gibi olsun diye kendimce gerekli tedbirleri alıyorum. Belki de onu böyle korumam, kendi bildiğim yollarla korumaya çalışmamdan çok daha doğru bir sonuca ulaştırır bizi."

"O zaman benim ona gitmeme nasıl izin veriyorsun?" diye sordum şaşkınlıkla. "Onu kurtarmamı söylemen, bütün bu söylediklerine tezat değil mi?"

Gökhan başını ağır ağır iki yana salladı. "Gecenin bu saatinde, bu soğukta, kızının yanına yatıp uyumak yerine bunca aksiyonu yaşıyorsan, gerçekten gitmen gerekiyordur. Buna şaşıracak da değilim." Dudaklarının kenarına silik bir tebessüm yayılmıştı. "Çünkü biliyorum ki maça kızının ona gidişi engellenemez."

"...Eğer maça kızının hikayesini öğreneceğin bir gün varsa sevgilim, o gün...bugündür.

Her şey seneler evvel, 18 Ağustos 1993'te, babamın beni Başlangıç Noktası'nın on beşinci yıl dönümü partisine getirmesiyle başladı.

O ortamı, o günkü bakış açımla izah edecek olsam, gürültü derdim sanırım. Alışık olmadığım, hoşlanmadığım ve hayatım boyunca hatırımda kalacak kadar yüksek sesle konuşuyorlardı ve büyük kahkahalar atıyorlardı. Babam oyun oynarken beni de yanına oturtmuştu. Onu ilk kez kart oynarken görmüyordum fakat o akşam, onda başka bir şey vardı. Altı yaşımda, çocuk aklımla, kendi kumarhanesinde oynamasıyla evde arkadaşlarıyla oynaması arasındaki farkı anlamamıştım hâliyle. Babam benim de önüme bir deste bırakmıştı, oyalanmam için. Kendi kendime o kartlarla oynadım bir süre. Resimlileri sevmiyordum, sayılı olanları seviyordum. Rakamları toplamaya çalışmıştım, kartları ters çevirerek aynı sayıları ve aynı renkleri bulmaya çalışmıştım. Ama sonra bundan da sıkılmıştım.

Babamın beni neden buraya getirdiğini bilmiyordum. Hoşuma gitmeyen çok şey olmuştu. Babamdan büyük olan insanların bile onun elini öpmesi, öyle şaşırtmıştı ki beni... Babamın da gözlerinde bundan rahatsız olduğuna dair bir emare aramış ama bulamamıştım. Olması gereken buymuş gibi ve hatta bundan gayet memnunmuş gibi davranması beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Benden başka bir çocuk da yoktu etrafta. Ama bir yandan da bana, ben çocukmuşum gibi de davranmıyorlardı. İsmimin yanına Bey eklemeleri çok alışık olduğum bir şey değildi ve bu da hoşuma gitmemişti. Bana öyle bir ihtimam gösteriyorlardı ki, bu bir çocuğu oyalamaktan ya da mutlu etmekten çok daha fazlasıydı. O yaşımda bile bunun farkındaydım.

Babamın masasına birileri oturuyor, birileri kalkıyor, başka birileri oturuyordu, eve dönmek istiyordum ama gece bitmek bilmiyordu. Annemi

özlemiştim. Aklım evdeydi. Babamla ve masasına oturan insanlarla değil, kardeşimle konuşmak istiyordum. Annem Begüm'e hamileydi ve onun karnına başımı yaslayıp kardeşimle konuşmaya yeni yeni başlamıştım o aralar. Elimden geldiğince sabrettim. Huysuzluk yapmamaya, uyumlu olmaya, beni buraya getirdiği için babamı pişman etmemeye çabaladım.

Gecenin sonunda babamla ofisine geçtik. 'Seninle biraz konuşacağız evlat,' dedi bana. 'Beni iyi dinlemeni istiyorum.'

Babamın anlattığı her şeyi dinlemeyi seviyordum ama tuhaf bir biçimde, o sırada anlattıklarının da hoşuma gitmeyeceğini hissetmiştim. Bugün baktığımda daha net görüyorum ki, altı yaşındaki bir çocuk için adaletsizceydi söyledikleri. Beni masasına oturttu. Masanın üzerinde iskambil kartları görünce, onlarla oynamaya başladım. Babam benim bir gün patron olacağımdan, mirasını sırtlanacağımdan bahsediyordu. Baktı, onu istediği gibi dikkatle dinlemiyorum, elimdeki kartları aldı ve yere attı. 'Beni dinle Bora!' dedi. Çok ciddiydi ve bu ciddiyeti beni ürkütmüştü. Aslında onu dinlerken hüngür hüngür ağlamak istemiştim. Söylediklerini anladığım ve söyledikleri beni rahatsız ettiği için değil. Gerçekten beni zorla orada tuttuğu ve kendini dinlemeye mecbur bıraktığı için. Ama babam, babamdı işte ve ben de öyle hoşuna gitmeyen şeyler olduğunda ağlayan bir çocuk olmamıştım hiç.

Fakat o akşam eğer ağlamadıysam, en büyük dayanağım maça kızıydı.

Babam kartları attığında ve kartlar yere saçıldığında, maça kızı benim kucağıma düşmüştü ve ben babamı başım önümde dinlerken, sadece o kıza bakıyordum. O kızı, o kadar uzun inceledim ki babam konuşurken... O güne kadar, resimli kartlara hiç böylesine bakmadığımı fark etmemiştim. Sanki o kız o gece canlandı, elimden tuttu ve bana destek oldu. 'Yalnız değilsin,' dedi bana. 'Ben varım.'

'Hadi gidelim oğlum,' dedi babam, anlattıkları bitince.

'Bu kız benim olabilir mi?' diye sordum ona.

Sanki anlattıklarının bana geçtiğini, anlattıklarından hoşlandığımı sandığını o gün anlamamıştım ama bugün anlıyorum. O gülümsemesini o

gün anlamlandıramazdım ama bugün tanıyorum.

'Yalnızca maça kızı değil evlat, bütün deste senin,' dedi. 'Bütün desteler... Bütün chipler... Bütün masalar... Bütün insanlar...'

Hiçbiriyle işim yoktu. O yüzden, 'Ben sadece bunu istiyorum baba,' dedim. Ve ofisinden çıkmadan evvel, kartı da cebime koydum.

Açıkçası Nazlı, yıllar geçti ve hâlâ o altı yaşındaki çocukla aynı düşünüyorum.

Akabinde uzunca bir zaman, babam, benimle maça kızı hakkında konuşmak zorunda kaldı.

'Bu, maça kızı mı şimdi?'

'Evet.'

'Neden?'

'Adı bu.'

'Maça'nın mı kızı?'

'Nasıl? Ah! Hayır oğlum. Adı bu.'

'Ne garipmiş!'

*

'Baba bir şey soracağım! Bu kız neden üzgün?'

'Üzgün değil evlat.'

'Nereden biliyorsun ki?'

'Sen nereden çıkardın üzgün olduğunu?'

'Baksana. Resminden belli. Üzgün bakıyor.'

'Üzgün değil.'

'Bence üzgün baba.'

*

'Baba! Evdeki kartların arasında da bir tane bu kızdan buldum. Hangisi gerçek?'

'Nasıl yani?'

'Yani iki tane var ya, hangisi gerçek?'

'İkisi de gerçek.'

'Ama nasıl yani?'

'Ne demek istediğini anlamıyorum oğlum.'

'Ya bir kızdan nasıl iki tane olabilir?'

'Oğlum o iskambil kartı... Onların elli iki tanesi bir araya geliyor ve o destelerle oyun oynuyoruz ya. O kız da destenin bir parçası.'

Babam baktı sorularımın sonu gelmiyor, aldı bir gün beni karşısına, hayatımı tümden değiştiren bir masal anlattı.

Bir varmış, bir yokmuş...

Çok eski zamanların birinde, bir kral yaşarmış. Bu kralın, evlilik çağına gelmiş aylak ve beceriksiz bir oğlu varmış. Kral, prensin, tahtına yaraşır bir hâle gelmesini, güçlenmesini istiyormuş. Bunun için de çok mücadele etmiş ama ne yaptıysa işe yaramamış. Kralın toprakları bir bir elinden gidiyormuş ve prens babasına yardım etmediği sürece, kral gücünü hepten kaybedecekmiş. Düşünmüş taşınmış, sözüne güvendiği kişilere danışmış ve en sonunda çareyi, prensi evlendirmekte bulmuş.

Herkes seferber olmuş, prense layık bir kız arıyorlarmış ama prens öyle seçiciymiş ki, kimseleri beğenmiyormuş. Kral artık bu duruma çok

sinirlenmiş. Oğlunu cezalandırmak istemiş. Prense bir kızdan bahsetmiş. Bu kızın teni güneş gibi ışıldıyor, bakışları tabiatı andırıyor, sesi denizlerin sesine benziyormuş. Prens heyecanlanmış, babasına kızı görmek istediğini söylemiş. 'Bir şartla,' demiş kral. 'Bu kız, bu saraya gelirse, evlenmek zorunda kalırsınız.'

Prens, babasına öyle güveniyormuş ki bu şartı hiç düşünmeden kabul etmiş.

Kızı getirmişler, sarayın bahçesinde huzura çıkarmışlar. Kız hiç de kralın anlattığı gibi biri değilmiş, üstelik çok da çirkinmiş. Bir kıza bakmışlar bir de prense. İkisini kimse yakıştıramamış birbirine. Kâhin araya girmiş, demiş ki, 'Soylu kralım... Bu evlilik, büyük uğursuzluk getirecek... Hiçbir zaman mutlu olamayacaklar... Yapmayın...'

Kral öyle sinirliymiş ki oğluna, 'Layık olduğu bu!' demiş ve konuyu kapatmış.

Kırk gün, kırk gece süren bir düğünle evlenmişler. Düğünün son gecesi, başka bir ülkenin kralı, bu eğlenceyi ve savunmasızlığı fırsat bilerek bir savaş başlatmış. Bu savaşta kral hayatını kaybetmiş ve prens tahta çıkarak, yeni kral ilan edilmiş.

Halk, ne kadar kralın ölümüyle sarsılsa ve başına geleceklerden korksa da çok geçmeden görmüşler ki, yeni kral aslında çok daha güçlüymüş ve bu herkesi çok şaşırtmış.

Prens, karısını öyle çok beğeniyormuş ki, teni güneş gibi ışıldayan, bakışları tabiatı andıran, sesi denizlerin sesine benzeyen karısıyla onu buluşturduğu için babasına duyduğu minnettarlığı, ona layık bir varis olarak ödemeye çalışıyormuş. Babasının kaybettiği toprakları bir bir yeniden alıyor, gittikçe daha da güç kazanıyor ve ülkenin sınırlarını daha da genişletiyormuş. Karısı öyle iyi kalpliymiş ki, her yeni gün babası karşısına onu çıkardığı için şükrediyormuş. Karısı olmasa, onun elinden tutmasa, ona destek olmasa bütün bunlarla baş edemezmiş gibi hissediyormuş.

Halk yeni kralın başarılarıyla, çirkin gördükleri karısının kendilerine yaptığı yardımlarla ihya olmuş. Kızın çirkinliğini unutmuşlar. Krala öyle bağlanmışlar, öyle saygı duymuşlar ki, karısını öyle sevmişler ki, dünyanın en güzel adamı kralları; en güzel kadını ise kraliçeleri olmuş onlar için.

Gel zaman git zaman, halk zenginlik ve refah içinde yaşarken, bir gün kraliçe hastalanıvermiş. Kral, kâhini çağırmış. 'Siz kralım...' demiş kâhin, 'gücünüzü karınızdan almışsınız ve onun bütün gücünü tüketmişsiniz. Amansız bu durum... Maalesef, kraliçemizi kaybedeceğiz.'

Kral ne yapacağını, bunu karısına nasıl söyleyeceğini bilememiş. Kara kara düşünmeye, bir hâl çaresi bulmaya çalışmış ama yapamamış. Sevdiği kadından ayrılma fikrine öyle tahammül edemiyormuş ki, için için ağlamaya başlamış her gece. Dört bir yana haber salmış: 'Kim ki karımı bir ömür boyu yaşatmayı başarırsa, ne dilerse dilesin benden!' diye.

Bir gün, saraya, bir büyücü gelmiş. Kralın huzuruna çıkmış. 'Derdinizin dermanı bende...' demiş büyücü. 'Fakat sizin de büyük bir fedakârlıkta bulunmanız gerek.'

'Ne gerekirse!' demiş kral.

'Bütün gücünüzü kaybedeceksiniz,' demiş büyücü. 'Hiç kimse olacaksınız.'

'Karım yaşayacak ama değil mi?' diye sormuş kral, merakla. 'Biz hiç ayrılmayacağız, değil mi?'

'Ayrılacaksınız,' demiş büyücü. Kralın kaşları çatılmış. 'Ama karınız yaşayacak...' Kral hepten meraklanmaya başlamış. 'Karınızı bir kağıt parçasına dönüştüreceğim ve onu kâinatın bir ucuna göndereceğim. Ta ki siz onu bulana kadar. Ancak böyle yaşamaya devam edebilir. Ve siz bütün engelleri aşar, bütün savaşları kazanır ve bir gün onu bulmayı başarırsanız, ikiniz de sonsuza dek mutlu yaşayacaksınız.'

Kral bir an bile düşünmemiş. 'Tamam,' demiş. 'Ama lütfen o kağıdın üzerinde, onu gördüğümde tanıyabileceğim bir işaret olsun!'

Karısı sıradan, basit bir kağıt parçasına dönüşürken, kralın mızrağının ucu, onu gördüğünde tanıması için bir işaret olarak o kağıt parçasına işlenmiş.

Onların hikayesi bir masal olmuş, dilden dile yayılmış. Her kim ki bu masalı dinlerse, belki de o kralın ta kendisi olma ihtimali varmış. Kim bilir belki de o kağıt parçasını, bu masalı dinleyenlerden biri bulabilirmiş. Bu masalı dinleyen kişinin dikkat etmesi gereken tek şey, her gördüğü kağıt, o kağıt demek değilmiş ve o kağıdı bulduğunda, bunu mutlaka anlarmış.

Bu masalı ilk dinlediğimde yaşadığım şaşkınlık dün gibi aklımda. 'Bana sormuştun ya neden üzgün diye...' demişti babam, şaşkınlığımı daha da körükleyerek. 'Çünkü çok yalnız. Sevgilisini arıyor.'

O an, babamın bütün bu saçmalıkları zihninde uydurduğunu bilemediğim, düşünemediğim, anlayamadığım o an, maça kızının benim sevgilim olduğuna inanmıştım.

Doğru kartı bulduğum gün, yeniden birlikte olacağımıza.

'Baba,' demiştim. 'Ben maça kızıyla evleneyim mi?'

'Onu bulursan, tabii ki de evlen oğlum,' demişti babam. 'Ama önce büyümen gerek. Ve sonra onu bulman için de bu kartla oynanan bütün oyunları kazanman gerek. Bir de bu masaldan herhangi birine bahsedersen büyüsü bozulur, onu asla bulamazsın, sakın unutma.'

Manipülasyonda ustalaşmış onlarca insan tanıdım ama hiçbiri babam kadar acımasız değildi sanırım Nazlı.

Bir gece, bir rüya görmüştüm. Rüyamda ejderhalarla savaşıyordum ve maça kızı kartını havaya kaldırdığımda, güneşten aldığı güçle beni devasa bir yaratığa dönüştürüyordu. Ejderhaları onun sayesinde yeniyordum. Ve böyle, onlarca rüya gördüm. Hepsi kavuşacağım sevgilinin bana gönderdiği haberci rüyalardı. Haberci rüya diye bir şey olduğunu da dedemden öğrenmiştim. Gerçi dedem maça kızından pek hoşlanmıyordu. Elimde bir kart gördüğünde, 'Elleme yavrum bunları. Günah bunlar,' demişti. Ben de gidip babama sormuştum hemen. 'Onca günahın yanında,

bir maça kızının günahından ne olacak?' demişti babam. Günah olmamasına, daha doğrusu o kadar da günah olmamasına sevinmiştim.

Günahsa da yapacak bir şey yoktu bu arada, iş işten geçmişti yani, artık maça kızıyla aramızda açıklanamaz bir bağ vardı.

Ben hiç maça kızını aramadım ama o her defasında geldi ve buldu beni. Diyorum ya, açıklanamaz bir bağ. Bunları sana yüz yüze anlatabileceğimi sanmıyorum. Çok kez cesaretimi toplamayı ve anlatabilmeyi denedim ama başaramadım. Şimdi de ne kadar başarılı olduğumu bilmiyorum aslında. Yazmak daha kolay olur gibi gelmişti ama yazarken de zorlanıyorum. Zorla yazıyorum. Bu sayfayı buruşturup da çöpe atmıyorsam, bunu bugün değilse de bir gün yapmak zorunda kalacağım için. Söz verdim diye. Anlattıklarımı gülünç bulabilirsin. Buna kızamam ya da seni yargılayamam. Belki bugün, babam burada olsaydı, o bile gülünç bulabilirdi. İskambil kartlarını sevmem için kendince uydurduğu bir anlatıya böylesine inanacağımı, babam bile düşünmemiştir çünkü. Tabii ki büyüdükçe, babamın anlattığı şeye inanmayı bırakmıştım ama maça kızıyla kurduğumuz o bağ, inkâr edemeyeceğim kadar gerçekti de bir yandan.

Zaten bence, bu hikâyenin gülünç bulabileceğin kısmı tam da buradan sonra başlıyor. Altı yaşındaki bir çocuğun, babasının anlattığı masala inanması en doğal, en olağan, en normal şey. Fakat sonrasında yaşanılanlar, yaşadıklarım, maça kızıyla aramdaki o açıklanamaz ve inkâr edilemez bağ, rasyonel bir zihinle hareket eden ve somut olgulara takılan herkese, daha neler dedirtecek cinsten. Bana da dedirtti. Defalarca kez.

Daha küçükken önüme çıktıkça bana geldiğine inandığım için biriktirmeye, hatta yastığımın altına koyarak uyumaya başladığım sayılı birkaç kartın, yaşım büyüdükçe, aslında birer işaret olduğunu düşünmeye başladım. Neyin işareti diye soracak olursan, o günlerde verecek doğru ya da yanlış, bir cevabım olmazdı. Bugün tam olarak doğru cevaba ulaşabildim mi emin değilim, ama artık en azından bir cevabım var. En olmadık yerlerde, olmadık zamanlarda karşıma çıkıyordu maça kızı. Babamın anlattığı masalı kafamdan savuştursam da bana bir şekilde kendini hatırlatmayı başarıyordu.

Bizim evin içinde, arazide, hatta ve hatta babamın şirketinde bile iskambil kartıyla karşılaşmak sıradan bir şeydi belki. Yere düşecek elli iki farklı karttan düşe düşe neden maça kızı düştüğüne ve onu da neden benim bulduğuma dahi kendimce açıklamalar yapmaya çalıştığım çeşitli anlarım oldu. Babam, sözde kafamı çalıştırır diye bana kart oyunları öğretirken, garip bir biçimde elime devamlı maça kızı gelirdi ama artık bu dahi normalleşmişti benim için ve oyun esnasında elime gelen maça kızı kartlarını koleksiyonuma eklemiyordum bile. Fakat bir okul çıkışı, merdivenlerde, ters dönmüş bir iskambil kartı bulduğumda ve kartı elime almadan bile onun maça kızı olduğundan emin olduğumda gerçekten korktuğumu hatırlıyorum. O zaman, benim için alışılagelmiş bir şey de olmadığından, çok büyük yaşamıştım bu olayı.

Elbette ki kendi içimde.

Sana anlattığım masalı ilk kez kızımıza anlattım. Sayılır mı emin değilim, uyuyordu. Uyuyor oluşundan aldığım cesaretle anlattım zaten. Henüz üç günlüktü. İkinci kez de sana anlatıyorum. Yani Ada'nın da hatırlamayacağını ve bir daha da asla bu masalı dinlemeyeceğini düşünürsek yalnızca babam, sen ve benim aramda kalacak olan bir sırrımız oldu.

Bu masalı hiç kimseye anlatmamış olsam da zamanla, maça kızı kartıyla aramızda olan o bağ, ister istemez birilerinin dikkatini çekti. Özellikle annem, neden maça kızı kartlarını biriktirdiğime ve yastığımın altında onlarla uyuduğuma bir hayli kafa yordu. 'Rüyama girsin diye...' dediğimde bana öyle bir baktı ki, o bakışların beni pedagoga götürmeyi düşündüğü anlamına geldiğini şimdi anlıyorum. Anneme anlatmayı çok istemiştim fakat babamın cümlesi aklıma gelmişti, büyünün bozulmasından korkmuştum. Bozulacak olan büyünün, Ahmet Karabey'in oğluna kart oyunlarında kazanmayı aşılama büyüsü olduğunu kavrayamamak, o günleri buruk bir tebessümle hatırlamama sebep oluyor. Herhalde annem, babamın bana böyle bir masal anlattığını, bu masala inanışıma göz yumduğunu ve üstüne bir de bunu kaşıdığını öğrense, kıyameti koparırdı.

Annem, yine de bence babamla konuştu. Çünkü ertesi gün babam bana, kartları neden sakladığımı sorana koleksiyon yaptığımı söylemem tavsiyesinde bulunmuştu. Bu evde konu mu oldu nedir, aynı akşam ablam

da bana niye bu kartları biriktirdiğimi sordu. Oysaki o görmemişti, kesin ona da annem sordurtmuştur. Ben de büyük bir özgüvenle koleksiyon yaptığımı söyledim. Bence ablam da inanmamıştır ama üstünde durmadı. Zaten ben de bu yastığın altında kartlarla yatma işine bir son verdim ve onları özel bir yerde saklamam gerektiğini düşünerek çekmeceme kaldırdım. O günden sonra ya o kadar da dikkat çekmedi ya da insanlar alıştılar.

Okulun merdivenlerinde bulduğum maça kızını eve getirdiğimde kalbim hâlâ küt küt atıyordu. O nasıl bir heyecan, nasıl bir ne yapacağını bilememe hâli. Gökhan'a ilk kez o gün, çok üstü kapalı bir şekilde bahsetmiştim: 'Ben maça kızı kartı koleksiyonu yapıyorum ya... İnanmayacaksın ama bunu bizim okulun merdivenlerinde buldum! Yerde, öylece duruyordu! Tamam, birçok kez maça kızı bana geldi ama okulda ne alaka?! Okula kart getirmek yasak!" kadar, üstü kapalı bir şekilde. Artık değil masalı birine anlatınca büyüsünün bozulacağını düşünmek, masala dahi inanmıyordum ama o masala biraz olsun inandığım zamanların biri tarafından bilinmesi fikrinin beni utandıracağı yaşa gelmiştim. Gökhan'ın dalga geçmesinden korkmuştum. Bir de başkalarına anlatmasından. 'Koleksiyon yapacak başka bir şey mi yok oğlum?' demişti, hep bu konuyu açmamı beklemiş gibi. 'Bu kartların çoğu birbirinin aynısı. Bu nasıl koleksiyon? Bari başka başka kartları biriktir. Bir de bunları sakladığında deste ziyan oluyor.'

En açık açık bildiği bugünkü hâliyle bile doğru düzgün bir şey bildiği söylenemez ama hâlâ desteleri ziyan ettiğimi ara ara tekrarlar durur.

Ve ardı arkası kesilmedi Nazlı. Hayal etmekte zorluk çekebileceğin kadar saçma yerlerde, maça kızı bana gelmeye devam etti. Her gelişinde, belki de çoğunu duyamadığım bir şeyler fısıldadı kulağıma. Bu belki de hayatla oynadığım en güzel oyundu. Yeni bir kartı, yeni bir işareti beklemenin heyecanını anlatamam sana. Gelmesini beklediğim ama gelip gelmeyeceğini bile bilmediğim, hatta gelmemesi daha muhtemel olan bir sevgili. Her ne kadar artık o masala inanmasam da. Annem, babam ve ablam öldükten sonra, bana hiçbir zaman kalan elli bir kartı sevdirmeyi başaramamış maça kızıyla daha sıkı bir mesai içinde olduğumuz için belki de, beni yönlendirmeye çalıştığını da düşünmeye başlamıştım. Öte yandan

aynı zamanlarda delirmeye başladığımı da düşünüyordum ama işaretleri takip ettiğimde olan biten her şey haklı olduğumu gösteriyordu. İnsanın bir şeye kendini inandırması, başkasını inandırmaktan zordur ama benim bir şeye kendimi inandırmam, aynı şeye başkasını inandırmamdan bile daha zor.

Bu açıklanamaz şeyi açıklamaya kalkarsam nasıl ifade edebilirim ya da hangi kelimeyi seçerim, bilmiyorum. Efsun? Sihir? Büyü? Durugörü, belki? Falcılık? Fal, galiba en doğru kelime çünkü biri tarafından bana fal bakılıyormuş gibi hissettiğim zamanlar da olmadı değil. Hayatımın bütün dönüm noktalarında neredeyse, öncesinde maça kızının bir uyaranı var. Ne iyi uyaranlar ne de kötü uyaranlar diye kategorize edebilirim bunu. Kartların çoğu tarihli. Senin yokluğunda günlüklerini okurken, bazı kartların senin de hayatının önemli günlerine tekabül ettiğini fark etmiştim. Bazen üzerine düşünürüm, acaba maça kızı kartları gerçekten de senin bana gelişinin adım adım habercisi miydi diye.

Bugün, bu soruya olabilir diye cevap vermek bile gülünç ama olabilir, Nazlı. Elif'le nikahımızın olduğu gün bulduğum maça kızı, seninle evleneceğimin işaretiydi belki de. Ablamın öldüğünü sandığım gün gördüğüm maça kızı, hayatımıza hepten dahil olacak düşman üzerine kurulan planın en büyük parçasının sen olacağının işaretiydi belki de. Yapacağım herhangi büyük bir anlaşma günü bulduğum kart, gireceğimi bile bilmediğim bir çatışma günü karşıma çıkan kart, herhangi birinin senedini işleme koyacağım gün apalakasız bir şekilde önüme düşen kart, bu ve bunun gibi onlarcası, seninle benim, bizim müjdecimizdi belki de.

Hayatım maça kızı üzerine mi kuruldu yoksa ona sahip olmak için, destenin kalan elli birini de kendime ben mi çektim bilmiyorum fakat maça kızı bir değil birçok kez beni ipten aldı. Beni ikaz etti. Hayatımı kurtardı. Günün birinde, Maçahel'i çağrıştıran gözlerinle geldin ve diğer elli bir kart yerine maça kızı diyerek, hayatımın en orta yerine yerleşiverdin. Tuhaf, değil mi? Tuhaf fakat bir o kadar etkileyici de.

Sendin.

Beni koruyup kollayan ve hayatımın yönünü kendi geliş hikayesine doğru çeviren.

Sen bil ya da bilme, farkında ol ya da olma, doğru ya da yanlış; sendin, sevgilim.

Bugüne kadar karşıma çıkan bütün kartları sakladım. Hepsi, sana emanet ettiğim o kasanın içinde. Anahtarı da zarfta. En büyük servetimi sana teslim ediyorum. Koleksiyonuma gözün gibi bakacağından şüphem yok. Ben yine bana gelen kartları biriktirmeye devam edeceğim ve sanırım ölünceye dek de bunu yapmaktan vazgeçemem.

Seni seviyorum.

Hiçbir soruyu cevapsız bırakmadığın için teşekkür ederim maça kızı. Her şeyi sana borçluyum. Varlığımı da. Çünkü sen olmasaydın, sana tutunmasaydım, o bedbaht kumarhanelerde özellikle sen bana eşlik etmeseydin, yaşamaya devam edemezdim.

İyi ki eski bir masalın içine sıkışıp kalmışım.

Ve sen, iyi ki geldin maça kızı."

Galiba ilk kez, Gökhan'ın ne demek istediğini anlıyordum.

♠

Araziden çıktıktan sonra Caitlin Howard'ın yönlendirdiği iki ajanla Vişnezade'deki otelin helikopter pistinde buluşmuş ve Çorlu Havaalanı'na uçmuştuk. Bayan Howard bütün gerekli tedbirleri ve izinleri aldığı için yalnızca bir pilot, bir kopilot, iki hostes ve benimle birlikte sorunsuz bir şekilde kalkan özel uçak on üç saat, kırk dört dakika, on yedi saniyenin sonunda Lima'ya varmıştı. Uçaktayken üzerimi değiştirmiş, açık mavi kot şortumla, beyaz yüzücü atletimi giymiştim fakat ayağımda botlarım vardı. Spor ayakkabılarımı çantama ağırlık yapmaması için koymamıştım ancak havanın bu kadar sıcak olmasını beklemediğimden, henüz Lima'ya iner inmez bu kararımdan pişman olmuştum. Havaalanında beni hazır bekleyen helikoptere binmiş ve on beş dakika kırk yedi saniye sonra, Callao Limanı'na yakın bir bölgede kalan ve sıklıkla kullandığımız marinaya yakın bir helikopter pistine iniş yapmıştım.

Saat 12:37'ydi, güneş Kilyos'tayken giydiğim ajan kostümümün bir parçası olan ve güneşin ışınlarını doğrudan emme özelliğine sahip olduğundan şüphelendiğim siyah kasketimin neredeyse içindeydi ve yanıyordum. Bir an evvel teknelerin oraya varmak ve adaya geçmek için hızlı hızlı yürüyordum. Fakat meyve tezgâhlarının arasından geçerken gördüğüm lucuma olağan güzelliğiyle beni büyülediği için duraksamam gerekmişti. Ada lucumayı çok seviyordu ve İstanbul'a dönerken ona lucuma götürecektim.

Elimde bir poşet lucumayla beraber marinaya vardım. Kiralık teknelerden birinin önüne gelerek yaşlıca adama İspanyolca seslendim: "Merhaba! Ben tekne kiralamak istiyorum."

Adam beni tepeden tırnağa süzerken ters bir ifadeyle, "Bugün açılmıyoruz," dedi.

Kaşlarım çatıldı. "Neden?" diye sordum, merakla.

"Öyle."

Callao pek tekin bir bölge olmadığı için ve adam neredeyse beni dövecekmiş gibi baktığı için muhabbeti uzatmak istememiştim ama bir diğer teknedeki adamın tavrı da farklı değildi. Bir diğerinin de. Bir diğerinin de. Normalde turist avına çıkmaları muhtemel olan hiçbir tekne sahibi bugün açılmıyordu. Benden biraz sonra gelen İngiliz olduklarını tahmin ettiğim iki turisti de reddetmişlerdi. Bir başka marinaya gitmek zorunda olduğuma inanamıyordum. Caddeye yürüdüm ve sabırla bekleyerek bir taksi çevirdim. Fakat bu yalnızca, otuz dokuz dakika on yedi saniye daha kaybetmeme sebep olmuştu ve ne hikmetse, uğradığım hiçbir marinadaki hiçbir tekne sahibi de bugün açılmayı ya da tekne kiralamayı kabul etmemişlerdi. Yeniden taksiye binerek Miraflores'e doğru yola çıktım fakat trafik öyle kötüydü ki ilerlemek mümkün görünmüyordu, o yüzden taksiciye kendimi motosiklet kiralanan bir dükkanda bıraktırdım.

Miraflores'e vardığımda ilk yaptığım şey kendime güneş kremi almak olmuştu. Ardından da güneş gözlüğü. Evden çıkmadan evvel Bora'nın kasada tuttuğu dolarları cüzdanıma koymayı akıl ettiğim için kendimi tebrik etmiştim. Yüzüme, kollarıma ve bacaklarıma kremi yedirdim. Spor ayakkabı alıp botlarımı da değiştirsem hiç fena olmazdı ama o kadar vakit kaybetmek

istemiyordum. Motoru, Sara'nın oteline doğru sürdüm. Bora'nın bu oteli koruma altına aldığını ve civarda genellikle adamlarının olduğunu biliyordum, -her ne kadar bu düzenin hâlâ devam edip etmediğini bilmesem de- tek istediğim kendimi göstermek, burada olduğumun anlaşılması ve Bora'nın bana ulaşmasıydı.

Sara beni görür görmez büyük bir şaşkınlığa bürünmüş, beni lobideki oturma gruplarından birine yönlendirmiş, yanımızdaki görevliden bize içecek soğuk bir şeyler getirmesini istemiş ve yalnız kaldığımız ilk anda, "Nazlı? Neden buradasın?" diye sormuştu.

"Bora Lima'da olmalı," dedim. Sara'nın kaşları hepten çatıldı. "Sana uğradı mı?"

"Hayır," dedi, şaşkınlığını bastırmaya çalışırken. "Siz... Temelli dönmediniz mi? Neden buraya gelsin ki Bora?"

"Bazı gelişmeler yaşandı," dedim kısaca. Sıkıntı dolu bir nefes verdim. "Adaya geçmem gerek Sara ama bugün hiçbir tekne açılmıyor!"

"Evet, bizim de birkaç otel misafiri için düzenlediğimiz turlar iptal oldu," dedi Sara, başını sallarken. "Sahil güvenlik özel bir operasyon düzenliyor olmalı yoksa hava mis gibi." Ardından aklına gelen şeyle gözleri kısıldı. "Bütün Lima'nın liman trafiğini bozacak değil ya?!" dedi, sorar gibi. "Mümkün olamaz böyle bir şey, değil mi?"

"Bilmiyorum Sara..." dedim, karışık bir ifadeyle. "Callao'ya gittim. Liman yakınlarındaki küçüklü büyüklü marinalara tek tek uğradım. Balıkçı teknelerinin olduğu bölgeye bile geçtim. Taksideyken de şehir merkezindeki ve Miraflores'teki marinaları, yat kulüplerini aradım. Hiçbirinin bugün için kiralık tekneleri yokmuş!"

Sara hafifçe bana doğru yaklaştı. "Bu, Bora'yı aşmaz mı?" diye sordu, düşünceli bir tavırla.

"Bilmiyorum," dedim yine. Garsonun getirdiği buz gibi sudan kocaman bir yudum aldım. "Lima'da kendine büyük bir ağ kurduğunu biliyorum. O yüzden sorunsuz bir şekilde saklanabildik. Birilerinden yardım aldığı muhakkak!"

Sara'nın bir an için duraksadığını hissedince, "Bildiğin bir şey mi var?" diye sordum.

"Yok," dedi.

"Sara!" dedim, kızgın bir tavırla. "Söyle bana aklına ne geldiyse!"

"Nazlı..." dedi içtenlikle. "Bak, Lima'nın bazı bölgeleri oldukça güvenliyken, bazı bölgeleri berbat durumda, biliyorsun..." Sabırsızca bacağımı sallıyordum. "Daha evvel Bora'nın özellikle Callao bölgesinden birileriyle görüştüğüne şahit oldum. Buranın artık yerlisi olmuşsan görünüşlerinden, tarzlarından ya da aksanlarından bile tanırsın onları çünkü. Muhtemelen oranın en nüfuzlu adamlarıydı görüştüğü kişiler. Kimlerdir ben bilmem ama Bora onlardan yardım aldıysa, bugün yaşanan şey oldukça normal kabul edilebilir. Çünkü onların içinde bazı adamlar var ki hem suçlular hem de güvenlik güçlerine söz geçirebilirler."

"Hangi mahalleden?" diye sordum yekten.

"Hayır!" dedi, keskin bir ifadeyle. "Seni bir

favella

bölgesine göndermeyeceğim!" Yüzüne bunu düşünmek bile istemediği belli bir ifade yayılmıştı. "Uyuşturucu ticareti, gasp, hırsızlık kol geziyor o mahallelerde! Ayrıca diyelim ki Kara'yı tanıyan birini ya da birilerini buldun... Bunlar güvenilir adamlar değiller ki, nasıl güveneceksin?!"

"Başka çarem yok!" diye çıkıştım sertçe. "Adanın koordinatlarını bilmiyorum, helikopterle gidemem! Bir tekneye ihtiyacım var!"

Sara bana delirmişim gibi bakıyordu. "O mahallelerden birine girdiğin an başına neler geleceği hakkında bir fikrin var mı?!"

♠

Bazı ülkelerin, şehirlerin veyahut ilçe ya da semtlerin, girilmemesi gereken bazı bölgeleri, mahalleleri, sokakları olurdu. Türkiye'de böyle bir tecrübem olmadıysa da Amerika'da, Rusya'da ve Meksika'da olmuştu. Yani bu

mahallelerde başıma neler gelebileceği hakkında az çok da olsa bir fikrim vardı. Rusya'da ve Meksika'da hiçbir zaman yalnız olmamıştım ve fakat Amerika'da bunun üstesinden tek başıma geldiğim zamanlardan geçmiştim. Yine de her ne kadar bunu tek başıma yaşasam da güvendiğim en önemli şey şüphesizdi ki oradaki çevremdi. Peru'da ise böyle bir çevrem olmadığı gibi, bazı bölgeler hakkında anlatılanları Sara'dan, eşinden, sınırlı da olsa zamanla samimiyet kurduğum yerli esnaftan ve buraya benden çok daha hakim olan Selim ve Bora'dan dinlemiş; merak ettiğim için de internete düşen haberleri okumuş, YouTube'da çekilmiş bazı videoları izlemiştim. Suç oranının yüksek olması beni korkutan bir şey değildi ama ciddi bir tehlikenin varlığını da inkâr edemezdim. Yalnızca elim kolum bağlı oturup Bora'nın ruhunun ölmesini beklemektense, ona ulaşmanın bütün yollarını denemek zorunda olduğumu biliyordum.

Çünkü belki o bile farkında değildi ama bana ihtiyacı vardı.

Onu hep bir şekilde hayatta tutan maça kızına.

Siyah kasketim, siyah güneş gözlüğüm, içimdeki siyah sütyeni fazlasıyla belli eden beyaz yüzücü atletim, kot şortum, siyah kışlık botlarım ve sırtımdaki siyah deri sırt çantamla, Sara'yı zar zor ikna ederek adını aldığım Callao'daki mahallelerin birine dalarken, dışarıdan nasıl göründüğümü merak etmiştim. Muhtemelen ne bir turiste benziyordum ne de bir yerliye. Burada da benzer birçok yerde olduğu gibi, bu mahalleden olmayan insanların sevilmediğini ve daha ilk adımlarımda çeşitli gözcülerin radarına girdiğimi biliyordum. Bora'nın Peru'da olduğumu çoktan öğrendiğine ama beni yanında istemediği için uzaktan göz hapsinde tuttuğuna dair içimdeki minicik umut kırıntısı da bu mahalleye girdiğim anda yok olmuştu. Böylece, nereye yürüdüğümü biliyormuş gibi attığım adımların kendilerinden oldukça emin görünmelerini sağlamaktan başka bir çarem de kalmamıştı. Korkusuzluk, sıkı sıkıya tutunduğum tek şeydi.

Binalar derme çatma ve nizamdan oldukça uzak; sokaklar dar, kimisi bozuk asfaltken kimisi de patikadandı. Önünden geçtiğim herkes gözünü bana dikiyor ve kendi aralarında alenen benim hakkımda konuşuyorlardı. Duyamasam da tahmin edebiliyordum: Kimdim? Burada ne arıyordum? Yolumu mu kaybetmiştim? Ve benden nasıl faydalanabilirlerdi? Gaspa uğrayacağımı biliyordum ama her şeyimi feda etmeye zaten hazırdım. İki şey

hariç. Hiç istemeyerek de olsa alyansımı ve Betül Karabey'den yadigâr yüzüğümü çıkartmış, küçük plastik bir poşete koyarak sütyenimin içine saklamıştım.

"Dur bakalım..." Köşeyi döndüğümde, en fazla on altı on yedi yaşlarında olması muhtemel iki çocuk önümü kesmişti. Konuşan çocuğun üstü başı kir içindeydi, diğeri ise nispeten daha temizdi fakat onun da cılız bedenini saran kıyafetler yırtık pırtıktı. "Sen kimsin?" Konuşan çocuğun yanağındaki derin bıçak izine gözlerim takılmıştı. "İspanyolca biliyor musun?!"

"Patronu arıyorum," dedim, İspanyolca bildiğimi gösterircesine. Çocuğun bakışları kısıldı. "Kara'yı tanıyor musun?" diye sordum. Çocuk dönüp arkadaşına baktığında tanımadığını anlamıştım. "Patronun tanır mutlaka," diye ekledim.

"Buranın patronu benim!" dedi çocuk gülerek. Cebinden çıkardığı çakıyı açıp bana doğrulttuğunda diğer çocuğun gözlerindeki tedirginliği fark etmiştim. Çakıyı doğrultan da diğerinin tedirginliğinin farkındaydı ve beden dilinden, onu korumak istediğini ve başına bir iş gelmesinden çekindiğini anlamıştım. "Sökül üzerindeki bütün paraları!" dedi, gücün kendilerinde olduğunu belli edercesine.

Sağ cebimden yirmi adeti iç içe katlanmış yüz dolar çıkardığımda şaşkınlıkla birbirlerine bakmışlardı. "Daha fazlası da var!" dedim, parayı onlara uzatırken. "Eğer bana yardım ederseniz, daha fazlasını da veririm!"

"Çantanı ver!" dedi çocuk.

Ellerimi kaldırdım. "Tamam," dedim, sakin bir tavırla. Çocuk, yanındaki cılız çocuğa başıyla çantamı almasını işaret etti. Çantamın askılarını yavaşça çıkardım ve cılız çocuk bana yaklaştığı an, askılardan birini boynuna geçirip, arka cebimden çıkardığım çakıyı boynuna dayadım. "Sakın yanlış bir şey yapma!" Elinde çakı olan çocuğun gözleri şaşkınlıkla bezeli bir endişeyle kocaman açılırken, sırtımı duvara doğru yaslayacak şekilde konum aldım. "Arkadaşın ölsün istemezsin, değil mi?"

"Bırak onu, yoksa buradan sağ çıkamazsın!" Sokağın başından ve sonundan bize doğru insanlar koşmaya başlamışlardı. "Yaklaşmayın sakın!" dedi

çocuk, gitgide sayıları artarak etrafımızı çevreleyen insanlara. "Abel sakin ol!" Kiminin elinde sopa, kiminin elinde bıçak, kiminin elinde ise silah vardı ve hepsi öfkeyle bana bakıyordu. "Kimse bir şey yapmasın!" dedi çocuk. Belki de kendi insanlarını benden iyi tanıdığı için, onların bana yanlış bir şey yapacağından ve günün sonunda Abel'in zarar göreceğinden emindi. "Onu hemen bırak dedim sana!" diye bağırdı.

"Patronunuz gelsin!" dediğimde, kalabalığın yarattığı uğultu büyümeye başlamıştı. "Patronunuza söyleyin! Patronunuz gelsin!"

"Hemen Abel'i bırakmazsan..." dedi, elinde kalınca zincir olan iri yarı bir adam. "Seni doğduğuna pişman ederim, sürtük!"

"Eğer laflarına dikkat etmezsen, Abel'in kellesini eline almak zorunda kalacaksın!" Muhtemelen bu şekilde atarlanabilmeyi, yeri geldiğinde tam bir sokak adamına dönüşebilen, -belki de Meksika Karteli'nden olduğu içindir- Sergio Morris'ten öğrenmiştim ve İspanyolca'nın argosunda da bence fena değildim. "Eğer bu çocuğun bok yoluna gitmesini istemiyorsanız, bana patronunuzu çağırın!"

"Burası fabrikaya mı benziyor güzellik?!" diye bağırdı, elinde bana doğrulttuğu silah olan başka bir adam. "Burada herkes kendi kendinin patronudur!"

İnsanların attığı iğrenç kahkahalar karşısında sinirlerimi sağlam tutmaya çalışırken, "Eminim ki burada da bir hiyerarşi vardır!" dedim. Çakıyı çocuğun boğazına ciddi olduğumu göstermek istercesine biraz daha bastırdım. "Yoksa hepiniz birbirinizi öldürürdünüz!"

"Bu karının çantasında kesin mal da vardır," dedi bir adam.

"Kesin!" dedi, başka bir adam. "Onu böyle uçuran şeyin tadına bakmak için Abel'i gözden çıkarabiliriz bence!"

Abel'in kollarım arasında titrediğini hissettiğimde, elinde çakı olan çocuk, "Sakın!" diye bağırmıştı, konuşan adama. "Seni öldürürüm!"

"Denemesi bedava!" diye karşılık verdi, aynı adam.

"N'oluyor burada?!" Duyulan sert ses oluşacak kaosu engellerken gürültüyü de bir anda kesmişti ve kalabalık anlaşmış gibi ikiye ayrılarak adama yol açmıştı. "Neyi paylaşamıyorsunuz yine?!"

"Pedro!" dedi, genç bir çocuk. "Sürtüğün teki Abel'i öldürmeye kalktı!"

Pedro denen adamın bana çevrilen gözleri bir an için kısılırken, elinde çakı olan çocuk öfkeyle bağırmıştı: "Kardeşimi bırakmıyor! Raúl'a kalsa, birkaç gram mal için kardeşimi feda edecek!"

"Ne yaptınız kadına?!" diye sordu Pedro.

"Para istedik sadece!" dedi çocuk, gözlerinden yaşlar akarken. "Tutturmuş patronu görmek istiyorum diye!"

Pedro'nun bakışları yeniden bana çevrildi. "Sen Kara'nın karısısın, değil mi?"

"Evet!" Heyecanlandığımı belli etmemeye çalışmıştım. "Patron sen misin?!"

"Bırak çocuğu," dedi Pedro.

Başımı iki yana salladım. "Patron musun, değil misin?!"

"Burada patron diye bir şey yoktur," dedi Pedro, alayla gülümserken. "Ama neyse derdin çözecek insanlar vardır. Çocuğu bırak, benimle gel."

"Açıkçası..." dedim, düşünceli bir tavırla. "Bu çocuğu bırakırsam güvende olabilir miyim, emin değilim."

"O çocuğu sadece abisi umursuyor," dedi, elinde çakı olan çocuğu çenesiyle gösterirken. "O yüzden, çocuk elindeyken de çok güvende hissetmemelisin."

"Kara kim Pedro?!" dedi, elinde zincir olan adam. "Birisi bize üstünlük taslamaya mı çalışıyor?!"

"Kara'yı tanımam ama karısı fenaymış!" dedi bir adam, beni bakışlarıyla süzerken. "Üzgünüm Pedro ama ilk biz geldik..."

Pedro bir eliyle adamın yanaklarını sıkıştırıp, belinden çıkardığı silahı da ağzının içine soktu. "Anlamadım?!" dedi, hareketlerine tezat bir sakinlikle. "Bana meydan mı okuyorsun?!" Adam başını korkuyla iki yana salladığında Pedro'nun patron olduğuna ikna olmak üzereydim. "Ben de öyle düşünmüştüm..." dedi, silahı adamın ağzının içinden çekerken. "Şimdi ben bu kadını buradan alıp gideceğim. Eğer bana karşı çıkacak olanınız varsa şimdi karşı çıksın." Bakışları sayılarını ancak sayabildiğim otuz dokuz kişinin üzerinde tek tek gezdi. "Ama şimdiden söyleyeyim. Bu kadın, Sarı Şeytan'ın misafiri..."

İnsanların gözlerine yerleşen korkuyu an be an görmüştüm. "Nasıl olur?!" dedi, içlerinden biri. "Sarı Şeytan, asla bir kadınla görüşmez ki..."

"Kim bu kadın?" diye sordu, başka biri.

"Patron dediği Sarı Şeytan'mış..." dedi başka biri.

"Sarı Şeytan'ın misafirine bıçak çekmeye devam ediyorsun!" dedi Pedro, Abel'in abisine. Abel'in abisi elindeki çakıyı bırakırken Pedro bana dönmüştü. "Sana da son kez söylüyorum," dedi, tehditkâr bir sesle. "Onu bırak ve benimle gel."

Abel'in boğazındaki çakıyı çektiğimde, abisi hızlıca koşmuş ve kardeşine sarılmıştı. Pedro bir kolumdan tutarak beni kollamak ister gibi hafifçe arkasına aldı ve kalabalığın içinden geçip yürümeye başladık. Bir dar sokaktan diğerine geçiyor, uzun basamaklı merdivenlerden çıkıyor, her nereye gideceksek bir türlü varamıyorduk. Pedro benimle konuşmuyordu, sık sık arkasına bakarak takip edilip edilmediğimizi kontrol ediyordu ve biriyle mesajlaşıyordu. Yaptığım seçimin doğru olup olmadığını bilmesem de en azından Kara'yı tanıyor olmasına istinaden, en mantıklı görünen yoldan gittiğimi düşünerek kendimi rahatlatmaya çalışıyordum. İki katlı, yüksek girişli eskice bir binanın önüne geldiğimizde, merdivenlerde bekleyen üç adama başıyla selam verdi. İçeri girmeden evvel ayakkabılarını çıkardığını görünce ben de botlarımı çıkardım. Sağ botumun içindeki çakıyı fark ettiğine emindim ama onu arka cebime koymama hiçbir şey dememişti.

Oturma odasından hallice bir yere geçtiğimizde, geniş kanepede uzanıp televizyon izleyerek sarma sigara içen, genç ve güzel bir kadınla

karşılaşmıştık. Kadın bizi fark ettiğinde hafifçe doğruldu ve televizyondan çektiği bakışlarını bana çevirdi. Beni aksi bir ifadeyle tepeden tırnağa süzerken, televizyonun sesini kısmıştı. "Buraya bir kadın giremez, bilmiyor musun?!" diye sordu Pedro'ya.

"Bu kadın milyon dolarlar değerinde," dedi Pedro gülümseyerek.

Kadın çatılmış kaşlarıyla yeniden bana baktığında milyon dolarlar etmeyeceğimi düşündüğü belliydi. "Ne saçmalıyorsun sen?!"

Pedro karşıdaki kanepeye otururken, "Sarı Şeytan nerede? Geleceğimizden haberi vardı," dedi.

Kadın sigarasını söndürdü. "Bana bak Pedro!" dedi, tehditkâr bir tavırla. "Eğer kocamın kafasını karıştırırsan, seninkini keser eline veririm..."

Kaşlarım havalanırken, başka bir adamın kahkahası odayı doldurmuştu. Sarışın, irice sayılabilecek, uzun boylu bir adam odaya girdi. Nihayet kahkahası dinince bakışları bana çevrildi. "Gabriela biraz kıskançtır." Gabriela kendine bir sigara daha sararken ağzının içinde anlaşılmaz bir şeyler mırıldanmıştı. Adam elini tokalaşmak için bana uzattı. "Nico." Daha sonra eliyle Pedro'nun yanındaki koltuğu işaret etti. "Otursana."

"Kara'yı tanıyor musun?!" diye sordum, Nico Gabriela'nın yanına otururken. "Kocamı!" diye de ekledim, Gabriela'nın hoşnutsuz bakışlarından kurtulmak için.

"Tanıyorum," dedi Nico.

Derin ve şükür dolu bir nefes verirken, Pedro'nun yanına oturdum. "Onun yanına gitmem gerek." Nico'nun kaşları çatıldı. "Lima'da tek bir tekne bulamadım! İstediğim tek şey bir tekne! Bana tekne ayarlayacak kadar güçlü olduğunu tahmin ediyorum!"

"Bugün açılmak yasak," dedi Nico, Gabriela'nın uzattığı sigarayı alırken.

"Bunun bir safsata olduğundan eminim," dedim, dik bir tavırla.

"Safsata değil," dedi Nico. Sigarasını ateşledi. "Ben yasakladım. Ve kimse açılmıyor."

Doğru yerdeydim. "Lütfen..." dedim, içtenlikle. "Kocamın yanına gitmem gerek."

Nico derin bir nefes alırken, yan gözle bakışları benim üzerimde olan Gabriela'ya baktı. "Kara, bana böyle bir şey yaşanacağını söylemedi. Ona burada olduğunu ve yanına gitmek istediğini haber vermeliyim."

Önce hızlıca, "Hayır, sakın!" dedim. Ardından da kaşlarım çatıldı. "Nasıl yani?" diye sordum şaşkınlıkla. "Ona ulaşabiliyor musun?"

Pedro güldü. "En iyi adamlar Kara'nın yanında olduğu için şanslısın." Bakışlarım merakla ona çevrilmişti. "Ucuz atlattın, burnun bile kanamadı."

"Senin de hakkını yemeyelim Pedro," dedi Nico, gülümseyerek. "Gözcülerin, mahallemize giren yabancı birini sana erkenden haber vermese, şu an ölü olabilirdi." Nico'nun keskin bakışları yeniden gözlerimle birleşti. "Kara'ya burada olduğunu ve onun yanına gitmek istediğini söylemeden seni bir tekneye bindirirsem de ölebilirsin. Çünkü... Adaya yaklaşan tekneler için vur emri verdi."

Öfkeli bir soluk verdim. "Kahretsin!"

Nico başıyla bir işaret verdiğinde Pedro cebinden telefonunu çıkarttı ve telefonu hoparlöre vererek birini aramaya başladı. Telefon altıncı çalışında ancak açılmıştı. "Evet?" dedi Selim, tok bir sesle.

"Pedro ben. Kara'yla konuşmam gerek."

"Bana söyle," dedi Selim.

"Kara'yla konuşmam gerek!" dedi Pedro, yine.

On iki saniye sonra Bora'nın ifadesiz sesi duyulmuştu: "Ne var?"

"Bir sorunun var Kara," dedi Pedro, gözlerimin içine bakarken.

"Ben hiçbir sorunum olmasın diye size yirmi beş milyon dolar verdim!" dedi Bora, ifadesizliğini koruyarak. "O yüzden o sorun benim değil, sizin sorununuzdur!"

"Aslında gerçekten senin sorunun," dedi Pedro gülerek. "Ama sen sorunu bize vermek istersen, seve seve kabul ederiz, orası ayrı..." Bora muhtemelen konuştuğu adamın ne demek istediğini algılamaya çalıştığı için sessiz kalmıştı. Pedro içine sesli bir nefes çekti. "Siyah saçlı, yeşil gözlü, seksi bir sorun..."

"Ne?!" dedi Bora.

"Karın burada Kara," dedi Pedro.

Bora, sanki hayatında duyduğu en saçma şey buymuş gibi, "Ne saçmalıyorsun?!" diye sordu.

"Mahallemize küçük bir ziyarette bulundu," dedi Pedro, derin bir nefes verdikten sonra. "Karını, ona saldırmak isteyen onca silahlı heriften kurtarmam gerekti! Sarı Şeytan'a gelmiş, tekne istemeye... Onu bir tekneye bindirip yanına gönderebilirdik ama karının ölümü, senin adamlarının elinden olsun istemedik. Tahmin edersin ki bunların hiçbirini bedavaya yapmadık. Karını almak için kaç milyon dolar daha feda edeceğini merak ediyoruz."

"Telefonu ona ver!" dedi Bora.

"Konuş, duyuyor," dedi Pedro.

"Nazlı?!" dedi Bora, kızgın bir sesle.

"Efendim?" dedim, sakin çıkması için gerçekten de çabaladığım bir tonlamayla.

"Ne işin var Nazlı orada?!" Bora'nın sesi, Pedro'nun kendisine boş bir şantaj yaptığını umuyormuş ama bütün hayalleri yıkılmış gibi çıkmıştı.

"Yanına gelmem gerek," dedim.

"Pedro!" dedi Bora yürek hoplatan, keskin bir tonlamayla. "Ne kadar istersen vereceğim. Nazlı'yı, tırnağının ucuna zarar gelmeyecek şekilde havaalanına götür ve İstanbul'a gittiğine emin olduğun herhangi bir uçağa bindir!" Nico'nun ve Gabriela'nın da aynı benim gibi kaşları çatılmıştı. "Özel ya da tarifeli uçuş hiç fark etmez!"

"Anlaşıldı," dedi Pedro, Nico'yla göz göze geldiğinde.

"Siz..." dedim, yapay bir merakla. "Kara'nın adamları mısınız?"

"Biz kimsenin adamı değiliz!" dedi Nico, ona hakaret etmişim gibi savunmaya geçerken.

"O zaman neden ondan emir alıyorsunuz?!" diye sordum, inanamaz gibi.

"Nazlı!" dedi Bora, uyarıcı bir tonlamayla.

"Yani çantamdaki silahlardan biriyle sizden birini öldürdüğümde, bana zarar verme ihtimaliniz var!" dedim, başımı aşağı yukarı sallarken.

"Karın İstanbul'a gitme fikrinden hoşlanmadı," dedi Pedro, ters bir tavırla. "Belli ki kendisi durumun ciddiyetinin farkında değil."

"Evet, hoşlanmadım!" dedim, hırsla ayağa kalkarken. "Bana derhal bir tekne ayarlayın!" Pedro ve Nico birbirlerine bakmışlardı. "Kara, kaç milyon dolar veriyorsa, ben iki katını veriyorum! Kabul etmediğiniz takdirde, birini öldüreceğimi söylememe gerek yok herhalde?!"

♠

Güneş battıktan sonra Pedro ile birlikte mahalleden çıkmış, liman yakınlarındaki marinaya geçmiş ve birlikte küçük bir balıkçı teknesine binmiştik. Her ne kadar Pedro'nun benimle gelmesine gerek olmadığını söylesem de Sarı Şeytan bunu kabul etmemişti ve beni Kara'ya bizzat teslim etmek istiyorlardı. Aslında bana bir rehine muamelesi mi yapılıyordu, eğer öyleyse neden kimse çantamın içindeki silahları almamıştı, silahlarıma rağmen güçlü olanın ben olmadığına mı eminlerdi, oraları pek kurcalamak istememiştim. Balıkçı teknesi seyir hâlindeyken karşımda oturan ve gözlerini

doğrudan bana diken Pedro'yu önemsememeye çalışmış ve neden burada olduğumu kendime hatırlatmak için gözlerimi kapatarak, zihnimi dinlendirmeye çalışmıştım. Çantamdaki sular çoktan bitmişti, kimseden su istemek istememiştim ve artık karnım da çok acıkmıştı. Yorgunluk, fiziken de güçsüz hissetmeme sebep oluyordu ama Bora'nın karşısında ayaklarımın yere sağlam basması gerektiğini biliyordum.

"Güçlü kadınlardan çok hoşlanırım," dedi Pedro, yolculuğumuzun yedinci dakika, on üçüncü saniyesinde. "Sen bugün şanslı günündesin ama kendim için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Evli olman benim için büyük talihsizlik."

Bize doğru yaklaşan sürat teknesinin sesini duyduğumda gözlerimi nihayet açmıştım. Balıkçı teknesi de sürat teknesi gibi yavaşlarken Pedro bana manidar son bir bakış atarak ayaklanmıştı. Çok geçmeden Bora görüş açıma girdi. Üzerinde siyah bir kot pantolon ve beyaz keten bir gömlek vardı. Dağınık saçları, onu olduğundan daha hırçın gösteriyordu. İki tekne birbirine olabildiğince yaklaştığında, sanki hasar tespiti yapıyormuşçasına beni hızlıca süzdü ve sürat teknesine geçmem için elini bana doğru uzattı. Elini tutabilirdim, eğer Pedro kolumdan tutarak beni kendine doğru çekmeseydi.

Bora'nın bir mızraktan farksız bakışları Pedro'ya çevrildi. "Parayı getirdin mi Kara?!"

"Siktiğimin adasında banka yok!" Sesi öyle sertti ki Pedro'yu bilemesem de benim tüylerim diken diken olmuştu.

"Sen bir banka bulana kadar... Seve seve onu yanımda tutabilirim." Bora zaten yeterince sinirliydi, Pedro da üzerine tuz biber ekiyordu.

"Beni tahrik etmek istediğine emin misin?" diye sordu Bora, kan dondurucu bir sakinlikle.

"Eğer adada işin bittiğinde parayı teslim etmezsen, Peru'dan onunla çıkamazsın..." dedi Pedro, gözdağı verir gibi. "O zaman, tahrik etmek nasıl oluyor, görürsün." Bana döndü. "Tanıştığıma çok memnun oldum, güzel sorun. Her zaman beklerim mahallemize. Bir dahakine, yalnızca beni görmek istediğini söylemen yeterli..."

Bora'nın gülümsemesi içinde olduğumuz okyanus kadar karanlık ve tehlikeli durmasa, çok güzel olduğunu söyleyebilirdim. "Tek bir kelime daha edersen, sen bana ödeme yapmak zorunda kalacaksın. Canın karşılığında."

Pedro kolumu bıraktığında Bora'nın bana uzattığı elini tuttum ve sürat teknesine geçtim. Dengemi sağladığımdan emin olduğu ilk anda beni bıraktı ve balıkçı teknesine geçerek Pedro'ya sert bir kafa attı. "Yerinde olsam..." dedi, Pedro yere düşerken. "Bugünü, bugün olan her şeyi ve Nazlı'yı hafızamdan silerdim!" Pedro yerde yatmasına rağmen eğlendiği belli bir kahkaha atmıştı. "Peru'dan ayrılmadan sana bir hafıza testi yapacağım. Yalnızca kelimelerin değil, bakışların da bu teste tabii olacak!"

Bora yeniden sürat teknesine geçip hızlıca balıkçı teknesinin yanından ayrılırken sonunda ona ulaşabilmenin haklı gururunu yaşıyordum.

"Ayyy sevgilim!" dedim, yanındaki koltuğa otururken. "Başıma neler geldi neler!" Motorun sesine rağmen beni duyduğuna emindim, zaten bağırıyordum da ama hiçbir tepki vermeden yalnızca önüne bakıyordu. "Sığınağa ulaşmak mı daha zordu yoksa ormandan çıkmak mı, karar veremiyorum! Kapıya dokunmak istediğim an elektrik çarptı beni, biliyor musun?! Nasıl canım yandı, sana anlatamam!" Böylesine ifadesizliğe bürünmesi aslında beklediğim bir şeydi çünkü burada olduğum için bana çok sinirli olduğunu tahmin edebiliyordum. "Meğer o kapı tuzakmış! Allah'tan Falcon'a mesaj attım! Meğer herkesin mesajlarını da Gökhan kendine yönlendirmiş! Ben bana engel olacak ya da peşime takılacak sandım ama ilk kez sana saygı duymayı seçti! Beni ormandan kendi çıkardı, düşünebiliyor musun?! Yoksa zaten valla pes etmiştim! Bir bulmaca çözüyormuşum gibi oradan oraya, oradan oraya, boşu boşuna onca saat harcadım..."

Bora hiçbir cevap vermeyince, susup susmamayı düşünmüştüm. Bu sırada da ayağa kalkmış, çantamı çıkarmış ve yere koymuş, ardından da yeniden yanına oturmuştum.

"Caitlin'i ikna edeceğim diye de canım çıktı!" dedim, serzenişte bulunur gibi. "Evden çıkmadan ne diller döktüm kadına! En son işte senin Mehmet Şahindağ'ı öldürmeyeceğini söyleyerek, zar zor da olsa bana yardım etmesini sağladım! Tehdit ettim yani, elimizdeki videoyla!" Sürat teknesinin hızından ötürü yüzüme çarpan rüzgâr, tutmasam kasketimin kafamdan çıkıp gitmesine

neden olacaktı. "Ama işte buraya gelince de işlerim rast gitmedi! Hiçbir tekne açılmayınca, ben de Sara'ya gittim! Allah'tan senin Callao bölgesinden birileriyle iş birliği içinde olduğunu tahmin etti de Sarı Şeytan'ı buldum! Ay ne korkunç bir mahalle! Ellerinde zincirler, sopalar, bıçaklar, silahlar... Pedro gelmese girişeceklerdi valla bana! Kurtardı beni, sağ olsun! Gerçi onlar da pek havalı değiller! Genel olarak Peru'nun mafyalarını da sevmedim ben, çok maganda tipler!"

Sürat teknesi adanın iskelesine yanaşırken, bakışlarım kumsala çevrilmişti. Kumsalda ahşap bir platform üzerine kurulmuş büyükçe bir çadır, çadırın önünde de sönmeye yüz tutmuş bir ateş vardı. Bora çantamı da alıp sürat teknesinden indiği sırada, daha evvel hiç görmediğime emin olduğum bir adamı, tekneyi iskeleye bağlamaya girişmişti. Bora'nın elini tutarak tekneden inmiştim fakat ayaklarım iskeleye basar basmaz Bora elimi bırakmış ve önden önden yürümeye başlamıştı.

Adamız bıraktığımız gibi değildi. Bıraktığımız gibi olmayacağını aslında biliyordum, çünkü bir daha dönmemek üzere buradan giderken bizden hiçbir iz kalmasın diye büyük bir yangın çıkarılmıştı ve fakat eşsiz günler geçirdiğimiz adamızı bu şekilde görmek beni dumur etmişti. "Neredesin Bora?!" diye bağıran Mehmet Şahindağ'ın acı içindeki sesini duymak ise, açıkçası biraz da tedirgin hissetmeme sebep olmuştu. Bütün ihtişamını kaybeden ama bir zamanlar muhteşem anılarımıza ev sahipliği yapan bu kara parçası oldukça yoz, ıssız ve yabancı görünüyordu.

Selim hızlı adımlarla bize doğru yaklaşırken Bora kumsalda durmuştu. O durduğunda ben de biraz gerisinde durmak zorunda hissetmiştim. Doğruca çantamı açtı. Çantamın içindekilere baktı. Ada'ya götüreceğim lucumaları gördüğünde ne düşündüğünü bilmiyordum. Çantamdaki iki silahı, çakıyı, zehir dolu dört şırıngayı kumların üzerine attı. Mehmet Şahindağ hâlâ Bora'ya sesleniyor, ona hitaben nerede olduğunu soruyor, neredeyse hiç es vermiyordu. Bora fondaki bu sese alışmış ve sanki hiç duymuyormuş kadar rahat bir tavırla, kumların üzerindeki mini cephanemi kastederek, "Yok et bunları Selim!" dedi. Çantamın bütün gözlerini kontrol ettiğinden emin olduğunda, çantamı da laptop'ımla beraber kumların üzerine bırakmıştı. Hızlıca bana döndü, eğildi ve üzerimi aramaya başladı. Botumun içindeki

çakıyı kumların üzerine attı. Arka cebimdeki çakıyla telefonumu aldı ve onları da diğerlerinin yanına gönderdi.

Göğsüme dokunduğunda ve sütyenimin içindeki çakıyı da hissettiğinde, "O kalsa olur mu?" diye sordum. Kapkara gözleri, gözlerime değince bir açıklama yapmam gerektiğini düşünmüştüm. "Tamamen savunmasız kalırım yoksa..."

"Korkuyor musun sen?" diye sorduğunda, sesinin tınısında merak vardı.

"Hadi ama Bora Karabey! Ağaç oldum burada! Yoksa duydukların seni korkuttu mu?!"

Mehmet Şahindağ'ın alay dolu kahkahasına kulaklarımı kapatmaya çalışırken, "Bağlı, değil mi?" diye sordum.

"Benim bile tedbirsiz dalmayacağım mahalle, Mehmet Şahindağ'dan daha tehlikeliydi senin için!" dedi, kızgın bir tavırla. "Adamlara meydan okurken, onların damarına basmak için Kara'dan neden emir aldıklarını sorarken, seni İstanbul'a götürmeye kalkarlarsa onları öldüreceğini söylerken hiç korkmuyordun?!"

"Seni bekliyorum Bora!" diye bağırdı Mehmet Şahindağ. "Neredesin?!"

"Evet," dedim, haklı olduğu için. Yutkunmaya çalıştım. "Ama şimdi burada..." Etrafıma bakındığımda, çantamın içinden ve üzerimden çıkan bütün silahları Selim'in büyükçe, depolama alanı gibi duran çelik bir dolaba kaldırdığını görmüştüm. "Ne bileyim..." dedim, yeniden Bora'nın gözlerine bakarken. "Burayı böyle görmek..."

"Görmemeliydin Nazlı!" dedi sertçe. "Burada olmamalıydın!"

"Gecenin bu saatinde, bu soğukta, kızının yanına yatıp uyumak yerine bunca aksiyonu yaşıyorsan, gerçekten gitmen gerekiyordur. Buna şaşıracak da değilim. Çünkü biliyorum ki maça kızının ona gidişi engellenemez."

"Ama maça kızı ona geldiğinde sevinmeyecek, hatta çok kızacak..."

"Yanlış! Bora, kaç sene geçerse geçsin, maça kızı ona geldiğinde hep sevinir... Ha ama bu, kızmayacağı anlamına gelmez, orası başka."

"Gelmek zorundaydım..." dedim, sıkıntılı bir nefes verirken. "Maça kızına ihtiyacın vardı."

"Alyansın nerede?" diye sordu, dümdüz bir sesle.

Aklıma yeni gelmiş gibi hızlıca sütyenimden plastik poşeti çıkardım. "Çalmaya kalkarlar belki diye saklamıştım..." dedim, poşeti açarken. "O mahallede gasp olayları var diye..." Betül Karabey'den yadigâr yüzükle alyansımı hızlıca parmağıma taktım. "Çakı kalsın mı?" diye sordum.

"Bu adada kimsenin silahı yok," dedi, bir kanun metni okuyormuş gibi. "Ve olmayacak da! O yüzden sende de bir çakı kalmasına izin veremem."

"Sıkıldım ama!" diye bağırdı Mehmet Şahindağ. "Uykum geldi! Neredesin?!"

Sütyenimdeki çakıyı çıkardım ve ona uzattım. "Planın ne Bora?"

"Yarın seni bu adadan göndermek!" dedi, hafif ters çıkan bir sesle.

Elimdeki çakıyı almadan merdivenlere ilerledi. Bir an için ne yapacağımı bilemiyormuş gibi arkasından baktım. Akabinde de elimde çakı, küçük adımlarla peşinden merdivenlere ilerledim. Kumsaldan uzaklaştıkça Mehmet Şahindağ'ın sesine yaklaşıyorduk. Bora, evimizin verandası olması gereken taşlarda ilerleyip sayıca azalan, ayakta kalabilenleri de kararmış bir gövdeye bürünmüş ağaçlık alana doğru yürürken, burnuma dolan is kokusunun beynimin bir oyunu olup olamayacağını düşünmüştüm. Buradaki yaşam yok olalı henüz bir ay bile olmamıştı ama ayağımın altındaki kurumuş ve çatlamış toprakta attığım her adım, üzerinden asırlar geçmiş gibi hissettiriyordu. Acaba burası, evimiz olmadan evvel de böyle harabe miydi?

Olduğum yere mıhlanırken, gözlerimi gördüğüm şeyin doğru olup olmadığını anlayabilmek için birkaç kez kırpıştırmam gerekmişti.

"Ne var ne?!" diye bağırdı Bora, bir sandalyeye otururken.

Mehmet Şahindağ bir kafesin içindeydi.

"Bir iki saat başıboş kaldın diye enerjini topladın bakıyorum!" dedi Bora, bacak bacak üzerine atarken. "Amma kafa siktin ha!"

Kafesin boyu, Mehmet Şahindağ'ın boyundan en fazla iki santimetre daha uzundu ama eni volta atabileceği kadar genişti.

"Ooo!" dedi Mehmet Şahindağ, alayla. "Karın da teşrif etmiş!"

Hem buraya gelmemize hem de buradan gitmemize bir şekilde sebep olan Mehmet Şahindağ'ın bugün, burada, içinde bir tuvalet, bir lavabo ve yarım pet şişe su olan bir kafesin içine hapsedilmesi ironisi, suratıma keskin bir tokat gibi çarparken, gördüğüm manzarayı sindirmek için yutkunmam gerekmişti.

"Nasılsınız Nazlı Hanım?!" diye sordu Mehmet Şahindağ, yüksek çıkan bir sesle. "Durmayın geride, buyurun buyurun, yaklaşın! Siz de katılın eğlencemize!"

Korktuğumdan çok daha fazlası başıma gelmişti.

"Nazlı çok kalmayacak..." dedi Bora, ellerini ceplerine sokarken. "Ablamın kocası seni çok merak etmiş de... Nazlı da sağ olsun, bir uğramak istemiş. Dönüşte, selamını iletsin mi?"

Mehmet Şahindağ elleriyle kafese vururken, "Ömür boyu aranızda olacağım!" diye bağırdı. "Her zaman gölgem üzerinizde olacak! Hiçbir zaman benden kurtulamayacaksınız! Hiçbir zaman!"

"Hadi yaa!" dedi Bora, alayla gülerken.

"Sen beni... Baktığın her yüzde görmeye devam edeceksin Bora!" dedi Mehmet Şahindağ öfkeyle. "Senden yaşadığını saklayan ablanın yüzünde de! Sana oyunlar oynayan Gökhan'ın yüzünde de! Seni müebbete mahkum eden, senden onca zaman nefret eden karının yüzünde de! Hatta büyüdüğünde aynı Beyza gibi, aynı senin gibi babasından nefret edecek olan biricik kızının yüzünde bile!"

"Boşuna uğraşma," dedi Bora, derin bir nefes alıp verirken. "Ne dersen de, seni öldürmeyeceğim Şahindağ!" Doğruldu ve dimdik bakışlarını kafesin içine dikti. "Sen ölmeyeceksin! Senin uzun, upuzun bir hayatın olacak bu kafesin içinde! Sen ne dersen de seni öldürmeyeceğim! Kimse öldürmeyecek! Hatta söylediğin her bir kelime, ömrüne ömür ekleyecek!"

"Ne yapıp ne edip bu kafesten çıkacağım ve karının gırtlağını keseceğim!" diye haykırdı Mehmet Şahindağ.

"Ama senin sesin çok çıkıyor!" dedi Bora, yüzünü buruştururken. Parmağını şaklattı. Kafesin içi rahatsız edici beyazlıkta bir floresanla aydınlandığında Mehmet Şahindağ yere çömeldi ve başını ellerinin arasına saklayarak dizlerine gömdü. "Ha şöyle..." dedi Bora, kendisine pek de vurmayan ışık karşısında gözlerini kısarken. "Biraz sessizliğe ihtiyacımız var."

Sessizlik, Bora'nın bile isteye öldürdüğü ruhunun çığlıklarını bastıramıyordu.

Başını omzunun üzerinden geri çevirip bana bakarken, "Görmek istediğin her şeyi gördüğüne göre, artık güvende hissediyorsundur?" dedi, sorar gibi.

Aksine, güven duygusu beni komple terk etmişti ama bunu dile getiremedim.

Dört küçük adımla yanına yaklaştım. Çakıyı istediğini bildiğim için ona uzattım. "Çadıra gir ve yat," dedi, çakıyı arka cebine koyarken. "Yarın buradan gideceksin."

Bora'ya ulaşabilmiş olmam, ulaşabildiğim anlamına gelmemişti.

Arkamı döndüm ve geldiğim yönün tersi istikamette kumsala doğru yürümeye başladım. Mehmet Şahindağ'ın acı içindeki, rahatsız olduğu belli, hoşnutsuzca boğazından çıkan homurtulardan mümkün olduğunca uzaklaşmak istiyordum. Yanından geçtiğim adamların çoğunun yüzüne yabancı olmak, güvensizliğimi daha da besliyordu. Açtım, susamıştım, üşüyordum. Buraya kadar gelmiştim ama buradan sonrası tamamen belirsizdi. Olduğum yere yığılmayışımı, ayaklarımı sürüye sürüye de olsa merdivenlerden inebilişimi, Bora'ya olan aşkıma borçluydum. Süngülerimi düşürürsem sevdiğim adamı kurtaramazdım. Sevdiğim adamı nasıl kurtaracağımı bilmiyordum ama süngüleri düşürürsem bunu hiç yapamayacağımı biliyordum.

Çantamdan sigara paketimle çakmağımı aldım. Botlarımı ve çoraplarımı çıkardım. Sönmeye yüz tutmuş ateşin başına oturdum, dizlerimi karnıma çektim. Elimle kumları oyarak derme çatma bir küllük yaptım ve sigaramın külünü o çukura silktim. Ateşten gelen çıtırtılara, kıyıya vuran dalgaların sesi karışırken kızımızı düşünmüştüm. Allah'tan kolumda saat vardı, yoksa bu adada zamanı kestirmek mümkün bile değildi. İstanbul'da sabahtı, saat 6'ya 27 vardı. Ada bütün bir günü yaşamış, bitirmiş ve yeni bir güne ya başlamış ya da başlamak üzereyken, annesini ve babasını ne kadar özlemişti? Bu kumsaldaki bütün güzel anılarımız gözlerimin önünden geçerken gözlerim dolmasın diye sigaramdan art arda dumanlar çektim.

Adım sesleri duyduğumda başımı kaldırıp Selim'e bakmıştım. "Yenge, aç mısın?"

Sesim kısık ama isyan edercesine çıkmıştı: "Niye öldürmüyor?!"

"Öldürmeyecek yenge," dedi.

"Niye?!" diye sordum, üsteleyerek. "Bu sana normal geliyor mu?!"

"Konserve yiyecekler, soğuk sandviç, çay, kahve ya da soğuk içecekler var." Selim, bunun kendisine gayet normal geldiğini, kampa gelmişiz gibi rahat bir şekilde sarf ettiği cümlelerden daha iyi bir yolla anlatamazdı. "Getireyim mi bir şeyler sana? Veya meyve ister misin?"

Bakışlarımı ateşe çevirirken, "Hiçbir şey istemiyorum," diye mırıldandım.

"Uyuyacaksan çadıra geçebilirsin," dedi Selim. Yalnızca yüzüne baktığımda devam etme ihtiyacı hissetmişti. "Çarşaflar temiz. Abim için hazırlamıştık ama gece buraya geldiğimizden beri hiç yatmadı daha o."

"Uyumayacağım," dedim, başımı iki yana sallarken. "Nasıl yatıp uyuyayım?! Duymuyor musun Mehmet Şahindağ'ın homurtularını?! Korkuyorum! Korku filminden bir sahne gibi burası!"

"Çadırın ses yalıtımı iyi aslında ama ben yine de kulak tıkacı ve kulaklık bıraktım. İkisini de takarak yatarsan, herhangi bir ses duymazsın. Korkmana da gerek yok, o kafesten çıkması mümkün değil," dedi. Hiçbir şey

söylemeden, ciddi olup olmadığını sorgularcasına yüzüne baktığımda, "Bir şey istersen seslenirsin, yenge," diye ekledi ve yanımdan ayrıldı.

Gökyüzündeki yıldızlara bakarken bir sigara daha yaktım. Sonra, bir sigara daha. Midem bulanıyordu ama bunu görmezden geliyordum. Yıldızlar, tükenmek üzere olan gücüme güç ekleyebilirler miydi? Bir elimi kaldırarak yıldızlardan birine dokunmaya çalıştım. Buraya dair en çok özlediğim şey, yıldızların bana hiçbir yerde olmadıkları kadar yakın olmaları olabilirdi. Okyanusa girmek, yüzebildiğimce yüzmek, yorulduğumda da sırtüstü yatarak yıldızları üstüme örtmek istedim.

Bora'nın gölgesi kumlara vururken dördüncü sigaramı henüz ateşlemiştim. "Düzenek hazırlanıyor," dedi, birine. Sesi dümdüzdü. "O süre zarfında kademe kademe ışığı düşürmeye başlayın ama parlaklığı aynı kalsın. Ben uyurken başını kaldırıp gözlerini açamasın ya da düzeneğin nasıl çalıştığını anlamasın. Ses de istemiyorum."

"Emrin olur abi," dedi Selim.

Elektronik bir kilit sesi duydum. Etrafım biraz daha aydınlandığında çadıra girdiğini ve lambayı yaktığını anlamıştım. Sigaramı yavaşça içtim, lambanın sönmesini ya da çadırın kapısının kapanmasını bekledim ama bunların hiçbiri olmadı. Beni beklediğini biliyordum. Tıpkı, Selim'e korktuğumu söylediğim için yaptığı işe son verdiğini ve çadıra geldiğini bildiğim gibi. Fakat benimle konuşmayacağını, onunla konuşmama izin vermeyeceğini de biliyordum. Sigaramı söndürdüm. Oturduğum yerden yavaşça kalktım. Okyanusun kıyısında ellerimi ve ayaklarımı yıkayıp botlarımı ayağıma geçirdim. Ardından çantamı da alıp epey büyük olan çadıra yürüdüm. İçeri girdim, kapıyı kapattım ve perdesini de çektim.

Çadır, içinde bulunduğumuz koşullara göre fazlasıyla iyi görünüyordu. Bir köşesinde banyo bile vardı. Bora gömleğini çıkarmış, yerden çok fazla yüksek olmayan çift kişilik yatağın çaprazında kalan berjerin kolçağına bırakmıştı. Yatağın sol tarafına uzanmış ve yanına yatacağım yere sırtını dönmüştü. Kulaklarında tıkaç takılıydı, kulaklığı ise onun tarafında, komodin görevi gören yatak başlığının devamı niteliğindeki ahşap kısımdaydı. Botlarımı çıkardım. Kulaklığının yanında duran termosa ilerledim, içindeki suyu kana kana içerek bitirdim. Banyoya girdim. Çok büyük değildi ama

gerçek bir banyo gibi, duvarları kaliteli mermerle kaplanmıştı ve duşakabini bile vardı. Bora kendisi için böylesine konforlu bir çadır kurdurduğuna göre, burada uzun kalmayı ya da buraya sık sık gelmeyi planlıyor olmalıydı. Elimi yüzümü yıkayıp banyodan çıktım. Benim tarafımda duran tıkaçları ben de kulaklarıma taktım. Lambayı kapatıp yanına uzandım. Çadırın içinde havalandırma çalıştığı için üzerimdeki çarşafa hepten sarınmış, gökyüzü penceresinden görülen yıldızlarla selamlaşmıştım.

Bora bana sırtını dönse de ben ona doğru döndüm, omzuna bir öpücük kondurdum, burnum sırtına değerken kolumu da karnına sardım. Aynı Trabzon'da, bana Mehmet Şahindağ'dan ilk bahsettiği gece olduğu gibi. Ve çok geçmeden, aynı o gece olduğu gibi nabzımın üzerine baş parmağı yerleşmiş, nabzımın attığı yeri okşamaya başlamıştı.

♠

Birinin beni dürterek uyandırdığını hissettiğimde gözlerimi zorlukla araladım. Bora yanımda değildi. Kulağımdaki tıkaçları çıkardım. Mehmet Şahindağ'ın uzaklardan gelen sesine rağmen uyku beni kendine çekiyordu. Yeniden gözlerimi kapattığımda biri beni yine dürttü. Gözlerimi açtığımda Mehmet Şahindağ karşımdaydı.

Sıçrayarak uyandım.

"Kes artık şunu! Dayanamıyorum! Kapat şunu!"

Kâbus.

"Öldür beni! N'olur! Yalvarıyorum, öldür beni Bora!"

Kan ter içinde kalmıştım.

"Allah aşkına buna bir son ver! Allah aşkına!"

Hâlâ zifiri karanlık olduğunu gökyüzü penceresinden anlamıştım. Bora'nın yanımdan kalktığını duymamıştım ama kâbusun içindeyken, tıkaçları kulağımdan bir şekilde çıkartmıştım. Zihnimin derinlerinde uyurken bile bana ulaşan Mehmet Şahindağ'ın sesi, çektiği eziyete dayanamadığını

haykırıyordu. Işığı yakmadan yataktan kalktım ve banyoya girdim. Yüzüme buz gibi su çarparken, esasen burada oluşumuzun bir kâbustan ibaret olmasını dilemiştim ama maalesef, salt bir gerçeği yaşıyorduk ve bundan kaçmam ya da kaçınmam yersizdi.

Çoraplarımı giydim, botlarımı ayağıma geçirdim. Çadırın kapısını açmaya çalıştım fakat benden bir şifre isteyen panel yüzünden kilitliydi. 3-8-1-1-8'i denedim, kilit sesi duyuldu. Çadırdan dışarı çıktığımda içime derin bir nefes çekmek dışında duraksamadan önce merdivenlere, ardından da Mehmet Şahindağ'ın kafesine doğru ilerledim. Herhangi bir işkence sahnesinin beni olumsuz etkilemesi mümkün olmadığı gibi, bu konuda Bora'dan bile daha yaratıcı bir hayal gücüm olduğuna emindim. En nihayetinde bir zamanlar ben hem OCTO hem de CIA ajanıydım.

Kafese yaklaştıkça Mehmet Şahindağ'ın çektiği eziyet dolu sesin tınısı gitgide yükseliyordu fakat bu seslere Beyza'nın sesinin karışması beklediğim bir şey değildi. Beyza ağlıyordu,

"Yapma!"

diye yalvarıyordu,

"Yeter!"

diye inliyordu,

"Canım yanıyor!"

diye yakarıyordu.

Kaşlarım çatılırken daha hızlı yürümeye başlamıştım fakat bir kez daha adımlarımı durduran görüntü karşısında zorlukla yutkunmaktan başka bir şey yapamadım. Kafesin dışında, tam karşısında, büyük bir sinema perdesi vardı. Ekran on bire bölünmüştü. Ortadaki kare daha büyük, diğer on kare de nispeten daha küçüktü fakat görüntülerin hepsi çok netti. Devamlı değişen, bakmak istemesen de görmekten başka hiçbir şansın sana sunulmadığı on karede farklı kişilerin, Mehmet Şahindağ yüzünden kaybettiğimiz herkesin sessiz videoları oynuyordu. Ortadaki büyük kare ise Beyza'ya aitti ve

görüntüler ne kadar değişirse değişsin, hepsinde Mehmet Şahindağ ona işkence ediyordu.

Beyza'nın sesi kulaklarıma dolarken bakışlarımı Anıl'ın olduğu kareye çevirdim. Bu videoyu ben çekmiştim. Doğum gününde. Öyle güzel gülümsüyordu ki, üzerine binen Beyza'nın çığlıkları da Mehmet Şahindağ'ın, "Yeter! Kes şunu! Yeter!" diye bağırışları da Anıl'ın gülümsemesinin güzelliğini yok edemiyordu.

"Yaptıklarınla yüzleşeceksin!" dedi Bora, bir emir verir gibi. "Hayatın boyunca ablamı görmek senin için çok önemli olmadı mı? Al sana Beyza işte! Ne dedim sana dün gece?! Her gecen böyle geçecek!"

"Dayanamıyorum!" diye haykırdı Mehmet Şahindağ.

"O dayandı ama..." dedi Bora, alelade bir şeyden bahseder gibi. "Sen de dayanacaksın!"

"Yeter Mehmet! Allah için yeter! Öleceğim! Yeter!"

"Özür dilerim Beyza!" Mehmet Şahindağ geçmişle konuştuğunun bilincinde bile değildi.

"Sol üstten dördüncü kareye iyi bak," dedi Bora. Sesi öyle hissizdi ki Mehmet Şahindağ'ın bu hissizlikle aşık atamayacağı muhakkaktı. "Senin yüzünden yitip giden bir umut var o fotoğrafta." Her ne kadar sesi duyulmasa da Ceren ekrana bakarak kahkaha atıyordu. "Senin yüzünden yitip giden bütün umutlara her gün, her gece bakarak yüzleşeceksin pisliğinle Şahindağ... Hiç unutmadan... Yemin ederim ki bir saniye olsun unutturmayacağım sana onları."

Mehmet Şahindağ bir çare arar gibi bakışlarını etrafta gezdirdiğinde beni görmüştü ama sanki görmemiş gibi bakışlarını yeniden Bora'ya çevirdi. Beyza'nın çığlıkları içini kıyıyor, kendini rahatsız hissetmesine ve mimiklerini kontrol edememesine yol açıyordu ama yine de zorlukla da olsa konuşabilmişti: "İçlerinden birinin ölmesine asla üzülmediğini inkâr etme şimdi!" Güldü. Bir kafesin içinde oluşuna ve kendisine psikolojik bir işkence

ediliyor oluşuna bakmaksızın pişkin pişkin güldü. "O şerefsizin ölümüne sevindin Bora... Anıl'ın."

"Doğru konuş lan!" Mehmet Şahindağ, bu cümleyi benim kurmamı bekliyorsa da yanılıyordu. "Eğer yine elektrik yemek istemiyorsan tabii!"

"Bence ölmeyi hak ediyordu," dedi Mehmet Şahindağ, Bora'yı ciddiye almadan. Bunları bana duyurduğunu bilmekten aldığı güçle Beyza'nın çığlıklarını bastırabiliyordu. "İşe yaramaz bir piçin tekiydi neticede..."

Bora cebinden çıkardığı bir kumandaya bastığında Mehmet Şahindağ acı dolu bir çığlık atarak dizlerinin üzerine çöktü. "Seni gebertmeyeceğim lan!" diye bağırdı Bora, hissizliğin içinden. "Seni gebertmeyeceğim!"

Mehmet Şahindağ, "Siz ne düşünüyorsunuz Nazlı Hanım?!" diye bağırdığında ise Bora şaşkınlıkla bana dönmüş ve burada beni görmeyi beklemediğinden olsa gerek, bir an için afallamıştı. Önce Beyza'nın çığlıkları kesildi, ardından ekranlar kapandı. Mehmet Şahindağ zafer kazanmış gibi kahkaha atarken Bora kumandaya yeniden bastığında, yine acıyla bağırmıştı.

Kafese doğru kendimden emin adımlar attığım sırada Bora, uyarıcı bir ifadeyle, "Nazlı!" demişti.

"Ben ne düşünüyorum biliyor musun?" diye sordum. Mehmet Şahindağ başını kaldırdı ve kafesin önüne kadar gelen bana baktı. "Anneannem derdi ki,

Allah ölümün bile hayırlısını versin.

Ne demek istediğini hiç anlamamıştım ama şimdi anlıyorum. Bu insanlar bi' kurşunla acısız bir şekilde ölürken, şimdi senin şu hâlini görüyorum da..."

"Acısız ölüm..." dedi Mehmet Şahindağ, alayla. "Profesör, yirmi bir bıçak yerken-" Bora, ona yine elektrik verdiği için konuşmasını tamamlayamamıştı.

O acı içinde bağırırken kafese dokundum. Bora, "Nazlı!" diye bağırırken verdiği elektriği durdursa da yine de çarpılmıştım fakat birazcık olsun canım yanmamıştı.

Mehmet Şahindağ bana hayretle bakarken gülümsedim. "Profesör acı çekmiştir, evet..." dedim, başımı sallayarak. "Ama senin çekeceğin acının yanında, onunkisi ne ki?!" Kafesin tellerine parmaklarımı sürttüğümde, elektrikle yüklenen yük sebebiyle minik bir ses çıkmıştı. "Sana kendimle ilgili bir şey söyleyeyim. Adaptasyon yeteneği güçlü biriyimdir. Son karşılaştığımız akşam, hani şu rezidansta, ölmeni beklediğim için beni öfkelendirebiliyordun. Ama bu akşam, ölmeyeceğini ve sana kesilen cezanın ölmemek olduğunu bildiğim için beni öfkelendiremezsin."

Bora'nın gözlerinin içine baktım. Bakışlarındaki tedirginliğin sebebini tahmin edebiliyordum. Onu yaptığı şey yüzünden yargılayıp yargılamayacağımın endişesini taşıyordu. Kafes yine rahatsız edici bir beyaz ışıkla aydınlandı. Bora, gözlerimde yaptığı merak dolu keşfin Mehmet Şahindağ'ın kuracağı herhangi bir cümleyle kesintiye uğramasını istememiş olmalıydı. Hafifçe, onu anladığımı belli edercesine gülümsedim ve arkamı dönüp oradan ayrıldım.

Mehmet Şahindağ başına gelen her şeyi ve hatta çok daha fazlasını hak ediyordu. Onu, aynı John'a onun yaptığı şey gibi ölüme terk edebilir; hemen ölmesini istemiyorsa da iyileştirip yine aynısını yaşatabilir ve bunu defalarca tekrarlayabilirdi fakat bir insana fiziksel zarar vermek, zihinsel zarar vermekten daha güçlü değildi. Yani Mehmet Şahindağ'ın başına gelebilecek çok daha fazlası da bedensel bir işkence olamazdı. Onu yaptıklarıyla yüzleştirmek, sevdiklerimize verdiği zararları ve bizden aldığı canları hiç unutturmamak, yaşarken âdeta bitmek bilmez bir kabir azabına terk etmek, muhakkak onun için iyi düşünülmüş bir sondu. Mehmet Şahindağ maruz kaldığı psikolojik saldırılarla günden güne erirken, bedensel olarak da çökecekti fakat bir türlü ölemeyecek, acısı dinmeyecek ve almaya devam ettiği her nefes içini yakacaktı.

Mehmet Şahindağ, Kara'nın kim olduğunu bugüne kadar anlamadıysa da bugünden sonra anlayacaktı.

Ve fakat sorun şuydu ki bunca kötülük, Mehmet Şahindağ çok daha fazlasını hak ediyorsa bile Bora'nın ruhu için çok fazlaydı. Mehmet Şahindağ'ı bir türlü öldürmezken, Bora kendi ruhunu öldürüyordu. En büyük zararı düşmanına değil de kendisine verdiğinin farkında bile değildi.

Adım kadar emindim ki kurulan yeni düzenek elektrikti ve bu fikir de aklına, araziden çıkmaya çalışırken beni elektrik çarptığını söylediğim için gelmişti. Çünkü bence, onun aklı da kalbi de, -o her ne kadar aksini iddia da etse- hiçbir zaman o kadar da kötülüğe çalışmaya müsait olmadığı gibi, hayatının hiçbir döneminde intikam amacı güden biri de olmamıştı. Benim sevdiğim adam, bunca kötülüğün içinde kötülük yapmak zorunda kalan iyi biriydi. Gelmeyecek bir sevgiliyi bekler gibi maça kızını bekleyen ve buna bugün hâlâ inanan adam saf ve temiz bir kalbe sahipti. İşte bu yüzden, bana ihtiyacı vardı. Ona hep iyiyi hatırlatan maça kızına.

Her ne kadar en kötücül fikirleri ona veren hep ben olsam da...

Yeniden kumsala yürürken adadaki adamlardan birinin, evimizin verandası olması gereken ve bir zamanlar geniş bir oturma grubunun bulunduğu alana kurulan stanttaki mini buzdolabından bir sandviç aldığını görmüştüm. Ben de standa ilerledim ve kendime bir sandviç aldım. Adam karton bardağa termostan çay doldurdu. Ona öyle bir bakmıştım ki, kendine doldurduğu bardağı bana uzatma ihtiyacı hissetmişti. Gülümseyerek hafifçe başımı eğdim ve sandviçimle çayımı alıp kumsala ilerledim. Çadırdan sigaramı ve çakmağımı aldım. Güneşin doğmasına bir saat kırk yedi dakika vardı. Küçük adımlarla kumlarla kayaların birleştiği, kumsalın iskeleye uzak en ücra köşesine doğru ilerledim. Kumlara oturdum, çayımdan bir yudum alıp sandviçimin paketini açtım ve nihayet karnımı doyurmaya koyuldum.

Biraz sonra omuzlarıma üzerine Bora'nın kokusu sinmiş bir sweatshirt bırakılmıştı. Hafifçe başımı çevirdim. Bora elinde bir çantayla yanıma oturmuş, bir dizini karnına doğru çekerken, bir ayağını öne doğru uzatmıştı. Siyah kot pantolonunun üzerinde bu kez bürümcük kumaştan siyah bir gömlek vardı ama hiçbir düğmesi bağlı değildi. Çantadan bir termos ve karton bardak çıkarıp, kendisine çay doldurdu. Ardından iki sandviç çıkardı. Birini kumların üzerine bırakıp, diğerinin paketini açtı ve sandviçinden kocaman bir ısırık aldı. "İkisini de sen mi yiyeceksin?" diye sordum, merakla. Ağzı dolu olduğu için konuşamamış, sadece başını sallamıştı. "Bunu ben yesem, sen kendine bir tane daha alsan, olur mu?"

"Doymadın mı?" diye sordu.

"Hayır," dedim, üzgün bir ifadeyle. "En son kumarhaneye gitmeden adamakıllı yemek yedim. Uçakta kuruyemiş, kraker gibi şeyler atıştırdım biraz açlığımı bastırmak için ama... Sonra bir lokma yiyecek geçmedi kursağımdan. Eğer biraz daha bir şeyler yemesem açlıktan bayılacaktım neredeyse."

"Tüh!" dedi sıkıntıyla. "Sandviçler sayılı... Adam başı ikişer tane."

"Ama ben bir tane yedim?" dedim, sorar gibi.

"Sen kaçak yolcu olduğun için seni saymamıştık," dedi. Kaşları havalandı. "Kim bilir, kimin hakkını yedin."

"Seninkini yiyebilir miyim?" diye sordum.

"Ben aç kalırım o zaman," dedi. Ne yapabileceğini düşünür gibi etrafına bakındı. "Lucuma almışsın, onları yesene."

Başımı iki yana salladım. "Ada'ya aldım onları." Derin bir nefes verdim. "Selim, konserve ve meyve olduğunu da söylemişti aslında. Onlar da mı sayılı?"

"Aynen," dedi ve dan diye küçük bir kahkaha attı. Kaşlarım çatıldı. "Neyse," dedi, kahkahasını bastırmaya çalışırken. "Al, benimkini ye bari..." dedi. Açılmamış sandviçi bana uzattı.

"Yok," dedim fakat bir yandan da en azından yarısını yesem mi diye düşünmüyor da değildim.

"Al al," dedi. Sandviçi aldım ve açtım. Yarısını koparıp ona uzatacaktım ki çantadan bir sandviç daha çıkardı. Şaşkınlıkla yüzüne baktığımda, "Fazla saymışız şansına," diye ekledi.

Bulunduğumuz koşullara bakmaksızın utanmadan ve sıkılmadan benimle dalga mı geçiyordu?!

Sandviçimden kocaman bir ısırık aldım ve bitmiş çayımı tazelemesi için yüzüne bakmadan karton bardağımı önüne ittirdim. Bardak yeniden benim önüme geldiğinde, çayımdan kocaman bir yudum aldım. Ağzımın içine

yayılan tattan memnun bir şekilde gülümsedim. Çayıma konyak eklemişti. İkimiz de sessizlik içinde okyanusu izleyerek sandviçlerimizi yedik. Bora sandviçini benden önce bitirmişti fakat sigara yakmak için beni bekledi. Önce benim sigaramı yaktı, ardından kendininkini. Çaylarımız bittiğinde yenilerini doldurdu ve içine yine konyak ekledi.

"Güneş doğduktan sonra seni havaalanına götüreceğim," dedi.

Buradan gidemez, onu yalnız bırakamazdım ama huyuna gitmem gerektiğini biliyordum ve aksi davranarak zar zor açtığına emin olduğum iletişim kanalını kapatmak istemiyordum. "Bir saat, iki dakika sonra güneş doğacak, o zaman mı?" diye sordum, merakla yüzüne bakarken. "Yoksa hava tam olarak aydınlanınca mı? Havanın tam olarak aydınlanması ise bir saat kırk beş dakikayı bulur çünkü."

"Yani..." dedi, karışık bir ifadeyle. "Hava aydınlanır aydınlanmaz diye yemin etmedim... İşte gün aydınlandıktan sonra herhangi bir zamanda. Ne zaman olduğu, neden önemli ki?"

Önemliydi çünkü ruhunu kurtarmam için o kadar vaktim vardı. "Çok yorgunum," dedim. Bu bir bahaneydi fakat yalan değildi. "Yine on üç-on dört saatlik bir yolculuğa çıkmadan önce biraz dinlensem iyi olurdu..." Başka bir niyetim olduğunu düşünmemesi için bakışlarımı kapkara gözlerinden çekmiyordum. "Aslında lucumalar kendinden geçmeden dönmem gerekiyor benim de," diye ekledim, gitme fikrine karşı olmadığımdan emin olması için. "Bir de Ada'yı merak ediyorum. Yani iletişimimiz yok ya... Ben uçağa binmeden evvel hattımı değiştirdim, ne olur ne olmaz diye. Ama Allah korusun kötü bir şey olsa, haberimiz olmayacak." Böyle bir şey mümkün olmasın diye Hande'ye numaramı vermiştim ve önemli ya da acil bir şey olursa bana mesaj göndermesini istemiştim ama Bora telefonuma da el koymuştu. "Hoş haberimiz olsa da çok uzaktayız... Şimdiden çok özledim Ada'yı. Ama dediğim gibi yorgunum. Dinlenmeden yola çıkarsam, hastalanırım diye korkuyorum. Ciddi bir mevsim geçişi, jet lag, stres ve üzüntü de eklenince üstüne."

"Hiçbir şey olmaz ama herhangi bir şey olursa haberdar olurum," dedi, güven verici bir tavırla. "Gökhan, senin evden çıktığını herkesten sakladığı için öğrenemedim." Merakla gözlerim kısıldı. "Hadi güvenli bölgeden çıktığınız

için adamlar görmedi ama... Ertesi gün de sen evdeymişsin gibi davranmasaydı öğrenirdim. Buraya geldiğini de tahmin ederdim. Sen Callao bölgesine geçmeden seni bulurdum."

"İçeriden biri sana haber mi uçuruyor?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Evet?" dedi, buna şaşırmamı yadırgamış gibi.

"Kim?" diye sordum. Kaşlarım çatıldı. "Ama Gökhan, herkesin telefonunu kendine yönlendirmiş?"

"Bana haber uçuran Gökhan'ın kendisi, Nazlı," dediğinde, küçük dilimi yutacağım sanmış ve tek kelime edememiştim. "Herife mesaj attım uçaktayken. Dedim ki, anormal bir şey olursa söyle! O da bana

tamam

dedi. Ama sanırım, senin evden çıkmanı anormal bulmadı!" Dudaklarım kapanmakta zorlanıyorlardı. "Gün içinde üç kez her şeyin yolunda olup olmadığını sordum, bana her şeyin yolunda olduğunu, senin üzgün olduğunu, gece hiç uyumadığın için bütün gün uyuduğunu söyledi. Yalan makinesi mübarek! Ne nerede olduğumu sordu, ne Şahindağ'a ne yaptığımı ne de ne zaman döneceğimi... Karşıt bir cümle dahi kurmadığı ya da ne yaptığımı sorgulamadığı için, gerçekten bana arka çıkıyor ve beni kolluyor diye düşündüm." Boğazından öfkeli, kısa bir gülüş koparken başını iki yana salladı. "Bana da söyledi herkesin telefonunu kendine yönlendireceğini."

"Birine mesaj atacağını düşünmemiştim," dedim, hâlâ üzerimden atamadığım şaşkınlıkla.

"Sana da mesaj attım," dedi. Kaşlarım havalandı. "Sen mesajıma dönmeyince sabah olmasını bekledim. Seni aradım. Telefonunun kapalı olmasından işkillendim ama o saatler, gerçekten uyuyor olabileceğin saatlerdi. Herif işini biliyor, evdeki adamlara da belli etmedi senin evde olmadığını. Tabii haberin Selim'e geleceğini tahmin ediyor. Adamlar da her şeyin yolunda olduğunu söyleyince, bir sorun olmadığını düşündüm. Ama huylu huyundan ne niyetle olursa olsun vazgeçmiyor işte!" Sıkıntıyla iç çekti. "Yine arkamdan

iş çevirdiniz ve bu kez de Callao'nun gangster tipleri tarafından rehin alındın!"

"Tam olarak öyle olmadı," dedim, kısık bir sesle. "Tam olarak rehin almadılar yani beni."

"Değil mi ya?!" dedi, başını aşağı ve yukarı sallarken. "İki katını teklif ediyordun en son, doğru..."

"Aslında boş bir teklifti çünkü o kadar milyon dolarım yok," dedim, mahcup bir ifadeyle. "Bir milyon dolarım bile olmayabilir. Hatta buraya gelirken bile senin kasadaki dolarlarınla geldim."

Dirseğini dizine yaslarken, bedenini de hafifçe bana çevirmişti. "Niye geldin Nazlı?"

Bakışlarımı gözleri gibi karanlık okyanusa çevirirken, "Gitmeden evvel biraz uyuyup, dinlenebilir miyim?" diye sordum.

"Olur," dedi.

"Sen ne zaman döneceksin?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi, sıkıntılı bir nefes verirken. "Birkaç hafta sonra."

"Birkaç hafta..." dedim, düşünür gibi. "Bir mi, iki mi, üç mü?" Gözlerim gözlerine değdi. "Dört olursa, bir ay oluyor."

"En çok, üç hafta diyelim o zaman," dedi.

"Yirmi bir gün sonra yani," dedim.

"Evet, en çok..." dedi.

"Yani en çok yirmi bir gün sonra, Mehmet Şahindağ'ı öldürmüş mü olacaksın?" diye sordum.

"Onu öldürmeyeceğim Nazlı," dedi, kararlı bir ifadeyle.

"Ne zamana kadar?" diye sordum, sıradan bir şey soruyormuş gibi bir tavırla.

"En az üç yıl, bir ay, bir gün daha," dedi. Okyanus sanki yükselmiş, beni de içine almış, boyumu aştıkça aşmıştı ve boğuluyordum. "En az," diye tekrarladı, altını çizmek ister gibi.

"Ama en çok yirmi bir gün sonra sen döndüğünde, bütün bağlantın kesilecek ve o, burada, o kafeste hapis kalmaya ve işkence görmeye devam mı edecek?" diye sordum, anlamak için.

"Arada gelip gideceğim," dedi. Ne zaman olduğunu bilmesem de planını çoktan yapmıştı. "Şu an bu kafes, rahatsız olduğu ışık, arada bir maruz kaldığı elektrik, duydukları ve izledikleri ona katlanılamaz geliyor. Ama zamanla bu kafesi de kafesin içinde yaşadıklarını da ayak bastığı karayı da özlüyor olacak. Yaşayacakları bunlarla sınırlı değil." Planının bu aşaması bile Bora'nın ruhunu öldürmesine yeterken, sonrasına nasıl katlanacağını düşünemiyordum. "Çeşitli ve gittikçe sertleşen şeylerle karşılaşacak, hak ettiği gibi."

İçime derin bir nefes çekerken, havada kalan sorusunu yanıtladım: "Bana ihtiyacın olduğu için geldim."

"Sana ihtiyacım olduğunda, sana ihtiyacım olduğunu açık yüreklilikle söyleyebilecek medeni cesarete sahibim," dedi, kinayeli bir tonlamayla. "Sana burada ihtiyacım yok. Gerçekten." Beni incitmekten çekinir gibi bir ifadeye bürünürken, nasıl devam etse daha uygun olacağını düşündüğünü anlamıştım. "Sen, benim, bütün hırçın yanlarımı törpülüyorsun Nazlı. Direncimi kırıyorsun. Şu an yaptığım şeye ara vermemem lazım, Mehmet Şahindağ'ın enerjisini toplamasına izin vermemem lazım. Ama burada oturmuş, seninle çay içiyorum. Burada olmamalısın çünkü senin yanında yaptığım şeye devam etmem çok zor. Senin yanında, olması gereken şekliyle davranmam çok zor. Burada olmazsan, yanında olamayışımın dahi öfkesini ona yansıtabilirim. Sen gelene kadar öyleydi de. Ama seni görünce, içimde bir yer yumuşuyor ve bu, yapmam gereken şeyden alıkoyuyor beni. Şimdi olduğu gibi."

"Ama bütün bunlara rağmen..." dedim, yumuşacık bir gülümsemeyle. "Sana benimle dönmeni istediğimi söylesem, bana karşı çıkarsın, değil mi?"

"Evet," dedi, hiç düşünmeden. "Dönmeyeceğim. Almam gereken bir intikam var. Ve o intikamı alacağım."

"Önünü arkasını iyi düşündün mü peki?" diye sordum ama soruma herhangi bir cevap vermesini istemediğim için yine ben devam ettim: "Onu öldüreceğini söylemediğini sonradan anladım. Sonunu getirmekle kastettiğinin ne olduğunu yani... Bilmiyorum, Gökhan'la konuştun mu arkandan olanları ama..." Başını iki yana salladı. "Onu öldürmeyecek oluşuna takıldı herkes. Aydın tehdit edildiğinden, işin içinde bir iş oluşundan, tehlikede olduğundan şüphelendi. Kalan herkes de, ben dahil, ne yaptığını bildiğini düşündü. Onu öldürmeyecek oluşunun, ona işkence etmek olduğunu anladım. Bunu başka anlayan var mı, bilmiyorum, kimse dillendirmedi, emin olamamışlardır çünkü çok üstü kapalı ve ucu açık konuştun. Aslında her zaman olduğu gibi. Mehmet Şahindağ'ı manipüle ederken, aslında herkesin kafasını karıştırdın. Kimsenin bilmediği bir yerde olacağını anladığımda, burada olduğunu anladım. Ona bir şeyler yapacağını tahmin ediyordum ama fiziksel bir işkence olduğunu düşünmüştüm."

"Cık," dedi, boşalan bardaklarımıza çay doldururken. "Mehmet Şahindağ'ın akacak bir damla kanı bana bir şey kazandırmadığı gibi, ona da bir şey kaybettirmez. Fiziksel şiddeti kaldırabilir muhtemelen. Baksana, araziyi çevreleyen çitten daha yüksek voltajdaki bir elektrik, az evvel seni de etkilemedi. Başka bir frekansa geçtiğin, onun karşısında güçsüz görünmek istemediğin için... Bile isteye, ondan daha dayanıklı olduğunu görsün diye dokundun o kafese. O da senin geçtiğin frekansa geçebilir kolayca, yoksa bugüne kadar hayatta kalamazdı."

"Acı mental bir şey," dedim, başımı sallarken. "Ama sen ona doğrudan mental bir zarar verdiğinde, acıdan kaçması mümkün olamaz."

"Aynen," dedi, yeni yaktığı sigarasından derin bir nefesi içine çekerken. "O, deli mi? Ben onu öyle bir delirteceğim ki, ölmek için akıl sağlığını geri kazanmak zorunda kalacak."

"Ona izlettiklerin..." dedim, buruk bir tebessümle. "Harbiden canını yakıyor. Yani öldürdüğü insanların videolarından etkileniyor mu, bir şey hissediyor mu bilemem ama... Beyza'ya yaptığı şeyleri görmeye, duymaya dayanamıyor, yapan kendi değilmiş gibi. Bununla yüzleşmesi, onu yaşarken tekrar tekrar öldürmen demek." Başını beni onaylarcasına salladı. "Ama işte sen de onları tekrar tekrar izliyor ve duyuyorsun... Bununla ilgili bir önlem aldın mı?"

"Nasıl yani?" diye sordu, kaşlarını çatarken.

"Ve o sırada öfkesinden, seni de öfkelendirecek şeyler söylüyor..." diye devam ettim, Bora bana soru sormamış gibi. "Evet, kendini kapatırsan, niyetinin ne olduğunu kendine hatırlatırsan öfkelenmezsin. Ben de öfkelenmedim, gerçekten. Ama öyle ya da böyle, saçma sapan bütün cümlelerini duyduğunda, insan bilinci -altına mı, üstüne mi, içine mi, dışına mı gerçekten önemsiz- bunları kayıt altına almaz mı? Aslında onunla olan savaşının bitmesi gerekirken, bu savaş devam ediyor, çünkü o konuşmaya devam ediyor. Kelimeler de silahtır ve o, şu an senin karşında silahsız değil. Ölmek istiyor, ölmek istediğini söylüyor, ama bana kalırsa bir anlık bir söylem bu. Gerçekten ölmek istese susup, hiçbir tepki vermeyip, senin eylemlerini boşa düşürmesi gerekmez mi? Ama bence, o seninle savaşmayı seviyor. Kaldı ki acı içinde kıvranırken beni gördü ve bana oynadı. Yani oyun oynamaya devam edebiliyor. Oyun oynamasına izin vererek, onu tatmin etmeye devam etmiş olmuyor musun?"

Söylediklerimden bir çıkarım yapmak ister gibi gözleri kısılırken, "Onu öldürmem için beni ikna etmeye çalışıyorsun," dedi.

Başımı hızla iki yana salladım. "Onu öldürmen ya da öldürmemen umurumda değil." Bu hem yalandı hem de değildi. "Ölmesini istiyorum, doğru. Yaptığın şeyin bana gereksiz geldiği de. Ama ben sadece planın kafamda tam olarak oturmadığı için merak ettiğim şeyleri soruyorum. Seni anlamaya, daha iyi anlamaya çalışıyorum."

"Bu adanın her bir köşesinde seni öldürdüğünü gördüm," dedi, içine kesik bir nefes çekerken. "Bu adanın hangi köşesinde onu öldürürsem öldüreyim, bir diğer köşesinde öldürmediğim için pişman olurum."

"Babana yazdığın mektupta..." dedim, zorlukla yutkunurken. "Buranın aslında bir hapishane olduğuyla yüzleştiğini anlatıyordun..." Bakışlarını gözlerimden çekti ve babasıyla kavgasını bitirdiği okyanusa dikti. "Başlangıç Noktası... Cevabın bu kadar basit olduğunu da yazmıştın. Mehmet Şahindağ'ın sonunu orada getireceğini... O zaman, yani buranın bir hapishane olduğunu, burada esir olduğumuzu da düşünürken, Mehmet Şahindağ'ı bulup burada esir tutacağını da planlamıştın, değil mi?"

Başını belli belirsiz sallarken sigarasını söndürmüştü. "O gördüğüm kâbusların da payı var bunda ama, evet." Bakışları yeniden gözlerime değdi. "Dünyanın birçok yerinde de ölmeyi hak ediyor. Karabey Holding'in önünde, Mersin'de, Bodrum'da, Trabzon'da, Vegas'ta... Ya da Arjantin'de. Belki Fransa'da, belki İngiltere'de. Amerika'da da. Nerede ve nasıl öldürürsem öldüreyim, hep aklımda başka bir ihtimal kalacakmış ve içim bir türlü soğumayacakmış gibi hissediyorum."

"Ölmediğinde, için soğuyacak mı?" diye sordum, merakla.

"Hayır," dedi, beni şaşırtarak. "İntikam, iç soğutmaz. Ama o da çeksin istiyorum." İfadesi hıncahınç bir inatla doluydu. "Aldığı her nefeste içi cayır cayır yansın istiyorum."

"Bugüne kadar aldığı her nefeste içinin cayır cayır yanmadığı ne malum?" diye sordum, çayımdan bir yudum aldıktan sonra. "Ya o zaten içi yana yana yaşamaya alışmışsa?" Kısılan gözlerim göğsüne değen pusula kolyesine kaymıştı. "Sonuçta, onun Beyza'ya yaptığı işkence videolarını sana veren İstihbarat, ki günah çıkarma videoları da olduğunu söylemiştin, bunları Mehmet Şahindağ'dan almadı mı? Ya o zaten bu videoları tekrar tekrar izleyerek kendine işkence ediyorduysa? İzlemeyecek olsa, izlememiş olsa, elinde de tutmazdı değil mi? Arşivcilik sebebiyle kimse yüzleşmekten kaçındığı videoları tutmaz ki? Eminim ki her bir karesini ezbere biliyordur."

Bora aklı zehir gibi çalışan zeki bir adamdı, zaten her şeyden evvel zekâsına aşık olmuştum ama bana öyle bir bakmıştı ki, harbiden bir anlığına bile olsa aklının durduğunu hissettim. "İzlediğini sanmıyorum," dedi, fakat tersi ihtimali de ilk kez düşündüğü belliydi. "Beyza'nın su içtiği şişenin kapağını saklayacak kadar ruh hastası olduğu için videolar duruyordur."

"En başında neden o an'ları kayıt altına aldığı önemli aslında ama o videolar üzerine bunca konuşmamız bile rahatsız edici," dedim, kendime bir sigara yakarken. "O videolar on bir sene önce çekildi. On bir sene geçti üzerinden. Keşke sen de hiç izlememiş olsaydın. Gördüğüm birkaç kare bile beni allak bullak etmeye yetti. Eve döner dönmez Leo'ya sarılacağım. O orospu çocuğuna rağmen annesine tutunarak, benim minik aslanım olduğu için." Gözlerim fal taşı gibi açılırken, "21 gün sonra, 7 Ocak..." dedim. Başını salladı. "9 Ocak'ta annenin mezarına gideceksiniz Leo'yla. Annene bittiğini müjdeleyeceksin! O yüzden 21 gün sonra dönüyorsun! Dönmeyi ve akabinde Trabzon'a geçmeyi planlıyorsun! Herhalde aradaki iki günü de ayıp olmasın diye İstanbul'da, bizimle geçireceksin?!"

"Siz de gelirsiniz Trabzon'a," dedi, yumuşacık bir sesle. "Annemin mezarına seninle ve Ada'yla gitmeyi çok isterim, siz de isterseniz."

"Ben gelemem," dedim. Gözleri kısıldı. "Sonuçta annene bittiğini müjdeleyeceksin ve bu bir yalan. Ben bu yalanın içinde olmak istemem. Kızımı da buna alet etmek istemem açıkçası."

"Bitti işte, nesi yalan?" diye sordu, şaşkınlıkla.

"Bitmiyor ki," dedim, dumanı yüzüne üflerken. "Bitmesine izin vermiyorsun. Bu kararını yargıladığım ya da karşı çıktığım yok ama sonuçta öyle ya da böyle, bitmemiş oluyor. Ve annene yalan söylüyorsun. Yattığı yerin bir yatak olmadığı doğru ama sen bunu söylerken, en azından er ya da geç kara toprağa girecek sanmıştım. Ve bizim de aydınlık gecelerimizin başlaması gerekiyordu. Sen yatağa yattığında, yastığa başını koyduğunda, aydınlık hissedebilecek misin bu şekilde de annene rahatça bittiğini söyleyesin?"

"Her bitiş farklıdır," dedi içine derin bir nefes çekerken. "Senin için biterse, devam etse bile bitmiş demektir. Ve senin için bitmezse, bitmiş olmasının hiçbir önemi kalmaz, bitmemiştir." Dudakları kendinden emin bir ifadeyle iki yana kıvrıldı. "Bitti. Benim için. Herkes de bunu böyle bilebilir. Finalde şöyle yazabilir:

Mehmet Şahindağ, sonsuza kadar hiç geçmeyen bir acıyla yaşamaya mahkum bırakıldı.

Hak edilmiş bir son."

Söyleyeceğim tek bir yanlış cümlenin aramıza yeniden duvarlar öreceğini ve Bora'nın benimle konuşmayı bırakacağını bilmesem, sevdiğim adamın, böyle bir sonu ancak kötü bir kalemin yazacağını düşüneceğini gayet de bildiğimi söylerdim. Fakat zaten o, kalemin iyi ya da kötü olmasından bağımsız olarak, sonun hak edilmiş ya da hak edilmemiş olduğundan ötesini göremiyordu. Mehmet Şahindağ'ın öylece ölmesi, muhakkak ki onun için özensiz, düşünülmemiş ve baştan savma bir son olurdu.

"Çok daha fazlasını hak ediyor," dedim, sigaramı söndürürken. "Eğer bu sona kendini dahil etmeseydin." Ne kastettiğimi sorarcasına bir mimik yaptı. "Onu diri diri toprağa gömseydin ve ölüme terk etseydin... Yine çekseydi acı ama buna şahit olmasaydın. Veyahut ne bileyim, onu bir hücreye, yine belki kafese aynı bu şekilde, tıksaydın... Ekranı da yine açsaydın önünde ve başında bekleyen sen olmasaydın. Sen görmeseydin. Sen de bu işkencenin bir parçası olmasaydın. Sen de onunla işkence çekiyor olmasaydın."

Kaşları çoktan çatılırken, sert ve ters bir ifadeyle, "Benim işkence çektiğim falan yok!" dedi.

Gömleğinden açıkta kalan, 8 rakamının ortasına bir salıncakta oturur gibi oturmuş ve elleriyle üst dairenin kenarlarına tutunmuş; hafifçe yüzünü sağa dönmüş, siyah uzun saçları sanki esen rüzgârda uçuşarak yüzünü kapatmış, kalbinde maça işareti olan minimal kadın dövmesinin, altındaki kurşun yarasıyla kaplı kalbine dokundum.

Hem kendime, hem ona.

"Burası..." dedim, varla yok arası çıkan bir sesle. "Ruhun..." Bir şey söylemek üzere aralanan dudaklarını, dudaklarımla örttüm. "Ve burası..." dedim, onun elini kalbime yaslarken. "Ruhun..." Dudaklarını öptüm. "Sen kendi ruhuna işkence ediyorsun, sevgilim."

Dudakları dudaklarıma çarparken, "Yok öyle bir şey..." diye çıkıştı fakat kaşları hâlâ çatık dursa da sesindeki sert ve ters tonlama yok olmuştu.

"Bora," dedim, usulcacık çıkan bir sesle. "Kaldıramayacağın bir yükü sırtlanıyorsun, yine..."

"Lütfen, Nazlı..." Elini kalbimden çekti. "

Bundan sonrası sadece benim. Düşman en çok benim,

dedim. Lütfen önüme çıkma."

Sağlıklı düşünebilen bir zihne sahip olması ve bu düşünceye gelişinin bütün dayanaklarının sağlam olması, yaptığı çıkarımların doğru olduğunu göstermiyordu. Kendince haklıydı ama haklı tarafıyla hareket etmenin, kendinden neler götüreceğini göremiyordu. Babasıyla olan kavgası bitmişti, babası olmaktan kaçmayı bırakıp kendi varlığını kendine ilan etmişti ama ne talihsiz bir yanılgıya kapılmıştı ki kendi varlığına en ağır darbeyi indiren yine kendisiydi.

"Burada yaptıklarımın senin için ağır olduğunu biliyorum," diye devam etti, ben sessiz kalınca. "Buna şahit olmanı istemezdim. Olmamalısın da. O yüzden seni, sen biraz dinlendikten sonra havaalanına götüreceğim. Ve ben biraz daha burada kalıp yapacağım işe devam edeceğim. İnan bana ruhuma işkence etmek şöyle dursun, ruhuma iyi bile geliyor, ona da çektirmek..." Elimi avucuna aldı. "Ama sen bu resmin içinde olmamalısın... Sen buradan giderken onu öldü kabul edebilirsin. Hatta döndüğünde herkese onun öldüğünü de söyleyebilirsin."

Ölmediği sürece, öldüğünü söyleyemezdim. Dönemezdim de. Sevdiğim adam ruhunu öldürürken, ruhum can çekişirken, onu terk edemezdim.

"Hiçbir zaman amacımın ondan intikam almak olmadığını, tek bir sorunun peşine düştüğümü biliyorsun Nazlı." Ben sessiz kaldıkça bunu bir itiraz olarak kabul ediyor ve bu itirazı, kabule çevirmeye çalışıyordu. "O sorunun cevabını aldıktan sonra onu öldüremedim, evet, ben de ölecektim, bu olmadı ve kaçtı gitti. O sırada istediğim tek şey bitmesiydi ve kalan herkesin hayatına devam etmesi... Ama sonra karşıma çok daha iyi bir fırsat çıktı. İstihbarat onu ele geçirip bir hücreye tıktı. Toprağın altına girmesindense müebbet yemesi, onun için çok daha zordu. Çünkü ölüm kolaydır, kurtuluştur.

Oysa hayatta kaldığında, öyle ya da böyle, bütün günahlarının bedelini ödersin, aldığın bütün ahları hatırlaya hatırlaya, çok kez

ah

dersin. Çınar, Sam ve diğerleri onu o girdiği hücrede sağ bırakmak istemezken; ben buna yanaşmadım. Kan davası gütmedim. Umurumda bile değildi. Tıkıldığı delikten çıkmanın bir yolunu bulmasaydı, bir şekilde yolumuza devam edecektik de..." Sesinin tınısına sitem karışmıştı. "Madem o, tıkıldığı delikten çıktı, ben de ona yeni bir delik açtım, öyle düşün. Farz et ki müebbet cezası devam ediyor. Tek fark, artık benim kontrolümde. Ölmeyecek. Sen onu öldü sayabilirsin ama ben, ona bu iyiliği yapmayacağım sevgilim."

"Alonzo'yu hatırlıyor musun?" diye sorduğumda, bir an için afallamıştı ve konunun nasıl ona geldiğini anlayamadığı belliydi. "Sırtına üç çizgi çizmiştim çakıyla...

Peşinde olduğum üç yıl,

demiştim."

"Evet?" dedi, ben içime derin bir nefes çekmek için es verdiğimde.

"Hamilelik testi yaptığımda..." dedim. Bora'nın kısılan bakışlarına meraklı bir ifade yayıldı. "Çift çizgiyi gördüğümde yani... Birinin anneyi, birinin de babayı temsil ettiğini düşünmüştüm. Alonzo'nun sırtındaki üç çizginin de biri anne, biri baba ve..." Bakışlarım boğazındaki güçlükle hareket eden adem elmasına takılmıştı. "...biri de çocukları içindi."

"O intikam..." dedi kaşları çatılıp, yüzü karman çorman olduğunu saklamayan bir hâl alırken. "Bebeğimiz için miydi?"

Dudaklarım bilmiyorum der gibi kıvrıldı. "Doğmadığı için asla üzülmesem de maalesef ki

kayıp

sıfatı aldı. Bu felaket benim yüzümden yaşandı ama dolaylı olarak ona bir misyon yüklendi. Hem onun içindi hem de onunla beraber yitip giden bütün canlar için." İçime sıkıntılı bir nefes çektim. "Her ne kadar bir bebek düşürdüğüm bilgisini senin öğrenmene gerek olmadığını düşünsem de, ben bu intikamı alırken sen de yanımda ol, bunu beraber yapalım istemiştim."

Bora'nın o güne gittiğine ve o günü kafasında tekrar tekrar başa sardığına emindim. Alonzo'dan ve öldürdüğüm diğer bütün suikastçılardan ona ilk bahsettiğimde, o nişana dair bambaşka bir kavgam olduğunu, bambaşka bir derdim olduğunu ama ne olduğunu bilmediğini, bilmemekten nefret ettiğini söylemişti. Fakat düşük yaptığımı öğrendikten sonra kafasında bu iki şeyi birleştirmediği, birleştirdiyse bile dönüp de Alonzo'yu hatırlamadığı, hatırladıysa bile o üç çizginin başka bir anlamı olabileceğini düşünmediği, hatta düşündüyse bile bu sonuca ulaşmadığı belliydi. Ve gerçekten şaşırmıştı.

"Hep söylediğim gibi... Düşmeseydi, aldıracaktım. Aldırırdım. O yüzden düştüğüne üzülmedim. Sence düştüğüne üzülmediği bir bebeğin dahi intikamını kimsenin yanına bırakmayan birine, burada olan biten herhangi bir şey ağır gelebilir mi?" diye sorduğumda, içine kesik bir nefes çekti. "İntikam almayı saçma bulan sensin Bora, ben değil. Karşındaki can düşmanın bile olsa etik ve ahlaki değerleri kovalayan sensin, ben kovalamazdım. Ben onu çırılçıplak bırakır, o kafesin içinde daha savunmasız kalmasını isterdim." Bakışlarına hoşnutsuz bir ifade yerleşti. "Ben, Mehmet Şahindağ'a, Beyza ve Aydın'ın sevişme videolarını izlettirirdim." Bu onun için muhtemelen daha katlanılamaz olduğundan, tümden yüzünü buruşturmuştu. "Benim aklım kötülüğe çalışır. Ben noktasına kadar, virgülüne kadar kin de güderim kan davası da. Zerre de acımam."

"Ama?" dedi, diyeceklerimin burada bitmediğinden emin olduğu belli bir tavırla.

"Ama..." dedim gülümseyerek. "Yastığa başımı koyduğumda pişman da olmam." Gecenin karası gözlerini gözlerimden çekti ve başını kaldırıp yıldızlarla süslü gökyüzüne bakarken derin bir nefes aldı. "

Nefsi müdafaa

der geçerim.

Hak etmişti

der geçerim.

Ah

diyene,

ben de çok ah demiştim

derim. Vicdanım daima rahat olur, azap çekmem. Tertemiz kalırım, üzerime kir de çamur da kan da değmez. Ve bütün bunlarla övünür, yaptıklarımla da gurur duyarım."

"Yani?" Gözleri yeniden gözlerimle buluştuğunda, sözlerimin kendisine ulaşmasını istemez gibi aramıza mesafe koyduğunu anlamıştım. "Burada kalmak mı istiyorsun?"

"Burada kalmak istiyorum ama bütün bunları o yüzden anlatmadım," dedim dürüstçe.

"Niye anlattın?" diye sordu.

Gerçekten mi anlamamıştı yoksa anlamamış gibi yapmak işine mi geliyordu bilmiyordum. "Boş ver," dedim. Onun da boş vermek istediği, beni onaylarcasına başını sallamasından belliydi. "Ben yatayım biraz..." Sözlerimle arasına ne kadar mesafe koysa da havada asılı kalan her bir harfin onunla savaşacağını ve ben yatsam da onların Bora'ya ulaşmaya çalışacağını biliyordum.

Çayımdan son yudumumu alıp ayağa kalkarken ve kıpırtısızca oturan Bora'yı gerimde bırakırken, güneşi olduğu yerde doğuracağını bile garip bir biçimde hissetmiştim.

♠

Her ne kadar kafeste de olsa içinde Mehmet Şahindağ'ın olduğu ve bir korku filmi sahnesinden farksız olduğunu düşündüğüm ıssız bir adada, deliksiz on saat sekiz dakika boyunca uyumuş olmamın şaşkınlığı içindeydim. Saat 2'yi

23 geçiyordu. Erken uyanmak gibi bir planım yoktu ama bu kadar uyumayı da gerçekten beklemiyordum. Hiç mi tedirgin hissetmemiş, hiç mi ürkmemiş, hiç mi kâbus görmemiştim? Daha da önemlisi Bora beni niye kaldırmamıştı? Beni buradan göndermek istiyordu, ki bunu güneş doğduktan sonra yapmak istiyordu, ona yorgun olduğumu ve dinlensem iyi olacağını söylemiş olsam bile en azından 10'da, en kötü 11'de beni kaldırması gerekirdi. Gitmemi istemiyor olabilir miydi? Zannetmiyordum. Olsa olsa hasta olmaktan korktuğumu söylediğim için bana kıyamamış ve uyuyabildiğim kadar uyumamın kendisine bir zararı olmayacağına kanaat getirmiş olabilirdi. Nasılsa uyurken ayağının altında dolaşmıyordum. Hırçın yanlarını törpülemiyordum mesela, uyurken bunu nasıl yapabilirdim?

Üzerimi değiştirdim ve botlarımı giydim. Çadırın perdelerini açtım ve içeriye gün ışığının tamamen sızmasını sağladım. Ardından çadırdan çıktım. Lima'nın yazını içime çekerken, tenimi yalayan güneşe gözlerimin kamaşması pahasına gözlerimi dikmiştim. Eğer burada bulunma amacım başka olsaydı, İstanbul'daki buz gibi havanın üzerine Aralık'ın sıcağının çok güzel geldiğini bile söyleyebilirdim. Derin bir nefes alıp verdim ve Bora'nın yanına gitmek üzere adada ilerlemeye başladım. Gün ışığı adanın bütün tekinsiz görüntüsünü alıp götürmüştü. Yaşadığımız günlerin enkazını hâlâ taşıyor olsa da, toprağın üzerindeki filizleri görmek ve adanın üzerinde uçuşan kuşların sesini duymak biraz olsun iyi hissetmeme sebep olmuştu. Fakat ne yazık ki bu çok uzun sürmemişti çünkü adımlarım kafese doğru ilerledikçe, kuş seslerinin yerini bambaşka sesler almıştı.

"Güneşe hasret kalmak ne demek, sen de anlayacaksın!" Mehmet Şahindağ'ın kafesi kalın, muhtemelen ışık da geçirmeyen kapkara bir örtüyle örtülmüştü. "Karanlığa mahkum olmak nasıl bir duyguymuş Şahindağ?!" Mehmet Şahindağ'ın boğazından çıkan inleme sesleri derinden de olsa duyuluyordu. Cenin pozisyonunda yere kıvrıldığını ise Bora'nın elindeki telefona düşen termal kamera görüntüsünden anlamıştım. Bora'nın bakışları beni buldu. "Nazlı, sana inanmakta güçlük çekeceğin bir şey söyleyeyim mi?" diye sordu, hafifçe gülümserken. "Bu orospu çocuğu, karanlıktan korkuyormuş!" Oturduğu sandalyeden kalktı ve kafese yaklaştı. "Bunu dün fark edemediğim için nasıl üzgünüm anlatamam!" dedi, alayla gülerken. "Havanın bir an evvel kararması için sabırsızlanıyorum Şahindağ! Bu gece çok eğleneceğiz!"

Mehmet Şahindağ yaşayacaklarını mı düşünmüştü bilinmez, tiz bir çığlık attı. Onun çığlığını ise Bora'nın buz gibi, alaylı ve yüksek desibeldeki kahkahası takip etmişti.

Bir öfke harbini anlardım. Sinir nöbetini de. Fakat planlı ve aşama aşama ilerleyen, kötücül bütün düşünceleri söndürmek yerine tekrar tekrar harlatarak uzun soluklu bir işkenceye dönüştürmeyi anlamaya çalışmak, dimağımı zorluyordu. Güçlükle yutkunurken Bora'nın aklından geçenleri de bu geceyi de düşünmekten kaçındım. Aldığım hiçbir derin nefes kalp atışlarımı yatıştırmıyordu ama içimden geçenleri belli etmemek ve dik duruşumu korumak için elimden gelen ne varsa yaptım. Bora'nın kalktığı sandalyeye oturdum ve bir bacağımı, diğerinin üzerine attım. Mehmet Şahindağ bir örtünün altında da olsa karşımdaydı ama ona söyleyecek tek bir kelimem dahi yoktu. Elbette ki benim onunla aramdaki düşmanlıkla, Bora'nın onunla arasındaki düşmanlık kıyaslanamazdı ve fakat yine de düşmana böylesine işkence etmek, düşmana dönüşmekten farksızdı. En azından benim için. Bora kendi karanlığında yaşadığı ne varsa Mehmet Şahindağ'a da yaşatmaya çalışırken, kıymetli zaman boşu boşuna akıp gidiyordu. Bora yalnızca ezeli düşmanını değil, kendini de onunla beraber zifiri bir karanlığa mahkum ediyordu.

"Bora!" Sesimin keskin çıkmasına engel olamamıştım. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Sesimin tınısından da konuşmak istememden de hoşlanmadığı bakışlarından anlaşılıyordu fakat bu isteğimi geri çevirmeyip başını salladı. "Seni karanlıkta yalnız bırakmak zorundayım Mehmet," dedi, yapay bir üzüntüyle. "Karım çağırıyor da..."

Bana doğru yaklaştığında ayağa kalktım ve kafesin bulunduğu yerin ilerisine doğru yürümeye başladım. Bir zamanlar Bora'nın koştuğu patika yolda attığım her adımda, bütün mutlu günlerimizin bana yardımcı olması için dua ediyordum. Biraz sonra kayalıklara doğru ilerledim ve üstü düz bir kayaya oturdum. Bora da yanıma oturduğunda bakışlarımı doğrudan ucu bucağı görünmeyen okyanusa çevirmiştim.

"Seni dinliyorum," dedi, iki dakika on üç saniye sonra. "Dün akşam, konuşacağımız her şeyi konuştuk sanıyordum."

"Yaptığın şey doğru değil," dedim yekten. Sıkıntı dolu, derin bir nefes verdi. "Sen bu değilsin."

"Geç olmadan seni havaalanına bıraksam iyi olur aslında," dedi, ifadesiz bir sesle. "Bir şeyler yedin mi?"

"Bora!" dedim, isyan eder gibi. Gözlerim gözlerindeydi ama ruhuna dokunamıyordum. "Benim sesime kendini kapatma, n'olur."

"Aynı şeyleri konuşmak istemiyorum Nazlı," dedi iç çekerken. "Dün akşam söylediklerimden farklı olarak söyleyeceğim hiçbir şey yok."

"Öldür bitsin!" dedim, yalvarır gibi. "Buradan beraber gidelim... Yazık değil mi ya birlikte geçireceğimiz zamana? Bunu bize neden yapıyorsun ki? Kızımız bizi bekliyor..." Gözlerini yumduğunda sıkıldığı belliydi. "Bilsem ki bütün bu yaptıklarının sana bir zararı olmayacak, yemin ederim susacağım... Ama olacak. Çünkü sen, bu yaptıklarını kaldıramayacak kadar iyi birisin! Seve seve kötülük yapmayacak kadar iyi biri!"

"Nazlı." Ses tonu ikazla doluydu. "Lütfen." Ayağa kalktı. "Uçağı hazırlatıyorum. Hadi, çıkıyoruz."

"Hiçbir yere gitmiyorum!" Sesimin yüksek çıkmasına engel olamamıştım. Bora'nın adımları dururken, ben de ayağa kalktım. "Seni burada yalnız bırakmayacağım! Mehmet Şahindağ'ın varlığıyla yapamadığı şeyi, yok olurken yapmasına izin veriyorsun! Seni yok etmesine izin veriyorsun! Madem bu kadar cömertsin, ben de burada seninle yok olurum o zaman!" Yüzünde tek bir kas bile kıpırdamazken, sadece gözlerimin içine bakıyordu. "Beni yok etmeyi göze alıyorsan, kendine istediğin kadar işkence çektirebilirsin!"

"Saçmalıyorsun," dedi. Dümdüz bir sesle, benim gibi sesini yükseltmeden, söylediğim her şey kuşandığı çelik gibi zırhtan sekerek ona değmiyormuş gibi. "Seninle kavga etmek istemiyorum. Burada olan biten şeylerin aramıza girmesini, bir konuya dönüşmesini, aklının burada kalmasını istemiyorum. Seni buradan zorla götürmek istemiyorum Nazlı. Ama buradan gideceksin. Buna razı gelsen iyi olur."

"Sence burada olan biten şeyler aramıza girmeyecek mi?!" diye sordum, başımı iki yana sallarken. "Nasıl bir konuya dönüşmeyecek bunlar, söylesene! Aklım nasıl burada kalmayacak?! Sen döndüğünde, senin aklın burada kalmayacak mı?! Planını gerçekleştirirsen, Mehmet Şahindağ son nefesini verinceye kadar, senin bir parçan onunla burada yaşamaya devam etmeyecek mi?!"

"Hayır," dedi, sakinliğini koruyarak. "Dün gece de dedim, onu öldü say."

"O ölmeden, onu öldü sayamam!" Sesim Bora'ya ulaşmadıkça, tınısı yükseliyordu. "Ben de seninle kavga etmek istemiyorum! Etmem de zaten! Konu ben değilim, sensin! Sana gönül koymam ya da tavır yapmam! İstediğim tek şey seni korumak!" Ona doğru bir adım atarken sesimi biraz olsun alçaltmıştım. "Seni, senden korumaya çalıştığımı görmüyor musun?! Ceza çektirdiğin Mehmet Şahindağ mı, yoksa kendin mi?!" Kapkara gözleri içine çektiği derin bir nefesle kısıldı. "Düşman en çok senin, değil mi? Sevdiğin onlarca insanın canını alan düşman, en çok senin! Kendini suçlamıyorsan bile, onları en çok senin olan düşmanının öldürdüğünü hiç unutmuyorsun, değil mi?"

"Nazlı, sus..." dedi.

"Susayım," dedim, başımı sallarken. "Ama benim suskunluğumda sen de şunu düşün: Ada'ya söz verdin. Bilmesi gereken ne varsa, ona dürüst bir şekilde anlatacağının sözünü verdin. Ve hayatının geri kalanında, ona dürüst davrandığında utanacağın hiçbir şey yapmak istemediğini söyledin. Pisliği dünyaya nam salmış birini bir kurşunla gebertmek dururken yaptıkların, seni utandırmayacak mı?" Bora yutkunmakta zorlanırken, ona doğru bir adım daha attım. "Ada seni yargılayamaz, seni suçlayamaz, seninle ilgili olumsuz tek bir fikre dahi kapılamaz, buna hakkı yok, Mehmet Şahindağ'ı hiçbir zaman tanımayacak ve onunla alakalı ufacık bir araştırma yapsa dahi korkunç şeyler öğrenecek. Belki sana hak da verecek. Ama sen... Sen utanmayacak mısın?" Başımı iki yana sallarkenki yüz ifadem, hissettiğim üzüntüyü açıkça ortaya seriyordu. "Benim sevdiğim adam... Yaptığı iyi şeylerin dile getirilişinden, yaptığı kötü şeylerin ise dile getirilmeyişinden daima utanan bir adam.

'İlk ceza odur ki, hiçbir suçlu kendi yargıçlığından kurtulamaz,'

diye bir cümle okumuştum Denemeler'de. Benim sevdiğim adam, bırak yaptığı tek bir kötü eylemi bile unutmuş olmasını, o kötü eylemlerle kafasının ve kalbinin içinde sürekli yaşayan ve en çok kendi yargıçlığını kendi yapan bir adam."

Bora bana arkasını döndü ve geldiğimiz yönün tersi istikamette yürümeye başladı. Küçük adımlarla peşinden ilerledim. Mehmet Şahindağ'ın içinde olduğu kafesin önünden geçtiğimiz sırada duyduğumuz acı dolu sesler bile attığı adımları sekteye uğratmamıştı ve hedefine kilitlenmişçesine başını oraya çevirmemişti. "Selim!" diye seslendi, çadıra ilerlerken. "Sürat teknesini hazırlasınlar!" Hedefi belliydi, beni buradan götürecekti. O çadıra girdiğinde kumlara oturdum. Dört dakika yedi saniye sonra çadırdan çıktığında, kıyafetlerini değiştirmiş ve kot pantolon üzerine, beyaz kısa kollu bir tişört giymişti. Selim'in kilidini açtığı çelik dolaptan aldığı bir silahı beline yerleştirdi, telefonumu ise arka cebine soktu. Sanırım benim silahlarımı da laptop'ımı da bana geri vermeyecekti. Elinde tuttuğu sırt çantamla beraber iskeleye doğru yürürken yüzüme bakmasa da, "Hadi Nazlı!" dedi.

Yaşanabilecek en kötü senaryo, beni kucaklayıp zorla sürat teknesine bindirmesiydi. Ya da belki de herkesin içinde buyurgan bir şekilde bağırması da olabilirdi. Her ikisinden de çekinecek değildim fakat onu da böyle bir şeyin içine düşürmek istemiyordum. Derin bir nefes alıp ayağa kalktığımda Bora çoktan sürat teknesine binmişti. İskeleye yaklaştığımda Selim'e sıraladığı emirleri duydum: "Hava kararana kadar örtü açılmayacak! Güneş battıktan sonra Alp ne yapacağını biliyor! Ekrandaki görüntüler, kafesin etrafındaki tek ışık kaynağı olacak! Kafese tek bir kişi bile yanaşmayacak! Kimse o orospu çocuğuyla tek kelime konuşmayacak!"

"Merak etme abi," dedi Selim.

Bora'nın bakışları bir anlığına beni bulup yeniden Selim'e çevrildi. "Güneş battıktan sonra eğer suyu bitmişse, yarım şişe su ver. Enerjisi tamamen tükenmesin." Selim başını itaatkâr bir tavırla sallarken, Bora sürat teknesine binmem için bana elini uzatmıştı. Elini tuttum. Ben tekneye binince, teknenin bağlı olduğu ipi çözen Selim'e döndü. "Nazlı'nın uçağı kalktıktan sonra Callao'ya uğrayacağım ama geç kalmam."

Direksiyonun başına geçti. Yanına ilerlemek yerine teknenin arka tarafına oturdum ve gitgide uzaklaştığımız adayı izlemeye koyuldum. Kaçamak bakışlarının üzerimde olduğunun farkındaydım fakat onunla göz göze gelmek istemiyordum. Kapkara gözlerindeki zifiriliğin beni ağlatacağını bildiğim için bundan kaçınabildiğim kadar kaçınmam iyi olacaktı. Elimden gelen her şeyi saygı sınırları çerçevesinde yaptığımı kendime hatırlattım. Dahası bir baskı uygulamaktı, onu istemediği bir şeye mecbur bırakmaktı, seçimlerine karışmaktı. Mehmet Şahindağ, öyle ya da böyle, en çok onun düşmanıydı. İçim, Bora açısından hiç rahat değilse de bana düşeni yapmıştım ve kızımıza sarılırken de bunu düşünecektim. Bora kurtarılmak istememişti ve kurtarılmak istemeyen birini kimse kurtaramazdı. Kalem benim elimde olsa da bir yere kadar yazabildiğimi, bu adada, Bora'nın burada mutsuz olduğuyla yüzleştiğimde fark etmemiş miydim? Hikâyenin nasıl bittiğinden ziyade, nerede bittiğinin bazen daha önemli olduğuna zaten çoktan karar vermiştim ve Bora ne yaşarsa yaşasın evimizde, yan yana olmayacak mıydık?

Gözlerimi kapadım. Güneşin yaktığı tenimi, denizin üzerinde hızla ilerlediğimiz için oluşan rüzgâr hafifçe serinletiyordu ve karaya varana kadar bunun tadını çıkarmaya çalıştım. Geride kalan saniyeleri saymadan geçen zamanda, kendimi Bora'yı burada tek başına bırakıyor olduğuma ve İstanbul'a dönmeye hazırlamaya çalışmıştım. Tekne dururken gözlerimi açtım. Lima'nın bir sahiline yanaşmış olmayı beklerken kendimi yeniden adanın iskelesinde bulduğum için fazlasıyla şaşkındım. Bora'ya baktım. Ama o bana bakmadan hızlıca tekneden indi. İskeleye gelen Selim'e çok kısa bir şey söylediğini gördüm. Selim, adamlardan birine tekneyi bağlamasını işaret etti. Bora belinden yeniden çıkardığı silahla, arka cebinden çıkardığı telefonumu Selim'e verdi ve adada ilerleyerek gözden kayboldu.

Neden geri döndüğümüzü ya da neden beni havaalanına götürmekten vazgeçtiğini bilmiyordum ama yeteri kadar vakit geçtiğine ve Bora'nın geri dönmeyeceğine, beni de onun ya da bir başkasının götürmeyeceğine ikna olduğumda, iskeledeki adamlardan birinin yardımıyla tekneden indim. Çantam sırtımda, minik adımlarla çadıra ilerledim ve yeniden kumlara oturdum. Biraz sonra Selim yanıma geldi ve hiçbir şey söylemeden, iki adet sandviçle, termos bardaktaki çayı bana uzattı. Karnımı doyurdum, üzerine de sigara içtim. Mehmet Şahindağ'ın uzaklardan gelen acı dolu sesini duyuyordum fakat Bora'nın onun yanında olup olmadığını bilmiyordum.

Gidişime kendimi şartlamışken yeniden burada olmak sersemlememe sebep olmuştu ve basiretim bağlanmışçasına yerimden kalkamıyordum.

Annemi düşündüm. Babamı. Anneannemi. Annemle babamın, Betül Hanım ve Ahmet Bey'le kurduğu ilişkiyi. Ailesinin ölümüyle sudan çıkmış balığa dönüşen küçük Naz'ı. Hayatı boyunca sevdiği ve her zaman içinde apayrı bir yerde tutacağı deniz gözlü çocuğu. Bütün çocukluğumu. Bütün çocukluğumu kaybedeceğimi sandığım o kazayı. Bir casinoyu dolandırmaya kalkan genç kadını. İçine düşen aşkın en toy zamanlarının getirdiği kıskançlığı. Ceren'i. Trabzon'da beni bütün sevgisiyle karşılayan büyük Karabey Ailesi'ni. Fadime Hala'yı. Asuman Yenge'yi. Esma'yı. Bülent'i. Asya'yı. Can'ı. Her gün yüzlerini göre göre aşina olduğum Bora'nın onca adamını. Bir harabeye dönen Nazlı'yı. Beyza'yı. Leo'yu. Tarantula'yı. Profesör'ü. Yeni doğan Demir'i. Birinci yaş hediyelerini açan Ada'yı. Nagihan Hanım'ı.

Burada, öylece düşünerek ne kadar oturdum ve okyanusun kıyıya vuran dalgalarını izledim bilmiyordum. Güneşin batışını izlemek için adanın arka tarafına doğru ilerlemek üzere ayağa kalktım. Diğer taraftan da gidebilirdim ama Bora'yı görmek ve ne yaptığını öğrenmek için kafesin olduğu tarafa yöneldim. Kafesin üzerinde hâlâ örtü vardı, Mehmet Şahindağ acı içinde inliyordu fakat Bora burada değildi. Örtünün kaldırılmasını ve onunla konuşulmasını yasakladığını biliyordum ama kafese ilerledim. Örtünün bir kısmını zorlukla da olsa açabilmeyi başardığımda, Mehmet Şahindağ birden maruz kaldığı aydınlığın etkisiyle gözlerini kısarak bana bakmıştı. Muhtemelen havasız da kalmıştı. Alnında boncuk boncuk terler birikmiş, yüzü solgun, bedeni ise bitkin görünüyordu. Yemyeşil gözlerindeki çaresizlik, belki de onlarca insanın içindeki kini biraz olsun dindirmeye yetecek kadar belirgindi. Keşke fotoğrafını çekebilseydim ve acı çektirdiği herkese, onun da bu hâle gelebildiğini gösterebilseydim.

"Kurtar beni," dedi, neredeyse fısıldayarak. "Bu işkenceye bir son ver. Dayanamıyorum. Öldür beni. Öldürsün beni."

Yerde, hâlâ cenin pozisyonunda kıvranırcasına yatarken ona tepeden bakıyor olmak garipti ve fakat büyük bir haz duyduğumu da inkâr edemezdim. "Nefesini tut?" dedim alayla. "Kafanı yere ya da tellere vurmayı dene?" Dudaklarım bilmem dercesine büzüldü. "Kalp krizi geçirdiğini düşünerek, kendine kalp krizi geçirt?"

"N'olur..." diye inledi. "Onu ikna et." Sesinde yalvarırcasına bir tonlama vardı. "Ölmek istiyorum. Öldürsün beni. Öldürün beni."

"Öldürmeyecek," dedim, bir serzenişte bulunurcasına. Bir dizimi yere koyarak eğildim. "Maalesef ki ben de bundan nefret ediyorum. Sen ha ölmüşsün ha bu şekilde bir fare gibi kapana kısılmışsın, inan bana zerre farkı yok benim açımdan. Geberip gitmeni, Bora için istiyorum. Senin anlayacağın dilden konuşmaya çalışırken, senin gibi davranmak zorunda kalması canımı yakıyor. Aklı da kalbi de boşu boşuna kötülükle dolup taşıyor. Fakat yapacak bir şey yok. Yaratılış sürecine büyük bir katkıda bulunduğun Kara'nın sana biçtiği ceza buysa, budur."

"Kara'yı hangimizin yarattığı tartışılır," dedi hafifçe gülerken. Kaşlarım çatıldı. "Sana söylemiştim. Çok daha kirli, çok daha kötü, çok daha karanlık bir adama, senin yüzünden dönüştü. Pisliğin içine saplandı, kaldı. Sen onu polise ihbar ettiğin ve hayatını kaydırdığın için. Gerçek Kara, kimliği ifşa olduğunda yaratıldı. Onu sen yarattın. Bugün bunları yapan adamı sen yarattın."

Mehmet Şahindağ belki haklıydı, belki de haksızdı fakat üzerine düşünmeyecektim çünkü öyle ya da böyle geri dönüşü olmayan şeylere kafa yormak faydasızdı. Ben, Mehmet Şahindağ'ın yarattığı Kara'yı polise ihbar ederek yok ettiğimi sanırken aksine yaratmış olabilirdim ama bir gün elime kalemi alıp Bora'nın Kara'dan kurtuluşunu yazmışlığım da vardı, öte yandan dönüp dolaşıp yine Mehmet Şahindağ yüzünden Kara'ya sığınmıştık. Böylesi bir kısır döngünün içinden zaten, düşünülerek de çıkılamazdı.

"Velev ki dediğin doğru," dedim, aşağılayıcı bir şekilde gözlerinin içine bakarken. "Buna üzüleceğimi, kendimi suçlayacağımı ve çektiğin azaba bir son vermesi için Kara'ya yalvaracağımı falan mı sanıyorsun?" Derin bir nefes alıp verirken gülümsemiştim. "Bana kalırsa Bora'nın yaptığı ve benim yanlış olduğunu düşündüğüm bir sürü şey var. Ama ne yaparsa yapsın, her zaman onun arkasındayım. Onu bütün yanlışlarıyla seviyorum. Çok seviyorum. Ve hiçbir yanlışında da elini bırakmayacağım çünkü benim yanlış gördüğüm, onun doğrusu." Bu söylediklerimden hoşlanmadığı belliydi. "Hayatın boyunca Bora'yı kıskandın, değil mi?" Yüzüne yayılan alaylı ifadeye rağmen gerçeği saklayamamıştı. "Annesiyle babasının onu çok

sevmesini... Sevdiğin kadının... Begüm'ün... Gökhan'ın... Hatta belki Aydın'ın da... Tüm ailesinin... Ve benim."

"Zırvalık," dedi.

"Hani diyordun ya Şahindağ, Begüm'le beni elinde tutarken,

benim gücüm var

diye... Nerede o gücün?!" diye sordum, kaşlarım havalanırken. "Hani sevenin yoktu, ailen yoktu, dostların yoktu ama gücün vardı?! Nerede o gücün?!" Sesimin yükselmesi yüzünün buruşmasına sebep olmuştu. "Hani kalabalık Bora'nın gücünü emerken, sen gücüne güç katmıştın?! Kimseyi sevmemiş, kimseye değer vermemiş, kimseyi önemsememiştin ve tek başına kalmakla övünüyordun?! Hani Beyza'nın ruhu arkadaşlık etmişti ya sana, öyle diyordun ya, Bora öldürmüştü ya ablasını, onu suçluyordun ya... Söylesene, Beyza'yı karşında capcanlı gördüğünde yalnızlığın ve sevgisizliğin en büyük güçsüzlük olduğunu anlamadın mı?!"

"Siktir git!" dedi, büyük bir öfkeyle.

"En acısı ne biliyor musun?!" diye sordum gülümserken. "Bu yaşadıkların değil... Senin bunları yaşamana üzülen tek bir kişi bile olmaması!" Yüzünde salt bir nefret vardı. "Ben ne kötü adamlar duydum, tanıdım, en azından bir kişiye olsun iyi kalmayı başarmışlardı. En kötüsünün bile arkasından vah diyen biri mutlaka vardı ama senin olmayacak! Çünkü senin iyi olduğun hiç kimse olmadı! İyi ki akıl sağlığın yerinde değil, iyi ki kendini Beyza'yla bir bütün olduğunuza inandırıp aptal bir frekansa geçiyorsun, iyi ki kalbini gerçeklere karşı koruyabiliyorsun. İyi ki hep başkalarını suçluyorsun. Ve iyi ki Beyza'yı gerçekten sevmiyorsun-"

"Kes sesini!" diye bağırdı.

"...Çünkü sen Beyza'yı gerçekten sevseydin ve bütün bu olanlara bizim kadar bile sağlıklı bir pencereden bakabilseydin, ona, ailesine, bize yaptıklarını ve yaşattıklarını kavrayabilseydin, o zaman zaten kalbin böylesi bir azabı kaldıramaz ve kendiliğinden dururdu..."

"Seni öldürmediğim için çok pişmanım!" dedi, benden tiksinir gibi.

"Üzülme," dedim, iç çekerek. "Sen hepimizi defalarca öldürdün aslında ama biz, gücümüzü sevgimizden aldığımız için hiçbir zaman ölmedik! Ölsek de ölmezdik! En yaşlısından en gencine, hepimiz böyle düşündüğümüz için! Kayıplarımızın acısı hâlâ taze ama biz onları sevdiğimiz müddetçe, onlar da hep yaşamaya devam edecekler! Ölümsüzüz biz Mehmet Şahindağ, anladın mı?! Hepimiz ölümsüzüz! En çok da Bora! Sen de bunu biliyorsun ve tam olarak da bunu kıskanıyorsun zaten!"

"Allah belanızı versin!" dediğinde, kocaman alaylı bir kahkaha attım.

"Aksine, artık o beladan kurtulduk..." dedim, kaşlarım havalanırken. "Ama seni suçlamıyorum. Kıskanmakta da nefret etmekte de haklısın. Çünkü yaptığın bütün kötülüklere rağmen, açtığın bütün derin yaralara rağmen hâlâ bir aradayız ve hep de bir arada olacağız. Kocaman bir aile olarak... Bunca zaman dağıtmaya, parçalamaya ve yok etmeye çalıştın bizi ama başaramadın. Hiçbir zaman bilmediğin, bilemeyeceğin bütün güzel duyguları sana rağmen yaşadık ve yaşamaya devam da edeceğiz. Çocuklarımız bir arada büyüyecek... Onların neşeli sesleri, senin kulaklarımızda bıraktığın bedbaht kurşun seslerini, iğrenç kahkahalarını, alaylı tonlamalarını bastıracak! Niye biliyor musun?! Çünkü çocuklarımızı da, birbirimizi olduğu gibi sevgiyle besleyeceğiz!"

Ayağa kalktım. Gözlerinin içine son kez baktım. Bu adada daha ne kadar kalırdım bilmiyordum ama bir daha, bu kafesin yakınına dahi yaklaşmayacaktım. Bitmişti, benim için. Ölse de, yıllar boyu ölmeyi beklese de benim için gerçekten de ölmüştü. Yalnızca kendi hesabımı değil, bütün dostlarımın hesabını kapatmışım gibi hissediyordum.

"İyiliğin günün sonunda mutlaka kazandığını çocuklarımıza da öğreteceğiz," dedim, bütün kalbimle gülümserken. "İyiler savaşırken her şeylerini kaybetseler bile, kalbindeki iyiyi koruduğun müddetçe, dünyadaki iyiliğin asla tükenmeyeceğini..."

Örtüyü yeniden kafese örttüğüm sırada, Mehmet Şahindağ'ın homurtularını ve belli belirsiz çıkan itiraz dolu nidalarını duymuyormuş gibi yaptım. Kafesin yanından ayrılacağım sırada Bora'yı fark etmiştim. Ne kadar zamandır

oradaydı bilmiyordum, bu yaptığımdan hoşlanıp hoşlanmadığını bilmediğim gibi. İfadesiz yüzü bütün düşüncelerini perdeliyordu. İçinde bulunduğumuz duruma aykırı gülümseme yüzümden yavaşça silinirken, küçük adımlarla ilerleyerek yanından geçtim. Kendimi, bu adaya geldiğim an'a kıyasla çok daha iyi hissediyordum ve Mehmet Şahindağ'a aslında söyleyecek tek bir kelimemin dahi olmadığını düşünürken, kendimi onlarca cümle sarf ederken bulmuştum ve bu, tuhaf bir biçimde bana iyi gelmişti.

Çadıra ulaştığımda hava neredeyse kararmak üzereydi. Sanki ömrümün yirmi dokuz sene, üç ay, yirmi dokuz gününü birkaç saate sığdırmışım gibi üzerime büyük bir yorgunluk çökmüştü. Ada'ya olan özlemim kalbime çöreklenirken çadıra girdim. Telefonuma erişimim sözsüz bir şekilde yasaklanmasaydı Hande'ye mesaj atabilirdim, Ada'nın fotoğrafını göndermesini isteyebilirdim ya da doğrudan onları arayabilirdim, hatta görüntülü de arayabilirdim fakat bunun yanlış olduğunun da farkındaydım. Keşke yanıma onu özlediğimde sarılmak için bir tane oyuncağını almayı akıl etseydim ama bütün oyuncaklarını

Hansel ve Gretel'

den hallice bir amaçla kullanmıştım. Biberonunu da. Maalesef. Çadırın perdelerini kapattım. Yatağa uzandım. Rüyamda Ada'yı görmeyi ve bu rüyanın, genelde olduğu üzere, kızımın korkunç bir matematik zekâsına sahip olduğu bir kâbusa dönüşmemesini diledim. Bora'nın yastığına sarıldım, gözlerimi kapattım ve saymaya başladım.

İki bin yüz on sekiz.

♠

Gecenin kör karanlığında, beni uykunun en derininden ansızın uyandıran ses, kurşun sesinden başka bir şey değildi.

18 Aralık 2022, 03:00, Peru açıklarında bir ada.

Kalbim, avaz avaz bağırarak kaçışan kuşların kanat çırpışlarıyla yarışırken, bunun bir kâbus olup olmadığından emin olamıyordum.

Silahların kilitli çelik bir dolapta saklandığı ıssız bir adanın ortasında, gözlerim içinde olduğum çadırın gökyüzü penceresine sabitlenmiş, sanki felç geçirmişim gibi kıpırtısız bir şekilde yatarken; dışarıdaki adamların telaşla koşuşturduğunu, Türkçe, İngilizce ve İspanyolca dillerinin birbirine karışarak, herkesin birbirine ne olduğunu sorduğunu duyuyordum.

Ne olduğunu bilmiyordum.

Duymayı, görmeyi, yaşamayı asla beklemediğim bir şey olduysa, öğrenmek de istemiyordum.

Uyumaya devam etmek istedim. Bora beni uyandırıncaya kadar uyumak, o beni uyandırmadan da uyanmamak. Bu adadan defolup gitmek, buraya bir daha dönmemek, kızımıza kavuşmak ve ondan hiç ayrılmamak.

Çadırın kapısı açıldı. İçime çektiğim derin nefese ömürlük bir şükür sığdırdım. Kapı kapandı. Adım sesleri yatağa doğru yaklaştı. Yatağın hareket ettiğini hissederken, denizden esen tuzlu melteme karışan bergamot kokusu burnuma çalındı. Bir eliyle belime sarılırken, başını boynuma gömdü. "Haklıydın," dedi, acıyla yoğurulmuş bir sesle. Boynum gözyaşlarıyla ıslandı. Parmak uçlarım saçlarına ulaşırken, bedeni sarsılmaya başlamıştı.

Hayalleri, inandığı bütün ilkeleri, değer yargıları, savunduğu bütün düşünceleri yitip gitmiş, bambaşka birine, istemediği birine dönüşmüştü. Dönüştüğü kişinin, uzunca yıllar kavga ettiği ölmüş babasına benzemesinden korkmuş ama zamanla ondan da kötü olduğunu düşünmeye başlamıştı. Bundan nefret etmişti. Babasından da. Bu nefret, yaşamının her bir an'ına yayılarak onu esir almış, bütün seçimlerine gölge etmişti. Kendine sevmeyi yasaklamıştı, baba olmayı yasakladığı gibi. Ve fakat hem sevmiş, hem de baba olmuştu. Üstelik babasına benzediği falan da yoktu. Günün birinde de bu adada, kendi özünün farkına varmış ve babasına benzememek için verdiği savaşta hiç kendisi olamadığını fark etmişti. Babasıyla kavgasına son vermesi de bu yüzdendi. Babasıyla kavgasına son vererek özgürlüğünü ilan etmiş, adına hâlâ Kara dedikleri ama artık bambaşka olan biri, tam da bu şekilde davranırdı ama neredeyse on iki yıldır süren ve günden güne katlanarak artan acıya sebep olan iyelik ekiyle sahiplendiği düşmanla karşı karşıya gelmek, hem aklını hem de kalbini karıştırmıştı. Özünde olduğu kişiyle, içindeki hıncın arasında kalmıştı.

Öldürdüğü adam için değil, o adamın sebep olduğu her şey için ağlıyordu. Kaybettikleri için. Belki de kendi için. Üzerine kan sıçramamış, Kara'ya bulaşmamış, kirlenmemiş ve benim hiçbir zaman tanıyamadığım ve tanıyamayacağım Bora için. Babasına yazdığı mektup, aslında kendine verdiği sözlerden ibaretti ve bunun en önemli kısmını yerine getirmişti. Yaşadığı bir sinir boşalmasıydı. Üzerinden kimsenin kolay kolay sırtlanamayacağı, zaten onun da sırtlanırken epey zorlandığı bir yük kalkmıştı ve henüz hafiflediğini dahi fark edemeyecek kadar sarsık, belki de yaptığı şeyden ötürü şok içindeydi hatta.

Yataktan kalktığımda, başını boynumdan çekmek zorunda kaldı. Elini tutarak onu da kaldırdım. Gözlerim karanlığa alışsa da banyoya ilerlerken adımlarımı tedirgin bir şekilde atmıştım. Bora'yı duşakabine soktum ve yeniden yatağın olduğu yere döndüm. Lambayı açtığımda ve banyonun kapısını kapatmadığımda, duşakabine de loş da olsa ışık vuruyordu. Bora'nın yanına ilerledim. Gözlerinden hâlâ yaşlar akıyordu ve şu an olup bitenin ne kadar farkında olduğunu bilmiyordum. Ilığa ayarladığım suyu açtım. Islanan tişörtü yaslandığı duvarda kaydığında buna direnmedi, belki de direnemedi ve yere çöktü. Duş başlığını sıkı sıkıya tutuyordum, zira eğer ona tutunmazsam benim de Bora'dan bir farkım kalmayacaktı. Su üzerinden öylece akarken bugüne kadar yakasına yapışan bütün kirlerden temizlendiğini düşünsün istemiştim.

Kaç yaşındaydı karşımdaki adam? Altı mı? On altı mı? Yirmi altı mı, yoksa otuz altı mı? Otuz altı değildi. Otuz altıncı yaşı, otuz beşinci yaşına kıyasla daha ak geçecekti. Eğildim ve sanki Bora ağlamıyormuş gibi, sanki üzerinde kıyafetleri yokmuş gibi, saçlarını şampuanladım. Lifi elime aldım, üzerine duş jeli boca ettim ve kollarını ovaladım. Üzerindeki tişörtü çıkarmaya yeltendiğimde bana zorluk çıkarmadan kollarını kaldırdı. Bugüne kadar onlarca hâline tanıklık etmiştim ama karşımda hiçbir zaman, en şeffaf olduğu an'larda bile, şimdiki kadar masum, şimdiki kadar saydam, şimdiki kadar yalın, şimdiki kadar çıplak kalmamıştı. Çünkü biliyordum ki o da özündeki insanla, seneler sonra, ilk kez karşılaşıyordu.

Onunla hiç göz teması kurmaya çalışmama sebebim, onu utandırmaktan çekindiğimdendi. Utanır mıydı bilmiyordum ama varlığımı hissederken bile, sadece kendiyle kalsın istemiştim. Sanki benimle göz göze gelse, kendiyle

göz göze gelişine bir son verilecekmiş gibi. O benim gözlerime bakana kadar, ben onun gözlerine bakmayacaktım. Pusula kolyesini hafifçe iterek, lifi kalbindeki kurşun yarasının üzerinde, köprücük kemiğinde, omuzlarında ve karnında dolaştırdım. Sırtını köpüklemek istediğimde eğilerek başını kucağıma gömdü ve belime sarıldı. Öyle çok ağlıyordu ki, canından can koptuğunu düşündükçe canım acıyordu. Ağlamanın içindeki irini akıtmasını sağlayacağını bilmesem, ona iyi geleceğini bilmesem, bir damla gözyaşına dahi katlanamazdım. Dudaklarım titremiyormuş, ben de avaz avaz onunla birlikte ağlamak istemiyormuşum gibi sırtını liffledim. Duru suyu vücudundan akıtırken, sanki köpüklerden bir türlü arınamıyormuş gibi omzunu elimle okşamış, ona varlığımı elimden geldiğince hissettirmeye çalışmıştım. Saçlarını da sevmiştim. Hıçkırıkları, yerini kesik iç çekişlere bırakıncaya kadar, başını kucağımdan kaldırmamıştı.

Duştan önce ben çıktım. Elimi uzattığımda tuttu ama ayağa kalkarken ağırlığını bana vermemeyi yine de, bu durumda bile, düşünmüştü. Havluyla saçlarını kurulamaya çalıştım. Boyum saçlarını kurulamaya yetmiyordu, parmak uçlarımda kalksam da başarılı olamıyordum. Bunu fark edince havluyu elimden aldı. İçeri gittim ve bir köşede duran bavuldan temiz, kuru kıyafetler aldım. Buğulanmış aynayı bir parça silmişti. Saçlarını kurulamaya devam ederken kendisine bakıyordu. Bu öyle bir bakıştı ki sanki gördüğü aksın kime ait olduğunu anlamaya, çözmeye çalışıyor gibiydi. Aldığım başka bir havluyla vücudunu kuruladım. Islak pantolonunun düğmelerini açtım, pantolonunu ve çamaşırını çıkarıp, yeni bir boxer ve eşofman giymesini sağladım. Eline uzandığımda, saçını kuruladığı havluyu yere attı.

Onu yatağa götürdüm. Yatağın kenarına oturdu. Beyaz kısa kollu tişörtünü giydirdim, nemli saçlarından öptüm ve yanına oturdum. Başını omzuma yaslayarak bedenini sarmaladım. Parmak uçlarım ensesine ulaştı, hafif dokunuşlarla ensesini okşadım. Saniyeler dakikalara dönüştü, dakikalar aktı gitti. Doğrulmak ister gibi hareketlendiğinde kollarımı gevşettim. Okyanusun en derin yerini çağrıştıran gözleri nihayet gözlerimi buldu. Bir elini sanki güçlükle kaldırdı ve ıslak olduğu için alnıma yapışan bir tutam saçı geriye çekti. Ona Maçahel'i çağrıştıran gözlerime bakarken yüzünde öyle büyüleyici bir ifade vardı ki, kalbimin ağzımda atmasına engel olamıyordum.

"Bitti," dedi, çatallaşmış bir sesle.

Hemen her durumda sıklıkla kullanılan, oldukça sıradan bir tınısı olan, süsten püsten uzak ve alışılagelmiş bu geçmiş zamanlı fiilin bizdeki yankısı bambaşkaydı. Nicedir almayı beklediğimiz o derin nefesti, çok şey kaybedilerek kazanılmış bir zaferin çağrısıydı, bileklerimizden koparak yere düşen kelepçelerimizin çıkardığı o sert sesti, özgürlüğümüzdü.

"Bitti," dedim, ben de. "Bu kez, gerçekten, neresinden bakarsak bakalım, bitti. Senin için de, benim için de." Gülümsemeye çalıştım. "Nazlı ile Bora kazandı."

"Gör sen de cesedini..." dedi, zorlukla yutkunduktan sonra. "Kafanda herhangi bir şüphe kalmasın."

Başımı iki yana salladım. "Gerek yok." Parmak uçlarımın tersi sakallarını buldu. "Sana güveniyorum sevgilim."

♠

En güzel günlerimiz Mehmet Şahindağ'ın mezarı olmuş, onu adadaki çok mutlu bir yılımıza gömmüştük. Artık onun olmadığı bir hayat, hepimiz için yepyeni bir hayat demekti ve yeni hayatımıza yaptığımız uçak yolculuğu, Bora için de benim için de büyük bir sessizlikle geçmişti. Bu sessizliğin, Bora'nın olanı biteni daha iyi bir yerden idrak etmesi demek olduğunu biliyordum. Belki de kafasının içinde gürültülü bir hesap kitaba tutuşmuştu, ki muhtemelen de tutuşmuştu ama bunun da zaten olması gerekiyordu. Bazı suskunlukların, konuşmaktan daha değerli olacağını bildiğim için, yalnızca fiziksel temasla yanında olduğumu hissettirerek, ben de onunla birlikte susmayı seçmiştim.

Selim adada kalmıştı. Mehmet Şahindağ'ın cesediyle ilgileneceğini ve adayı yeniden ıssız bir hâle getireceğini biliyordum ama cesede ne yapacağını bilmiyordum. Toprağa mı gömecekti, okyanusa mı atacaktı, yoksa yakıp küllerini havaya mı savuracaktı, hiçbir fikrim yoktu. Açıkçası merak da etmiyordum. Havaalanına adamlarının getirdiği arabayı, Bora kendi kullanmak istemişti. Her ne kadar Kilyos'a gideceğimizi düşünsem de istikameti Beylikdüzü olmuştu. Nereye doğru gittiğimizi bal gibi anlamış olmama rağmen, arabayı Nurcan Teyzelerin evinin önünde durdurduğunda yine de şaşırmıştım fakat şaşkınlığımı gizlemeyi başarmış ve bu sanki çok

normal bir şeymiş, sanki sürekli buraya geliyormuşuz, sabahın köründe değilmişiz, saat 9'u 12 geçmiyormuş kadar rahat bir ifadeyle gülümsemiştim.

Ruhuma ulaşan kara gözlerdeki ifadeyi tanıyordum. Yüzümde oluşacak herhangi bir sorgulayıcı mimiğin, ona arabayı yeniden çalıştırtıp gaza bastıracağını biliyordum. Bu kararı nasıl almıştı, bununla da alakalı hiçbir fikrim yoktu ama aldığı karardan çok da emin olmadığı ve buraya kadar gelmiş olmamıza rağmen epey zorlandığı belliydi. Emniyet kemerini çözdü ve torpidoyu açtı. Torpidoda ne aradığını belki kendi de bilmiyordu fakat zaman kazanıyor, yaşamayı istemediği o an'ı erteledikçe ertelemenin yollarını arıyordu.

Aldığı karardan onun adına emin bir şekilde arabadan indim. Ben inince, Bora da inmek zorunda kaldı. Gergin bir şekilde başını kaldırıp, önünde durduğumuz apartmana doğru bakarken sıkıntılı, derin bir nefes koyuvermişti. Hastalıkta ve sağlıkta, her dert ve kederde, ne yaşarsak yaşayalım birlikte yaşamaya söz vermiş olmamızın gönüllü gerekliliğiyle eline uzandığımda gözlerinin içinde, küçücük bir çocuğun yaşadığı sevinç anlık olarak kendini göstermişti. Yalnız değildi, ben vardım ve o buraya kadar geldiyse, en azından içeri kadar girmesine de ben yardım edebilirdim.

Birlikte, apartmanın altı ince basamaklı merdivenlerini çıktık ve Nurcan Teyzelerin ziline bastım. Görüntülü diyafona poz verdiğimizin en az benim kadar bilincinde olan Bora farkında olmadan elimi öyle bir sıkıyordu ki, ben de usulca elini okşamaya başlamıştım. Kapı açıldı. Apartmana girdik ve asansöre ilerledik. Asansör yukarı doğru çıkarken Bora başını sağa ve sola yatırarak üzerindeki gerginlikten kurtulmaya çalışmıştı. Katta durduğumuzda elini hafifçe sıktım. Asansörden indik. Nurcan Teyze ve Osman Amca çoktan dairenin kapısını açmış ve bizi beklemeye başlamışlardı.

"Merhaba," dedim, tüm içtenliğimle.

"Hoş geldiniz..." İkisi de aynı anda konuşmuşlardı, Nurcan Teyze aynı heyecanla devam etti: "Buyurun buyurun..."

Hafifçe kapının önünden çekilerek geçmemiz için bize yol açtılar. "Gelin..." dedi Osman Amca gülümseyerek. "Buyurun."

Ayakkabılarımı çıkarmak için Bora'nın elini bıraktım. Boşluğa düşmüşçesine gözleri önce gözlerimi buldu, ardından ne yaptığıma baktı. Sanki bunun ne anlama geldiğini dahi bilmiyormuş ama beni taklit etmeyi iyi becerebiliyormuş gibi bir edayla o da ayakkabılarını çıkardı. "Geçin içeri, hadi..." dedi Nurcan Teyze.

"Çok özledim sizi..." Öncelikle konuşması ve Bora'ya biraz olsun rahatlaması için alan açması gereken bendim.

"Biz de seni özledik kızım," dedi Nurcan Teyze, ellerini sımsıkı sırtıma sararken. "Burnumuzda tüttün!"

"Torunu niye getirmediniz?" dedi Osman Amca, sitem eder gibi. Kollarımı boynuna doladım. "O kadar çok merak ediyorum ki ufaklığı... Onunla vakit geçirmek için sabırsızlanıyordum! Dedesi değil miyim ben?!"

"Aman sen de!" dedi Nurcan Teyze, kızar gibi. "Bakalım Naz da senin gibi düşünüyor mu?!"

"Aşk olsun Nurcan Teyze," dedim, salona ilerlerken. Bora da peşimizden geliyordu. Bakışlarım Osman Amca'yı buldu. "Tabii ki dedesisin! Bir dahaki sefere onu da getiririz inşallah." Bora'nın bakışları ise Anıl'ın duvara asılı fotoğrafındaydı. "Bu gelişimiz çok ani oldu." Bora'nın eline uzandığımda bir rüyadan uyanır gibi bana bakmıştı. "Değil mi sevgilim?" diye sordum. Bakışları öylesine sisliydi ki benim kim olduğumu anladıysa bile Nurcan Teyze ve Osman Amca'nın kim olduğunu bir an için anlayamadığını ve burada ne işimizin olduğunu sorguladığını düşünmüştüm. "Oturalım en iyisi," dedim çabucak.

"Tabii," dedi Osman Amca, kanepeyi göstererek. Ben bir köşesine oturduğumda, Bora da yanıma oturmuştu. Benim aksime rahatsız ve her an kalkacakmış gibi görünüyor oluşuna aldırmamaya çalıştım. "Kahvaltı yaptınız mı? Sofra kurulu daha. Bir şeyler yer misiniz?"

"Yok. Uçakta yaptık biz," dedim.

Osman Amca karşımıza otururken Nurcan Teyze, "O zaman ben kahve yapayım," dedi.

"Gerek yok," dedi Bora. Mesafeli sesinde keskin bir tonlama vardı. "Çok kalmayacağız."

Nurcan Teyze ne yapacağını bilememiş olsa gerek, Osman Amca'ya yardım dilenir bir bakış attı. "Olsun," dedi Osman Amca, yumuşak bir ifadeyle. "Acı bir kahvemizi için yine de. Siz çok kalmasanız da kahvemizin hatırı kırk yıl kalır."

Nurcan Teyze, Bora'nın cevap vermesine müsaade etmeden mutfağa ilerlediğinde salona derin bir sessizlik yayıldı. "Ne var ne yok Osman Amca?" diye sordum, sessizliği yok etmek için. "Nasılsınız?"

"Çok şükür, iyiyiz..." dedi Osman Amca, arkasına yaslanırken. Bakışları Bora'yla benim aramda mekik dokuyordu fakat Bora'nın kapkara gözleri yerdeki halıya adeta sabitlenmişti. "Günler geçip gidiyor işte, hayatın koşturmacası..."

"Esin yok herhalde evde..." Yalnızca konuşmak için konuştuğumun Osman Amca da farkındaydı. "Düğün artık yaza mı kaldı?"

"Çok bekleyeceklerini sanmam. Havalar biraz ısınsın, bahara yaparlar düğünü," dedi Osman Amca. Güldü. "Beklemesinler de zaten. Yaz gelmeden memleketime dönmek istiyorum."

"İyi olur," dedim, başımı sallayarak. "Bahçeye de bakarsın hem."

"Bu evin parasıyla, o evi almak mümkün değil Naz," dedi Osman Amca. Derin bir nefes verdi. "Eren de yengenler de söyledi fikrini ama... Bunu kabul edemeyiz."

"Edersiniz edersiniz," dedim, ciddi bir ifadeyle. "Ben, siz bizim komşumuz olduğunuzda çok mutlu olacağım. Biz yazları mutlaka Bodrum'a geliriz. Halam, yengem, Cananlar...bir cümbüşün içinde kalmayız muhtemelen ama orası benim baba evim, oradan ayağımızı çekmeyiz. Biz oraya geldikçe, bahçemizde, hep birlikte kalabalık akşam yemekleri yeriz. Beni mutlu etmek için de mi bunu kabul edemezsiniz?"

Nurcan Teyze elinde kahve tepsisiyle salona gelince, Osman Amca bana bir cevap vermemişti. Bora kendisine uzatılan tepsiden kahvesini alırken, "Sağ olun," dedi.

"Afiyet olsun oğlum," dedi Nurcan Teyze, benim de kahvemi uzatırken. Osman Amca, Nurcan Teyze yanına oturduğunda cebinden sigara paketini çıkarttı ve ikram eder gibi Bora'yla bana uzattı. Bora başını iki yana sallayınca, Osman Amca bana baktı. Ben ise bana uzattığı sigarayı geri çevirmeyerek aldım ve ucunu ateşledim. Osman Amca kendisine de bir tane yakarken, Bora kahvesinden bir yudum almıştı. "Eee Naz, nasıl gidiyor annelik?" diye sordu Nurcan Teyze.

"Zor ama çok güzel," dedim.

"Zor mu?!" dedi Nurcan Teyze, gülümserken. "Dur daha, iyi günlerin... Hele bir büyüsün de zorluk neymiş, o zaman göreceksin. Ama her yaşı ayrı güzel, her tecrübesi ayrı özel." Bora'nın bakışları bir kez daha karşı duvardaki Anıl'ın fotoğrafına takılmıştı. "Dillendi mi bari?"

"Kendince, nispeten," dedim.

"Çok güzel ama maşallah," dedi Nurcan Teyze, içtenlikle. "Hanginize daha çok benzediğini konuştuk geçen Osman Amca'nla ama karar veremedik."

"Bahtı güzel olsun inşallah," dedi Osman Amca, başını sallarken. "Ömrü uzun ve bereketli olsun."

"Amin," dedi Nurcan Teyze, içine derin bir nefes çekerken. Osman Amca'ya yandan bir bakış atıp yeniden bana döndü. "Biz, sana bir hediye vermek istedik Ada için... Gelip de vermek icap ederdi ama... Çekindik."

"Hediyeye falan gerek yok," desem de Nurcan Teyze ayağa kalktı, koridora yöneldi ve yatak odasına doğru ilerledi. "Niye zahmet ettiniz Osman Amca?"

"Zahmetlik bir şey değil," dedi Osman Amca.

Nurcan Teyze yeniden yanımıza geldiğinde, elinde küçük bir tülbent vardı. Ben sigaramı söndürürken, o tülbentin katlarını açtı, içinden çıkardığı altın

bilekliğe baktı. "Bu bana annenin hediyesiydi..." Kaşlarım şaşkınlıkla havalandığında Nurcan Teyze bana gülümsedi. "Otuzuncu yaş doğum günümde almıştı bunu bana. Senelerce takmaya kıyamadım. Annen vefat edince de bir gün, bunu sana hediye ederim diye geçirmiştim içimden. Nişanına katılamadık. Evlendin, doğru düzgün bir araya gelemedik. Onca şey girince araya unuttum, gitti. Evlilik yıl dönümünüzde aslında sana hediye edecektim ama ona da siz bizi çağırmayınca..." Gülümsemesi büyüdü. "Ada sebep olsun bu hediyeye. Belki sen de bir gün anneannesiyle Nurcan Teyze'sinden hatıra olarak ona hediye edersin."

"Bu çok kıymetli bir hediye," dedim, bilekliği elime alırken. "Çok teşekkür ederim." Nurcan Teyze yeniden yerine otururken, bilekliği Bora'ya gösterdim. "Bak..."

Bora elimdeki bilekliğe bakarken zorla da olsa dudaklarını oynatarak gülümser gibi bir mimik yapabilmişti. Bu mimikten cesaret aldığını düşündüğüm Osman Amca, "O akşam sana yapılan emrivakiye ortak olduğumuz için özür dileriz oğlum," dedi. Bora'nın bakışları Osman Amca'ya çevrildi. "Biz seninle konuşmak istemiştik sadece." Gülümsemesi samimiydi. "İyi ki geldiniz."

"Yüzünüze bakacak yüzüm yoktu," dedi Bora, iç burkan bir tonlamayla. Sıkıntılı bir nefes verirken, içtiği birkaç yudumunun kursağına dizilip dizilmediğinden emin olamadığım kahvesini sehpanın üzerine bırakmıştı. "Hâlâ yok aslında ama... En azından bugün, içim düne göre daha rahat." Ellerini önünde bağlarken bakışları Nurcan Teyze, Osman Amca, Anıl'ın duvardaki fotoğrafı ve yerdeki halı arasında gidip geliyordu. "Oğlunuzun ölümüne sebep olan adam, çok daha fazlasını hak ediyordu muhakkak, ama öyle ya da böyle olması gerektiği yerde şimdi."

"Şahindağ belasından kurtuldunuz mu?" diye sordu Osman Amca, merakla.

Bora başını salladı. "Evet."

"Oh çok sevindim!" dedi Nurcan Teyze, gülümseyerek. "Çok şükür!"

"Öldü mü?" diye sordu Osman Amca.

Bora yine başını salladı. "Evet."

"Peki o öldü diye, neden sen bizim yüzümüze bakacak yüzü bulduğunu düşünüyorsun?" Bora, Osman Amca'ya bakakalmıştı. "Dahası o ölmeden, neden yüzümüze bakacak yüzü bulamıyordun?" Bora bir şey söylemek üzere dudaklarını aralamıştı ki Osman Amca kendi devam etti: "Bak oğlum... En çok senin, bütün bu olanlardan kendini suçlaman yersizdi. Çünkü-"

"Osman Bey." Bora, Osman Amca'nın sözünü kesmekle kalmamış, aralarındaki ilişkiyi de oldukça ciddi bir yere taşıdığını belli etmekten kaçınmamıştı. "Sizin böyle düşünmeniz, ne kadar iyi insanlar olduğunuzu gösterir. Olanlardan ötürü kendimi suçlamadığımı ve hissettiklerimin bambaşka şeyler olduğunu size izah edecek gücüm yok. Benim hissettiklerimin ucu, suçluluk duygusuna dokunuyorsa da yapacak bir şeyim yok. Nazlı'ya biraz bahsetmiştim, o benim için yeterli. Sizin ise sadece şunu bilmenizi isterim: Anıl'ın yaşamasını çok isterdim. Üstelik onu, o ölmeden bir hafta evvel, neredeyse öldürecek biri olarak söylüyorum bunu."

"Anıl'la aranızda geçenleri biliyoruz," dedi Nurcan Teyze. Bu kez yalnızca Bora değil, ben de şaşırmıştım. "Anıl anlatmıştı her şeyi bize."

Bora sıkıntı dolu bir nefes verirken lafa Osman Amca girdi. "Anıl'la yaşadığınız şey yalnızca sizi bağlar..." Bakışları asla bana değmiyor, Bora'nın gözlerinden ayrılmıyordu. "Ben ayrı, annesi ayrı çok kızmıştık ona.

O nişana gelirsen hakkımı helal etmem,

dedi annesi ona. Dinlemedi, geldi."

"Ben çağırdım," dedim.

Nurcan Teyze usulca başını sallarken, "Biliyorum, neden geldiğini sorduğumda söylemişti..." dedi. Gülümsemesi buruktu. "Zaten benim de hakkımı helal etmediğim falan yok. Bir annenin hakkı, her koşulda evladına helaldir." Bora, Nurcan Teyze'nin gözlerinin içine bakarken alt dudağını dişlemişti. "Nasipten ötesi yok. Bahanesi ne olursa olsun, olacakla öleceğe çare yok." Nurcan Teyze dolan gözlerini hemencecik sildi. "Beş sene bitti. Acısı baki, geçmiyor. Ama içimde kimseye karşı en ufak bir kızgınlık, en

ufak bir sitem yok. Bizim de sınavımız buymuş. Allah düşmana bile yaşatmasın bu sınavı."

Osman Amca içine derin bir nefes çekerken başını aşağı yukarı sallamıştı. "Gencecik yaşında onu toprağa vereceğimi bilseydim, o kadar üzerine gitmezdim. Ama ben ona ne dediysem, onun iyiliği içindi. Düzgün, adam gibi bir hayatı olsun diyeydi. Nurcan da ben de hiçbir zaman evladına toz konduramayan ana baba olmadık. Evladımızın günahını da sevabını da kabullenip, onu yeri geldi eleştirdik, yeri geldi göklere çıkardık. Benim oğlum iyi biriydi ama çok hatası oldu. Aranızda geçenleri başta biz kabul edemiyorken, sana gelip de nasıl böyle davrandın diyemeyiz. Anıl da yaptığı şeyden çok utanmıştı, samimiyetle söylüyorum," dedi Osman Amca, utana sıkıla. "Senden de Naz'dan da özür dilemek istedi. Dileyebildi mi dileyemedi mi bilmem. Ama benim oğlum namussuz bir adam değildi."

"Bunları konuşmaya gerek yok," dedi Bora, zorlukla yutkunduktan sonra. "Dediğiniz gibi, onunla aramızda olan, onunla aramızda. Ben sadece müjde sayacağınız bir haberi size vermek istedim. Her ne kadar hiçbir şeyi değiştirmeyecek de olsa, bunu size yaşatan adamın cezasız kalmadığını bilin, sizin içinizdeki ateş de biraz olsun dinsin istedim. O kadar."

"Daha fazla can yakamayacak ya..." dedi Nurcan Teyze iç çekerken. "Rabbim gidenlere gittikleri yerde, kalanlara da burada huzur versin." Bakışlarına yerleşen minnetin Bora'nın var olan huzurunu dahi kaçırdığını düşünmeden edememiştim. "Sen de bizim bir oğlumuzsun. Bunun senin için bir anlamı vardır, yoktur, bilemem... Kapımız sana daima açık. Soframızda yerin hep hazır. Arada bir uğrar, hâl hatır sorarsan bizi mutlu edersin. İstemez, yine kendini çekersen de canın sağ olsun." Gözlerine dolan yaşları elinin tersiyle iteledi. "Ve ortancalar için de çok teşekkür ederiz. Baktıkça oğlumun gözlerini görüyorum sanki."

Bakışlarım şaşkınlıkla Bora'ya çevrildiğinde, bunu öğrenmiş olmamdan ötürü yüzünü kaplayan hoşnutsuzluğu fark etmiştim. Başını önemli olmadığını söyler gibi belli belirsiz iki yana sallarken ve bakışlarını bana yöneltmeden, "Kalkalım mı?" diye sordu.

"Olur," dedim. Nurcan Teyze ve Osman Amca'nın aklının bizde kalacağını, bu ziyaretin onlara yetmediğini, Bora'ya ulaşmaya çalışırken amaçladıkları

şeye kavuşamadıklarını bilsem de, şimdilik bu kadarının dahi Bora için çok büyük bir adım olduğunu kabul etmemiz gerektiğini biliyordum. Zaman lazımdı. Zaman, Bora'nın da bazı şeyleri kabullenmesini ve kendini bu ilişkinin içinde daha iyi hissetmesini sağlayacaktı. Belki sık sık değil, yemek yemeye ya da hâl hatır sormaya değil, ama en azından bayramlarda, benimle ve Ada'yla beraber Nurcan Teyze'yle Osman Amca'yı ziyaret etmeye gelecekti, buna inanıyordum. Bora antreye ilerlerken Nurcan Teyze ve Osman Amca'ya döndüm. "En kısa zamanda size Ada'yı getireceğim," dedim.

İkisi de ayrı ayrı bana sımsıkı sarılırken, annemle ve babamla kucaklaşmış kadar olmuştum.

Asansöre bindiğimizde Bora derin bir soluk verdi. Avucumun içinde olan elinden bile büyük bir gerginlikten kurtulduğunu hissediyordum. Kurtulduğu ağırlığı tahmin etmem mümkün değildi ama birkaç dakika önceye kıyasla bile çok daha iyi görünüyordu. Belki de 25 Ağustos 2017'den beri kafasında dönüp duran, içini kemiren, ruhunu sömüren bir şeyden daha kurtulmuş ve rahatlamıştı. Apartmandan çıkar çıkmaz, elimi bırakmadan kendine bir sigara yaktı. Gözleri gözlerimle birleşti. "Kızımızı çok özledim..." dedim.

"O da bizi çok özlemiştir," dedi, yüzündeki berrak gülümsemeyle. "Hadi, bekletmeyelim daha fazla."

♠

Araba, içinde zar heykeli bulunan fıskiyeli süs havuzunun önünde durdu. Orta şiddetli bir rüzgârla birlikte çiseleyen yağmur da yüzümüzü yalıyordu. Hızlı adımlarla eve ilerledik. Bora'nın adamlarından biri kapıyı bizim için açarken Yeşim heyecanla dışarı çıkmıştı. Bize alelacele "Hoş geldiniz," diyerek etrafa bakınmış ve kocasını görememenin huzursuzluğuyla, "Selim yok mu?" diye sormuştu.

"Bir iki gün sonra gelecek," dedi Bora. Yeşim'in bakışlarına yerleşen tedirginlik apaçıktı. "Sorun yok," diye ekledi Bora, yumuşak bir ifadeyle. "Gelecek."

Yeşim başını sallarken gülümsemeye çalışmıştı. İçeri girdiğimizde merdivenlerde oturan Leo ve Demir'le karşılaştık. "Nina!" dedi Leo sevinçle.

Elindeki telefonu Demir'in eline tutuşturdu. "Hoş geldiniz!"

"Hoş bulduk minik aslan," dedim, huzurla Leo'ya sarılırken. "Sen neden okulda değilsin?"

"Sınıfımızda altı kişi hastalanmış, o yüzden bugün tatil oldu bize."

Bu sırada Demir, elindeki telefona dönerek, "Da!" dedi. Eliyle

gel gel

şeklinde bir işaret yaptı. "Dayı yeğge geldi!"

Telefonun hoparlöründen Ada'canın bilmediğimiz dilinde bazı kelimeler duyulurken, onu Asya'nın sesi takip etti: "

Annen, baban

demezsen anlamaz ki..."

Bora'nın sorarcasına kendisine baktığını fark eden Leo, "Görüntülü konuşuyoruz dayı," diye açıkladı. "Asya ve Ada aşağıda. Biz de buradayız."

"Anne ve baba gelmiş Ada!" dedi Asya, yumuşacık bir sesle. "Yukarıdalar. Leo'yla Demir'in yanında."

"Ani? Ba?" dedi Ada, sorar gibi.

Bora, Demir'in yanına yaklaştı ve yanına oturup elindeki telefonun ekranına baktı. "Ba!" dedi Ada sevinçle bağırarak. Ben de yanlarına ilerledim. Beyza'nın kucağındaydı. "Ani!" diye bağırdı, beni fark eder fark etmez. "Ani! Ba! Ge!" Beyza'ya döndü. "Nini! Ani! Ba! Nini!"

"Gel bakalım tehlikeli civciv," dedi Aydın'ın sesi. Ada'yı kucağına aldığında kadrajda sadece Beyza ve Asya kalmıştı. "Gidelim anneyle babaya."

"Demir!" diye seslendi Beyza. Gülümsedi. "Kapatalım mı artık teyzeciğim?"

"Hayıy," dedi Demir, başını iki yana sallarken.

"Ama hadi aşağı gelin siz de," diye seslendi Begüm.

Aydın henüz merdivenleri çıkmayı bitirmeden, Ada'nın sesi duyulmuştu. "Ani! Ani! Ani! Ani!" Aydın, çocuk güvenlik kapısını açarken Ada sabırsızca beni sayıklıyordu ve kapının açılmasını bile beklemeden neredeyse zıplayarak benim kucağıma geldi.

"Siyah zeytinim!" dedim, kokusunu içime çekerken. Aydın'ın soru dolu bakışları Bora'nın gözlerinin içindeydi ama Bora ona bakmıyordu.

"Ayo dayı?" dedi Demir, hâlâ elindeki telefonla ilgilenirken.

"Ba! Ba! Ba! Baba! Ba!" Ada ben ona sımsıkı sarılırken de babasını sayıklamaya başlamıştı.

"

Alo

mu?!" dedi Gökhan'ın sitemli sesi. "Oğlum, görüntülü konuşurken

alo

denmez demedik mi sana yüz bin kez?!" Güldü. "

Merhaba

diyeceksin.

Selam

da olur."

"Ben de seni çok özledim babacığım," dedi Bora, benim kucağımdaki Ada'nın başını öperken.

"Dayı yeğge geldi!" dedi Demir.

Ada ellerini sorar gibi iki yana açarken. "Eee eee ayı. Ani yeğde?" dedi. Bana baktı. "Ba yeğde? Ani gidi ba gidi?" Bu kez de babasına bakmıştı. "Ağde eee eee. Eee eee ayı. Ani, ba yeğde?"

Uyandım ve yoktunuz, günlerdir yoktunuz, neredeydiniz

demeye çalışıyordu. "Uzaktaydık anneciğim," dedim, üzüntülü bir sesle. "Ama benim bir suçum yok," diye devam ettim hızlıca. "Babanın bir işi vardı. Ben de onunla gitmek zorunda kaldım." Gökhan'la Begüm'ün peş peşe duyulan istemsiz olduğu belli kahkahaları, Demir'in de komik bir şey varmışçasına kahkaha atmasına sebep olmuştu. "Yoksa ben seni asla bırakıp gider miydim anneciğim?!"

Bora, Ada'yı kucağına alırken, "Aslında tam olarak öyle değil babacığım," dedi, kinayeyle. "Ben, annene seninle kalmasını söylemiştim. Sen aynı anda ikimizi birden özlemek zorunda kalma diye ama... İşte... Annen-"

"Kızımıza tuhaf tuhaf şeyler anlatma!" dedim, cümlesini keserek.

"Ama sen anlatıyorsun?"

Bu cümleyi Bora'nın kurmasını beklerdim ama Leo'nun kurmasını, asla...

"Bana bak minik aslan!" dedim, kızar gibi. "Oğlan dayıya çeker kısmını çok abartmasan da olur. Sen hep Nina'cısın ve öyle kalmak zorundasın."

"Nina!" dedi Demir, elindeki telefonu Leo'ya verirken.

"

Nina

yok

yenge

var," dedi Bora, eğilip Demir'i de kucağına alırken. "Nazlı Yenge."

"Ani!" dedi Ada, başını Bora'nın omzuna yasladığında. Ona öpücük gönderdim.

"Nina var da neyse," dedi Leo, bana sokulurken. Elimi omzuna attım. Birlikte merdivenlere ilerlediğimizde, Aydın hemen arkamızdaydı. Kucağındaki Ada ve Demir'le, Bora da peşimizden merdivenlere yönelmişti. "

Yenge

çok saçma bir şey Nina. Anlamıyorum. Dayının karısına, amcanın karısına yenge denirmiş, tamam." Çocuk güvenlik kapısını açtı. "Ama babam da sana

yenge

diyor mesela. Sen onun amcasının ya da dayısının karısı mısın? Ben neden sana babamla aynı şekilde hitap edeyim ki?"

"Abinin ya da kardeşin karısına da

yenge

denir dedim ya," dedi Aydın gülerek.

Hande ve Begüm L koltuğun iki ayrı köşesine oturmuşlardı. Beyza tekerlekli sandalyesinde Hande'ye yakın tarafta dururken; Gökhan doğrudan yanında oturuyordu. Asya ise Samet ve Begüm'ün ortasındaydı. Herkes merakla bize bakarken Leo başını iki yana salladı. "O zaman teyzemin, Nina'ya

yenge

demesi gerekirdi baba! Saçma işte."

"Dememesi, öyle olmadığı anlamına gelmez ama," dedi Aydın, konuyu kestirip atmak ister gibi.

"Annemin de mi yengesi yani Nina?" dedi Leo. Şaşkınlıkla annesine baktı. "Bence değil. Mesela kapının önündeki bazı korumalar da ona

yenge

diyor. Selim Abi de. Nina, aynı anda nasıl herkesin yengesi oluyor? Çok saçma."

"Dayının karısı olduğu için," dedi Aydın.

"Benim dayımın karısı diye, neden herkesin yengesi olsun ki?!" dedi Leo, hayretle.

"Racon oğlum, racon," dedi Gökhan.

"Gökhan!" Beyza ve Aydın, aynı anda konuşmuşlardı.

Leo kaşlarını çatıp Gökhan'a baktı. "O ne?"

"Dilimize İtalyancadan geçmiş bir sözcük," dedi Gökhan, kendisine ters ters bakan insanları önemsemeden. "Bizde anlamı biraz kaymış.

Yol, yöntem, usul

anlamına geliyor ama

kural

ve

adap

anlamında da kullanılabilir zaman zaman." Gülümsedi. "Sadece merak ettin diye cevap verdim. Sen bir concon olduğun için raconla işin yok, istesen de bilemez ya da anlayamazsın."

"Conconlar raconu bilmez mi ki?" diye sordu, Leo merakla.

Gökhan kocaman bir kahkaha attı. "Bilmezler."

"Ani," dedi Ada, kollarını bana uzatırken. Hem beni hem de babasını çok özlediğini ve bize doymak istediğini biliyordum. Ada'yı kucağıma aldığımda, bu kez de başını benim omzuma yaslamıştı.

Leo, Gökhan'ın kahkahasından şüphelenmiş olacak ki önce bana, sonra annesine, en son da babasına baktı. "Yani... Dayımın karısı olduğu için Nina'ya herkesin yenge demesi, bir racon mu oluyor?"

"Racon diye bir şey yoktur," dedi Beyza.

Bora, Demir de kucağından inmek isteyince onu yere bıraktı ve Asya'nın yanına ilerledi. Samet biraz yana doğru kayınca Bora kendisi için açılan yere oturdu ve Asya'yı kucağına aldı.

"Madem racon diye bir şey yok," dedi Leo, gözlerini açarak. "Babam neden Sergio'ya, raconu kesip kesmediklerini sordu geçen gün?!" Aydın şaşkınlıkla kendisine bakarken Leo kaşlarını hepten çatmıştı. "Kuralın nesini kesiyorlar? Ya da yöntemin?"

"

Racon kesmek

argo bir deyim," dedi Asya, gülerken. "Mesela Iron Man, Spiderman'a sürekli racon kesiyor. Çünkü o evrende daha güçlü."

"Güçlü olan insanlar racon mu kesiyor?" diye sordu Leo, merakla.

"Racon kesmek kötü bir şey," dedi Beyza.

"Racon kesmek kötü bir şeyse, neden Nina'ya racon kesiyorlar?" diye sordu Leo, daha da artan bir merakla. "Yenge demeleri racon kesmek olmuyor mu?"

"Hayır, ikisi birbirinden farklı şeyler," dedi Aydın.

"Bak ben ne dedim," dedi Gökhan gülerken. "Conconlar raconu anlamazlar."

Bora ona ne söylemişti hiçbirimiz duymamıştık ama Asya yüksek çıkan bir sesle, "Gerçekten mi?!" diye sordu. Bora başını usulca sallarken Asya'nın yüzüne kocaman bir gülümseme yayılmıştı. Kollarını Bora'nın boynuna doladı. "Çok teşekkür ederim dayıcığım! Seni çok seviyorum!"

Leo'nun meraklı bakışları Asya ve Bora'ya çevrildi. Bora, Asya'nın saçları arasına güçlü bir öpücük kondururken, "Ben de seni çok seviyorum prensesim," demişti. Leo onları kıskanmış mıydı bilmiyordum ama belki farkında olarak belki de olmayarak bana yaklaşmıştı. Bu sırada Bora'nın kapkara gözleri de Leo'yu buldu. "Sen de gelsene Leo," dedi, yumuşacık bir sesle. Leo gülümsedi ve onlara doğru ilerledi. Bora, Asya'yı bir dizinin üzerine oturturken, Leo'ya da diğer dizinde yer açmıştı.

"Neden çok sevindin?" diye sordu Leo, Asya'ya. "N'oldu?"

"Annemle babamı öldüren kötü adam yakalandı ve cezasını çekecek," dedi Asya. Sesinin tınısında hüzün olsa da gözleri buna tezat derecede sıcacıktı. "Annemle babam artık çok daha huzurlu olacaklar."

Herkesin rahatladığı belli olsa da bakışlarındaki merak daha baskındı. Fakat Bora kimseyle göz teması kurmadan Leo'ya dönmüştü. "Mehmet Şahindağ hastaydı ya..."

Leo'nun yüzüne yayılan korkuyu an be an hepimiz izlemiştik. "Asya'nın annesiyle babasını da mı o öldürdü?!" Korku dolu bakışları Asya'ya çevrildi. "Sana sormuştum, bana onun öldürmediğini söylemiştin? Neden bana yalan söyledin?"

Asya'nın yüzüne merhamet dolu bir ifade yerleşirken, "Özür dilerim," dedi. Bora da şaşırmıştı. "Eğer sana onun öldürdüğünü söyleseydim, senin annen ve babanı da öldüreceğini düşünürdün. Zaten çok korkuyordun..." dedi Asya. Leo'nun elini tuttu. "Ama artık korkmana gerek kalmadı... Artık hiçbir şey yapamaz."

Leo zorlukla yutkunurken Bora'ya baktı. "İyileşti," dedi Bora, güven verici bir şekilde gülümserken. "Bir daha, hiç kimseye zarar vermeyecek."

"Ya tekrar hastalanırsa?" dedi Leo, kuşkulu bir tavırla.

"Dayıma güven..." dedi Asya, Bora'dan evvel konuşarak.

Demir, "Ben de..." dedi, Bora'nın yanına doğru ilerlerken.

Bora neşe dolu bir kahkaha atarken, "Gel gel. Eksik kalma sakın," dedi.

Demir, Asya'yla Leo'nun kucağına yerleşmeye çalışırken Ada da hareketlenmiş ve "Men?" demişti. Bacaklarını salladığında, onu yere bıraktım. "Ba! Men?"

"Da gel," dedi Demir, bir elini uzatarak.

Ada eğildi ve bir teki iğrenç, diğeri ise yeni olan sarı çoraplarını gösterdi. Işıklı ayakkabıları olmadığı için yürüyebileceğinden emin değildi. "Bebe! Ge!" dedi, bir elini Demir'e uzatarak.

Demir, Asya'yla Leo'nun kucağından inip Ada'nın yanına geldi ve onun elini tuttu. "Gel," dedi, kendinden emin bir tavırla. El ele Bora'nın yanına ilerlediklerinde içimi kaplayan duygunun izahının olmadığını hissetmiştim.

"Abi," dedi Begüm. Ada Leo'nun, Demir de Asya'nın kucağına oturmuştu. "Kızın, siz yokken bana epey çektirdi... Ciddi bir konuşma yapmamız gerekiyor. Keza yurtdışından getirttiğim makyaj çantamın içini talan etti de kendisi!"

"A-aaa?!" dedi Bora, inanamaz gibi. "Yapmaz benim kızım öyle şeyler."

"Yaptı," dedi Begüm, kaşlarını çatarak. "En sevdiğim rujumu kırmış! Her bir kılı dünyalar kadar pahalı olan allık fırçam, içinde elmas tozları olan allığım ne hâlde, biliyor musun?! Hande'ye sürmüş kızın!"

Dudaklarım şaşkınlıkla açılırken, "Niye çantayı verdin ki eline?" diye sordum.

"Tabii ki de ben vermedim," dedi Begüm, gözlerini iri iri açarak. "İyi ki erkek doğurmuşum! Ya en kıymetli şeylerime ortak bir kızım olsaydı?! Kafayı yerdim kafayı!"

"Alacağız kızım tamam, bitmedi söylenmen!" dedi Gökhan, göz devirerek. "Nasıl oyalayacağımızı bilemedik. Çantayı da uluorta bırakmışsın. Ne var içini azıcık kurcaladıysak... Hem çok eğlendi Hande'ye makyaj yaparken..." Bakışları Ada'ya çevrildi. "Değil mi güzelim?" Ada kendisinden

bahsedildiğinin ne kadar bilincindeydi bilmiyordum ama Gökhan'a kur yapar gibi gülümsemişti. "Hem sen halasın! Ne o öyle, iki makyaj malzemesinin lafını yapar gibi."

"Ben sizin sorumsuzluğunuza kızıyorum," dedi Begüm, adeta çemkirerek. "Çocuğun eline verdiğiniz bir şeyi kırmadan etmeden kullanmasını göstermediğiniz için! Ayrıca eline bir kalem tutuşturabilecekken, neden makyaj malzemesi veriyorsunuz ki?!"

"Sevgilinizle konuşmayı bıraksaydınız da siz oyalasaydınız o sırada Ada'yı hanımefendi!" dedi Gökhan, kaşları havalanırken.

"Ruju Ada kırmadı ki," dedi Leo, Begüm'e dönerken. Aydın, Leo'ya kaş göz yapıyordu ama Leo farkında bile olmadan Ada'nın yanağından öptü. "Babam kırdı onu."

"Nasıl?!" dedi Begüm, şaşkınlıkla. Bir Leo'ya bir de Aydın'a baktı. "Pardon?"

"Ada, babama makyaj yaptı. Sonra babamın da anneme makyaj yapmasını istedi. Babam da o sırada kırdı ruju," dedi Leo.

Bora'nın kaşları çatıldı. "Sakın tek kelime bile etme Kara!" dedi Aydın, uyarı dolu bir ifadeyle.

"Pes!" dedi Begüm, üzüntü dolu bir ifadeyle. "Benim sürmeye kıyamadığım allığı hepiniz mi kullandınız yani?! Sadece Hande kullandı sanıyordum!" Yüzü buruştu. "Gerçekten bunu nasıl yaparsın Aydın Abi ya?!"

Gökhan dayanamayıp gülünce Hande, Beyza ve ben de kendimizi tutamamıştık. "Ne yapabilirim?!" dedi Aydın, kızgın bir şekilde. "Emanet çocuk! Ağlatsa mıydım?!"

"Gerçekten Aydın'ın bir suçu yok," dedi Beyza, kahkahasını bastırmaya çalışırken. "Ben Aydın'a makyaj malzemelerini toplamasını söyleyince Ada çok kızdı. Çünkü yani çocuğun işi bitmemişti henüz. Sonra bazılarını kızgınlıkla yerlere atınca, ben de onları atmamamız gerektiğini öğretmeye çalışıyordum... Bunu böyle sürüyoruz, şunu böyle sürüyoruz derken... Aydın'a

da sürmek istedi işte Ada. Sonra da Aydın'ın bana sürmesini istedi... Ama sonuç olarak çok eğlendi..."

"Düşünün ki bu geçirdiğimiz bir saatti," dedi Gökhan, içine derin bir nefes çekerken. "Üç buçuk günün, sadece bir saati."

"N'apsın, annesiyle babasını çok özledi..." dedi Hande, göz ucuyla Ada'ya bakarken.

"İlk günü kolay atlattı da son iki gün zor geçti," dedi Gökhan, başını sallarken. "Yeşim bile zor sakinleştirdi zaman zaman."

"Bu sabah da pek mutlu uyanmadı zaten," dedi Begüm, Ada'ya sıcacık bir bakış gönderirken. "Noir da delirdi en sonunda. Hayvan kendini nereye kapattı kim bilir."

"Aydın Abi, Noir'yla da kavgalıymış," dedi Samet. Aydın'ın ters bakışları kendisine çevrilince özür diler gibi bir mimik yaptı.

Bora'nın da bir açıklama beklediğini fark eden Aydın lafa girdi: "Ada dün gece çığlık kıyamet ağlarken, Noir beni düşman belledi de... Onu diyor."

"Ama Aydın Abi, sana Noir'ya bağırmaman gerektiğini söylemişti Gökhan Abim," dedi Asya gülerken.

Begüm de güldü. "Nasıl susturdu ama Ada, Noir'yı?!"

"Kendi çığlığına tahammül edebiliyor ama başka sese karşı duyarlı... Ne kadar da babası çünkü!" dedi Gökhan alayla. Kaşlarını çattı. "Benim bakıcılık burada biter. Lütfen çoluğunuzu çocuğunuzu konuşarak iletişim kurulabilecek bir yaşa geldiklerinde bana emanet ediniz."

"Mesela ben, değil mi?" dedi Leo gülümseyerek.

"Tam emin değilim aslan parçası," dedi Gökhan, kaşlarını çatarken. "Fırtınalı havada havuza girmek isteyen birinin, konuşarak iletişim kurulabilecek bir yaşa geldiğine inancım sıfır."

"Üstü kapalı havuzlar da var," dedi Leo, omuz silkerek.

"Kapalı basketbol sahası yaptırılacak diye şımardın tabii sen!" dedi Gökhan, başını iki yana sallarken. "Siz zengin bebeleri fazla doyumsuzsunuz!"

"Okula gidebilseydik, bugün yüzecektik," dedi Asya.

"Dayınızın yeni yatında kapalı yüzme havuzu var," dediğimde Leo ve Asya heyecanla bana bakmışlardı. "Belki bugün sizi götürür?"

"Gidelim mi dayı?!"

Ada, Leo'nun yüksek çıkan sesinden rahatsız olmuş gibi Samet'in kucağına geçmiş ve "Yeo ayı!" diye söylenmişti.

"Gidelim," dedi Bora, başını sallarken. Bakışları Gökhan'a çevrildi. "Çınarlara haber verin. Bir saat sonra, onlar da yata gelsinler. Çocuklar havuzda vakit geçirirken biz de konuşuruz."

"Ben de sabırsızlıkla bu an'ın gelmesini bekliyordum," dedi Aydın, Bora susar susmaz. "Ben ararım onları."

♠

Evden çıkmadan evvel eşit parçalar hâlinde lucuma dilimlemiştim ve Ada, sarı rengin ihtişamına kapılarak, kendinden geçercesine bir iştah ve özlemle meyvesini yemişti. Leo, Demir ve Asya da lucumayı beğendikleri için Selim'e ulaşmam gerekmişti. Ve bunun için Bora'nın araya üç kişi sokması... Selim'in, Mehmet Şahindağ'ın cesediyle veya arkamızda bıraktığımız izlerin yok edilmesiyle olan meşguliyetini, lucuma siparişiyle bölmem absürt gibi görünebilirdi ve fakat ben bir anneydim. Lucumaların iyilerinden seçmesi gerektiğini söylemeyi unuttuğum için Bora'ya tekrar Selim'e ulaşıp ulaşamayacağımızı sorduğumda,

"İyilerinden almazsa söz, ben gidip alacağım. Beni daha fazla şu Pedro denen herifle muhatap etme gözünü seveyim,"

demişti ve ben de bu yüzden ısrarcı davranamamıştım. Bora'yı bir daha kolay kolay tek başına Peru'ya göndermezdim de Selim iyilerinden getirmezse ne yapardım, henüz bilmiyordum.

Yeşim ve Hande sıcak suyla doldurulmuş havuzda oynayan Ada, Demir, Leo ve Asya'nın başındayken, biz yatın salonuna toplanmıştık. Fox, Bear, Falcon, Bat ve Lizard yemek masasına otururken, Beyza'nın tekerlekli sandalyesi de yemek masasının kenarındaydı. Aydın tek kişilik berjerde Zeki Akbulut'un karşısında otururken; Harun Abi, Engin, Samet, Bahar ve Begüm de geniş kanepeye kurulmuşlardı. Gökhan ise bara yaslı, kolları bağlı bir şekilde duruyordu. Bora, herkesi görebileceği bir açıyla diğer kanepeye geçmişti ve ben de her zamanki gibi hemen yanındaydım. Merakla bize bakan yüzlerde onlarca soru işareti vardı. Bora'nın adamlarından biri kahve servisi yaparken, herkes sabırsızca bu servisin bitmesini beklemişti.

Bora, kahvesinden bir yudum aldıktan sonra lafa hiç beklemediğim bir şekilde, "Babam bir mektup bırakmıştı ya," diyerek girdi. "Formülün yerini öğrenmiştik." Herkes, neredeyse hep bir ağızdan,

evet

diyerek onu onayladılar. "Bazı dosyalar vardı. O dosyaların birinin içinde koordinatlar vardı. Bir gün, her şeyi sıfırlayıp gitmem için... Dahası kaçmam için bıraktığı koordinatlar... 35 yaşına gelmişim, Adem Kaptan bana bir mektup getirmiş, Nazlı'ya ulaşmışım, Nazlı mektubun sırrını çözmüş, babamın esas mektubuna ulaşmışız, bıraktığı numarayı yani Joseph'i aramışım, OCTO'dan, formülden haberdar olmuşum, onlarla iş birliği içine girmişim gibi bir kronolojiyle kurgulamış bunu..."

"Nerenin koordinatları?" diye sordu Begüm, herkesin merakını dile dökerek.

"Peru açıklarında, ıssız bir adanın," dedi Bora. Herkesin yüzüne şaşkınca bir ifade yerleşirken, "Evet," diye devam etti. "İlk gittiğimde bayağı berbat bir hâldeydi. Orayı yaşanası, sıcacık bir yuvaya dönüştürmek epey zaman aldı. Ve orada, karım ve kızımla muhteşem güzel zamanlar geçirdik. Bir koca yıl..."

"Nasıl ada lan?" Bu soru Harun Abi'ye aitti.

"Bayağı, bildiğimiz ada mı?" Bu soru da Bahar'a.

"Ada..." dedi Begüm, yeğeninin ismini ilk kez sorgular gibi. "Ada'nın adı, bu yüzden mi Ada?!"

"Hem evet, hem hayır," dedim, lafa girerek. "Adanın bize iyi geleceğini biliyordum. Ama bize en iyi gelecek şey kızımızdı ve kızımızın adı Ada oldu. Dört tarafı okyanusla çevrili olan kara parçası... Anlamını da, varlığı kadar sevdim."

"Bir saniye," dedi Gökhan, esas konuya dönmek ister gibi. "Siz bir yıl boyunca, ıssız bir adada mıydınız gerçekten?!"

"Evet," dedi Bora, başını sallayarak. "Ada'nın doğum gününde ise Mehmet Şahindağ'ın paketi bize ulaştı. Yeşim'in hediyesini değiştirtmiş. Adayı henüz bilmiyordu ama Peru civarında olduğumuzu anlamıştı. Adayı da bir şekilde bulurdu." Derin bir nefes alıp verirken dahi, herkesle eşit derecede göz teması kurmaya özen gösteriyordu. "Yeşim'in hain olabileceğinden şüphelendim. Gökhan'ı aradım. Yalan söylediğini anladım. Selim'in, İstanbul'dan haber almasını istedim. Kıyamet koptuğunu bir şekilde öğrendik ama fazla detay alamadık. Derken zaten, Nazlı maillerini açmış ve Leo'nun mailini okumuş. Akabinde de apar topar döndük."

"Ve?" dedi Zeki Akbulut, merakla. "Döndüğünde elin kolun epey doluydu? Şahindağ'ın yerini de biliyordun? Planını da yapmıştın aslında?"

"Asansörle irtibat halinde olma işini bırakmıştım," dedi Bora, arkasına yaslanırken. "Çünkü Mehmet Şahindağ içerideydi, ben çok uzaktaydım ve onunla temasta olmama gerek yoktu." Başını hafifçe iki yana salladı. "İki seçeneğimiz vardı o noktada. Ya Şahindağ'ın yerini bildiğim için ömür boyu onunla kaçma kovalamaca oynayarak sürekli yer değiştirecektik ya da dönecektim ve onu yok edecektim. Ada'nın olduğu bir dünyada kaçma kovalamaca oynayamazdık. Dönmek, en makul olanıydı. Dönmezsek onu yok edemezdim çünkü. Ama evet, elim kolum doluydu ve planımı da yapmıştım. Döndüğümüzde burada karşılaştığım manzara biraz beni yavaşlatsa da, psikolojileriniz sebebiyle bazı şeyler sekteye uğrasa da, mutlak son değişmedi."

"Onu öldürdün mü?" Beyza'nın kan dondurucu bir sakinlikle sorduğu soru, Bora'nın bakışlarının ablasına çevrilmesine sebep olmuştu. "Öldü mü?"

Bora sesli bir nefes alıp verdi. "Açık konuşmak gerekirse planım onu öldürmemekti."

"Nasıl yani?" diye sordu Aydın, gergin bir tavırla.

"Onu adaya götürdüm," dedi Bora, dürüstçe. "Orada ona bir hapishane hazırlatmıştım zaten. Esas planım o hapishanede uzunca bir süre bitmek bilmeyen bir acıyla yaşamasıydı. Bu acıyla yaşlanmasıydı." Herkesin ne düşüneceğini şaşırdığını Bora'nın üzerindeki gözlerden anlıyor ve hak da veriyordum. "Yaşattığına yakışır bir şekilde, sonu gelmez işkenceye maruz kalmasını istedim. İntikam almak istedim."

"İntikam..." diye mırıldandı Aydın.

"İntikam, evet," dedi Bora, onu başıyla onaylayarak. "İlk kez, gerçekten, intikam almak istedim. Bu duygunun ne kadar ahmakça olduğunu bile bile, yine de bunu istedim. Bir kurşun sıkarak canını almak, ona ödül olurmuş gibi hissettim."

"Ama?" dedi Gökhan, merakla. "Bütün bunların bir ama'sı var, değil mi?"

"Var," dedi Bora, iç çekerek. "Ama öldü, evet. Öldürdüm. Tek bir kurşunla."

Gökhan içine derin bir nefes çekerken, Beyza donuk bakışlarla Bora'ya bakıyordu. Aydın'ın ise gözleri adeta kararmıştı. "Planın çok güçlüymüş, niye vazgeçtin?!" dedi, sitem eder gibi. "Hayatım boyunca o orospu çocuğunun, senin değil de benim elime geçmesi için dua ettim! Çünkü senin ona biçeceğin cezanın, ne olursa olsun, benimkinin yanında hafif kalacağını biliyordum! Öyle ki sen onu öldürmediğinde, bir terslik olduğunu bile düşündüm! Çünkü senden, böylesi acımasızca bir hamleyi inan ki o orospu çocuğu için bile beklemiyordum! Ama benim içimi soğutacak planı yapmışsın madem, niye tek bir kurşunla yok ettin onu?! Madem sen de nihayet benim olduğum yere gelmişsin, niye ödüllendirdin onu?!"

"Aydın'a katılıyorum," dedi Bat. Begüm şaşkınlıkla ona baksa da, Bat bunu önemsiyor gibi durmuyordu. "Ömür boyu işkence çekmesi fikri epey iyiymiş. Ve ben de buna tanık olmak isterdim açıkçası."

"Risk olurdu bu!" dedi Bear, hayrete düşmüş gibi Bat'e dönerken. "Geberip gitmesi daha iyi olmuş bana kalırsa."

"Bence de," dedi Çınar, keskin bir tavırla. "Bunu ben yapmak isterdim. Hepimiz yapmak isterdik. Ama biri yaptı işte. Önemsiz."

"Kesinlikle," dedi Lizard, Fox'u onaylayarak.

"Niye vazgeçtin Kara?!" diye sordu Aydın, bir kez daha.

"Senin olduğun yer yanlış çünkü!" dedi Beyza, sertçe. Aydın, yüzüne alaylı bir gülümseme yayılırken başını iki yana sallamıştı. "N'olacaktı ki ömür boyu işkence çektiğinde?! Bizim çektiğimiz acılar mı dinecekti?! Gidenler geri mi gelecekti?! Boşu boşuna bir yük binecekti aksine Bora'nın omzuna, bunu görmüyor musun gerçekten?!"

"Ben seve seve o yükü sırtlanabilirdim," dedi Aydın.

"Eforunu başka şeyler için harcaman daha mantıklı, daha sağlıklı, daha yapıcı ve seni hayatın içinde ileri taşıyacak şeyler olabilir!" dedi Beyza, ters bir tavırla. "Ona işkence çektirmeye ayıracağın zamanı oğlunla değerlendirmek gibi mesela?! Ne dersin?!"

"Çoktan ölmesi lazımdı," dedi Gökhan, Aydın'ın Beyza'ya verecek bir cevabı varsa da bunu engelleyerek. "Geç bile kalınmış ölümünün arkasından konuşmak bile zaman kaybı ve de."

"Gökhan haklı," dedi Falcon, gülümseyerek. "Ben öldüğü için mutluyum. Ölmeseydi davam bitmezdi. O işkence çekiyor bile olsa. Aldığı fazladan nefes, benim nefesimi yorardı."

"Ben de Kara'nın yapması gerekeni yaptığını düşünüyorum," dedi Zeki Akbulut, hoşnut bir ifadeyle.

"Bana içten içe gönül koyduğunuzu biliyorum," dedi Bora, yeniden söze girerken. Bakışları Aydın dışında herkesin gözlerini bulmuştu. "Belki kendi içinizdeki onunla olan hesaplarınız, bir ömür boyu açık kalacak... Kapanmayacak... Bunun farkındayım. Hiçbirinizi düşünmeden aldım bu

kararı. Bencilce bir yerden, yalnızca kendi hesabımı düşünerek yaptım bu planı." Bakışları yemek masasındaki herkesin üzerinde dolaştı. "OCTO'yu benden sakladığınız günlere sayabilirsiniz..." Gökhan'a çevrildi. "Beyza'nın yaşadığını benden sakladığınız günlere ya da..." Aydın'a baktı. "Veya kendi sakladığınız sırra da sayabilirsiniz." Derin bir nefes alıp verdi. "Neye sayarsanız sayın... Sizin benden sakladıklarınız, niyetiniz ne olursa olsun, beni yolumdan saptırdı, hedefimden uzaklaştırdı ve bu yüzden de düşman devamlı zafer kazandı. Ben de kendimi, sizin gibi davranmış sayıyorum. Üstelik sizler pişman oldunuz, ben ise utanıp sıkılacağım bir duruma düşmeden hepimizin kalan hayatını büyük bir beladan kurtarabildiğimi düşünüyorum." Harun Abi'ye, Engin'e, Samet'e, Bahar'a ve Begüm'e döndü. "Derin bir nefes alabilirsiniz, öldü."

"İstihbarat öldüğüne dair kanıt isteyecek," dedi Çınar, Bora'nın dediği üzere derin bir nefes aldıktan sonra.

Bora gülümsedi. "Kusura bakmayacaklar. Taze işlenmiş bir cinayetin kanıtını, pisi pisine ellerine verecek kadar aptal değilim. Merak edip dursunlar. Gerçekten öldü mü, yoksa bir gün, bir yerden çıkacak mı, diye..."

"Böyle bir ihtimal yok ama değil mi?" diye sordu Begüm, tereddütle.

Bora'nın kaşları çatıldı. "

Öldü

diyorum ya Begüm?!"

"Öldüğü söylenen insanlar duydum," dedi Begüm, gözlerini devirerek. "Biri ablamdı, biri de abim!"

"İyi, bunun soyadı Karabey değil. O yüzden rahat olabilirsin," dedi Bora, ters bir ifadeyle.

"Yine de bir fotoğraf falan, en azından bizim için çekseydin?" dedi Begüm, sorgulayıcı bir tavırla.

"Ablanı gömmüştük," dedi Bora, aynı ters ifadesiyle. "Bir fotoğrafla yetinecek kadar kolay ikna olacak mısın gerçekten?"

Begüm'ün yüzüne hayret dolu bir ifade yayıldı. "Sana inanmayayım mı istiyorsun?"

"Söylediğim şeye inanabilirsin?" dedi Bora, kaşları havalanırken. "Benim sözüm, bir fotoğraftan daha tatmin edici olmalı."

"Öyle zaten, sadece sordum..." dedi Begüm, bıkkın bir ifadeyle. Bakışları Bat'e çevrildi. "Seninle de yeni bir gündemimiz oldu ayrıca!"

Bora sıkıntı dolu bir nefes verirken, kapkara gözleri Aydın'ı bulmuştu. "Vazgeçtim çünkü, neden intikam istediğimi de bilmiyorum zaten. Hiç istememeliydim..." Sesi, kendini sorguladığını belli ediyordu. "Düşündüm... Her şeyi... Kara'yı... İnsanların kendilerini öldürmeleri için yalvardıkları ve de genellikle onları geri çevirmeyen Kara'yı." Begüm mimiklerini kontrol etmekte zorlanırken, Beyza güçlükle yutkunmuştu. "Bir saat mi, birkaç saat mi, bir gün mü... Öyle ya da böyle, çoğu öldüler. Ha öldürmediğim, hapse girmesini sağladığım insanlar da olmadı değil. Biri Zeki Akbulut'un ta kendisi. Ama istisnalar kaideyi bozmaz." Muhatabı sadece Aydın olmasına rağmen, herkes pürdikkat onu dinliyordu. "Ölmekten beter şeyler vardır, doğru, ama ölümden ötesi de yoktur. Onu öldürmemek amaçsız, salt bir kötülük olacaktı. Çabalı bir kötülük. Dahası canilik... İnsanın kim olduğunu, bazı seçimleri belirler. Ben, aynaya baktığımda Mehmet Şahindağ'ın bir benzerini görmemeyi seçtim. O yüzden vazgeçtim."

Aydın ağır ağır başını sallarken, iç çekti. "Peki biz kinimizi nasıl kusacağız Kara?" İfadesinden taşan isyan, ellerimizle tutabilecekmişiz gibi belirgindi. "Geberip gitti, eyvallah! İçimizde kalanlarla nasıl yaşamaya devam edeceğiz?!"

"Seni bilmem, ben yardım alacağım. Çünkü kalan hayatımı Mehmet Şahindağ'dan hatıra kalan izlerle sürdürmek istemiyorum," dedi Bora. Yüzüne yayılan gülümseme sıcacıktı. "Sevginin birçok yarayı iyileştirdiğine şahit olmuş biri olarak söylüyorum bunu ayrıca. İyileştirmeye de devam edecek."

İçime derin bir nefes çekerken, bütün kalbimle Bora'ya gülümsedim.

Nereden nereye'

nin en güzel hâli olan bu ortam, bugünden daha fazla yaralarımızın olduğu günlerimize bir selam niteliğindeydi. Daha kapanacak epeyce yaramız, aşılacak onlarca konumuz ve gidecek uzun bir yolumuz vardı. Belki de en güzel durağımıza henüz gelmemiştik bile.

♠

Yeni bir yılı karşılamaya yakışacak kadar ışıl ışıl parlayan, uzun kolunda ve bel kısmında transparan detayları olan siyah mini elbisemi Begüm tasarlamıştı. Elbisenin iki göğsümün ortasındaki dövmemi de öne çıkaran derin V dekoltesinden geçen çapraz iki askı boynuma doğru uzanıyordu. Bileğimi saran, ince, yüksek topuklu, sivri burunlu, elbisem gibi parlayan siyah ayakkabılarımı ise Begüm seçmişti ama Bat'in hediyesiydi. Eve gelen kuaför, bazı tutamların serbestçe döküldüğü, dağınık bir topuz yaptırmış, bordo oje sürdürmüştüm. Göz makyajım oldukça hafifken, dudaklarıma ise bordo ruj sürmüştüm. Bütün bunları büyük bir heyecan ve sevinçle izleyen Ada, açıkçası süslenmeye olan merakıyla beni yine biraz endişelendirse de akşam yeni bir yılı karşılayacağımız için bunun üzerinde çok durmamıştım. Geniş ailemizin İstanbul'daki üyeleriyle büyük bir yılbaşı partisi organize etmiştim. Dün akşam da Bora, Ada ve ben, birlikte yılbaşı ağacımızı süslemiştik. Geçen seneki süslerimizin yanına yenileri de eklenmişti ve ağaçta Leo'nun, Demir'in ve Asya'nın da fotoğrafları vardı.

Halası, bu partide sönük kalmaması adına Ada'yı da düşünmüştü. Onun için de kopkoyu bordo renginde, hacimli kat kat etekleri olan, arkası v şeklinde gelen, v şeklinin bittiği yerde, simli, gümüş renginde kocaman bir fiyonk olan elbisesi, onu olduğundan çok daha sevimli hâle getirmişti. Fiyongunun kumaşından bir saç bandı da vardı. Saç bandını saçına takmak istediğimde bana itiraz etse de öyle daha güzel görüneceğine ikna olması uzun sürmemişti. Ayakkabıları da yine simli gümüş rengindeydi, beş gündür sadece ışıklı spor ayakkabılarını giymek konusunda ısrarcı olmadığı için büyük bir hevesle almıştım ve fakat Ada ayakkabısının içine, halasının elbisesiyle takım tasarladığı, simli gümüş kurdelesi olan bordo çoraplar yerine, yine iğrenç sarı çoraplarını giymek istediği için bütün kombinini

mahvettiğinin, ne yazık ki farkında bile değildi. Babasını arayarak onu şikayet ettiğimde utanmadan bana gülümsemişti. Babası ise eve geldiğinde halledeceğini söyleyerek beni başından savmıştı. Neyse ki yirmi üç dakika, kırk bir saniye önce eve gelmişti ve neyse ki nasıl olduğunu bilmediğim bir şekilde, Ada'ya halasının tasarladığı çorapları giydirmeyi başarmış, ardından da kendisi de hazırlanmak üzere giyinme odasına geçmişti.

"Ani, bu!" Evin inşaatının nihayet bitmesi, son günlerde beni en rahatlatan şeydi. Ada'nın artık bir oyun odası vardı ve bu da oyuncak dağınıklığından kurtulduğum anlamına geliyordu. Ada, duvarlarında, babasıyla jüjisinin birlikte çalıştığı civciv, güneş ve gökyüzü grafitisi olan odasını çok sevmişti. Odanın bir köşesindeki küçük masanın üzerinde olan küp puzzle'ları tamamlarkenki ciddi ifadesi ise şu anda üzerinde olan elbiseyle asla örtüşmüyordu.

"Evet anneciğim, bravo!" dedim neşeyle. "Peki bu nerenin?"

Ada elimden küpü aldı ve dikkatle karşısındaki büyük resme bakmaya başladı. Bu sırada kapı açılmış ve Bora içeri girmişti. Gözlerim yuvalarından çıkacakmışçasına açılırken ona bakakalmıştım. "Puzzle mı yapıyorsunuz?" diye sorarak yanımıza geldi. Gördüğüme inanmakta zorluk çekiyordum çünkü yanlış görmüyorsam siyah pantolonu ve beyaz gömleği üzerine siyah, pullu payetli ceket giymişti, ki yanlış görmem mümkün değildi çünkü resmen parlıyordu. Benden bile daha çok.

"Hığğğ," dedi Ada, başını kaldırıp babasına bakarken. Benim aksime gülümsedi ve "Aaağğğ?!" dedi beğeniyle. "Ba!"

"Babacığım," dedi Bora, ona uzaktan bir öpücük yollayarak.

Ada yine bütün dikkatiyle puzzle'a devam ederken şaşkınlıkla, "Sevgilim?" dedim. Bana döndü. "Üzerindeki bu...

şey

ne?!"

"Ceket," dedi, iki saniyeliğine üzerine bakarak. Kaşlarını çattı. "Olmamış mı?"

Olmamış

demek eksik kalır, derdimi anlatmama yetmezdi. "Olmuş da..." dedim. Ne olursa olsun, o

lmamış

demek zordu, ayıptı, öyle dan diye söylenemezdi. "Çok

şey

..."

"Ney?" dedi merakla.

"

Şey

..." dedim, zorlukla yutkunduktan sonra. Gerçekten bunu giymiş miydi yoksa benimle dalga mı geçiyordu, bilmiyordum. Eğer dalga geçmiyorsa, dalga geçip geçmediğini sorduğumda kaba görünecektim. "Hiç senin tarzın değil," diye devam etmek zorunda kaldım. Zaten bu olsa olsa sahneye şarkı söylemeye çıkan birinin tarzı olabilirdi. Belki. "Yani... Garip geldi..."

"Evet ama konsepte uyum sağlamam gerekiyordu," dedi gülümseyerek.

"Yoo," dedim, ben de gülümsemeye çalışırken. "Konseptimiz yok. Yani var da yok. İşte, davetiyeye yazdığım gibi! Bizim çok şık olmamız, sizin de takım elbise giyip kravat takmanız zorunlu sadece!"

"Takım elbise giydim işte," dedi, başını sallarken. "Kravat da takacaktım da... Bu ceketin içine uygun bir kravat bulamadım." Gülümsemesi büyüdü. "Geçen sene birbirimizle

takım takım

giyinmemiz gerektiğini söylemiştin ya, ben de Begüm'ün senin için tasarladığı elbiseyi geçen gün öğrendim ve..." Bir eliyle ceketini tuttu. "Bunu aldım." Dudaklarım şaşkınlıkla açılırken, geçen sene kastettiğim şeyin bu olmadığını nasıl açıklayacağımı bilememiştim. "İyi ki aşırı transparan bir elbisen yok Nazlı. Onunla nasıl bir uyum yakalardım, nasıl takım takım olurduk, emin değilim. Açıkçası o şekilde giyinmekten hoşlanmazdım da." O şekilde giyinmekten hoşlanmazdı ama bu şekilde giyinmekten hoşlanmış mıydı yani, daha nelerdi?!

Ada elindeki parçayı yerine yerleştirmişti. "Ani! Bu!" dediğinde ona döndüm.

"Tebrik ederim anneciğim," dedim, neşeli çıkması için çabaladığım bir sesle. Ona yeni bir parça uzattım. "Al bakalım... Bunu da bul." Biraz olsun zaman kazanırken derin bir nefes molası vermiştim. Yeniden pullu payetli iğrenç cekete döndüğümde çaresizlikle, "Bora..." dedim. "Sevgilim," diye ekledim hızlıca. "Bence... Bu sene takım takım uyumlu olmasak da olur." Ceketinin pulu payeti yetmezmişçesine cebine iliştirdiği, Ada'nın elbisesiyle aynı renk olan mendili olduğu yerden söküp almamak için kendimi frenlemekte zorluk çekiyordum. "Bence kimse gelmeden ceketini değiştir sen."

"Yok ya iyidir uyum," dedi, itiraz dolu bir tavırla. "Anne baba çocuk olarak... Ayrıca bir çift olarak da bunu yapmamız gerektiğini sen söylemiştin. Neydi o? Hah!

Couple couple

olduk işte!"

"Hayır, olmadık, böyle bir uyum şekli yok!" dedim sitemle. "Couple couple olmakla uzaktan yakından alakamız olmadığı gibi, bu şekilde olsak olsak madara oluruz!"

Yüzüne hafif kırgın bir ifade yerleşirken, "Sen ciddi misin?" diye sordu. Üzerindeki cekete bakarken, "O kadar kötü mü?" diye mırıldanmıştı. Alt dudağımı dişleyerek sorusunu duymazdan geldim. "Çok heveslenmiştim..." diye ekledi, yeniden gözlerimiz birleştiğinde.

Kırgın ifadesini dağıtmak istercesine yumuşacık bir tavırla, "Normal bir ceket giymen yeterli. Şu mendile de hiç gerek yok," dedim. Onu kırmamak için kelimelerimi seçmeye çalışıyordum. "Aynı renk giyiyoruz aslında gömleğin hariç, bu yeterli."

"Ama aynı renk yetmiyordu, desen konusunda da uyumlu olmalıydık hani?!" dedi, alındığını saklamadan.

Kapı tıklatıldı ve açıldı. Selim, "Abi," dedi ve birden duraksadı. Baştan aşağı Bora'yı süzerken yaşadığı şaşkınlık, ne kadar haklı olduğumun kanıtıydı. "Şey..." dedi, ne diyeceğini bilemez gibi. "Mağaza ceketini gönderdi de, onu haber verecektim."

"İsabet!" dedi Bora.

Gözlerim kısılırken odadan çıktı. Selim hiçbir şey anlamamış ve gördüklerini unutmakta da epey bir zorlanacakmış gibi bana bakarken, "Ada'nın yanında kal," dedim. Ada'ya döndüm. "Anneciğim, hemen geliyorum ben."

"Ok," dedi Ada.

Hızlıca odadan çıkıp yatak odasına ilerledim. Odaya girdiğim sırada Bora'nın kahkahasını duymuştum. Giyinme odasına geçtim. Pullu payetli iğrenç ceket yerdeydi. İç kısmındaki marka etiketi gözlerime çarparken, Bora'nın beni kandırmak uğruna harcadığı parayı düşünmek bile istememiştim. Altındaki pantolonun takımı olan ceketini giyerken kahkahası kesilmiş olsa da yüzünde pis bir sırıtış asılı kalmıştı. "Tebrik ederim!" dedim, yaptığı şovu alkışlayarak.

"İnanacağına ihtimal bile vermemiştim!" dedi ve dayanamamış gibi bir kahkaha daha attı. "Couple couple'mış!"

"Gerçekten bana laf sokmak için, bir koca yıl bekledin mi?!" dedim, kaşlarım havalanırken.

"Pijama hoşuna gidiyor, takım takım oluyoruz... Pullu ceket hoşuna gitmiyor, takım takım olamıyoruz," dedi gülerek. Başını iki yana salladı. "Ama ben

pijama sevmediğimde bu kabul görmüyor! Yok öyle çifte standart!"

Yüzümü buruşturarak onu taklit ettim: "Yik iyli çifti sitindirt!" Attığı kocaman kahkaha sinirimi daha da bozmuştu. "Bu ceketi iade edeceğim!" dedim. Bir hışım yere eğildim ve ceketi elime aldım. "Gidip bunun parasıyla kendime alışveriş yapacağım! Paşamıza da bakın hele, iki laf sokmak için servet harcamış!"

"Yüz ifaden öyle muhteşemdi ki..." dedi, ciddiyetle bana yaklaşırken. "Bütün servetim feda olsun!"

Kızgın bir tavırla, "Bora!" dediğimde, ceketi elimden almış ve yere atmıştı. "Bunu konuşmamız lazım! Benimle dalga geçip duramazsın! Çok ayıp bir şey bu ya! Yapma! Niye kandırıyorsun beni devamlı?!"

Beni kendine çekip, ellerini belimde birleştirdi. "Hoşuma gidiyordur belki?"

Bu an, bambaşka bir an'ı çağrıştırırken dilim tutulmuşçasına yere attığı ceket gibi parlayan gözlerinden, gözlerimi alamamıştım.

"Bora..." dedim, fısıltıyı andıran bir sesle. "Sen de benim hatırladığım şeyi hatırladın mı?"

"

Paşamıza da bakın hele

dediğin anda..." dedi, kadifeleşmiş bir sesle. "Benden bu şekilde bahsettiğin her an'ı da tek tek sana sayabilirim eğer istersen."

Dudaklarım iki yana kıvrıldı. "Kalbimi böylesine çarptıran aşk... Her geçen saniye katlanarak artıyor..." dediğimde, bakışları dudaklarıma kaymıştı. "Hem kalp atışlarım hem de aşkım. Sonu yokmuş gibi."

"Yok zaten," dedi, dudakları dudaklarıma yaklaşırken. "Son'suz." Dudaklarımı araladım. "Kendimden biliyorum." Dudaklarımız birleşti.

Son'suza bir adım daha yaklaşırken, yakıcı nefesi dilime damağıma işlenmişti.

"Kravatın yok..." dedim, işaret parmağım boynunda dolaşırken.

"Zorunlu olmadıkça takmaktan hoşlanmıyorum," dedi.

"Zorunlu ama, davetiyeye yazdım ya..." dedim.

Gülümsemesi ayaklarımın bağını çözüyordu. "Evimizdeki bir parti için, bana iltimas geçersin diye düşündüm..."

"Ada'nın yılbaşı hediyesini vereyim ben sana," dedim, kolları arasından ayrılırken. Kendi kıyafetlerimin olduğu rafa ilerledim ve kutuyu aldım. Bora ellerini ceplerine sokmuş, merakla bana bakıyordu. "

Babama çok yakışır. Babam bunu mutlaka taksın

, dedi..." dedim, kutuyu açarken.

"A-aa?!" dedi Bora, yapay bir şaşkınlıkla. "Kendi mi seçti bunu?"

"Hı hı." İnce, siyah ipekten kravatı Bora'nın gömleğinin yakasına geçirdim. "Hem belki akşam da... Yatak odamızda..." Kravatı bağlamaya başladım. "...

Bizim bir işimize yarar belki

diye düşündüm içimden. O yüzden bana da çok iyi bir hediye seçimi gibi geldi."

"Bak sen," dedi, alt dudağını yalarken.

"Şimdiden mutlu yıllar Ada'nın babası!" derken, gömleğinin düğmelerini ilikliyordum. "Kızının hatırına kravat takmaya mecbur kaldığın için sana müteşekkiriz!" Kravatın düğümünü yukarı çıkardım. "Bakayım..." dedim, bir adım uzaklaşırken. "Maşallah Ada da çok zevkliymiş, çok yakıştı!"

"Teşekkür ederim Ada'nın annesi," dedi, avucuma minicik bir öpücük kondururken. "Hadi Ada'yı alalım, kızıma da teşekkür edeyim... Sonra da inelim aşağı, gelirler şimdi."

♠

Bora'nın başköşede oturduğu masada ben de soluna geçmiştim. Benim yanıma Eren, Çınar, Bahar, Falcon, Lizard, Hande; Bora'nın sağına ise Beyza, Aydın, Bear, Bat, Begüm, Yeşim ve Selim dizilmişti; Gökhan ise masanın bir diğer başköşesinde, Bora'nın karşısında, Hande'nin solunda, Selim'in ise sağında oturuyordu. Görkemli masanın düzeni de bana aitti ve herkes isminin yazdığı yere oturmuştu. Aynı zamanda herkes partime yakışır derecede özenli ve şık giyinmişti. Çınar, bir ev partisinde takım elbise ve kravat zorunluluğunun saçma olduğundan yakındığında ve Aydın'ın da ona destek çıkacağını fark ettiğimde, kesinkes bir tavırla, beğenmeyenin gidebileceğini söylemiştim. Aydın kravatından elini çekmek zorunda kalmış ve Leo,

"Kravatımı beğendin mi Nina?"

diye sormuştu. Oğlu ve Demir bile kravat takarken, Aydın'ın bundan şikayetçi olmaya hakkı yoktu. Parti benimdi, kuralları da ben koymuştum.

Buradakiler haricindeki Karabey Ailesi'nin diğer üyeleri ve Sevim Hanım Trabzon'a, Gülsüm Hanım'ın yanına gitmişti. Bizi de davet etmişlerdi ama önümüzdeki hafta zaten Trabzon'a gideceğimiz için aflarını istemiştik. Halam, yengem, Canan, Özcan Abi ve Can da, Eren'in ailesi ve Nurcan Teyzelerle birlikte Bodrum'a gitmişlerdi. Aslında oraya da davetliydik ama onları da kibarca reddetmek zorunda kalmıştık. Bu yılbaşı gecesi herkes için özeldi, uzun zaman sonra rahatça vakit geçirebilecek olmak anlamına geliyordu, o yüzden planlar böylesine kalabalıktı.

Berkan, gece yarısına doğru başlayacak büyük bir parti veriyordu ve Bora'nın Oxford'dan arkadaşları da bu partide olacaktı. Hep birlikte yemek yedikten sonra geri sayıma dek evde olacak, ardından partiye geçecektik. Eren yemek kısmında bizimle olacağını, Demir'in yanında olmak için bunu istediğini, geri sayımı beklemeden Melis'in yanına geçeceğini söylemişti, partiye birlikte geleceklerdi. Begüm ve Bat ise geri sayıma kadar bizimle olacaklardı ama partiye gelemeyeceklerdi, gece yarısı Londra'ya uçacaklardı ve yeni yılın ilk gününü orada geçirip, akşam dönmeyi planlamışlardı.

Çocuklar yemeklerini bizden evvel bitirerek masadan kalkmışlardı. Ada ve Demir önlerinde devasa bir şekilde duran yılbaşı hediyeleriyle oynarlarken; Leo ve Asya da kendi hediyelerini inceliyorlardı. Noir da çocukların

yakınında duruyordu. Masadaki herkesin yüzü gülüyordu. Bazen gruplar hâlinde bazense topluca edilen sohbet, huzurlu geçen iki saat kırk bir dakikaya yayılmıştı. Çok kısa bir süre önce biten savaşın bıraktığı izler hâlâ yerli yerindeydi ama bunları bu gece yok saymayı hepimiz başarıyorduk.

Bora kâbus görmeye devam ediyordu ama Aydın'a da tavsiye ettiği üzere psikiyatra gitmeye başlaması, kendisi için attığı kocaman başka bir adımdı. İkinci seansla birlikte, bunun ona iyi geldiğini gördüğümde ben de terapiye gitmeye heveslenmiştim ama henüz kendimi buna hazır hissettiğimi söyleyemezdim. Aynı şekilde Beyza da zaten yardım alıyordu, yürüyebilmek için bunu yapması da gerekiyordu fakat Aydın da Bora'nın tavsiyesine uyarak, üç gün önce ilk seansına gitmişti. Başka kim yardım almaya gönüllü olurdu bilmiyordum ama çok yakında, Gökhan'ın da kendine bir terapist bulacağından şüphem yoktu. Bu gece, bütün bunları kapının dışında tutacak zamanı yaratmak hepimizin ruhunu ehlileştiriyordu.

Yemeğin sonlarına doğru birbirimize hediyelerimizi vermeye başlamıştık. Bora, OCTO'nun asil üyeleri için oldukça cömert bir hediye seçmişti: Her birine, Çınar'ın oturduğu siteden ev almış ve "

Birbirinizden fazla uzaklaşmak istemezsiniz diye düşündüm..."

demişti. Begüm'e ise dudak uçuklatacak kadar güzel, üzerinde elmas işlemeler olan bir çanta hediye etmişti ve bu çantanın linkinin mailine düştüğünü de söylemeden geçememişti. Benzer link Beyza'nın WhatsApp'ına da düşmüştü ve o da kardeşine, çantanın takımı olan şık, elmas işlemeli bir çift ayakkabı almıştı. Bora'nın Aydın, Gökhan, Çınar, Eren ve Selim'e hediyesi ise, bu akşam giydikleri takım elbiseleriydi ve üç gün önce göndermişti.

Bahar'a,

Macallan Fine&Rare 1926'

yı hediye ettiğinde ise masadaki herkes hayretler içinde kalmıştı. Bora, ona göz kırparken Bahar, "Oha kuzen!" dedi. Gözleri yuvalarından çıkacakmış gibi elindeki şişeye bakıyordu. "Sana inanamıyorum!"

"Seni hepimizden daha çok seviyormuş!" dedi Gökhan da Bahar'ın elindeki şişeye bakarken. "Ver bir bakayım..."

"Asla vermem!" dedi Bahar, şişeye sarılırken. "Kimseye elletmem! Ya düşürüp kırarsanız?! Allah korusun!"

"2 küsur milyona satılmıştı en son bu, bir müzayededede..." dedi Lizard, etkilendiği belli bir ifadeyle.

"Bahar Abla, onun fotoğrafını story atmam gerek!" dedi Begüm, heyecanla.

"Kara'nın bunu ne zaman açacağını merak ediyordum," dedi Aydın, iç çekerken. Frantz'e, onu ancak Mehmet Şahindağ öldüğünde açacağını söylediğini ve

o da belki

diye eklediğini bildiğim için aslında bu hediye bana pek manidar geliyordu ama neden bunca insan içinde Bahar'ı seçtiğini bilmiyordum. "Payıma düşer belki diye umuyordum hatta ama... Birine hediye etmesini beklemiyordum."

Bahar şişeye daha sıkı sarıldı. "Ben de!"

"Aynı şişeden viski içmişliğimiz çok var," dedi Bora, Bahar'a dönerken. "Ama bir gece var ki... Sabahı nasıl edeceğimi bilemediğim bir gece... Yalıkavak'ta o iskelede, yine aynı şişeden içtiğimiz o viski, ne kadar yalnız hissedersem hissedeyim, bana çok iyi gelmişti."

Bahar'ın gülümsemesi buruktu. "Bitmeyen 18 Ağustos..." dedi, göz ucuyla bana bakıp. "Çok teşekkür ederim kuzen." Ayağa kalktı ve şişeyle birlikte Bora'nın yanına ilerledi. "Aç hadi. Birlikte içelim..."

Bora'nın kaşları çatılmıştı. "Emin misin?"

"Evet," dedi Bahar, omuz silkerek. "İçip bitirelim hep beraber! Ama ilk iki yudum bizim! Şişeden içeceğiz! Ve şişesi bende kalacak, benim hediyem, kimse sulanmasın!"

Bora gülerek viskiyi açtı ve ilk yudumu alması için Bahar'a uzattı. Bahar şişeden aldığı yudum damağını mest etmişçesine bir mimik yapıp, şişeyi Bora'ya verdi. Bora da şişeden kocaman bir yudum aldı ve gülümsedi. "Muhteşem!" dedi, yutkunduktan sonra.

Gökhan ayağa kalkmış, büfeye ilerlemiş ve çıkardığı kadehleri masaya taşıyordu. "Hadi hadi, doldurun..." dedi hızlıca. "Bizim de tatmamız lazım."

Bahar eğildi ve Bora'nın yanağına kocaman bir öpücük bırakıp, yeniden yerine geçti. Aydın viskileri doldururken Bora, cebinden çıkardığı bir zarfı Beyza'ya uzattı. "Bu da senin hediyen..."

Beyza, hediye beklemediği için miydi bilmiyordum, şaşkınlıkla zarfı açtı. Zarfın içinden bir kağıt çıkmıştı. Kağıdı dikkatle incelediği sırada Begüm merakla, "O ne?" diye sormuştu.

"Luang Prabang'da iki kişilik, dört günlük otel rezervasyonu!" dedi Beyza, daha da artan bir şaşkınlıkla.

"Orası neresi be?!" dedi Begüm, kaşlarını çatarak. Göz göze geldiğimizde bilmediğimi söylercesine bir mimik yapmıştım.

"Gittin mi bilmiyorum ama-"

"Gitmedim," dedi Beyza, Bora'nın lafını keserek.

Bora'nın gülümsemesi haz doluydu. "Beraber gitmek üzere sözleştiğimiz için, ben de gitmedim..."

"Laos'ta bir şehirmiş..." dedi Bat, telefonunu masaya bırakırken.

"Yine bir anlam ifade etmedi benim için ama... Birlikte gitmek için sözleştilerse eğer, kesin antin kuntin, sıkıcı bir yerdir," dedi Begüm, viskisinden küçük bir yudum aldıktan sonra.

"İnanılmaz bir tat!" dedi Gökhan, muhabbetle zerre ilgilenmediği belli bir tavırla.

"Keşke devamı da olsaydı..." diye mırıldandı Bear.

"UNESCO Dünya Mirası Listesi'nde yer alan bir şehir," dedi Beyza, Begüm'e. "Asya'da. Zengin bir tarihi var. Budist tapınaklarıyla, Fransız kolonyal döneminden kalan mimarisiyle, doğal güzellikleriyle, müzeleriyle falan epey ünlü."

Begüm göz devirdi. "Sıkıcıymış işte, size iyi gezmeler!"

"Ne zaman istersen gidebiliriz abla," dedi Bora, Begüm'e aldırış etmeden. "Zaten on iki yıl kadar geciktik."

Beyza başını salladı. "Kasım-Şubat arası en iyi dönemiydi," dedi.

"Ocak sonu gidelim," dedi Bora.

"Ama ben ayaklanmadan-"

"Ocak sonu iyidir," dedi Bora, ablasının lafını keserek.

"Hem belli mi olur, belki o zamana kalmaz yürürsün," dedi Aydın, Beyza'nın elini tutarken. "Geçen gün, Ada senin kucağında dans ederken canın yandı unutma... Hissetmeye başladın."

"Çok anlık bir şeydi o," dedi Beyza, üzüntüyle.

"Terapistin sana bunun çok önemli bir gelişme olduğunu söyledi ama..." dedi Aydın. Beyza'nın avucundaki elini hafifçe okşuyordu. "Anlık bir şey diye geçiştirme bunu. Çok hafif ağrılar da hissetmeye başladın sonuçta."

"Evet ama bunun, hemen yürüyebileceğim anlamına gelmediğini de söyledi ya..." dedi Beyza. Hem kendini hem de bizi umutlandırmaktan korkuyordu. Bora'ya döndü. "Ocak sonu diye netlemeyelim şimdiden, bir bakalım... Leo'yu da yalnız bırakmak için doğru bir zaman olur mu, bilemiyorum."

"Leo, Asya!" diye seslendi Bora. "Gelir misiniz?"

İkisi de ellerindeki hediyeleri bırakıp Bora'ya yaklaştı. "Prensesim, sömestirde Broadway'e gidip müzikal izlemek ister misin?"

Asya'nın gözleri fal taşı gibi açılırken, "Evet!" diye çığlık attı. "Dayıcığım, gerçekten mi?!"

"Gerçekten," dedi Bora, Asya'nın yanağından öperken. "Leo da sana eşlik eder eminim ki."

"Amerika'ya mı gidiyoruz?!" dedi Leo, heyecanla. "Olur!" Annesine döndü. "Anne! Gideriz, değil mi?!" Babasına baktı. "Sen de gelir misin baba?"

"Şöyle taslak bir plan yaptım..." dedi Bora, düşünüyormuş gibi. "Siz Manhattan'a giderken, ablam ve ben de Laos'a gideceğiz. Yolu da hesaba katarsak, beş veya altı gün, annenden ayrılacaksın Leo ama belki baban sizinle gelebilir tabii." Leo'nun bakışları yeniden babasına çevrildiğinde, Aydın onaylarcasına başını sallamıştı. "Daha sonra annen de sizin yanınıza geçer. Begüm'e ısrar edin, o da işlerini ayarlayıp sizinle gelir belki? Ve Nazlı'ya da. Bildiğim kadarıyla Boğaziçi'nin akademik takvimi de bu tarihlere uygun, yani henüz okulu başlamamış olacak. İkna edebildiğiniz herkesi ikna edin. Eğer kalabalık olursanız, ben de yanınıza gelirim. Ve Begüm'ün doğum gününü de orada kutlayıp, Demir'in doğum gününde döneriz."

Asya merakla teyzesine, Leo ise bana bakmıştı. İkisi de öyle heyecanlıydı ki Begüm'le birlikte bir saniye bile düşünmeden başımızı salladık. "Oley!" diye bağırdıklarında, Demir ve Ada, bu tantananın sebebini anlamak istercesine onlara bakmışlardı.

"Ada'yı müzikalde düşünemiyorum!" dedi Gökhan, yüzünü buruşturarak. Ardından bakışları Leo ve Asya'ya çevrildi. "Ben de varım!" dedi ve viski kadehini masaya bıraktı. "Siz bana sormasanız da!"

"Şimdi sana da soracaktım concon," dedi Leo telaşla. Bakışları hızla masadaki yüzlerle birleşti. "Hepiniz davetlisiniz çocuklar! Amerika'daki eski

günlerimize yaa deriz

!" Bear, Falcon, Bat ve Lizard dışındaki herkes, yâd etmek kavramının Leo tarafından hunharca katledilmesinden ötürü kahkaha atarken Leo bunu

umursamamış bir şekilde devam etti: "Ve gitmişken mutlaka Sienna'yı da görürüm! Hatta belki onu da alıp geliriz, olmaz mı?!"

"O zaman Ege de gelsin bizimle," dedi Asya, dayısına dönerek. "O da çok seviyor müzikalleri!"

Aydın başını iki yana sallarken, "Uçtular yine," diye mırıldandı.

Bora güldü. "Bunun planını sonra yaparız," dedi ve bakışlarını Leo'ya dikti. "Senin de, Anadolu Efes'in maçlarında bir locan var artık."

"Ne?!" dedi Leo.

"Asya da sana o maçlarda eşlik eder mutlaka," dedi Bora, Leo'nun şaşkınlığı karşısında keyiflenirken. "Biz de bazı maçlara geliriz."

"2022'de de EuroLeague şampiyonu oldu Anadolu Efes!" dedi Leo, Asya'ya.

"Biliyorum!" diye kızdı Asya, kaşlarını çatarak. "Real Madrid'i yendi! Hep bunu anlatıyorsun ya zaten!"

Leo kollarını Bora'ya sardı. "Çok mutluyum!" dedi. Heyecanla annesiyle babasına döndü. "İlk maça gidelim hemen! İlk maça beraber gideceğiz! Sakın

oyunbozmayın

!"

"Oyunbozanlık yapmayız," dedi Aydın, Leo'nun saçlarını karıştırırken. Acı kahve gözlerindeki acı baki olsa da derinlerinde saklı olan mutluluğu görmek içimi ısıtıyordu. Gözleri Beyza'yla birleştiğinde ondan sessizce bir onay alıp yeniden oğluna döndü. "Gideriz beraber."

"Öyleyse, ben de hediyelerimi vereyim..." dedim, ayaklanarak. Çam ağacının altındaki büyükçe kutuyu aldım. Kutuyu açtım. Kutudan önce Eren'in hediyesini çıkardım. Eren, ona uzattığım kutuyu merakla açtı. Çok şık olduğunu düşündüğüm, pahalı bir kalem almıştım. Üzerine de özel alfabemle,

"Naz'ın biricik arkadaşı Eren'e"

yazdırmıştım.

"Çok teşekkür ederim Naz," dedi Eren, beni yanağımdan öperken. "Çok zarifsin."

İçtenlikle gülümsedim. "Güzel günlerde kullan."

Ardından Hande, Aydın, Selim, Yeşim ve Bora hariç kalan herkese, birbirinin neredeyse aynısı olan kutuları, elden ele uzattırarak dağıttım. OCTO'ya, siyah ip üzerinde platin'den kendi lakaplarının sembolü olan bileklik yaptırmıştım. Aynı zamanda Begüm'e Bat'in; Bahar'a da Fox'un bilekliğinin aynısından hediye etmenin hoş olacağını düşünmüştüm.

"Çok güzel!" dedi Falcon, elindeki kutuya bakarken.

"Yeniden bir takım olduk!" dedi Bear, bilekliği koluna takarken.

"Bayıldım!" dedi Bat fakat gözleri, Begüm'ün elindeki bileklikteydi.

"Kesinlikle çok iyi!" dedi Lizard, gülümseyerek.

"Teşekkür ederim Nazlı," dedi Bahar.

"Bunu kolumdan hiç çıkarmayacağım," dedi Çınar, bana göz kırparak.

Leo ile Asya'ya döndüm. "Ve bunlar da sizin..." dedim, kutularını uzatırken. Leo'nun bilekliğinde, minik bir aslan, Asya'nınkinde ise prensesliğine yakışır bir şekilde taç vardı.

"Gel, takayım prensesim," dedi Bora, Asya'ya.

"Çok güzel bu yengeciğim, ben de hiç çıkartmam..." dedi Asya, bana gülümserken.

"Nina, teşekkür ederim!" dedi Leo.

"Hiçbir şey değil," dedim ve gülümsedim. "Bu Demir'in..." dedim, kutuyu Begüm'e uzatırken. Demir'in bilekliğinde küçük bir kurbağa vardı. "Kızıma da yaptırdım tabii. Civciv!" Kendi bilekliğimi aldım. "Kendimi de boş

geçmedim." Siyah bir ipin ortasında, platinden küçücük bir pirana olan bilekliği bileğime taktım. Kutuya tekrar elimi daldırdım. "Aydın, bu da senin..."

Aydın, "Eyvallah yenge," dedi ve elimden, diğerlerininkinden daha büyük olan kutuyu aldı. Onunkisi kol düğmesiydi. Birinde Beyza'nın bilekliğinde olan dişi aslan, bir diğerinde ise minik aslan vardı. "Çok güzel..." dedi, sahip olduğu iki varlığa birden beğeniyle bakarken. "Çok sağ ol."

Hediyelerimi beğenmeleri hoşuma gidiyordu. Bakışlarım Bora'nın kapkara gözlerini buldu. "Sevgilim, al..." Bora elimden kutuyu aldı. Minicik mi minicik bir yuvarlağa işlenerek

charm

mantığında tasarlanmış piranaya baktığında o da gülümsemişti. "Pusula kolyenin klipsini taktığın halkaya takacaksın bunu. Görünmeyecek ama sürekli ensene değecek. Beni hissedeceksin."

Bora kolyesini çıkarmaya yeltendiğinde, "Kravatını gevşetme şimdi... Daha fotoğraf çekilmedik, sonra takarsın..." dedim.

"Sen de bugün kravatlarımıza taktın!" dedi Gökhan, sitem eder gibi.

Kaşlarımı çattım. "Benim partimdesiniz, istediğime takarım!"

Bora parmak uçlarımdan öptüğünde dikkatim dağılmıştı. Ona döndüm. "Teşekkür ederim sevgilim," dedi. Kutuyu kapattı ve cebine koydu. "Seni zaten hep hissediyorum ama bu hissi büyütecek bir şeye daha

hayır

diyemem..."

"Devam et, devam... Bitmedi hediyelerin, değil mi?" dedi Gökhan.

"Bitmedi," dedim. Kutudan Selim ve Yeşim'in hediyesini çıkardım ve elden ele uzatması için, Eren'e verdim. Onlara da çift olarak kullanabilecekleri

birer saat almıştım. Selim'in saatinin içinde küçücük bir Y harfi, Yeşim'in saatinin içinde ise küçücük bir S harfi vardı. "Ay çok güzeller..." dedi Yeşim.

"Sağ ol yenge," dedi Selim, mahcup bir ifadeyle.

Bakışlarım, büyük bir emekle seçtiğim hediyeleri merakla izleyen Hande'yle birleşti. Kutudan çıkardığım bir dosyayı ona uzattım. "Bu bir sözleşme..." dedim yavaşça. "Ne kadar bir hediye olarak kabul edilir bilemiyorum ama..." Gülümsedim. "İstanbul'a dönmek, yerleşmek ister misin, onu bilemiyorum yani... Ama dönersen, ZNV Matematik Okulu'nun başında olmanı, beni temsil etmeni çok isterim." Hande'nin bakışlarına büyük bir şaşkınlık yayılmıştı. "Okulumun senin gibi birinin yöneticiliğine ihtiyacı var. Benim o kadar çok vaktim olmayacak, öğretim üyesi olmayı planladığım için. Yani ders vereceğim ama yönetimiyle ilgilenemem. Çok tatlı, deneyimli bir müdürü var ama senin gibi genç, parlak bir zihnin de varlığı eminim ki başka bir soluk olacaktır. Belki sen, bu pozisyonu istersin diye düşündüm. Sözleşmeyi okursun. Eğer kabul edersen, şartlar tartışmaya açık. Benimle ya da Eren'le, maddelerin üzerine konuşabilirsin."

"Ben çok teşekkür ederim," dedi Hande. Durdu ve gülümsedi. "Beklemediğim bir teklif. Yani çok sürpriz oldu."

Ben de gülümsedim. "İstersen düşün üzerine."

"Düşüneceğim," dedi.

Kutunun kapağını kapattığım sırada Gökhan, "Ben?" dedi, merakla. "Bana ne aldın?"

"Kusura bakma, senin bir lakabın olmadığı için sana hediye alamadım..." dedim.

Kaşlarını çattı. "Eren'e aldığın gibi kalem alabilirdin?! Ya da Yeşim ve Selim'e aldığın gibi saat?!" Başını iki yana salladı. "Cık cık cık!"

"Sen bana ne aldın?" diye sordum, burun kıvırarak. "Senin hediyene göre, belki evden bir şeyler bulur hediye ederim."

"Vermeyeceğim ben hediyemi, vazgeçtim!" dedi.

"Sen bilirsin," dedim, omuz silkerek.

"Nagihan Akbulut'un mirasının bana kalan payını ZNV Matematik Okulu'na bağışlayacaktım..." dediğinde, bir yudum aldığım viski boğazımda kalmıştı.

Bora sırtıma vururken, "Helal de diyemem ki..." diye mırıldandı.

"Ne dedin ne dedin?!" dedim, gözlerimi kocaman açarken. "Doğru mu duydum ben?!" Aydın'la göz göze gelmiştim. "Doğru duydum, değil mi?!"

"Şansına küs! Bana bi' çöp bile almamışsın..." dedi, alınmış gibi.

"Aldım aldım!" dedim panikle. Hızlıca ayağa kalktım ve çam ağacının altına ilerleyip, Gökhan'ın hediyesini kucakladım. "Şaka yapmıştım sadece! Aşk olsun, hemen de inandın!"

Gökhan tek kaşını kaldırarak bir bana, bir de elimdeki pakete baktı. "Seninki daha büyük ayrıca... Fark etmediysen diye söylüyorum." Gönülsüzmüş gibi kutuya baktı ve dikkatle kutuyu açtı. İki kişilik, beyaz, çay fincanı setini gördüğünde gülümsemesine engel olamamıştı. Fincan tabaklarının birine

N

, diğerine

G

harfi işlenmişti. "Bunlar senin evin için. Aynısından bir de kendime aldım. Dikkatli ol bak, kocam seanslarımızdan rol çalıyor."

"Hadi oradan," dedi Gökhan, Bora'ya bakarak. "Bir ben etmez o, mümkün değil!" Ayağa kalktı ve beni kendine çekip sımsıkı sarıldı. "Mutlu yıllar canım arkadaşım."

Ayrıldığımızda bakışlarımı gözlerine dikmiştim. "Okulumu kalkındıracak mısın gerçekten?!"

"Evet," dedi, başını sallarken. "Gerek olmasa da Çınar Akbulut'tan, Begüm Karabey'den, Bora Karabey'den ve Beyza Karabey'den de izin aldım. Sonra beni kıskandılar mı n'aptılar bilmiyorum, Bora Karabey de kendi payını ZNV'ye bağışlamaya karar verdi. Hâlbuki mirastan pay bile istemiyordu diye hatırlıyorum, hemen atladı!" Küçük bir kahkaha attım. "Ardından Beyza Karabey kendisinin payını da bağışlayabileceğini söyledi." Dudaklarım şaşkınlıkla açıldı. "Begüm Karabey daha cimri diğerlerine göre ama o da bağışladı kendi payını ama bence aklı nice çantada, ayakkabıda ve mücevherde kalmıştır!"

"Hiç de bile!" dedi Begüm, elindeki peçeteyi Gökhan'a doğru fırlatırken.

Gökhan güldü. "Çınar Akbulut'u mazur göreceksin artık. O, buradan vazgeçsem diğer taraf var diyebileceği koşullara sahip değil Karabey'ler gibi, malum... Dımdızlak ortada kalmamak için, bağışlayamadı kendi hakkını. Ha bir de İzmir'deki ev ona aile yadigârı sonuçta. O, bağış dışı."

"Hepinize çok teşekkür ederim!" dedim, sevinçle.

"Senin için en güzel hediyenin bu olacağını düşündük ablam ve abimle," dedi Begüm.

"Ben düşündüm!" dedi Gökhan, itiraz dolu bir tonlamayla.

"Gökhan'ın fikrinin çok iyi bir fikir olduğunu düşündük ve bu fikre biz de katıldık, evet!" dedi Beyza, gülerken. Bakışları gözlerimi buldu. "Ne zaman desteğe ihtiyaç olursa, elimizden geleni yaparız."

"Zaten Bora şirkete döndüğü için işler iki koldan daha hızlı ilerleyecek. Biz de gündemimize aldık konuyu, merak etme," dedi Bahar.

"Ama bu bağış, okulu epeyce rahatlatır şu aşamada değil mi?" diye sordum, merakla.

"Evet," dedi Bora, başını sallarken. "Okulun gelir kazanması için planladığın şeyleri gerçekleştirebilirsin. Şu, test kitabı yazılması ve bastırılıp satışa sunulması mesela. Belki o kitaplar çeşitli eğitmenlerin tavsiye edip,

öğrencilerini yönlendireceği kadar yaygınlaşır. Şu an bağışlanan para, bu işe sermaye olabilir mesela. Başka hayaller de kurabilirsin."

"Daha sonra detaylı konuşuruz ama... Bağış toplamak için reklam ve tanıtım ödeneği de çıkacak zaten bu paradan. Kesinlikle çok ciddi bir rakam ve epey el rahatlatacak," dedi Bahar.

"Aynen," dedi Bora, Bahar'ı onaylayarak. "Sağlanan imkânların çoğalması için... Okulun, araştırma ve bilim merkezine dönüşmesi için gereken neyse, hepimiz kollarımızı sıvayacağız. Endişelenme."

"Bir sürü çocuk yararlanacak bunlardan!" dedim, heyecanla. Bakışlarım Çınar'a değdi. "Çok ama çok iyi bir işe yarayacak! Nagihan Hanım'ın toprağı bol olsun!"

Çınar, "Umarım," dedi ve viskisini kafasına dikti. Babaannesinin ölümünü hâlâ atlatabildiği söylenemezdi. Bahar, bir elini Çınar'ın omzuna koyup hafifçe sıktı. Çınar,

iyiyim

der gibi Bahar'a gülümsemiş ve bana dönmüştü. "Ben de ne gerekiyorsa yaparım. Söyle yeter."

"ZNV Matematik Okulu, çocuklarımıza bırakacağımız en büyük miras olacak..." dedim, iç çekerken. "İyi ki varsınız! İyi ki hayallerimin en büyük destekçisisiniz! Çok teşekkür ederim!"

"O zaman..." dedi Gökhan, kadehini havaya kaldırırken. "2023, ZNV Matematik Okulu'nun yılı olsun! Hedef belirleyelim ve ne kadar yol katettiğimizi seneye görelim!"

Kıkırdarken yerime geçtim ve kadehimi elime alıp ben de herkes gibi havaya kaldırdım. "Kabul ediyorum," dedi Hande dan diye. Kadehlerimiz henüz havadayken, bakışlarımız onu bulmuştu. "Ne kadar iyi bir yönetici olabilirim bilmiyorum ama... Denemek istiyorum."

"Oxford mezunu bir yönetici tanıyorum," dedim, neredeyse otuz iki diş sırıtarak. "Rica edersek, sana destek olacağından eminim."

Bora kadehinden bir yudum aldıktan sonra, "Seve seve..." dediğinde, teşekkür edercesine kollarımı boynuna dolamıştım.

♠

Instagram'a uzun zaman sonra yüklediğim kaydırmalı fotoğraflar Bora ve kucağındaki Ada'ya, oturdukları sandalyede arkalarından sarılmamla başlıyordu ve Begüm'ün söylediğine göre fotoğraflarım Instagram'da epey bir sükse yaratmıştı.

İkinci fotoğrafta

kaynana dili

dedikleri ve neden öyle dediklerini bilmediğim yeşil yılbaşı düdüğünü üfleyerek poz vermiştim, ki bunu Bora çekmişti.

Üçüncüsü, hepimizin aynı kadraja bir şekilde sığmak için çabaladığı, Ada'nın Gökhan'ın kucağında, Demir'in Beyza'nın kucağında, Leo'nun benim önümde, Asya'nınsa Bora'nın önünde durarak Bora'nın adamlarından birine poz verdiğimiz bir fotoğraftı.

Dördüncüsü, süslü salondaki berjerde oturduğum, kucağımdaki Noir'ya sımsıkı sarıldığım ve onun da bir patisini omzuma koyduğu bir fotoğraftı.

Beşinci fotoğraf, dizlerimin üzerine çökerek çocukların yanına oturduğum sırada, elimdeki oyuncak uçağı

çuf çuf çuf

diye uçurmam sonucu Ada'nın,

"Ani! Ayı! Vuğğğ!"

diyerek beni bozması ve bir yandan da elime tren tutuşturmasıyla yaptığım hatayı fark edip, bir elimde tren bir elimde uçak varken attığım kocaman

kahkaha an'ında Bear tarafından çekilmişti. Aynı fotoğrafta Asya, Leo, Demir ve Ada da vardı. Asya ve Leo yaptığım saçmalığa, Demir ve Ada ise ben güldüm diye gülmüş olmalılardı.

Altıncı fotoğraf bir ekran görüntüsüydü. Kucağıma Ada'yı alarak halamları aramıştım. Bu konuşmadan bize bıraktığım hatıra halam, yengem, Canan, Özcan Abi ve Can'ın ekranda beraber oldukları bir an'dı ve hepsi o sırada neşeyle Ada ekrana sadece kaşlarını çatarak baktığı için gülüyorlardı.

Yedinci fotoğrafı, Bora'ya heyecanla ZNV Matematik Okulu'yla alakalı düşündüğüm planları anlatırken Begüm çekmişti. Ben hararetle konuşurken, Bora gözlerinin içi parlayarak ve yüzünde eşsiz bir gülümsemeyle beni dinliyordu ama fotoğrafın çekildiği an, Bora'nın eli saçlarımdaydı, muhtemelen yüzüme düşen bir tutamı gözlerimden uzaklaştırıyordu.

Sekizinci fotoğrafta ise bileğimdeki pirana bilekliğim vardı.

Fotoğrafların altına yazdığım kısa açıklama ise, bundan sonranın en büyük temennisi niteliğindeydi:

"Aşk. Aile. Arkadaş. Hiç ayrılmadan, çoğalarak ve büyüyerek... Senin için hiç olmadığım kadar heyecanlıyım 2023! Güzelliklerle gel."

Ada, onu akşamüzeri uyutmama rağmen ancak 10'a 20 kalaya kadar enerjik kalabilmişti. Onun uyumak üzere odaya gitmesi Demir'in de canını sıkmış olsa gerek, Bora ve ben aşağı indiğimizde o da annesiyle birlikte uyumak üzere odasına çıkmıştı. Asya ve Leo, onlara göre daha dirayetli olsalar da henüz 11 bile olmadan uyuyakalmışlardı.

Aşağı, verandaya inmiştik. Üzerimize paltolarımızı alsak da hem verandaya hem de havuz başına sobalar yerleştirilmişti. Fonda playlist'i benim yaptığım şarkılar çalarken, ortam tam da istediğim gibi ne aydınlık ne de karanlıktı. Eren gitmişti. Verandaya indiğimizden beri Begüm havuz başındaki büyük sobanın yanında adeta bir demirbaş gibi çoğunlukla Bat'le dans ederken, kısa süreli de olsa Gökhan, Bahar, Bear ve Falcon da onlara eşlik etmişlerdi. Hande'nin de dans etmekten epeyce hoşlandığını biliyordum ama Begüm'le araları bunca gelişmeye rağmen limoni olduğu için, dahası ikisi de birbiriyle

muhatap dahi olmadığı için, Begüm de pisti bir saniye olsun terk etmediği için muhtemelen Hande dans edemiyordu. Gökhan'ın bir ara ona

gel hadi

gibi bir işaret yaptığını görmüştüm ama Hande istememişti.

Ben de Begüm'le biraz dans etmiştim ama gruplar hâlinde dağılarak ellerinde içki kadehleriyle sohbet eden insanların da yanına uğramayı, ev sahipliğime yakışır bir şekilde konuklarımı ağırlamayı, bir ihtiyaçları olup olmadığını sormayı ihmal etmiyordum. Catering firmalarından ve bu firmaların garsonlarından ben razıydım, umarım Allah da razı olurdu. Gece yarısından sonra Berkan'ın partisine gideceğimiz için zaten orada bol bol dans ederdim.

Aydın, Beyza'yı tekerlekli sandalyeden, çift kişilik koltuğa geçirmiş ve yanına oturmuştu. Ellerinde şarap kadehleri vardı ve kendi aralarında bir şey konuşuyorlardı. Bahar ve Yeşim havuz başındaki çardaktaydı; Yeşim elindeki telefonda, Bahar'a bir şey gösteriyordu. Lizard, Falcon ve Bear havuz başında, dans eden Bat ve Begüm'ün biraz ilerisindeydi, hem onları izliyor hem de sohbet ediyorlardı. Bora, Gökhan, Çınar ve Selim, verandanın girişindeki masada, İstihbarat'taki gelişmeler hakkında konuşurlarken, ben de havuzun diğer tarafındaki şezlonglarda tek başına oturan Hande'nin yanındaki şezlonga oturup, kendime bir sigara yaktım.

Mehmet Şahindağ'ın ölümü Türkiye'de basına sızan bir haber olmamıştı ama İstihbarat'takiler her ne kadar kanıt isteseler ve Bora onlara herhangi bir kanıt sunmasa da öldüğüne inanmışlardı. Bundan sonra Kara, kaldığı yerden hayatına devam edecek ve İstihbarat'la iş birliği içinde olacaktı. Zamanında Çınar'dan aldığımız koz zaten yerli yerinde duruyordu fakat Mehmet Şahindağ'ın verdiği kozlarla da sırtımız kolay kolay yere gelecek gibi değildi. Yeni düzen yavaş yavaş kuruluyordu. Başlangıç Noktası'nın açılışında yaşananlardan sonra zaten Kara'nın istediği herhangi bir düzeni kuramaması mümkün değildi.

Gökhan, alenen reklamı yapılmasa da kumarhanelerin sorumluluğunu sırtlanmıştı. Tabii ki Bora tamamen elini eteğini çekmemişti ve çekmeyecekti, kararları veren kişi olmayı da genellikle bırakacağını sanmıyordum ama yönetim Gökhan'a aitti. OCTO da özellikle Çınar'ın

liderliğinde, güvenlik şirketinin başına geçmişti. Bora'nın iş hayatındaki ve özel hayatındaki bütün adamlarının eğitimiyle ve görev dağılımıyla, öncelikli olarak onlar ilgilenecekti. Aydın bu resimde şimdilik daha geri plandaydı, Beyza ve Leo'yla sağlıklı bir iletişim kurabilmesi için de olması gereken buydu. Alp'in ise belki de en büyük hayali gerçekleşmişti. Bora, onunla kurmak istediği teknoloji şirketinde ortak olacağını ve biriktirdiği bütün parayı bu işe yatırmasını söylemişti. Bütün yardımları için ona teşekkür ettikten hemen sonra. Yani Alp hem bizim için çalışmaya devam edecekti hem de artık kendi için. Alp'in gözlerindeki mutluluğu gördüğümde, açıkçası çok sevinmiştim.

Hayat, bütün olan bitenden sonra, herkes için kendi seyrinde ve normalliğinde akmaya nihayet başlamıştı.

"Ne acayip, değil mi?" Hande'nin sesini duyduğumda, bakışlarım ona çevrilmişti. Yüzüne neyden bahsettiğini sorarcasına baktığımda gülümsedi. "Senin o kırmızı elbisenle buraya uzanıp marş dinlediğin, benim Gökhan'la havuzda deli gibi eğlendiğim güne dönsek... Bize bunları yaşayacağımızı anlatsalar, ikimiz de inanmazdık herhalde."

Minik bir kahkaha attım. "İnanmazdık..." İçime derin bir nefes çekerken kaşlarım çatıldı. "Bir dakika, bir dakika!" dedim, hızlıca. "Kırmızı elbise mi dedin sen?!"

"Evet?" dedi Hande.

"Penye elbise! Hisarüstü'nde devamlı giydiğim? Senin hani

üstüne yapıştı kaldı

dediğin, benimse çok rahat olduğunu söyleyip durduğum elbise?" dedim heyecanla. "Tabii ya! Benim o gün üzerimde o vardı!"

"Aynen!" dedi. Gözlerini devirmemek için zor durduğu belliydi. "Sonra baktım sen, üzerinde paralanmış olmasına rağmen burada da o elbiseden vazgeçmiyorsun, sana ondan daha güzel olan ama ona da benzeyen başka bir kırmızı ev elbisesi almıştım, balayına giderken bavuluna da koymuştum. Dilerim diğerini artık atmışsındır!"

"Gerçekten atacaktım..." dedim, gülerek. "Kıyafetlerimi ayıklıyordum... Oldu biraz... Ama Bora attırmadı o elbiseyi. Sonra rafta gördükçe sordum iki üç kez, neden

kalsın

dediğini. Söylemedi bir şey. Ne nerede giydiğimi hatırladım ne neden attırmadığını anladım. Ama şimdi anlıyorum..."

Şakacı bir tavırla, "Neyse, yorum yapmayacağım," dedi.

İçime derin bir nefes çekerken, bakışlarım hararetle konuşmasına devam eden Bora'yı buldu. "O gün, onu bu kadar çok seveceğimi, onun beni bu kadar çok seveceğini hayal bile edemezdim," diye mırıldandım. Aramızdaki mesafeye rağmen bunu nasıl hissetti bilmiyorum ama konuşma sırası Gökhan'a geçtiğinde, kapkara gözleri gözlerimle birleşti.

"Biri tarafından sevilebileceğine asla inanmayan o genç kadının bütün ezberlerini bozabilmek, herkesin harcı değildi," dedi Hande. Bora bakışlarını gözlerimden çekmiş, gülerek ayağa kalkmıştı. "Bence sen, onun seni ne kadar çok sevdiğini biliyor olmana rağmen, hâlâ ne kadar çok sevdiğini anlamıyor olabilirsin." Bora yanımıza geliyordu. "Anlama da zaten. Böylesi bir anlayış, insan algısının çok üstünde. Sadece tadını çıkart."

"Abi!" diye seslendi Begüm, Bora'nın havuz başına indiğini gördüğünde. "Gel! Dans edelim!"

"Saatlerdir yaptığın tek şey tepinmek bence," dedi Bora, yanıma otururken. Bakışları Begüm'den bana çevrildi. "Her şey yolunda mı?" diye sorarken, bir kolunu omzuma atmıştı. "Niye durgunlaştın sen?"

"Durgunlaşmadım," dedim, başımı omzuna yaslarken. "Kırmızı elbisenin gizemini çözdüm de! Eski günlere gidip gelirken ciddileştim sadece."

"Hangi kırmızı elbise?" diye sordu, meraklı bir tavırla.

"Şu bana attırmadığın var ya..." dedim.

"Hatırlamıyorum," dediğinde, Hande gülmüştü.

"Bora!" dedim, kızgın çıkması için çabaladığım bir sesle. Başımı omzundan kaldırdığımda, kolunu çekmek zorunda kaldı. "

Hayat müşterek

," dedim imayla. "Sonra ben de bazı şeyleri unutmak zorunda kalmayayım!" diye ekledim, tehditkâr bir tavırla.

Kaşları havalandı. "Vegas'ta giydiğini mi diyorsun?" diye sordu. Sahte bir şekilde gülümsedi. "Tekstil sektörünün yüz karası olan insanların ürettiği kırmızı elbiseyi mi diyorsun? Yoksa evde giydiğini mi diyorsun, Hande'nin aldığı kırmızı elbiseyi hani?"

Hande kahkaha attığında, "Pullu payetli olandan bahsediyorum!" dedim. Küskün bir şekilde kollarımı bağladım. "Ceket gibi olan var ya hani, o!"

Başımı da diğer tarafa çevirdiğimde, bakış açıma Beyza ve Aydın girmişti. Beyza'nın başı, Aydın'ın omzuna yaslı, gözleri kapalıydı. Aydın bir kolunu Beyza'nın omzuna atmıştı, paltosunun üzerine dökülen saçlarını okşuyordu ve onun da gözleri kapalıydı. "Gel gel, küsme, tamam..." dedi Bora, beni kendine çekerek.

"Bir saniye," dedim yavaşça. Bora'nın kaşe kabanının cebine elimi daldırdım ve telefonunu aldım. Ne yaptığımı sorgularcasına bana bakmasına aldırmamıştım. Beyza ve Aydın öyle muhteşem görünüyorlardı ki kamerayı açıp zoom yaptım ve fotoğraflarını çektim.

"Röntgencilik bu yalnız, sevgilim," dedi Bora, hoşnutsuz bir tavırla.

Kamera hâlâ zoom modundayken Beyza'nın dudakları hareket etti: "Saçlarımla biraz daha oynarsan uyuyacağım."

Aydın gülümsedi. "Omzumda uyuyacaksan, buna bir itirazım olamaz."

"Dikizlemesene insanları Nazlı," dedi Bora.

Beyza da gülümsedi. "Kabanının vatkaları rahat, yoksa omzunda uyumak değil konu."

"Tabii." Aydın'ın gülümsemesi artmıştı. "Ceketin de vatkaları var ya, çift kat, yastık gibidir." Beyza başını hafifçe salladığında, Aydın dudaklarını onun başına bastırmıştı.

Çektiğim fotoğraflara baktım. Şefkat dolu, iyileştirici, dingin manzara insana iç çektirecek cinstendi ve fakat Bora benim gibi düşünmüyor olmalıydı ki, herhangi bir hissi yokmuş gibi bomboş bir şekilde fotoğraflara bakmıştı.

"Dikizlemedim sevgilim!" dedim, tatlı olmaya çalışarak. "Leo için. Hatıra kalsın ona diye. Uyudu çocuk, kaçırdı bunları."

"Kesin ondandır sevgilisi," dedi, tepemden gelen Gökhan'ın sesi. "Asla başka niyeti yoktur." Gökhan şarkıya uyum sağlarcasına hafifçe dans ederken sırıtıyordu. "Bahar'la Çınar'ın şu an verdikleri fotoğrafı niye çekmiyor mesela? Çünkü çocukları yok!"

"Onlar nerede sahi ya?!" diye etrafıma bakınırken, Yeşim'in çardaktan kalktığını ve Çınar'ın çardağa geçtiğini gördüm. Neredeyse öpüşecek kadar yakın bir mesafede durduklarını fark edince, bakışlarımı yeniden Gökhan'a dikmiştim. "Ayıp! Neden insanların mahremine şahit olmama sebep oluyorsun?!"

"Mahremi ulu orta yaşıyorlar, senin suçun yok... Dünyanın çivisi çıktı!" dedi Gökhan, ayıplar gibi.

Hande hiç gülesi yokmuş gibi alayla Gökhan'a baktı. "Konuştu kırmızı elbiseli Naz!"

Bora'yla aynı anda kahkaha attığımızda Gökhan hiçbir şey anlamamış sersem bir ifadeyle, neye güldüğümüzü sorar gibi bize bakmıştı.

Gasolina

başlayınca ayağa kalktım. Gökhan'ın çatık kaşlı çehresine aldırmadan yanaklarını sıktım. "Huysuzluk etme!" dedim, gülümseyerek. Bir yandan da dans etmeye başlamıştım. "Bu şarkı, bunu hak etmiyor!"

"Sana n'oluyor?!" dedi Gökhan, kızar gibi. "Bu senin şarkın değil ki... Ada'nın şarkısı!"

Bora kahkaha atarken şezlonga uzandı, ayaklarını çapraz bir şekilde bağlayıp ellerini başının altında birleştirdi. "İnanıyor musun be oğlum, onun sevmediği bir şarkıyı kızımın seveceğine?! İzin verir mi?!"

Begüm benim de dans etmek için ayaklandığımı fark edince dans ederek bize doğru yaklaştı. Çok geçmeden dans partnerlerinin en hası da yanımıza gelmişti. "Bizimle partiye gelmeyeceğin için çok üzülüyorum Bat!" dedim, elleri belime yerleşirken. "Zira benim kocam yatıyor da şu an!"

"A-aaa, ne ayıp!" dedi Begüm, abisinin tepesinde dans ederken. "Lütfen karınla dans eder misin?! Dans edecek bir partneri olmadığı için üzüleceğiz ve Londra'ya gidemeyeceğiz yoksa!"

"Sen dua et de..." dedi Bora, sahte bir şekilde gülümseyerek. "Karım üzüldüğü için ben gitmenize mani olmayayım!"

Begüm dans etmeyi bırakmazken güldü. Gökhan bir süre ona eşlik etmişti fakat ben Hande'yi de kolundan tutup kaldırınca, Begüm ve Bat yeniden birlikte dans etmeye başladılar. Hande ve Gökhan da birbirlerine kalmışlardı. Bir daha hiçbir zaman birlikte olmayacak olsalar da aralarında yine de tuhaf, kimyasal ve belki de açıklanamaz bir çekimin kaldığı da sugötürmez bir gerçekti. Bora'nın uzandığı şezlonga ilerledim ve o alt dudağını dişleyerek beni izlerken dans etmeye devam ettim.

Beyza'nın yeni başlayan şarkıyı bastırırcasına attığı kahkaha, hepimizin bakışlarının o tarafa çevrilmesine sebep olmuştu. Bir eliyle ağzını kapatıp, diğer eliyle de

pardon

dercesine bir işaret yaparken öne doğru eğilmişti ve kendini tutamıyormuşçasına gülüyordu. Aydın'ın bakışları öncesinde çekince doluydu ama sonra o da kendini koyuvermiş gibi gülmeye başlamıştı. Ne olduğunu merak ediyordum ama az evvel gizlice fotoğraflarını çektiğim için mahcup hissediyordum. Bir de bunun ortaya çıkmasını açıkçası istemiyordum, çok

fazla şahidim vardı ve biri ağzından kaçırabilirdi. Çınar ve Bahar merakla bize doğru yürüdüklerinde, Bora da uzandığı yerden doğrulmuştu.

"N'oldu?" diye soran ise Bear olmuştu, kimse bunu sormayacak ve öğrenemeyeceğiz diye ödüm kopmuştu.

"Aydın Abi'ye gülüyor," dedi, onlara daha yakın olan Selim. Bizim şu kadarcık çıkarımı yapamayacak kadar geri zekâlı olduğumuzu falan mı sanıyordu?

"Gülmek değil bu... Katıldı oğlum kız!" dedi Gökhan, kaşlarını çatarken. "Bu kadar komik olan ne?"

"Aydın Abi kravatını çıkardığı için yengeden çok korkuyor da... Ona gülüyor Beyza Abla da," dedi Selim.

Aydın ters bir şekilde Selim'e bakarken, "Ya kravatını neden çıkardın?!" dedim, kızgın bir ifadeyle. Beyza'nın kahkahaları daha da büyürken Aydın ne diyeceğini bilemez gibi bana dönmüştü. "Hâlâ benim partimdesin! Ve daha 12 bile olmadı!"

"Yenge ilk Kara çıkardı," dedi Aydın, mahcup olduğu belli bir ifadeyle.

Şaşkınlıkla Bora'ya döndüğümde ağzının içinde bir şeyler mırıldanmıştı. "Doğru mu söylüyor?" diye sordum.

"Teknik olarak, hayır..." dedi. Kaşlarım çatıldı. "Kravat hâlâ takılı çünkü." Kabanının önünü açtı. Gömleğinin iki düğmesini açmış ve kravatı gevşetebildiği kadar gevşeterek, düğümünü neredeyse göğsüne kadar indirmişti. "Çıkarmış sayılmam bence."

Bakışlarım Çınar'a değdi. "Sen şu atkını bir çıkarsana..."

"Çıkarmayayım hiç, çok üşüyorum..." dedi Çınar.

Gökhan'a baktım. Paltosunun önünü açtı ve kendiyle gurur duyar gibi kravatını gösterdi. Tam ona teşekkür edecektim ki Aydın'ın sesini duydum: "Gökhan da çıkarmıştı ama... Senin ona arkan dönükken hızlıca taktı şimdi."

"Ne saçmalıyorsun?!" dedi Gökhan, dişlerinin arasından.

"Hiç kusura bakma güzel kardeşim, tek başıma yanmaya niyetim yok!" dedi Aydın, sitemle. "Yenge, Lizard dışındaki herkes çıkardı kravatını."

"Ben çıkarmadım Aydın!" dedi Bora, itiraz dolu bir tavırla. "Sadece gevşettim!" Gözleri gözlerimi buldu. "Hediyeni kolyeme taktım..."

"Teşekkür ederim Lizard," dedim içtenlikle. Lizard başını hafifçe eğerek gülümsedi. "Sen zaten hep çok başka biri oldun. Çok daha olgun, çok daha anlayışlı, çok daha kurallara saygısı olan biri..."

"Nina, kaban giydiğim için çıkardım ben..." dedi Falcon, üzgün bir ifadeyle. "Zaten görünmüyor diye."

"Hepimiz adına konuşsana! Biz başka sebepten mi çıkardık?!" dedi Bear, kızarak.

"Bakın, bir daha tekrar etmeyeceğim, ben kravatımı çıkarmadım..." dedi Bora. Hiçbir şey söylemeden arkamı dönüp salona doğru ilerlediğimde, muhtemelen Aydın'a söyleniyordu: "Ulan! Sana en fazla iki üç gün trip atar, atsın! Yan tek başına, ne olacak sanki!"

Asansöre bindim ve şifreyi girerek kendi katımıza çıktım. Gece yarısına on altı dakika, üç saniye kalmıştı ve Bora'nın kravatını gevşetme gafleti işime gelmişti. Asansörden indim ve koridorda ilerleyerek yatak odamıza girdim. Ardından da giyinme odasına geçtim ve kapıyı kilitledim. Hızlıca raflara doğru yürürken, bir yandan da kabanımı ve elbisemi çıkardım.

Kapının kulpundan çıkan sesi duyduğumda, Bora kapının kilitli olmasına şaşırmış olmalıydı. "Nazlı?" dedi. Cevap vermedim. "Sevgilim? Açar mısın şu kapıyı?" Üzerimden çıkardığım elbiseyi görünmeyecek bir yere kaldırırken, kabanımı giydim. "Nazlı? N'oluyor şu anda? Lütfen aç bi' kapıyı." Kapının kilidini açtığımda, Bora hiç beklemeden kapıyı açmıştı. "Sevgilim?" dedi, meraklı bakışları yüzümde dolaşırken. Kabanının önü açık olduğu gibi, kravatı da düzgün bir şekilde bağlıydı. "Gerçekten bozuldun mu?"

"Evet," dedim, ciddi bir ifade takınarak.

Yanından geçmeye yeltendiğim sırada beni kolumdan tuttu ve arkamdan bana sarılıp, ellerini karnımda birleştirdi. "Bak bağladım işte yine..." dedi, nefesi kulağıma değerken. "Gevşettiğim görülmedi bile dışarıdan. Kabanımın önü kapalıydı sonuçta."

"Ama sonuçta kuralı bozdun," dedim, omuz silkerek. "Başkaları neyse de... Bunu senin yapıyor olman, hatta senin başlatmış olman..."

"Yeni yıla küs giremeyiz Nazlı," dedi, mızmızlanır gibi. "Bu konuyu şimdilik kapatsak ve sonra istersen yine açsak olmaz mı? Saat 12 olmak üzere."

"Dört dakika elli saniye var henüz," dedim.

Beni kendine çevirdi ve kaçıp gitmemi istemezmiş gibi, bu kez de ellerini belimde birleştirdi. "Özür dilerim."

Gecenin koyuluğunu kuşanan gözlerine bakarken iç çektim. "Ben de özür dilerim."

Bakışları kısıldı. "Sen niye özür diliyorsun?"

"Aslında seni odaya çağıracaktım ama kravat bahanesi oldu," dedim, haylaz bir tavırla. Kaşlarını çattı. "Trip atarak yukarı çıktığımda, peşimden geleceğini biliyordum. Yeni yıla girerken baş başa olmalıyız diye düşündüm."

Parmaklarının tersiyle yanağımı severken boğazından,

hımm

gibi bir ses çıkmıştı. "Demek öyle..."

Kabanımın düğmelerini açmaya başladığımda, parmakları yardımıma koştu fakat gözleri gözlerimden çekilmemişti. Ne zaman ki kabanımı çıkarıp omuzlarımdan yere attım, ancak o zaman duraksadı ve üzerimdeki elbiseye baktı. Bana attırmadığı kırmızı elbiseye.

"Bak sen!" dedi şaşkınlıkla.

"Hatırlamana yardımcı olayım dedim." Sesimdeki yangını işitmemesi mümkün olmadığı gibi, o yangın gözlerine çoktan sıçramıştı bile.

"Hatırlamaya çok yaklaştım sanki," dedi, beni tepeden tırnağa süzerken.

"İçimde kalan bazı şeylerin, biraz önceye kadar farkında değildim de..." dedim, gülümseyerek. Kollarımı boynuna doladım. "O zaman bunu yapmaya cesaretim yoktu..." Kucağına zıplayarak bacaklarımı beline sardığımda, elleri belimde kendilerine yer buldular. "Şimdi ise, var..."

"Ah, nazlı sevgilim benim!" Dudakları, dudaklarıma çarptı.

"2017'ye girerken, hayalini bile kuramadığımdın..." dediğimde, dudakları iki yana kıvrılmıştı. "2018'e girerken, hayallerimin yıkımı..." Gülümsemesi kaybolmasın diye gamzesinden öptüm. "2019'a girerken, hayalini kurmaktan bile korktuğum... 2020'ye girerken, eskidiğini kabul etmekte zorlandığım bir hayal... 2021'e girerken, imkânsız olduğunu bildiğim bir hayaldin..." Gözlerim, gözlerinin içinde kayboluyordu. "2022'ye girerken, gerçekleştiğine asla inanamadığım en güzel hayal..." Dudaklarından öptüm. "Ve 2023'e girerken ise, hayallerimden bile ötesisin..."

"2023'e alnım ak, gönlüm rahat giriyorsam bu senin sayende..." dedi, sırtımı balkon kapısına yaslarken.

Geri sayım başlamıştı. Sıfıra kadar, hatta 2023'ün ilk saniyeleri akıp giderken, birbirimizin dudaklarında soluk alıp soluk verdik.

"Bu konuyu hiç konuşmadık, biliyorum," dedi, nefesi yüzümü yalarken. "Açıkçası hiç konuşmak da istemiyorum fakat... İyi ki, nasıl olduğunu, nereden çıktığını dahi anlamadığım, bilmediğim bir şekilde yine bana geldin." Dudakları gülümsememe değdi. "Söylediğin her şeyde haklıydın. Gösterdiğin çaba için, hiç kırılmadan ve kişisel algılamadan sabırla bana doğruyu göstermeye çalıştığın için, karanlığımı aydınlattığın için, beni büyük bir hatanın kıyısından çekip kurtardığın için, bana özümü hatırlattığın için sana ne kadar teşekkür etsem az. Konuyu açmıyor oluşum, sana minnettar olmadığım anlamına gelmez."

Parmak uçlarımı sakallarında dolaştırdım. "Biz, ikimiz, tek kişilik bir hayat yaşıyoruz seninle. Birbirimizin elinden tutmamız, birbirimizin düşmesine engel olmamız, birimiz düşersek bir diğerimizin kaldırması... Her ne yaşıyorsak beraber yaşamamız gerekir. İyisini de kötüsünü de. Dün olduğu, hep olduğu ve bundan sonra hep de olacağı gibi. Hayat arkadaşı olmak böyle bir şey değil mi? Bana teşekkür etme ya da minnettar olma sakın. Sen de aynını yapardın."

"Yapardım," dedi gülümseyerek.

"Mektubun hakkında da konuşmak istemiyorsun muhtemelen, okuyup okumadığımı bile sormadın ama..." dediğimde, gözlerini gözlerimden çekmiş ve dudaklarını boynuma yönlendirmişti. "Tamam tamam," dedim, yüzünü avuçlarım arasına alırken. "Hakkında konuşmayacağım, söz." Kaşları doğru söyleyip söylemediğimin merakıyla havalandı. "Sadece şunu söylemek istiyorum. Yazdığın hiçbir satırı, yaşadığın, inandığın, hatta inanmadığın ve sorguladığın ama öyle ya da böyle olan hiçbir şeyi gülünç bulmuyorum. Kader. Biz birbirimizin kaderiyiz. Buna seninle inandım ben. Beni, hayatında böylesi önemli bir yere konumlandırdığın için çok şanslıyım. Ve bil ki, ne olursa olsun, ne yaşanırsa yaşansın, dünya tersine bile dönse, maça kızı hep sana gelecek. Maça kızı olarak söylüyorum bunu."

"Gitme," dedi, yeniden boynumdan öperken. "Ama gitmek zorunda kalırsan da... Mesela gün içinde bazı işlerin olabilir, ne bileyim bazı akşamlar arkadaşlarınla görüşmek isteyebilirsin, ya da kızımız seni yanına çağırabilir..." Kocaman bir kahkaha attım. "Sen de bil ki, hep seni bekliyor olacağım."

"Her sene, bir öncekinden daha mutlu olalım..." diye fısıldadım, dudakları boynumu talan ederken. "Kırmızı elbiseli Naz, her yeni yılda, seni bir önceki yıldan bile daha çok sevdiğini haykırsın!"

"Kırmızı elbiseli Nazlı," dedi, dudakları çeneme değerken. "Bu gece de, eve döndüğümüzde, üzerinde bu elbise varken üstelik, beni çok sevdiğini haykırabilir mi?" Başımı onu onaylarcasına sallarken alt dudağımı yalamıştım. "Bir de lütfen ona hatırlatır mısın, bu elbise üzerindeyken onu sırılsıklam görmek istiyorum. Yine." Kastettiği elbisemin ıslanması mıydı yoksa benim ıslanmam mı, emin değildim. "Çünkü o zamanlar aklımdan bile

geçmeyen bazı şeyler için kendime çok kızıyorum şu an. Meğer bu elbise üzerindeyken neler neler yapılabilirmiş de, kıymetini bilememişim!"

Bir elim saçlarının arasına karışırken, "Bir an önce gidip, bir an önce eve dönebilir miyiz?" diye sordum.

Sabırsız telaşım Bora'nın minik bir kahkaha atmasına sebep olmuştu. "Anladığım kadarıyla 2023

bayağı

iyi

geçecek," dedi imayla.

"A-aaa?!" dedim, yeniden dudaklarına kapanırken. "Sadece 2023 mü?! Önümüzdeki bütün yıllar! Daha otuz olacağım Ağustos'ta ve sen beni bi' de otuzlarımda gör!"

"Bütün yaşlarında seni görmek istiyorum," dedi. Burnumdan öptü. "Artık yaş almayı bırakacağım o son an'a dek..."

"Birlikte olduğumuz nice yıllara sevgilim," dedim.

"Seni seviyorum sevgilim," dedi.

Beni yere bıraktı. Giyinme odamıza geçtim. Üzerimdeki kırmızı elbiseyi çıkarıp, yeniden elbisemi giydiğim sırada Bora da kendi çekmecelerinden birine ilerlemişti. Aynanın karşısında kendime bakıp her şeyin düzgün olduğundan emin olduğumda ona döndüm. "Bu senin..." dedi, elindeki bir kutuyu bana uzatırken.

Dudaklarım hevesle iki yana kıvrıldı. "Yaşasın!" dedim, ellerimi birbirine çarparken. "Her yıl mücevherim olacak desene! Resmen geleneksellestirdik!"

Boğazından içimi eriten bir melodi dökülürken, "Ama bu, o mücevherlerden değil..." dedi. Merakla gözlerine baktım. "Sana Sümela'da hediye ettiğim, dövmeme benzeyen kolyeni günlük hayatında sürekli takıyorsun, mümkün

mertebe çıkarmıyorsun... Ona alternatif olarak düşünebilirsin bunu..." Kutuyu açtı.

N

ile

B

harfleri zarif bir biçimde zincirin ucunda birleşmişlerdi. "Harflerle aran, sayılarla olduğu kadar iyi değil biliyorum ama... Bir yandan da böyle şeyleri sevdiğini de biliyorum."

"Seviyorum tabii!" dedim, kutuyu elinden alırken. "Çok güzel bir kolye bu... Bana sürekli boynumdan çıkarmadığım kolyelere alternatif özel hediyeler sunabilirsin sevgilim! Teşekkür ederim!"

Gülümserken ceketinin cebinden bir kutu daha çıkarmıştı. "Ve tabii şu mücevher işini de gelenekselleştirmeyi ihmal etmemeliyim..."

Şaşkınlıkla yüzüne baktığımda kutuyu açtı. Pırlanta bir bileklik göz alıcı bir şekilde huzuruma serilirken, "Bora!" dedim, iç çekerek. "Bu da çok güzel!"

"Güzel günlerde kullan sevgilim," dedi, yanağımdan öperken. Bilekliği derhal takmak istediğimde bana yardımcı olmuştu. Ardından arkama geçti ve kolyemi de taktı. "Yakıştı..." dedi, zincirin üzerinden boynumu öperken. Elimi tuttu. Önce giyinme odamızdan çıktık, ardından kabanımı da alıp yatak odamızdan çıktık. Anlaşmış gibi aynı anda Ada'nın odasına yöneldik. Noir bizi görünce hafifçe doğruldu. Bora elimi bıraktı ve Noir'ya yaklaştı. "Mutlu yıllar oğlum," dedi, kafasını severken. Daha sonra Ada'nın beşiğine ilerledik.

Bora kızımızın bir elini, ben de diğer elini tuttum. Ada uykusunda olmasına rağmen babasının sağ işaret parmağını kavramıştı. "Yeni yılın sağlıklı, mutlu ve eğlenceli geçsin bebeğim," diye fısıldadım.

Bora işaret parmağını saran minik eli öperken telefonumu çıkardım ve üçümüzü de kadraja sığdırarak, an'ı ölümsüzleştirdim.

♠

"Sen annene Mehmet Şahindağ'ın iyileştiğini söyleyeceğini, artık bittiğini müjdeleyeceğini söyledin ama annen seni nasıl duyacak ki?"

Küçük bir çocuğa mezarlıkları anlatmak, ölümü anlatmaktan bence daha zordu. Bunu en çok kendimden biliyordum. Mezarlıkları hiç sevmeyişimden. Annemin ve babamın, anneannemle beraber toprağın altına girişini kabul edemediğimden. Ölüm, hayatın bitişi anlamına geliyorsa mezarlıklarda ne yapıyorduk? Hayatları bittiyse bizi nasıl görüp duyuyorlardı ki? Ben bugün, bu yaşımda, bu sorulara bir cevap bulamıyorken, bulduğum cevaplar içime sinmiyorken, çoğu zaman kalanların acılarını bastırmak için kendilerini avuttuklarını düşünürken, Leo'nun da bunu sorgulamasına şaşıracak değildim.

Bora, Leo'ya bakıp gülümsedi. "Belki duymaz... Ama ben, duyduğuna inanmak istiyorum."

Beyza tekerlekli sandalyesinde annesinin mezarının hemen önündeyken Leo yanında, kucağında Ada'yla beraber Bora da onların biraz arkasındaydı. Begüm, Demir'in elinden tutmuş, annesiyle babasının mezarının ortasında duruyordu. Gülsüm Babaanne, gelininin mezarının yanındaki mermerin ucuna oturmuştu. Gökhan ve Aydın ise mezar taşlarının birer yanında duruyorlardı. Filiz Hala başını Gökhan'ın omzuna koymuş, Gökhan da onu kolları arasına almıştı. Filiz Hala'nın bana verdiği sözü tutarak Betül Hanım'la Ahmet Bey'in mezarını pembe güllerle donattırması yüzümde buruk bir gülümsemenin bedellenmesine sebep olmuştu. Sanki rahmetli kayınpederim ve kayınvalideme, rahmetli annemle babamın borcunu ödemişim gibi hissetmiştim.

Asya benim yanımda, bütün kalabalığın gerisinde duruyordu. Mezarlığa geldiğimizde ilk olarak onun annesiyle babasını ziyaret etmiştik. Leo, Mehmet Şahindağ'ın öldüğünü anlıyor muydu bilmiyordum ama Asya'nın anladığına emindim. Ne bana ne de başka birine herhangi bir şey söylemişti ama hüzün dolu ifadesinin dağıldığına ve son yirmi bir gündür, onu tanıdığım ilk zamanlardaki gibi daha şirin ve daha neşeli hâllerine şahit olduğum için böyle düşünüyordum. Leo ise Asya'ya kıyasla biraz daha kaygılıydı; bunda babasını, Bora'yı ve hatta Gökhan'ı bile aslında o kadar da iyi tanımayışının payı yadsınamazdı ve fakat onun da zamanla bu kaygılardan arınacağını biliyordum. En azından ben dahil herkes Leo için elimizden geleni yapacaktık.

Beyza gözlerinden durmaksızın akan yaşları oğlundan, Demir'den, Asya'dan ve Ada'dan saklamaya çalışırken ara ara artık bir mezar taşı ve mermeri olmayan boş mezara da bakıyordu. Aydın'ın kahvesi baki olsa da acılığı gün geçtikçe azalan ve belki de Beyza'nın da dediği gibi bitter çikolataya da benzeyen bakışları, çoğunlukla karısının üzerindeydi. Ağlamasından rahatsız olduğu belliydi ama müdahale etmiyordu. Hiç kimse etmiyordu. Karabey Ailesi'nin son kez birlikte pazar kahvaltısı yaptıkları 9 Ocak'ın üzerinden geçen on iki sene Beyza için korkunç derecede sancılıydı ve belki de en çok o, hiçbir zaman biteceğine inanmamış, inanamamıştı. Veya bitecekse de kendisinin ölümüyle biteceğini düşündüğü için ama yaşanan şey bu olmadığı için, Mehmet Şahindağ'ın olmadığı bir dünyada annesiyle babasının mezarında sessizce ağlayarak yaşadıklarını sindirmeye çalışıyordu.

Begüm'ün de gözleri dolu doluydu. Mehmet Şahindağ'ın varlığından ne kadar etkilenirse etkilensin, etkilendiğini asla belli etmediği gibi, yokluğunun ona neler hissettirdiğini de bildiğimiz söylenemezdi. Her şeye rağmen Mehmet Şahindağ'ı kapının ötesinde tutabilmiş, abisinin sıradan, alelade bir düşmanıymış gibi davranabilmişti. Belki en güçsüzümüz oydu, belki de en güçlümüz. Bunu da hiçbir zaman tam olarak bilemeyecektik fakat annesiyle babasının mezarına ilk kez ayakları geri geri gitmeden, olay çıkarmadan, kendi rızasıyla geldiğinin altını Gülsüm Babaanne şakayla karışık çizmişti. Artık burada görmekten kaçındığı Beyza'nın mezarı yoktu ve bir zamanlar nefret ettiği, ki bana kalırsa içten içe her zaman çok sevmişti, ablasıyla, bugün gerçekten bambaşka bir ilişkisi olduğu için de olabilirdi bu.

Zaten bana kalırsa Beyza, Bora ve Begüm, annesiyle babası öldükten on iki sene sonra, ilk kez, gerçekten de kardeş gibiydiler. Adadan döndüğümüzden beri iyiydiler, geçmişi geçmişte bırakabilmişlerdi, içlerinde yaşadıkları şeyleri dışlarına o kadar da yansıtmıyorlardı fakat Bora'nın 9 Ocak için Leo'ya verdiği söz, yani Mehmet Şahindağ'ın ölümü, onları başka bir yerden birleştirmişti ve birleştirmeye de devam ediyordu. Birleştirici ipi tutan başlangıçta Bora olsa da şimdilerde hem ablası hem de kardeşi o ipe öyle sıkı sıkıya tutunmuşlardı ki, bir daha herhangi bir şeyin üçünün arasına giremeyeceğini, birbirlerinden -Begüm'ün çılgın hayatının küçük detaylarını abisinden saklaması hariç- hiçbir şey saklamayacaklarını biliyordum.

Bora belki de içindeki bütün irini adada akıttığı için, gözlerinde bir damla bile yaş yoktu. Ama genellikle yok saydığını bildiğim babasının mezarına da bakmaktan geri durmamıştı. Kendisiyle gurur duyduğunu ya da artık bittiğinin müjdesini gururlu bir haber olarak gördüğünü düşünmüyordum ama yine de savaştan çıktığında kardeşlerinin de yanıbaşında oluşu, annesiyle babasının karşısında başını dimdik tutabilmesini sağlıyordu.

Dün akşam, "

Bence de annem bana hakkını helal etmiş olabilir,

" demişti. Durup dururken, ortada böyle bir konu bile yokken ve ben televizyondaki bilardo maçı karşısında adeta uyuklarken.

"

Bence de,

" demiştim, nereden çıktığını sormak yerine.

"

Beni korumaya çalışıyordu. O yüzden öyle yazdı. Korkayım, annemin hatırına bu işlerden uzak durayım diye. Ama ben, babamın yolundan giderken içinde olduğum şartları ön görmedi tabii,

" demişti, düşüncesini savunurcasına. Sonra kaşlarını çatıp, bir an için duraksamıştı.

"Şeyda Hanım, kendimi annemin yerine koymamı ve o mektubu yazan annemi, o zamanı, o zamandaki psikolojisini düşünmemi istedi. Ve Ada söz konusu olsa, böyle bir söz söylemiş olsam, bunun arkasında durabilir miydim gibi bir şeyler dedi. Ben arkasında duramayacağım laf etmem kolay kolay ama Nurcan Hanım da demişti ya o gün..."

diye eklediğinde, başımı sallamıştım.

"Gerçi şartlar ne olursa olsun o yola girmemi istemiyordu annem ama... Sonuçta ben de Ada'nın girmesini istemem. Ama işte bilemezsin ki neler

olacak, neler yaşanacak... Benim başka çarem yoktu, yapmam gerekeni yaptım. Kardeşimi korumak zorundaydım. Ailemin kalan bütün üyelerini... Bırakıp gidemezdim. Zor olanı seçtim. Annemin de bu sözü, lafın gelişi olabilir. Yani lafın gelişi değil ama anlıyorsun işte. Anlıyorsun, değil mi?"

"Anlıyorum,"

demiştim. Anladığımdan şüpheliymiş gibi baktığını görünce,

"Anlıyorum sevgilim,"

diye diretmiştim.

"Sonuçta ben de bir anneyim. Ve annenin sana hakkını helal etmemesi için hiçbir sebep göremiyorum. Bence hakkı helaldi. Ama geçmişten gelen, geçmişte kalmış, belki ne yazdığını bile unuttuğu bir mektupla sen senelerdir aksine inandın."

"Aksine değil annemin söylediğine inandım,"

diye düzeltmişti beni.

"Hâlâ da hakkının helal olduğuna can-ı gönülden inanmıyorum. Sadece üzerine düşünüyorum."

Bir cevap vermemi beklemeden bakışlarını televizyona çevirmişti.

"Bi' oynayamadık şu bilardoyu da ha!"

demişti, dan diye konuyu değiştirerek.

"Trabzon'dan dönünce kapışalım."

Başını kucağıma yerleştirip L koltuğun uzun ucuna doğru uzanırken gülmüştü.

"Ama bu kez Trabzon'dan dönünce, kesin kapışalım."

Trabzon'a geleli henüz yalnızca üç saat, yirmi bir dakika olmuştu. Her ne kadar hafta sonu gelmeyi planlasak da Ada perşembe günü ateşlendiği ve

küçük çaplı bir soğuk algınlığı geçirdiği için yolculuğumuzu ertelemek zorunda kalmıştık. Neyse ki artık daha iyiydi. Biz en az birkaç gün burada kalacaktık ama hem Asya'yla Leo'nun okulu olduğu için hem de Beyza'nın fizik tedavisini aksatmaması gerektiği için onlar yarın dönecekti ama onlarla beraber Begüm'ün ya da Gökhan'ın dönüp dönmeyeceğini bilmiyordum. Esnek planlar yapabilmek, işlerimiz izin verdiği müddetçe spontane davranabilmek rahat hissettiriyordu.

"Hadi cidelum artik," dedi Gülsüm Babaanne, mermere eliyle iki kez vururken. "Uşaklar üşüyüp duriğler... Ha zaten en kuçuği yeni kalkti yataktan." Bora, bir eliyle babaannesinin elini tutarak ayaklanmasına yardımcı oldu. "Ha hepicuğu bayram etmiş idur bu sabah. Uşaklar geldu, torunlar geldu. Daha ne olsin dağ!"

Aydın, Beyza'nın tekerlekli sandalyesini sürmek için hareketlendi. Beyza her ne kadar sandalyesini sürebiliyor olsa da mezarlığın yolları dar ve dikti. Asya yolu gösterir gibi onların önünden ilerliyordu. Begüm, Demir'in bir elinden tutarken, Leo da onun diğer tarafına geçmişti. Filiz Hala da Gülsüm Babaanne'nin koluna girdi, peşlerinden yürümeye başladılar. Bora son kez annesinin mezarına baktı, ardından yanıma çoktan gelmiş Gökhan'la bana yaklaştı.

Biz de yürümeye başladığımızda Gülsüm Babaanne'nin sitemini duymuştuk: "Ney imuş,

uç kardeş yaşasinlarmuş bu duygu seluni... Diğer uşaklar on gün evvelinde celdu,

dedim.

Ha herkes anasinu danasinu ziyaret ettu, bi' sen kaldun.

Celiversene işte!" Bahar'dan mı bahsediyordu? "Kaymağa cideymiş!

Kayip da kir cötünü

dedim, kapattum yuzüne telefonu."

Bora sıkıntılı bir nefes verirken Gökhan gülmüştü. "Anneciğim sana dedim ya iki günlüğüne tatile gidecekler Çınar'la diye," dedi Filiz Hala.

"Ha bağa Çınar deme! Sonra onu aradim!" dedi Gülsüm Hanım, kızgın bir tavırla. "

Al o kizu cetir buraya,

dedim. Ne dese beğenirsun?!

Bahar'lan araniza benu sokmayin lutfen!

Ne utanma kalmiş ne arlanma... Ha nikahsuz balayina cidildiği nerede corülmiş dağ?!"

"Balayına gitmiyorlar anne!" dedi Filiz Hala kızarak. "Tatil tatil!"

"Aynu poh!" dedi Gülsüm Hanım.

"Allah!" dedi Gökhan, son heceyi epeyce uzatarak. "Yemin ediyorum Bahar, Çınar'ın Gülsüm Hanım'a böyle karşı geldiğini duysa, o saniye oturur nikah masasına."

"Söylemez Çınar," dedi Bora, gülümserken.

"O zaman bir gün evlenecek miyiz diye bakıp durur aval aval," dedi Gökhan, bundan rahatsız olduğu belli bir tavırla.

"Val val!" dedi Ada gülerek.

"Al işte!" dedi Gökhan, kaşlarını çatarken. "Diyorum işte size, ben papağan besledim! Papağanlar da böyledir! O kadar konuşur durursun umursamaz, sonra bir kez söylediğin saçma sapan bir sözcüğü havada kapar! Şaşırır kalırsın!" Ada'yı Bora'nın kucağından alırken dişlerini gösterircesine gülümsüyordu. "Papağan mısın güzelim sen?!"

"Ayı," dedi Ada. Atkısından dolayı göremesek de gülümsediği belliydi ve gözlerini yumup, başını iki yana sallamıştı. "Men Ada!"

"Evet..." dedi Bora gülerek. Elimi tuttu. "Papağan değil benim kızım, Ada..."

"Hığğğ," dedi Ada, bu kez de başını aşağı yukarı sallayarak. "Ada."

"Bence de Çınar söylemez ama Gökhan söyleyebilir," dedim, düşünceli bir tavırla. Gökhan az önceki konuya döndüğümü bir an için anlayamamıştı.

Bora adeta dikte edercesine, "Karışmayabilir de..." diye mırıldandı.

"Kesinlikle karışmayabilir," dedim, tatlı olmaya çalışarak. "Ama Gökhan bu sevgilim, karışacak gibi duruyor. Ve biz de Gökhan'ın işine karışamayız, ayıp, koskoca adam sonuçta, ne yapmak istiyorsa yapar."

"Ben mi karışacak gibi duruyorum sen mi?" diye sordu Gökhan. Alay dolu cümlesini attığı küçük kahkahası takip etmişti. "Ben karışmam valla Naz... Tamam, Çınar fena biri değil. Sohbet muhabbet de oluştu aramızda. Ucundan da olsa seviyorum herifi. Ama Bahar da canımdır. Kendileri bilirler, verdikleri karar beni ilgilendirmez."

"Saçmalama Gökhan, sen etik cümleler kuracak biri değilsin, seni değiştirmelerine izin verme!" diye kızdım. Bora bana inanamaz gibi başını iki yana sallarken sıkıntı dolu bir nefes verdim. "Aman karışmazsan karışma ya?!" dedim, trip attığımı saklamadan. "Bence zaten bir gün evlenecek onlar."

"Bahar inattır, çok emin olma..." dedi Gökhan.

Bilmiş bilmiş konuşması canımı sıkmıştı. "Gayet de eminim! İstersen iddiaya girelim! O kadar eminim hatta!"

"Daha neler Nazlı?" dedi Bora, teessüf dolu bir tavırla araya girerek.

Gökhan'ınsa kaşları havalanmıştı. "Tamam, varım!"

"Tamam!" Özgüvenimin nereden geldiğini bilmiyordum ama bu iddiayı kaybetmemek için elimden geleni yapacağım konusunda kuşkum yoktu. Sadece ne yapacağımı bilmiyordum, o kadar. "Eğer evlenirlerse, ki evlenecekler..." diye ekledim, kendimden emin duruşumu bozmadan. "Çınar'ın şahidi sen olacaksın! Bu evlilik sürecinin her aşamasıyla sen

ilgileneceksin. Ne isterse yapacaksın. Onu bir an bile yalnız bırakmayacaksın. Hatta balayıları da senin onlara hediyen olacak!"

Gökhan bunların yaşanacağına ihtimal bile vermiyor olsa gerek güldü. "Ben kazanacağım! Ben kazanınca da sen, bir evlilik hazırlığı süresi ne kadar oluyorsa, yani senin benden yapmamı istediklerin ne kadar zamana yayılıyorsa, on beş gün mü, bir ay mı, üç ay mı, benim dediğim her şeyi yapacaksın. Dır dır etmeden, söylenmeden, çirkefleşmeden. Kabul mü?"

"Kabul de... Hazırlıktan hazırlığa değişir... Biz hazırlanmadık mesela," dedim. Gökhan'ın kaşları çatıldı. "Direkt evlendik."

"Arka planda öyle değil o işler kızım," dedi, düşünür gibi. "Hastaneyle kan işinin görüşülmesiydi, belediyeyle irtibata geçilmesiydi, gelinliğiydi, damatlığıydı falan derken... Yine birkaç günü buldu. Sen direkt evlendiğini düşünsen de onlarla da ben uğraştım. Vegas'taki Hotel Le Huit'le ilk temasa bile ben geçtim." Güldü. "Şahit de olduğumu düşünürsek, benden istediğin çok da benlik işler!"

"Evet ama bunu Bora için yapmanla Çınar için yapman arasında fark var! Ben de sana angarya iş kitlemek için istemedim herhalde bunu... Çınar'ın bundan mutlu olacağını bildiğim için istedim," dedim.

"Evet, var böyle pis huyların..." dedi, yüzü buruşurken. "Beni Aydın'a da az itelemedin sen zamanında."

Hafif, gerçekten çok hafif yüksek çıkan bir sesle, "Fena mı oldu?!" dediğimde, Ada kaşlarını çatarak bana bakmıştı. "Narin kulaklarını tırmaladığım için özür dilerim anneciğim," dedim, yumuşak bir ifadeyle.

Özür dilediğim hâlde, "Ani!" diye kızdı. "Ayı!"

"İnsanların bazen sesi yüksek çıkabilir babacığım," dedi Bora, Ada'nın Gökhan'ın omzundaki eldivenli elini hafifçe okşarken. Duyulur duyulmaz bir sesle, "Maalesef," diye de ekledi.

"Bi' dakika lan..." dedi Gökhan, aklına bir şey gelmiş gibi. O konağa giden yolun köşesinde durunca biz de durmuştuk. "Sana bir şey diyeyim mi?" dedi,

gözleri nedenini bilmediğim bir şaşkınlıkla açılırken. "Sen haklı olabilirsin, biliyor musun?"

"Ben zaten hep haklıyım..." dedim, başımı sallayarak.

Gökhan'ın kucağında Ada olmasaydı ona göz devirmeyi gösterirdim. "Cidden bak. Bu senin kocan da sözde sana aşık olmuyordu ama... Damdan düşer gibi evleneceğini söyledi! Bu Karabey'lerin genetiği biraz böyle. Kafaya bir şeyi koydular mı, önlerinde duramıyorsun! Hele senin kocan utanmasa, gece yarısı belediye başkanını aratacaktı bana. Niye, evlenmesi gerekiyor çünkü. Hemen! Ya ben o ara neler çektim var ya!" Bora neredeyse otuz iki diş sırıtırken Gökhan, ona, bu hâlini tasvip etmediği gayet belli bir bakış atıp bana dönmüştü. "Ama mesela Demir'ler öyle değil... Bak Aydın'a. Ondan icazet alayım, bundan icazet alayım, şundan da icazet alayım... Yok öyle, kafama koydum hemen yapayım. Her ne kadar Akbulut'lardan uzakta büyüyüp gelişsem de Çınar'ın da öyle olmadığı belli. Bahar inattır minattır ama Karabey'ler aşık olunca huyları suları değişir! Yanındakinden biliyorum. O yüzden haklı olabilirsin yani, o iş belli olmaz."

"İyi de," dedim, itiraz dolu bir tonlamayla. "Aşk zaten huyu suyu değiştiren bir şey değil mi, bunun suçunu Karabey genine atamazsın. Sonuçta Aydın da dan diye evlenmedi mi Beyza'yla?"

"Cümlendeki kilit şey, Aydın'ın Beyza'yla evlenmiş olması..." dedi Gökhan, gülerek. "Huuu huuu!" dedi, bir elini gözlerimin önünde gezdirerek. "O da bir Karabey! Belki o ısrar etti, nereden biliyorsun?! Tam da bunu diyorum işte, işin içinde bir Karabey varsa, aniden kıyılan nikahlar da vardır! Şaşmaz!" Başını hafifçe yana eğdi ve hoşnutsuz bir tavır takındı. "Ayrıca benim abim, İstihbarat'tan aldı icazeti, yine kafasına göre iş yapmadı! Nikahı kıymak yetmedi, utanmasa onca zaman sonra, karısını, karısının kardeşinden Allah'ın izni Peygamber'in kavliyle isteyecekti be!"

Küçük bir kahkaha attım. "Haklısın..."

"O zaman iddia iptal. Evlenirlerse düğünlerinde göbek atarız, yok evlenmezlerse de ağıt yakacak hâlimiz yok!"

"Pardon?!" dedim, kaşlarım çatılırken. "Ne demek iddia iptal? Girdik bir kere iddiaya, iptal miptal değil."

Gökhan ofladı. "İkimiz de aynı şeyi savunuyoruz Naz, neden girelim iddiaya?!"

Bir şey söylemesi için Bora'ya döndüğümde yüzüme Gökhan'la aramızdaki muhabbet umurunda bile değilmiş gibi bakmıştı. "Bir şey söylesene sevgilim, hakem olarak!" dedim, kısık ama keskin bir tonlamayla.

"Hakem mi?!" dedi Gökhan, alayla karışık bir huysuzlukla.

Bora iç çekerken başını kaldırıp üç saniye boyunca gökyüzüne bakmıştı. "Yani..." dedi, bakışları beni bulurken. "Bundan hoşlanmasam da, bu dünyanın en saçma şeyi olsa da, başkalarının hayatları sizi zerre ilgilendirmese de..." Gökhan'a baktı. "Sen bir elde rest çektiğinde ama açılan kartlar senin kartlarına uymadığında ya da hoşuna gitmediğinde, restini iptal edebilir misin?"

Ben keyifle gülümserken Gökhan kalakalmıştı. Diğer elimle de Bora'nın kolunu tutarken, "Canım sevgilim..." diye mırıldandım.

"Dürüstçe fikrimi söylüyorum," dedi, bana imtiyaz göstermediğini kastederek. "Söz ağızdan bir kez çıkar. Cayılmaz. Karşılıklı

tamam

dediniz."

"İyi," dedi Gökhan, istemeye istemeye. Bakışları gözlerimle birleşti. "On günde anlaşalım. Sen kazanırsan on gün onların hazırlıklarına yardım ederim. Ben kazanırsam da, sen on gün boyunca benim dediğimi yapacaksın."

"Sanmıyorum be Gökhan'cığım!" Yüzüme hin bir gülüş yayılmıştı. "Teorik olarak Bahar ya da Çınar ölmeden, sen kazanamıyorsun..." Gökhan adeta dumur olurken, Bora içten bir kahkaha atmıştı. "Allah onlara uzun ömürler versin. Benim kazanma ihtimalim daha yüksek..."

"Saçmalama, zaman sınırı koyalım!

Şu kadar gün içinde evlenmezlerse ya da evlenirlerse

gibi bir şey olsun!" dedi Gökhan, kaşlarını çatarak.

Başımı iki yana salladım. "İddia başlamıştır!"

Gökhan yardım dilenir gibi Bora'ya baktı. "Yine haklı," dedi Bora. Omuzlarını kaldırıp indirdi. "En başında

bir gün evlenecek onlar

, dedi sonuçta. Kaşınan sensin. Ne diye gaza geliyorsun ki? Sana ne, kendinden eminse emin."

"Aman zaten sen hep karının tarafını tut!" diye homurdandı Gökhan. Küskün bir şekilde yüzünü asmıştı. "Gel güzelim. Biz önden gidelim," dedi, Ada'nın sırtını sıvazlarken. "Buranın havası bozuldu..." Neredeyse koşar adımlarla yanımızdan ayrıldığında Ada kahkaha atarak bize el sallamıştı.

"A-aaa, mızıkçıya bak!" dedim, arkasından.

Bora yeniden yürümeye başladığımızda bana yandan bir bakış attı. "İlla iddiayı kazanacağım diye çok..." Ne diyeceğini düşünür gibi kısa bir an duraksadı. "Centilmence rekabetin dışına çıkma sevgilim," diye devam etti, çirkinleşme, çirkefleşme, rezil davranma demek istemediği için. "Yalansız dolansız, oyunsuz hilesiz, kavgasız dövüşsüz bir süreç olsun bu," diye ekledi.

"Üstüme iyilik sağlık... Tabii ki de sevgilim!" dedim, onu başımla da onaylayarak.

Elimi bıraktı, kolunu omzuma attı ve beni hafifçe kendisine çekti. "Kimse üzülüp kırılmasın, sen de üzülüp kırılma sonra, tamam mı?" dedi, ciddiyetle.

"Hiç merak etme" dedim, bir elimi beline sararken. "Sana laf getirmeyeceğim."

"Nazlı!" dedi, uyarıcı bir tınıyla, adımın son hecesini uzatarak. "Ciddi bir şey söylüyorum burada." Kıkırdadığım sırada konağın girişine gelmiştik. Bora kapıda bekleyen üç adamına başıyla selam verdi ve bahçeye girdik.

"Yoruldum..." diye sızlandı Beyza. Bir eliyle Aydın'ın koluna tutunarak, adeta bebek adımlarıyla yürüme pratiği yapıyordu. "Lütfen, buna bu soğukta devam etmeyi bırakabilir miyiz?! Paralel barla yapılması gerekiyor bu egzersizin, bu şekilde değil!"

Begüm'ün elinde bir tek çekirdeği eksikti. Bahçedeki masanın önündeki sandalyelerden birini çekmiş, bacak bacak üzerine atarak oturmuş, Beyza'yla Aydın'ı izliyordu. "Paralel barı niye getirmedik ki?"

"Alt tarafı bir günlüğüne geldik üç numara!" Beyza bizi fark ettiğinde, bakışlarına sevinç dolu bir ifade yerleşmişti. "Hah!" dedi hızla. "İyi ki geldiniz! Allah aşkına Aydın'a bir şey söyler misiniz?! Kaslarımı hissetmeyecek kadar donuyorum da şu an!"

Bizim bir şey söylememize kalmadan Aydın söze girdi: "Tamam, uzatmayacağız ki. Sadece konağa kadar yürüyeceksin diye anlaştık."

Beyza'nın boğazından ağlamaklı bir ses çıkmıştı. "Konağın kapısı sana şurası gibi gelebilir ama bana çok uzak!"

"Hadi hadi," dedi Bora, neşeli çıkan bir sesle. "Ödevinden kaytaramazsın. Bu pratik şart."

"Kesinlikle!" dedi Begüm, abisini onaylayarak. "Valla Leo'ya söylerim seni! Ona kızdığın ne varsa, kendin yapıyorsun şu an!"

"Siz ikiniz yürümeye çalışırken, ben sizi zorbalamadım!" diye kızdı Beyza.

Hepimiz küçük birer kahkaha atarken, "Kolay gelsin size, içeride bekliyoruz!" dedi Bora.

Beyza kendisini azat etmesi umuduyla Aydın'a baksa da Aydın sahte bir şekilde gülümseyerek başını iki yana sallamıştı. "Bıktım!" dedi Beyza, isyan eder gibi. "Bir yürümeye başlayayım... Arkama bakmadan kaçıp gideceğim!"

"Aynen aynen," dedi Bora gülerek. Kolunu omzumdan çekip elimi tutarken, Begüm'ün de kolundan tutup onu oturduğu yerden kaldırmış, adeta çekiştire çekiştire peşimizden gelmeye zorlamıştı.

"Ya ben oturacaktım!" dedi Begüm, kaşlarını çatarak. "Ne diye sürüklüyorsun beni de arkanızdan?!"

"Bıraksana, karı koca yaşasınlar bu an'ı... Ne düşüncesiz insansın ya! Var mı yanlarında senden başka biri?!" diye kızdı Bora.

"Üff!" dedi Begüm, kolunu çekerek. "

Dizimin dibinde otur, seni zaten çok özlüyorum günlük hayatın içinde,

demiyorsun da!"

"Aman da benim küçük kız kardeşim ilgisiz mi kalmış?!" dedi Bora gülerken. Elimi bıraktı ve Begüm'ün koluna omzunu atıp saçlarını karıştırdı. "Seveyim o zaman ben bi' seni..."

"Ya abi yapma şunu!" diye bağırdı Begüm, Bora'nın elinden kurtulmaya çalışırken. "Bütün uçak yolculuğumuz boyunca maşa yaptım saçlarıma! Niye bozuyorsun?!" Ayakkabılarımı çıkarırken gülmemek için dudaklarımı dişlemiştim ama Bora, Begüm'ün ne düşüneceğini önemsemediği için kocaman kahkahasını koyuvermişti bile. "Ceza olarak, bundan sonraki bütün kuaför masraflarımı sen karşılayacaksın!" Salona geçtik. Gülsüm Babaanne ve Filiz Hala kahvaltı sofrasına oturmuş Asya'nın, Leo'nun ve Demir'in ekmeklerine fındık ezmesi sürüyorlardı. Begüm onların da abisiyle aralarındaki çekişmeyi duyduğunu ve güldükleri şeyin de bu olduğunu anladığında daha da sinirlenmişti. Masaya otururken, "Hepiniz karşılayacaksınız!" dedi.

"Ha karşilaruz... Zaten sağa kalsa beleşe hayat yaşayacağsun..." dedi Gülsüm Babaanne, elindeki ekmeği Demir'e uzattıktan sonra.

"Benim kızım da hakiki fındık ezmesi yesin!" dedim heyecanla. "Nerede benim kızım?"

"Gökhan'laydı..." dedi Filiz Hala.

"Yemez ekmek üstünde," dedi Bora, babaannesinin yanına otururken. "Çaktırmadan başka bir şekilde yedirmek lazım."

"Ha ben karalahana çorbası da yapacağum öğleyin ona... Şifa olacak," dedi Gülsüm Babaanne. Ada'nın kesinlikle aksilik yapmaması ve büyük babaannesinin nefis, taze ve organik bütün nimetlerinden faydalanması gerekiyordu. "Pekmezunu da yedururuz. Daha da diri olur." Kesinlikle, en doğru yerdeydik.

"Ben bir bakayım, neredeler..." dedim ama henüz bir adım bile atmadan Gökhan, kucağında Ada'yla salona girmişti.

Gökhan'ın yüzünde muzip bir gülümseme vardı. "Pişt! Yakışıklı!" diye seslendi. Bora dönüp ona baktığında alayla, "Hiç şaşmaz hiç! Bilir kendini!" diye ekledi. Bora aksi bir tavırla, ne var dercesine göz kırptı. "Sen karının tarafını tutadur... Ben şimdi sana hayatının kıyağını yapacağım..." Bakışlarını Ada'ya çevirdi. "Güzelim... Kimim ben?"

"Jüjimmm!" dedi Ada neşeyle.

Gökhan beni işaret etti. "Peki o kim?"

"Ani!"

Şimdi de Gökhan'ın parmağının hedefinde Bora vardı. "Peki o kim?"

"Baba!"

Dudaklarım şaşkınlıkla açılırken Bora da duyduğuna asla inanamaz gibi ayağa kalkmıştı. "Bebeğim?" dedi, kısık bir sesle. "Ne dedin sen? Kimim ben?"

"Baba!" dedi Ada, ellerini birbirine çarparak.

Bora nutku tutulmuşçasına önce bana baktı, ardından da Ada'ya. Dünyalar onun olmuşçasına gülümserken, "Ulan Gökhan..." diye mırıldandı. "Nasıl bir adamsın sen, nasıl bir şeytan tüyü sendeki!" Gökhan bir eliyle Bora'nın omzunu hafifçe sıkarken Ada'yı onun kucağına verdi. "Babacığım..." Bora büyük bir mutlulukla kızımıza sımsıkı sarılıp saçlarından öptükten sonra, bakışlarını Gökhan'a çevirdi. Bir eliyle dostça ve hafifçe onun omzuna üç

kez vururken, dokunaklı denebilecek bir tonlamayla, "Eyvallah kardeşim..." dedi.

Ada babasının kucağındayken, benim de varlığımı hissetmek istercesine zeytin gözlerini benim gözlerimle birleştirmiş ve dişlerini göstererek bana gülümsemişti. Ben de ona gülümsedim, onu tebrik eder gibi ve aynı zamanda ona teşekkür eder gibi. Hiçbir zaman unutamayacağımız ve hatta belki yıllar yıllar sonra gözlerimiz dolu dolu hatırlayacağımız bu an, hiç şüphesizdi ki ömrümüze ömür eklemişti.

O küçük dudaklarından dökülen iki hecesine, dört harfine bakmadan bir dağ gibi tınlayan kelime, sonsuz bir serinin ilk terimi gibi; her tekrarda daha büyük bir sevgiye doğru ilerleyen başlangıcımızdı.

♠

"

'Ne yaptığın değil, nasıl yaptığın önemlidir,'

cümlesini ilk olarak annemden duymuştum. Annem, benim gibi ve sizler gibi Boğaziçiliydi. Babam da."

Salonun bu kadar kalabalık olması, beklediğim bir şey değildi.

"Genellikle henüz daha ilkokuldayken,

matematik ne işe yarar

sorusunun cevapları aranmaya başlanır. İşte elmanın yarısı, ekmeğin dörtte üçü, para üstü falan gibi örneklerle açıklarlar bize... Büyüdükçe öğreniriz ki aslında matematik bundan çok daha fazlasıymış. Hayatın ta kendisiymiş. Bugün burada zaten bildiğiniz, her yerde anlatılan şeylerden bahsetmeyeceğim ve fakat matematik öyle bir şey ki, bahsetmesem de her cümlemizin içinde aslında."

Kalp atışlarımın mikrofona yansımadığından emin olamadığım gibi, dizlerimin titrediğini hissediyor ama bunun karşıdan görünüp görünmediğini bilmiyordum.

"Matematiği çocukluğumdan beri, büyük bir tutkuyla seviyorum. Kriptolojiyle de farkında bile olmadan çocukken tanıştım. Günlük tutmam gerekiyordu ama bundan nefret ediyordum. Kitap okumam gerekiyordu ama buna da yanaşmıyordum. Bir gün babamla, harflerle sayıların yer değiştirdiği özel bir alfabe oluşturduk. O günden sonra Türkçe metinleri de kafamın içinde kendi özel alfabemle çeviri bir metin gibi okumaya, günlüğümü de özel alfabemle yazmaya başlamıştım. Kendimi nasıl havalı hissettiğimi anlatamam... Şifreli bir dilim vardı ve bu babamla bana özeldi... Şimdi söyleyin bu anlattığım şeyde kriptoloji, özel alfabe, şifreli dil gibi şeylere mi takıldınız yoksa babamın, hayatın içinde karşılaştığı bir problemi nasıl çözdüğüne mi? Cevabınız ikincisiyse, ki umarım öyledir, işte matematik büyük resmi görmektir. Ve aynı zamanda matematik, aynı babamın yaptığı gibi, insanın yaratıcılığını sonsuz döngüde kullanabileceği bir bilim dalıdır. Üstelik, matematikçi olan annemdi, babam değil."

Salondaki insanların gülüşmeleri, derin bir nefes almamı sağlamıştı.

"Matematik ve yaratıcılık arasında öyle bir ilişki var ki, hayallerinizi kocaman tutabilirsiniz..." dedim, sahnede yürümeye başlayarak. "Öyle ucu açık bir bölüm ki Matematik, onlarca farklı bölümle çift ana dal veya master yapabilirsiniz. Bir şirkette de çalışabilirsiniz, bankada da. Eğitmen de olabilirsiniz, bilim insanı da. En iyi yapacağınız şey neyse, onu yapın. Gözünüzü NASA'ya da dikebilirsiniz, herhangi bir istihbarat servisine de. Çünkü imkansız değil. Çünkü ben yaptıysam, herkes yapabilir."

Şaşkınlık dolu bakışlar birbirlerini bulurken, ışıklar elverdiğince, gözlerim kalabalık içindeki yüzlerde dolaştı.

"Elbette ki network önemli," dedim, ciddiyetle. "Birilerinin size referans olması, sizi bir adım öne çıkarır. Ama öne de çıksanız, potansiyeliniz değerlendirilecek. Yani referans, potansiyelinizin diğerlerinden önce değerlendirilmesini sağlayacak. Başka bölümler için bu iddiada bulunamayabilirim ama matematik için, inanın ki böyle. Aslında yeterince iyiyseniz, hangi bölüm olursa olsun, bir şekilde kendiniz de öne çıkıyorsunuz ama yine de iddiam, bildiğim bölüm özelinde sınırlı kalsın... Dünya genelinde sayılı insanların katıldığı Harvard'daki eğitime kabul edilmeden evvel, Profesör John'a birileri ismimi fısıldamış ama günün sonunda onun kabul ettiği benim ismim değil, yazdığım formüldü. Fakat o formülü benim

yazdığımı bilmediği zamanlarda dahi, potansiyelimi yine de fark etmişti. Yani, ben yine bir şekilde öne çıkmıştım."

Merdivenlerin ucuna oturarak beni izleyen Meral Hoca'yla göz göze geldiğimde bütün benliğimi büyük bir gurur kaplamıştı.

"Kriptoloji çok uzun süre ilgi alanıma girmese de algoritma oluşturmayı ve çözümlemeyi hep çok sevdim... Tamamen bu alana yoğunlaşmam ise, öncelikle bu alanda dünyanın en iyilerinden biri olan Profesör John'un asistanı olmamla başladı ve akabinde de yüksek lisansla devam etti. Boğaziçi'ni kazanmak gibi, Harvard'da yüksek lisans yapmak da övünülecek bir şey bence. Ve CIA'de staj yapmak da. Çeşitli şartlar, koşullar var fakat insan isteyince, inanın ki hayatın karşınıza çıkardığı bazı istisnai durumlar da var. Çok fazla eğitime katıldım, çeşitli dereceler yaptım. Fakat kendim için hayal ettiğim şey, dünya için hayal ettiğim şeydi. Matematiğe benim de bir katkım olsun. Bu dünyadan bir Nazlı Alaca Karabey geçsin ama bomboş geçmesin, arkasında işe yarar bir şey bıraksın..."

Her bir cümlemde yılların birikimi, uykusuz geçen gecelerim, çalışmaktan başka bir şey yapmadığım günlerim, acılarım, kayıplarım, mutsuzluklarım, şükürlerim, bulduklarım, mutluluklarım, hem sevinçten hem de üzüntüden akan gözyaşlarım, kalbimin ve zihnimin her köşesine işleyen sayılara olan bağlılığım vardı.

"Çalışmak, büyük bir özveri istiyor. Yeri geldiğinde kocanla uyuduğun sıcacık yataktan kalkıyorsun, yeri geldiğinde kızınla geçireceğin zamandan biraz çalıyorsun. Ben de öyle yaptım. Ama günün sonunda, bilinen matematiksel olgulara dayanarak, zaten var olan ve deneylerle formülize edilen ilkelerden çıkarım yaparak bulduğum matematiksel model önce umut veren teorilerden biri seçildi; ardından literatüre eklenmek üzere araştırılması kabul edildi."

Durdum ve büyük bir özgüvenle gülümserken, ayaklarımın yere olabildiğince sağlam basması için çabaladım.

"Ve

KNAB

, yani

Key Network Adaptive Block,

tam on gün önce,

Annals of Mathematics

dergisinde yayınlanarak, literatüre eklendi."

Karabey.

Nazlı.

Hem Alaca hem Ada.

Bora.

Literatür bunu böyle kabul etmeyecek de olsa bir gün benim gibi bir matematikçi çıkacaktı ve benim hayatımı derinlemesine araştırırken bu detayı illaki fark edecekti. Bu anneme, babama, Ada'ya ve Bora'ya verebileceğim en beni yansıtan hediyeydi.

"Şu anda

kariyer

başlığı altında konuştuğumuz için sizlere

KNAB'

den bahsetmeyeceğim ve fakat Kriptoloji dersini alan arkadaşlarımızla, bunun hakkında derslerde uzun uzun konuşacağız. Ama kısaca şunu söyleyebilirim ki, internet üzerinden gönderilen her bir bilginin, en küçük parçalarına kadar güven altında olduğu bir dünyayı hayal edebilirsiniz. Ve bunun altında yatan şey sadece bir algoritma... İşte matematik böylesine büyüleyici bir şey!"

Konuşmanın ortasında alkış sesleri duymayı beklemediğim için heyecanım katbekat artmıştı.

"Öğretim görevlisi olarak ilk derse girdiğimde şöyle demiştim:

'Benim derslerimde devam zorunluluğu yok. İster gelin, ister gelmeyin. Ama sınavlarda kazık soracağım, baştan söyleyeyim. Yalnız iyi tarafı şu ki, müfredata uygun yanıtlar vermek zorunda değilsiniz,'

demiştim. Bunu bir kez daha tekrar etmeme gerek kalmadı. Dilden dile, bölümden bölüme, gruplardan gruplara, o hocadan bu hocaya hemen yayıldı ve bütün okul bunu öğrendi." Ben gülünce, salondaki kalabalık da gülmüştü. "Arkadaşlar," dedim, ciddiyetle. "Matematiğin kuralları yoktur. O yüzden zaten hayallerimiz de sınırsız olabiliyor ya..."

Birkaç adım atarak sahnede yürürken, bakışlarımın salonun her bir köşesine değmesi için ışıklarla cebelleşmiştim.

"Siz ki bana iki artı ikinin beş olduğunu söyleyebilirsiniz..." dedim, omuzlarımı kaldırıp indirirken. "Fakat ispatlamanızı isterim. Matematiğin kuralları yoktur ama ispatı vardır. Nihayetinde iki buçuk yaşındaki kızıma..." Elimle iki yaptım. "Bu kaç dediğimde,

bir bir

diyor. Haksız mı? İki, iki tane bir değil midir? Hangi kurallardan bahsedebiliriz bu bağlamda? Yani eğer ki siz, müfredatın kapsamadığı bir çözüm yoluyla geliyorsanız, çözüm yolu size aitse ispatlıyorsanız, size ait değilse atıfta bulunup kaynak gösteriyorsanız, ben bunu neden kabul etmeyeyim? Aksine bundan memnun olurum, üzerine tartışacak bir konumuz olur. Üstelik müfredatın belirlediği çözüm yolunu anladıysanız, biliyorsanız ve kendinizle ilgili başka bir şeyi göstermek derdindeyseniz, bunu bana göstermeyip kime göstereceksiniz ki?" Gülümsemem samimiydi. "Sanılanın aksine, matematik motamot bir şey değildir. Yaratıcı bir zihin gerektirdiğini bu denli vurgulamam bu yüzden. Ve sizler yaratıcılığınızı en önce okul sıralarında gösterebilmelisiniz ki devamı gelsin."

Meral Hoca'nın da gülümsediğini fark ettiğimde açıkçası ona laf sokarak ukalalık yapıp yapmadığımı düşünmüş ve biraz utanmıştım.

"Ben burada sizler için değil, kendim için bulunuyorum. Kendi akademik çalışmalarım için. Sizlerden de bir şeyler öğreniyorum. Siz de kendiniz için isterseniz derslere gelirsiniz, isterseniz benden bir şeyler öğrenirsiniz. Yok gelmezseniz de, siz bilirsiniz. Veya derslere sadece ortalamanızı yükseltmek için gelebilir ve bir şekilde sınavdan geçecek kadar dersi dinleyebilirsiniz de. Bunların hepsi birer seçim. Ortalamanız elbette ki epey önemli, hatta önemsediğiniz tek şey bu da olabilir."

Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırırken, derin bir nefes alıp vermiştim.

"Ama önemsediği tek şey not ortalaması olmayanlar için söyleyecek bir iki şeyim var: Akademik kariyer yapmanın maliyetli bir şey olduğunun bilincindeyim çünkü ben de bu yollardan geçtim ve hâlâ geçiyorum..." dedim, ciddiyetle. "Belki birileri içinden,

hocam Harvard diyorsun, kafan mı güzel, dolar kaç para senin haberin var mı,

falan diye geçiriyor olabilir. İşte bu noktada burs, hibe gibi yardımlardan faydalanmak için elinizde transkriptinizden başka tutunacak hiçbir şeyiniz olmadığını düşünebilirsiniz... Haklısınız da. Motamot ilerleyen başka bir sistem de işin bu kısmı. Oysa çalışkanlık ve zekâ birbiriyle örülü görünse de bambaşka şeylerdir. Transkript ne kadar çalışkan olduğunuzu, belki de sorumluluklarınızın bilincinde olduğunuzu gösterir. Hem çalışkan hem zeki tabii ki olabilirsiniz. Sorumlulukların bilincinde olmak da bir zekâ belirtisidir zaten. Ama bazen de, bazı insanlar vardır ki, gerçekten zekilerdir ve sistem, bazen, onların zekâsını çeşitli zorunluluklar sebebiyle köreltebilir. Bütün samimiyetimle söylüyorum ki yarın bir gün ZNV Matematik Okulu'ndan burs talebinde bulunursanız transkriptiniz umurumda bile olmayacak. Kafa yorduğunuz herhangi bir formülü, algoritmayı, teoriyi... Özetle, alanınızda yaptığınız herhangi iyi bir çalışmayı göstermeniz yeterli."

Öğrencilerin yüzlerindeki umudu görmek, kendimi daha da iyi hissetmemi sağlamıştı.

"Öğrencilik hayatınız devam ederken çalışabilirsiniz de... Bu sahneye çıkan iş insanları gibi sizlere kendi kurumumu övüp durmak istemem ama..." Kaşlarımı çatmam, insanları gülümsetmişti. "ZNV Matematik Okulu'nda gerçekten iyi şeyler yapıyoruz. Bu sene Boğaziçi'ne ve Hacettepe'ye dereceyle giren iki öğrencimiz, ileride ne kadar daha başarılı olacağımızın kanıtı. Orada, öğrencilerimize ders tekrarı yaptıran, soru çözümlerine yardım eden, birebir ek konu anlatımı yapacak ve kendi deneyimlerini onlara aktaracak öğrenci ablalara ve abilere ihtiyacımız var. Ayrıca ek gelir isteyen öğrenci çalışanlarımız, soru bankası yazma etkinliklerimize katılıyorlar. Bunların haricinde araştırma ve bilim merkezi adayı gibi düşünebilirsiniz okulumuzu. Yüksek lisans ve benim gibi doktora yapan öğrenciler için, ki bence ben doktoramı erken tamamlayacağım gibi görünüyor, iyi bir çalışma alanı var. Kütüphanemiz de her geçen gün genişliyor. Bütün bunlar bence, hayallerinizi yüksek tutmanız ve akademik kariyer yapmanız için iyi birer fırsat niteliğinde. Değerlendirin, derim. Hangi iş insanı sizi,

buyurun gelin ister çalışın, ister öyle kendi çalışmalarınız özelinde takılın

diye kurumuna çağırır ki?! Kıymetimi bilin!"

İnsanların yüzlerindeki gülümseme, konuşmamın etkili, akılda kalıcı ve ilham verici olduğunu hissetmeme sebep olmuştu.

"Ama olmuyorsa... Bütün bu saydıklarım size yetersiz geliyorsa... Matematik bilginizi kullanarak yapabileceğiniz onlarca şey daha var. Sonu yok. Mesela, eğer Amerikan filmlerindeki klişelere inanıyorsanız, BlackJack masasına oturup kart sayabilirsiniz... Eminim ki bu gerçek hayatta da kesin denenmiştir! Yalnız siz siz olun ve profesyonel davranın, devamlı kameralara bakıp durarak kendinizi açık etmeyin!"

Salondan kahkaha sesleri yükselirken, ışıklar açıldı. Dünya durdu, herkes sustu ve gözlerim kalabalıklar içinde yalnızca tek bir kişiyi gördü. Alkış tufanını ilk başlatan, bir zamanlar bu sahneye ayak basmış iş insanlarından birini. Kapkara gözleri. Bora en arka sıradaydı ve elleri coşkuyla birbirine vururken ayağa kalkmıştı. Burada olmaması gerekiyordu. Seminerle aynı saatte, önceden planlanmış çok önemli bir toplantısı vardı. Milyon dolarlık bir anlaşmaya imza atacaktı. Yüreğimi hop ettiren, bana güven veren,

benimle gurur duyduğunu gösteren eşsiz gülümsemesine bakılırsa, milyon dolarlar umurundaymış gibi görünmüyordu.

Acaba kendi kurumunu övüp duran iş insanlarıyla alakalı cümlemden onu tenzih etmeyerek ayıp mı etmiştim?

Ya da insanları kart sayarak hile yapıp para kazanmaları için muhtemelen onun kumarhanelerinden birine yönlendirirken?

"Hocam!" dedi, öğrencilerden biri. Bakışlarımı kapkara gözlerden çekmek zorunda kalırken, yanı başıma kadar gelmiş sarışın, genç çocuğa döndüm. "Ders seçimi esnasında sınıfınız hemen dolduğu için sizden ders alamadım bu dönem. Oradaki şanssızlığımı burada kırdım gibi. Seneye, bir sınıf daha açmayı düşünür müsünüz?"

"Şans..." dedim, düşünür gibi. "Şansa inanırım ama şans dediğimiz şey, olasılıklar evreninden ibaret değil midir? Yani matematiksel bir çözümlemeden?"

Genç çocuk gülümsedi. "Öyle, evet..."

"Yapacak çok işim var ama evet, seneye bir sınıf daha açmayı düşünebilirim belki," dedim, sahneden inmeyi hedeflerken. Ve fakat sahneden inmem çok da mümkün görünmüyordu çünkü etrafım yirmi bir öğrenci tarafından resmen sarılmıştı. ZNV Matematik Okulu'na nasıl gelebilirlerdi? Benim dersimi almayanlarla

KNAB

hakkında nasıl sohbet edebilirdim? Kriptografi alanında uzmanlaşmak isteyenlere vereceğim bir tavsiye var mıydı? Üzerine çalıştıkları algoritmayı bana gösterebilirler miydi? Nerede? Ne zaman?

Öğrencilerin sorularının ardı arkası kesilmezken ve ben her soruyu büyük bir içtenlikle yanıtlarken Bora biraz ileride, merdivenlerde, omzunu duvara yaslayarak ayaklarını çapraz bir şekilde bağlamış, ellerini ceplerine sokmuş, yüzünde asılı kalan hafif bir tebessümle beni izliyordu. "Arkadaşlar!" dedim, en sonunda. Sesim hafif isyankâr bir tonlamayla çıkmıştı. "Hepiniz akademik

kariyer yapmak zorunda değilsiniz. Holdingler de vardır! Ben haftanın bir günü, hatta bazen iki günü bu okuldayım ve mail adresime bir tıkla ulaşabilirsiniz. Yerinizde olsam..." Bakışlarımı Bora'ya çevirdim. "Biraz da her zaman ulaşmamın mümkün olmadığı birine, beyaz yaka ve plaza hayatı kariyeriyle alakalı sorular sorardım! Beni artık rahat bırakır mısınız?!"

Bora'nın kaşları çatılırken gözleri kısıldı. Kendisine doğru yönelen kalabalığı fark ettiğinde ellerini yavaşça ceplerinden çekip, yaslandığı yerden ayrıldı. "Hayır hayır," derken, başını da iki yana sallamıştı. "En iyisi akademik kariyer bence."

Küçük bir kahkaha attım. "En azından birkaç soruya cevap vermelisiniz ki, öğrencilerim iki seçenek arasındaki değerlendirmeyi kendileri yapsın! Mesela holdinginize yeni giren lisans mezunları ne kadar maaş alıyor? Çift ana dalın şansı daha yüksek mi? Yüksek lisans konusunda ne düşünüyorsunuz ya da doğrudan MBA mi öneriyorsunuz? Siz konuşadurun, ben sizi dışarıda bekleyeyim Bora Bey."

Yanından geçip gideceğim sırada elimden tuttu. "Çok isterdim!" dedi, sahte bir gülümsemeyle. "Ama ne yazık ki çok önemli bir toplantım var ve geç kalıyorum şu an."

Kaşlarım yapay bir şaşkınlıkla havalandı. "Aaa?" dedim, üzülmüş gibi. "Tüh!"

"Yaa!" dedi, o da üzgünmüş gibi. Bakışları ona yaklaşmakta tereddüt eden öğrencilere çevrilince sıkıntı dolu bir nefes verdi. "Ama şey yaparım..." dedi, ensesini ovalarken. "Ben uygun bir zamanda gelirim." Kendisine merakla ve büyük bir beklentiyle bakan gencecik insanların gönlünü kırmak istemiyordu. "Yönetimle konuşurum yani, bir söyleşi gibi bir şey organize ederiz. Aslında bu sene katılmayacaktım ama... Ayarlarız. Duyururlar size tarihini, saatini."

"Çok teşekkür ederiz Bora Bey!" dedi, kıvırcık saçlı bir kız. "Ama lütfen bizden önceki dönemlerin birinde olduğu gibi İİBF öncelikli olmasın!"

"Merak etmeyin ben de aynı şeyden muzdariptim," dedim, Bora'nın elini sımsıkı tutarken. "Fen-Edebiyat'a da bir torpil yapmayacaksak..."

"Sağ olun hocam!" dedi, dersine girdiğim bir öğrenci. "Çok iyisiniz!"

"O zaman müsaadenizle, hocanızı da alıp gidiyorum," dedi Bora, gülümseyerek. Kimsenin bir cevap vermesine olanak tanımadan merdivenleri tırmanırken elimi bırakmamıştı. "Attığın bu kazık için çok teşekkür ederim sevgilim," diye mırıldandı, salondan çıkarken.

"Senin gibi başarılı bir iş insanını dinlemek, genç neslin hakkı değil mi?!" dedim, omuz silkerek. "Çok da iyi oldu. Sana, senin de katılmanı söylediğimde mırın kırın ediyordun. Kulüp sana kaç kez mail atmış, üçüncüsünde zahmet edip de takviminin uymadığını söylemişsin!"

"Biliyorsun, bu hafta ne kadar yoğun olduğumu," dedi, iç çekerek. "Holding cayır cayır yanıyor."

"Ama bugün buradasın..." dediğimde durdu. Kapkara gözleri gözlerimle birleşti. "Teşekkür ederim geldiğin için."

"Bunu kaçıramazdım," dedi. Diğer eliyle de elimi tuttu. "Senin o muazzam zekânın, azminin, tutkunun en yakın şahidi olarak bugün, burada seni izleyen, dinleyen insanlardan biri olmanın bana hissettirdiklerinin tarifi mümkün değil.

Özel, güçlü, muhteşem bir kadın,

dedim içimden. Bu kadın, benim karım."

♠

"Sevgili Tweety,

Belki uzun zamandır seni ihmal ettiğim için bana kırgınsındır. Haklısın. Terapilerde günlük yazmayı tekrar alışkanlık hâline getirmeye çabaladım, biliyorsun ama yapamadım. Her gün her gün yazma fikri bana çok saçma geliyor gerçekten. Bir de bana kızma ama bence günlük, yalnız insanlar için harika bir şey. Eskiden benim için de öyleydi çünkü yalnızdım. Ama uzun zamandır yalnız değilim ki.

Bora var...

Benim günlüğüm ve hatta saatliğim, dakikalığım, an'lığım Bora.

Yaşadığım her şeyi ya da hissettiğim ne varsa ona anlatabiliyorum. Ve kusura bakma ama, senin aksine, o benimle konuşuyor. Konuşmazsa gülümsüyor. Gülümsemezse derin derin bakıyor. Bence insanın sevgilisiyle hiçbir filtre kullanma gereği duymadan konuşabilmesi, sevgilisinin onu asla yargılamayacağını, ona kızmayacağını, onu yanlış anlamayacağını bilmesi... Ne yaşarsak yaşayalım, ne kadar ayrı fikirlerde olursak olalım, birbirimizi asla incitmeden, kırmadan, üzmeden konuşabilmenin yolunu bir şekilde bulmuş olmamız... Bunlar öyle güzel şeyler ki...

Yani sen de kendin ve Bora arasında bir tercih yapman gerekse Bora'yı seçerdin...

O zaman şimdi neden yazıyorsun diye soracaksın. Çünkü Bora uyuyor. İçim içime sığmadığı için ama onu da uyandırmaya kıyamadığım için yazıyorum sana. Dün akşam Ada uyuduktan sonra, kumarhanelerden birindeki bir oyuna katılmak için evden çıkması gerekti. Ben de o yokken üzerinde yeni çalışmaya başladığım algoritmama yoğunlaştım. Önümde doçentlik ünvanı var ve bulduğum her fırsatı değerlendirmem gerekiyor. Bora eve döndüğünde neredeyse sabah olmak üzereydi ama biz sanki gecemiz yeni başlamış gibi hissetmiştik. Ada'nın erkenden uyanacağını ve birimizin cumartesi gününü uykusuz geçirmek zorunda kalacağını bildiğimiz hâlde. Sabah Ada'nın uyandığını bile duymadığım için uykusuz cumartesi Bora'nın payına düştü. Ben uyandığımda onlar kahvaltılarını yapmış, yürüyüşe çıkıp dönmüş, hatta öğle yemeklerini bile yemişlerdi.

Aslında ben uyandıktan sonra Bora'ya biraz uyumasını söylemiştim, onun da niyeti buydu fakat Ada yeni öğrendiği jimnastik figürlerinden biri olan animal walks'u bir gösteriye dönüştürmek istediği için uyuyamadı. Aslında bu gösteriyi bize daha önce de yaptığı için uyuyabilirdi, Ada'ya da, 'Sen şimdi gösteriyi annene yap bebeğim, akşam da bana yaparsın,' dedi ama Ada babasının bu söylemini duymazdan geldiği yetmezmiş gibi,

babasına, süslü salonda nereye oturacağını göstererek cevabını vermiş oldu. Yeşim ve Selim de izinli olmalarına ve dışarı çıkacak olmalarına rağmen bu gösterinin zorunlu seyircileriydi. Ada'ya dört seyirci ve Noir yetmemiş olacak ki, sold out hissini alamamış olacak ki, kapının önündeki babasının adamlarından karpuz seçer gibi on kişiyi de seçti ve onlara da tek tek nereye oturacaklarını gösterdi.

Tavşan gibi zıpladı, ördek gibi yürüdü, ayı gibi yürüdü, kedi gibi yürüdü, timsah gibi yerlerde süründü, yengeç gibi ne yürüyebildi ne sürünebildi, Noir'yı da taklit etti, bunları tam yirmi beş kez yaptı, biz de her defasında, her bir hayvan gösterisini alkışladık, izlemesi keyifliydi ve fakat her defasında hareketlerine şaşırmış gibi yapmak çok zordu. Yüz kaslarımız neredeyse çalışmayıncaya kadar bu gösterinin bitmemesi çok zordu. Artık ezberlediğimiz figürlere ait hayvanları bilememiş gibi yapmak da. Onun bize en sonunda doğrusunu söyleyip, ardından karşımıza geçip, ne kadar da anlamakta güçlük çeken bireyler olduğumuz sonucu çıkarıp bu duruma kahkahalar eşliğinde gülmesi de. Yaptığı hayvanı bilirsek üzülüyordu ki bu animal walks'un doğasına aykırıydı. Eğer o çok iyi yapıyorsa, ki yapıyordu, bizim bilmemiz gerekirdi. Bilemiyorsak zaten iyi yapamıyor demekti, bu kadar basitti. Ama ona, bunu bir türlü anlatamamıştım.

Gösteri nihayet bittiğinde ve Bora da zaten akşam yemeği saatine kadar uyumadığında, üçümüz yemek yemiştik. Ada yemek yerken üçümüzün birlikte film izlemesine karar vermişti. Bora da uykusuz oluşunu görmezden gelerek sırf kırılmasın diye buna itiraz etmemişti ama ne filmi izlediğimizi bildiğini bile sanmıyordum. Film boyunca uyukladığını Ada'dan saklama işi bana düşmüştü. Ada uyuduğunda Bora'nın kendini yatak odamıza nasıl attığını gördüğüm için sabaha kadar deliksiz bir uyku çekmesini istiyorum ve o yüzden, onu uyandırmaya kıyamıyorum.

Bugün tanışmamızın üzerinden sekiz yıl, sekiz ay, sekiz gün geçti!

O yüzden içim içime sığmıyor.

Şu anda 4'ü 27 geçiyor ve sözleştiğimiz yere gideceğim.

O ağacın altına.

Bora için tanışmamızın üzerinden sekiz yıl, sekiz ay, sekiz gün 16 Kasım'da geçeceği için, hiçbir koşulda bugün orada olmaya gönüllü olmazdı biliyorum. Her şeyde aynı fikirde olsak, bunda olamayacağız sanırım. Ama sorun değil. Ben 1 Mart'ı sayıyorum ve saat 5'e 10 kala orada olacağım. Belki gitmişken orada fotoğraf çeker, haftaya orada yine buluştuğumuzda fotoğrafı gösterir, akabinde de bu akşam orada olmak yerine uyuyor oluşuyla alakalı laf sokar dururum. O, 8 Mart'ta tanıştığımızı söyler durur ve ben biraz da bu yüzden laf sokarım. Küsmüş gibi yaparım, gönlümü almaya çalışmasının tadını çıkarırım.

Nasılsa ona nazlanmak, en sevdiğim şey."

Günlüğümü kapattım ve çalışma masamın çekmecesine koydum. Odadan çıktım, aşağı indim. Montumu ve botlarımı giydim. Kapıyı açtığımda Bora'nın adamlarından biri merakla bakmıştı. Bir sorun olmadığını ve biraz yürüyeceğimi söyledim. İçinde zar heykeli olan fiskiyeli süs havuzunun önünden geçerek ormana ilerledim.

Sekiz yıl, sekiz ay, sekiz gün ortalama insan ömründe kısa gibi dursa da görece uzun zamandı. Bir yanım sadece sekiz yıl, sekiz ay, sekiz gündür mü tanışıyoruz diye düşünürken; bir yanım da geçen süreyi algılamakta güçlük çekiyordu. Yaşadıklarımız gözlerimin önünden geçerken, henüz yaşamadıklarımızın heyecanı kalbime büyük bir baskı uyguluyordu. Cehennemden önceki son durağım olduğunu sandığım yer, cennete dahi değişemeyeceğim kadar bana aitti, benimdi ve bize özeldi.

Oyun odasına giden yolu bergamot ağaçlarıyla donatmıştım. Antrenman yaptığımız alana da bir çınar ağacı dikmiştim, onca zaman sonra babamla kavuştuğum ve bana boranın oluştuğunu söylediği rüyaya ithafen; büyüyüp serpildiğinde gölgesine sığınmak ve babamı hissetmek istiyordum. Ormanın bir kısmı meyve ağaçlarına ayrılmıştı. Burası okyanusa çok uzak olsa da elma ağacım vardı ve meyve vereceği günü sabırsızlıkla bekliyordum. Bir tane de ayva ağacım, bana ayvayı yemenin o kadar da kötü bir şey olmadığını hatırlatsın diye. Armut ağacım da. Üçünü yan yana görmek geçmişe gülümsememi sağlıyordu. Bir de vişne ağacım vardı ve dalları dolup taştığı

zaman onları toplarken annemin aklıma geleceğini biliyordum. Hiçbirini birbirinden ayıramazdım ama Noir'yla sık sık gittiğimiz göletin kenarına Bora ve Ada'yla diktiğimiz zeytin ağacının yeri çok başkaydı.

Sözleştiğimiz ağacın oraya geldim. Ağacın dibinde gördüğüm şeyin doğru olup olmadığına bir an için emin olamazken eğildim ve maça kızı kartını elime aldım. Kartın arkasında yazan yazı, gözlerimden akan yaşların, iki yana kıvrılmış dudaklarımı ıslatmasına sebep olmuştu.

"Başıma neler geleceğini bilmeden bu ormanda koştuğum sabahın üzerinden... Bu evi varlığınla taçlandırışının üzerinden... Sevgilim oluşunun üzerinden tam sekiz yıl, sekiz ay geçti. Ama bunlar, senin şu an burada olmanı gerektirmez. Biz seninle sekiz yıl, sekiz ay, sekiz gün geçtiğinde burada buluşmak üzere anlaşmıştık."

Sıcacık göğsünün özlemiyle yanıp tutuştuğumu hissettim. Bir an evvel yatağımıza gitmek, usulca yanına girmek, başımı göğsüne yaslayıp ona sımsıkı sarılmak, yanında huzurlu bir uykuya kendimi bırakmak arzusuyla arkamı döndüğümde Bora'yı karşımda bulmayı ise gerçekten beklemiyordum. Siyah birer elmas gibi parlayan gözlerinin sağda olanıyla bana göz kırptığında, kalbim gümbür gümbür atmaya başladı. Elimde maça kızıyla ona doğru koştuğum sırada, beni karşılamaya hazır bir şekilde ellerini ceplerinden çıkarmıştı. Kollarımı boynuna doladım. Kalplerimiz kucaklaşırken, çarpışları birbirine karışmıştı. İçinde bulunduğumuz ormanla, üzerini örten geceninki gibi bir kavuşmaydı bu; olağan göründüğü kadar muazzam.

Onun hesapladığı tarihle benim hesapladığım tarih örtüşmüyordu ve fakat sonunda birbirimize sarılabileceksek, bazen tarihler de önemini yitirirdi. İkimizin hesabını da doğru kabul edebilirdik. Yine, doğru tarih o günmüş gibi haftaya da burada olabilirdik. Olacaktık da mutlaka. Ben denizden esen tuzlu melteme karışan bergamot kokusuyla mest olurken ve Bora içine doya doya yazı çekerken ne kadar zaman geçmişti saymadım. Zaman da önemini yitiren tarihi oluşturan bir teferruattan ibaretti zaten. İzafiydi. Yoksa birbirimize ilk sarılışımızın üzerinden sekiz yıl, sekiz ay geçtiğini ama benim ilk kez sarılıyormuşuz gibi hissedişimi başka nasıl açıklayacaktım ki?

Yeşil, kendisine en çok yakışan karayla yeniden birleştiğinde, "Gidelim mi artık?" diye sordum.

"Gidelim sevgilim," dedi.

-ve siyah tülün ardındaki kız, bana anlattığı hikâyeyi burada noktaladı-